

Giới thiệu Vợ Ơi Theo Anh Về Nhà

Truyện Vợ Ơi Theo Anh Về Nhà, câu chuyện nói về hai con người hai tính cách khác nhau nhưng có cùng một suy nghĩ chung đó chính là đều không muốn kết hôn, không muốn bị ràng buộc bản thân.

Hai người bạn họ bởi vì không muốn phí thời gian đi xem mắt nên quyết định tiến tới hôn nhân nhưng chỉ là đóng kịch nhằm che mắt thiên hạ che mắt gia đình hai bên. Khi đóng cửa lại thì mỗi người việc ai nấy làm không khác gì người xa lạ hết.

Đột nhiên sống chung lâu ngày gần gũi thì hai bên mới phát hiện mình đã yêu đối phương từ lúc nào, chìm đắm từ lúc nào. Nhưng cả hai không dám phủ nhận việc này nên giả vờ nói ly hôn để xem cách ứng xử của cả hai ra sao.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Ơi Theo Anh Về Nhà* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Tôi khuấy khuấy cốc cà phê vô cùng đáng ghét trên tay, tiếng nhạc thanh nhã, u sầu thật khiến người ta buồn ngủ. Tôi dựa lưng vào ghế, lần nữa đánh giá người đàn ông ngồi đối diện với một ánh mắt ai oán. Vì bộ trang phục mang hình tượng thực nữ đang khoác trên người, tôi đành kìm cái ngáp xuống.

Từ trước đến nay tôi chưa từng cho rằng cà phê là thứ con người có thể uống, nhưng tôi thích thể nghiệm cái khoái cảm lãng phí cà phê. Thứ đồ khó uống chỉ có thể dùng để chà đạp và lãng phí... mặc dù cốc cà phê nhỏ trước mặt này đủ để tôi ăn mấy hộp sữa chua.

Người đàn ông đối diện vẫn nhìn tôi, biểu cảm khó đoán, có lẽ là nhìn ra được bộ dạng không kiên nhẫn của tôi, cuối cùng anh ta cũng lên tiếng: “Vậy thì, nói một chút về cách nhìn của cô đối với chuyện phòng the nhé?”

Người đàn ông này quả nhiên không làm tôi thất vọng, lại nói về chủ đề vô vị thế này. Chồng một tay xuống cầm, tôi đem vốn hiểu biết duy nhất của tôi đối với ngành nghề này ra nói: “Thị trường nhà đất[1] có chút mạo hiểm, đầu tư nên thận trọng.” Lúc đó tôi không hề biết rằng, cái anh ta nói là “chuyện phòng the”, chứ không phải là “thị trường nhà đất” mà tôi lý giải này.

Có lẽ sự mệt mỏi và buồn ngủ dẫn đến sai sót, trong khoảnh khắc, tôi nhìn thấy mặt người đàn ông kia “thoáng” xanh một chút, rồi trở lại bình thường. Anh ta dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng gõ vào thân cốc, im lặng một lát, đột nhiên ngừng đầu nhìn tôi chăm chú, cất tiếng nói mà trong thoáng chốc khiến cho tôi thức tỉnh.

Anh ta nói: “Rất tốt, bây giờ bàn về hôn sự của chúng ta nhé!”

Tôi: “...”

Thiện tai, bây giờ tôi nên nói gì đây? “Anh có nhầm lẫn gì không đấy?”, “Như thế này có phải là hơi nhanh quá không?”, hay “Anh là thằng khốn nạn!” Bất luận là câu nào, dường như lực sát thương đều không đủ lớn đối với người đàn ông đang ngồi trước mặt mà tôi vừa mới quen biết chưa đầy nửa giờ đồng hồ này.

Thật không biết nên dùng loại biểu cảm gì để đối diện với anh ta, tôi đành trưng vẻ mặt vô hồn, than thở: “Đầu óc có vấn đề thì đừng có chạy ra ngoài đi xem mắt chứ...”

Lúc này anh ta đang uống cà phê, nghe thấy lời nói của tôi, không may bị sặc, thế là ho sặc sụa. Anh ta cầm giấy ăn lên lau miệng, thăm oán thán nhìn tôi một cái, muốn nói nhưng lại không nói ra lời bởi vì vẫn ho liên tục.

Tôi hà hê, muốn nói một câu: “Giả làm quý ông cũng không xong thì đừng có giả bộ nữa”, nhưng khi nhìn thấy lông mày anh ta hơi nhướn lên và ánh mắt trở nên mạnh mẽ, trong chốc lát tôi nuốt những lời đã đến bên miệng xuống... Bạn có thể lý giải thế này, con người tôi vẫn luôn lương thiện, không thích lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn.

Anh ta ho xong, đột nhiên nói rất nghiêm túc: “Tôi biết cô cũng không muốn kết hôn.”

Câu nói này khiến tôi rất kinh ngạc, thứ nhất, anh ta biết tôi “không muốn kết hôn”. Làm sao mà anh ta biết được? Tạm thời coi là anh ta đoán đi... Thứ hai, anh ta biết tôi “cũng” không muốn kết hôn, vậy trừ tôi ra, còn có người không muốn kết hôn? Người này chắc là anh ta nhỉ, nếu không thì lời của người khác anh ta cũng không cần thiết phải liên hệ đến tôi. Ừm, chắc chắn là anh ta cũng giống tôi, bị người nhà ép kết hôn rồi.

Rất tốt, chúng tôi đều bị ép hôn.

Nghĩ đến đây, tôi tỏ ra thần nhiên. Cứ giống như khi chịu khổ một mình thì rất khó chịu, ảm ức, nhưng khi nhìn thấy người khác và mình chịu khổ giống nhau, lòng dạ hẹp hòi kia liền cảm thấy thoải mái hơn nhiều. Đặc biệt khi người đó có điều kiện cao hơn mình không biết bao nhiêu lần, cứ ví dụ như vị ở trước mặt tôi đây. Tuy tôi chỉ là một cánh cù thừa nhỏ, một thành phần nguy trí thức đô thị không nghề nghiệp, nhưng cơ bản vẫn biết nhìn người. Từ

cách ăn mặc, lời nói, cử chỉ của người trước mặt cũng có thể nhìn ra anh ta được hưởng nền giáo dục tốt và có địa vị trong xã hội. Cứ coi như anh ta ngẫu tạo, vậy thì tên này cũng là một tên lừa đảo có tiền đồ, không cùng đẳng cấp với cảnh củi thừa như tôi cả ngày chỉ biết lo chuyện cơm áo gạo tiền.

Tâm lý của tôi rộng mở, thoải mái hẳn lên, thế là tôi cười cười với anh ta hùng dũng tiến lên, nói: “Đều là người lưu lạc chân trời cả.”

Anh ta lại không tiếp nhận ý tốt của tôi, chỉ lạnh nhạt nói: “Dù gì chúng ta đều không muốn kết hôn, sau khi kết hôn vừa hay có thể tự sống cuộc sống của mình, không làm phiền đến nhau, không quan tâm”, ngừng lại một chút, anh ta bỏ sung, “trong đó bao gồm cả vấn đề tình dục.”

Loại người này đúng là ít gặp, xem ra là đã có ý trung nhân rồi, mà người nhà lại cực lực phản đối anh ta và ý trung nhân ở cùng nhau. Trong lòng tôi lập tức biên tập ra một câu chuyện tình yêu giết gân thê lương, hơi cảm động một chút, sau đó chẳng kiêng dè gì nhìn bộ dạng hời hợt thượng đẳng của anh ta, khẽ cười nói: “Anh không sợ tôi thấy sắc nôi lòng, dụ dỗ anh sao?” Khi nói câu này, tận đáy lòng tôi hơi đau một chút, cảm giác không sao nói rõ được.

Anh ta dùng ánh mắt hoài nghi đánh giá tôi, sự hoài nghi đó hoàn toàn trần trụi, hoài nghi cơ cấu phần cứng của một cô gái. Tôi phẫn nộ rồi, ngẩng đầu ưỡn ngực nhìn đáp trả, tôi là nữ nữ đây!!!

Cuối cùng, anh ta nhìn đi chỗ khác, đúng lúc tôi cho rằng anh ta muốn thỏa hiệp thừa nhận tôi có thực lực này, anh ta lại lạnh nhạt khẽ hé cặp môi mỏng, một lần nữa làm tôi sùng sốt.

Anh ta nói: “Tôi là gay.”

Lần này đến lượt tôi ho rồi.

Anh ta tốt bụng đưa giấy ăn cho tôi, tôi gạt tay anh ta, vừa tự mình rút giấy ăn lau miệng, vừa phẫn nộ nhìn anh ta. Bản thân mình là gay còn tìm con gái gạt mặt sao?

Biểu cảm của anh ta dường như cũng chẳng tốt đẹp gì, lạnh lùng nhìn tôi, không nói gì.

Tôi nghĩ có lẽ anh ta hiểu lầm rồi, thế là tốt bụng giải thích: “Tôi không hề có ý kỳ thị gay, chỉ là, ý, tương đối kinh ngạc, dù gì bọn anh cũng chỉ là thiểu số, khụ khụ, thiểu số thôi, cho nên có chút kinh ngạc thì cũng lý giải được.” Anh ta là gã gay đầu tiên tôi gặp, ít nhất là gã đầu tiên tôi biết là gay, lời nói này sao mà khó phát âm đến thế...

Anh ta gọi nhân viên phục vụ đến thanh toán, sau đó vẫn lạnh nhạt, cứng rắn nói: “Quan tiền thư đã không có thành ý kết hôn, vậy thì chúng ta không cần phải lãng phí thời gian nữa, tạm biệt.”

“Đứng lại.” Tôi ở phía sau gọi anh ta.

Anh ta dừng lại nhưng không quay đầu.

Tôi háng giọng, nâng cao khí thế của mình: “Khi nào chúng ta đi đăng ký?”

Anh ta từ từ quay người lại, động tác đó, chệch chệch, giống như người máy. Khi nhìn thấy biểu cảm thay đổi một cách phức tạp trên mặt anh ta, tôi thấy vô cùng vui vẻ, thế là nhe răng cười với anh ta một cái. Tôi họ Quan, tên Tiểu Yến. Tuy tôi sinh ra ở một gia đình thuộc giai cấp công nông bình thường, nhưng mấy năm nhiễm độc chủ nghĩa tiền bạc và chủ nghĩa quan liêu, nên đặc biệt thích người khác gọi tôi là Quan tiền thư, như thế này, thật đầy khí thế!

Năm nay tôi hai mươi bảy tuổi, lứa tuổi hoa đã đơm rồi mà trái vẫn chưa kết. Tôi vẫn là một xử nữ già, khụ khụ, tuy tôi muốn gạt phăng cái mũ này đi, đáng tiếc là vẫn chưa có thời cơ thuận lợi. Khi mười tám tuổi, tôi coi xử nữ là vinh, không phải là nhục, nhưng bây giờ... Tuy tôi không coi xử nữ là nhục, nhưng như thế này thực sự cũng chẳng phải là một chuyện vinh quang.

Vốn dĩ cuộc sống của tôi bình lặng không sóng gió, đàn ông đối với tôi là một thứ có hay không cũng được. Đáng tiếc là, cùng với sự tăng dần của tuổi tác, bà mẹ nhiệt tâm, nhiệt tình, nhiệt huyết kia của tôi cuối cùng cũng đứng ngồi không yên, ngày ngày nước mắt tràn trề, đi qua đi lại trước mặt tôi, tuyên bố: “Khê nữ con một ngày không kết hôn, mẹ con đây sẽ một ngày ăn không ngon ngủ không yên.” Tuy tôi rất hoài nghi không biết nước mắt của bà chảy ra bằng đường nào, nhưng cân nhắc chuyện cả ngày bị một lão thái thái truy đuổi tố khổ thế này cũng chẳng vui vẻ gì, tôi đành nhẫn tâm, quyết định đem gả mình đi cho xong.

Dù gì việc lấy chồng đối với tôi mà nói là một việc có cũng được mà không có cũng chẳng sao.

Cho dù không lấy được ai, cũng phải xem mặt cho có vẻ, làm giảm triệu chứng bệnh của lão thái thái kia, ít nhất thì cũng tiết kiệm được tiền mua thuốc nhỏ mắt.

Trước đó, một lần đang trên mạng, nhìn thấy bài viết xem mặt của một người đàn ông, bài viết xem mặt này rất đặc biệt, nội dung chủ yếu là một đồng đề trắc nghiệm, người ứng tuyển, ồ không, những người xem mặt làm một lượt đề trắc nghiệm, đưa ra lựa chọn rồi gửi đến một hòm thư được chỉ định, sau đó đợi đối phương liên hệ với bọn họ. Tôi cảm thấy điều kiện của người đàn ông này rất tốt, lại hứng thú với những câu hỏi kia, thế là cũng tham gia cho thêm phần náo nhiệt, sau đó gửi đi, sau đó nữa thì quên bẵng đi sự việc này.

Sau này cũng thỉnh thoảng đi xem mặt, nhân tiện đo thử cường độ kháng mìn của đối phương một chút, cuộc sống cũng vô cùng vui vẻ.

Cho đến hôm qua, tôi nhận được một cuộc điện thoại, thông báo tôi có thể đi phỏng vấn, ồ không, xem mặt chứ.

Lúc này đến tên của đối phương là gì tôi cũng quên mất rồi, không thể không lật tìm bài viết đó xem lại một lượt.

Họ tên: Giang Ly. Tuổi: Ba mươi. Công việc: Kỹ sư. Phương thức liên lạc phía sau là một hòm thư, cũng chính là hòm thư gửi đáp án kia.

Ngoài tên ra, tôi cũng không có được tin tức gì khác, nói chính xác là tôi cũng không muốn biết thêm, dù gì tin tức giả trên mạng cũng đã tràn lan, tất cả đợi đến khi gặp mặt sẽ biết.

Tôi thừa nhận tôi rất vô vị, xem mặt vừa hay có thể giết thời gian. Vì vậy chỉ cần có thể đủ tiêu chuẩn cách tôi hai thế hệ thì tôi quản anh làm gì chứ.

Đương nhiên rồi, không phải lần hẹn nào tôi cũng đến, tiểu tử kia hôm qua gọi cho tôi, giọng nói rất dễ nghe, vậy nên tôi mới đến.

Thế là hôm nay liền có buổi xem mặt khiến người ta khóc cười không nổi này.

Sau đó còn có một kết quả khiến người ta càng đỡ khóc đỡ cười hơn.

Lúc này người đó đang nhìn tôi một cách khó hiểu, cẩn thận hỏi: “Cô chắc chắn?”

Tôi nhún nhún vai, hỏi ngược lại: “Đây chẳng phải là điều anh muốn sao?”

“Nhưng... tôi chẳng cho cô cái gì cả.” Xem ra anh ta vẫn là một người biết nói đạo lý, tuy qua ánh mắt của anh ta tôi cũng đọc ra được là anh ta không thích tôi.

Tôi không quan tâm nói: “Tôi lại chẳng muốn được gì từ anh. Dù gì kết hôn với ai cũng không quan trọng, anh nói rất là đúng, sau khi chúng ta kết hôn, vừa hay không thể làm phiền nhau, hơn nữa tôi còn miễn được chuyện sinh con phiền phức.” Trong lòng tôi vẫn luôn tồn tại ý nghĩ này, con cái chính là chủ nợ của bố mẹ, người có con, cả đời này cũng đừng mong được sống yên ổn.

Anh ta cân nhắc một chút, nói: “Chuyện con cái, chúng ta có thể tìm người khác mang thai giúp.”

Tôi gật đầu biểu thị sự tán đồng: “Vậy anh tìm người khác, tôi chỉ phụ trách việc làm mẹ kế.” Mẹ kế khi tâm trạng không tốt có thể ngược đãi trẻ con, tôi ác độc thâm nghiêm.

Anh ta nhất thời không biết nói thế nào, nhưng tôi cũng nhìn ra sắc thái bất mãn trên mặt anh ta. Thế là tôi rất không đúng lúc lại hỏi: “Với điều kiện của anh, muốn lấy người vợ bù nhìn cũng không khó nhí, huống hồ bây giờ có rất nhiều người là hủ nữ, rất mãn nguyện lấy gay.” Tôi không phải là hủ nữ, đây chỉ là điều tôi nghe nói.

Anh ta nhìn tôi với vẻ càng bất mãn, nhíu mày đáp: “Tôi chỉ muốn bớt chút phiền phức mà thôi.”

Thế nào mới có thể bớt chút phiền phức? Đương nhiên là tìm một người từ trước đến nay không hề quen biết lấy làm vợ, như vậy mới không để lộ cho bạn bè và người thân của anh ta một số sự tình nhí? Tôi nghĩ như vậy, liền tự cho mình là thông minh. Hơn nữa nhiệt tình của đám hủ nữ với gay dường như đều rất cuồng nhiệt, bọn họ... chắc sẽ không hy vọng bị con gái đến làm phiền nhí?

Nhưng tôi có một chút nghĩ không thông: “Vậy anh có thể tìm một người đồng tính nữ, như vậy là an toàn nhất, bảo vệ môi trường nhất.”

Anh ta nhìn tôi một cái tràn đầy thâm ý, cười nói: “Cái trắc nghiệm tâm lý cô làm kia, kết quả trắc nghiệm chính là cô có khuynh hướng đồng tính.”

Tôi: “...”

Cái trắc nghiệm tâm lý gì vậy!

Nhưng mà cũng phải nói lại, bắt đầu từ năm hai mươi ba tuổi, tôi chưa từng cho rằng đàn ông đáng tin cậy, chính vì như vậy, thà tìm một người đàn ông có khuynh hướng tâm lý giống mình, như vậy cũng có thể đoạn tuyệt hy vọng của mình đối với đàn ông. Tôi cảm thấy mình nghĩ như thế này thực sự là thông minh đến cực điểm.

Lúc này, Giang Ly dùng hai ngón tay phải vẽ vẽ cảm trầm tư một hồi, nói: “Hôm nay chúng ta kết hôn luôn nhé.” Ngữ khí đó, nghe giống như nói: “Hôm nay chúng ta cùng ăn một bữa cơm nhé!”

Thế là tôi cũng chỉ nhẹ nhàng trả lời: “Được thôi!” Ngữ khí còn nhẹ nhàng hơn ăn cơm.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Ơi Theo Anh Về Nhà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 2

Hôm nay là thứ Tư. Tôi vừa nghỉ việc nên không phải đi làm. Chỉ là không biết Giang Ly vì sao cũng không cần đi làm, lẽ nào anh ta cũng thất nghiệp rồi?

Chiếc xe BMW cuốn bụi đầy đường, dừng lại dưới lầu của tiểu khu nơi chúng tôi sống. Tôi bảo Giang Ly đợi trong xe, chạy hùng hục lên nhà lấy sổ hộ khẩu. Hôm nay mẹ tôi đi bệnh viện thăm di, vì vậy tôi cũng có cơ hội hành động. Vốn chẳng phải là tôi sợ phản đối chúng tôi kết hôn, lão thái thái đó mong có người lấy tôi còn chẳng được, xem ra Trư Bát Giới đến cầu hôn, bà ấy cũng sẽ vui mừng cho tôi vào bao đêm trăng. Vấn đề quan trọng là, người lớn tuổi, các bạn đều hiểu rồi đó, không hiểu thì cũng xem qua phim ảnh, tiểu thuyết rồi nhỉ? Một đặc trưng của những người lớn tuổi chính là lời thôi, đặc biệt là phụ nữ. Nếu mẹ tôi biết rằng tôi có ý trung nhân (khụ khụ, tạm thời Giang Ly cũng coi là ý trung nhân của tôi chứ nhỉ), nhất định sẽ cùng cô đi thăm mộ, các loại thân thiết của tôi đoàn kết lại xem thái độ người đàn ông xui xẻo kia quay ba trăm sáu mươi độ không đường thoái lui, đến lúc đó chưa kịp kết hôn, đã ép người ta đến phát điên rồi, vậy thì sẽ không hay chút nào.

Thế là lúc này tôi ngang nhiên đi vào trong phòng ngủ của tôi và mẹ (tôi không dám ngủ một mình, toát mồ hôi), lục tìm trong tủ một lượt, cuối cùng cũng lật được cuốn sổ nhỏ nhỏ vô hồn kia. Trong đó có cả bằng tốt nghiệp các cấp của tôi, và các loại giấy chứng nhận vô cùng kỳ quái khác, thậm chí là cả giải thưởng ưu tú trong một cuộc thi biểu diễn cấp trường khi tôi học cấp một. Mẹ tôi là như vậy, kiểm soát giấy chứng nhận, theo cách nhìn của bà, xem ra cuốn sổ hộ khẩu này cũng là một giấy chứng nhận nhỉ? Hải hùng. Nhưng trong đồng hồ này, duy nhất không có giấy ly hôn của bà và bố tôi năm đó, nghĩ đến đây tôi không kìm nén được cảm giác buồn buồn, khẽ thở dài. Cho đến khi chuông điện thoại vang lên, truyền đến tiếng nói không kiên nhẫn của Giang Ly ở dưới lầu, tôi mới luống cuống thu dọn, cầm lấy sổ hộ khẩu lao xuống dưới.

Giang Ly vỗ vỗ vào vô lăng, trong ngữ khí có sự châm biếm: “Sổ hộ khẩu nhà cô cất kỹ thật đó.”

“Quá khen, quá khen!” Tôi nhét sổ hộ khẩu vào trong túi, lau mồ hôi, nói tiếp: “Được rồi, đến lượt anh... Nhà anh ở đâu?”

Giang Ly chẳng thèm nhìn, liền khởi động xe: “Không cần, tôi mang rồi.”

Tôi: “...”

Thiện tai, tiểu tử này luôn mang theo sổ hộ khẩu đi xem mặt? Thật đúng là một kẻ lạ lùng...

Hôm nay người đến đăng ký không nhiều, nên quá trình đăng ký kết hôn của chúng tôi diễn ra rất thuận lợi. Khi nộp tiền, lúc Giang Ly đang móc ví, tôi vấy một tờ hai mươi tệ trước mặt, cười hi hi nói: “Lần này tôi trả nhé!” Bữa cơm buổi trưa là anh ta mời, chúng ta không thể lợi dụng chiếm không của ai phải không?

Nhân viên kia nhìn nhìn Giang Ly, xem ra là động chạm đến tôn nghiêm của người đàn ông, anh ta sẽ không nhận tờ hai mươi tệ kia của tôi đâu. Ai biết được Giang Ly giờ tay ra, nói: “Được rồi, dù gì sau này cũng là người một nhà.”

Nhân viên kia có chút không hiểu, “xì” một tiếng về khinh thường. Tôi đứng trước mặt, may mắn nghe được, không biết Giang Ly ở phía sau có nghe thấy không. Giang Ly à, xin lỗi, anh cứ để lão nương phô trương lần này nhé...

Rất nhiều năm sau, đối diện với sự sùng bái mù quáng của một thằng nhóc con họ Giang đối với người nào đó, tôi giận dữ bất bình, dạy dỗ thằng bé: “Bố con giỏi cái gì chứ, khi kết hôn chẳng phải là mẹ bỏ tiền sao...”

Sau khi từ chỗ đăng ký ra, tôi hít một hơi thật sâu, tự nói với mình: “Thoát khỏi chuyện chưa kết hôn, lại không thoát khỏi sự độc thân, đây thực sự là một kết cục viên mãn á...”

Giáng Ly nhìn tôi khinh bỉ, nói chẳng chút nương tình: “Cô thực sự là một cô gái kỳ quái.”

Tôi cười tủm tỉm: “Quá khen, quá khen, ít nhất tôi sẽ không mang sổ hộ khẩu đi gặp mặt.”

Giang Ly cũng không phản bác, quay người đi lấy xe, vừa đi vừa nói: “Lễ kết hôn của chúng ta là việc không thể tránh được, cô chuẩn bị cho tốt đi.”

Nhìn là biết anh ta không hy vọng phải tổ chức hôn lễ, nhưng chắc chắn không dám vi phạm mệnh lệnh của một vài người. Có thể đem con mình ép đến đường cùng thế này, trên thế giới này trừ mẹ tôi ra, tôi không nghĩ còn có ai khác.

Choáng! Tôi nhớ đến mẹ. Bây giờ có phải là nên nói cho bà biết chuyện kết hôn của tôi rồi không? Bỏ đi, có thể kéo dài thêm chút nào hay chút đó, dù sao cũng chẳng thể tránh được một trận cuồng phong bão táp. Đồng chí Giang Ly à, bản cô nương đây phải chịu áp lực quá lớn mới cùng anh kết hôn đó!

Giang Ly hỏi tôi có cần anh ta đưa tôi về nhà không, tôi xua xua tay nói không cần, tôi không về nhà.

Thế là anh ta dứt khoát chui vào trong xe, phóng vút đi như một làn khói.

Toát mồ hôi, câu “qua cầu rút ván” chính là nói anh ta!

Chỉ có như vậy, hai người cầm sổ hộ khẩu của mình, dứt khoát ai về nhà nấy tự tìm mẹ mình... Đương nhiên, tôi không về nhà, anh ta chắc cũng không đi tìm mẹ, lấy một ví dụ thôi mà, hi hi.

Tôi móc điện thoại ra, gửi tin nhắn cho Hạp Tử.

Hạp Tử tên thật là Hà Tử[1], hàng xóm của tôi. Tôi quen cô ấy từ hồi còn mặc tã (nói theo cách của Hạp Tử, thì cô ấy ở trong bụng mẹ đã quen biết tôi, toát mồ hôi). Hai đứa đều là bạn học cùng lớp từ tiểu học đến tận cấp ba, đến khi lên đại học, trường học của hai chúng tôi cũng là hàng xóm. Nếu tôi là con trai thì sớm đã là thanh mai trúc mã của cô ấy rồi.

Lúc này, Hạp Tử đang đi làm, không tiện nhận điện thoại, nên tôi gửi tin nhắn: “Bạn yêu quý, mình kết hôn rồi.”

Chưa đầy một phút sau, Hạp Tử gọi đến: “Tiểu Quan (cô ấy luôn gọi tôi thế này, hải hùng), cậu muốn kết hôn rồi? Sao trước đây không nghe cậu nhắc đến...”

Tôi cắt ngang lời cô ấy: “Cải chính nhé! Không phải là muốn kết hôn rồi, là đã kết hôn rồi, chú ý từ chỉ thời gian!”

Người bên đó giống như bị sét đánh trúng vậy, hồi lâu không có phản ứng. Tôi rất hài lòng với hiệu quả này, cân nhắc nếu như chuyện kết hôn chỉ thông thường là dọa Hạp Tử một chút, cuộc sống đó cũng vô cùng vui vẻ rồi.

Cuối cùng, Hạp Tử cũng tỉnh lại, hét lên: “Cậu nói cái gì, cậu kết hôn rồi?”

Suýt nữa tôi làm rơi điện thoại, toát mồ hôi, sự bùng phát này của Hạp Tử, sốc quá, giọng nói này, nếu như làm fan hâm mộ, cũng tương đối có tiền đồ nhỉ?

Sau này, Hạp Tử nói với tôi, lúc đó cô ấy đang họp, đành trốn ở dưới bàn gọi điện thoại và đã khiến cho ánh mắt của tất cả mọi người, từ giám đốc đến nhân viên đổ dồn về phía cô ấy...

[1] Hà Tử và Hạp Tử (nghĩa là chiếc hộp) trong tiếng Trung phát âm giống nhau.

Canh cay thực sự là một món ăn ngon không gì bằng, vừa rẻ vừa ngon, có mời khách ăn đến nứt cả da bụng thì tôi cũng sẽ không phá sản, thứ đồ ăn ngon tuyệt như vậy. Khi Hạp Tử dường như dùng tốc độ cười Phong hỏa luân[1] chạy đến trước tiệm đồ ăn vặt bán canh cay tôi ngồi, tôi đang cầm một cuộn nấm kim châm, nhìn thấy cô ấy, vừa vẩy cuộn rau trắng trong tay bảo cô ấy ngồi xuống, vừa mỉm cười kiêu: “Xin lỗi bây giờ mình không thể nói chuyện.”

Hạp Tử tóm lấy cổ áo của tôi, kéo tôi dậy khỏi ghế, vừa kéo vừa hét: “Quan Tiểu Yến, cậu nói rõ cho mình, đây rốt cuộc là chuyện gì?”

Giọng nói hiềm có như vậy, thu hút được vô số ánh mắt của người qua đường.

Tôi bình thần vút miếng nấm trắng xuống, rút giấy ăn ra lau miệng, sau đó kéo cô ấy ngồi xuống, nói rất nghiêm chỉnh: “Người trẻ tuổi à, độ dẻo dai tinh thần của cậu vẫn chưa đủ mạnh mẽ.”

Hạp Tử lúc đó vốn đã chẳng có tâm trạng đùa với tôi: “Đừng nói bậy với mình! Mình còn chưa hiểu rõ, cậu làm sao mà chẳng suy nghĩ đã kết hôn rồi? Mình quen biết cậu từ khi còn ở trong bụng mẹ, đến chuyện cậu có bạn trai lúc nào mình cũng không biết!”

Tôi cười: “Ai nói kết hôn nhất định phải có bạn trai?”

Hạp Tử nghe chẳng hiểu gì cả: “Cậu nói rõ ràng nguyên nhân gốc rễ cho mình, một chữ cũng không được thiếu, rốt cuộc là có chuyện gì?”

Tôi háng giọng, đổi sang một loại ngữ điệu xa xăm: “Một tháng trước, trong một buổi tối trăng đen gió mát...”

Còn chưa kịp nói tiếp, tôi đã bị Hạp Tử đập cho một cái vào đầu: “Cậu nghiêm túc cho mình một chút!”

Thực ra tôi cũng không hề nói sai, chuyện kết hôn này vốn dĩ do bài viết chứng hôn một tháng trước kia. Thế là tôi vô cùng nghiêm túc đem nguồn gốc của sự việc nói với Hạp Tử, đương nhiên, đoạn Giang Ly là gay thì lược đi. Tuy giao tình giữa tôi và Hạp Tử đã tốt đến mức mặc chung một chiếc quần, nhưng chuyện này lại liên quan đến bí mật riêng tư của người khác, tôi không phải là không biết cân nhắc. Tôi chỉ nói cho cô ấy, tôi và Giang Ly thuộc loại tình yêu sét đánh không thể rời xa nhau (tự cảm thấy buồn nôn).

Hạp Tử nghe thấy câu chuyện của tôi, trợn trừng mắt, nhìn tôi vẻ không thể tin tưởng được, kinh ngạc than thở: “Hai người lần đầu tiên gặp nhau đã kết hôn rồi ư?”

Tôi gật đầu, trong xã hội thời buổi năng suất này, tốc độ chính là sức chiến đấu.

Hạp Tử lắc đầu, bất an nói: “Cậu cũng coi hôn nhân là trò chơi trẻ con quá cơ!”

Tôi ám ức nhìn cô ấy: “Bọn mình trúng tiếng sét ái tình mà...” Tôm, đến chính mình cũng thấy nổi da gà. Thực ra tôi muốn nói là, hôn nhân đối với tôi mà nói, vốn dĩ chính là trò chơi trẻ con...

Hạp Tử rõ ràng tin lời của tôi rồi: “Tiếng sét ái tình cũng không thể không có lý trí thế này chứ. Mọi người đều nói, kết hôn là tổng hòa quan hệ xã hội của hai nhà, bây giờ đến lai lịch của anh ta, cậu cũng không biết, đã cùng anh ta đăng ký kết hôn rồi, cậu, cậu thật là bị tình yêu làm cho mù mắt rồi...”

Tôi cúi đầu im lặng: “Là mình bị mẹ mắng cho mù mắt thì có.”

Hạp Tử giơ tay về phía tôi: “Đưa giấy chứng nhận kết hôn đây cho mình xem.”

Tôi ngoan ngoãn đưa ra.

Hạp Từ nhìn tấm ảnh trên giấy chứng nhận kết hôn, thái độ thay đổi, gật đầu nói: “Nhìn cũng không tồi. Anh ta cao bao nhiêu?”

Tôi lắc đầu: “Không biết, có lẽ cao hơn mình một cái đầu.”

Hạp Từ lại gật gật đầu, tiếp tục thăm vắn: “Làm gì?”

Tôi: “Mình không biết, nghe nói là kỹ sư.” Sau này mới biết, kỹ sư cái đầu quý nhà anh ta ý...

Hạp Từ: “Kỹ sư cũng rất nhiều loại, anh ta không phải muốn thừa nước đục thả câu chứ? Anh ta lái xe gì?”

Tôi: “BMW, cụ thể là loại gì mình không nhìn rõ.” Chính xác là không nhìn. Anh ta lái xe gì thì liên quan gì đến tôi chứ? Ba chữ... “đừng sờ tôi[2]” kia cũng chỉ là không cẩn thận một chút đã đập đến trước mặt tôi rồi.

Hạp Từ: “Không phải là thuê chứ?”

Tôi: “...” Hạp Từ, cậu suy nghĩ kỹ lưỡng quá rồi đấy!!!

Hạp Từ chuyển giấy đăng ký kết hôn lại cho tôi, nói ý rất sâu xa: “Tiểu Quan, cậu đừng trách mình nhiều chuyện, mình sợ cậu bị người ta lừa, thời buổi bây giờ, kẻ lừa đảo kiểu gì cũng có.”

Tôi: “Cậu đổi cách xưng hô, mình sẽ không trách cậu.”

Một câu nói đổi lại là ánh nhìn giận dữ của Hạp Từ.

Tôi đành đem ánh nhìn chuyển vào chỗ miến đang bốc khói, sau đó lau mắt nói: “Hạp Từ, cậu yên tâm, mình biết cậu muốn tốt cho mình.”

Mắt Hạp Từ đỏ hoe, cô ấy vỗ vỗ vào vai tôi... Cô ấy rất thích kiểu này.

Tôi vừa há miệng thì nước mắt chảy ra: “Nhiều năm như vậy rồi, mình...” Tôi toát mồ hôi, chữa lộn lành thành lộn què, tôi thật sự không chịu thua kém.

Hạp Từ nắm lấy tay tôi, ghen ngào nói: “Thôi không nói gì nữa, nếu như anh ta dám có lỗi với cậu, người chị em này sẽ đi cạo đầu anh ta đầu tiên.”

Tôi cũng không biết vì sao, nước mắt rùng rùng, không thể thu lại được. Công hiệu của miến hôm nay sao mà lợi hại như vậy, chẳng nhẽ làm bằng ớt?

Vốn dĩ hôm nay là ngày tốt lão nương đây đi đăng ký kết hôn, mà hai kẻ ngồi lại ngồi trên ghế ôm nhau khóc nức nở?! Thiệt tai!

Bạn đang đọc truyện *Vợ Oi Theo Anh Về Nhà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Chỗ tiệm canh cay này bị tôi và Hạp Từ biến thành “buổi hồi tưởng tình hữu nghị của bạn học Hà Tư và Quan Tiểu Yến.” Chúng tôi lúc khóc lúc cười, lôi những chuyện xấu của nhau ra nói, còn uống cả bia, cho đến khi chủ quán đuổi người, mới quyến luyến không rời mà thanh toán rồi đi về.

Lúc đó tôi liền có cảm xúc, chúng tôi mới quen nhau hơn hai mươi năm, khi bóc mẽ đối phương đã có thể bóc mẽ đến tận nửa đêm, vậy đợi khi hai chúng tôi quen biết nhau hơn năm mươi năm hay sáu mươi năm, há chẳng phải là sẽ kể mất ba ngày ba đêm sao? Ngẫm nghĩ thấy thật kinh khủng.

Tôi nói cách suy nghĩ của tôi với Hạp Từ, ai biết được cô ấy lại xua tay một cái, nói ngong nghịu không rõ: “Cậu đã kết hôn rồi, làm gì còn nhiều thời gian dành cho mình nữa chứ? Nếu như bóc mẽ, cũng phải do cậu và anh chàng BMW của cậu bóc mẽ nhau chứ...”

“Anh ấy không phải tên BMW, anh ấy tên là Giang Ly.” Lòng thương cảm dư thừa của tôi vẫn không quên cái chính, tuy cái tên này cũng chẳng tốt hơn gì so với BMW, vừa nghe chỉ thấy như một người qua đường.

Lúc này Hạp Từ đại phát thi hứng, nghênh đón gió đêm hét: “Hồ Giang Ly dữ Tích Chi hề, nhẩn Thu Lan dĩ vi bội[1], tên hay, tên hay!”

Quả nhiên rượu vào thường nói thật lòng, tôi sớm đã nhìn ra, trong tận xương cốt Hạp Từ thực sự là một thi nhân phong nhã vô cùng, nếu không thì cũng sẽ không đọc diễn cảm Ly Tao trong gió trời lồng lộng thế này.

Tôi liền chọc chọc vào bộ ngực của cô ấy, khinh thường nói: “Vậy sao anh ta không tên là Thu Lan? Cái tên đó tao nhã hơn nhiều!”

“Thu Lan là tên con gái.”

Tôi vừa muốn khen ngợi Hạp Tử vẫn còn tỉnh táo, đột nhiên phát hiện người vừa rồi nói câu này... là đàn ông?

Tôi hốt hoảng quay đầu, chỉ thấy một người đàn ông đang đứng dưới ánh đèn đường phía sau lưng bọn tôi. Anh ta đứng ngược sáng, không nhìn rõ mặt, nhưng tôi vẫn có thể lờ mờ đoán ra anh ta là... Giang Ly?!

Thiện tai, tôi không uống say chứ...

Tôi dụi dụi mắt, cẩn thận nhìn lại anh ta, không sai, chính là Giang Ly. Thế là tôi ngượng ngùng chào hỏi: “Thật trùng hợp...”

Anh ta đi đến, ánh mắt vô tình mà như cố ý lướt qua ngón tay tôi vừa chọc Hạp Tử, nói dừng dừng: “Hóa ra cô quả nhiên có khẩu vị này, chẳng trách nhanh như vậy đã đồng ý kết hôn với tôi.” Gay và les, sự phối hợp tuyệt vời.

Tôi nhìn lại một chút vòng ngực cỡ D của Hạp Tử, lắc đầu nói: “Tôi cũng không có khẩu vị nặng đến thế này đâu, he he...”

Giang Ly nhìn Hạp Tử đang say như chết ở trong lòng tôi, nói: “Tôi đưa hai cô về nhà.” Ngực khí rất khẳng định, cái loại không dễ để cho người khác làm trái ý này. Tôi thờ dài, người đàn ông này... có chút mạnh mẽ đó...

Cũng tốt, tiết kiệm được tiền gọi xe, dù gì anh ta đã là chồng của tôi rồi, cần dùng thì dùng. Tôi vừa muốn ra về khách sáo một chút thì thấy Giang Ly nói với một người phía sau anh ta: “Cậu về trước đi.”

Lúc này tôi mới chú ý đến, hóa ra phía sau lưng anh ta còn có một người con trai. Tôi nghiêng cổ lên nhìn, lập tức mở to mắt, nói không ra lời.

Khốn nạn! Khốn nạn! Khốn nạn! Ông trời thật không công bằng!!! Vì sao người con trai kia nhìn bề ngoài còn xinh đẹp hơn tôi chứ... A a a a a...

Cặp lông mày xinh đẹp kia, cặp mắt long lanh kia, còn cả cặp môi khiến người ta muốn cắn cho một cái kia, thêm vào đó là làn da không chút tí vết... Nếu không phải đã biết Giang Ly là gay, tôi nhất định sẽ cho rằng cậu ta thực sự là một cô gái giả trai...

Giang Ly có lẽ hiểu nhầm tôi rồi, lúc này anh ta lạnh lùng nhìn tôi, ngực khí mang chút khinh bỉ: “Cô là loại mận chay không kiêng, nam nữ đều ăn à?”

Tôi biết mình thất thố, thế là ngượng ngập ho một tiếng, cười nói: “He he he he, đâu có đâu có, tôi làm sao dám có ý chạm vào người của anh... cái đó, anh đang hẹn hò, vậy chúng tôi không làm phiền...”

Tôi còn chưa nói hết câu đã bị Giang Ly cắt ngang: “Đi thôi, phụ nữ lúc nào cũng dài dòng thế này.”

Tôi kéo Hạp Tử đi theo sau Giang Ly, chưa hết do dự quay đầu nhìn tiểu mỹ nam kia một cái, tuy đã cách một đoạn xa, không nhìn rõ biểu cảm của cậu ta lúc này, nhưng tôi vẫn cảm thấy trong cặp mắt mơ hồ đó lộ ra vẻ nóng bỏng và thù ghét?

Thế giới này tương đối hỗn loạn, tôi nghĩ nghìn chén không say như tôi đây, hôm nay thực sự là say rồi.

[1] Đây là hai câu trong bài từ nổi tiếng của Khuất Nguyên có tên là Ly Tao. Tạm dịch nghĩa là: Giang Ly và Bạch Chi toát ra mùi thơm thoang thoang, lây hoa lan của mùa thu làm dây đai áo. (Giang Ly, Tích Chi, Thu Lan đều là tên các loài thực vật.)

Hôm nay là thứ Tư. Tôi vừa nghĩ việc nên không phải đi làm. Chỉ là không biết Giang Ly vì sao cũng không cần đi làm, lẽ nào anh ta cũng thất nghiệp rồi?

Chiếc xe BMW cuốn bụi đầy đường, dừng lại dưới lầu của tiểu khu nơi chúng tôi sống. Tôi bảo Giang Ly đợi trong xe, chạy hùng hục lên nhà lấy sổ hộ khẩu. Hôm nay mẹ tôi đi bệnh viện thăm dì, vì vậy tôi cũng có cơ hội hành động. Vốn chẳng phải là tôi sợ mẹ phản đối chúng tôi kết hôn, lão thái thái đó mong có người lấy tôi còn chẳng được, xem ra Trư Bát Giới đến cầu hôn, bà ấy cũng sẽ vui mừng cho tôi vào bao đem tặng. Vấn đề quan trọng là, người lớn tuổi, các bạn đều hiểu rồi đó, không hiểu thì cũng xem qua phim ảnh, tiểu thuyết rồi nhỉ? Một đặc trưng của những người lớn tuổi chính là lời thôi, đặc biệt là phụ nữ. Nếu mẹ tôi biết rằng tôi có ý trung nhân (khụ khụ, tạm thời Giang Ly cũng coi là ý trung nhân của tôi chứ nhỉ), nhất định sẽ cùng cô đi thăm mộ, các loại thân thiết của tôi đoán kết lại xem thái độ người đàn ông xui xẻo kia quay ba trăm sáu mươi độ không đường thoái lui, đến lúc đó chưa kịp kết hôn, đã ép người ta đến phát điên rồi, vậy thì sẽ không hay chút nào.

Thế là lúc này tôi ngang nhiên đi vào trong phòng ngủ của tôi và mẹ (tôi không dám ngủ một mình, toát mồ hôi), lục tìm trong tủ một lượt, cuối cùng cũng lật được cuốn sổ nhỏ nhỏ vô hồn kia. Trong đó có cả bằng tốt nghiệp các cấp của tôi, và các loại giấy chứng nhận vô cùng kỳ quái khác, thậm chí là cả giải thưởng ưu tú trong một cuộc thi biểu diễn cấp trường khi tôi học cấp một. Mẹ tôi là như vậy, kiểm soát giấy chứng nhận, theo cách nhìn của bà, xem ra cuốn sổ hộ khẩu này cũng là một giấy chứng nhận nhỉ? Hải hùng. Nhưng trong đống đồ này, duy nhất không có giấy ly hôn của bà và bố tôi năm đó, nghĩ đến đây tôi không kìm nén được cảm giác buồn buồn, khề thờ dài. Cho đến khi chuông điện thoại vang lên, truyền đến tiếng nói không kiên nhẫn của Giang Ly ở dưới lầu, tôi mới luống cuống thu dọn, cầm lấy sổ hộ khẩu lao xuống dưới.

Giang Ly vỗ vỗ vào vô lăng, trong ngực khí có sự châm biếm: “Sổ hộ khẩu nhà cô cất kỹ thật đó.”

“Quá khen, quá khen!” Tôi nhét sổ hộ khẩu vào trong túi, lau mồ hôi, nói tiếp: “Được rồi, đến lượt anh... Nhà anh ở đâu?”

Giang Ly chẳng thèm nhìn, liền khởi động xe: “Không cần, tôi mang rồi.”

Tôi: “...”

Thiện tai, tiểu tử này luôn mang theo sổ hộ khẩu đi xem mặt? Thật đúng là một kẻ lạ lùng...

Hôm nay người đến đăng ký không nhiều, nên quá trình đăng ký kết hôn của chúng tôi diễn ra rất thuận lợi. Khi nộp tiền, lúc Giang Ly đang móc ví, tôi vấy một tờ hai mươi tệ trước mặt, cười hi hi nói: “Lần này tôi trả nhé!” Bữa cơm buổi trưa là anh ta mời, chúng ta không thể lợi dụng chiếm không của ai phải không?

Nhân viên kia nhìn nhìn Giang Ly, xem ra là động chạm đến tôn nghiêm của người đàn ông, anh ta sẽ không nhận tờ hai mươi tệ kia của tôi đâu. Ai biết được Giang Ly giờ tay ra, nói: “Được rồi, dù gì sau này cũng là người một nhà.”

Nhân viên kia có chút không hiểu, “xì” một tiếng về khinh thường. Tôi đứng trước mặt, may mắn nghe được, không biết Giang Ly ở phía sau có nghe thấy không. Giang Ly à, xin lỗi, anh cứ để lão nương phở phơ lần này nhé...

Rất nhiều năm sau, đối diện với sự sùng bái mù quáng của một thằng nhóc con họ Giang đối với người nào đó, tôi giận dữ bất bình, dạy dỗ thằng bé: “Bố con giỏi cái gì chứ, khi kết hôn chẳng phải là mẹ bỏ tiền sao...”

Sau khi từ chỗ đăng ký ra, tôi hít một hơi thật sâu, tự nói với mình: “Thoát khỏi chuyện chưa kết hôn, lại không thoát khỏi sự độc thân, đây thực sự là một kết cục viên mãn á...”

Giang Ly nhìn tôi khinh bỉ, nói chẳng chút nương tình: “Cô thực sự là một cô gái kỳ quái.”

Tôi cười tủm tỉm: “Quá khen, quá khen, ít nhất tôi sẽ không mang sổ hộ khẩu đi gặp mặt.”

Giang Ly cũng không phản bác, quay người đi lấy xe, vừa đi vừa nói: “Lễ kết hôn của chúng ta là việc không thể tránh được, cô chuẩn bị cho tốt đi.”

Nhìn là biết anh ta không hy vọng phải tổ chức hôn lễ, nhưng chắc chắn không dám vi phạm mệnh lệnh của một vài người. Có thể đem con mình ép đến đường cùng thế này, trên thế giới này trừ mẹ tôi ra, tôi không nghĩ còn có ai khác.

Choáng! Tôi nhớ đến mẹ. Bây giờ có phải là nên nói cho bà biết chuyện kết hôn của tôi rồi không? Bỏ đi, có thể kéo dài thêm chút nào hay chút đó, dù sao cũng chẳng thể tránh được một trận cuồng phong bão táp. Đồng chí Giang Ly à, bản cô nương đây phải chịu áp lực quá lớn mới cùng anh kết hôn đó!

Giang Ly hỏi tôi có cần anh ta đưa tôi về nhà không, tôi xua xua tay nói không cần, tôi không về nhà.

Thế là anh ta dứt khoát chui vào trong xe, phóng vút đi như một làn khói.

Toát mồ hôi, câu “qua cầu rút ván” chính là nói anh ta!

Chỉ có như vậy, hai người cầm sổ hộ khẩu của mình, dứt khoát ai về nhà nấy tự tìm mẹ mình... Đương nhiên, tôi không về nhà, anh ta chắc cũng không đi tìm mẹ, lấy một ví dụ thôi mà, hi hi.

Tôi móc điện thoại ra, gửi tin nhắn cho Hạp Tử.

Hạp Tử tên thật là Hà Tư[1], hàng xóm của tôi. Tôi quen cô ấy từ hồi còn mặc tã (nói theo cách của Hạp Tử, thì cô ấy ở trong bụng mẹ đã quen biết tôi, toát mồ hôi). Hai đứa đều là bạn học cùng lớp từ tiểu học đến tận cấp ba, đến khi lên đại học, trường học của hai chúng tôi cũng là hàng xóm. Nếu tôi là con trai thì sớm đã là thanh mai trúc mã của cô ấy rồi.

Lúc này, Hạp Tử đang đi làm, không tiện nhận điện thoại, nên tôi gửi tin nhắn: “Bạn yêu quý, mình kết hôn rồi.”

Chưa đầy một phút sau, Hạp Tử gọi đến: “Tiểu Quan (cô ấy luôn gọi tôi thế này, hải hùng), cậu muốn kết hôn rồi? Sao trước đây không nghe cậu nhắc đến...”

Tôi cắt ngang lời cô ấy: “Cái chính nhé! Không phải là muốn kết hôn rồi, là đã kết hôn rồi, chú ý từ chỉ thời gian!”

Người bên đó giống như bị sét đánh trúng vậy, hồi lâu không có phản ứng. Tôi rất hài lòng với hiệu quả này, cân nhắc nếu như chuyện kết hôn chỉ thông thường là dọa Hạp Tử một chút, cuộc sống đó cũng vô cùng vui vẻ rồi.

Cuối cùng, Hạp Tử cũng tỉnh lại, hét lên: “Cậu nói cái gì, cậu kết hôn rồi?”

Suýt nữa tôi làm rơi điện thoại, toát mồ hôi, sự bùng phát này của Hạp Tử, sốc quá, giọng nói này, nếu như làm fan hâm mộ, cũng tương đối có tiền đồ nhỉ?

Sau này, Hạp Tử nói với tôi, lúc đó cô ấy đang họp, đành trốn ở dưới bàn gọi điện thoại và đã khiến cho ánh mắt của tất cả mọi người, từ giám đốc đến nhân viên đổ dồn về phía cô ấy...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Ông Theo Anh Về Nhà* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4

Mẹ tôi đón lấy tờ giấy chứng nhận kết hôn, vừa lật vừa oán trách: “Đứa con gái này, sao mà tùy tiện lấy đăng ký kết hôn của người khác đi... nếu như con cũng có một cái chắc...” Nói đến đây, bà bỗng im bặt.

Tôi cúi đầu thật thấp, không dám nhìn bà.

Một giây, hai giây...

Bà lẽ mề không cho tôi chút phản ứng, tôi đành ngẩng đầu nhìn xem có phải bà bị người ta điểm huyết rồi không, sao lại một chút âm thanh cũng không có.

Thần kinh của lão thái thái không so được với người trẻ, rốt cuộc vẫn chậm chạp hơn một chút. Khi tôi ngẩng đầu, nhìn thấy bà run rẩy cầm cuốn sổ đỏ kia, mỗi một tế bào trên cơ thể từ trên xuống dưới dường như đang run lẩy bẩy.

Bà ấy tốt xấu gì cũng là mẹ ruột của tôi, nên tôi vô cùng hiếu thuận, kéo tay bà, không khỏi lo lắng nói: “Mẹ, mẹ không cần phải vui mừng đến mức này chứ?”

Mẹ tôi cuối cùng cũng phản ứng lại, cầm cuốn sổ đỏ trực tiếp đập lên đầu tôi, ác độc quát: “Tao không phải là mẹ mày!”

Tôi cầm giấy chứng nhận kết hôn, nhào đến chỉ vào bức ảnh trong đó, tài cán nịnh bợ phát huy cực độ: “Mẹ, mẹ xem, đây là con gái mẹ, đây là con rể mẹ, không phải mẹ vẫn luôn mong gã được con đi sao?”

Mẹ gạt phăng tay tôi, nước mắt bỗng chốc chảy xuống. Tôi ở bên bà lâu như vậy, biết rõ nước mắt của bà, làm sao có thể nói khóc là khóc ngay chứ...

Lúc này, mẹ kéo vạt áo của tôi lau nước mắt, nghẹn ngào nói: “Nhưng mà con chẳng nói gì với mẹ, cũng chưa đưa nó đến chào hỏi, đã đi đăng ký kết hôn rồi. Mẹ có còn là mẹ của con không...?”

Tôi vỗ nhẹ vào lưng bà, an ủi: “Con làm thế này chẳng phải là muốn cho mẹ một bất ngờ sao?”

Năng lực tiếp nhận và năng lực thích ứng của mẹ tôi so với những người cùng tuổi trong cả cuộc đời của bà, coi như hơn mức bình thường. Bà lau nước mắt, cụp lại giấy chứng nhận kết hôn của tôi, nhìn ảnh Giang Ly một chút.

Sau đó, mẹ tôi đặt câu hỏi: “Cậu ta cao bao nhiêu? Làm gì? Lái xe gì? Có nhà không?”

Tôi nhìn mẹ, vô cùng nghiêm túc nói: “Mẹ, xem ra Hạp Từ mới là con gái ruột của mẹ nhỉ?” Câu hỏi của họ gần giống nhau!

Bà đập vào đầu tôi, không kiên nhẫn nói: “Con nói linh tinh gì vậy, mau trả lời mẹ!”

Tôi đành đem những lời lúc nãy đã nói qua với Hạp Từ, nói lại với mẹ tôi.

Mẹ tôi xem xét kỹ khuôn mặt đẹp trai của Giang Ly, tự nói với mình: “Không phải một tên lừa đảo chứ?”

Thiện tai, Hạp Từ nhất định là con gái ruột của bà!!!

Tôi kìm lại sự kích động, kéo vạt áo bà, làm nũng nói: “Mẹ, mẹ yên tâm đi, cứ coi như bị lừa, cũng là con lừa anh ta.” (Nhìn vào nhan sắc cũng đủ biết, lau mồ hôi.)

Mẹ tôi cũng gạt đầu, biểu thị đồng ý với quan điểm của tôi: “Cũng đúng. Nhưng điều kiện của cậu ta tốt như vậy, làm sao lại để ý đến con nhỉ?”

Tôi: “...”

Tôi: “Mẹ, chúng ta đi làm giám định huyết thống đi!”

Mẹ tôi rõ ràng đang suy nghĩ, không nghe thấy đề nghị vô cùng có tính kiến thiết này của tôi. Bà xoa xoa tờ đăng ký kết hôn của tôi, ngửi khí bay bổng: “Con gái à, sao mà mẹ vẫn cảm thấy không thể tiếp nhận được?”

Tôi nghịch tay mẹ, hỏi: “Lại sao vậy? Con chọn cho mẹ một người con rể tốt như thế này, còn không hài lòng sao?”

“Không phải!” Giọng của lão thái thái rất hoảng hốt. “Mẹ chỉ cảm thấy, việc này sao có thể nhảy cóc như thế này chứ?”

“Mẹ, mẹ xem, tình cảm thực sự có thể bồi đắp được, những người đàn ông có tiền, độc thân chẳng phải có đầy đường, khó khăn lắm chúng ta mới tìm được một người, chẳng phải cần nhanh chóng xuống tay giành thế mạnh trước sao? Lẽ nào đợi bọn yêu ma quỷ quái khác đến cướp anh ta đi, đến lúc đó chúng ta đến cạnh cũng chẳng có mà húp!” Tôi giải thích cho lão thái thái một cách rất sinh động.

Mẹ tôi yếu ớt nói: “Mẹ không ngờ, con có thể giác ngộ như thế này.”

Tôi: “Cái đó, khụ khụ, he he he he...”

Mẹ tôi bỏ qua điều không nói lên lời của tôi, rồi tự nói với mình: “Nhưng mà, con rể bảo bối của mẹ làm sao mà lại bị con nói thành một nồi canh xương sườn chứ?”

Con rể, bảo bối, của mẹ?

Bởi sự kích thích của một tờ giấy chứng nhận kết hôn nhỏ bé, đêm đó mẹ tôi mất ngủ. Hậu quả của việc bà mất ngủ chính là, con gái bà bị nướng thành bánh quy, lật bên nọ đảo bên kia, muốn ngủ cũng chẳng ngủ được. Lão thái thái cứ hỏi tình hình của Giang Ly, mỗi câu ít nhất được lặp lại mười lần, tôi bị làm phiền đến mức bức mình, hướng hồ tôi với anh ta mới chỉ gặp nhau hai lần, chuyện liên quan đến anh ta làm sao có thể biết nhiều như vậy. Tôi tức giận thực sự, muốn ôm chần quay về phòng mình, nhưng mà... nhưng mà tôi không dám, ở trên đã nói rồi, tôi không dám ngủ một mình. Thiện tai, thật ưc hiếp người ta quá!

Cuối cùng, tôi cũng luyện thành đại pháp vô địch ngủ, trong sự lác quắc của mẹ, tôi vẫn có thể mơ mơ hồ hồ ngủ mất. Tôi nghĩ, nếu như lúc này có động đất, tôi chắc chắn bị chôn rồi. Sau này mẹ tôi nói: “Có mẹ con ở đây, làm sao có thể để cho con gái mẹ bị chôn.” Tôi vừa nghe thấy câu nói này, lập tức cảm động chết đi được, con tức giận cũng như khói tan mây tán hết. Nhìn đi, mẹ tôi chính là như vậy, lúc nào cũng khiến tôi yêu không được, hận không xong.

Bởi vì sự ồn ào của lão thái thái nào đó, buổi sáng tôi ngủ đến mười giờ mới dậy. Vừa ngủ dậy đã nhìn thấy tờ giấy mẹ tôi để lại, bà nói hôm nay đi ra ngoài tập thể dục buổi sáng, muốn về nhà muộn một chút. Cũng không biết tập thể dục cái gì mà bà đi cả buổi sáng mới về, hết nói luôn.

Tôi ở trong nhà tìm chút đồ ăn, lão thái thái kia vẫn còn có lương tâm, bớt đồ ăn sáng cho tôi, tôi chẳng thấy ngon miệng, chỉ ăn hai miếng rồi đến phòng khách lấy điện thoại lên xem.

Do ngủ cùng phòng với mẹ, sợ cơ thể, xương cốt của lão thái thái đó không chịu được, buổi tối tôi thường để điện thoại ở chế độ im lặng rồi vút ở phòng khách, dù sao buổi tối cũng chẳng có việc gì quan trọng, có việc quan trọng thì cũng chẳng đến lượt tôi.

Có mấy cuộc gọi nhỡ, tôi mở ra xem, đều là của Giang Ly, từ sáu giờ sáng đến hơn chín giờ, không biết anh ta có chuyện gì. Tôi lại mở tin nhắn, lúc này mới hiểu ra.

Giang Ly: “Không tiện nghe điện thoại sao?”

Giang Ly: “Máy bay của bố mẹ tôi mười một giờ hôm nay đến thành phố B, cô có thể đến không?”

Tên tiểu tử này thật hiếu thuận, nhanh chóng đưa con dâu đi gặp mẹ. Cũng không biết mẹ anh ta, nếu biết được cô con dâu này thực ra chỉ là hữu danh vô thực, không biết có cho anh ta, hoặc là tôi một cái tát không.

Tôi nhìn đồng hồ, đã mười giờ ba mươi rồi, bây giờ cũng chẳng kịp ra sân bay, trừ phi tôi là siêu nhân hoặc Doraemon, đáng tiếc tôi chẳng phải hai loại này. Tôi tìm số của Giang Ly, muốn gọi cho anh ta, e không tiện lắm. Gọi điện thoại nói cái gì, nói thật là tôi ngủ nướng? Vậy nếu như anh ta rất nghe lời, nói lại y hệt cho mẹ anh ta thì cô con dâu này còn chưa gặp mặt đã khiến mẹ chồng ghét, không tốt chút nào. Tôi không quan tâm Giang Ly có ghét tôi không, nhưng tôi biết, nếu mẹ anh ta ghét tôi thì ngày tháng tới của tôi xem ra chẳng dễ sống rồi.

Thế là tôi do dự, xấu hổ, sợ hãi gửi tin nhắn cho anh ta: “Anh hãy nói với mẹ anh, tôi cứ đòi đi, anh sống chết không cho tôi đi.”

Một lát sau, Giang Ly trả lời: “Cô thật tốt.”

Tôi muốn trả lời anh ta: “Quá khen, quá khen” hoặc “Thường thôi, thường thôi” nhưng lại cân nhắc, như thế thực sự rất mất tự nhiên, nên không để ý đến anh ta nữa.

Tôi vút điện thoại lên sofa, lấy chìa khóa, đi tìm Hạp Tử. Hạp Tử rất hay lo xa, luôn sợ mình đột nhiên mắc bệnh cấp tính gì đó, mà cô ấy lại sống một mình, chết trong nhà không có ai biết thì phải làm thế nào. Cho nên cô ấy để một chiếc chìa khóa ở nhà tôi, bảo tôi có việc gì hay không cũng đều phải đi thăm cô ấy, xem cô ấy còn sống hay chết.

Tối qua Hạp Tử thực sự uống nhiều quá (đương nhiên tôi uống cũng rất nhiều, nhưng tôi ngàn chén cũng không say, hi hi ha ha), tôi nghĩ hôm nay cô ấy chắc chắn không đi làm nổi, cho nên tra khóa lên vào nhà. Khi tôi đi vào, Hạp Tử đang nằm trên giường rên rĩ: “Tiểu Quan chết tiệt, không đến thăm mình!”

Tôi đi đến, lôi chân của cô ấy ra, cười nhạo: “Quý xú, chẳng phải mình đến rồi sao?”

Hạp Từ lườm tôi một cái, bực tức nói không ra hơi: “Toàn thân mình khó chịu, cậu phải hầu hạ mình.”

Tôi rót cho cô ấy một cốc nước nóng, lại chạy về nhà, bụng bữa sáng tôi và mẹ tôi đã dùng qua, sau khi hâm nóng, bày ra trước mặt cô ấy. Cô ấy ra hiệu đạt tiêu chuẩn với tôi, sau đó mới ăn một cách thích thú.

Tôi một tay chống cằm, không thể không do dự hỏi: “Hạp Từ, cậu chà đạp công việc của cậu như vậy sẽ không bị đuổi việc chứ?”

Hạp Từ nhìn tôi, thần nhiên nói: “Anh ta dám!”

Sếp bộ phận của Hạp Từ là bạn trai của cô ấy, trừ phi cô ấy đắc tội với sếp của sếp bộ phận, nếu không, khả năng bị đuổi việc cũng là gần với mức số không. Nhưng mà bạn cũng đừng nghĩ nhiều, Hạp Từ thực sự không phải là loại người bị ảnh hưởng bởi quy tắc ngầm, cô ấy câu được người bạn trai kia trước, sau đó anh ta mới làm sếp bộ phận. Đương nhiên Hạp Từ trong công ty không hề kiêu ngạo vì có chỗ dựa, cô ấy hành xử rất khuôn phép, chỉ thỉnh thoảng phạm chút lỗi lầm nhỏ có thể tha thứ.

Tôi lại tìm chuyện để nói: “Vậy khi nào cậu kết hôn?”

Tôi cảm thấy mình thế này là đang giúp Hạp Từ sáng tạo ra cơ hội để khinh bỉ bản thân tôi, quả nhiên Hạp Từ nhìn tôi một cái, khinh thường nói: “Cũng như cậu ư? Bị sốt nên chẳng đề ý đến cái gì.”

Tôi cười ngốc nghếch. Tôi nhớ khi học trung học, giáo viên chính trị và giáo viên ngữ văn đều thích nhắc tới câu này: “Nắm bắt cơ hội, nghênh đón thách thức.” Bây giờ thấy có cơ hội, tôi liền nắm lấy, hơn nữa, đến thách thức tôi cũng không cần nghênh đón, đây là kết cục hoàn mỹ biết bao. Đương nhiên sau này tôi phát hiện ra tôi thực sự sai rồi, nói cái gì mà “không cần nghênh đón thách thức”. Giang Ly, con người này, vốn dĩ chính là một thách thức!

Khi Hạp Từ bắt đầu nói chuyện có chút thừa lời, tôi dỗ cho cô ấy bình tâm vui vẻ, đến cơm trưa cũng không ăn đã ngủ rồi. Tối qua, cô ấy uống nhiều quá, hôm nay nên ngủ ngon một chút, tôi cũng không làm phiền, lạng lẽ ra khỏi nhà cô ấy, trở về nhà mình.

Đã gần mười hai giờ, tôi nghĩ mẹ tôi chắc về rồi. Con người tôi đây chẳng có gì xuất sắc, xử nữ già với bộ vi xử lý Pentium 3, còn phải sống dựa vào mẹ. Chủ yếu không phải là tôi lười, mà là cơm tôi làm không vừa mắt mẹ tôi, đương nhiên càng không thể lọt được vào miệng bà ấy. Thực ra, tôi vẫn luôn cảm thấy, cơm tôi làm cũng không khó ăn đến vậy, ít nhất tôi cũng có cảm giác không tồi, nhưng ai bảo mẹ tôi kén ăn chứ.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Ơi Theo Anh Về Nhà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5

Mẹ tôi quả nhiên đã về nhà rồi, bà đang ở trong bếp làm cơm, vừa nhìn thấy tôi, câu nói đầu tiên chính là: “Con không ở cùng Giang Ly à?”

Tôi toát mồ hôi: “Làm sao có thể suốt ngày dính lấy nhau, phải duy trì chút cảm giác tươi mới.” Ai muốn ở cùng anh ta chứ!

Mẹ tôi sắc bén bóc mẽ tôi: “Hai đứa các con đã đủ tươi mới lắm rồi, hôm qua vừa mới quen biết nhau cơ mà.”

Tôi vừa giúp mẹ bóc hành vừa nói: “Không sao, dù gì sau khi kết hôn có thể ngày ngày ở cùng nhau.” Sau khi kết hôn cũng không có hơi sức để đề ý đến anh ta!... Đây mới là tiếng lòng của tôi.

Mẹ tôi nhận lấy củ hành, mặt đầy vẻ xin lỗi, nói: “Mẹ tưởng con ở cùng cậu ấy, cho nên chỉ làm cơm cho một người.”

Tôi: “...”

Mẹ tôi không thích ăn cơm canh thừa, cũng không thích lãng phí, cho nên khi làm cơm, luôn căn cứ theo số lượng miệng ăn để làm, trừ phi có tình huống đặc biệt, ví dụ số lượng miệng ăn không rõ ràng, đương nhiên tình huống đó vô cùng hiếm gặp.

Lúc này, tôi thực sự muốn hất bàn tức giận, giường gãy tre nổi dậy, Tiểu Khôi Linh (tên mẹ tôi), mẹ đẻ của tôi, vợ vàng muốn tống tôi ra khỏi cửa như thế này sao?

Mẹ tôi coi khinh, không để tâm đến sự phẫn nộ của tôi, sau đó lấy ra một ít mì, bắt đầu thái rau. Tuy tôi cao hơn bà ấy nửa cái đầu nhưng khí thế của bà còn cao hơn tôi một cái đầu.

Tôi cảm thấy Thượng Đế sáng tạo ra tôi chính là làm đối tượng để người khác khinh bỉ, dùng để thỏa mãn lòng tự tôn đồ kị của bọn họ. Chồng tương lai của tôi khinh thường tôi, bạn bè của tôi khinh thường tôi, mẹ đẻ cũng khinh thường tôi!... Liên Hợp Quốc có phải là nên cân nhắc phát tặng cho tôi một giải thưởng cống hiến đặc biệt không nhỉ?

Tôi cúi đầu đi ra phòng khách, ngồi xuống sofa xem ti vi. Nhìn chiếc điện thoại bên cạnh, tôi cầm lên xem xem có ai nhớ đến tôi không.

Rất tốt, có những mấy cuộc gọi nhớ, tôi mở máy ra nhìn, thiện tai, tên tiểu tử này vẫn là âm hồn bất tán.

Lại là Giang Ly.

Tôi kiểm tra tin nhắn, chỉ có một mẫu tin, cũng là của Giang Ly: “Cô rốt cuộc đang làm gì?”

Tôi cảm thấy chột dạ, không dám gọi điện lại cho anh ta, nên đành gửi tin nhắn, nhân tiện mặt dày, trị người ta trước: “Vì sao anh cứ nhân lúc tôi không có mặt mà xuống tay với chiếc điện thoại của tôi thế?”

Rất nhanh, anh ta trả lời tôi một chuỗi số tình lược.

Tôi chột dạ: “Có gì thì mau nói đi, tôi rất bận.”

Giang Ly: “Không tiện nhận điện thoại à?”

Tôi do dự tính toán một chút, xem ra tôi với anh ta nói chuyện chắc không quá một tề, thế là tôi hào phóng gọi cho anh ta.

Mới tút một tiếng, Giang Ly bên kia đã nghe máy.

Tôi: “Không phải anh nhớ tôi, muốn nghe giọng nói của tôi đấy chứ?” Dù gì anh ta là gay, trêu đùa một chút cũng chẳng sao.

Giang Ly: “Cô cũng giàu trí tưởng tượng đấy... Sắp xếp thời gian đưa người nhà cô cùng với người nhà tôi ăn chung bữa cơm nhé!”

Có lẽ vì được anh ta khen ngợi mà đắc ý quá mức, trong đầu tôi nhất thời chập mạch, ngốc nghếch hỏi: “VẬY CÒN ANH?” Nói ra rồi, tôi liền phản ứng lại, trong chốc lát vô cùng hối hận, vừa muốn mở miệng nói chút gì đó có hàm lượng cao để cứu vãn thì Giang Ly đã lên tiếng.

Anh ta nói: “Không ngờ tôi lấy được một cô vợ ngốc.”

Anh ta còn nói: “Phiền cô trước mặt bố mẹ tôi giữ cho tôi chút thể diện, đừng để bọn họ hoài nghi về thẩm mỹ của tôi.”

Tôi nổi giận, nói châm chọc, cạnh khước: “Xin lỗi, hàng đã bán rồi, không nhận trả lại.”

Anh ta thông thả nói: “Không muốn trả, bởi vì căn bản không muốn dùng.”

Tôi cũng trấn tĩnh, dù gì nghe nói gay thường không muốn gặp con gái, bị anh ta khinh bỉ một chút cũng là bình thường. Thế là tôi nhắc nhở anh ta: “VẬY KHI NGƯỜI KHÁC DÙNG, ANH CŨNG ĐỪNG QUAN TÂM.” Trong trường hợp trên trời rơi xuống trúng đầu tôi một mỹ nam có khuynh hướng tâm lý bình thường, tôi cũng không thần kinh mà không tận dụng.

Anh ta có vẻ không muốn thảo luận vấn đề này với tôi nhiều quá, liền quay lại nói vấn đề chính: “VẬY THÌ, PHÍA CÔ KHI NÀO THÌ THUẬN TIỆN? TỐI NAY THẾ NÀO?”

“Anh đợi một chút.” Tôi bật điện thoại, hướng vào phía bếp nói: “Mẹ, bữa cơm tối nay có người mời, có đi không?”

Tiếng nói của mẹ tôi kèm theo tiếng xào rau xèo xèo truyền đến: “Ăn ngon thì mẹ đi!”

Thế là tôi lại lần nữa nâng điện thoại lên bên tai, nói với Giang Ly: “Đồng ý, thời gian địa điểm anh quyết định nhé, mẹ tôi không thích đồ ăn Tây, cái khác thì tùy ý, quan trọng là tay nghề nấu nướng của đầu bếp đó phải giỏi, mẹ tôi rất kén ăn.”

Giang Ly “ừ” một tiếng rồi ngắt máy. Hai người nói chuyện xong, đến câu tạm biệt cũng không có.

Tôi nghĩ buổi tối Hạp Tử chắc chắn ở cùng bạn trai, vì vậy không cần tôi phải lo, nên yên tâm cùng mẹ ra ngoài ăn tiệc.

Địa điểm cách nhà tôi không xa, là một quán ăn Trung Quốc mẹ tôi thường ca ngợi, thực ra bà mới đến đấy một lần. Cũng vì như vậy, mẹ tôi còn chưa gặp Giang Ly, đã nở nụ cười mỉm, rõ ràng rất hài lòng. Tôi ở bên cạnh gắng sức nhắc nhở bà: “Mẹ, tự nhiên một chút.”

Bố mẹ Giang Ly trẻ hơn so với tưởng tượng của tôi. Vừa nhìn thấy bố mẹ anh ta, trong lòng tôi liền hiểu ra, chẳng trách Giang Ly lại đẹp trai như vậy, tuyệt đối do gen di truyền! Mẹ anh ta thực sự là một đại mỹ nhân, tuy đã lớn tuổi, nhưng vẫn có thể nhìn ra sự thướt tha, nên nả của bà khi còn trẻ, đặc biệt là làn da, được chăm sóc thật tốt. Bố anh ta cũng rất đẹp trai, hơn nữa toàn thân toát ra vẻ thận trọng vững vàng và thông minh, thẳng thắn chỉ những người đàn ông có tuổi chín chắn mới có.

Sau khi mọi người hỏi han lẫn nhau xong, mẹ tôi kéo tay mẹ anh ta, hỏi bà chăm sóc da như thế nào.

Mẹ của Giang Ly tuy tương đối tinh tế và trang nghiêm, nhưng mà phụ nữ trong thiên hạ làm gì có ai không yêu cái đẹp, hưởng hờ là một người phụ nữ đẹp như thế này, vì vậy trên khuôn mặt bà lộ ra vẻ thích thú, thân thiết, cùng mẹ tôi trao đổi kinh nghiệm làm đẹp.

Vốn dĩ thân làm con gái, tôi cũng nên gia nhập vào phe cánh làm đẹp, nhưng cân nhắc có lẽ như thế sẽ đối xử lạnh nhạt với bố Giang Ly, ừm ừm, tôi luôn là một đứa trẻ hiếu chuyện, cho nên lễ phép nói chuyện với Giang bá phụ.

Rất không may là do sự hòa trộn của mẹ tôi (tôi kiên định cho rằng bởi vì sự hòa trộn của bà ấy mới hình thành hai phe cánh rõ ràng thế này) mà Giang Ly bị ghê lạnh.

Giang bá phụ là một người rất giỏi nói chuyện, hơn nữa còn hòa nhã, thích cười, khi cười rất hiền từ, tóm lại, hơn con trai nhiều.

Thông qua cuộc nói chuyện, tôi biết được, hóa ra bố mẹ Giang Ly đều là giáo viên cấp ba nghỉ hưu, bố dạy toán, mẹ dạy ngữ văn. Nhớ khi thi tốt nghiệp cấp ba, môn toán của tôi hơn ngữ văn năm mươi điểm, lúc đó viết bài văn tám trăm chữ còn khổ sở hơn là bị tảo bón, bây giờ cứ nhìn thấy giáo viên ngữ văn là tôi liền dựng tóc gáy. Mặc dù giáo viên ngữ văn trước mặt này là một mỹ nữ hòa nhã, còn là mẹ chồng tôi, nhưng tôi... sự hủy hoại mà kỳ thi tốt nghiệp trung học mang đến cho tôi là không thể đảo ngược được, cho nên tôi cũng không hy vọng gì. Vì vậy, khi mẹ Giang Ly nhìn tôi, tôi liền cười với bà, không nói gì, nụ cười đông cứng trên môi.

Giang Ly ngồi bên cạnh tôi, anh ta đột nhiên sán đến bên tai, lén lút nói: “Có phải là cô đồ kỵ với sự xinh đẹp của mẹ tôi không?”

Tôi gấp một miếng ớt đỏ đặt vào bát của anh ta, nghiêng đầu, ghé sát qua tai anh ta, tiện thể giải thích: “Tôi có chứng sợ hãi môn ngữ văn.”

Anh ta cúi xuống cười, vừa nhìn đã thấy rất giả tạo, xem ra là cố ý giả vờ thân mật với tôi trước mặt bố mẹ anh ta, tôi không nói, tiểu tử này cũng coi là có chút thiện chí.

Tôi ngẩng lên, muốn nói một chút chuyện linh tinh của Giang Ly khi nhỏ với Giang bá phụ để sau này dùng khi đấu khẩu, liền nhìn thấy ba vị trưởng bối kia đều im lặng, mờ ám nhìn tôi và Giang Ly. Rất rõ ràng, hành động thân mật vừa rồi của Giang Ly khiến bọn họ đề ý.

Tuy da mặt tôi dày, nhưng tốt xấu gì vẫn là một xử nữ già, thế nên mặt liền đỏ lên, gấp một miếng bí đặt vào trong bát của mỹ nữ giáo viên ngữ văn, giọng nói nhỏ như tiếng muỗi bay: “Bác gái, ăn rau đi, thứ này tốt cho nhan sắc.” Nói xong, tôi lại gấp một miếng mướp đắng đặt vào trong bát của bác Giang già đẹp trai, mỉm cười với ông: “Bác trai, ăn rau, ăn rau, mướp đắng giải độc.” Người già mà, bình thường đều cần giải độc.

Đến mẹ tôi thì tôi không gấp nữa, bà nhìn đĩa của tôi, đợi tôi gấp đồ ăn cho bà, tôi đặc biệt muốn gấp miếng xương kia cho bà, nhưng lại sợ bà sẽ xử lý tôi ngay tại trận, thế là bỏ qua ánh mắt của bà, vùi đầu ăn cơm.

Giang Ly gấp một miếng thịt bò đặt vào trong bát của mẹ tôi, ngữ khí vừa ấm áp, vừa lễ phép: “Dì à, dì ném thử miếng thịt này xem hàm thế nào.”

Mẹ tôi lập tức cười híp mắt, bỏ miếng thịt vào trong miệng, nhai một chút, gật đầu nói: “Rất ngon, ngon hơn nhiều so với dì hầm.”

Tôi nghĩ thực ra bà muốn nói: “Nếu đem ra so sánh với tôi thì cũng bằng nhau thôi”, chỉ là ở trước mặt người nhà con rể, bà không tiện tự đề cao mình.

Thế là Giang Ly nịnh bợ nói ra chân tướng trong lời nói của bà: “Chắc chắn là không thể so sánh với dì hầm được, Tiểu Yến còn khen tài nghệ nấu nướng của dì trước mặt con đó!”

Mẹ tôi nhất thời vui như một đóa hoa loa kèn rạng rỡ, nhìn tôi một cái vẻ khen thưởng: “Tiểu Yến nói lung tung đó mà.”

Lau mồ hôi, con con con... con chẳng qua chỉ nói, mẹ... tương... đối... kén... ăn...

Giang Ly lại nói: “Dì à, bao nhiêu năm nay, Tiểu Yến khiến dì rất lo lắng phải không?” Nói rồi, anh ta còn không quên dùng ánh mắt yêu chiều lướt qua tôi một cái, đánh lừa sự nghe nhìn của tất cả mọi người.

Mẹ tôi vừa nhắc đến cái này, liền nổi hứng, sở trường của bà không phải là làm cơm, mà là bóc mẽ tôi!

Lần này tôi thực sự không biết phải nói gì.

May mà mẹ tôi vẫn chưa hồ đồ quá mức, xem ra là sợ gia đình Giang Ly ghét bỏ tôi mà hùy hôn. Cho nên bà chỉ nói vài ba chuyện tương đối có tính tiêu biểu lại không khiến cho tôi quá mất hình tượng, nhưng mà như thế này coi như mọi người có thể tìm được tiếng nói chung rồi, ba người lớn đó háo hức tiết lộ những mặt không hài lòng nhưng lại tương đối đáng yêu của con mình, đương nhiên, sự kiện mất mặt nhất chắc chắn sẽ không nói, họ chẳng phải là đồ ngốc.

Thế là thế cục trên bàn ăn đã thay đổi, tôi và Giang Ly bị ghê lạnh.

Tôi cảm thấy Giang Ly thật lợi hại, anh ta là người dường như khống chế toàn bộ cục diện, nói đám ba câu đã có thể thay đổi phương hướng của mọi người. Không biết khi anh ta làm việc có phải cũng như vậy không, nếu đúng như vậy, chiếc BMW của anh ta chắc không phải là đi thuê nhỉ?

Tôi đang suy nghĩ lung tung, Giang Ly đột nhiên ghé sát tai tôi hỏi: “Bố cô đâu?”

Tôi phát hiện anh ta muốn nói gì đó với tôi đều thầm thì không để cho người khác nghe thấy, chẳng trách luôn khiến đáng về đó như đang nói những lời tán tỉnh ngọt ngào, tuy tôi không thích, nhưng vẫn cần phải tiếp nhận.

Thế là tôi ghé sát tai anh ta, nói nhỏ: “Nói cho anh một bí mật.”

Giang Ly “ừ” một tiếng, chờ đợi.

Tôi: “Thực ra mẹ tôi giống như mẹ chúa Giêsu, không cần đàn ông cũng có thể mang thai.” Tôi cảm thấy có vài chuyện, chỉ có thể muốn nói thì nói, người ta không muốn nói, tốt nhất anh đừng hỏi, ví dụ như chuyện của bố tôi.

Giang Ly ban tặng một ánh mắt hiểu biết, khẽ sát tai tôi, thấp giọng nói: “Tôi phải báo cáo kết quả công tác.”

Tôi nhất thời hiểu ra, hôm nay bố tôi không đến, xem ra khi quay về bố mẹ Giang Ly chắc chắn sẽ hỏi Giang Ly, bố của Quan Tiểu Yến sao lại không đến? Tôi dù gì đã là vợ của Giang Ly rồi, anh ta không thể nào không biết chuyện này nhỉ? Không thể nào đến khi đó, anh ta trả lời một câu: “Mẹ đợi một chút, con đi hỏi xem”, như thế cho dù chúng tôi không hở ra, chuyện hôn nhân của chúng tôi cũng sẽ bị nghi ngờ, thậm chí bố mẹ anh ta còn cảm thấy tôi không tin tưởng con trai họ, người con dâu thế này, xem ra họ cũng chẳng dám mong.

Quả nhiên vẫn là Giang Ly nghĩ chu đáo hơn tôi, tôi hiểu ra, sán đến nói: “Ly hôn, khi tôi học lớp mười một đã ly dị rồi.”

Vì để diễn kịch cho toàn vẹn, Giang Ly nghe tôi nói xong, thân mật vỗ vỗ vào đầu tôi, hai người không nói gì nữa.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Oi Theo Anh Về Nhà* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6

Vốn cho rằng, bữa cơm này là tốt rồi, mọi người đều vui vẻ, thoải mái, hòa nhã rồi, nhưng không ngờ, mấy người lớn đó còn có thể làm nóng bầu không khí, khiến cho không khí của buổi gặp mặt ấm đến quá mức, tôi cảm thấy... không có gì vui mừng cả!

Cái gì gọi là ấm đến quá mức? Chính là về cơ bản, ba người họ đã đứng trên cùng một chiến tuyến, đối với hôn lễ của tôi và Giang Ly, chuyện hưởng tuần trăng mật và những chuyện khác đều đạt được nhất trí chung, thậm chí đã bắt đầu thảo luận việc nuôi dưỡng cháu và việc có cần phải sinh đứa thứ hai không!

Bởi vì ba người kia đều bức thiết muốn nhìn thấy tôi và Giang Ly ở cùng nhau, cho nên bọn họ bắt tay quyết định hôn lễ sẽ tổ chức sau hai tuần nữa. Giang bá bá còn tương đối lý trí, hỏi ý kiến của hai đứa trẻ trước, kết quả là hai bà mẹ dường như lên tiếng cùng lúc, nói: “Hỏi nó làm gì!”

Tôi không dám phản kháng, bởi vì tôi có chứng sợ hãi ngừ vằn.

Giang Ly cũng không phản kháng, bởi vì anh ta là con rể tốt.

Cho nên hai chúng tôi đều im lặng ăn cơm. Tôi vô cùng trấn tĩnh, gấp một miếng quả hồi bỏ vào bát của Giang Ly, cho anh không phản kháng!

Giang Ly cũng lịch sự gấp lại cho tôi một miếng đầu cá báo đáp, cho cô không phản kháng!

Sau đó mấy người hưng phấn khác thường kia lại bắt đầu thương lượng vấn đề tuần trăng mật, tôi vốn dĩ không muốn có tuần trăng mật, càng không muốn đi hưởng tuần trăng mật với một người đồng tính, nhưng mà nhìn thấy bọn họ hứng khởi như vậy, tôi cũng không muốn nói “không”, tốt xấu gì bây giờ tôi và Giang Ly đang diễn kịch là một đôi vợ chồng ân ái. Nhìn Giang Ly, xem ra anh ta cũng nghĩ như vậy.

Cho nên khi bố mẹ hỏi chúng tôi muốn đi đâu hưởng tuần trăng mật, tôi vui vẻ vô cùng trả lời đi Maldives, nhưng Giang Ly lại kiên trì muốn đi Bắc Âu. Hai chỗ này phong cách trái ngược nhau, rất khó để tìm ra điểm chung.

Thế là một cha hai mẹ kia dứt khoát không thèm nhìn Giang Ly, quyết định hành trình đi Maldives.

Tôi cười, đây chính là ưu thế của giới tính. Nhìn gì mà nhìn, nhìn gì mà nhìn? Ai bảo anh không phải là phụ nữ!

Nhìn ba người lớn càng bàn càng hưng phấn, trong lòng tôi đột nhiên trào lên cảm giác áy náy thực sự, thế là ghé vào tai Giang Ly, bắt an nói: “Anh nói xem, chúng ta như thế này có phải là hơi quá đáng rồi không?” Bọn họ vui mừng như vậy mà chúng ta lại đang diễn kịch.

Giang Ly cười đáp: “Tác dụng của nói dối không phải chính là để cho người ta vui lòng sao? Bọn họ vui mừng, chúng ta hài lòng, kết cục như thế này, ai còn để ý đến quá trình là thật hay giả chứ!”

Tôi cảm thấy anh ta nói lời này cũng có chút khó chịu, nhưng nhất thời lại không biết nên phản bác thế nào, đành bắt an nói: “Nhưng mà... bọn họ đang bàn luận đến vấn đề con cái...”

Giang Ly dùng ngón trỏ và ngón cái khẽ khẽ véo vào cánh tay tôi đang buông thõng bên cạnh bàn, miệng dường như dính sát vào bên tai tôi, phả ra khí nóng nói với tôi: “Cô muốn sinh thì sinh, nếu cô không muốn sinh, tôi cũng có cách.”

Tôi thấy yên tâm.

Rất lâu sau đó, Giang Ly bảo tôi, lúc đó anh ta chưa nói hết, câu cuối cùng thực sự là “Nếu em không muốn sinh, anh cũng có cách khiến em sinh!”... Giang Ly, anh là đồ cặn bã!

Hôn lễ bị ba người bố mẹ vô đức kia quyết định cử hành sau hai tuần nữa, còn đâu cuộc sống của tôi! May mà bọn họ vẫn còn chút lương tâm, giúp đỡ lo liệu, bận túi bụi, cũng rất vất vả. Tuy là như thế, nhưng muốn nội trong hai tuần chuẩn bị xong hôn lễ, cũng không phải là chuyện dễ dàng gì.

May mà bây giờ tôi chưa có việc làm. Nhưng Giang Ly cũng rất kỳ quái, anh ta cũng không đi làm. Điều không bình thường, anh ta dường như là một người không biết sợ, lẽ nào cũng bỏ việc rồi?

Tôi hỏi Giang Ly, Giang Ly cũng trả lời rất nghiêm túc: “Công việc đâu có quan trọng bằng kết hôn.”

Giả dối!

Đối với rất nhiều người, chuẩn bị trước hôn lễ là một việc rối rắm, vì vậy bọn họ sẽ luống cuống chân tay, đương nhiên đối với tôi thì chẳng phải như vậy. Ngoại trừ thời gian tương đối gấp gáp, tôi cũng chẳng có thứ gì khác là không thích ứng, tất cả mọi chuyện xử lý vẫn tương đối đầu ra đó.

Thế là Giang Ly khen ngợi: “Không ngờ cô cũng rất chuyên nghiệp đó.”

Tôi kiêu ngạo nói: “Tuy tôi là một xử nữ già, nhưng trên danh nghĩa pháp luật, anh coi như là người chồng thứ hai của tôi.”

Khụ khụ, tôi không nói ngoa. Tôi từng có một người, còn có một hôn lễ, không, nên nói là còn suýt chút nữa có một hôn lễ... ý, tóm lại quá trình nửa năm trước khi kết hôn đến trước hôn lễ một đêm, tất cả những việc đó tôi đều đã có kinh nghiệm, chỉ thiếu bước cuối cùng quan trọng nhất. Loại việc này tương đối kịch tính, nhưng đích xác xảy ra rồi, nếu không muốn nói mọi kịch tính đều đến từ cuộc sống...

Lúc này Giang Ly cong khóe môi, nửa cười nửa không, với tình huống này, tôi còn có tâm trạng khen ngợi đáng về anh ta vẫn thật sự rất đẹp.

Giang Ly từ phía sau lưng, đi vòng quanh tôi, cúi đầu giả như nặng tình nhìn tôi, tôi quay đầu, trừng ra cho anh ta nụ cười mỉm vô cùng muốn ăn đòn. Anh ta cúi đầu làm như thể muốn hôn tôi, sau đó thấp giọng phun ra mấy chữ: “Không ngờ cô cũng có quá khứ không muốn nhớ lại như thế này, ừm?” Tiếng “ừm” cuối cùng kia kéo dài âm điệu, vô cùng khiêu khích khiến cho lửa giận nổi lên trong lòng tôi, tên tiểu tử này đúng là cười trên sự đau khổ của người khác.

Nhưng tôi rất nhanh chóng nắm giữ được thông tin khác trong lời nói của anh ta, cái gì mà cô “cũng” có quá khứ không muốn nhớ lại như thế này? Thế là tôi trấn tĩnh mà thông dong đáp lại anh ta bằng cách mỉm cười nhạt nhẽo, nhẹ nhàng nói: “Giống nhau, giống nhau.” Cũng không biết anh ta từng bị mỹ nam nào ngược đãi, vừa nghĩ đến đây tôi lại không kìm được vui vẻ lên. Toát mồ hôi, hòng rồi...

Thợ chụp ảnh ở chỗ cách đó không xa nói: “Không tồi, không tồi, chính là tư thế này, nụ cười này, rất tốt, cô dâu sát gần thêm chút nữa...”

Nhìn đi, chúng tôi vẫn luôn làm động tác thân mật nhất, nói lời lẽ ngọt ngào nhất, nghĩ lại vẫn thật là châm biếm.

Lúc này chúng tôi đang chụp ảnh cưới, thợ ảnh nói tư thế của chúng tôi rất tốt, rất tiêu chuẩn, nụ cười rất rạng rỡ, rất hạnh phúc, nhất thời tôi liền cảm thấy thợ ảnh này thật giả dối, nụ cười của chúng tôi, đó gọi là trong lòng mỗi người có ý riêng.

Đây không phải là lần đầu tiên tôi mặc váy cưới, tuy lần này đẹp hơn lần trước, hơn nữa lại là đặc biệt đắt may. Huống hồ, trong tình huống như thế này, cùng loại người này, có thể cười được đã là không tồi rồi. Chỉ là trong lòng tôi đang trào lên một cảm giác mất mát nhân nhạ kỷ lậ không thể nói ra, tôi nghĩ có lẽ những trình tự hôn nhân này khiến tôi cảm thấy chột dạ, hồ thẹn với lão thái thái hê của nhà chúng tôi.

Động tác chụp ảnh cưới chẳng phải chỉ có mấy loại kia hay sao, có mấy động tác tôi rất quen, điều này cũng luôn khiến tôi hoảng hốt, cảm thấy mình quay lại bốn năm trước, thời đại Quan Tiểu Yên làm bia đỡ đạn. Lúc đó, tôi đắm chìm trong một loại hạnh phúc như thế nào, mà rồi sau này loại hạnh phúc chưa từng đến này đã rời xa tôi.

Tôi và Giang Ly đứng trên bãi cỏ, cách nhau một đoạn. Tôi ôm một bó hoa, chạy về phía Giang Ly, bên tai có gió thoang thoang thổi lướt qua, ánh mặt trời trên đầu vô cùng rực rỡ. Tôi cảm thấy có chút hoảng hốt, chạy nhanh hơn. Bóng dáng cao cao kia đứng bất động trên bãi cỏ, đối diện với tôi. Tôi đột nhiên quăng bó hoa đi, chạy về phía anh.

Giang Ly dang rộng cánh tay ra ôm tôi, sau đó đứng nguyên tại chỗ xoay tròn. Chân của tôi rời xa mặt đất, dường như bị một xoáy nước cực lớn hút xuống nơi sâu thẳm của biển, cả người đều quay cuồng cùng trời đất.

Mặt Giang Ly từ từ biến mất, được thay bằng một người khác. Lòng mảy mềm mại, ánh mắt chiều chuộng, anh ta cười tủm tỉm, nhìn tôi, nghiêm túc nói: “Yên Yên, anh yêu em”

Trong mắt tôi bỗng nhiên có thứ gì nóng nóng chảy ra.

Tình huống này, sao mà quen thuộc như vậy?

Quen thuộc như vậy, như vậy...

Chân của tôi quay trở lại mặt đất, nước mắt trên mặt bị người nào đó lau đi, đầu ngón tay lạnh băng đó khiến tôi tỉnh táo lại. Tôi chớp chớp mắt, người

trước mặt biến lại thành Giang Ly.

Anh ta ôm lấy tôi, khẽ than bên tai tôi: “Người sống trong quá khứ luôn dễ thần thờ.”

Tôi nhắm mắt, nước mắt chảy ra: “Chẳng ai muốn sống trong quá khứ cả”

Thợ ảnh quay lại toàn bộ quá trình này, còn chụp thêm rất nhiều tấm ảnh. Anh ta vô cùng hưng phấn nói với chúng tôi, buổi chụp ảnh của chúng tôi hôm nay là một buổi chụp hình thành công nhất của anh ta từ trước đến nay, hóa ra hiệu quả của khóc lại còn tốt hơn cả cười. Trong lòng tôi có cảm giác chúng tôi lại là đôi vợ chồng không thành công nhất từ trước đến nay.

Mẹ tôi giống như con thỏ, bật nhảy đến bên cạnh chúng tôi (tha thứ cho tôi hình dung như vậy, nhưng bà thực sự quá kích động), kéo áo cưới của tôi, nước mắt rùng rùng nói: “Con à, hóa ra con di truyền được toàn bộ ưu điểm của mẹ!”

Tôi biết ưu điểm lớn nhất của bà chính là không chế nước mắt một cách dễ dàng, muốn trêu đùa mấy câu, nhưng trong lòng buồn bã, lại chẳng biết phải nói gì mới được.

Bố mẹ của Giang Ly cũng tỏ vẻ “rất hiểu biết tâm tình dạt dào cuộn cuộn của những người trẻ tuổi sắp kết hôn” nhìn chúng tôi, lúc này đối mặt với giáo viên ngữ văn xinh đẹp, đến nụ cười đóng băng tôi cũng không trung ra nổi.

Có một số thứ, dưới con mắt người bên cạnh, bạn cảm thấy nó là hạnh phúc thì nó chính là hạnh phúc, bạn cảm thấy nó là bi thương thì nó chính là bi thương, ví dụ như nước mắt.

Hai đương sự hiển nhiên biết, nước mắt của cô không phải rơi vì anh.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Oi Theo Anh Về Nhà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7

Tôi từ bé đến lớn luôn bị Hạp Tử khinh thường mà trưởng thành. Bất luận là tướng mạo, thân hình hay IQ, tôi đều không bằng cô ấy, cô ấy duy nhất khen ngợi tôi một lần là bởi vì tôi siêng ăn. Nhưng từ sau khi gặp được Giang Ly, Hạp Tử không tiếc sức lực, dùng rất nhiều hình dung từ để khen ngợi con mắt của tôi, điều này khiến tôi thực sự được khen mà kinh hãi, càng không dám nói cho cô ấy biết về khuynh hướng tâm lý của Giang Ly.

Bởi vì “con mắt” của tôi rất tốt, cho nên Hạp Tử cũng tích cực hơn với việc kết hôn của tôi, hễ tan làm hoặc cuối tuần, cô ấy liền đến giúp đỡ tôi, điều này khiến tôi trong chốc lát quên mất cô ấy từng ngược đãi tôi, vô cùng cảm kích cô ấy.

Hạp Tử tuy từ trước đến nay không khách khí với tôi, nhưng với Giang Ly phải gọi là rất lịch sự. Giang Ly khi riêng tư thì chưa từng lịch sự với tôi, nhưng đối với Hạp Tử thì gọi là rất khách sáo. Vì vậy tôi thường xuyên thán phục Hạp Tử và Giang Ly, hai người này thật rất đối xứng, nếu không... mỗi lần nói đến đây, Hạp Tử liền đập vào đầu tôi một cái, chẳng chút nương tình, còn Giang Ly lại cười trên sự đau khổ của người khác nhìn tôi bị ngược đãi, thỉnh thoảng còn châm thêm chút lửa, mặt không hề đổi sắc, sau đó ngồi bên cạnh tôi xem tôi bị ngược đãi.

Nói tóm lại, đặc điểm của Hạp Tử là hung dữ, còn có thể đánh nhau. Còn đặc điểm của Giang Ly là tà ác, loại cặn bã này!

Hạp Tử chẳng chút bất ngờ khi trở thành phù dâu của tôi, một phù dâu khác là bạn đại học của tôi, Ngải Tuyết. Thực ra, trong bốn năm đại học, bạn tốt nhất của tôi không phải là Ngải Tuyết, mà là một người khác, chẳng qua bây giờ chúng tôi đã trở thành người qua đường rồi, nguyên nhân tương đối củ chuối... cô ta cướp bạn trai của tôi, hơn nữa còn cướp thành công. Mọi người đều xem Phấn Đầu rồi chứ, trong phim có một người con gái tên là Mễ Lai. Tôi cảm thấy tôi không may mắn như Mễ Lai, nhưng lại xui xẻo như cô ấy.

Ai da! Ai da! Đây đều là những chuyện quá khứ, không nhắc đến nữa.

Có Hạp Tử giúp đỡ khiến tôi giảm bớt được rất nhiều phiền phức, nhưng lại mang đến cho tôi một phiền phức lớn hơn, bởi vì cô ấy nhúng tay vào một quyết định quan trọng nào đó, cho nên dẫn đến hôn lễ suýt thì hỏng bét.

Tuy bạn hai tuần lễ, tôi vẫn kiên trì cho rằng, hôn lễ với tôi cũng chỉ là hình thức, giống như uống một cốc nước lọc, lấy nó làm kinh nghiệm là được. Nhưng mà tôi lại không lường trước được, trong cốc nước đó sẽ có thêm mấy con ruồi nặng khiến người ta buồn nôn. Áy, nói trắng ra là trong hôn lễ xuất hiện một số người mà tôi không muốn gặp... Bạn không nhìn nhầm, là “một số”, không phải là “một”.

Thế là, vốn dĩ tôi không để tâm tới việc này, lại bị ép cho nhập kịch.

Tôi cảm thấy ông trời thật không cho tôi chút thể diện, ngày kết hôn ông mặt trời làm việc rất nghiêm túc, đơn giản là đem người biến thành khoai lang nướng đỏ, phải đem người ta nướng đến cháy mỡ mới thôi. May mà buổi tiệc kết hôn của chúng tôi vẫn chưa biến thái đến mức diễn ra ở ngoài trời, hơn

nữa tôi đi đi lại lại, ra ra vào vào đều là những chỗ có lắp điều hòa, nếu không thì tôi thật sự toát mồ hôi rồi...

Hôn lễ thực sự là một chuyện rất vô vị, buồn chán, tôi giống như một con búp bê vải cỡ lớn bị người khác trưng bày, đi theo những trình tự kỳ quái, rườm rà, không chỉ như thế, còn buộc phải cười, không chỉ phải cười, còn buộc phải cười tự nhiên mà đoan chính... Thực sự tôi nghĩ không ra, kết hôn rõ ràng là chuyện của hai người, vì sao người trên toàn thế giới đều chạy đến thêm náo nhiệt làm gì?

Tôi ôm tâm trạng, cắn răng chống chọi qua cửa cuối cùng, mặt nở nụ cười, nắm tay Giang Ly bước trên thảm đỏ.

Sau đó, khi tôi nhìn thấy người ngồi bên cạnh mẹ tôi kia, đến nụ cười mỉm cơ bản nhất tôi cũng không thể trưng ra.

Giang Ly phát hiện sự khác thường của tôi, anh ta nhẹ nhàng véo vào lòng bàn tay tôi, dùng âm lượng chỉ có tôi mới có thể nghe thấy: “Ông ta là ai?” Bởi vì môi không hề động đậy, cho nên anh nói có chút không rõ ràng.

Tôi cũng học anh ta, nói: “Nói về mặt ý nghĩa sinh vật, là bố tôi.” Tôi nhớ rằng đã rõ ràng nói với mẹ tôi rồi, không được cho ông ta biết chuyện tôi kết hôn, sao ông ta lại đến?

Giang Ly đột nhiên nâng cánh tay còn lại lên, véo véo vào mặt tôi, nói: “Cô thả lỏng một chút, chẳng có chuyện gì to tát đâu.”

Lúc này người xung quanh đều chăm chú nhìn chúng tôi, không khí phải gọi là rất nghiêm túc, hành động tùy tiện đó của anh ta rõ ràng là không đủ trang trọng, dẫn đến một tràng xô xao của mọi người, thậm chí còn có người hò theo cùng, đương nhiên mọi người đều có ý tốt. Nhưng mà chính động tác thân mật mang chút yêu chiều của anh ta thế này (tuy nhiên tôi biết anh ta thực sự chỉ giả vờ) khiến không khí trong hội trường nhanh chóng thoải mái hơn. Trước đó, anh ta hình như từng nói, hôn lễ không phải là tang lễ, không cần nghiêm túc như vậy.

Bởi vì anh ta như thế, tôi cũng không cứng đầu giữ vẻ khó chịu được nữa, cảm thấy không khí xung quanh cũng không bé tắc đến vậy, thế là toàn bộ cơ thể trên mặt tôi thả lỏng ra một chút. Tự nhiên trung ra một nụ cười mỉm với mọi người.

Không thể không thừa nhận, Giang Ly rất giỏi điều tiết không khí.

Sau này, những người tận mắt chứng kiến nói, ánh mắt của Giang Ly nhìn tôi khi đó đơn giản là dịu dàng đến mức có thể chìm chết người. Tuy phương thức hình dung tương đối thô thiển nhưng tôi vẫn rất bội phục cảnh giới diễn kịch của Giang Ly, đó gọi là diễn nhập tâm đến mức tin đó là thật, tiểu tử này vẫn luôn khoác chiếc áo ngoài của thân tượng, cất giấu thực lực kỹ thuật diễn xuất.

Tôi từ đầu đến cuối đều không nhìn người bố trên ý nghĩa sinh vật của mình, cho dù ánh mắt không cẩn thận nhìn thấy ông ta, cũng đều lướt qua, dù gì những người xung quanh đông như vậy, nhìn ai mà chẳng được, làm gì phải nhìn ông ta, khiến bản thân mình khó chịu!

Tôi đeo nhẫn lên ngón áp út của Giang Ly, ngón tay của anh ta rất dài, móng tay rất tròn, tóm lại là rất đẹp. Mơ hồ còn nhớ trước đây cũng có người có bàn tay như thế này, chỉ là không có cơ hội đeo nhẫn cho người ta mà thôi.

Đang nghĩ ngợi lung tung, Giang Ly đột nhiên sát đến mặt tôi, nhẹ nhàng, dịu dàng hôn lên môi tôi.

Cơ thể tôi hơi run rẩy, nhắm chặt mắt lại, kìm nén không để nước mắt trào ra. Rất lâu trước đây, tôi cũng thường nằm mơ thấy, người kia có thể đeo chiếc nhẫn lên tay tôi như thế này, sau đó chúng tôi hôn nhau, cùng nhau tuyên bố đối phương đã thuộc về mình. Chúng tôi sẽ nhận được rất nhiều lời chúc phúc. Sau bốn năm, ngày này cuối cùng cũng đến, nhưng mà vật vẫn vậy, còn người thì không.

Khi môi của Giang Ly rời khỏi môi tôi, anh ta cười mỉm, nói một câu: “Cảm phiền cô chuyên tâm một chút.” Trong ngữ khí lộ vẻ không hài lòng.

Rất tốt, nụ cười mỉm của anh ta mãi mãi là để người khác xem, chỉ có sự bất mãn và không kiên nhẫn mới dành cho tôi. Trong thoáng chốc tôi có chút vui mừng, may mắn tôi lấy một người mình không để ý, như thế này mặc kệ anh ta đối xử với tôi thế nào, tôi đều không quan tâm.

Tiếp sau đó là đi kính rượu từng bàn, tôi tuy nghìn chén không say, nhưng rốt cuộc làm một cô dâu tự nhiên (che mặt), đương nhiên không thể uống nhiều, chỉ có thể ở bên cạnh Giang Ly, ý vị uống một chút, chỗ thừa lại được phủ đầu, chủ rể xử lý nốt. Từ lượng của Giang Ly rất tốt, điều này khiến tôi phải kính nể.

Kính rượu những người thân thiết xong, phải mời rượu bạn bè. Khi mắt tôi vô ý lướt qua chỗ ngồi của những người bạn học, bất ngờ nhìn thấy bóng người cả đời này tôi cũng không muốn gặp. Chân tôi mềm nhũn, suýt chút nữa thì ngã ngay tại trận, may mà Giang Ly kịp thời đỡ tôi.

Vu Từ Phi?

Lúc này Vu Từ Phi đang nhìn sang tôi, biểu cảm khó hiểu.

Tôi ngơ ngác nhìn anh ta, không rõ vì sao anh ta lại ở đây, tôi không mời anh ta cơ mà. Hôn lễ này thật khiến người ta không nói được gì, làm sao lại có nhiều khách không mời thế này?

Giang Ly một tay đỡ lấy eo của tôi, một tay kéo cánh tay tôi, kề sát bên tai tôi, trong ngữ khí mang chút châm biếm và chế nhạo, mát mẻ nói: “Chồng thứ nhất đấy à?”

Tôi nghiêng đầu, nhìn Giang Ly vì cự ly quá gần, gắng toàn lực trung ra với anh ta một nụ cười thật tươi, nói: “Cảm phiền anh giúp đỡ, chúng ta biểu hiện hạnh phúc một chút được không?”

Giang Ly “tình sâu dạt dào” trả lời: “Tôi biểu hiện đủ hạnh phúc rồi, chỉ là cô vẫn luôn thất thần, trống rỗng.”

Tôi kéo tay anh ta, ngẩng đầu nhìn về phía trước, đi về phía bàn của bọn Vu Tử Phi. Tôi thích làm những chuyện đau khổ trước, như vậy mới có thể hưởng thụ thời gian vui vẻ phía sau, nếu không, tôi luôn nghĩ tới những đau khổ sắp đến, niềm vui về đang có sẽ biến thành đau khổ.

Giang Ly lật tay lại nắm lấy tay tôi, đi đến trước mặt Vu Tử Phi. Anh thu nụ cười, bưng một cốc rượu đầy, nói với Vu Tử Phi: “Cảm ơn.” Sau đó, ngẩng đầu uống cạn một hơi.

Tôi cảm thấy câu “cảm ơn” của anh ta có thể có rất nhiều cách giải thích, ví dụ như cảm ơn anh đã giúp tôi có được cô ấy, hoặc là cảm ơn anh đã để cô ấy lại cho tôi... đại thể đều mang thành phần khoa trương và đắc ý, còn có chút giả tạo khiến trong lòng đối phương sinh hận, bởi vậy tôi rất hài lòng. Tôi thừa nhận con người tôi có chút xấu xa, tôi chỉ không muốn nhìn thấy Vu Tử Phi sống tốt thôi.

Tôi không dám nhìn Vu Tử Phi, nghiêng đầu nhìn Giang Ly, ánh mắt dịu dàng hết mức, chuyên tâm và mang chút thâm tình.

Sau này Giang Ly bảo tôi, thực ra khi đó anh ấy đặc biệt muốn nói với Vu Tử Phi một câu chúc mừng, chúc mừng anh ta không có được cô gái này của tôi... Haizz.

Có mấy người ngồi gần đó biết quá khứ của tôi và Vu Tử Phi, mọi người cũng không tiện nói gì, lần lượt nâng cốc tranh thủ chuyển chủ đề. Trên mặt tôi vẫn luôn treo nụ cười mỉm có chút cứng nhắc, quay người chạy đến bàn khác, xem ra là chạy trốn.

Giang Ly kéo tay tôi, đi thông thả, nhỏ tiếng nói: “Cô đúng thật là vô vị.”

Có lẽ anh ta cho rằng tôi có ý mời Vu Tử Phi, sau đó diễn trò trước mặt anh ta, có trời mới biết tôi không muốn gặp anh ta như thế nào! Tôi quay đầu hung dữ nhìn Hạp Tử một cái, nhất định là nha đầu này làm trò quỷ. Hạp Tử lơ đãng nhìn, vừa nhìn là chột dạ... Thiện tai, đợi đó, mình sẽ xử lý cậu!

Bởi vì giữa chừng xuất hiện Vu Tử Phi, vì vậy khi tôi nhìn thấy Tuyết Hồng ở bàn tiếp theo, tâm trạng rất bình tĩnh.

Tuyết Hồng, trong bốn năm học đại học gần như là dính lấy tôi, tôi móc hết lòng dạ ruột gan ra cho cô ta, sau này vào đêm trước hôn lễ của tôi một ngày, cô ta đã thành công đánh hạ vị hôn phu của tôi, Vu Tử Phi.

Tôi lại trừng mắt nhìn Hạp Tử, Tuyết Hồng tuyệt đối cũng là do cô ấy mời đến.

Hạp Tử quay đầu nhìn tôi, sao nào, chính là mình mời đó, thì sao chứ?

Tôi không nói, bưng cốc rượu lên chạm cốc với Tuyết Hồng, sau đó chuyển cốc rượu cho Hạp Tử bên cạnh, cậu uống đi cho mình!

Hạp Tử cũng không chịu thua, tuy tửu lượng chẳng ra sao nhưng vẫn có chút gan uống rượu, thời khắc quan trọng cũng có thể giữ thể diện, thế là ngẩng cổ uống cạn.

Không thể không nói tâm tư của Giang Ly vẫn thật sắc bén, lúc này anh ta đã nhìn ra sự không bình thường giữa tôi và Tuyết Hồng, đợi sau khi Hạp Tử uống rượu xong, anh ta nâng một cốc rượu, ánh mắt vô tình mà hữu ý lướt qua Vu Tử Phi một cái, lúc này mới mời rượu Tuyết Hồng.

Mặt Tuyết Hồng thoáng đỏ lên... Giang Ly, anh xấu quá rồi!

Tuyết Hồng và Vu Tử Phi ngồi ở hai bàn khác nhau, chứng tỏ bọn họ đã chia tay. Giang Ly nhìn Vu Tử Phi một cái, rõ ràng là đang hướng đến Tuyết Hồng nói: Nhìn thấy rồi chứ, cướp qua cướp lại cuối cùng chẳng ai là của anh, bây giờ anh mất đi tình bạn cũng mất đi cả tình yêu, đáng đời nhỉ?

Tôi buộc phải thừa nhận, tuy hành vi của Giang Ly chẳng quan tâm gì cả, nhưng tôi thật sự thấy sáng khoái... .

Mời rượu xong bàn của Tuyết Hồng, Giang Ly móc lấy ngón tay của tôi, sát lại gần một chút, nhỏ giọng nói: “Cô hài lòng rồi chứ?”

Tôi trịnh trọng cười cười với anh ta, trả lời: “Cảm ơn anh.”

Giang Ly không để ý đến tình cảm cảm kích của tôi, nói có vẻ chán nản: “Hài lòng rồi thì chuyên tâm một chút cho tôi, trong lễ kết hôn thất thần là một việc rất mất mặt.”

Tôi phối hợp, gật gù đầu. Tuy thái độ của Giang Ly đối với tôi rất bất mãn, nhưng hôm nay anh ta thực sự đã giữ cho tôi đủ thể diện rồi, nếu là một mình tôi đối mặt với Vu Tử Phi, xem ra nói cũng rất dài dòng. May mà hôm nay chúng tôi ở đây trước mặt hai người đó cũng không nói lời độc mồm gì, nhưng khí thế của chúng tôi hoàn toàn chiến thắng bọn họ. Đương nhiên, cái thứ khí thế này, chẳng có nửa hào nào liên quan tới tôi, chính xác đó là khí thế của một mình Giang Ly, trực tiếp bao trùm lên cả hai người bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Oi Theo Anh Về Nhà* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Anh em bạn bè của Giang Ly, đa số là những người đàn ông tương đối nam tính, rất ít về nữ tính, điều này khiến tôi nảy sinh sự hoài nghi. Tuy tôi không phải là hủ nữ, nhưng đối với vấn đề công thụ giữa gay tôi cũng hiểu một chút. Trước đây tôi vẫn luôn cho rằng Giang Ly chắc làm một tiểu công, và mỹ nam đệ đệ mà hai tuần trước tôi nhìn thấy kia kết hợp với nhau mới coi là hoàn mỹ. Nhưng nhìn thấy những người đàn ông nam tính hôm nay chạy đến góp vui trong tiệc cưới, tôi lại băn khoăn. Lẽ nào, Giang Ly, anh ta... ừm?

Tôi quan sát Giang Ly một lượt từ trên xuống dưới, trên người anh ta vẫn khó để tìm được hình ảnh của tiểu thụ.

Có lẽ là giữa những người đàn ông rất khó nảy sinh mỹ cảm nhỉ, tôi vừa nghĩ đến giữa Giang Ly và đại lão gia tình cảm dạt dào, liền... nhộn nhạo trong gió.

Cho nên bây giờ tôi đặc biệt rầu rĩ khó chịu, liền lén hỏi Giang Ly: “Hôm nay mỹ nam đệ đệ của anh sao lại không đến?” Vì sao lại là một đám đàn ông cường tráng!

Giang Ly ngừng đầu về ngó vực nhìn tôi: “Mỹ nam đệ đệ nào?”

“Chính là lần trước khi Hạp Tử say, anh để cậu ta một mình về nhà, lúc đó cậu ta ở phía sau nhìn chúng ta rất lâu, giống như một cô con dâu nhỏ vậy.”

Giang Ly vừa nghe thấy tôi giải thích xong, khinh bỉ nhìn tôi trong chốc lát: “Cô vẫn nhớ cậu ấy cơ à?”

“Khụ khụ, không phải, tôi...” Tôi cũng không biết giải thích thế nào, tóm lại không thể nói thẳng với anh ta tôi cảm thấy anh ta và những người ở đây không phân rõ công thụ, cần một số người đến cân bằng lại lực lượng tiểu thụ chứ? Tôi chỉ đành từ từ nhìn đi chỗ khác, ánh mắt chuyển qua lại giữa Giang Ly và những người bạn của anh ta, như thế này, đủ rõ ràng rồi chứ?

Giang Ly không ngốc, nhanh chóng hiểu ra ý của tôi, thế là mặt anh ta không chút biểu cảm, trả lời: “Bọn họ không hề biết chuyện của tôi.”

Hiểu rõ rồi, vẫn chưa lộ diện. Vậy tiểu mỹ nam kia là người tình bí mật, không thể đến chốn công khai như thế này, sao tôi lại quên sự việc như thế này nhỉ, xem ra hôm nay thật sự mệt mỏi quá rồi.

Cũng khó trách Giang Ly sẽ chọn nhóm người như thế này làm bạn, anh ta để một tiểu mỹ nam duyên dáng ở bên cạnh, nếu như một ngày nào đó không nhìn được, thú tính đại phát, vậy chẳng phải là lộ nguyên hình sao?

Nghĩ đến đây, tôi đã xác định chắc chắn Giang Ly là một tiểu công rồi. Thế là vui vui mừng mừng, tôi liền lùi lại một bên, mặc cho anh ta và bạn bè, anh em của mình có thể thoải mái.

Trong tình huống bình thường, khi tôi bị trêu đùa, Giang Ly luôn luôn chọn một tư thế vô cùng thoải mái khoanh tay bàng quan, trên đầu viết mấy chữ rất rõ ràng: Cười trên sự đau khổ của người khác. Điều này khiến tôi không thoải mái, nhưng cần nhắc đến khuynh hướng giới tính của anh ta, xem ra anh ta nhìn thấy con gái bị ngược đãi thì trong lòng đặc biệt thoải mái. Thế là tôi đành rộng lượng tha thứ cho anh ta, dù gì qua ngày hôm nay, mọi người sẽ ai đi đường nấy, không liên quan gì đến nhau, đến lúc đó ngoại trừ sống cùng dưới một mái nhà ra, những thứ khác xem như không có quan hệ gì.

Cuối cùng, tiệc cưới tan, mọi người tản đi. Tôi gọi Hạp Tử lại, người khác đi được, nhưng cô ấy không thể đi, trong lòng tôi còn đang nén một bụng lửa.

Hạp Tử quả nhiên nhụt chí... nhưng may mà hôm nay cô ấy không uống say, nếu không thì cũng chưa biết được bây giờ ai ngược đãi ai.

Tôi nói: “Hạp Tử, cậu cũng thật tình sâu nghĩa nặng đó, mời đến toàn những người mình không thích gặp nhất trong thiên hạ này!”

Hạp Tử gơ tay lên thề, tố cáo mẹ tôi: “Bố cậu không phải là do mình mời đến, đó là quyết định cuối cùng của di Tiếu!”

Còn chưa dùng cực hình, cô ấy liền khai ra đồng đảng rồi, tôi vô cùng khinh bỉ tinh thần hợp tác cao độ này của Hạp Tử, tiếp tục truy hỏi: “Vậy Vu Tử Phi và Tuyệt Hồng thì sao? Cũng là mẹ mình mời đến à?”

Hạp Tử lập tức cười trừ, nói: “Lúc đó còn thừa hai tờ thiệp mời không biết viết sao, mình cảm thấy rất lãng phí, cho nên liền...”

Đây là cái lý do vớ vẩn gì vậy! Tôi vỗ lên đầu cô ấy, tức giận nói: “Cậu tùy tiện mời hai con lợn đến mà không nói với mình, làm gì buộc phải mời họ đến? Hôm nay cái thân mình suýt chút nữa thì tán tận!”

Hạp Tử cúi đầu, lẩm bẩm: “Cậu đã có niềm vui mới rồi, vẫn sợ gặp tình cũ sao?”

Tôi nghe thấy câu này, nhất thời không biết phải phản bác cô ấy thế nào. Lúc này, Giang Ly đến hòa giải. Anh ta vỗ vỗ vào vai tôi, dịu dàng cười với Hạp Tử: “Em đừng để ý, hôm nay cô ấy vui quá, không biết phải biểu đạt thế nào.”

Có Giang Ly chống lưng, khí thế của Hạp Tử trong chốc lát tăng thêm ba phần, nói mát mẻ: “Nhưng mà có một số người, luôn coi lòng tốt của người khác là gan phổi con lừa.”

Giang Ly giữ chặt lấy tôi, không để tôi tấn công, anh ta ở bên cạnh tiếp tục nói: “Em cũng hiểu cô ấy, ân oán mấy năm nay rồi, cuối cùng bộc phát, tinh thần cô ấy không bình thường là điều dễ hiểu.”

Nói cái gì chứ, tinh thần của tôi không bình thường là điều dễ hiểu ư?

Hạp Từ nhanh chóng tin lời nói quỷ quái của Giang Ly, làm mặt quỷ với tôi, rồi rời đi. Tôi đá vào cửa trút giận, nhưng lại đau suốt phát khóc.

Giang Ly thân nhiên nói: “Cô quá khích rồi.”

Tôi... tôi... tôi sao mà lại quá khích rồi?

Anh ta dường như cũng không có ý định giải thích, chỉ cười về chằm chọc: “Có niềm vui mới, nhưng không quên được tình cũ sao?”

Tôi phẫn nộ nhìn anh ta: “Ai không quên được anh ta, tôi đã quên anh ta sạch sành sanh rồi!”

“Tùy cô!” Anh ta chán nản xua tay một cái. “Chẳng liên quan gì đến tôi.” Nói rồi, anh ta thay quần áo, chuẩn bị tắm rửa.

Tôi ngồi trên nền nhà, bắt đầu nhìn thẳng vào vấn đề Vu Từ Phi này.

Tôi thực sự kém như vậy sao, đến bây giờ còn nhớ nhưng, không quên được anh ta?

Tôi nghĩ cẩn thận một chút, loại trừ giả thiết đó. Tuy con người tôi thỉnh thoảng cũng có lúc ngốc, nhưng mình rất cuộc thích một người hay không, tôi vẫn có thể phân biệt được. Bây giờ tôi gặp Vu Từ Phi, không phải là cảm giác như lúc đầu, không có hạnh phúc cũng không có kích động, thậm chí không có khát vọng, chỉ là có chút gì đó... mất tự nhiên! Vì sao lại mất tự nhiên chứ, tôi không có lỗi với anh ta, là anh ta phản bội tôi trước mà! Tôi cảm thấy bản thân mình rất kỳ quái. Tôi thừa nhận, khi chuẩn bị cho hôn lễ, trong đầu tôi luôn chấp chôn hình bóng của Vu Từ Phi, đôi khi tôi cũng hoài nghi tôi còn ôm hoang tưởng. Nhưng hôm nay, sau khi nhìn thấy anh ta, tôi phát hiện, tôi không thích anh ta nữa, thật sự không thích nữa. Tuy nhiên hôm nay khi lần đầu tiên tôi nhìn thấy anh ta, cơ não mềm nhũn, căng thẳng vô cùng.

Nhưng mà vì sao tôi lại vừa bất an, căng thẳng, lại vừa không biết làm gì? Tôi chẳng làm chuyện gì xấu hổ, là vì sao, vì sao!!!

Tâm trí hoảng loạn, tôi tiện tay sờ ti vi, tiêu khiển một chút.

Trong tiết mục nghệ thuật luôn không thể thiếu trai xinh gái đẹp, là hội viên trụ cột của hiệp hội thích vẻ ngoài, thứ như thế này thật sự rất hợp khẩu vị của tôi. Bị những khuôn mặt đẹp trai trong các tiết mục đặc sắc kia hấp dẫn, tôi nhanh chóng quên đi chuyện Vu Từ Phi.

Xem ti vi một lát, Giang Ly tắm rửa xong đi đến. Tôi vô tình nhìn anh ta một cái, trong thoáng chốc ngẩn ra.

Thiện tai, tên tiểu công này vẫn có một vẻ mê hoặc như thế này sao, thiên lý ở đâu!!!

Giang Ly đã thay quần áo rồi, khắp người toát ra khí chất lười nhác mà thông thả. Tóc anh ta vẫn còn ướt, dính trên trán, ngũ quan vốn dĩ đã hoàn mỹ, lúc này vì vẻ mệt mỏi mà dịu dàng hơn rất nhiều. Quần áo anh ta mặc là loại không có khuy, chỉ có một dải đai thắt ở eo. Chiếc cổ dài của anh ta, xương đòn gọi cảm và vòm ngực săn chắc, cứ như vậy diều võ dương oai trước mặt tôi. Áo ngủ của anh ta rất mỏng, toàn bộ cơ thể thoát ần thoát hiện dưới lớp áo ngủ mỏng manh, càng làm nổi rõ chiếc eo nhỏ và cặp chân dài, vô cùng rắn chắc và mạnh mẽ.

Thân hình này, tỷ lệ này, he he, tuyệt đối không phải là hàng thường...

Một câu nói của Giang Ly cắt ngang tinh thần phiêu du của tôi. Anh ta nói: “Muốn xem à?”

Tôi lấy lại tinh thần, phát hiện ra anh ta đang cười híp mắt nhìn mình, hai tay đặt lên chiếc đai chõ thắt lưng, dường như lập tức muốn cởi ra vậy. Sau đó, anh ta lặp lại một câu: “Muốn xem à?”

Mặt tôi đỏ rực, quay đầu tiếp tục xem ti vi. Thiện tai, biểu hiện của tôi có háo sắc như vậy không? Xem ti vi, xem ti vi, tôi đây tư tưởng rất thuần khiết! Nhưng mà... nhưng mà... nhưng mà... tôi thật sự rất muốn, á! So sánh những minh tinh nam trong ti vi kia với Giang Ly, tôi chỉ thấy quá kém! Hơn nữa, lại không mặc áo ngủ... Tôi không có bản lĩnh nuốt nước bọt, nhìn lên ti vi, tiếp tục để tâm hồn lang thang.

Tôi đang nhìn ti vi không chớp mắt, Giang Ly đột nhiên ngồi xuống sofa, nói: “Muốn xem cũng không cho xem.”

Khốn nạn, ức hiếp người quá đáng!

Tôi nỗ lực thể hiện vẻ khinh thường trên mặt, nhìn anh ta một cái, mờ ám nói: “Anh cho rằng ai muốn xem? Háo sắc gì chứ!”

Giang Ly không vội vàng nói: “Lau sạch nước miếng trên miệng cô đi rồi hãy nói những lời này, hiệu quả sẽ tốt hơn một chút đấy.”

Tôi vội vàng đưa tay lau miệng, làm gì có nước miếng?

Bên cạnh truyền đến tiếng cười nhỏ của Giang Ly, vì đắc ý mà càng thêm khinh bỉ tôi.

Tôi vút điều khiển từ xa lên sofa, tẩy trang, tắm rửa rồi đi ngủ! Tôi chẳng có sức mà nói chuyện cùng đồ cận bã, quan trọng đây không phải là nói chuyện, mà là đang ngược đãi và bị ngược đãi tinh thần!

Tôi và Giang Ly sớm đã quyết định xong việc chia phòng ngủ, vợ chồng từ đêm động phòng hoa chúc đã bắt đầu chia chỗ ở như chúng tôi thật sự là hiếm gặp, quan trọng là chúng tôi rất bình tĩnh, rất vui vẻ chia chỗ ở, thật là điều đáng vui mừng.

Thực ra bản khoán liên quan đến chuyện chia chỗ ở chẳng liên quan gì đến Giang Ly, chủ yếu vấn đề là ở tôi. Ở trên chẳng phải tôi đã nói rồi sao, tôi không dám ngủ một mình, thói quen xấu này bắt đầu từ bốn năm trước, khi tôi không cẩn thận thất tình mà ra. Lúc đó lễ kết hôn bị Vu Từ Phi bỏ bom, kết quả sau này một thời gian rất dài tôi gần như ngày ngày nằm mơ thấy đủ loại ác mộng, đa số là mơ thấy mình ở trên hoang đảo, hoặc là trong chiến loạn, hoặc là trong thiên tai hoạn nạn, khi mọi người chạy loạn thì không cẩn thận bỏ rơi tôi. Dù gì trong mơ, cuối cùng đều là tôi một mình lưu lại trong một chỗ tối đen hoặc là nơi lửa lớn đầy trời, quang cảnh xung quanh hung ác vô cùng, tôi chỉ biết co rúm lại ở đó run rẩy... Sau này, việc tôi nửa đêm tỉnh giấc sau cơn ác mộng đã được nuôi dưỡng thành thói quen. Sau khi tỉnh lại, không thể nào ngủ tiếp được nữa, tôi liền xem phim kinh dị. Con người tôi đặc biệt sợ phim ma, nhưng tôi cũng không biết vì sao, khi đó đầu óc mình bị ngấm thứ gì, đột nhiên thích một mình nửa đêm xem phim ma, có lẽ là cái gì đến cực điểm của nó thì sẽ thay đổi chẳng. Sau khi xem xong phim ma, thường tôi sẽ càng run rẩy dữ dội hơn, trái tim như có thể nhảy ra khỏi lồng ngực bất cứ lúc nào vậy. Khi đó tôi luôn cảm thấy trong phòng mình có đầy các loại ma quỷ, trong chăn có, gầm giường có, trên gối cũng có... thật kinh dị. Sau này, tôi xem xong phim ma liền bò sang giường của mẹ tôi ngủ, bắt ngờ là tôi có thể ngủ rất ngon...

Sau này, mỗi tối tôi đều đến quấy nhiễu mẹ tôi, kết quả giống như kỳ tích, tôi trị khỏi chứng ác mộng và tinh thần sợ ma. Chỉ có điều, sau này chỉ cần tôi ngủ một mình, tất cả cảm giác khủng bố kia sẽ quay lại tìm tôi.

Chính vì vậy, bởi vì thất tình, tôi nuôi dưỡng sở thích xem phim ma và thói quen không dám ngủ một mình. Tôi đã hai mươi bảy tuổi rồi, nói ra thật mất mặt!

Sinh nhật lần thứ hai mươi bảy của tôi sắp đến rồi, tôi có lý tưởng muốn thay đổi thành một Quan Tiểu Yến hoàn toàn mới, được rồi, bắt đầu từ việc ngủ một mình.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Oi Theo Anh Về Nhà* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9

Tôi bật tất cả đèn trong phòng ngủ, cuộn mình trong chăn, gắng sức tự nói với mình: "Không có, không có, tôi chẳng sợ cái gì, chẳng có cái gì..."

Tôi cảm thấy mình thật sự không có bản lĩnh, lớn như thế mà vẫn còn non nớt. Lúc này tuy tôi rất mệt, nhưng vô cùng tỉnh táo, làm thế nào cũng không thể ngủ nổi. Ngủ không nổi cũng tốt, đỡ phải mơ thấy ác mộng.

Bỏ đi, hay là xem phim ma nhỉ? Tôi sợ ma, nhưng buổi tối khi không có việc gì tôi liền muốn xem phim ma. Cảm giác đó chính là sau khi biết chuyện gì đó mà không thể làm, nếu làm thì hậu quả rất nghiêm trọng, nhưng trong lòng ngứa ngáy không yên, cảm giác đó, tôi không biết bạn đã trải qua chưa.

Con người Hạp Từ tuy có lúc làm chuyện xấu, nhưng phần lớn thời gian vẫn rất hợp với tâm ý của tôi. Vài ngày trước, cô ấy tặng tôi mấy đĩa DVD phim kinh dị, lớn tiếng nói là để cho tôi giết thời gian hoặc làm sôi động không khí. Tuy tôi cảm thấy dùng phim kinh dị để làm sôi động không khí thực sự là cách nghĩ của đầu óc có vấn đề, nhưng nguyên tắc "không muốn kệ không muốn", tôi dứt khoát thu hết lại. Không ngờ rằng nhanh như vậy đã có dịp dùng.

Trang bị tốt nhất của xem phim kinh dị chính là căn phòng lớn, màn hình lớn, đệm khuya, ở một mình, ngoài tivi ra, tất cả nguồn sáng khác đều tắt hết. Sau đó cuộn mình trên sofa, vừa run rẩy vừa xem, như vậy mới kích thích.

Nhà Giang Ly, ồ không, bây giờ nên nói là nhà chúng tôi, phòng khách nhà chúng tôi rất lớn, hơn nữa chiếc tivi màn hình tinh thể lỏng bốn mươi năm inch đặt ở trong phòng khách, trang bị phải nói là rất tốt. Thế là tôi cầm đĩa DVD, nhẹ chân nhẹ tay chạy ra phòng khách, mở tivi, nhét đĩa vào, điều chỉnh xong âm lượng, như thế này không đến mức làm cho Giang Ly tỉnh dậy. Sau khi tắt đèn, tôi co rúm trên sofa chờ xem phim, và chuẩn bị la hét.

Mở đầu chỉ là một mỹ nữ lạnh băng, thần sắc kỳ quái, tôi nghĩ đây tám phần là ma nữ, nếu không cũng là bị quỷ chiếm thân rồi. Thế là căng thẳng tinh thần, tiếp tục xem, nhưng càng xem càng bức mình. Bộ phim này không có phụ đề, xì xô toàn những lời quỷ quái thực sự- lời của quỷ. Như thế này bảo tôi làm sao xem đây? Hạp Từ mua quà cho tôi cũng chẳng chọn lựa cẩn thận. Hơn nữa...hơn nữa bộ phim ma này dường như rất dâm dăng, trong tiêu đề có mấy chữ Hán, tôi có thể nhận ra đó là từ bị nghiêm cấm! Trong lòng tôi càng lúc càng cảm thấy kỳ quái, xem ra mỹ nữ này bị người ta hiếp rồi giết, thật đáng thương.

Sau đó, xuất hiện người đàn ông tướng mạo phải gọi là điển hình của sự dung tục, chạy đến nói với cô mỹ nữ, xì xô cũng chẳng biết là nói cái gì. Bối cảnh của bộ phim cũng bắt đầu thay đổi, sắc thái đó, một chút cảm giác đáng sợ kinh hãi đều không có, trái ngược lại khiến người ta cảm thấy có chút...khiêu dâm, ý?

Sau đó nữa, hai người kia bắt đầu hôn hôn, sờ sờ..

Buồn nôn quá rồi, thị trường phim kinh dị bây giờ cũng sa đọa quá, lại thông qua việc diễn cảnh sex này để thu hút người xem. Tôi vô cùng căm phẫn. Điều khiến tôi không cách nào nhẫn nhịn được là, bọn họ lại chọn một người đàn ông dung tục thế này để diễn phim kinh dị, đạo diễn gì vậy chứ, anh có chắc anh không phải là đang hủy hoại bộ phim này đấy chứ?

Con người tôi có một đặc điểm, chưa đến Hoàng Hà thì lòng chưa chết. Cho nên khi hình ảnh cực đại kia trong tivi nhảy vào mắt tôi, tôi mới tỉnh ngộ hoàn toàn, nước mắt tràn trề.

Thiện tại, đây là phim kinh dị quái gì chứ, đây căn bản chính là phim..A. Hạp Từ cậu giỏi lắm, ngày mai tôi muốn đem treo cậu lên, dùng roi quất.

Lúc này tôi dần ra nhìn màn hình, thân kinh toàn thân đều giống như bị dòng điện kích trúng vậy, nhất thời không biết làm gì.

Giang Ly lại ra đúng lúc này. Anh ta lướt đến bên cạnh tôi như quý vậy, u ám nói:” Cô đang xem gì vậy?”

Tôi nhảy bật dậy khỏi sofa, đứng chắn trước màn hình tivi, muốn dùng thân thể mình che chắn hai thân thể đang cuốn chặt lấy nhau kia, tiếc là vòng eo tám mươi bảy của tôi thật sự không cách nào che hết được chiếc màn hình tinh thể lỏng bốn mươi lăm inch.

Tôi không phải là chưa từng xem qua phim A, chỉ là xem trước mặt một người đàn ông, tôi thực sự cảm thấy không thoải mái, mặc dù người đàn ông này được xem là không còn hứng thú đối với con gái. Thế là tôi mặt dày nói:” Đang xem... phim kinh dị”. Tôi không nói sai, thứ này thực sự làm tôi kinh dị.

Lúc này hình ảnh tuy bị tôi che chắn, nhưng tiếc là âm thanh kia tôi không thể nào chắn được. Trong tivi truyền đến tiếng ư ư của người con gái, nghe mà khiến cho lòng người ta run rẩy. Người đàn ông dung tục kia còn xì xồ nói mấy lời quái gì đó, đều là lời quý nói, tôi nghe không hiểu.

Nhưng mà tôi nghe không hiểu, không có nghĩa là Giang Ly nghe cũng không hiểu. Sau khi hai người chúng tôi im lặng một hồi, Giang Ly đột nhiên nói:” Lời thoại của phim kinh dị này cũng thật là có ý nghĩa, cô có muốn tôi dịch cho cô không?”

Tôi đứng không vững, suýt chút nữa thì ngã nhào xuống đất. Thế là trong cơn tức giận, tôi vô cùng nhanh nhẹn tắt tivi đi.

Tất cả yên tĩnh trở lại, căn phòng cũng rơi vào cảnh tối đen.

Khi đột nhiên rơi vào bóng tối, độ cảm nhận ánh sáng của con người ta rất thấp. Tôi giống như mù vậy, sờ soạng muốn quay về phòng mình, sau đó vướng phải chiếc bàn trước sofa. Khi tôi ngã nhào, trong lòng nghĩ chắc chắn Giang Ly có thể đón giữ tôi, đây đúng là chỗ tình hoa của ấu trĩ.

Thế là một giây sau tôi liền vô cùng thân nhiên nằm trong lòng của Giang Ly. Có lẽ bởi vì có thân hình tốt nên cái ôm của anh ta khiến người ta có cảm giác an toàn.

Tôi vừa muốn mở miệng nói cảm ơn Giang Ly một tiếng, anh ta đã không chút khách khí hất tôi xuống sofa, sau đó sải bước đến phía cửa bật đèn. Tôi không hiểu, sao anh ta không bị vấp ngã chứ?

Sau đó Giang Ly chẳng thèm nhìn lấy tôi một cái, đi vào phòng tắm.

Tôi hiếu kỳ muốn biết anh ta làm cái gì, bèn hỏi:” Anh lại làm trò quý gì vậy?”

Trong phòng tắm truyền ra tiếng nước chảy ào ào, anh ta rõ ràng thiếu kiên nhẫn:” Tắm rửa một cái không được sao?”

Tôi:” Chẳng phải anh đã tắm rồi sao?”

Giọng nói của Giang Ly giống như gió lùa vậy, lạnh băng băng:” Lại bị phim kinh dị của cô khiến tôi kinh sợ quá đến toát mồ hôi lạnh”..

Tôi:”...”

Tôi đã biết là anh ta tuyệt đối không bỏ qua cơ hội đào bới nỗi khổ của tôi như thế này.

Tôi đứng dậy ra khỏi sofa, đi về phòng mình. Khi đến cửa, giọng nói thiếu nợ của Giang Ly lại bay ra:” Xem ra cô không phải loại lạnh nhạt”.

Giang Ly, anh là tên biến thái.

Tôi đành dùng tiếng đóng cửa nặng nề để biểu đạt sự bất mãn của mình.

Quay về phòng mình, vẫn không dám đi ngủ, cũng không có hughes thú xem phim kinh dị nữa. Tôi đành phải lấy máy tính nhỏ của mình lên mạng.

Đêm tân hôn lên mạng, tôi thật là một người có tâm lý không bình thường(tự khinh thường mình một chút).

Luôn bận rộn chuyện kết hôn, rất lâu chưa lên mạng chơi game rồi, thế là tôi đăng nhập vào trò chơi. Trò chơi có tên là Hiệp Khách Hành, bây giờ rất thịnh hành, Hạp Từ cũng đang chơi, hơn nữa hai chúng tôi còn cùng một bang hội. Nói ra thực sự tôi là một kẻ ngu chơi game, lúc đầu buồn chán, cần nhắc đến việc mình không chơi game là không bắt kịp thời đại(tôi nghĩ như vậy, xin đừng có khinh thường tôi nhé), cho nên liền chơi Hiệp Khách Hành cùng Hạp Từ.

Vừa đăng nhập vào trò chơi chưa lâu, thì có không dưới mười người nói chuyện với tôi, nội dung khôn hề ngoại lệ, đó là hỏi tôi:” Hôm nay không phải cô

kết hôn sao, sao còn có thời gian đăng nhập vào trò chơi?”.

Xem ra Hạp Tử vẫn thật lẻo mép, tôi không nói gì.

Khi tôi đang cân nhắc phải trả lời mọi người như thế nào thì Người hện sau hoàng hôn gửi tin nhắn đến:” Treo máy ?”

Người hện sau hoàng hôn là lão đại của bang hội, tôi do dự nếu là để anh ta biết được tôi lừa anh ta, ngày tháng sau này cũng không dễ sống, trọng điểm là Người hện sau hoàng hôn nắm rõ như lòng bàn tay trình độ của tôi, anh ta cũng tuyệt đối không tin thao tác trò chơi của một người như tôi bây giờ là đang treo máy. Vì vậy tôi đành trả lời.

Quan Phương kẻ ngu chơi game: “ Lão đại, giúp đỡ chút, nói với những người trong bang hội là anh tìm người giúp tôi treo trò chơi.

“ Quan Phương kẻ ngu chơi game” là tên của tôi trong trò chơi. Lúc đầu, khi chơi trò chơi này vốn dĩ không hiểu gì, tôi muốn lấy tên “ Kẻ ngu chơi game”, ai biết được cái tên này đã bị người khác dùng rồi, tôi đành thêm họ của mình vào trước cái tên” Kẻ ngu chơi game”. Để nói đến điều nàym tôi liền nhớ đến lần đầu tiên khi gặp Người hện sau hoàng hôn, anh ta không hề che giấu sự khinh bỉ đối với cái tên này của tôi.

Vì Hạp Tử ghét tôi ngốc, cho nên khi chơi game, không tình nguyện đưa tôi đi, sợ bị mất mặt. Vì vậy, đa số đều là tôi một mình âm thầm giết những con tiểu quái khiêng được nhập vào loại nào trong Hiệp Khách Hàng. Thỉnh thoảng nhìn thấy những người trong đội khác giết boss, tôi đều tránh ra thật xa. Có lẽ là ba tháng trước nhĩ, lúc đó tôi đang đánh lộn rừng tinh cùng một người cấp ba mươi, thấy sắp bị thua, trong lúc cấp bách, nhìn thấy bên cạnh có người đi qua, thế là tôi bắn tên hướng về phía người đó, nhanh như bay nói:” Hì, giúp đỡ chút.”

Người kia chính là Người hện sau hoàng hôn. Lúc đó tôi không biết anh ta lợi hại như thế nào, chỉ ôm một tia hy vọng, tùy tiện tóm một người qua đường nhờ cứu giúp.

Người hện sau hoàng hôn rất có lòng tốt, anh ta đột nhiên vung thanh đao lớn ở phía sau, chỉ nhìn thấy một tia sáng lướt qua, con lộn rừng tinh kia trong thoáng chốc biến thành một xác chết.

Tôi vô cùng tôn thờ thanh đao kia của anh ta. Đương nhiên, sau này tôi mới biết, con lộn rừng tinh bị giết kia là yêu tinh cấp thấp nhất mà binh khí kia của anh ta đã từng tiếp xúc qua trong ghi chép.

Người hện sau hoàng hôn sau khi chém xong con lộn tinh kia nói:” Lần đầu tiên nhìn thấy có người mang cung tên đi chiến đấu với một con lộn, cô thật hợp với cái tên mình đặt”.

Quan Phương kẻ ngu chơi game:” Chê cười, chê cười, đa tạ Hoàng hôn huynh ra tay cứu giúp.”

Người hện sau hoàng hôn:” Cô lại là kẻ ngu chơi game, sao còn chơi nữa? Một chút tự giác cũng không có”.

Quan Phương kẻ ngu chơi game:” Người khác chơi, tôi không chơi sẽ lạc hậu, lạc hậu thì đáng đánh.”

Người hện sau hoàng hôn gửi đến một biểu tượng rất hài, sau đó nói:” Vậy tại sao cô không đi trộm rau, thứ đó rất đơn giản”.

Quan Phương kẻ ngu chơi game:” Vậy thì ngu quá”.

Người hện sau hoàng hôn:” Là rất ngu ngốc, nhưng mà tôi cảm thấy thứ này rất thích hợp với cô”.

Quan Phương kẻ ngu chơi game:” ...”

Tôi mặt dày gửi yêu cầu mời anh ta vào danh sách bạn tốt, anh ta ở bên kia do dự một chút, rồi đồng ý, đây chính là đặc điểm tự nhiên của một cao thủ, toát mồ hôi.

Từ đó, Người hện sau hoàng hôn trở thành cao thủ cấp bậc cao nhất trong danh sách bạn bè tốt của tôi. Sau này nghe Hạp Tử nói, Người hện sau hoàng hôn là ca[size=150]o thủ số một, số hai trong trò chơi này, Quan Tiểu Yến tôi đơn giản chính là mệnh phân chó mới có thể câu được anh ta.

Thế là tôi rất nhanh có cảm giác tổ chức, thường xuyên mặt dày chạy đi giết quái cùng Người hện sau hoàng hôn, Người hện sau hoàng hôn nhanh chóng cho tôi gia nhập vào bang phái của anh ta, đến Hạp Tử đi cùng cũng được gia nhập. Thế là tôi lại lần nữa viết nên lịch sử là người tiêu chuẩn thấp nhất được gia nhập bang phái này. Do có lão đại của bang phái chống lưng cho tôi, thêm vào đó bản chất là mặt dày, người trong bang cũng không làm khó tôi.

Tôi rất nghi hoặc, một lần hỏi Người hện sau hoàng hôn, vì sao lại che chở tôi như vậy. Anh ta đáp:” Thời buổi này người ngốc như cô thật sự thấy không nhiều lắm, tôi cũng kàf đề có chút cảm giác mới mẻ.”

Nước mắt tuôn trào...tôi có ngốc như vậy không?

Nhưng mà nhìn trên khía cạnh anh ta là một cao thủ, tôi cũng không so đo với anh ta. Dù gì trên thế giới này người khinh thường tôi đã đủ rồi, thêm anh ta nữa có sao chứ.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Oi Theo Anh Về Nhà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 10

Ký ức lại một lần nữa nhường chỗ cho hiện tại, lúc này, Người hện sau hoàng hôn nói với tôi: "Bọn họ đều nói hôm nay cô động phòng."

Quan Phương kẻ ngu chơi game: "Động xong rồi".

Người hện sau hoàng hôn: "Nhanh như vậy sao? Xem ra cô lấy không đúng người rồi, chỉ bằng dựa dẫm vào tôi thì?"

Quan Phương kẻ ngu chơi game: "Hôm nay mọi người đều mệt quá rồi mà.."

Người hện sau hoàng hôn: "Mệt quá rồi mà còn sức lên mạng ư?"

Toát mồ hôi, tôi không có lời nào để nói, xem ra càng giải thích càng phiền phức, đành trả lời: "Lão đại, anh nhất định phải giữ bí mật này cho tôi nhé, đặc biệt là không thể để sự việc này lọt vào tai Hạp Tử."

Người hện sau hoàng hôn: "Biết rồi, biết rồi, người cần mặt cây cần vỏ, đạo lý này tôi hiểu".

Xem ra anh ta có chút hiểu nhầm, nhưng mà tôi không muốn thảo luận sâu về vấn đề này với một người đàn ông đánh nhện trả lời: "Lão đại, anh đừng nghĩ nhiều, hay là chúng ta đi đánh quái đi".

Người hện sau hoàng hôn: "Nói đi, cô thật sự không có ý định cân nhắc tôi?"

Quan Phương kẻ ngu chơi game: "Được chứ, cho anh một cơ hội. Đêm nay cùng tôi."

Người hện sau hoàng hôn lập tức gửi đến một biểu tượng chảy nước miếng.

Quan Phương kẻ ngu chơi game: "Đánh quái"/

Đêm nay cùng tôi đánh quái.

Người hện sau hoàng hôn: "..."

Trong ấn tượng của tôi Người hện sau hoàng hôn là một củ cà rốt đa tình, tôi cảm thấy bề ngoài chắc chắn anh ta tương đối dung tục, bởi vì trong ý thức của tôi, ở người đàn ông mức dung tục của tướng mạo và mức dung tục của thân thể tỷ lệ thuận với nhau, không phải tôi lấy tướng mạo để chọn người, bạn nghĩ xem, đẹp trai giống như Giang Ly kia, nếu như khuynh hướng giới tính của anh ta bình thường, phụ nữ muốn theo đuổi chẳng kịp nữa, nào có cơ hội cho anh ta lưu lại sự dung tục.

Mà tôi nói Người hện sau hoàng hôn dung tục cũng là có chứng cứ. Tôi vào blog của anh ta xem qua, những bức ảnh trong đó đều là mỹ nữ trong sáng, cơ thể bốc lửa, trang phục gợi cảm mê người. Có lần tôi không kìm được hỏi anh ta: "Ảnh những người đẹp này lấy từ đâu ra vậy? Toàn là mình tính nước ngoài nhì, tôi chưa thấy bao giờ." Bạn đoán xem anh ta trả lời thế nào? Anh ta mặt dày, vô si trả lời: "Đều là bạn gái tôi, không cùng thời kỳ". Thiện tại, cuối cùng tìm được người mặt dày còn hơn cả tôi.

Nhưng mà cũng phải nói lại, Người hện sau hoàng hôn này vẫn luôn khách sáo với tôi, thỉnh thoảng đùa một chút vẫn khiến tôi chấp nhận được. Lần quá đáng nhất là, tôi cũng quên mất là anh ta nói gì rồi, dù gì cũng là công khai trên đầu anh ta, lúc đó tôi không xấu hổ mà tức giận, xóa anh ta khỏi danh sách bạn thân, trong QQ cũng cho vào danh sách đen. Kết quả ngày thứ hai, tôi đang vật lộn đánh không xong một con quái, khi nhìn thấy sắp thua rồi, anh ta đột nhiên từ trên trời rơi xuống, giết con quái kia. Khi đó, cơn tức giận của tôi cũng tiêu tan hơn nửa, thế là hai người lại đối xử tốt với nhau như cũ. Tóm lại, tôi và anh ta đùa đùa cợt cợt như thế này, ở cùng nhau vẫn coi là hòa hợp.

Người hện sau hoàng hôn từng nhiều lần muốn trao đổi ảnh với tôi, tôi đương nhiên không đồng ý. Mạng dù gì cũng là hư ảo, hãy để nó cứ hư ảo đi.

Khi tôi và Người hện sau hoàng hôn cùng lúc xuất hiện trong đội thì luôn khiến những thành viên khác chẳng biết thế nào, vừa vui vừa tức. Một mặt là có một cao thủ như Người hện sau hoàng hôn, quá trình chiến đấu sẽ nhẹ nhàng, nhàn hạ hơn rất nhiều, một mặt khác có một kẻ ngu chơi game như tôi lại làm vướng chân bọn họ, sẽ khiến bọn họ tức đến mức nghiêng răng ken két.

Bởi vì sợ tôi bị boss giết cho nên Người hện sau hoàng hôn bảo tôi đứng im một bên. Thực ra tôi cho rằng đây là anh ta khinh miệt tôi. Nhưng người khác không cho rằng như vậy, đối với hành vi không làm mà vẫn hưởng lợi của tôi, bọn họ vẫn luôn cảm thấy bất mãn và phẫn nộ, có một số người thực sự không thể nhìn tiếp được nữa, liền oán trách mà đi. Lúc như thế, Người hện sau hoàng hôn thường nói: "Không chơi thì rút, chẳng ai ngăn cả." Thực ra kết quả là, đương nhiên không có ai muốn rút lui khỏi đội, bởi vì mặc dù có một kẻ phiền toái như tôi đây, nhưng bọn họ và loại siêu cao thủ hạng nhất như Người hện sau hoàng hôn này cùng đánh boss dễ dàng hơn rất nhiều so với những đội khác.

Tôi cảm thấy Người hện sau hoàng hôn kiêu hùng khiếp nhưng cũng chẳng có cách nào, người ta có bản lĩnh, người cao ngạo phách tướng như thế, mặc dù bạn nhìn không quen cũng không thể không vui vẻ cảm phục.

Trở lại với hiện tại, tôi và Người hẹn sau hoàng hôn đánh boss mấy giờ liền, thì dừng lại nói dăm ba câu chuyện. Tôi với anh ta thực ra chẳng có tiếng nói chung gì, nhưng Người hẹn sau hoàng hôn này thực sự rất giỏi nói chuyện, hai người nói đông nói tây, thời gian trôi qua cũng rất nhanh, chẳng mấy chốc, trời đã sáng.

Quan Phương kẻ ngu chơi game: “Trời sáng rồi, anh đi ngủ đi. Hôm nay cảm ơn anh.”

Người hẹn sau hoàng hôn: “Được rồi, được rồi, không hỏi nữa. Nhưng mà ca ca hôm nay phải bỏ cả một đại mỹ nữ trên giường, không nhòm ngó đến đê gô bàn phím với cô cả đêm, phải báo đáp tôi chứ?”

Tôi cảm thấy anh ta rõ ràng đang xảo trá, nên không kiên nhẫn mà trả lời: “Được rồi, được rồi, đại ân không lời nào cảm tạ được.”

Người hẹn sau hoàng hôn: “Nhưng mà tôi vẫn rất vui, bởi vì đêm tân hôn của cô lại trả qua cùng tôi, ha ha.”

Quan Phương kẻ ngu chơi game: “Đi ngủ đi, tôi phải ăn sáng rồi.”

Người hẹn sau hoàng hôn: “Cô không cần ngủ sao?”

Quan Phương kẻ ngu chơi game: “Anh lười thôi quá đó, mau ngủ đi, bất luận thế nào, hôm nay cũng cảm ơn anh.”

Người hẹn sau hoàng hôn: “Được rồi, được rồi, tôi out trước đây, cô cũng dành thời gian ngủ một chút, phụ nữ thiếu ngủ rất nguy hiểm.”

Quan Phương kẻ ngu chơi game: “Đã hết chưa vậy, anh thực sự là một phụ nữ trung niên năm mươi tuổi đó?”

Người hẹn sau hoàng hôn: “Nói với cô bao nhiêu lần rồi nhì, ca ca là một anh chàng đẹp trai, mê lực vô địch, tinh thần dồi dào ... hiện tại độc thân!”

Quan Phương kẻ ngu chơi game: “Cút đi.” Vừa rồi còn nói trên giường có đại mỹ nữ, bây giờ lại nói độc thân, biết ngay là anh ta đang xảo trá!

Người hẹn sau hoàng hôn: “Được rồi, được rồi, tôi out thật đây, 8.”

Quan Phương kẻ ngu chơi game: “88”.

Ghi chú: Giới trẻ Trung Quốc thường dùng số để biểu đạt ý muốn nói. Ở đây, số 8 tiếng Trung đọc là “ba”, phát âm giống với từ “bye” trong tiếng Anh.

Tắt máy tính, tôi vươn vai, nhưng chẳng có cảm giác buồn ngủ.

Tắm rửa một chút, tôi đi vào trong bếp, lấy một hộp sữa bò, hai quả trứng gà trong tủ lạnh ra. Hâm nóng sữa bò, rán trứng, vừa hay có thể ăn một bữa sáng, thật là nhớ bữa sáng của lão thái thái Tiểu Khôi Linh kia.

Ăn sáng xong, thực sự buồn chán, tôi đành dựa vào sofa xem ti vi. Cái đĩa DVD đáng ghét kia bị tôi lười ra ném vào thùng rác, thế này mới làm tiêu bớt cơn tức giận trong lòng tôi.

Xem ti vi chẳng được mấy chốc, Giang Ly từ ngoài đi vào. Anh ta mặc một chiếc áo phông cộc tay và quần đùi thể thao, trong tay xách đồ ăn sáng, mồ hôi ròng ròng, xem ra vừa tập thể dục buổi sáng về, thật là một đứa trẻ ngoan.

Giang Ly không nói câu nào, đi thẳng vào phòng tắm, tiểu tử này thật là có bệnh sạch sẽ.

Giang Ly cả một buổi sáng đều ở trong phòng, thỉnh thoảng đi ra ngoài, vào nhà vệ sinh hoặc pha chút cà phê, tôi thì vẫn cuộn tròn trên sofa xem ti vi, xem mệt rồi thì lên mạng, lên mạng mệt rồi thì tiếp tục xem ti vi, cứ như vậy buổi sáng trôi qua rất nhanh.

Phòng bếp trong nhà Giang Ly rất lớn, nhưng trong bếp đến củ hành cũng chẳng có, tôi đành xuống siêu thị bên dưới mua gạo và rau củ đơn giản, quay lên nhà làm cơm. Đang nấu ăn, thì chuông cửa vang lên, tôi quần quăn vạy, chạy ra mở cửa.

Một cậu đưa đồ ăn đội một chiếc mũ lưới trai màu đỏ, khuôn mặt rạng rỡ cười với tôi, nói: “Bà ơi, đây là bữa trưa mà nhà bà gọi, tất cả năm trăm hai mươi tệ.”

Tôi nghi hoặc: “Tôi không gọi đồ ăn bên ngoài!”

“Là tôi gọi đó.” Giọng nói của Giang Ly từ phía sau truyền đến. Anh ta đi tới, nhận lấy túi đồ ăn trong tay cậu nhân viên đưa hàng, sau đó đưa cho cậu ta chỗ tiền đã chuẩn bị trước. Xem ra anh ta thường xuyên gọi đồ ăn bên ngoài về, đã nắm rất rõ giá của những loại đồ ăn này, sự thực này cũng có thể nhìn ra được từ mức độ lãnh lẻo của căn phòng bếp nhà anh ta.

Tôi tránh vào trong bếp, thu dọn qua loa một chút, bữa trưa làm xong rồi.

Phòng ăn và phòng khách nhà Giang Ly ngăn cách nhau, khi tôi bưng đồ ăn của mình đi vào phòng ăn, Giang Ly đang chăm rãi ăn đồ ăn anh ta mua từ bên ngoài. Nói thực lòng, tôi không quen nhìn dáng vẻ đàn ông ăn uống từ tốn chậm rãi, phải ăn như thường luồng mới có vẻ nam tính, bạn nói xem có phải không? Nhưng mà, tôi phải thừa nhận, dáng vẻ ăn cơm của Giang Ly rất đẹp, lần đầu tiên tôi phát hiện ra đàn ông ăn cơm lại có thể nho nhã như thế này. Hừ hừ, nho nhã thì có tác dụng gì chứ, có thể nhét cho no bụng không?

Tôi ngồi bên cạnh bàn, nhìn đôi đũa dùng một lần trong tay Giang Ly, nói: “Loại đũa dùng một lần này ở đất nước chúng ta, tám mươi phần trăm không đạt tiêu chuẩn vệ sinh.”

Giang Ly ngược mắt nhìn tôi một cái, không nói gì cả, tiếp tục ăn cơm.

Tôi nhìn nhìn hộp cơm của anh ta, cố gắng hết sức trưng ra một nụ cười khinh bỉ, nói: “Chỗ rau này rửa chưa sạch nhỉ? Có khi nào ăn cả một con sâu không...”

Giang Ly mát mẻ nhìn tôi một cái, đặt đũa xuống, đi ra khỏi phòng ăn. Tôi vì báo được mối thù tối hôm qua của mình mà tâm trạng rất tốt, cảm đũa lên, vui vẻ ăn cơm. Tôi luôn cảm thấy, đồ ăn mình làm thực sự không khó ăn, chỉ kém đồ mẹ tôi làm.

Tôi cho rằng Giang Ly đã rời đi thì, anh ta lại quay lại phòng ăn, hơn nữa trong tay còn thừa ra một đôi đũa gỗ mun. Tôi muốn trêu anh ta thêm một chút nhưng không ngờ anh ta lại cầm đôi đũa hướng đến đĩa của tôi.

Tôi như chú chim nhỏ, giữ đồ ăn bằng hai tay, bảo vệ chỗ thức ăn mình vất vả xào nấu, tức giận nói: “Anh làm gì vậy?”

Giang Ly mặt tro nói: “Dù gì cô cũng chẳng ăn được hết.”

Tôi chẳng thèm che giấu sự đắc ý trên mặt mình, cười nói: “Ăn không hết tôi có thể vất vào thùng rác, không phiền anh phải bận tâm.”

Giang Ly nhướn mày, nói: “Đĩa là của tôi, bát là của tôi, đũa cũng là của tôi, còn cả điện và gas cô nấu cơm cũng là của tôi, cho nên chỗ đồ ăn này cũng có phần tôi.”

Tôi nghiêng đầu, biện minh: “Vợ chồng sau khi kết hôn tài sản thuộc sở hữu chung, của anh chính là của tôi.”

Giang Ly nói tiếp: “Đúng rồi, của cô chính là của tôi, cho nên đồ ăn cô làm cũng có một nửa của tôi.”

Tôi: “...”

Giang Ly không đợi tôi nói gì, gỡ bàn tay của tôi ra như gỡ một chiếc tất thối, danh chính ngôn thuận hưởng thụ thành quả lao động của tôi.

Tôi thật ngốc, sao lại bị anh ta dắt mũi chứ?!

Bạn đang đọc truyện *Vợ Ơi Theo Anh Về Nhà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11

Buổi chiều trôi qua rất vô vị, buổi tối Giang Ly lại tiếp tục mặt dày ăn đồ ăn tôi làm, tôi khoan dung chẳng nói gì cả.

Đến đêm, tôi vẫn nếm thử cảm giác ngủ một mình, nhưng bất luận thế nào vẫn không ngủ nổi, hơn nữa càng muốn ngủ, đầu óc lại càng tỉnh táo. Tôi nằm trên giường, lần đầu tiên trong đời cảm thấy làm người thực sự khổ, chỉ vì cấu tạo của đại não không giống như những động vật khác, mới phải chịu đựng nhiều giày vò như thế này!

Tôi bò dậy khỏi giường, lấy máy tính, vẫn là đánh quái thôi.

Tối hôm nay Người hẹn sau hoàng hôn vẫn online, tôi vừa lên mạng, anh ta liền gửi tin nhắn: “Kẻ ngu, sao muộn như thế này cô mới lên?” Kẻ ngu là cách anh ta gọi tôi, tôi cái chính mấy lần nhưng vô hiệu, nên kệ cho anh ta gọi.

Quan Phương kẻ ngu chơi game: “Anh làm sao biết được tối nay tôi sẽ lên?”

Người hẹn sau hoàng hôn: “Con gái đồ vỡ tình cảm đều như vậy, say sưa vào mạng.”

Quan Phương kẻ ngu chơi game: “Ai nói tôi đồ vỡ tình cảm?”

Người hẹn sau hoàng hôn: “Nếu vậy là cô căn bản không có tình cảm sao?”

Bị anh ta đoán trúng rồi. Tôi đành chuyển chủ đề. “Còn anh, vì sao lúc nào cũng ở trên mạng giết thời gian vậy?”

Người hẹn sau hoàng hôn: “Tôi chẳng phải là vì đợi cô sao?”

Đàn ông trên mạng đa số đều dẻo miệng như thế này, tôi cũng chẳng để ý, chỉ là thuận nước đẩy thuyền nói: “Vừa hay, hôm nay tiếp tục cùng tôi đánh quái!”

Người hẹn sau hoàng hôn: “Cô điên rồi!”

Quan Phụng kẻ ngu chơi game: “Kỳ quái, anh cũng không cần đi làm sao?”

Người hẹn sau hoàng hôn: “Vì cô, tôi có thể không đi làm!”

Lại thế rồi! Đối với những lời nói này của anh ta, tôi từ trước đến nay coi như không nghe thấy.

Hôm nay là ngày kết hôn thứ ba của tôi và Giang Ly, cũng là ngày vô cùng quan trọng – về nhà vợ! Bây giờ tôi chỉ hận là không thể ngồi tên lừa để quay về chỗ mẹ tôi, sau đó không trở lại đây nữa. Mẹ à, con nhớ mẹ, nhớ đến buồn ngủ ...

Sau khi tôi đi qua đi lại trong phòng khách ba mươi sáu vòng, cuối cùng

Giang Ly cũng đi tập thể dục buổi sáng về. Tôi bụng bữa sáng đã chuẩn bị xong cho anh ta ra, cười hi hi nói: “Ăn mau đi, ăn xong chúng ta đi nhanh!”

Giang Ly lười nhác nhận lấy bữa sáng, bắt đầu phô trương với tôi: “Cô muốn về nhà như thế này sao?”

Thừa lời! Lời này đương nhiên tôi chỉ dám nói trong lòng. Trong lòng tôi, Giang Ly tuyệt đối chẳng phải là loại tốt đẹp gì, anh ta lấy công báo thù riêng, cố tình lè mề, vậy tôi chẳng phải là được nhỏ mà mất lớn sao?

May mà Giang Ly vẫn còn chút lương tâm, không lè mề, chậm chạp, sau khi thu dọn xong, cùng tôi đi ra ngoài. Chúng tôi ở trên tầng ba, không cần đi thang máy. Tôi đi phía trước Giang Ly, ngẩng đầu sải bước đi xuống lầu. Có lẽ bởi vì muốn về nhà mà vui mừng quá mức rồi, tôi cảm thấy hoa mắt chóng mặt, hai chân mềm nhũn, sau đó không cẩn thận, bị vấp, cả người bổ nhào về phía trước. Trong tình huống phim kịch tính, bên dưới chắc sẽ có một anh chàng đẹp trai đỡ tôi, tốt nhất là hai người lại lần nữa không cẩn thận liên hôn nhau gì đó ...

Khi tôi rơi xuống đất lại chẳng có cảm giác đau, nguyên nhân không phải vì có một anh chàng đẹp trai đón giữ tôi, mà là thần trí tôi sớm đã không tỉnh rồi ...

Khi tôi tỉnh lại, nghe thấy bên cạnh có tiếng nói, thế là tôi không vội mở mắt ra ngay.

Giọng nói của một lão thái thái: “Con của tôi ơi, sao lại ra nông nổi này chứ, con đến đi cũng không vững sao?” Vừa nghe tiếng khóc rồi bởi của người kia, tôi liền biết bà chính là mẹ tôi.

Lúc này Giang Ly kéo tay tôi, ở bên cạnh giải thích: “Bác sĩ nói cô ấy bị lao lực, ngủ không đủ giấc.”

“Cái ... cái gì?” Mẹ tôi dừng khóc, tiếp sau đó giọng nói của bà thậm chí bao hàm sự sung sướng vui mừng: “Giang Ly à, con cũng phải để Tiểu Yến nghỉ ngơi một chút chứ...”

Giang Ly: “...”

Lúc này, chỉ nghe thấy Giang Ly nói: “Xin lỗi mẹ, con không chăm sóc tốt cho Tiểu Yến.”

Mẹ tôi đột nhiên cười hi hi, tôi nhắm mắt cũng có thể nhìn thấy điệu cười dung tục này của bà. Thế là bà không ngại chỗ đông người, dung tục nói: “Đừng khiêm tốn, con đã chăm sóc nó rất tốt, rất tốt rồi!”

Sao tôi lại có một người mẹ như thế này chứ!

Hai người nói chuyện một lát, thì mẹ tôi đi về, lúc sắp đi còn không quên dặn dò Giang Ly, bảo tôi không cần về nhà mẹ đẻ nữa. Tôi lại bắt đầu hoài nghi rốt cuộc tôi có phải là con gái ruột của bà không.

Sau khi mẹ tôi đi, tôi nằm trên giường, nhắm chặt mắt, xác nhận một sự thực khiến tôi muốn cười trên sự đau khổ của người khác: Giang Ly có phải là ... bị mẹ tôi treu ghẹo rồi không? Đầu óc mơ hồ của tôi đột nhiên vô cùng tỉnh táo, trong đầu hiện ra câu nói này: “Anh hùng không hỏi đường ra, lưu manh không hỏi tuổi tác...”

Đúng lúc tôi đang suy nghĩ lung tung thì giọng nói mát mẻ của Giang Ly đột nhiên vang lên: “Cô muốn già vờ ngủ đến khi nào?”

Tôi mở mắt: “Làm sao anh biết được tôi ngủ giả?”

Giang Ly trả lời: “Tay của tôi sắp bị cô làm đứt rồi.”

Tôi hất tay anh ta ra, tranh luận: “Ai bảo anh tóm tay tôi trước.”

Giang Ly: “Tôi chỉ tóm tay cô một chút, sau đó thì bị cô tóm lấy không buông.”

Tôi không phục, lườm anh ta một cái, chế nhạo nói: “Một người đàn ông, sao tay lại không săn chắc như vậy chứ!”

Giang Ly không chịu yếu thế: “Nhìn không ra một cô gái quá lao lực còn có thể có sức lực lớn như thế này, cô thật là Kinh Kong chuyển thể chẳng trách không có ai lấy cô.”

Tôi: “...”

Được thôi, tôi thừa nhận, đầu gối không phải là điểm mạnh của tôi.

Lúc này, Giang Ly lại nhắc đến một nghi vấn khác của anh ta: “Tôi vẫn chưa hiểu, rõ ràng là chẳng làm gì cả, sao cô có thể đến mức lao lực như vậy?”

Tôi đành cúi thấp đầu, không có khí thế nói: “Tôi không dám ngủ một mình.”

Giang Ly sững lại một chút, sau đó vô cùng đều đặn, thấp giọng cười he he, tâm trạng rất tốt. Tôi đành trừng mắt nhìn anh ta, không biết nói gì.

Khi từ bệnh viện đi về nhà, đã đến giờ ăn tối rồi, Giang Ly vẫn coi là có chút lương tâm, không bắt tôi làm cơm cho anh ta ăn, mà gọi cơm ở bên ngoài, vì điểm này, sự tức giận của tôi đối với anh ta cũng tiêu tan hơn một nửa.

Nhưng mà tôi thực sự ghét ban đêm, ban đêm người ta cần phải ngủ, mà tôi không ngủ được. Tôi nằm trên giường, đang suy nghĩ xem tôi có nên đi đến bác sĩ tâm lý khám không, lúc này, bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa.

Giang Ly đứng bên ngoài phòng ngủ của tôi, hai tay khoanh trước ngực, nhìn tôi từ đầu đến chân nói: “Có hứng thú ngủ cùng giường với tôi không?”

Tôi đứng đắn ra ở cửa, không biết nói gì.

Giang Ly quay người muốn đi: “Không muốn thì bỏ đi.”

Tôi ở phía sau gọi anh ta lại: “Anh có điều kiện gì?” Tôi không tin anh ta lại có lòng tốt thế này, chủ động thế này.

Giang Ly quay người lại, cong khóe môi, nói: “Không ngờ cô cũng có lúc thông minh đó.”

Tôi dựa vào cửa, trưng ra tư thế đàm phán, nói: “Nói đi, đừng vòng vo nữa.”

Giang Ly nhanh nhẹn đáp: “Cô nấu cơm, làm việc nhà cho tôi.”

“Thỏa thuận xong.” Tôi đáp rất dứt khoát, tuy bất luận thế nào đây cũng là một điều kiện không bình đẳng nhưng tôi thực sự không muốn sáng tạo ra kỳ tích một người chết vì buồn ngủ.

Giang Ly khen ngợi tôi một câu: “Được đấy”

Tôi ôm chăn và gối, ảo não đi vào phòng ngủ của Giang Ly. Vốn dĩ tôi vẫn đang suy nghĩ chuyện vạch ranh giới trên giường, nhưng khi nhìn thấy giường của Giang Ly, tôi phát hiện ra tôi đã lo lắng thừa thãi rồi. Trời ơi, giường của anh ta to gấp đôi cái giường đôi của tôi!

Tôi cẩn thận cẩn lợi trải chăn, bày gối, sau đó nằm xuống giường. Tuy bên cạnh có một người đàn ông nhưng với người đàn ông có khuynh hướng giới tính giống tôi thế này thì cũng rất yên tâm.

Trời ơi, lần này rất nhanh tôi đã chìm vào giấc ngủ.

Ngày hôm sau, ăn sáng xong, tôi lại mở máy tính. Vừa mới đăng nhập lên QQ, liền phát hiện ra Người hẹn sau hoàng hôn để lại cho tôi mấy tin nhắn, đều là gửi lúc nửa đêm, chất vấn tôi vì sao không lên mạng. Tôi không nói gì, nếu không phải là đi vào đường cùng, ai nửa đêm nửa hôm lại ở cùng một chiếc máy tính?

Nhưng vì hai đêm trước anh ta luôn ở cùng tôi, tôi cũng không tiện nói lời quá khích với anh ta, chỉ trả lời: “Tôi phải ngủ chứ.”

Vốn cho rằng Người hẹn sau hoàng hôn hôm qua thức đêm, lúc này chắc ngủ rồi, ai biết được, chẳng mấy chốc, anh ta đột nhiên trả lời: “Chồng của cô khôi phục thể lực rồi à?”

Ngôn Tiểu Yến Yến: “...”

Ngôn Tiểu Yến Yến là tên trên mạng của tôi. Người hẹn sau hoàng hôn có tài khoản QQ và tài khoản trong trò chơi giống nhau, tôi thường gọi anh ta là Hoàng Hôn.

Ngôn Tiểu Yến Yến: “Anh không cần ngủ sao?”

Người hẹn sau hoàng hôn: “Có cảm động không?”

Ngôn Tiểu Yến Yến: “Nếu như buồn nôn cũng coi là một loại cảm động.”

Người hẹn sau hoàng hôn: “Nói đi, bọn cô có phải là còn muốn hưởng tuần trăng mật không? Chồng của cô có được không...”

Ngôn Tiểu Yến Yến: “Liên quan gì đến anh chứ.”

Người hẹn sau hoàng hôn: “Vậy, bọn cơ đi đâu hưởng tuần trăng mật?”

Tôi do dự một chút, trả lời nói: “Maldives, nghe nói mấy chục năm nữa hòn đảo đó sẽ bị nước nhấn chìm, bây giờ phải nhanh chóng đi.” Dù gì Maldives có nhiều đảo như vậy, anh ta cũng không thể biết tôi muốn đi hòn nào.

Người hẹn sau hoàng hôn: “Trùng hợp vậy, tôi cũng muốn đi Maldives nghỉ.”

Ngôn Tiểu Yến Yến: “Anh đang nói chuyện phiếm ư? Tôi thấy anh ngày nào chả nghỉ.”

Người hẹn sau hoàng hôn: “Ý gì chứ?”

Ngôn Tiểu Yến Yến: “Anh là một đại thúc dung tục không nghề nghiệp thuần túy, đi nghỉ chắc là việc chỉ dành cho con trai anh. “Tôi nói như thế này là có cái lý riêng của nó, nói từ góc độ chế độ làm việc và nghỉ ngơi của anh ta, anh ta không giống người có công việc.”

Người hẹn sau hoàng hôn: “Nói với cô bao nhiêu lần rồi, tôi là anh chàng đẹp trai, mê lực vô biên, tình lực dồi dào!”

Ngôn Tiểu Yến Yến: “Đẹp trai có tác dụng gì, chồng của tôi còn đẹp hơn anh nhiều.”

Người hẹn sau hoàng hôn: “Sau đó thì sao, anh ta rất vô dụng?” Vẫn không quên gửi một biểu tượng dung tục.

Ngôn Tiểu Yến Yến: “Sao anh quan tâm đến năng lực X của anh ấy như vậy, lẽ nào anh chính là đại thúc thụ mê lực vô biên, tình lực dồi dào trong truyền thuyết?”

Người hẹn sau hoàng hôn: “Địa cầu đã bị hủ nữ công chiếm rồi.”

Khụ khụ, tôi chẳng phải là hủ nữ, nhưng đặt cùng, một ông chồng gay, tôi phải hơi hủ một chút, cảm giác không giống những chị em âm thầm ủng hộ sự nghiệp hủ nữ rộng lớn kia...

Người hẹn sau hoàng hôn: “Chồng cô đẹp trai như vậy sao, dám so với tôi không?”

Ngôn Tiểu Yến Yến: “So với anh, chẳng cần đến chồng tôi xuất mã, Vượng tài nhà tôi là có thể thắng rồi.”

Người hẹn sau hoàng hôn: “...”

Người hẹn sau hoàng hôn: “Tuần trăng mật của bọn cô đặt ở khách sạn nào? Chưa biết chừng chúng ta có thể gặp nhau.”

Ngôn Tiểu Yến Yến: “Anh thực sự muốn cùng con trai đi nghỉ sao? Không sợ con dâu ghét anh làm chướng mắt à?”

Người hẹn sau hoàng hôn: “Không vấn đề ... Nói đi, nếu như chúng ta thực sự gặp nhau, vậy là ý của ông trời, muốn để cô dựa vào tôi.”

Ngôn Tiểu Yến Yến: “...”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Ơi Theo Anh Về Nhà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12

Mấy ngày này sống cùng Giang Ly vẫn coi là yên bình, nhưng chúng tôi sắp phải nghênh đón những ngày tháng chẳng yên bình gì. Tuần trăng mật của chúng tôi sắp bắt đầu rồi.

Bởi vì tôi tương đối bình thường cho nên đối với việc đi hưởng tuần trăng mật với một người không bình thường, tôi ít nhiều cũng có chút cảm xúc mâu thuẫn, đặc biệt là với một người đàn ông mà tôi không thể đánh lại, cũng không thể nói lại được, hơn nữa còn không tôn trọng phụ nữ. Nhưng chuyến du lịch Maldives miễn phí bây giờ ít nhiều cũng không nỡ bỏ, thế là tôi đành nghĩ tích cực một chút, coi như đi du lịch.

Tôi chưa từng tới Maldives, chỉ nghe nói ở đó rất đẹp, trời rất xanh, nước rất trong, trên bãi cát khắp nơi đều là trai xinh gái đẹp, khi hai mươi tuổi tôi từng hy vọng có thể ở trên một hòn đảo nào đó của Maldives bán chuối tiêu, cũng coi như là đã ở đó rồi. Đương nhiên giấc mộng này tan biến rất nhanh chóng. Sau này, tôi có rất nhiều ước mơ, đương nhiên không có cái nào có thể duy trì hơn ba tháng. Tục ngữ nói, người có chí lập được chí bền, người không có chí thường xuyên lập chí, nửa câu sau chính là nói tôi. Nhưng mà tôi vẫn cảm thấy người không có lý tưởng, không có hoài bão lớn lao, sống sẽ tương đối thoải mái và vui vẻ, hơn nữa, trên thế giới có mấy tỷ người, nếu như người người đều thành thủ tướng, tổng thống, chủ tịch nước, vậy chẳng

phải sẽ loạn sao?

Cho nên, những người vĩ đại kia, nếu như không có những cành củi thừa nhỏ bé như chúng tôi đây âm thầm bổ sung vào, tôi xem anh còn vĩ đại nổi không!

Ngại quá, ngại quá, không chú ý một chút lại rời xa chủ đề rồi, bây giờ chúng ta quay lại vấn đề tuần trăng mật. Tuy tôi chỉ coi tuần trăng mật này như một đợt du lịch Maldives bảy ngày không cần trả tiền, nhưng Giang Ly rõ ràng không nghĩ như vậy. Anh ta đến du lịch cũng không định đi, chỉ đưa vé máy bay cho tôi, bảo tôi đi một mình là được rồi.

Tôi do dự nhận lấy tấm vé, hỏi: “Vậy còn anh?”

Giang Ly trả lời: “Công ty còn có việc, tôi phải quay lại.”

Tiểu tử này, cuối cùng cũng nhớ ra công ty của anh ta. Nhưng tôi vẫn có chút không tình nguyện, nuốt nước bọt hồi lâu, cuối cùng nói: “Vậy ai ngủ cùng tôi?”

Giang Ly cau mày lại nói: “Cô tự tìm ai đó là được rồi.”

Quá đáng rồi đây, tôi giống như một người tùy tiện như vậy sao? Thế là tôi tức giận nói: “Vậy tôi vừa hay có thể quan hệ nam nữ bừa bãi.”

Giang Ly hiển nhiên không ngờ rằng tôi sẽ trả lời như vậy, anh ta chăm chăm nhìn tôi một chút, cuối cùng nói: “Tùy cô, đừng đem bệnh HIV về là được.”

Tôi gãi gãi đầu, vẫn có chút do dự, muốn nói nhưng lại thôi. Giang Ly có chút không kiên nhẫn, nói: “Cô lại làm sao vậy?”

Tôi đành mặt dày nói: “Anh không đi, ai giúp tôi trả tiền chứ...”

Giang Ly thở phào một cái, rút một chiếc thẻ visa ra giao cho tôi, nói: “Quẹt thẻ này là được rồi.”

Tôi nhận lấy chiếc thẻ, đột nhiên thấy vui tươi.

Buổi tối vừa mơ mơ màng màng ngủ, Giang Ly đột nhiên đập gối lên đầu tôi, mát mẻ nói: “Quan Tiểu Yến, cô ở đó tốt nhất tự giữ mình một chút.”

Tôi lật người đối diện với anh ta, thấy kỳ lạ, khó hiểu: “Liên quan gì đến anh?”

Anh ta nhắm mắt, giọng điệu vẫn chẳng tốt hơn chút nào: “Tôi chỉ không quen nhìn phụ nữ lăng ló, sớm nắng chiều mưa.”

Còn nhớ khi học tiểu học, thầy giáo thường bắt chúng tôi luyện tập xác định thành phần chính của câu, điều này cũng là một trong số ít những kỹ năng ngữ văn tôi nắm chắc. Bây giờ lấy lời của Giang Ly để xác định thành phần chính của câu, vậy chính là: Tôi, nhìn không quen, phụ nữ. Rất tốt, rất lớn mạnh, câu này có thể khái quát được nội tâm đen tối lúc này của Giang Ly.

Nghĩ đến đây, tôi tà ác nhếch khóe môi, cười nói: “Thật đáng tiếc, tôi vừa hay chính là một phụ nữ lăng ló hay sớm nắng chiều mưa.”

Giang Ly đột nhiên mở mắt, mạnh mẽ nhìn tôi. Tôi hơi sợ hãi, lập tức áp chế sự bất an trong lòng, nhắm mắt, không để ý đến anh ta. Giang Ly đáng chết, một ánh mắt đã có thể khiến người ta sợ đến sống dở chết dở rồi.

Giang Ly nhon nhon nói: “Nếu như cô dám làm chuyện gì quá đà, tôi đương nhiên sẽ có biện pháp xử lý cô.”

Tôi nhắm mắt, trầm nghĩ, cứ coi như tôi làm chuyện gì đó quá đà, anh cũng sẽ không biết được!

Buổi sáng hôm sau, khi tôi ngủ dậy thì Giang Ly đã đi đập thẻ dực quay về rồi. Khi tôi đi qua phòng khách, phát hiện ở giữa phòng có một chiếc vali du lịch cỡ lớn. Chiếc vali du lịch đó không phải là của tôi, cái của tôi đang đặt trong phòng. Vậy thì chính là của Giang Ly rồi?

Tôi thấy nghi hoặc, hỏi Giang Ly: “Anh phải rời nhà đi à?”

Giang Ly không nặn không nhặt giải thích: “Tôi muốn đi lặn, hay là cùng nhau đi Maldives nhé?”

Quyết định của Giang Ly khiến tôi lẩn nhẩn mất đi cơ hội thất thân.

Nhưng tôi vẫn có một vấn đề chưa rõ, hành lý của anh ta thu dọn khi nào vậy? Lẽ nào là anh ta ủ mưu lâu rồi? Vậy anh ta còn giả vờ không đi làm gì, người đàn ông lạnh lùng này!

Giang Ly nhìn ra thắc mắc trong lòng tôi, nói: “Tối qua tôi thu dọn đó.”

Tôi: “Vậy sao tôi không biết?”

Giang Ly: “Cô ngủ say như lợn chết, làm sao mà biết chứ.”

Tôi: “...”

Maldives rất đẹp, nhưng quá trình đi Maldives rất đau khổ. May mà chúng tôi đi đúng lúc trái vụ du lịch, vé máy bay và khách sạn đều dễ đặt hơn một chút, nhưng hành trình gần mười giờ đồng hồ vẫn khiến tôi có chút khó chịu, huống hồ giữa đường còn phải chuyển máy bay. Cả đoạn đường tôi cơ bản vừa nghe nhạc vừa ngủ, ngủ đến mức hỗn loạn tôi tắm mù mịt, dùng lời của Giang Ly để nói thì chính là tôi không phải heo đúng là đáng tiếc.

Buổi tối khi đến sân bay Male, đã hơn mười giờ tối rồi, còn phải kiểm tra an ninh. Chúng tôi đặt khách sạn trên một hòn đảo khác, may mà cách Male không xa lắm, sau khi thông quan, ngồi thuyền nhanh một lát là có thể đến. Bận rộn một lúc đến khi chúng tôi tới được khách sạn cũng đã gần mười hai giờ. Hai người thu dọn qua loa một chút rồi tắm rửa đi ngủ. Giang Ly trước khi ngủ còn không quên hỏi vào nỗi khổ của tôi: “Cô đã ngủ cả một ngày rồi, sao vẫn có thể ngủ nữa?”

Tôi chẳng thèm để ý đến chuyện này, thậm chí nghĩ anh ta đang đố kỵ, đố kỵ tôi ăn được ngủ được, còn vui vẻ hơn cả heo!

Tôi cảm thấy Giang Ly thực sự điên rồi, đi du lịch vẫn không quên tập thể dục buổi sáng, sáng sớm anh ta đã chạy được quanh hòn đảo cả vòng rồi mới quay về ăn sáng, điều này càng làm tăng thêm sự khinh bỉ của tôi đối với anh ta.

Bữa sáng của khách sạn là đồ tự chọn, rất phong phú, nhưng hầu hết là đồ ăn Tây, không có thứ gì hợp khẩu vị của tôi. Nhưng hoa quả ở đây cũng không tồi, tôi chỉ ăn chút hoa quả và bánh ngọt, uống chút đồ uống lành tính, giải quyết xong bữa sáng.

Sau bữa sáng, chúng tôi đến cảng biển, cùng mấy người khác đi tham quan quần đảo rồi đến mấy đảo nhỏ của thổ dân lân cận, tìm hiểu phong tục tập quán địa phương.

Biển của Maldives thực sự đẹp, bờ biển rất bình yên, hướng mắt nhìn ra xa khiến lòng người rộng mở. Thảm thực vật, bờ biển, biệt thự và các căn nhà gỗ được xây dựng trên mặt nước phối hợp với mặt nước biển trong xanh lấp lánh, trong giống một bức tranh vậy, tĩnh lặng mà mỹ lệ. Tôi giờ máy ảnh lên, cố sức chụp tách tách, cảnh đẹp như thế này không thể bỏ lỡ.

Hôm nay mới biết, hóa ra cư dân gốc của Maldives cũng rất biết làm ăn. Ở đây có nhiều cửa tiệm nhỏ bán đồ lưu niệm của những người dân địa phương. Với rất nhiều đồ thú vị, ví dụ như hộp gỗ sơn, móc đeo làm từ răng cá và vỏ sò. Chủ tiệm rất nhiệt tình, tôi ngại không thể từ chối nên chọn mấy cái ... dù gì cũng có người trả tiền mà.

Đi dạo cả buổi sáng ở các hòn đảo, tôi cũng hơi mệt. Nhưng tiết mục sau bữa ăn trưa lại khiến người ta khá động lòng, đó chính là đi lặn.

Trong chiếc va li hành lý cỡ lớn kia của Giang Ly có đặt một bộ thiết bị lặn sâu phải gọi là hoàn mỹ, còn có máy chụp ảnh dưới nước, nhìn vô cùng chuyên nghiệp. Sau khi chuẩn bị xong, anh ta cầm máy chụp ảnh lặn xuống dưới, mặc kệ sự sống chết của tôi.

Bóng dáng của Giang Ly mất hút rất nhanh vào trong làn nước. Nước biển ở đây rất trong xanh, những thứ dưới mặt nước cách gần chục mét đều có thể nhìn rõ. Vì vậy, Giang Ly lặn rất sâu. Hừ, kệ xác anh ta đi, muốn lặn bao nhiêu mét thì bao, tôi cũng chẳng ngưỡng mộ chút nào! Tốt nhất là anh ta lặn thật sâu cho cá mập ăn, mãi mãi không trở lại nữa.

So với Giang Ly, trang phục của tôi phải gọi là tồi tàn. Áo cứu sinh, đồ để lặn, thêm vào đó là một chiếc máy ảnh chụp ở chỗ nước nông thuê của khách sạn, đó là toàn bộ đạo cụ của tôi.

Lặn là một việc rất đơn giản, cũng rất an toàn, đương nhiên phong cảnh có thể nhìn thấy cũng có chút giới hạn. Sau khi chuẩn bị xong, tôi lặn xuống nước, chậm chậm bơi ra xa. Phong cảnh dưới nước rất đẹp, khiến người ta có cảm giác tim đập nhanh hơn. Đây là vùng nước biển trong xanh nhất mà tôi từng nhìn thấy, ngâm mình trong nước thế này khiến người ta cảm thấy bản thân tinh khiết và thanh thản hơn rất nhiều.

Ở dưới nước thỉnh thoảng có những đàn cá bơi qua, tôi cũng chẳng biết là cá gì, bọn chúng đa số có màu sắc sặc sỡ, rất đẹp mắt. Có vài con cá còn rất to gan, dám bơi qua người tôi, nhìn thẳng vào mắt tôi rồi ngoảnh mặt làm ngơ. Tôi giờ ngón tay muốn chạm vào da bụng nó nhưng nó lại tránh đi rất nhanh, thật là một đám sinh vật đáng yêu. Lòng ham chơi của tôi tăng thêm, muốn bơi đến chỗ xa hơn.

Bơi một lát, liền nhìn thấy rạn san hô có nhiều màu sắc lạ lẫm, vô vàn hình dạng khiến người ta nhìn thấy phải thốt lên. Thế giới tự nhiên thật là kỳ diệu.

Bơi trong rạn san hô chơi một lúc, đoán là sắp đến giờ nước triều rút, tôi mới quyền luyến không nổi rời đi. Ngày mai nhất định còn đến chơi, rạn san hô này tôi vẫn chưa xem đủ.

Khi tôi quay lại khách sạn, Giang Ly đã quay lại rồi, anh ta đang ở trong phòng lên mạng. Cảm thấy anh ta chắc chắn là đi lặn đến mức chán ngấy, cho nên sớm đã thu binh rồi. Nghĩ đến đây, tôi đắc ý, thế là lấy máy tính ra, nhét thẻ nhớ máy ảnh vào, khoe những tấm ảnh vừa mới chụp dưới nước với anh ta.

Giang Ly nhìn máy tính của tôi một cái, giống như nhìn cà rốt, cái thảo vậy, mặt không chút cảm xúc.

Tôi cười: “Ngưỡng mộ thì nói thẳng ra đi, tôi rất hiểu kỳ không biết anh đã làm gì dưới nước?”

“Làm cái này.” Giang Ly nói rồi, chọn ra một tấm ảnh cho tôi xem. “Rạn san hô này đẹp quá, dường như phát sáng! Còn có con cá này, đẹp.

Giang Ly ngồi bên cạnh giải thích: “Loại san hô này biết cử động.”

???

Giang Ly đẩy đầu của tôi ra, để tránh nước miếng của tôi chảy xuống bàn phím máy tính của anh ta, sau đó nói: “Đây là san hô mềm, biết cử động.”

Kinh ngạc quá, lần đầu tiên tôi nghe nói trên thế giới này còn có san hô mềm, thật muốn tự mình đi xem xem!

Giang Ly đọc được suy nghĩ của tôi, nói một câu dập hết ý niệm: “Với tư chất của cô, thì lấy chứng chỉ lặn vào chỗ nước sâu ẽ là có khó khăn một chút.”

Tôi bấu môi, gạt bàn tay đang ấn chuột của anh ta ra, sau đó điều khiển chuột, xem anh ta có chụp được thứ gì đẹp nữa không.

Sau năm phút.

“Giang Ly, anh chỉ chụp mấy bức này thôi ư?” Tìm đi tìm lại, trong máy tính của Giang Ly chỉ có mấy bức ảnh liên quan đến san hô mềm, chỉ chụp các cụm san hô có hình dáng đẹp dễ, đẹp thì đẹp thật, nhưng mà ... ít quá!

Giang Ly gạt đầu thừa nhận: “Những thứ khác đều không có gì đáng chụp.”

Tôi: “Đùa gì chứ, trong chỗ nước sâu nhất định có rất nhiều thứ hay, khó khăn lắm mới đến được một lần, cơ hội hiếm có”.

Giang Ly lại nhìn lướt qua màn hình máy tính của tôi, nói: “Chụp ảnh quý hồ tinh bất quý hồ đa, làm một đồng rác mang về thì có ý nghĩa gì chứ.”

Tôi phẫn nộ, anh mới là rác rưởi!

Bạn đang đọc truyện *Vợ Ơi Theo Anh Về Nhà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

Bờ biển trên hòn đảo nhỏ của chúng tôi ở rất đẹp, đi bộ ở đây, rất thú vị. Tôi chậm rãi đi dọc bờ biển, neho mắt hưởng thụ làn gió mang theo mùi vị của biển khê ủa đến, đột nhiên nhớ lại ước mơ bán chuối tiêu ở Maldives, xem ra đó đích xác là lựa chọn không tồi. Thật đáng tiếc, đáng tiếc quá, nghe nói hơn hai nghìn hòn đảo nhỏ đẹp thế này sẽ bị nước biển nhấn chìm, ngấm ra thật khiến người ta buồn bã.

Da của tôi mãi cảm với ánh nắng mặt trời, rất dễ bắt nắng nên đã bôi kem chống nắng, nhưng để bảo vệ tốt hơn nữa, hôm nay tôi mặc tui đối nhiều. Bên dưới là chiếc quần ngắn, bên trên áo phông. Ăn mặc kiểu này ở bãi biển, tuy có chút quái dị, nhưng thực sự hữu dụng. Chiếc áo phông rộng kia là chiếc áo tôi thích nhất, bởi vì không phải nó đáng giá bao nhiêu tiền, mà chiếc áo phông kia là trong lần sinh nhật hai mươi lăm của tôi, Hạp Tử tặng tôi, cô ấy tự mình thiết kế sau đó tìm người đặt may. Mặt trước của chiếc áo là phù hiệu có chút kỳ quái, theo như Hạp Tử nói, đều là các phù hiệu cổ xưa của các nền văn minh lớn trên thế giới, có thể trừ tà. Mặt sau thì dùng bút lông viết bốn chữ lớn “Ngôn Tiểu Yến Yến”, còn có mấy câu thơ. Tuy không hiểu thư pháp, nhưng khi nhìn mấy chữ viết bằng bút lông này, thấy rất vừa mắt. Theo như Hạp Tử dặn dò, những chữ đó là cô ấy đặc biệt mời một nhà thư pháp nổi tiếng viết. Tôi không tin lời của Hạp Tử, nhưng điều này không làm ảnh hưởng đến niềm yêu thích cái áo này của tôi, đồng thời nó cũng khiến tôi phải ngưỡng mộ thâm mỹ của Hạp Tử.

Ở chỗ khiến người ta vui vẻ thế này, ánh mặt trời cũng khiến người ta vui vẻ, mặc trang phục thoải mái thế này, không còn gì thích hợp hơn.

Tôi đang thong thả đi bộ trên bãi cát, đột nhiên có người từ phía sau vỗ một cái vào vai tôi. Tôi cho rằng là Giang Ly, đang ngạc nhiên sao anh ta lại đột nhiên để ý đến tôi thế này, khi quay người lại thì phát hiện, trước mặt là một người đàn ông xa lạ.

Anh là là người châu Á, tóc tương đối dài, có mấy lọn nhuộm vàng. Tuy tôi ghét kiểu tóc của anh ta, nhưng không thể không thừa nhận, khuôn mặt anh ta thật sự không tồi, ngũ quan rất đẹp, hơn nữa khỏe mát dường như luôn mang nét cười. Người như thế này, đứng dưới ánh mặt trời, ánh mặt trời cũng vì anh ta mà thêm rực rỡ.

Tôi nhất thời cảm thấy mê lực của tôi thực sự không nhỏ, lại có anh chàng đẹp trai thế này chủ động đến bắt chuyện. Thế là tự nhiên mím môi lại hướng đến anh ta, đang muốn nói thì anh ta mở lời trước rồi.

Anh ta hơi nghiêng đầu một chút, lông mày nhướn lên, tặng tôi một cái cười mỉm mê người, sau đó nói: “Kẻ ngu?”

Hai chữ “Kẻ ngu” nói ra rõ ràng khác thường, hơn nữa là giọng điệu nghi vấn.

Tôi cảm thấy bức tức, tôi trêu anh ta sao? Sao vừa nhìn thấy đã mắng người ta là kẻ ngu! Bất kỳ cô gái bình thường nào bị người lạ mặt gọi là kẻ ngu đều không thể chấp nhận nổi! Hướng hồ đối phương là một anh chàng đẹp trai, không thể tha thứ!

Thế là tôi cảm thấy trước mắt này thật thiếu giáo dục, đối với loại người như thế này tôi thực sự không muốn để ý, đành quay người bỏ đi. Trong lòng thầm nói: Người bại não trong thiên hạ nhiều như thế này, mỗi người đều phải mắng một lượt, chẳng phải sẽ mệt chết sao.

Ai ngờ tên kia không biết tốt xấu, đầu óc chẳng linh hoạt gì, lại còn đuổi theo, ở phía sau lưng tôi nói: “Cô là kẻ ngu?”

Tôi không thể nhìn được nữa rồi, quay người lại, lớn tiếng chửi: “Anh mới chính là kẻ ngu, cả nhà anh là kẻ ngu! Cảm phiền anh biến đi cho tôi nhờ, nếu không thì tôi sẽ đánh cho anh đến mức không thể tự làm được việc gì nữa!”

Người kia sau khi bị chửi, đột nhiên cười hi hi nói: “Quả nhiên là Kẻ ngu.”

Bây giờ tôi tám mươi phần trăm có thể xác định người trước mặt này bị tâm thần, vì vậy chẳng thêm để ý đến anh ta nữa, quay người tiếp tục đi về phía trước.

Kẻ tâm thần kia đột nhiên hét phía sau tôi: “Cô ở trong Hiệp khách hành chẳng phải tên là “Quan Phương kẻ ngu chơi game sao?”

Tôi đột nhiên dừng bước, không thể tin được, quay lại nhìn anh ta.

Người này, anh ta biết tôi là Quan Phương kẻ ngu chơi game? Tôi nhanh chóng liên tưởng đến mấy ngày trước hình như Người hẹn sau hoàng hôn nói anh ta muốn cùng con trai và con dâu đến Maldives, vậy người trước mặt này chẳng lẽ chính là ... con trai của Người hẹn sau hoàng hôn sao? Người hẹn sau hoàng hôn cũng thật là, cái gì cũng nói với con trai anh ta là sao, hại tôi bị mất giá trước mặt anh chàng đẹp trai.

Nhưng mà ... nhưng mà tất cả .. khéo quá nhỉ?

Tuy khéo nhưng không phải tôi không tin. Tôi suy trái suy phải, nghĩ trước nghĩ sau, cuối cùng đi đến trước mặt anh chàng đẹp trai, nhìn kỹ anh ta một chút, lắc đầu thờ dài nói: “Đại thúc dung tục Người hẹn sau hoàng hôn kia, sao mà lại sinh ra một đứa con đẹp như thế này? Thuyết di truyền thật không đáng tin...”

Anh chàng đẹp trai trước mặt đột nhiên phát cuồng, kêu lên thảm thiết: “Nói bao nhiêu lần rồi, tôi là anh chàng đẹp trai, tính lực dồi dào, mê lực vô biên!”

“Ai da! Anh sao mà lại học bố mình nói những lời như thế này...” Tôi cố làm ra điệu cười nhẹ nhàng, nhưng trong lòng thấp thoáng khó chịu, lời của người này và gã đàn ông Người hẹn sau hoàng hôn dung tục kia giống hệt nhau. . .

Anh ta gãi gãi đầu, nổi giận nói: “Tôi chính là Người hẹn sau hoàng hôn! Bây giờ tôi còn chưa có con! Nhưng tôi cũng không để ý chuyện cô muốn giúp tôi sinh con đâu!”

Tôi vỗ vỗ đầu, sau đó lùi hai bước nói: “Anh làm gì mà nói lớn tiếng như thế, lẽ nào là chột dạ...”

Người hẹn sau hoàng hôn nhìn tôi một cái, nói: “Cô bắt tôi phải đem hết những chuyện xấu cô làm trong bang hội nói ra cô mới tin sao?”

“Khụ khụ, cái đó thì không cần, tôi tin, tôi tin.” Tôi xua tay, cuối cùng khất phục dưới vẻ thâm uy của anh ta.

Tâm trạng của Người hẹn sau hoàng hôn tốt hơn một chút, trên mặt lại treo nụ cười, nói: “Cô còn ngốc hơn một chút so với tưởng tượng của tôi.”

Tôi cảm thấy việc này chẳng phải là bởi vì tôi ngốc, Người hẹn sau hoàng hôn nghĩ oan cho tôi rồi. Chủ yếu là hình tượng người này trong mắt tôi đã rất thâm căn cố đế rồi, anh ta chính là một đại thúc trung niên dung tục, thích đùa bỡn với con gái trên mạng, loại người này trên mạng rất hay gặp. Người hẹn sau hoàng hôn ở trước mặt này, và Người hẹn sau hoàng hôn trong tưởng tượng của tôi khác xa nhau, hình tượng đó hoàn toàn không phù hợp với tiêu chuẩn, tôi không tin tưởng là chuyện có thể hiểu được.

Nghĩ đến đây, tôi thăm tha thứ cho chính mình.

Người hẹn sau hoàng hôn nói một câu làm gián đoạn suy nghĩ của tôi: “Ngấy ra cái gì, vào quán bar ngồi một chút nhé.”

Tuy tôi và Người hẹn sau hoàng hôn lần đầu tiên gặp mặt, nhưng tốt xấu gì cũng coi là đã từng quen biết, thế là tôi gật đầu đồng ý. Dù gì bây giờ tôi cũng rất nhàn rồi, Giang Ly lại không hạ mình đến chơi cùng tôi.

Lúc này, Người hẹn sau hoàng hôn gọi một người đẹp châu Á thân hình bốc lửa ở cách đó không xa đến, hôn cô ta một cái, sau đó nói: “Anh và một người bạn ôn lại chuyện xưa, em tự chơi trước đi.”

Mỹ nữ kia nhìn tôi một lượt từ đầu đến chân, có lẽ xác định tôi không thể tạo ra sự uy hiếp gì, thế là hôn đáp lại Người hẹn sau hoàng hôn một cái, yên tâm rồi đi.

Trong lòng tôi tự nhiên sinh ra một cảm giác thất bại.

Người hẹn sau hoàng hôn nhìn bóng lưng của mỹ nữ kia, nói: “Tôi vẫn tương đối thích người châu Á truyền thống.”

Tôi nhìn bộ bikini bốc lửa của mỹ nữ kia, thầm cảm thán: Đây cũng hơi truyền hống quá...

Tôi gọi một ly cocktail rồi ngồi xuống cùng Người hẹn sau hoàng hôn.

Tôi nói: “Làm sao anh lại nhận ra tôi?”

Người hẹn sau hoàng hôn cười đáp: “Nếu như tôi không nhận ra cô thì đã có lỗi với chiếc áo cô mặc này.”

Tôi đột nhiên nhớ ra tên trên mạng ở phía sau chiếc áo phông mà tôi mặc, bỗng tỉnh ngộ.

Người hẹn sau hoàng hôn lúc đó cũng chỉ đoán thôi nhĩ? Nếu như tôi không thừa nhận, chắc tốt hơn...

Nhưng mà tôi vẫn có chút hoảng hốt giống như nằm mơ, tất cả lại trùng hợp thế này, trùng hợp đến mức khiến người ta hoài nghi mình thực sự chỉ đang mơ một giấc mơ không thể ngờ đến.

Người hẹn sau hoàng hôn nhìn thấy tôi ngẩn ra, dùng khuỷu tay huých tôi một cái, nói: “Ê, nghĩ gì thế?”

Tôi: “Không có gì, tôi chỉ cảm thấy tất cả chuyện này trùng hợp quá, thật không dám tin.”

Người hẹn sau hoàng hôn: “Đây chính là duyên phận, ‘hữu duyên thiên lý năng tương ngộ’, chính là nói chuyện của hai chúng ta.

”

Đối với cái duyên phận như thế này, tôi thật sự chẳng biết thế nào.

Người hẹn sau hoàng hôn: “Tôi tên Vương Khải, còn cô?”

Tên của anh ta kém hơn so với mặt của anh ta rất nhiều. Tôi suy nghĩ, ông trời đã sắp xếp cho hai chúng tôi gặp mặt nhau ở đây chính là nói duyên phận thực sự là một thứ siêu việt khác thường, tôi cũng chẳng ngại ngừng cố ý làm khác người gì nữa, thế là thoải mái nói ra tên mình: “Tôi tên Quan Tiểu Yến.”

Vương Khải vừa nghe thấy tên tôi, nhất thời vui lên: “Quan Tiểu Yến à? Tôi cũng quen một người tên Quan Tiểu Yến, thật trùng hợp đó, có cần tôi giới thiệu với cô không?”

Tôi cảm thấy anh ta đơn thuần chỉ là đang lôi kéo làm quen, nên nói: “Không cần đâu.” Quen biết anh, tôi đã không muốn làm rồi.

Anh ta cười về hiểu biết: “Tôi biết là cô không tin, nhưng cũng phải nói lại, cô gái kia không cần thiết phải quen biết.”

Ngữ khí của anh ta chẳng dễ chịu gì, tôi cảm thấy anh ta chắc chắn bị cô gái kia đá rồi. Xem ra người ở trước mặt này thực sự cũng là một đại thiếu gia đào hoa, cuộc sống riêng tư rất phong phú, hoặc là rất hỗn loạn. Loại người này tuy không phải khẩu vị của tôi nhưng trong tình huống thông thường vẫn tương đối biết tiến lui, sẽ không đơn phương làm khó cô gái nào. Con gái qua lại với loại người này chỉ cần cẩn thận một chút thì sẽ không xảy ra sai lầm gì. Đương nhiên nếu như nhân cách của anh ta cực kỳ tồi nát, vậy thì lại rẽ sang một hướng khác rồi.

Vương Khải thấy tôi thất thần, không hài lòng nói: “Cô lại đang nghĩ cái gì đấy? Nghĩ xem có phải là tôi có ý đồ gì với cô không à?”

Tôi ngượng ngùng ho một tiếng, nói: “Không có.”

Anh ta cười cười chẳng để ý, nói: “Cô nghĩ cũng chẳng sao, dù gì tôi sớm đã có ý đồ với cô rồi.”

Đối với người mặt dày vô sỉ như thế này, tôi thực sự chẳng có cách nào, đành nói: “Tôi không thích đùa kiểu này.”

“Vậy chúng ta đổi chủ đề khác.” Anh ta muốn nói nữa nhưng đột nhiên điện thoại đổ chuông. Anh ta đành móc điện thoại từ trong túi ra: “Xin lỗi, tôi nhận điện thoại.”

Tôi cúi đầu vừa uống cocktail, vừa cười thầm trên sự đau khổ của anh ta, vì phí điện thoại đáng thương kia. Phải biết là người ở Trung Quốc gọi điện thoại qua Maldives, mỗi phút cũng phải mất đến hai mươi tệ.

Nhưng mà rất nhanh, tôi đã phải trả giá cho sự thiếu đạo đức của mình.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Ơi Theo Anh Về Nhà* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14

Nhưng mà rất nhanh, tôi đã phải trả giá cho sự thiếu đạo đức của mình.

Vương Khải cầm chiếc điện thoại trong tay, mặt sầu buồn: “Sao đến lúc này lại hết pin rồi!” Nói xong, ánh mắt trông mong nhìn sang tôi: “Tiểu Yến, cô có thể cho tôi mượn điện thoại của cô không?”

Tôi – rất – hận! Muốn từ chối anh ta nhưng lại lo anh ta thực sự có chuyện gì đó gấp. Bỏ đi, bỏ đi, kệ anh ta dùng, chỉ coi như uống mấy chai nước lọc

thôi (nước lọc ở đây rẻ nhất là ba đô la một chai).

Nghĩ đến đây, tôi móc điện thoại từ trong túi ra, đưa cho anh ta.

Vương Khải cười híp mắt, nhận lấy điện thoại của tôi, bấm một dãy số, sau đó đợi bên kia nghe máy. Lòng tôi đang trong quá trình chờ đợi, chậm chạp, nhỏ máu.

Nhưng mà không ngờ, điện thoại của anh ta đột nhiên đổ chuông!

Tôi ngân ra mấy giây, hoảng hốt ngộ ra. Đây chính là lừa đảo, tôi thực sự là con heo ngu độn mới tin tưởng anh ta!

Tôi tức giận cướp lại điện thoại, trừng mắt nhìn anh ta một cái, không nói gì.

Vương Khải còn không biết xấu hổ, cười nói: “Cô đừng tức giận mà, dù gì lưu số lại, sau này có thể hỗ trợ cho nhau.”

Tôi hết kiên nhẫn nói: “Anh thật lắm chuyện.” Thực ra lưu số điện thoại cũng chẳng có gì, người giống anh ta dù gì cũng không thiếu con gái, sẽ không thể suốt ngày làm phiền tôi.

Nhưng mà tôi lại rất không thích anh ta dùng kiểu này, đây coi là gì chứ, ép mua ép bán sao?

Vương Khải đáng thương nhìn tôi, nói: “Tôi chỉ sợ cô không cho tôi số điện thoại, cô đừng tức giận được không?”

Con người tôi đây thích mềm không thích cứng, nhìn thấy bộ dạng này của anh ta, cũng không tức giận được nữa, đành mĩa mai nói: “Sau này đừng dùng kiểu này nữa, tôi không thích.”

“Tuyệt đối không!” Vương Khải gật đầu nói. “Nhưng mà phải nói, thử cô không thích nhiều ghê.”

“Con người tôi không thích chín bỏ làm mười, không thích là không thích.”

Vương Khải lại cười: “Đây là bản chất thực, tôi thích.”

Tôi lườm anh ta một cái: “Anh cái gì cũng thích.”

Vương Khải uống một ngụm rượu, tiếp đó chuyển đề tài: “Nói xem, cô không phải là đến để hưởng tuần trăng mật chứ, ông chồng không có năng lực X kia của cô đâu?”

Tôi: “Không cho phép thăm dò sâu chuyện riêng tư của tôi.”

Vừa nói xong, tôi đột nhiên phát hiện ra sau lưng Vương Khải, không xa tầm nhìn của tôi, có một bóng hình rất quen thuộc. Á á á, đó không phải là Giang Ly sao? Trời ơi, không phải Vương Khải có khả năng gọi hồn chứ, vừa nhắc đến Giang Ly, Giang Ly đã xuất hiện rồi!

Lúc này Giang Ly cũng phát hiện ra tôi, hơn nữa còn phát hiện ra Vương Khải. Anh ta đặt cốc rượu trong tay xuống, đi về phía chúng tôi.

Vương Khải không phát hiện ra tất cả sự khác thường này, anh ta nhận ra biểu hiện hơi khác của tôi, có lẽ cho rằng tôi không hài lòng chuyện anh ta nói xấu chồng mình, thế là nói rất nghiêm túc: “Thực ra Tiểu Yến à, cô không cảm thấy sinh hoạt X là một phần của cuộc sống hôn nhân sao? Cô cứ coi như gả cho một con lợn, cũng còn tốt hơn gả cho một người không có năng lực X, đương nhiên thực ra lợn và không có năng lực X đều không thể cho cô hạnh phúc, cho nên chỉ bằng cô đến dựa dẫm vào tôi đi...”

Lúc này Giang Ly đã đi đến phía sau anh ta, Vương Khải thao thao bất tuyệt, xem ra mỗi từ phát ra đều bị Giang Ly nghe thấy hết rồi. Tôi nhìn thấy sắc mặt Giang Ly tôi sầm như mây mưa tích tụ, trong lòng đột nhiên nảy ra một kế, vội vàng cắt ngang lời Vương Khải: “Đúng vậy, đúng vậy, anh nói có đạo lý, tôi cảm thấy tôi hôm nay có người muốn hồng hạnh vượt tường rồi!”

Vương Khải hai mắt sáng lên nhìn tôi, biểu cảm đó giống như đang nói: “Ài da, Cô cuối cùng cũng cũng giác ngộ rồi...”

Tôi đắc ý cười cười với anh ta, anh nhìn thấy rồi chứ!

Tôi dùng khuỷu tay huyếch Vương Khải một cái, nói: “Anh ở đâu?”

Vương Khải cười mờ ám, trả lời: “Đi ra quán rượu rẻ phải, căn nhà trên nước đầu tiên, chính là chỗ tôi ở.”

Tôi chớp mắt cười nói: “Biết rồi, tôi nay đừng khóa cửa nhé!”

Vương Khải một hơi uống cạn cốc rượu, cười nói: “Tiểu Yến, cô thật sự càng lúc càng đáng yêu đó.”

Đúng lúc này, mây mưa tích tụ sau lưng Vương Khải mở miệng rồi: “Hiếm khi có người khen ngợi cô ấy như vậy.” Nói xong, đi đến ngồi xuống bên cạnh tôi.

Vương Khải nghi hoặc mà có vẻ bất an nhìn Giang Ly: “Anh là...”

Giang Ly nhìn thẳng vào tôi, ánh mắt đó dường như muốn bốc hỏa, sau đó đem thiêu tôi thành tro bụi. Anh ta nghiêng răng nói: “Tôi là người chồng không có năng lực X của cô ấy.”

Vương Khải: \$^%/#*%!

Sau khi Vương Khải đi cho đến bữa tối, Giang Ly vẫn cứ mặt mày xám xịt, tôi chẳng dám nhìn anh ta một cái. Nhưng mà ... nhưng mà tôi thật sự chẳng nói gì cả mà...

Tôi lấy dừng khí rất lâu, cuối cùng nói với Giang Ly: “Không phải là tôi nói.”

Giang Ly cũng chẳng thèm nhìn tôi, lạnh lùng nói: “Là cô nói thì cũng chẳng sao, dù gì người đàn ông bình thường ở trước mặt cô cũng sẽ không có năng lực X.”

Tôi: ...

Tôi thầm cho rằng, lấy Trư Bát Giới còn tốt hơn lấy Giang Ly, lão nương lần này thật sự nhìn nhầm rồi.

Buổi tối, Giang Ly ở trong phòng lên mạng. Tôi tắm rửa xong từ trong phòng tắm đi ra, phát hiện mặt anh ta vẫn không để nhìn hơn chút nào. Tôi thăm rùa, người đàn ông này hơi có chút nhỏ mọn nhỉ?

Nhưng tôi thực sự không có bản lĩnh, sắc mặt của Giang Ly hề không tốt là tôi liền run rẩy, muốn cách anh ta xa ra một chút. Lúc này tôi nhón chân nhẹ nhàng rời khỏi phía sau anh ta, muốn cố gắng hết sức để không thu hút sự chú ý của anh ta.

Ai biết được, khi tôi đi qua sau lưng anh ta, tiểu tử này đột nhiên dùng tốc độ sấm sét lao đến, sau đó tóm cánh tay tôi lại, kéo tôi vào lòng.

Tôi thực sự không biết tâm trạng của mình lúc này kính phục hay kính hãi, tóm lại là rất kích động. Tôi run rẩy hỏi: “Anh ... anh ... anh muốn làm gì?”

Giang Ly không nói, đột nhiên đẩy tôi lên giường, sau đó áp lên cơ thể tôi. Tôi phát hiện trong ánh mắt của anh ta có hai ngọn lửa nhỏ phần nộ đang cháy, thăm nghĩ lần này xong rồi, nghe nói đa số gay đều biến thái, cũng không biết anh ta lần này muốn chà đạp tôi thế nào.

Giang Ly nhìn vào mắt tôi, cặp môi mỏng buông ra mấy chữ: “Tôi không có năng lực X sao?” Giọng nói đó giống như là gió bắc mùa thu, vừa lạnh vừa rợn người.

Tôi cảm thấy bị người ta ép chết thực sự là một cách chết rất khó chịu. May mà con người khi cận kề với nguy hiểm thì tiềm lực vô biên, lúc này tôi nhanh trí, lớn tiếng nói: “Có động đất kia, chạy mau!”

Giang Ly nhanh nhẹn nhảy xuống khỏi giường, vừa muốn lôi tôi chạy ra ngoài, nhưng lấy lại được ý thức, làm gì có động đất!

Tôi dùng sức hất tay anh ta ra, đứng trên giường, vỗ vào vai anh ta, hiền ngàng nói: “Đi ra khỏi quán rượu rề phải, căn nhà trên nước đầu tiên chính là sào huyệt của anh chàng đẹp trai kia. Come on boy! Nhanh chóng đi đến chứng minh anh thực sự rất có năng lực đi!”

Giang Ly như phần nộ, như khinh bỉ, lại như thiếu kiên nhẫn, trừng mắt nhìn tôi một cái, quay người đi ra cửa.

Sau khi Giang Ly đi, trong đầu tôi lập tức nhảy ra rất nhiều bức ảnh không trong sáng, đại thần thăm mỹ tha thứ cho tôi nhé, tôi không có ý đầu. Chỉ là tôi vừa nghĩ đến bộ dạng của Vương Khải kia bị Giang Ly giày vò đến mức thê thảm, liền ngậm vui sướng tột cùng...

Khi Giang Ly quay lại đã rất muộn rồi, trên người anh ta còn có mùi rượu, sắc mặt cũng đã bình thường hơn rất nhiều. Tôi nghĩ Vương Khải kia nhất định khiến anh ta thỏa mãn nhỉ? Nghĩ đến đây, tôi lại không kìm được đắc ý, kẻ cả ngày đùa cợt con gái lần này bị đàn ông đùa cợt rồi, ha ha ha...

Sau bữa tối ngày hôm sau, khi tôi đang ngồi buồn chán trong quán rượu, lại gặp Vương Khải. Xem ra tâm trạng anh ta không xấu như tôi nghĩ, tiểu tử này thật thoáng như vậy sao?

Vương Khải sau khi nhìn thấy tôi, chẳng do dự chút nào ngồi xuống bên cạnh, sau đó u oán nói: “Tiểu Yến, cô thật tuyệt tình đó.”

Tôi cố nhịn cười vô tội hỏi: “Sao nào?”

Vương Khải oán thán tôi một cái, xa xăm nói: “Cô có biết rằng ông chồng không có năng lực X kia của cô tối qua nói gì với tôi không?”

Tôi không chút tin tưởng nói: “Trải qua tối qua rồi, anh còn cho rằng anh ấy không có năng lực X ư?” Thực tiễn là tiêu chuẩn duy nhất kiểm nghiệm chân lý, có câu nói như thế này chứ nhỉ?

Mắt Vương Khải sáng lên, hung dữ nói với tôi: “Sự việc tối qua quả nhiên là cô bảo anh ta làm!”

Tôi ngượng ngùng ho hai tiếng, không cẩn thận để lộ hành tung rồi...

Vương Khải lại nói: “Nhưng may mà anh ta vẫn là người bình thường.”

???

Giang Ly là người bình thường? Xin anh đó, anh có mắt không...

Vương Khải nhận ra sự kinh ngạc và nghi hoặc trên mặt tôi, liền tức giận kể lại cho tôi chuyện xảy ra tối qua.

Sự việc đại thể là như thế này: Buổi tối hôm qua, Giang Ly đột nhiên xông đến chỗ ở của Vương Khải, nói với anh ta hai chuyện. Thứ nhất, vợ anh ta phải anh ta đến cường X Vương Khải, nhưng anh ta vốn là người theo chủ nghĩa nhân đạo nên tha cho anh ta một lần. Thứ hai, sau này Vương Khải tốt nhất nên tránh xa bọn họ một chút, nếu không thì anh ta cũng chưa biết có ngoan ngoãn nghe lời vợ hay không. Thứ ba, cũng là điểm quan trọng nhất, năng lực X của Giang Ly rất bình thường, rất mạnh mẽ! Vương Khải nếu không tin, bây giờ bọn họ có thể thử! Sau khi nói xong câu này, Giang Ly liền rời đi.

Tôi nghe mà trong đầu sinh nghi hoặc, Giang Ly, anh ta nói xong câu này liền rời đi? Vậy sau đó anh ta đi đâu, sao muộn như vậy mới về nhà? Oa! Khốn, không phải là một mình ở quán rượu chứ? Hay là, có người đàn ông ưu tú hơn hấp dẫn anh ta rồi?

Vương Khải nói xong, đưa ra câu mang tính tổng kết: “Quan Tiểu Yến, cô đúng là hủ đến hết thuốc chữa rồi!”

Tôi ua oán lắm lắm: Tôi không phải hủ nữ, không phải hủ nữ, không phải hủ nữ...

Vương Khải chuyển đề tài: “Nhưng mà chồng cô dường như cũng không coi chuyện cường X đàn ông là gì, anh ta không phải là yêu cả hai giới chứ?”

Tôi lắc đầu, nói chắc chắn: “Anh ấy không phải!” Anh ta là người đồng tính đơn thuần!

Bạn đang đọc truyện *Vợ Ơi Theo Anh Về Nhà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15

Đến Maldives đã được mấy ngày, tất cả đều tốt, duy chỉ có đồ ăn khiến tôi không cách nào ăn được.

Đồ ăn trong khách sạn phục vụ là món Tây, tuy rất phong phú nhưng chẳng hợp khẩu vị của tôi. Lúc mới đầu cố ăn tạm, nhưng sau mấy ngày, cuối cùng tôi đã bắt đầu sùng bái sự ngược đãi tinh thần của những người phương Tây... Những thứ như thế này bọn họ có thể ăn được cả đời ư?!

Cuối cùng, tôi phát hiện ra đồ ăn Trung Quốc ngon biết bao, bất luận là sơn hào hải vị hay trà thô cơm nhạt, ít nhất cũng có thể khiến người ta ăn được...

Tôi nghĩ, nếu như tôi là một con tinh tinh, vậy thì ở Maldives, tôi nhất định sẽ sống vô cùng khỏe mạnh, vui vẻ, bởi vì mỗi ngày ba bữa, chủ yếu là ăn hoa quả.

Đáng tiếc tôi là một người quen ăn các loại ngũ cốc, cho nên kết quả là, mới mấy ngày ngắn ngủi, tôi giảm được một cân thịt giống như kỳ tích!

Đương nhiên tôi thực sự chẳng thích thú gì đối với công năng giảm béo này ở khách sạn nhưng không có cách nào, không có cách nào. Sớm biết ẩm thực ở đây biến thái như thế này, lúc đầu tôi chẳng mang thứ gì cả, chỉ nhét một vai li mi ăn liền là được rồi!

Cũng bởi như vậy, tôi không thể không bội phục Giang Ly. Anh ta hình như cũng không thích đồ Tây, nhưng ăn vẫn rất ngon.

Tôi hỏi: “Giang Ly, anh thích đồ ăn ở đây không?”

Giang Ly: “Không thích.”

Tôi: “Vậy sao anh còn ăn nhiều như vậy?”

Giang Ly: “Không ăn sẽ đói, đồ ngọt!”

Được rồi, tôi không thể không thừa nhận, tư duy của một người biến thái và một người bình thường cách biệt rất lớn, tôi có thể hiểu được.

Thế là tôi không để mất cơ hội, hỏi anh ta: “Vậy đồ ăn tôi làm có ngon không?” Nói ngon đi, nói ngon đi!

Giang Ly suy nghĩ một chút, cuối cùng cho một đánh giá tương đối chung chung, “Không đến nỗi.”

Tôi: Oa ha ha ha...

Hôm nay, tôi và Giang Ly đang ngồi ăn cơm tối, điện thoại tôi đột nhiên đổ chuông.

Thật đáng ghét, ai lại gọi cho tôi vào đúng lúc này chứ, lãng phí tiền điện thoại của tôi! Tôi móc điện thoại ra nhìn một cái, lại là âm hồn bất tán Vương Khải.

Tôi do dự một lát, tên đó gọi hết lần này đến lần khác, ý chí vô cùng kiên định. Thế là tôi đành ấn nút nghe.

Tôi: “Vương Khải, quay về anh trả tôi tiền phí điện thoại!”

Vương Khải: “Tiểu Yến, ra bờ biển đi!”

Tôi: “Có chuyện gì?”

Vương Khải: “Hôm nay là sinh nhật cô, tôi có thứ này muốn tặng cho cô.”

Tôi hoảng hốt nhớ ra: “Ài da! Hôm nay sinh nhật tôi, tôi cũng quên mất rồi...”

Vương Khải: “Đến nhanh đi, đến nhanh đi, tôi có thứ hay muốn cho cô.”

Tôi: “Thứ gì, anh sẽ không lừa tôi chứ?”

Vương Khải: “Xem ra cô cũng chẳng đau lòng gì về phí điện thoại của mình mà.”

Tôi: “Được rồi, được rồi, tôi đến ngay đây, nếu anh dám lừa tôi, hừ hừ...”

Vương Khải, con người này, thỉnh thoảng vẫn biết dỗ khiến người ta vui lòng, loại người này trong tình huống thông thường tương đối biết làm con gái thích. Tôi đột nhiên nhớ hình ảnh của những mỹ nữ trong blog của anh ta, bây giờ xem ra, cũng chưa biết chừng đó thực sự là “bạn gái ở các giai đoạn” của anh ta. Trời ơi, nếu thật sự là như vậy, anh ta cũng có phần mạnh quá...

Khi tôi đến bờ biển, Vương Khải đang chấp hai tay sau lưng, cười với tôi.

Tôi đi đến trước mặt anh ta, giơ tay ra, nói: “Đưa đây.”

Sau đó Vương Khải lấy từ phía sau ra một thứ khiến tôi cảm động đến mức hồ đồ.

Mì ăn liền à, mì ăn liền mà tôi vô cùng nhớ mong!!!

Lúc này chiếc bát màu đỏ kinh điển của mì bò kia đang bốc khói nghi ngút trước mặt tôi. Tôi chạy đến, cướp lấy, tặng một cái mỉm cười thật lớn, nói: “Cảm ơn!”

Không đợi Vương Khải trả lời, tôi ngồi xuống bãi cát, bắt đầu húp sòam soap.

Ông trời ơi, ngon quá đi mất!

Cái dạ dày phải chịu đựng sự đả ngộ như cho tinh tinh mấy ngày của tôi cuối cùng cũng được an ủi một chút.

Có lẽ tướng mạo tôi ăn khiến Vương Khải kinh hãi, anh ta đứng im lặng bên cạnh tôi hồi lâu, rồi bắt đầu nói.

Vương Khải: “Cô ăn chậm chút, nghẹn đó.”

Tôi: Soap soap soap, soap soap soap ...

Vương Khải: “Cái này là tôi mua của một người khác với giá cao, thế nào, cảm động không?”

Tôi: Soap soap soap, soap soap soap ...

Vương Khải: “Tôi ở trong phòng nấu mì cho cô, đây là vi phạm quy định, thế nào, cảm động không chứ?”

Tôi: Soap soap soap, soap soap soap ...

Vương Khải :!!!

Tôi húp hết sạch nước mì, vì Vương Khải một mực ngăn lại, cho nên tôi không liếm cái bát kia.

Tôi vỗ vỗ bụng, cảm giác thỏa mãn vô cùng, nói: “Cảm ơn anh nhé!”

Vương Khải hiếm khi dịu dàng một lần, anh ta ngồi xuống bên cạnh tôi, nở nụ cười, nói: “Cô vui là được rồi.”

Nói không cảm động là giả. Con gái đều là động vật đa sầu đa cảm, giao tình của tôi và Vương Khải cũng chẳng sâu đậm gì, mà anh ta lại nhớ ngày sinh nhật của tôi, hơn nữa còn biến ra một bát mì ăn liền dỗ tôi vui... Tuy tôi biết mục đích của anh ta thực sự chẳng tốt đẹp gì nhưng trong lòng tôi vẫn rất ấm áp.

Đương nhiên cảm động chỉ là cảm động, nguyên tắc cần kiên trì vẫn phải kiên trì. Thế là tôi giữ đúng đạo nghĩa, kéo cái móng vuốt anh ta đang đặt trên vai tôi ra.

Tôi vô cùng hung dữ trách móc: “Tiểu tử, một bát mì ăn liền đã muốn chiếm lão nương à?!”

Vương Khải mặt dày, xoa xoa tay cười nói: “Vây cô nói đi, phải thế nào mới được?”

Haizz, suýt chút nữa bị anh ta lừa vào tròng rồi. Tôi rút đầu ra, xua xua tay nói: “Thế nào cũng không được, đây là vấn đề nguyên tắc.”

Vương Khải nghĩ một lát, nói: “Chuyện này dễ xử, hay là cô ly hôn trước, sau đó đi ra khỏi quỹ đạo nh?!”

Anh ta cho rằng vấn đề nguyên tắc của tôi là phải trung thành với hôn nhân ư? Trung thành cái đầu quỷ anh ta ý, còn cái kiến nghị dở hơi này của anh ta nữa, cũng may mà anh ta có thể mặt dày nói ra!

Tôi xích xích ra ngoài, vô cùng khinh bỉ nói: “Anh dùng cách này để hủy hạnh phúc của bao nhiêu gia đình rồi?”

Anh ta buông tay, trả lời: “Cơ bản là tôi đều bị người ta dụ dỗ, cô hiểu cho.”

Trên thế giới này còn có người nào mặt dày vô sỉ hơn anh không!

Tôi cúi đầu, dùng giọng điệu vô cùng chán thành nói với anh ta: “Vương Khải, trên thế giới này có hai loại người, một loại là chơi đùa tình cảm, một loại là bị tình cảm chơi đùa. Tôi ngốc nghếch, không chơi đùa nổi với tình cảm, nhưng cũng không muốn bị tình cảm chơi đùa.” Nói như thế này đủ rõ ràng chưa nh?

Giọng nói của Vương Khải tràn đầy sự thăm dò: “Sau đó cô không dính vào chuyện tình cảm nữa ư?”

Tôi do dự một chút, gật gật đầu, có lẽ là như thế.

Vương Khải đột nhiên cất tiếng cười he he, anh ta vui mừng nói: “Quan Tiểu Yến à, Quan Tiểu Yến, cô thật là kẻ ngốc nghếch.”

Tôi tức giận, anh mới là kẻ ngốc nghếch!

Vương Khải lại nói: “Nếu như người khác muốn chơi đùa thì cô cứ chơi đùa, xem ai đùa chết ai nào.”

Tôi đứng dậy, phui cát trên người, cúi đầu nhìn Vương Khải vẻ phức tạp, nói: “Thế giới quan của hai chúng ta không giống nhau, tôi không có cách nào nói chuyện được với anh.” Nói rồi, tôi quay người rời đi.

Khi về đến khách sạn, Giang Ly đã quay lại rồi. Tôi hậm hực nằm trên giường, nghĩ lại câu nói kia của Vương Khải.

Nếu như người khác muốn chơi đùa thì cô cứ chơi đùa, xem ai đùa chết ai nào.

Tôi phát hiện tôi không có bản lĩnh này, nếu tôi muốn chơi đùa tình cảm của ai, xem ra vẫn chưa đợi đến lúc thu được gì thì tôi đã trả giá bằng tình cảm thật rồi nh? Hạp tử thường xuyên nắn tôi quá cố chấp trong phương diện tình cảm, vì thế dễ chịu ảm ức... Xem ra cô ấy mắng rất đúng. Vì vậy, tôi càng lúc càng bội phục Vương Khải, khi anh ta chơi đùa cùng người khác, không có một chút buồn bã, một chút chột dạ, một chút không thoải mái nào sao? Vương Khải, con người này vẫn coi là có nghĩa khí, nhưng nếu anh ta thực sự coi tôi và những cô bạn gái kia của anh ta giống nhau, vậy tôi không có cách nào làm bạn của anh ta rồi.

Đang nghĩ ngợi lung tung, Giang Ly đột nhiên nói: “Hôm nay là sinh nhật của cô à?”

Tôi ngẩn ra: “Hả? Ừ, sao nào?”

Giang Ly im lặng một lát, cuối cùng nói: “Vậy thì sinh nhật vui vẻ.”

Hành động này của anh ta thân thiện đến mức khiến lòng tôi ròn rợn. Tôi cười ngốc nghếch he he hai tiếng, nói: “Vui vẻ, đương nhiên vui vẻ rồi.”

Giang Ly bị tôi làm cho có chút kỳ lạ chẳng hiểu gì: “Vui mừng như thế này, tiểu tử kia tặng cô thứ gì tốt rồi sao?”

Tôi đặc ý nói: “Mì ăn liền! Anh ta thật là biết tặng đúng thứ người ta cần!”

Giang Ly “hử” một tiếng rất khinh bỉ, nói: “Thứ đồ này anh ta cũng tặng được sao?”

Thói quen độc miệng của anh ta, tôi cũng chẳng để ý, chỉ là được đăng chân, lần đăng đầu nói: “Vậy thì anh có chuẩn bị quà tặng tôi không?”

Giang Ly đáp vô cùng thẳng thắn, dứt khoát: “Không có”

Thiện tại, anh không có một chút cảm giác áy náy nào sao?

Giang Ly thấy sắc mặt của tôi không tốt, hiếm khi không đối đầu, chỉ nói: “Cô muốn cái gì, quay về tôi sẽ bù cho cô.”

Tôi ngẫm nghĩ, lắc đầu nói: “Thôi bỏ đi, hai chúng ta không thân không thích.”

Giang Ly lại không cho rằng như vậy: “Nói thế nào cô cũng là vợ tôi.”

Tôi kiên định lắc đầu: “Không cần đâu, hai chúng ta không thân.” Thực ra chủ yếu tôi đang cân nhắc, Giang Ly tặng đồ cho tôi, đợi đến sinh nhật anh ta, tôi cũng phải tặng lại, hơn nữa còn phải có giá trị tương đương, khoản chi phí này vẫn nên miễn đi thì hơn...

Giang Ly dường như cũng ghét phiền phức, không nói gì nữa.

Bây giờ đi ngủ vẫn sớm, thế là tôi lấy máy tính ra, lên mạng.

Trên QQ có mấy người bạn để lại tin nhắn, chúc tôi sinh nhật vui vẻ, bao gồm cả cách thức đáng đánh của Hạp Từ: Tiểu Quan, chúc mừng cậu lại già đi một tuổi...

Thời gian của Maldives chậm hơn bốn tiếng so với Bắc Kinh, bây giờ bọn Hạp Từ chắc đã đi ngủ rồi. Tôi buồn bã chán nản đành dạo qua diễn đàn.

Dạo qua diễn đàn một lát, phát hiện có người nói chuyện với tôi.

Người hẹn sau hoàng hôn: “Tiểu Yến, cô vẫn chưa ngủ sao?”

Tôi để ẩn nick, thế là không để ý đến anh ta, coi như mình đã ngủ rồi.

Sau đó anh ta lại gửi tin nhắn cho tôi: “Tôi biết cô đang để ẩn.”

Tôi kinh hãi, lập tức trả lời: “Làm sao anh biết?”

Người hẹn sau hoàng hôn: “Tôi chỉ thử thôi, không ngờ cô đang online thật.”

Hàng chữ nhỏ nhỏ, font chữ Tống, cỡ chữ chín, màu đen không thể bình thường hơn được nữa kia ở trước mắt tôi lại dường như đang điều vô dương oai cười nhạo: Ngốc nghếch chưa, ngốc nghếch chưa...

Tôi tức giận, không trả lời anh ta nữa. Một lát sau, anh ta lại gửi tin nhắn đến.

Người hẹn sau hoàng hôn: “Tiểu Yến, tôi nghĩ thông rồi.”

Tôi: “?”

Người hẹn sau hoàng hôn: “Cô tuy mặt mũi cũng không đến nỗi, nhưng thân hình không bốc lửa, suy nghĩ rất lỗi thời, còn nhát gan, không nhiệt tình, quan trọng nhất chính là phản ứng của cô quá chậm, trí tuệ quá thấp, căn bản chẳng cách nào giao tiếp được nữa lại không hiểu chuyện tình cảm.”

Tôi tức giận, thậm chí cả họ nhà anh ta!

Ngôn Tiểu Yến Yến: “Cái anh gọi là nghĩ thông rồi đây chính là nghĩ thông làm thế nào để vui đập tôi à?”

Người hẹn sau hoàng hôn: “Cho nên tôi nghĩ thông rồi, người như cô không thích hợp làm tình nhân.”

Tôi nghiêng răng trả lời: “Anh chỉ cần đem kết quả suy nghĩ của mình báo cáo với tôi là được rồi, còn về quá trình, miễn cho tôi đi!”

Người hẹn sau hoàng hôn: “Cho nên chúng ta vẫn làm bạn nhé, tôi không ghét bỏ cô.”

Thực sự yêu mình cũng là một loại chiến đấu, nó có thể khiến bạn ruột gan tan nát, mồ hôi chảy ướt đầm lưng, thở hồng hộc...

Người hẹn sau hoàng hôn thấy tôi không trả lời, lại nói: “Sao rồi, cảm động đến chảy nước mắt rồi chứ?”

Tôi run rẩy trả lời: “Chảy mồ hôi rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Oi Theo Anh Về Nhà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 16

Ở Maldives làm tỉnh tỉnh mười ngày rồi, cuối cùng lại được đặt chân lên lãnh thổ nước nhà.

Sau chuyến du lịch Maldives lần này, tôi nén nước mắt phát hiện: Vẫn là Trung quốc tốt hơn, ở Trung quốc có bánh mì ăn...

Sau khi về nước, tôi kéo Giang Ly, xách ba chiếc túi đựng đồ bảo vệ môi trường chạy đi siêu thị, mua một đồng hồ ăn để Giang Ly vác về. Cái gì? Giang Ly làm sao để mặc cho tôi sai khiến thế này? Chuyện đùa, anh ta còn muốn ăn cơm không!

Sau đó tôi làm một bàn đồ ăn thịnh soạn.

Sau đó ăn cơm

Sau đó thì tôi ăn nhiều rồi...haizz.

Bởi vì buổi tối ăn quá nhiều, tôi giống như bà bầu vậy, đến cử động một chút cũng rất mất sức. Tôi nằm trên giường, xoa bụng, vừa hải lòng ợ mấy tiếng, vừa ưỡn bụng rên hừ hừ.

Giang Ly khینگ bị nhìn tôi, nói: “Cô buông thả quá độ thế này.”

Năng lực biểu đạt của Giang Ly thực sự khiến tôi kinh hãi, vì vậy tôi cũng chán chảng buồn để ý đến anh ta, gắng sức bò dậy khỏi giường, dốc lọ thuốc tiêu hóa trong ngăn kéo ra uống.

Tôi đang uống thuốc, Giang Ly cũng ngồi dậy khỏi giường, cầm lấy lọ thuốc của tôi lật ra nhìn, hỏi về lọ đénh: “Xem ra cô thường xuyên ăn nhiều? Tôi được mở rộng tầm mắt rồi.”

Tôi ảo não nói: “Đâu có, cuộc sống của tôi rất lành mạnh.”

Giang Ly nhìn lọ thuốc kia, đột nhiên cười híp mắt nói: “Thực sự rất lành mạnh...thuốc này ít nhất cô đã ba năm chưa uống qua nhỉ?”

Tôi: “...”

Giang Ly lắc lắc lọ thuốc trong tay, vô cùng dịu dàng, tuyên bố một câu khiến tôi đau lòng nhừ óc: “Lọ thuốc này quá hạn rồi.”

Tôi kinh hãi, cướp lấy lọ thuốc xem, thiện tai, thật sự là... thật sự là nhà đại đột lại còn gặp mưa đêm, giờ phải làm gì đây? Lẽ nào phải vác bụng đi bệnh viện, bảo bác sỹ mình đầu tiên là ăn nhiều cơm quá, sau đó thì uống nhầm thuốc? Mất mặt quá!

Tôi do dự một lát, hỏi Giang Ly: “Anh nói xem, tôi có cần đi bệnh viện không?”

Giang Ly cân nhắc một chút, trả lời: “Chắc là không cần đâu!”

Tôi lập tức gạt đầu, biểu thị tán đồng: “Đúng, đúng, đúng, tôi cũng nghĩ như vậy!”

Sau đó Giang Ly nói tiếp: “Chỉ cần nôn toàn bộ các thứ trong bụng ra là được rồi.”

Không cần đi bệnh viện chỉ cần nôn toàn bộ các thứ trong bụng ra là được – Đây là chủ ý quý gì vậy!

Tôi cảm thấy Giang ly đang cười trên sự đau khổ của người khác, thế là chẳng để ý đến anh ta nữa, lật người nằm ra giường. Vẫn là đi ngủ thôi, đồ ăn có nhiều hơn nữa, một buổi tối cũng đủ tiêu hóa rồi.

Giang Ly dùng gối đập lên đầu tôi, hoàn toàn không muốn cho tôi ngủ. Anh ta nói: “Tôi không muốn ngày mai vừa sáng sớm đã phải cõng cô đi bệnh viện.”

Tôi gắng sức lật người, không nhẫn nại nói: “Không cần anh phải lo!”

Giang Ly thông thả nói: “Lần trước cô ngủ như chết ra đó, vẫn chẳng phải là tôi ôm cô đi sao? Nặng hơn cả lợn!”

Câu nói cuối cùng của Giang Ly khiến tôi tức giận triệt để. Anh nói ai...ai...nặng hơn lợn?!

Tôi nhanh chóng đứng lên khỏi giường, lấy chiếc chăn trên người chặn vào Giang Ly, sau đó đá anh ta hai cái, còn chưa đợi anh ta phản ứng lại, tôi liền nhảy xuống giường, chạy ra ngoài, đến dép cũng chẳng thèm đi.

Tôi chạy vào trong phòng tắm, nôn khan vào bồn vệ sinh rất lâu, đáng tiếc là không có cảm xúc để nôn ra. Thế là tôi học kiểu như trong tiểu thuyết, thò ngón tay trở vào trong miệng sờ móc lung tung, cũng chẳng có tác dụng, ngược lại còn biến thành bộ dạng giống bệnh nhân tâm thần, cắn ngón tay đến chảy nước miếng...

Tôi đang bận, nên không đề phòng có người từ phía sau vỗ một cái vào vai tôi, tôi giật thót, suýt chút nữa bị sặc nước miếng.

Tôi thu ngón tay lại, lau lau nước miếng trên miệng, vẫn khom khom, nói với Giang Ly: “Anh tránh xa ra chút, cảnh tượng này rất bạo lực.”

Giang Ly lại chẳng tránh ra xa chút nào, mà còn ở phía sau tôi chọc cười nói: “Cô còn có thể ngu hơn chút nữa được không?”

Tôi đang muốn phản bác một chút, bảo anh ta thứ này cùng với trí tuệ chẳng liên quan, đơn giản chỉ là vấn đề kinh nghiệm. Lúc này, Giang Ly lấy một tay kéo cổ tôi... Anh ta... anh ta muốn làm gì?

Tôi chưa kịp phản bác, Giang Ly đã nói: “Há miệng ra!”

Tôi ngoan ngoãn làm theo.

Giang Ly đưa tay còn lại, duỗi hai ngón tay, thò sâu vào miệng tôi

Tôi rùng mình một cái, cắn ngón tay của mình thôi đã đủ mất mặt rồi, lúc này còn phải cắn ngón tay của người khác, điều này bảo tôi làm sao chấp nhận đây, làm sao chấp nhận đây...

Giang Ly dường như cũng khó chịu, anh ta không nhẫn nại nói: “Cô đừng cắn tôi, lưỡi cũng đừng cử động bừa bãi, căng thẳng gì chứ, có phải tôi giết cô đâu...”

Tôi ngoan ngoãn cúi đầu, mặc cho anh ta giày vò, vừa phối hợp với anh ta, vừa nghĩ, có phải anh ta nên rửa tay trước không.

Giang Ly duỗi ngón tay vào sâu trong vòm miệng tôi, ấn nhẹ nhẹ lên cuống lưỡi, sau đó nhanh chóng rút tay ra. Tôi còn chưa kịp phản ứng được là chuyện gì đang xảy ra thì đã không khống chế được, trong chốc lát nồn sạch ra ngoài.

Giang Ly vừa nhẹ nhàng vỗ vào lưng tôi, vừa ghé sát nói với mình: “Thật buồn nôn.”

Trong lòng tôi bất mãn cầu nhàu anh ta: Anh mới buồn nôn, anh còn buồn nôn hơn cả nhà vệ sinh...

Tuy nôn là một việc rất khổ sở nhưng bụng dạ thực sự dễ chịu hơn rất nhiều, hơn nữa không cần lo lắng vì uống nhầm thuốc mà trúng độc nữa. Sau khi tôi nôn xong, xả sạch bồn vệ sinh, rồi đến bên bồn rửa mặt. Giang Ly cũng đến bên một chiếc bồn rửa mặt khác rửa tay.

Sau khi rửa xong, tôi ngẩng đầu muốn nói cảm ơn Giang Ly một tiếng, ai biết được vừa nhìn thấy mặt Giang Ly, tôi liền phát hiện ra một sự kiện vô cùng kỳ.

Kỳ lạ thật, mặt Giang Ly lại đỏ rồi!!!

Mặt anh ta vốn dĩ là màu trắng châu, bây giờ phủ lên một lớp màu hồng phấn nhạt, ôi trời, kinh khủng quá! Nếu tôi là gay thì đã nhào vào anh ta rồi!

Tôi nuốt nước miếng, hai mắt sáng lên, nhìn Giang Ly, nói “Anh...anh...mặt anh sao lại đỏ lên rồi?”

Giang Ly quay mặt lại, không thoải mái lắm: “Còn không biết ngại mà nói tôi, phiền cô tự soi gương lại xem bộ dạng của cô bây giờ đi.”

Tôi quay người nhìn mình trong gương, nhất thời xấu hổ vô cùng. Lúc này cô gái trong gương kia, khuy đầu tiên của áo ngủ bị tuột ra rồi, trước ngực hở ra một mảng cánh xuân, bởi vì lúc này nồn ọc, bây giờ hai má cô ấy đỏ ửng, mắt ngấn nước, hơi thở còn có chút gấp gáp...

Tôi vội vàng cài khuy áo, lấy lại nhịp thở bình thường. Để hóa giải sự ngượng ngập, tôi cố làm ra vẻ trấn tĩnh, đùa với Giang Ly: “Anh có phải là loại khí chất đàn ông nào đó trên người tôi hấp dẫn rồi không? Khi còn nhỏ tôi vẫn luôn bị người ta đuổi theo nói là một cô gái nam tính đó.”

Giang Ly không để ý đến tôi, mặt không cảm xúc quay người đi ra khỏi nhà vệ sinh.

Tôi đi phía sau anh ta, lại nói: “Hay là bản thân anh cũng có hứng thú với phụ nữ?” Trời ơi, vậy tôi chẳng phải bị nguy hiểm rồi sao?

Giang Ly đột nhiên quay người, nhìn từ trên cao xuống nói: “Tôi sợ cô mê sắc phát cuồng mà xâm phạm tôi.”

Tôi: “...”

Có phải là tất cả đàn ông đều tự yêu mình đến phát cuồng không!

Mấy ngày vừa rồi tôi bận một việc khác: Tìm việc

Tôi và Giang Ly tuy kết hôn rồi, nhưng bây giờ vẫn ai sống đời của người đó, đương nhiên tôi không thể tiêu tiền của anh ta mãi. Mặc dù anh ta không để ý, tôi cũng sẽ để ý, dù gì đối với tôi, sống dựa vào đàn ông là một cuộc sống cực đoan, không có cảm giác an toàn.

Tìm công việc cũng giống như tìm chồng, là vấn đề lựa chọn toàn diện, nhiều góc độ. Sau khi tôi đi phỏng vấn ở mấy công ty, cuối cùng hoặc là bởi tôi không hài lòng, hoặc là bởi công ty của người ta không hài lòng, đến giờ vẫn chưa tìm được công việc thích hợp. Thế là một hôm nào đó, tôi tổ khổ với Vương Khải trên mạng, nói bây giờ tìm một công việc sao mà khó khăn như vậy...

Lúc đó, Vương Khải rất khó thể trả lời tôi: “Phó tổng giám đốc của công ty chúng tôi đang thiếu một chân thư ký, nếu cô không đề ý thì đến đi.”

Tôi nói: “Công ty của các anh làm gì? Chuyện phi pháp tôi không làm đâu.”

Vương Khải: “Công ty quảng cáo XXX, cô chuyện phi pháp thì cũng chẳng đến lượt cô làm.”

Tôi: “Phó tổng giám đốc của bọn anh nhân phẩm thế nào?”

Vương Khải: “Nhân phẩm không tôi, ít nhất sẽ không có chủ ý với cô.”

Tôi: “= ! Đây là lời gì chứ...”

Vương Khải: “Trước đây cô từng làm thư ký chưa nhỉ? Đừng làm tôi mất mặt.”

Tôi: “Tôi làm thư ký ba năm rồi đó, đã hài lòng chưa?” Tôi nói sự thật.

Vương Khải: “Ông chủ trước đây của cô là ai? Có ý đồ với cô không?” Lại thế rồi!

Tôi: “Không có, bà ấy là phụ nữ, không có ý đồ với thiết bị phản cứng của tôi.”

Vương Khải gửi đến một biểu tượng cười ha ha.

Tôi lại nói: “Vậy thì tôi cần phải chuẩn bị trước không?”

Vương Khải: “Ở chỗ tôi có chút tư liệu cơ bản của công ty, cô xem nó là được rồi, những thứ khác không cần chuẩn bị.” Nói xong, anh ta chuyển cho tôi một tệp văn kiện.

Tôi: “Cảm ơn. Vậy tôi có cần phải phỏng vấn không?”

Vương Khải: “Cô muốn phỏng vấn thì phỏng vấn, không thành vấn đề.”

Tôi: “...” Đây là logic gì chứ?

Tôi: “Tôi đương nhiên không muốn”

Vương Khải: “Vậy ngày mai cô đi làm nhé, trên tư liệu có địa chỉ và số điện thoại của công ty chúng tôi. Khi cô đến nói với lễ tân cô là thư ký mà phó tổng giám đốc mới tuyển, thế là được rồi.”

Tôi: “Anh có phải là tổng quản lý nguồn nhân lực của công ty các anh không, một câu nói đã có thể để tôi làm thư ký phó giám đốc?”

Vương Khải: “Có phải bây giờ cô bắt đầu sùng bái tôi rồi?”

Tôi: “có chút”

Vương Khải lại gửi đến một biểu tượng cười ha ha

Vương Khải: “Được rồi, được rồi, hôm nay tôi rất oải, ngủ đây. 88!”

Tôi: “Ngủ ngon, 8!”

Có lẽ bởi vì niềm vui bất ngờ làm cho mục mắt nên tôi cũng không cân nhắc xem vì sao Vương Khải bình thường đều rất khó dứt ra, hôm nay lại vội vã out như thế này.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Oi Theo Anh Về Nhà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17

Công ty quảng cáo XXX quy mô không nhỏ, trong giới quảng cáo cũng có chút địa vị, đương nhiên những điều này đều viết trong phần giới thiệu tóm tắt của công ty, cụ thể tình hình như thế nào tôi cũng không biết. Dù gì thời buổi này nói dối không phạm pháp, chỉ cần da mặt bạn dày, bạn có thể tùy ý bịa đặt.

Nhưng nhìn vào phần tóm tắt của công ty này hồi lâu, càng xem càng thấy quen, cuối cùng phát hiện, hóa ra tập đoàn nắm giữ công ty này lại là tập đoàn

Nam Tinh. Tôi đã từng mua cổ phiếu của tập đoàn này, khi đó là vì Hạp từ khuyến khích, sau này phát hiện, lại còn tăng giá, hơn nữa tăng không ít. Bởi vì cổ phiếu thuộc tập đoàn Nam Tinh này thu lợi lớn nhất, cho nên ấn tượng cũng sâu sắc một chút.

Thế là, trong chốc lát, tình cảm của tôi đối với công ty quảng cáo XXX này như ngồi trên tên lửa, bay thẳng lên cao. Người bình thường đều như vậy, ai mang đến lợi ích cho bạn thì bạn sẽ nhìn họ thuận mắt... đương nhiên trừ tài sản bất nghĩa ra.

Thế là tôi hạ quyết tâm, sẽ đi đến công ty quảng cáo XXX này, dù gì Vương Khải kia là tổng quản lý nguồn nhân lực của công ty bọn họ, chỉ cần tôi có chút năng lực, vậy thì kết quả chắc cũng có thể nói được, tôi vô sự nghĩ như vậy.

Để lưu lại ấn tượng tốt với ông chủ mới, sáng hôm nay tôi dậy rất sớm, chăm chút kỹ càng. Giang Ly nhìn thấy tôi trang điểm, hiếu kỳ hỏi: “Cô đi hẹn hò à?”

“Không, tôi phải đi làm.” Lão nương cuối cùng cũng ca hát rồi giải phóng nông nô, không cần làm đầu bếp kiểm tra mẫu của Giang Ly nữa, đáng vui mừng, đáng vui mừng!

Giang Ly khinh thường nói: “Cô ở nhà đi, tôi trả cô tiền lương.”

Xi, ai thêm chứ! Tôi nghênh ngang, kiêu ngạo ngẩng cao đầu nói: “Là một cô gái thời đại mới, người phụ nữ mạnh mẽ mới là mục đích cuối cùng của tôi, hãy hiểu cho tôi.”

Ngữ khí của Giang Ly càng thêm vẻ khinh thường: “Cô có thể làm một người phụ nữ thành công đã không dễ dàng rồi, còn là người phụ nữ mạnh mẽ nữa sao?”

Tôi tức giận: “Ai không thành công? Tôi rất nữ tính đấy!”

“Vô vị, dù gì khi còn nhỏ bị người ta đuổi ở phía sau gọi là cô gái nam tính lại chẳng phải là tôi.” Giang Ly nói, không thèm để ý đến tôi nữa, đi vào trong bếp.

Này này, đó là khi còn nhỏ, được chưa nào! Tôi phát hiện mình thực sự có tiềm năng đào bới – luôn đào bới để chon mình xuống, sau đó Giang Ly sẽ ở bên cạnh thuận thế giẫm thêm hai nhát, thâm quá!

Đương nhiên Giang Ly cũng không đắc ý được lâu, anh ta đi một vòng trong bếp, rồi phẫn nộ mà xông ra ngoài, đến trước mặt tôi, nói: “Bữa sáng đâu?”

Tôi không để ý đến anh ta. Thừa lời, chuyện này còn chưa nhìn ra sao, tôi cả buổi sáng ngủ dậy bận, ai có hơi sức đâu hầu hạ anh!

Giang Ly không chấp nhận, nói: “Cả một buổi sáng cô chỉ có tô trát khuôn mặt mình thế này ư?” Tôi cảm thấy thành tích ngữ văn của Giang Ly khi đi học nhất định còn tệ hơn tôi, trang điểm đẹp để đến miệng của anh ta lại thành “Tô trát”, thật kinh dị.

Bởi vì tâm trạng tốt, tôi không so đo với anh ta, thu dọn một chút, đi ra ngoài.

Hề nghĩ đến bộ dạng u buồn của Giang Ly, tôi liền thích thú. Không có cách nào, một người bị ức hiếp quen rồi, luôn muốn đòi lại một chút vốn nhĩ?

Cần nhắc đến việc tôi là do Vương Khải giới thiệu, tôi định tìm Vương Khải trước, đến khi đó bảo anh ta đưa tôi đi gặp phó tổng giám đốc của anh ta, ít nhiều cũng có thể tiếp thêm sức mạnh cho tôi, có người quen dễ làm việc hơn.

Tôi đến trước bàn tiếp tân của công ty quảng cáo XXX, nói với cô gái trực quầy: “Tôi đến tìm tổng quản lý nguồn nhân sự các cô.”

Cô gái kia lịch sự cười với tôi, nói: “Xin hỏi cô là cô Quan Tiểu Yến phía không? Mời cô đi theo tôi, Vương phó tổng đang đợi cô.”

Tôi gật đầu tự nhiên với cô ấy, sau đó cùng cô ấy đi vào thang máy.

Cô gái lễ tân đưa tôi đến cửa một phòng làm việc, nhìn chữ viết của tấm biển treo trên cửa “Phó tổng giám đốc”, tôi nghĩ trong lòng, con người Vương Khải này nghĩ thật chu đáo.

Thế là tôi vui mừng đi vào trong. Vốn cho rằng có thể nhìn thấy bóng dáng của Vương Khải ở trong phòng làm việc, nhưng mà đợi khi tôi đi vào trong mới phát hiện, cả phòng làm việc chỉ có một người.

Lúc này người kia đang ngồi trước bàn làm việc, đọc báo.

Tôi háng háng giọng, đi lên phía trước lễ phép nói: “Phó tổng, xin chào, tôi là thư ký của ông, Quan Tiểu Yến.”

Người kia từ từ hạ tờ báo xuống, lộ ra khuôn mặt. Khuôn mặt đó ngoài vẻ đẹp dễ ra, đặc điểm lớn nhất chính là luôn có một nụ cười hờ hững.

Khuôn mặt này mọi người đều không xa lạ, bởi vì chủ nhân của nó chính là Vương Khải.

Lúc này tôi giống như diễn viên cầm nhầm kịch bản, đứng nguyên tại chỗ không biết làm thế nào. Ai có thể bảo cho tôi, đây rốt cuộc là chuyện gì không?

Vương Khải dựa lưng vào ghế, thong thả nói: “Thư ký Quan, chào mừng cô!”

Tôi hoảng hốt vỡ lẽ, thiện tai, Vương Khải là phó tổng ư? Anh ta không phải là tổng quản lý nguồn nhân lực sao? Chẳng trách tôi qua lại với vàng out như vậy, tám phần là sợ tôi hỏi anh ta tên của phó giám đốc là gì rồi. Kỳ quái, lúc đó sao tôi lại ngốc như vậy...

Lúc này Vương Khải háo hức xem phản ứng của tôi, dường như rất hài lòng.

Tôi thực sự có một loại kích động, muốn xông đến nhổ sạch tóc trên đầu anh ta, tiểu tử này ngày nào không thả một vài con thiêu thân thì sẽ chết sao?

Vương Khải nhìn ra sự bất mãn của tôi, cười vui vẻ nói: “Tôi làm thế này chẳng phải là muốn cho cô một bất ngờ sao?”

Tôi kìm nén cơn tức giận trong lòng, nói: “Vậy anh làm gì mà phải nói dối?”

“Tôi không có.” Vương Khải vô tội nhìn tôi, ánh mắt đó giả vờ tổn thương, khiến người ta nhìn mà phần nộ.

Tôi vừa muốn chất vấn anh ta vì sao lại mạo xưng là tổng quản lý nguồn nhân lực, nhưng đột nhiên nhớ ra hình như anh ta thực sự không thừa nhận, chỉ là không phủ nhận, mà tôi thì cứ luôn cho rằng như vậy... Mẹ kiếp, lại bị tên này đùa cợt rồi!

Được rồi, cứ coi như là vì bản thân tôi ngốc, được rồi!

Nhưng mà Vương Khải thành cấp trên của tôi? Điều này tôi luôn cảm thấy khó chịu. Cấp trên mà, vốn dĩ nên kính nhi viễn chi, nhưng nếu như người cấp trên này trước đây cùng bạn đánh quái, cùng bạn trêu đùa, vậy sau này bạn phải đối xử với anh ta như thế nào đây? Tiếp tục đánh quái, trêu đùa sao? Tôi không làm được. Kính nhi viễn chi? Dường như vẫn không làm được.

Tôi đắn đo suy nghĩ, cuối cùng nói: “Vương... phó tổng, anh có thể nào đổi chức vụ cho tôi không?”

Trong mắt Vương Khải có ý cười, giống như con sói vừa mới trêu đùa cô bé quảng khăn đỏ vậy. Đương nhiên tôi biết chuyện này cũng không trách anh ta được, chủ yếu là tướng mạo anh ta. Nghe nói trong thế giới này, một người đàn ông có thể gộp dung mạo và sự thô tục làm một thực sự không nhiều, Vương Khải chính là phần tử trung kiên đó.

Lúc này Vương Khải cười cười với tôi, nói: “Vì sao cô lúc nào cũng tránh tôi, thật sự sợ mình không kìm nén được mà dụ dỗ tôi?”

Câu nói này giống như tôi là một yêu tinh, còn anh ta là một pháp sư giáng ma vậy. Tôi đang muốn phản bác anh ta, lại nghe thấy anh ta nói: “Tôi mời cô đến là để cô làm việc cho tôi, cô lại nghĩ gì đó?”

Từ biểu hiện của anh ta khi nói câu này, tôi thực sự nhìn không ra anh ta đang giả vờ nghiêm túc hay là nghiêm túc thực sự, nhưng vừa nghĩ đến khi ở Maldives anh ta nói với tôi lý luận “Nghĩ thông rồi” của anh ta, tôi liền thư thái thoải mái. Xem ra đàn ông dung tục như Vương Khải ở phương diện công việc vẫn rất tích cực, rất trong sáng, điểm này khiến tôi phải lau mắt mà xem rồi.

Thế là tôi thu hồi long tiểu nhân của mình lại, nói: “Vương phó tổng, sau này tôi là thư ký của anh rồi.”

Vương Khải cười híp mắt, gật gật đầu về phía tôi.

Mặt dày mà kẻ, thư ký tôi đây sáng hôm nay làm việc cũng không tồi.

Thực sự muốn làm tốt công việc của thư ký cũng không phải là khó, đương nhiên nếu như bạn buộc phải làm rất tốt, kết quả lại rẽ sang một hướng khác. Con người tôi không có chí lớn, mọi chuyện đều làm đại khái là được rồi, đây là cách suy nghĩ không có tiền đồ chút nào. Làm một thư ký đủ tiêu chuẩn, chỉ cần chuyên tâm làm việc, nghe lời lãnh đạo, ít nhiều phải có mắt nhìn một chút, vậy là gần được rồi. Còn những vấn đề khó, đều đá cho Vương Khải tự mình giải quyết. Nói trắng ra, trời sinh tôi là kẻ vất vưởng. Nhớ lại những lời sáng nay nói với Giang Ly muốn làm người phụ nữ mạnh mẽ, tự mình cũng cảm thấy xấu hổ.

Rất nhanh đã đến trưa rồi, buổi trưa có một tiết mục rất vui vẻ, đó chính là ăn cơm.

Trong công ty quảng cáo XXX có phòng ăn cho nhân viên, theo như Vương Khải nói, đồ ăn cũng khá được. Thế là anh ta lấy danh nghĩa đón nhân viên mới, chuẩn bị mời tôi ăn cơm ở nhà ăn nhân viên.

Chúng tôi chọn mấy món, rồi tìm chỗ ngồi trong phòng ăn. Điều khiến tôi cảm thấy kỳ quái là, xung quanh luôn có những ánh mắt chiếu về phía chúng tôi, đương nhiên tôi chỉ là hạng vô danh tiểu tốt, cùng lắm chỉ có thể làm nền, vậy thì ánh mắt của những người này chắc là tập trung vào Vương Khải.

Tôi rất hiếu kỳ, bèn hỏi: “Vì sao mọi người luôn nhìn anh thế? Anh là sinh vật ngoài hành tinh à?”

Vương Khải cười nói: “Có lẽ là bởi vì tôi đẹp trai quá đó.”

Trình độ vô sỉ của Vương Khải trước đây tôi đã lĩnh giáo qua rồi, cho nên cũng không để ý lắm, tiếp tục nói: “Vậy những người đàn ông kia vì sao cũng nhìn anh? Lễ nào công ty của anh thực sự là đại bản doanh của người đồng tính?”

Vương Khải lộ ra một nụ cười khổ hiếm thấy: “Thực sự không hiểu được suy nghĩ của hủ nữ các cô, đồng tính có ý nghĩa như vậy sao?”

Nói với anh bao nhiêu lần rồi, tôi không phải là hủ nữ!

Để tránh hiềm nghi, Vương Khải lại giải thích: “Tôi rất ít đến đây ăn cơm, hôm nay đến, có lẽ bọn họ cảm thấy rất kỳ quái.”

Hóa ra là vậy, vậy bình thường anh ăn ở đâu? Tôi cảm thấy câu hỏi này vừa nhắc đến, chắc chắn anh ta sẽ trả lời “đều có người đẹp chuyên trách mang cơm đến phòng làm việc cho tôi”, ôi, như vậy thì chắc tôi chưa ăn cơm đã nôn rồi..

Tôi gấp một miếng thịt ném thử, cũng được.

Vương Khải không động đũa, nhìn tôi nói: “Sao nào, mùi vị không tôi chứ?”

“Cũng được, kém hơn nhiều so với tôi làm.” Tôi thừa nhận tôi đang nói khoác, đồ ăn tôi làm cũng chỉ thế này thôi. Dù gì chỉ là đùa thôi mà, Vương Khải cũng sẽ chẳng tin.

Vốn dĩ, ở trước mặt lãnh đạo, khoa trương như thế này là không đúng, nhưng mà với Vương Khải, tôi thực sự rất khó coi anh ta là lãnh đạo. Ban đầu, anh ta là bạn trên mạng của tôi, sau đó phát triển thành bạn tôi, bây giờ thành cấp trên, tôi muốn cải chính một chút thái độ của mình, ai biết được người này từ trước đến nay không coi mình là cấp trên, muốn nói gì thì nói. Kịch phải hai người cùng diễn, bây giờ anh ta muốn bãi công, bạn nói xem, tôi có thể độc diễn không? Tôi diễn cũng chẳng có ai xem. Cho nên bây giờ tôi và anh ta, vẫn giống như lúc mới quen ở Maldives (nên nói, công nhận), cảm giác này rất quen thuộc.

Vốn cho rằng Vương Khải sẽ thẳng thừng phản kích tôi, nhưng không ngờ anh ta chỉ cười nhạt, nói: “Thực sự muốn ném thử đồ ăn cô làm.”

Vậy thì anh cứ muốn nhé, dù gì tôi cũng không làm cho anh ăn. Giang Ly kia đã đủ gầy vò người ta rồi, thêm Vương Khải nữa, tôi còn sống nổi không?

Vương Khải thấy tôi không nói, lại hỏi: “Chồng cô nhất định thường xuyên ăn cơm do cô làm nhỉ? Anh ta thật có phúc.”

Tôi lắc lắc đầu, nói: “Phải xem anh ấy có đỡ cho tôi vui được không?”. Đây không coi là nói khoác nhỉ, mọi người cùng có lợi mà?

Vương Khải hứng thú hỏi: “Vậy anh ta dỗ cô thế nào?”

Tôi thực sự không có mặt mũi nào nói cho anh ta biết, điều kiện tôi làm cơm cho Giang Ly là anh ta phải ngủ cùng tôi. Đương nhiên lời này nếu như nói ra, vào trong đầu người khác, đặc biệt là trong đầu của người như Vương Khải đây, chắc chắn sẽ biến thành ý khác. Thế là tôi đành chuyển đề tài: “Vương Phó tổng, vì sao thư ký trước của anh lại nghỉ việc, có phải là bị anh ức hiếp không?”

Vương Khải lắc đầu, trả lời: “Là tôi cho cô ta từ chức.”

Toát mồ hôi, dường như lại câu hỏi không nên hỏi rồi, ăn cơm thôi, ăn cơm.

Sau đó Vương Khải nói một câu, làm tôi suýt chút nữa đang ăn cơm mà nghẹn chết. Anh ta nói: “Thư ký kia xinh đẹp quá, ảnh hưởng đến công việc của tôi.”

Sau đó anh ta liền tìm một người xấu? Sau đó anh liền tìm tôi? Ông trời ơi, có người mặt tro thế này chứ?!

Bạn đang đọc truyện *Vợ Ơi Theo Anh Về Nhà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18

Vì để báo đáp Vương Khải giúp tôi tìm được công việc mới, tôi quyết định mời anh ta ăn tối. Vương Khải nói gần đây có một chỗ có món cá không tòi, sau đó còn ý tứ sâu xa nói với tôi, ăn cá bỏ trí não.

Tôi coi như nhìn ra rồi, tiểu tử này và Giang Ly giống nhau, lấy việc đàn áp tôi làm niềm vui.

Đương nhiên bởi vì tôi là một người tương đối khiêm tốn cho nên anh ta nói cái gì thì là cái đó.

Vương Khải lái xe chở tôi đi, vòng qua vòng lại, điều này khiến tôi không kìm được, nảy sinh cảm giác: Chúng tôi không phải là đang tìm tiệm ăn mà là tìm cao thủ võ lâm..

Cuối cùng cũng nhìn thấy cửa tiệm cực kỳ không bắt mắt kia, tôi coi như thật sự phục Vương Khải, chỗ hẻo lánh như thế này, anh ta làm sao mà tìm được chứ?

Vương Khải nói không hề giấu giếm: “Bạn gái trước của tôi đưa tôi đến đây, cảm thấy đồ ăn ngon nên ghi nhớ thôi.”

Tôi phát huy lòng hiếu kỳ của mình: “Anh đến đây mấy lần rồi?”

Vương Khải: “Một lần.”

Rất tốt, đến một lần đã có thể nhớ đường rất rõ, cảm giác phương hướng của người này thực sự không tồi. Nếu là tôi được người ta dẫn đến đây, bỏ tôi lại đây, tôi sẽ chẳng biết đường về.

Sau đó, tôi nói ra thắc mắc thứ hai trong lòng: “Anh còn nhớ tên người bạn gái đó không?”

Vương Khải nghĩ ngẫm một chút, cuối cùng lắc đầu nói: “Không nhớ được.”

Xem đi, xem đi, đây chính là bộ mặt thật của đàn ông, địa điểm phức tạp thế này còn nhớ được, nhưng ngay đến tên của một người lại không nhớ ra!

Vương Khải nhìn thấu những điều tôi nghĩ, cười cười nói: “Tôi và cô gái đó yêu nhau trong hòa bình, chia tay trong hòa bình, không ai có lỗi với ai. Trong thế giới này không phải ai cũng có đầu óc chết tiệt giống như cô đâu.”

Tôi ngẩn ra, anh ta nói tôi đầu óc chết tiệt?

Vương Khải lại ý tứ sâu xa nhìn tôi một cái, nói: “Thực ra con gái cũng có thể đa tình.”

Tôi: “...”

Tôi phát hiện, tôi và Vương Khải đơn giản là hai loại động vật, cấu tạo bộ não không giống nhau, tư duy căn bản cũng không bắt kịp nhau.

Bỏ đi, không nghiên cứu, khảo luận vấn đề này nữa. Dù gì đàn ông đa tình với phụ nữ đa tình, hoàn toàn tự nguyện, chẳng liên quan đến tôi, ăn cơm quan trọng, ăn cơm thôi!

Vương Khải nói không sai, ở đây món cá có mùi vị thực sự không tồi. Có một điểm duy nhất tôi không hiểu chính là vì sao những đồ ăn ngon như vậy, nhất định phải ăn trong ngõ sâu như thế này.

Lúc đang ăn cơm, điện thoại của tôi đổ chuông, là Giang Ly gọi. Tôi mới đột nhiên nhớ ra, tiểu tử đó có lẽ đang đói bụng...

Thế là tôi chốt dạ nhận điện thoại.

Ở đầu dây bên kia, Giang Ly thiếu kiên nhẫn nói: “Sao cô vẫn chưa về?”

Tuy tôi là vợ, kiêm đầu bếp, kiêm bảo mẫu của anh ta nhưng cũng là người có lòng tự tôn, đương nhiên không thích người khác dùng giọng điệu này để nói chuyện với tôi. Thế là tôi cũng dùng giọng điệu thiếu kiên nhẫn như vậy nói: “Tôi đang ăn cơm, anh tự tìm gì đó ăn là được rồi.”

Giang Ly không bình tĩnh nói: “Cô nhanh chóng về nhà làm cơm cho tôi, nếu không thì chúng ta sẽ ngủ riêng.”

Lần này tôi tức giận đến cực điểm rồi. Giang Ly đáng hận kia, mấy ngày này hễ tôi không thuận theo ý của anh ta, anh ta liền dùng việc ngủ riêng để ép tôi, rất bí ối, rất đáng ghét, anh ta thật thiếu dạy dỗ! Tôi bị áp bức nhiều ngày như vậy rồi, cuối cùng bị ép đến mức phải giương cờ nổi dậy! Tôi kìm nén cơn tức giận trong lòng, nghiêng răng nghiêng lợi nói vào điện thoại: “Ngủ riêng thì ngủ riêng, tôi đây chẳng sợ anh!” Nói xong, không đợi anh ta phản ứng, tôi liền dập máy.

Tức chết mất thôi!

Lúc này Vương Khải không ăn cơm, ngẩn ra nhìn tôi. Tôi chẳng vui vẻ gì nói: “Nhìn cái gì, chưa thấy người ta cãi nhau bao giờ sao?”

Vương Khải gấp cho tôi một miếng cá, cười he he nói: “Cô đừng để ảnh hưởng đến chân khí, vợ chồng mà, đầu giường đánh nhau, cuối giường hòa...”

“Từ trước đến nay tôi chưa từng hòa thuận với anh ta!” Hề nhắc đến Giang Ly, tôi liền cảm thấy vừa giận dữ vừa âm ỉ. “Bắt đầu từ ngày đầu tiên sau khi kết hôn, anh ta liền bắt nạt tôi, làm sao tôi lại xui xẻo như vậy chứ, lúc đầu tôi làm sao lại lấy anh ta chứ...”

Vương Khải tiện miệng nói tiếp một câu: “VẬY À, VẬY CHI BẰNG LẤY TÔI ĐI.”

Lúc này tôi chẳng có tâm trạng nào để đùa, nhìn anh ta một cái, bắt đầu ăn cơm. Không biết người khác thế nào, chứ tôi là như vậy, càng tức càng đói, ăn càng nhiều hơn. Nghe nói có một số người hễ tức giận là không muốn ăn cơm, thật là thần kỳ.

Ăn tối xong, Vương Khải đề nghị đưa tôi về, tôi đương nhiên đồng ý. Trong ngõ này không có taxi, hơn nữa tuyến đường vòng vòng như vậy, đối với tôi đó là mê cung lớn.

Vương Khải: “Cô định về nhà à?”

Tôi: “Ừ, nhưng mà là về nhà mẹ đẻ.”

Khi tôi về đến nhà, mẹ tôi đang ngồi trong phòng khách xem ti vi, cười ngốc nghếch. Bà vừa nhìn thấy tôi, động tác đầu tiên là véo đùi, xác định mình không phải là đang bị ảo giác, rồi bật dậy khỏi sofa, chạy đến trước mặt tôi, dường như sắp nước mắt lưng tròng: “Con nha đầu này tại sao chưa nói tiếng nào đã chạy về rồi?”

Tôi cười hi hi nói: “Con làm thế này chẳng phải là mang đến bất ngờ cho mẹ sao?”

Tôi cho rằng hai mẹ con cả tháng không gặp như chúng tôi, bây giờ nên ôm nhau trước, sau đó nói một chút nỗi lòng. Đương nhiên rồi, đây chỉ là những quy tắc thường thấy trong phim. Mà mẹ tôi, là người từ trước đến nay đều không đi theo con đường thông thường.

Nhưng lúc này, bà một chút cảm động cũng không có, quay lại ngồi xuống sofa, xem ti vi, cười ngốc nghếch. Thế là, con gái đẻ của bà, cứ như vậy, bị xem thường một cách hoa lệ.

Tôi u ám đi đến chỗ ngồi bên cạnh bà, kéo cánh tay bà làm nũng: “Mẹ, con về nhà, mẹ không vui sao?”

Mẹ tôi nói một câu đã bóc mẽ được bản chất của tôi: “Đồ không có lương tâm như con, nếu không phải là cãi nhau với Giang Ly, con có tự nhiên chạy về đây không?”

Tôi vừa cảm phục mẹ tôi sao đột nhiên Gia Cát Lượng nhập thân vừa thấy áy náy. Những ngày này cư bận những việc linh tinh, đến thời gian về thăm mẹ một chút cũng không có. Thần ơi, con có tội! Các bạn đừng học tôi nhé, tôi không hiểu thuận, tôi là nhân vật phản diện...

Mẹ tôi cuối cùng cũng đưa ánh mắt từ phía ti vi chuyển hướng sang tôi, bà kéo đầu tôi xuống một chút, nói: “Nói đi, con với Giang Ly rốt cuộc làm sao rồi?”

Tôi giả ngốc: “Hai chúng con vẫn tốt, con chỉ muốn làm mẹ ngạc nhiên thôi, nghe mẹ nói kia...”

Mẹ tôi bạo lực cốc vào đầu, biểu thị sự nghi vấn của bà đối với câu nói này. Sau đó, bà nói: “Tiểu tử, đấu với mẹ, con còn non lắm.” Khi thế đó, khu khu, không đi làm trùm xã hội đen thật là vui lấp nhân tài.

Cuối cùng, tôi cũng phát hiện, con người mẹ tôi tuy bình thường điên điên khùng khùng, nhưng vào thời khắc then chốt thì không hề hồ đồ, gặp phải chuyện gì, trong lòng liền sáng như gương vậy!

Tôi đang nghĩ phải giải thích như thế nào với mẹ tôi mới có thể tăng thêm tội ác to lớn của Giang Ly, đúng lúc này, điện thoại trong nhà đổ chuông. Thế là mẹ tôi vút tôi lại, đi nghe điện thoại.

Sau đó tôi liền phát hiện ra một sự thực bi thảm, đó là điện thoại của Giang Ly. Nếu như anh ta là người tố cáo trước, vậy tôi chỉ còn đợi lão thái thái lên án thôi.

Thái độ đối đãi với Giang Ly và thái độ đối đãi với tôi của mẹ có sự tương phản mạnh mẽ, điều này khiến tôi lần nữa hoài nghi trong người tôi thật sự có gen của lão thái thái này không. Bà híp híp mắt nói chuyện với Giang Ly, thỉnh thoảng chêm vào một hai câu kiểu như là: “Tiểu yển không hiểu chuyện, bị mẹ làm hư rồi.”, “Ngày mai mẹ bảo nó xin lỗi con.”... Xem xem, xem xem, đây là lời mà mẹ ruột nên nói sao...

Mẹ tôi đập máy, bắt đầu triển khai giáo dục tư tưởng với tôi. Từ một người mẹ sinh con không dễ dàng như thế nào, đến chúng tôi là cái loại không trân trọng hạnh phúc, phụ lòng Đảng và sự kỳ vọng của nhân dân, lại bảo con rề bảo bối của bà một mình ở trong căn phòng cô đơn biết bao, sau đó nhắc lại một lượt những lỗi lớn lỗi nhỏ tôi phạm phải hai mươi mấy năm nay, tiếp đó đến vấn đề cãi nhau và trao đổi ý kiến (đương nhiên chủ yếu là ý kiến của bà ấy), cuối cùng bà ấy đưa ra một kết luận: Quan Tiểu Yển, con quay lại chịu đòn phải không!

Tôi phăng phất như một cây xương rồng ảo não chán chường, co rúm trong góc sofa, hưởng thụ chuyện mẹ tôi tưới nước miếng. Đương nhiên xương rồng tốt xấu cũng có gai, thế là tôi không phục còn cãi lại: “Một tay không thể vỗ ra tiếng, Giang Ly cũng sai.”

Mẹ tôi nói: “Một người khi bị công kích, có quyền tiến hành phản kích, nếu không thì nó đợi bị con đập chết à?”

Tôi: “Là anh ta đập con trước, anh ta uy hiếp con.”

Mẹ tôi: “May là nó còn có thứ có thể đưa ra để uy hiếp con, nếu không thì con còn phản cả trời sao?”

Tôi: “Mẹ, mẹ bị che mắt rồi, vừa rồi là anh ta tố cáo trước, cho nên mẹ định kiến đứng về phía anh ta.”

Mẹ tôi: “Nói bừa, Giang Ly gọi điện đến một mực xin lỗi mẹ, nói nó không chăm sóc tốt cho con, đây gọi là tố cáo sao? Mẹ thấy người xấu thực sự là con đó, con không chỉ là người xấu, con còn là tiểu nhân...”

Tôi: “...”

Giang Ly thật sự đóng rất đạt.

Còn tôi, diễn rất thành công sự thất bại của mình.

Con rề ly gián bố mẹ vợ, mẹ đẻ không nhận con gái ruột, câu này giống như là thảm kịch nhân gian!

Mẹ tôi lại qua một cơn nghiện (nghiện mắng tôi), rồi nói: “Ngày mai Giang Ly đến đón con.”

Tôi ám ức nói: “Con không đi!”

Mẹ tôi chẳng buồn để ý: “Vậy cũng được, ngày mai nó đến cũng không cần đi nữa, hai đứa cứ ở lại đây.”

Tôi: !!!

Ngồi đợi chết thì không được, tôi kìm nén, gấp gáp nghĩ đến Hạp Từ.

Mẹ đẻ không cần tôi, Hạp Từ chắc chắn vẫn sẽ giữ tôi lại? Tôi đang suy nghĩ sự việc này phải nói với Hạp từ để có thể biểu đạt hình tượng bi thảm của tôi thêm phần sâu sắc thì Hạp Từ gọi đến.

Quả nhiên là khôn ngoan, tôi vui mừng nhận điện thoại của cô ấy: “Hạp Từ à? Mình rất nhớ cậu.”

Hạp Từ lại chẳng nhớ tôi một chút nào, cô ấy hét vào điện thoại: “Tiểu Quan chết tiệt, cậu học cách bỏ nhà đi rồi sao?”

Tôi: “???”

Hạp Từ liền triển khai sự phê phán đối với công việc tôi bỏ nhà đi: “Giữa vợ chồng, có vấn đề gì thì đối mặt với nhau nói cho rõ ràng, rồi khỏi nhà làm gì chứ? Cậu là kẻ không có tiền đồ, khi nào có thể thành người lớn cho mình nhờ chứ!”

Tôi run rẩy nói: “Chuyện đó...cậu làm sao biết được?”

Hạp Từ: “Giang Ly nhà cậu sợ cậu xảy ra chuyện gì, gọi điện thoại cho mình hỏi cậu có ở chỗ mình không.”

Tôi cười lạnh lùng nói: “Anh ta cũng thật là lấm mồm.”

Hạp Từ: “Cậu im miệng cho mình! Anh ấy cũng là lo lắng cho cậu.”

Tôi: “Vậy tại sao anh ta không gọi điện cho mình?”

Hạp Từ cười khan hì hì hai tiếng, nói: “Câu nói này của cậu, mình có thể hiểu là đang ghen không? Anh ấy đương nhiên là không dám, dù gì bọn cậu vừa mới cãi nhau xong mà... Nhìn thấy chưa, chồng của cậu quan tâm đến cậu như thế này, nha đầu cậu còn có gì không hài lòng chứ?” Câu nói cuối cùng này đơn thuần là dùng giọng điệu uy hiếp.

Tôi run rẩy...quan tâm ư? Anh ta thế này gọi là xúi giục làm phản nhỉ? Mẹ đẻ của tôi, bạn thân của tôi đều lần lượt buông giáo, đến lúc đó tôi không có nhà để về, chỉ có thể ngoan ngoãn quay về làm đầu bếp cho anh ta! Mẹ kiếp, tiểu tử này xấu xa quá!

Bạn đang đọc truyện *Vợ Oi Theo Anh Về Nhà* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19

Kiên trì đấu tranh đến cùng với giai cấp bóc lột, tôi lên lút gửi tin nhắn cho Giang Ly: “Ngày mai anh không cần đến, tôi không ở chỗ mẹ tôi.” Vì thắng lợi của cuộc cách mạng giai cấp vô sản, thỉnh thoảng nói dối một chút cũng rất cần thiết.

Một lát sau, Giang Ly trả lời tôi: “Ngữ văn của cô quả nhiên không tốt, một câu nói đã để tôi nhìn ta khe hở.”

Tôi cho rằng anh ta đang thăm dò: “Tùy anh.”

Giang Ly: “Vậy thì mai tôi vẫn phải đi báai kiến mẹ vợ một chút.”

Tôi: “Mẹ tôi không thích anh.”

Giang Ly: “Vậy tôi càng phải đi để lấy lòng bà.”

Tôi: “Này, tôi thực sự không ở đó.”

Giang Ly: “Không có, ngày mai khi tôi đi, cô ở đó là được rồi.”

Tôi: “Anh đừng ép tôi.”

Giang Ly: “Tôi chẳng thèm ép cô. Nhưng mà nếu như cô muốn để mẹ vợ tôi lo lắng, tùy cô đi đâu thì đi.”

Giang Ly luôn có thể một câu nói là phá được nhược điểm của người khác, đây thực sự là năng lực đáng sợ. Nhìn thấy đoạn tin nhắn kinh hãi này, cuối cùng tôi đành lựa chọn thỏa hiệp... Các chị em, sau này nhất thiết đừng lấy người thông minh quá, sẽ bị chơi chết đó...

Ngày hôm sau là thứ bảy, sáng sớm tôi đang ngủ say, lại bị mẹ tôi lôi dậy. Lão thái thái một mặt vui mừng kinh ngạc, một mặt thì hận sắt không luyện được thành gang, lắc lắc tôi: “Con gái, Giang Ly đến rồi.”

Tôi “ừ” một tiếng, lại ngã đồ xuống, tiếp tục ngủ. Trên thế giới này có một loại người kỳ quái, ví dụ như mẹ tôi, còn hơn nữa, đó là Giang Ly, cuối tuần rồi không ngủ nướng, dậy sớm như vậy làm gì!

Tôi nhắm mắt, nghe thấy mẹ tôi ném ra một câu nữa: “Con đến xử lý nó đi”, rồi đi ra. Trong lòng âm thầm rơi nước mắt...

Giang Ly đứng bên cạnh giường tôi, gọi một tiếng: “Quan Tiểu Yến.”

Tôi rất buồn ngủ, muốn ngủ, cũng lười chẳng buồn đáp lại. Thế là “hừ hừ” hai tiếng, ôm lấy chăn đắp lên mặt ngủ tiếp.

Ngữ khí của Giang Ly mang theo sự uy hiếp: “Cô còn không dậy, tôi sẽ lột quần áo của cô!”

Anh dám! Đây dù sao cũng là địa bàn của tôi! Tôi dùng đầu óc tri tri vù vù buồn ngủ kia của mình suy nghĩ khả năng hành hung của anh ta lớn bao nhiêu, kết quả là: con số không. Đùa à, ở nhà mẹ vợ mà dám vô lễ với con gái bà? Nghĩ đến đây, tôi liền yên tâm ngủ tiếp

Ai biết được Giang Ly một tay kéo chăn ra, sau đó một tay tóm lấy vai tôi. Tôi như chạm phải điện vậy, quay người lại, gạt tay anh ta ra, sau đó mở to mắt phẫn nộ nhìn anh ta: “Anh làm cái gì thế?” Vì sao tôi ở trong địa bàn của mình mà vẫn còn bị bắt nạt?

Giang Ly lúc này đang khoanh hai tay trước ngực, cúi đầu nhìn tôi, trên mặt hiện rõ vẻ đắc ý, anh ta nhướn mày, nói: “Tôi còn có thể làm gì?”

Tôi nhặt một con gấu bông nhỏ lên ném vào mặt anh ta, hung dữ nói: “Ra ngoài!”

Giang Ly một tay tóm lấy con gấu, sau đó lạnh lẽo ngồi xuống đầu giường. Anh ta nhìn tôi một lát, đột nhiên giống như hạ một quyết định rất lớn vậy, nói: “Bà xã, đừng giận anh nữa được không?”

Tôi suýt chút nữa cho rằng mình nghe nhầm, anh ta... anh ta... anh ta bị bệnh à? Khi Giang Ly nói câu này, tuy mặt không hề biểu cảm, nhưng giọng nói đó... giọng nói đó rõ ràng là nói cho những tiểu mỹ nam kia của anh ta nghe, dịu dàng đến mức nổi cả da gà.

Giang Ly nhướn mày nhìn tôi một cái, sau đó khoe miệng cong lên, dường như đang đợi xem chuyện cười. Tiểu tử này chắc chắn không có lòng dạ tốt.

Thiện tai, tho bị đẩy vào đường cùng còn biết cần người, hổ không ra oai được, anh coi tôi là Hello Kitty sao? Tôi tức giận, đẩy anh ta ngã xuống giường, cười lên người anh ta, tóm lấy cổ, hung dữ nói: “Anh thì làm được cái quái gì chứ!”

Giang Ly rất biết phối hợp, ngã xuống giường mặc cho tôi giày vò. Tôi cho rằng anh ta coi như đã hối cải, lực ra tay cũng nhẹ đi mấy phần, dù gì giết người là phạm pháp, bốn đại gia hôm nay sẽ giữ lại cái mạng nhỏ này cho anh!

Đương nhiên tôi đã lơ là một điểm, đó chính là Giang Ly làm sao có thể biết đạo lý như thế này chứ? Đúng vào lúc tôi vừa lơ là cảnh giác, anh ta làm một động tác khiến tôi kinh ngạc: Anh ta tóm lấy hai tay của tôi gỡ ra trước, hít hai hơi lấy không khí, sau đó nói một cách đáng sợ: “Cứu tôi với, Tiểu Yến mưu sát chồng rồi!” Nói xong, lại để hai tay của tôi trên cổ anh ta.

Tôi kinh ngạc nhìn một loạt động tác của anh ta, nhất thời không thu hồi hồn phách về được. Nhưng chính lúc này, cửa phòng mở “Rầm” một tiếng, mẹ tôi đứng ở trước cửa, nhìn thấy cảnh chúng tôi không đường hoàng, lại rất bạo lực thế kia.

Mẹ tôi thở phì phì chạy đến trước mặt, kéo tôi ra khỏi Giang Ly. Bà vừa cốc vào đầu tôi, vừa tức giận nói: “Nha đầu đáng chết này, sao không biết suy nghĩ chứ, con muốn mẹ tức chết à...”

Tôi ngồi trên giường, mặc cho mẹ tôi mắng mỏ, rõ ràng vừa rồi là chuyện gì. Mẹ tôi chắc chắn vẫn đứng ở cửa nghe lén chúng tôi nói chuyện, với phẩm chất của bà, việc dung tục thế này bà chắc chắn làm được. Vậy thì bà nghe trộm, chuyện này tôi không biết, Giang Ly lại biết, thế nên anh ta mới ngoan ngoãn để tôi ngược đãi, sau đó kêu cứu đúng lúc, để tôi bị mẹ tôi hiện hành bất sống.

Giang Ly xấu xa quá rồi! Lúc này tôi thực sự hận không thể đập vỡ đầu anh ta, sau đó đem cho lợn ăn... đó là một cái đầu tà ác, loại đầu óc này có tính phá hoại rất lớn đối với nhân loại.

Giang Ly xoa xoa cổ, cười nói với mẹ tôi: “Mẹ, mẹ đừng trách Tiểu Yến, cô ấy và con đang đùa.”

Mẹ tôi nghe thấy lời này của anh ta, nhanh chóng bỏ tay ra khỏi đầu tôi, tức giận gầm gừ nói: “Đùa? Lấy mạng người ra đùa được sao?”

Tôi phẫn nộ!

Giang Ly nâng tay xoa xoa chỗ tôi bị mẹ cốc, sau đó thuận tay ôm tôi vào lòng: “Mẹ, mẹ nghỉ một chút đi, con khuyên nhủ cô ấy được rồi.”

Mẹ ruột của tôi cuối cùng cũng phát hiện bà thực sự không nên tham gia vào việc đang xảy ra giữa hai vợ chồng nhà người ta, huống hồ bà vừa mới ở ngoài cửa cũng không làm chuyện tốt gì. Thế là bà hòa nhã cười với Giang Ly, nói: “Vậy mẹ giao nó lại cho con, không được thì con cứ bóp chết nó nhé!” Nói xong, bà quay người rồi đi.

Tôi u oán đưa mắt tiễn mẹ tôi rời đi. Đợi sau khi bà đóng cửa lại, tôi đẩy Giang Ly ra, giận dữ nhìn anh ta.

Giang Ly vô tội nhìn tôi, thấp giọng nói: “Ai bảo cô không phối hợp với tôi.”

Tôi vô cùng phối hợp, đáp anh ta một cái: “Ra ngoài, lão nương muốn thay quần áo!”

Giang Ly coi như đứng cùng một chiến tuyến với mẹ tôi, bây giờ anh ta chính là con trai ruột của mẹ tôi, còn tôi chỉ là đứa con dâu nhỏ chịu sự giày vò, thiên lý ở đâu chứ!

Buổi trưa, khi mẹ tôi làm cơm, tôi nhân cơ hội nói với bà: “Mẹ, Giang Ly thích ăn cay, càng cay càng tốt.”

Mẹ tôi khinh bỉ nhìn tôi một cái, nói: “Mẹ đã hỏi rồi, nó ngoài cay ra, khẩu vị gì cũng có thể ăn được.”

Tôi thấy lời gièm pha không thành công, nhanh chóng chạy trốn, dù gì Giang Ly và mẹ tôi liên hợp với nhau, không có một chút cơ hội nào cho tôi xen vào.

Đương nhiên, vốn dĩ tôi cho rằng, trên hình thức đáng nhẽ là tổ hợp con gái, con rể, mẹ chồng, nhưng trên thực chất lại thành là tổ hợp ba người: con trai, con dâu, mẹ chồng ác độc, điều này đã đủ khiến tôi buồn bực rồi, đến buổi tối lại thêm một thành viên thống soái – cô em chồng.

Người gọi là cô em chồng chính là cô hàng xóm có bộ ngực cỡ D nào đó, không có chút quan hệ máu mủ gì với mẹ tôi, nhưng vào thời khắc quan trọng, luôn khiến người ta hoài nghi đó là con gái ruột của mẹ tôi, Hạp tử.

Con dâu sẽ bị mẹ chồng trách mắng, chị dâu sẽ bị cô em chồng khinh bỉ, vợ còn bị chồng chà đạp... Bây giờ tôi có lý do để vô cùng tin tưởng, tôi thực sự cảm nhảm kịch bản rồi.

Dù gì bữa cơm tối nay cũng phải ăn, mọi người đều vui vẻ, hòa đồng, chủ, khách cùng vui. Hai người đối đầu, một người vây xem, thêm một người nữa lặng lẽ chảy nước mắt trong lòng...

Cuối cùng, tôi thậm chí đưa ra được một quyết định vô cùng anh minh: Sau này sẽ không dễ dàng đắc tội với Giang Ly nữa, dù có đắc tội, cũng không thể để hai kẻ mắc tâm bệnh phát cuồng, tang tận lương tâm ăn cây táo rào cây sung kí biết được...

Ăn tối xong, Giang Ly nắm tay tôi rồi từ biệt mẹ tôi và Hạp tử, sau đó nhét tôi vào trong xe, khệnh khạng mà đi.

Tôi ngoan ngoãn ngồi trong xe, không phát ra tiếng nào.

Giang Ly nhìn tôi qua gương chiếu hậu, nói: “Cô vẫn còn tức giận sao?”

Tôi nói, giọng không vui vẻ lắm: “Thừa lời, nếu không thì anh cũng thử cảm giác bị người thân quay lưng xem?”

Giang Ly: “Làm gì nghiêm trọng như cô nói, mọi người cũng vì tốt cho cô.”

Tôi lắc lắc đầu, tức giận chẳng còn hơi sức đâu mà nói: “Đừng có làm bộ làm tịch trước mặt tôi thế này, tất cả đều là mưu kế của anh!”

Biểu cảm của Giang Ly có chút vô tội: “Tôi vì muốn giữ thể diện cho cô nên mới biểu hiện tốt một chút, ai biết được cô lại chẳng biết điều chút nào.”

Mắt không dò, thờ không dốc, nói ra những lời mặt dày, vô sỉ như thế này, độ dày của da mặt Giang Ly thật là được sự chân truyền từ mẹ tôi.

Giang Ly có lẽ do làm chuyện xấu mà chột dạ, cho nên anh ta thỏa hiệp: “Được rồi, sau này sẽ không tùy tiện đùa với cô về chuyện ngủ riêng nữa.”

Thần sắc của tôi hòa dịu hơn một chút: “Đây là anh nói đó.”

Giang Ly bổ sung: “Vậy sau này cô cũng không thể để tôi bị đói nữa.”

Tôi: “Được rồi, được rồi, biết ngay là anh không từ tế như vậy mà.”

Một lúc sau, Giang Ly lại nói: “Cô đi làm ở đâu vậy, nếu như thuận đường, tôi đón cô nhé?”

Tôi hồ nghi nhìn anh ta, hỏi: “Anh có thể tốt bụng như thế này sao?”

Giang Ly nói rất thẳng thắn: “Tôi không có lòng tin đối với nhân phẩm của cô.” Quay đi quay lại vẫn là sợ tôi không làm cơm cho anh ta.

Tôi đành nói ra địa chỉ và tên của công ty.

Giang Ly nghe thấy lời tôi, rõ ràng có chút sững sờ. Tôi rất bồn chồn, liền hỏi: “Sao nào? Lễ nào công ty này là do anh mở?”

“Không!” Giang Ly nghiêm túc lắc đầu. “Chỉ là nghe quen quen.”

Công ty quảng cáo XXX rất nổi tiếng, quen tai cũng là bình thường, thế là tôi cũng không để ý lắm.

Sau đó, rất nhanh, tôi liền biết cái gọi là quen tai rốt cuộc là có ý gì.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Ơi Theo Anh Về Nhà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 20

Vương Khải, con người này cũng không biết là trúng tà gì rồi, đột nhiên có nhiệt tình rất lớn đối với thức ăn của nhân viên trong nhà ăn, buổi trưa nào cũng cùng tôi đi ăn cơm, khiếp quá đi mất.

Tôi cũng chẳng quan trọng, dù gì chỉ cần đồ ăn sạch sẽ, có thể ăn là tốt rồi. Suy cho cùng, dưới gầm trời này có thể làm được đồ ăn ngon giống như mẹ tôi thật hiếm thấy.

Bởi vì Vương Khải đến tương đối nhiều lần cho nên nhân viên của công ty cũng không nhìn anh ta giống như nhìn người ngoài hành tinh nữa, đương nhiên ngoại trừ những cô gái đa tình hoặc những cô mang oán hận trong lòng.

Vương Khải bưng một đĩa tôm, ngồi xuống nói với tôi: “Thư ký Quan, cô có phải là thư ký của tôi không?”

Khỏe miệng tôi co giật một chút, phải thừa lời như thế này sao? Nếu không phải thì sao anh không gọi tôi là “Quan đại gia” đi?

Vương Khải đẩy đĩa tôm đến trước mặt tôi, cười hi hi nói: “VẬY ĐƯỢC, bóc vỏ tôm cho tôi nhé!”

Tôi không thèm nhìn những con tôm đỏ hồng, khiến người ta vừa nhìn thấy đã muốn ăn, nói: “Tôi là thư ký, không phải là người hầu.”

Vương Khải lại dịu giọng hơn, nói: “ĐƯỢC! Tiểu Yến, cô bóc cho tôi một con nhé!”

Tôi thấy ón lạnh, đặc biệt muốn nhắc nhở anh ta, anh đã tuổi này rồi, thực sự không thích hợp giả vờ non nớt nữa. Nhưng mà cân nhắc đến da mặt của anh ta dày không bình thường, nghĩ lại cũng không để ý những điều này, thế là tôi đành lờ mắt, hung dữ nói: “Anh không có tay sao?”

Vương Khải chẳng để ý một chút nào, cầm một con tôm lên, cười he he nói: “ĐƯỢC RỒI, VẬY TÔI BÓC CHO CÔ.”

Tôi: “...”

Vương Khải không thích nói thật, nhưng trước đây anh ta nói một câu rất có đạo lý, chính là câu: “Tình lực dồi dào”, đến ăn bữa cơm cũng có thể nghĩ ra nhiều thủ đoạn như thế này, xem ra năng lượng não bộ thực sự là quá dư thừa. Tôi vốn dĩ cho rằng con người này lăng nhăng, linh tinh, khi làm việc chắc chắn cũng rất vô kỷ luật, ai biết được anh ta lại rất lợi hại, không chỉ giải quyết xuất sắc những công việc trong phạm vi phận sự của mình, còn có rất nhiều việc đều là do thư ký như tôi đây không nghĩ chu đáo, được anh ta phát hiện và giải quyết. Các nhân viên trong công ty đều khâm phục anh ta, tuy nhiên có không ít người thực sự chẳng thích gì anh ta, ví dụ như những nhân viên nam không tìm được bạn gái, hoặc là một số trinh khiết, liệt phụ từng bị Vương Khải trêu đùa (được rồi, tôi không phải là trinh khiết liệt phụ, nhưng tôi cũng không thích bị anh ta trêu đùa).

Lúc này tôi nhìn ngón tay cầm tôm của Vương Khải, thờ dãi nói: “Anh đúng thật là vô vị.”

Vương Khải đắc ý nói: “Cô có biết có bao nhiêu cô gái muốn được tôi bóc tôm cho không, đừng nói là bóc tôm, đến cởi áo bọn họ cũng đều cam tâm tình nguyện...”

“Ngừng lại, ngừng lại”, tôi ngượng ngập ho hai tiếng, “Anh làm sao mà thứ gì cũng có thể liên tưởng đến những việc đó vậy.” Đây chỉ có thể chứng minh trong đầu anh ta toàn là những chuyện đó...

Vương Khải khinh thường và bất mãn với thái độ của tôi: “Mọi người trưởng thành rồi, cô cũng không giả vờ được với tôi đâu, hơn nữa cô cũng đã kết hôn rồi, hơn nữa người đàn ông của cô vừa vô dụng lại vừa biến thái!”

Tôi cau mày, phản bác anh ta: “Anh luôn nói mình mê lực vô biên, bạn gái nhan sắc, mấy hôm nay sao tôi không thấy một ai nhỉ? Đàn ông mà, thích thể diện, thích nói dối cũng rất bình thường, điều này tôi có thể lý giải được.”

Vương Khải lại nói: “Vật đến cực điểm tất phản, bạn gái nhiều quá cũng rất ảm ỉ, cho nên bây giờ tôi muốn đôi tai thanh tịnh một chút.”

Tôi chẳng buồn để ý: “Lừa, lại lừa đảo.”

Vương Khải: “Cô vẫn không tin tưởng mê lực của tôi, tôi ở trên giường là...”

Tôi xua xua tay cắt ngang lời anh ta, hỏi: “Ngoài những chuyện này thì không thể nói chuyện gì khác sao?”

Vương Khải giả vờ như vô tội, nói: “Đàn ông và phụ nữ ở cùng nhau, không nói chuyện lên giường, còn có thể nói chuyện gì?”

Tôi nghiêm túc chỉ trích anh ta: “Sao anh có thể nói những lời như thế này chứ?”

Vương Khải cười hi hi, vừa muốn tiếp lời, lại bị tôi cắt ngang: “Đàn ông và đàn ông ở cùng nhau không phải cũng có thể nói chuyện lên giường sao?!”

Vương Khải sợ hãi nhìn tôi một cái, run rẩy đặt con tôm anh ta vừa bóc vỏ vào đĩa cơm của tôi.

Còn tôi lúc này đã xấu hổ đến mức không thể tự nhiên được nữa, lại hỏi thăm cả nhà anh ta... Hình tượng của tôi, tâm linh của tôi, thể giới quan của tôi đều bị Giang Ly biến thái kia làm méo mó rồi!

Tôi đang suy nghĩ xem nói chút gì đó để cứu vãn hình tượng của mình một chút, mắt vô tình nhìn ra xa, lại nhìn thấy một bóng dáng rất quen thuộc. Sau đó, tôi kinh hãi đến mức nói không a lời.

Vương Khải xua xua tay trước mặt tôi, nói: “Tiểu Yến, cô ngốc rồi sao?”

Tôi sực tỉnh: “Chuyện này, Vương phó tổng à, tôi muốn hỏi anh một chút, nhà ăn nhân viên của chúng ta có cho phép người ngoài đến ăn cơm không?” Anh ta nhất định không thể đây, làm sao có thể trùng hợp như thế chứ.

Vương Khải lắc đầu: “Không biết, hình như là không thể...sao vậy?”

Tôi thần thờ nhìn thân người gầy gò ở chỗ xa kia, nhất thời quên để ý đến Vương Khải.

Vương Khải nhìn theo ánh mắt tôi, có lẽ cũng nhìn thấy người kia. Anh ta cười hi hi, nói: “Hóa ra là hồng hạnh không vượt tường, không phải là vấn đề của hồng hạnh, mà là vấn đề của tường.”

Tôi thu ánh mắt lại: “Ý gì chứ?”

Vương Khải giới thiệu ý người, cười cười nói: “Đừng si mê mụg quáng, cô không được đâu.”

Tôi nghe mà chẳng hiểu gì.

Vương Khải quay đầu, biểu ý người tôi đang nhìn phía xa kia: “Cô đừng có nhắm đến cậu ta, người ta nhỏ bé như vậy không chịu được sự chà đạp của cô đâu, cô cũng lắm cũng lắm tổn hại tôi thôi nhé.”

Tôi lắc đầu: “Anh hiểu nhầm rồi.”

Vừa rồi không cẩn thận nhìn thấy người kia, lại chính là cậu bạn trai nhỏ của Giang Ly (có lẽ là một trong số), chính là mỹ nam đệ đệ gặp vào buổi tối hôm chúng tôi đi đăng ký kết hôn, lúc đó đã khiến cho tôi ngạc nhiên rồi. Bây giờ cậu ta xuất hiện ở đây, tám phần là nhân viên trong công ty này rồi. Tôi đột nhiên nhớ ra mấy ngày trước Giang Ly có nói với tôi, anh ta nói tên công ty chúng tôi nghe có chút quen tai, nghĩ ra chính là bởi vì mỹ nam đệ đệ kia làm việc ở đây, Giang Ly nói quen tại căn bản là biết rồi.

Tôi đang nghĩ ngợi lung tung thì phát hiện ra mỹ nam đệ đệ kia dường như cảm thấy có người đang nhìn cậu ta chằm chằm, thế là nhìn về phía bên này. Tôi nhất thời quên mất thu ánh mắt về, cứ như vậy nhìn. Sau đó, mỹ nam đệ đệ kia đi về phía chúng tôi.

Tôi nhất thời bưng tỉnh, cậu ta muốn làm gì đây? Khiêu khích? Hay là biểu hiện gì đó tốt?

Rất nhanh chóng, tôi liền hiểu ra vì sao cậu ta muốn đi đến, nguyên nhân rất đơn giản, cậu bé này hình như mắt không được tốt lắm. Cậu ta đi đến đã rất gần tôi rồi, lúc này mới nhận ra tôi. Thế là biểu hiện trên mặt cậu ta nhanh chóng từ nghi hoặc biến thành...khinh thường? Ghét bỏ? Đố kỵ? Phẫn nộ?...Tóm lại là rất phức tạp, rối rắm, nhìn đến mức tôi có chút đau lòng cho cậu bé này.

Tôi chột dạ, hé khoe miệng cười với cậu ta một cái, theo như Vương Khải, người tận mắt chứng kiến nói, khi đó tôi thật sự cười rất khó coi. Đây cũng là chuyện bất đắc dĩ, dù gì tôi là vợ của bạn trai cậu ta, áy, câu nói này nghe có vẻ tương đối loạn.

Mỹ nam đệ đệ không nhìn biểu hiện tốt của tôi, cười lạnh lùng một cái rồi quay người rời đi.

Tôi đành tiếp tục ăn cơm. Dù gì bị anh chàng đẹp trai khinh thường nhiều rồi, cũng đã quen rồi.

Vương Khải hưng phấn hỏi: “Chuyện gì vậy? Sao tôi cảm thấy như bọn cô quen nhau trước đây rồi?”

Tôi thuận miệng bịa chuyện: “Anh không nhìn thấy sao, tôi là có lòng dạ dỏ, đáng tiếc tiểu chính thái nhà người ta chê tôi không đủ trình.” Chảy nước mắt, bị người khác khinh thường tôi cũng nhận rồi, bây giờ tôi lại còn muốn chính mình khinh thường mình...

Vương Khải đắc ý cười, nói: “Tôi sớm đã nói rồi, cô không được đâu.”

Tôi ngược mắt lên nhìn anh ta một cái, hỏi: “Sao mà anh biết, lẽ nào anh quen biết anh ta?”

Vương Khải gật đầu nói: “Cậu ta là con trai của cổ đông lớn thứ hai tập đoàn Nam Tinh, vừa tốt nghiệp đại học, bị bố ném vào đây rèn luyện.”

Trong tình huống thông thường, có thứ hai tất có thứ nhất, sau khi xuất hiện cái thứ hai, mọi người đều hứng thú với thứ nhất. Tôi cũng giống như những người bình thường khác, tiện miệng hỏi: “Vậy đại cổ đông lớn nhất là ai?”

Vương Khải tiện tay bỏ vào trong đĩa cơm của tôi một con tôm nữa, nhẹ nhàng thân nhiên trả lời: “Vương Thành Hải”

Tôi: “Ông ấy cũng họ Vương à?”

Vương Khải: “Ông ấy là bố tôi.”

Thông qua Vương Khải, tôi biết tên của mỹ nam đệ đệ kia là Tiết Vân Phong. Tôi cảm thấy Vương Khải biết Tiết Vân Phong là người đồng tính, nhưng anh ta lại không muốn tùy tiện tiết lộ chuyện riêng tư của người khác, vẫn áp ứng không nói. Tôi đành huênh hoang, không ngượng mồm nói với anh ta, lần đầu tiên tôi nhìn thấy người kia, liền biết cậu ta là gay... Vương Khải từ đây tin tưởng một cách sâu sắc, không hoài nghi năng lực hủ nữ của tôi, khiến tôi không còn dũng khí để giải thích với anh ta nữa, tôi không phải hủ nữ, dù gì sự việc đã đến mức này rồi, tôi giải thích anh ta cũng không tin. Tôi thực sự không phải là hủ nữ gì cả.

Ăn tối xong, tôi quyết định nói chuyện từ tế về tiểu mỹ nam kia với Giang Ly, vì sao tiểu mỹ nam kia vẫn tràn đầy ý thù địch với tôi? Anh ta rõ ràng nên biết, tôi và Giang Ly thực sự không có quan hệ gì chứ nhỉ?

Thế là tôi nhân lúc anh ta ăn cơm no, tâm trạng tốt, hỏi: “Giang Ly à, anh biết hôm nay khi đi làm tôi gặp ai không?”

Lúc này Giang Ly đang lên mạng, mắt anh ta không rời khỏi màn hình máy tính, tiện miệng hỏi:

“Ai?”

Tôi: “Chính là bạn trai anh, Tiết Vân Phong.”

Giang Ly không vấp, đáp lại một câu: “Ừ”

Tôi đợi rất lâu, không đợi được anh ta nói câu gì có ý nghĩa một chút. Quá đáng quá rồi, tôi chuẩn bị lời rất lâu rồi, giờ anh ta lại trả lời có một câu? Tôi không hài lòng: “Anh có thể phát biểu chút suy nghĩ không?”

Cuối cùng Giang Ly cũng di chuyển ánh mắt khỏi màn hình máy tính, quay người nhìn tôi, hỏi: “Cô muốn tôi nói gì?”

Tôi muốn anh nói gì à? Đây là thái độ gì vậy! Thế là tôi đổi phương thức, khéo léo dẫn dắt từng bước, dứt khoát thẳng thừng nói: “Hình như cậu ta có ý thù địch với tôi, anh không nói rõ ràng quan hệ của hai chúng ta với cậu ta sao?”

Giang Ly trả lời: “Tôi bảo cậu ấy rồi, tôi phải lấy cô.”

Tôi có một chút không thể hiểu được: “Chỉ thế thôi sao?”

Giang Ly gật đầu, coi như thừa nhận.

Tôi vỗ trán thở dài: “Tên tiểu tử anh có biết yêu đương không chứ, chỉ thế này là không đủ! Anh phải bảo với cậu ta, giữa anh và tôi ngoài có giấy chứng nhận kết hôn ra, những thứ quan hệ khác đều không có, nếu không thì cậu ta sẽ hiểu lầm anh, tình cảm của bọn anh sẽ đổ vỡ!” Quan trọng nhất chính là tiểu mỹ nam kia sẽ luôn nhìn ánh mắt oán hận nhìn tôi, bất kỳ ai cũng không chịu đựng nổi... .

Giang Ly cau mày, nói: “Cậu ấy cũng không hỏi.”

Thật là đồ đầu đất, không ngờ Giang Ly lúc nào cũng thông minh đến tối mà ở chuyện này thì cái gì cũng không biết. Tôi đành nói: “Cậu ấy không hỏi không có nghĩa là cậu ấy biết rồi, có một số chuyện bắt buộc phải nói rõ ràng.”

Giang Ly: “Không ngờ đàn ông cũng phiền phức như thế này.”

“Thừa lời, chuyện tình cảm có thể không phiền phức sao? Ngày mai anh đi giải thích với cậu ấy nhé, nếu không hôm nay cũng được, nhanh lên.”

Giang Ly lắc đầu: “Cô đi nói với cậu ấy chẳng phải là được rồi sao?”

Tôi toát mồ hôi: “Cậu ta ghét tôi như vậy, tôi nói rồi cậu ta cũng sẽ không tin, huống hồ tôi là gì của cậu ta? Tôi dùng danh nghĩa gì để nói với cậu ta?”

Giang Ly nghĩ một chút, có lẽ là cảm thấy danh nghĩa “vợ của bạn trai” thực sự có chút hỗn loạn, thế là chán nản lắc đầu, nói: “Thôi không cần, cậu ấy sẽ hiểu.”

Tôi: “Không được! Anh không nhìn thấy ánh mắt của cậu ta hôm nay đâu, cứ phảng phất như tôi là nữ ma đầu phóng hỏa giết người, tội ác ngập trời vậy! Chúng tôi tốt xấu gì cũng ở cùng một công ty, tốt xấu gì cũng là đồng nghiệp. Hơn nữa, nếu như tiểu mỹ nam này có vướng mắc tâm sự, mưu sát tôi thì phải làm thế nào? Dù gì cũng cùng làm việc, gây án cũng dễ dàng...”

“Được rồi, được rồi!” Giang Ly vỗ vỗ trán, không chịu đựng được sự dài dòng của tôi. “Tôi đi nói là được chứ gì, phụ nữ thật phiền phức! Đàn ông cũng thật phiền phức!”

Vậy anh yêu lộn đi, lộn không phiền phức đâu!

Bạn đang đọc truyện *Vợ Ơi Theo Anh Về Nhà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21

Từ sau lần gặp tiểu mỹ nam Tiết Văn Phong ở nhà ăn của nhân viên, tôi không gặp lại cậu ta ở đó nữa. Theo Vương Khải khai báo, trong cuộc sống, đứa trẻ này thích nghiên cứu linh tinh, ghét chỗ đông người, cho nên cậu ta không đi đến nhà ăn nhân viên cũng là bình thường. Bố của Vương Khải và bố của Tiết Văn Phong đều là cổ đông của tập đoàn Nam Tinh, vậy thì hai người bọn họ chắc cũng là người quen, cho nên lời của Vương Khải có độ tin cậy rất cao.

Từ khi tình cờ gặp trong nhà ăn kia, tôi chỉ gặp lại Tiết Văn Phong một lần, đương nhiên không phải là trong nhà ăn nhân viên. Chuyện là một buổi sáng nào đó, tôi lại thần kinh trúng gió dậy sớm năm phút, sau đó đi làm, khi vào trong thang máy thì gặp tiểu mỹ nam này. Cậu ta nhìn tôi, giống như nhìn một người xa lạ, mặt không chút biểu cảm. Tôi thăm thò dài, xem ra Giang Ly làm công tác tư tưởng cho cậu ta cũng rất đến nơi, đến chốn, như thế này tôi cũng yên tâm rồi... Dù gì mặt không chút biểu cảm cũng tốt hơn nhiều biểu cảm lẫn lộn, thập cẩm, có chút rối rắm như thế kia.

Tuy tôi thích anh chàng đẹp trai, nhưng tôi rất rõ có vài anh chàng đẹp trai không thể đến gần được, ví dụ như Vương Khải, ví dụ như Tiết Văn Phong, lại ví dụ như Giang Ly. Sau đó, tôi liền bị phần phát hiện, xung quanh tôi thực sự không hề thiếu các anh chàng đẹp trai, cái thiếu chính là anh chàng đẹp, bình thường...

Bởi vì bọn họ đều không bình thường, cho nên sự việc không bình thường vẫn cứ xảy ra, ví dụ như tối hôm nay.

Kỳ nghỉ Quốc khánh là ngày tốt, tôi là người quen ở nhà cho nên cũng không chạy loạn đi đâu, con người Giang Ly này, thông thường ban ngày sẽ mất dạng, tối mới chuẩn giờ về nhà ăn cơm.

Buổi tối hôm nay, tôi đang ngồi trong phòng khách lên mạng, đột nhiên, trên màn hình máy tính nhảy ra một cửa sổ màu đen, cửa sổ màu đen này, mọi người đều rất quen thuộc nhỉ?

Máy tính của tôi tuy là một Vạn niên thụ, không động gì đến thì co giật, nhưng vẫn ít khi có hành động mạnh mẽ thế này. Tôi cho rằng đây chẳng qua chỉ là những lỗi nhỏ, kiểu như giả vờ chết mà bác Vạn niên thụ kia thường diễn, thế là nghiêm nhiên tắt đi. Sau đó sự việc không ngờ được lại xảy ra.

Trên hộp thoại màu đen kia xuất hiện mấy chữ: Quan Tiểu Yến?

Lúc đó, tôi liền lơ mơ, đây là ở đâu ra? Máy tính Vạn niên thụ kia lại hét ra tên của tôi? Thế là tôi hứng khởi gọi Giang Ly: “Giang Ly, mau đến xem đi, máy tính của tôi là trí tuệ nhân tạo tiến tiến nhất trên thế giới rồi...”

Giang Ly đi đến phía sau tôi, nhìn vào màn hình máy tính của tôi một cái, sau đó nhìn tôi như nhìn kẻ điên, mặt không biểu cảm nói: “Cô bị mộng du rồi.”

Được rồi, bởi vì tôi là kẻ ngu tin học cho nên với những chuyện như thế này không có chút kinh nghiệm gì, cũng không ngờ rằng “hacker xâm nhập” lại thế này.

Lại bởi vì tôi là kẻ ngu tin học cho nên tôi rất sùng bái hacker, thế là lúc này tôi ôm tâm trạng tôn kính và sợ hãi, run rẩy gõ lên một hàng chữ trên cửa sổ màu đen kia: “Dám hỏi đại hiệp là cao nhân phương nào?”

Đối phương được thể trả lời: “Không ngờ máy tính của cô lại dễ dàng bị xâm nhập như thế này, còn may tôi là một người có đạo đức, có nhân phẩm, không tùy tiện động quá nhiều vào đồ của cô.”

Tôi có chút hoảng: “Vậy anh rốt cuộc muốn làm gì?”

Đối phương: “Nhớ cô thôi, lẽ nào cô không nhớ tôi sao? Mấy hôm nay cô làm sao cứ rúc ở trong nhà không ra ngoài vậy, chi bằng ngày mai chúng ta đi leo núi đi?”

Nói linh tinh, vớ vẩn mà lại dài dòng vô đối, phong cách nói chuyện này, trong số những người mà tôi quen biết, chỉ có một mình Vương Khải thôi. Tôi

định thần lại, trả lời: “Anh có phải là Vương Khải không?”

Đối phương: “Đừng rồi! Tiểu Yến Yến, cô thật là càng ngày càng thông minh, thường cô một cái ôm!”

Tôi nén lửa giận trong lòng, trả lời: “Thật vô vị, phiền anh rút ra khỏi máy tính của tôi ngay.”

Vương Khải: “Được rồi, nhưng mà tôi đang ở trong máy tính của cô sửa đồ, xem ra mấy ngày nay máy tính của cô không thể dùng được rồi...”

Tôi: “Rốt cuộc anh muốn thế nào?!”

Vương Khải: “Ngày mai đi leo núi cùng tôi nhé, leo núi về sẽ sửa cho cô.”

Tôi: “Anh bí ối quá đó!”

Vương Khải: “Tiểu Yến, đừng như thế này, cô xem ông chồng không có năng lực X kia của cô không ở cùng cô, tôi có lòng tốt đưa cô ra ngoài chơi, cô còn nói tôi như vậy.”

Câu “ông chồng không có năng lực X” kia khiến cho Giang Ly nổi giận, anh ta kéo tôi ra, ngồi xuống trước máy tính, lặng lẽ trả lời một câu: “Tôi là ông chồng không có năng lực X của cô ấy.”

Câu nói này rất quen thuộc...

Vương Khải bên kia rất lâu không thấy trả lời lại.

Sau đó những ngón tay dài nhỏ của Giang Ly nhảy múa trên bàn phím, gõ ra câu nói: “Hôm nay tôi sẽ không cưỡng X cậu.”

Giang Ly: “Tôi sẽ chỉ cưỡng X máy tính của cậu.”

Tôi còn chưa kịp phản ứng lại, Giang Ly đã liền mở ra một khung cửa sổ đen nữa, gõ bàn phím nhanh như bay. Sau đó trong khung cửa sổ đen kia nhảy ra một chuỗi những ký hiệu tôi nhìn không hiểu lắm.

Tôi rất muốn giả vờ tạo ra bộ dạng hiểu biết, nhẫn nại nhìn. Đáng tiếc những ký hiệu kia thực sự rất có công hiệu thôi miên, tôi vừa nhìn một lát liền không trụ nổi nữa, đánh ngáp dài, rời khỏi Giang Ly, đi vào bếp pha cà phê cho anh ta, coi như là báo đáp.

Giang Ly khởi động lại máy tính, sau đó nhận lấy cà phê, tiện miệng nói một câu: “Máy tính của cô nát quá!”

Tôi cho rằng anh ta thua Vương Khải rồi, vì vậy mượn cớ đòi cho máy tính, thế là phản bác nói: “Kỹ thuật không bằng người ta thì thừa nhận đi, liên quan gì đến máy tính của tôi chứ!” Tuy nó đích xác là một Vạn niên thụ!

Giang Ly thoải mái dựa vào ghế nói: “Ngày mai làm cho tôi chút đồ ăn ngon nhé!”

Xí, đánh thua còn có mặt mũi đòi công?

Lúc này, máy tính đã khởi động lại xong, Giang Ly nhường chỗ ngồi lại cho tôi: “Tiểu tử kia chỉ có thể cài đặt lại hệ thống thôi.”

Hai mắt tôi sáng như sao (đây tuyệt đối là các vì sao sừng bái) nhìn Giang Ly, cảm thán nói:

“Hóa ra anh là kỹ sư mạng, chẳng trách lợi hại như vậy.”

Giang Ly khuấy khuấy cốc cà phê, trả lời: “Trước đây là vậy.”

Tôi hiếu kỳ hỏi: “Vậy anh đổi nghề rồi à? Bây giờ anh làm gì?”

“Bây giờ chẳng làm gì cả!” Giang Ly vô cùng khoa trương trả lời, cúi đầu nhìn cà phê trong cốc một cái, cau mày lại: “Nửa đêm rồi cô cho tôi uống cà phê làm gì?”

„

Choáng, vừa rồi tôi buồn ngủ quá, cho nên liền nghĩ kiểm cho anh ta thứ đồ gì để xốc lại tinh thần. Nhưng mà thái độ của tiểu tử này cũng thực tồi tệ, tốt xấu gì cũng nên nói tiếng cảm ơn chứ!

Giang Ly không đợi tôi trả lời, bung cốc cà phê lên uống một ngụm, sau đó cànng cau mày: “Mùi vị này thật kỳ quái, sau này cô đừng pha nữa.”

Này, lão nương lần đầu tiên pha thứ dờ hơi này, được chưa nào!

Lúc sắp đi ngủ, tôi nhận được tin nhắn của Vương Khải, cả tin nhắn chỉ có một số chuỗi số tình lực.

Thế là tôi huênh hoang, tôi đắc ý, tôi sáng khoái. Tôi cười híp mắt trả lời anh ta: “Anh thật sự là thụ mà, chẳng trách chỉ mấy lần giày vò mà đã treo máy

rồi.”

Vương Khải bỏ qua hình tượng lời thôi dài dòng thường ngày, cũng chẳng để ý đến tôi nữa. Tôi nghĩ, anh ta thực sự bị tổn thương lòng tự trọng rồi... dù gì, bất luận thế nào, đây cũng là tự mình chuốc lấy.

Tuy tôi không thích hành vi của Vương Khải nhưng lời của anh ta cũng không phải là không có đạo lý, dù gì kỳ nghỉ Quốc khánh một năm mới có một lần, cứ rúc ở trong nhà, thực sự buồn chán, thế là tôi quyết định ra ngoài chơi bời.

Một mình ra ngoài vô vị quá, nếu cùng Giang Ly ra ngoài, có thể sẽ càng vô vị, huống hồ còn có khả năng bị bắt nạt. Hạp Tử và bạn trai đang nóng bỏng, làm gì có hơi sức mà để ý đến tôi. Vương Khải, con người này... bởi vì vừa mới ngược đãi anh ta cho nên tôi cũng chẳng có mặt mũi đi tìm anh ta, huống hồ bây giờ anh ta chưa biết chừng đang ở cùng một mỹ nữ nào đó, kỳ nghỉ dài thế này, làm sao anh ta có thể cam chịu một mình cô đơn.

Được rồi, vậy đi tìm mẹ tôi đi, khó khăn lắm mới được nghỉ, tôi cũng nên hiếu kính với bà.

Mẹ tôi cho rằng tôi lại cãi nhau với Giang Ly, tôi giải thích cả nửa ngày, bà mới tin, sau đó giả vờ không muốn cùng tôi đi ra khu sinh thái ở ngoại thành nghỉ... Lão thái thái này vẫn thật là khó chịu.

Khu sinh thái rất tuyệt, bên trong phong cảnh rất đẹp, đồ ăn vô cùng hợp khẩu vị, chủ yếu là do nguyên liệu ở đây rất ngon và tươi mới.

Mẹ tôi tuy tính cách điên điên khùng khùng nhưng lại có sở thích cực kỳ không phù hợp với tính cách của bà – câu cá. Trước đây, tôi nghĩ mãi không thông, bà thích làm gì không làm, vì sao lại cứ thích câu cá, đó là một hoạt động yêu cầu tính nhẫn nại bậc nhất. Sau này, thường xuyên cùng bà đi câu, tôi mới phát hiện ra, hóa ra bà đơn thuần chỉ coi câu cá là nói chuyện. Có mấy lần, bà mãi nói chuyện với tôi, cá cắn câu cũng mặc kệ, cứ thế đến khi tôi nhắc nhở, bà mới từ từ nâng cần câu lên, lại gắn mỗi câu vào.

Tóm lại, với mẹ tôi, gọi là đi câu cá chẳng bằng gọi là đi cho cá ăn thì chính xác hơn.

Ngày thứ hai đến khu sinh thái, mẹ tôi liền tóm tôi đi câu cá cùng bà, tôi đành ngoan ngoãn tuân lệnh.

Mùa thu đến rồi, hôm nay không khí không tồi, tiết trời dễ chịu, hơn nữa nước hồ trong xanh khiến lòng người ta vô cùng thư thái. Tôi đột nhiên phát hiện thời tiết như thế này mà hoạt động một chút cũng thực sự không tồi, cứ buồn bã trong nhà sẽ phát ngáy.

Mẹ tôi ngồi trên một phiến đá lớn, mắc mồi, vung cần câu mấy cái, giống như bắt đầu câu cá.

Một lát sau, bà quay đầu nhìn tôi, dường như muốn nói gì nhưng lại có chút do dự.

Kỳ quái, mẹ tôi mà cũng có chuyện khó mở miệng ư? Tôi hiếu kỳ hỏi: “Mẹ, mẹ muốn đi tiểu à?”

“Khụ, khụ...” Mẹ tôi không tự nhiên, ho khan hai tiếng. “Tiểu Yến, mẹ nói với con chuyện này.”

Tôi: “Chuyện gì vậy?”

Mẹ tôi nói: “Bố con mấy ngày trước đến tìm mẹ.”

Tôi cau mày: “Sau đó thì sao, mẹ có đánh ông ta đến mức bới đất tìm răng không?”

Mẹ tôi chán nản lắc đầu, nói: “Ông ấy dù gì cũng là bố con, con hà tất phải hận ông ấy như vậy.”

Tôi: “Mẹ không hận ông ấy sao?”

Mẹ tôi lại điên điên khùng khùng, thờ dài nói: “Đều là chuyện đã qua rồi, mẹ sớm không còn hơi sức mà hận ông ta nữa.”

Tôi: “Nhưng ông ta phản bội, vứt bỏ mẹ.”

Mẹ tôi không trả lời, chỉ hỏi: “Vậy thì con hận Vu Từ Phi không?”

Vu Từ Phi? Nghe thấy tên anh ta, tôi có chút im lặng. Tôi không muốn gặp anh ta, không muốn nhắc đến anh ta, nhưng mà, tôi hận anh ta không?

Mẹ tôi thấy vậy, lại nói: “Con xem, con cũng đã bỏ qua cho Vu từ Phi rồi, trên thế giới này làm gì có yêu hận nhiều như vậy, sống tốt ngày tháng của mình mới là đúng đắn.”

Tôi ngẩng đầu, nói: “Ai nói con bỏ qua? Con hận Vu Từ Phi, hận tất cả những người bỏ rơi con!”

Tay cầm cần câu của mẹ tôi hơi run một chút, bà nói: “Tiểu Yến à, con hơi cực đoan. Con phải biết, một người hạnh phúc hay không, không liên quan đến người khác đối xử với anh ta thế nào, mà là anh ta đối xử với thế giới này thế nào.”

Tôi cúi đầu không nói.

Mẹ tôi lại nói: “Nha đầu ngốc, tha thứ cho người khác cũng chính là tha thứ cho chính mình đó.”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Ông Theo Anh Về Nhà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22

Kỳ nghỉ Quốc khánh trôi qua cũng không tôi, mẹ tôi sắp nhận giấy chứng nhận người cao tuổi nhưng lên núi xuống sông, tinh thần bà vẫn phấn chấn.

Đương nhiên có một sự kiện khiến tôi không thoải mái. Theo mẹ tôi báo cáo, người bố trên ý nghĩa sinh vật của tôi nói tìm bà là muốn nhân kỳ nghỉ, ăn bữa cơm cùng hai mẹ con tôi. Tôi hỏi mẹ có đồng ý không.

Mẹ tôi lắc đầu, bảo tôi: ông ấy đã là người xa lạ của bà rồi, chỉ là không biết tôi có đồng ý không.

Tôi cười nhạt, đương nhiên là không đồng ý!

Mẹ tôi thở dài, nói: “Sớm biết con sẽ thế này.”

Những ngày vui vẻ thường trôi nhanh, kỳ nghỉ của tôi kết thúc rồi, tôi cũng như phần lớn mọi người, nên đi làm thì đi làm, phải đi học thì đi học.

Ngày đi làm đầu tiên sau kỳ nghỉ, tôi đến công ty, tinh thần sáng khoái, cỡ lẽ bởi vì đã lâu chưa đi làm, lần đầu tiên tôi biểu hiện tích cực một lần, dậy sớm hơn bình thường mấy phút. Vừa vào đến cửa lớn cầu công ty, liền nhìn thấy Lý Mẫn của phòng Kế hoạch. Mỗi một công ty đều có nhóm người như thế này, bọn họ tin tức nhanh nhạy, sức lực dư thừa và vô cùng có tinh thần đưa chuyện những chuyện có thể khiến cho thần kinh của người ta treo lên, tất cả đều trở thành nguồn chuyện của họ. Đương nhiên, những thứ ở trên coi là gia vị, chủ đề chủ lực của bọn họ thường sẽ xoay quanh những tin tức liên quan đến công ty, lớn có bé có, xấu có tốt có, chính thức có không chính thức cũng có, tất cả sẽ được nước bọt của bọn họ thấm ướt một lượt.

Lý Mẫn vừa hay chính là một người như thế này.

Tôi nhìn thấy Lý Mẫn, cười chào hỏi cô ta, rồi rời đi. Ai biết được ngôi sao đưa chuyện này không chỉ có miệng tốt, thân thủ cũng khá. Lý Mẫn mắt sáng tay nhanh, nhanh chóng đi đến bên cạnh tôi, thần bí nói: “Thư ký Quan, cô có biết không?” Đây coi như là câu mở đầu.

Tôi đành vênh tai hỏi: “Cái gì?”

Thái độ câu tôi cổ vũ mạnh mẽ Lý Mẫn, mắt cô ta sáng long lanh, nói: “Công ty chúng ta tuần này sẽ có một tổng quản lý thị trường mới đến, vô cùng đẹp trai!”

Ồ, đẹp trai à? Có lẽ bởi vì tôi gần đây chịu khổ bởi những anh chàng đẹp trai cho nên bây giờ cũng không có hứng thú lắm với đẹp trai. Sự thực chứng minh, phàm là quá đẹp trai, nếu không phải trắng hoa thì là đồng tính, chưa biết chừng còn có khuynh hướng bạo ngược!

Lý Mẫn thấy tôi chẳng quan tâm gì, cho rằng tôi không tin, liền thề thốt thành khẩn: “Tôi nói thật đó, vừa rồi tôi tận mắt nhìn thấy! Hơn nữa, anh ta không chỉ đẹp trai, mà khí chất cũng được, vừa nhìn thấy đã biết là một quân tử khiêm tốn.”

Đến quân tử khiêm tốn cũng đã nói ra rồi, Lý Mẫn này thực sự bị mê hoặc rồi, nhưng tôi hoài nghi vô cùng, khi nói câu này cô ta đang lấy Vương Khải ra so sánh...

Hai người đang nói chuyện, lúc này, tôi nghe thấy phía sau truyền đến tiếng nói: “Thư ký Quan, cô đến sớm vậy?”

Tôi quay đầu lại, Vương Khải đang cười đê tiện nhìn tôi. Ba ngày không gặp, anh ta không thay đổi chút nào. Tướng mạo vẫn xuất chúng như vậy, khí chất vẫn dung tục như vậy.

Lý Mẫn nhanh chóng trung ra nụ cười mỉm, ngọt ngào gọi một tiếng: “Vương Phó tổng.”

Vương Khải gật đầu với Lý Mẫn, không quên tặng thêm một nụ cười mỉm rẻ tiền làm điện giật chết người. Loại cười mỉm này có một tên gọi, đó là mỉm cười kiểu quyền rũ. Tôi ở bên cạnh nhìn thấy, chẳng biết nói gì.

Đi ra khỏi thang máy, Vương Khải sánh vai bên tôi, cúi đầu nói đùa: “Thư ký Quan à, cô ghen sao?”

Tôi ngẩng đầu, cười hi hi, trả lời: “Vương Phó tổng, máy tính cài đặt lại thế nào rồi?”

Mặt Vương Khải lập tức biến sắc, phần uất nhìn tôi một cái, u oán nói: “Anh ta chẳng qua chỉ là biết tiểu xảo xâm nhập ngược lại, đây chỉ có thể coi là công năng phụ của một người làm chồng, cô cũng đừng quên, công năng chủ yếu của anh ta vẫn chưa qua cửa đó.”

Lại thế rồi! Tôi lờ mắt, chẳng buồn để ý đến anh ta.

Vương Khải chuyển một phần tư liệu cho tôi, nói: “Cái này cầm đến đưa cho giám đốc Thị trường, nhân tiện gọi tổng quản lý thị trường mới đến chỗ tôi một chút.”

Tuân lệnh! Tôi nhận lấy chỗ tư liệu, quay người đi ra cửa.

Nghe nói tổng quản lý thị trường mới đến tuần này là một anh chàng đẹp trai, được rồi, tuy gần đây tôi chẳng có cảm tình gì với những anh chàng đẹp trai nhưng cũng thực sự hiếu kỳ anh ta đẹp trai đến mức nào, mới có thể là “Đẹp trai chết đi được”, huống hồ còn có khí chất “quân tử khiêm tốn”.

Đến cửa phòng Thị trường, vẫn chưa kịp vào thì suýt chút nữa tôi đã ngã nhào. Có lẽ là do đi vội quá, chân vừa vấp, tôi đổ nhào vào cửa phòng Thị trường.

Trong tình huống bình thường, lúc này nên có một anh chàng đẹp trai từ trên trời rơi xuống, một tay đỡ tôi dậy, sau đó có lẽ chúng tôi sẽ gặp tiếng sét ái tình gì đó...Đương nhiên vì sự giáo huấn trước đây, tôi biết tình huống này mới là không bình thường nhất, cho nên cũng không hy vọng gì, chỉ ý thức tóm lấy tay nắm cửa, hy vọng không bị ngã nhào xuống đất.

Sau đó, kỳ tích xuất hiện. Chính vào lúc này, phòng Thị trường đột nhiên có người kéo cửa ra, tôi không thể không buông tay nắm cửa, đổ thẳng vào người kia.

Người kia thấy có một vật thể đột nhiên từ ngoài cửa nhào vào, vội vàng đón giữ.

Tôi đứng thẳng dậy, ngắc đầu muốn nói một câu cảm ơn đối phương hoặc là một câu xin lỗi gì đó. Nhưng khi nhìn thấy khuôn mặt của anh ta, tôi nhất thời chẳng nói nổi lời nào nữa.

Vu Tử Phi cúi đầu nhìn thấy tôi, rõ ràng cũng ngẩn ra.

Tôi chỉ cảm thấy từ dưới chân mình, một cảm giác tắc nghẽn bay lên, sau đó lan tỏa ra toàn thân, tiếp đó, trái tim tôi càng lúc càng chìm, sắp chạm đáy rồi.

Vu Tử Phi đỡ tôi, ngạc nhiên nhìn tôi, ấp úng gọi một tiếng: “Yến Yến?”

Tôi đẩy anh ta ra, miễn cưỡng đứng vững trước mặt anh ta, sau đó nói: “Xin lỗi.” Nói xong, tôi lách qua người anh ta đi vào trong.

Sau khi đưa tư liệu cho giám đốc phòng Thị trường, tôi nhân tiện nghe ngóng chỗ ông ta: “Tổng quản lý mới của phòng Thị trường họ gì vậy ạ?”

Giám đốc phòng Thị trường cười đáp: “Anh ta họ Vu, vừa mới đến đây.” Nói xong, ông ta hướng nhìn ra cửa một cái, lại nói: “Chính là người ở cửa, anh ta chưa đi đâu.”

Trong lòng tôi lại run rẩy một chút. Sau khi nói cảm ơn với giám đốc phòng Thị trường, tôi ngắc đầu cứng rần đi đến, đứng trước mặt Vu Tử Phi vẫn đứng ở cửa, tro ra như đá, cúi đầu nói: “Tổng quản lý Vu, Vương phó tổng bảo anh đến tìm anh ấy.”

Im lặng.

Tôi cho rằng Vu Tử Phi không thể hiểu lời tôi nói, đang muốn lặp lại một lượt, không ngờ anh ta lại lên tiếng.

Anh ta nhỏ giọng nói: “Yến Yến.”

“Tổng quản lý Vu, xin hãy gọi tôi là thư ký Quan.” Tôi nói xong, không dám nhìn anh ta, cúi đầu đi qua trước mặt anh ta.

Phán đoán qua tiếng bước chân, tôi biết Vu tử Phi đang đi theo tôi.

Tôi nghe nói, hồn phách của người có thể rời khỏi cơ thể, tôi nghĩ trạng thái của tôi hôm nay, cỡ lẽ chính là như thế. Đó là cảm giác như thể nào nhip, hoảng hốt, thất thần, luôn cảm thấy đầu óc mình đầy nước đen, dần dần mất đi năng lực suy nghĩ, đến Vương Khải nói chuyện với tôi, tôi cũng không kéo hồn phách lại được.

“Thư ký Quan, cô làm sao vậy, sắc mặt khó coi thế?”

“Ồ.”

“Cơ thể khó chịu sao?”

“Ồ.”

“Tiểu Yến Yến, buổi trưa muốn ăn gì?”

“Ồ.”

“Hay là chúng ta ăn cơm tình nhân đi?”

“Ồ.”

“Tiểu Yến Yến, tối nay chúng ta thuê phòng nhé?”

“Ồ.”

“Quan Tiểu Yến, rốt cuộc có phải cô đang nói chuyện với tôi không vậy?”

Tiếng hét tức giận của Vương Khải khiến tinh thần tôi chấn động. Tôi chậm chạp ngược mắt lên nhìn anh ta, ngần ngừ hỏi: “Vương phó tổng, vừa rồi anh nói với tôi cái gì?”

Vương Khải lo lắng, cúi đầu nhìn tôi: “Tôi cho rằng cô trúng tà rồi.”

Tôi cúi đầu: “Ồ, tôi không có, chỉ là... có chút không thoải mái...”

Vương Khải kéo cổ tay của tôi, nói: “Đi nào, tôi đưa cô đi bệnh viện.”

Tôi vùng thoát khỏi tay của anh ta, lạnh nhạt nói: “Không cần đâu, Vương Phó tổng, anh... có thể cho tôi nghỉ nửa ngày không?”

Vương Khải gật đầu: “Được chứ, tôi tiễn cô!”

“Không cần, thực sự không cần.” Tôi nói rồi, đi ra khỏi phòng làm việc của anh ta.

“Tiểu Yến!” Vương Khải đột nhiên gọi tôi từ phía sau, anh ta do dự một chút rồi nói: “Đừng quên đó, có khó khăn thì tìm lãnh đạo.”

“Vâng, cảm ơn lãnh đạo.”

Tôi quay về nhà, mệt mỏi dựa vào sofa, lúc này tôi đã cảm thấy sức lực toàn thân mình như bị rút sạch.

Vì sao lại gặp anh ta, thế giới rộng lớn thế này, vì sao lại là anh ta chứ? Cả đời này tôi không muốn gặp lại anh ta nữa, nhưng vì sao còn phải gặp lại anh ta chứ? Tôi rõ ràng đã quên anh ta rồi, nhưng vì sao vừa nhìn thấy anh ta đầu óc đã trống rỗng?

Vì sao anh ta lại gọi tôi là “Yến Yến?” Anh ta có tư cách gì chứ?

Tôi cảm thấy hơi lạnh, mùa thu đến rồi, trời quả nhiên chuyển lạnh rồi. Tôi nhìn ánh mặt trời của ngày thu chiếu xiên vào thảm trải sàn trong phòng khách, nhớ rất rõ, trong ngày thu ánh nắng rực rỡ đó, anh ta đứng trong ánh mặt trời, cười tùm tùm gọi tôi “Yến Yến”

Nhưng bây giờ anh ta có tư cách gì chứ?

Đột nhiên cảm thấy vô cùng mệt mỏi.

Mệt quá rồi, phải nghỉ ngơi một chút nhỉ?

Thế là tôi ngã xuống sofa, nặng nề chìm vào giấc ngủ.

Mơ hồ có người mở cửa, đóng cửa, sau đó bước chân đến gần. Lúc này tôi bị tiếng ồn làm tỉnh giấc, nhưng vẫn nhắm mắt nằm trên sofa không muốn dậy.

Giang Ly đi đến gần, cúi xuống nói: “Đồ ngốc nghếch này.”

Tôi mệt chẳng buồn để ý đến anh ta, tiếp tục nằm trên sofa nhắm mắt. Ngủ thật là tốt, ngủ rồi thì sẽ không cần đối mặt với những thứ linh tinh, hỗn độn kia nữa.

Lúc này, trên người tôi đột nhiên nặng hơn một chút, hóa ra là Giang Ly hiếm khi có lòng tốt, lấy áo ngoài đắp cho tôi.

Tôi dụi dụi mắt, ngồi dậy. Nhìn anh ta vẫn đứng trước sofa, liền nhỏ giọng nói một câu: “Anh về rồi.”

Giang Ly vừa thấy tôi tỉnh, lập tức bắt mồm phê bình tôi: “Cô làm sao vậy, gọi điện thoại không nghe máy, về trước cũng không nói một tiếng, hại tôi mất công chạy một vòng.”

Tôi cúi đầu “ồ” một tiếng, nói: “Xin lỗi.”

Có lẽ thái độ của tôi khiến Giang Ly rất kinh ngạc, lúc này anh ta cũng quên quở trách tôi mà khom lưng, nâng khuôn mặt của tôi lên cẩn thận nhìn một chút, kinh ngạc nói: “Cô bị sao thế? Sao mà kinh hồn bạt vía vậy?”

Tôi cúi đầu, lạnh tanh nói: “Chẳng liên quan gì đến anh.”

Giang Ly đứng dậy, khoanh tay trước ngực nói: “Nói thật là có chút quan hệ đến tôi, cơm cô đã làm xong chưa?”

Tôi lắc lắc đầu, vừa mới tỉnh ngủ.

Giang Ly nhăn mày, tức giận: “Quan Tiểu Yến, cô quá đáng quá rồi.”

Tôi vừa mở miệng muốn nói, nước mắt lại chảy ra, muốn ngừng cũng không ngừng được.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Ơi Theo Anh Về Nhà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23

Giang Ly quỳ xuống, ngạc nhiên nhìn mặt tôi: “Cô...khóc à?”

Thừa lời, anh không nhìn thấy sao?

Ngữ khí của Giang Ly ôn hòa hơn một chút: “Cô khóc trông xinh hơn cười.”

Tôi ngược mắt nhìn khuôn mặt đang kề sát của anh ta, thật sự muốn đấm một cái cho anh ta lệch mặt.

Giang Ly đứng dậy rồi ngồi xuống sofa, tiện tay cầm một tờ giấy ăn đưa cho tôi: “Da mặt dày như vậy cũng có thể khóc như thế này ai ức hiếp cô vậy?”

Tôi nhận lấy tờ giấy, chỉ lau nước mắt không nói gì. Đúng vậy, vì sao tôi phải khóc, ai ức hiếp tôi? Chẳng có ai cả...còn nữa, ai nói tôi mặt dày...

Giang Ly dựa vào ghế sofa, chẳng để ý chút nào, nói: “Có phải cô lại bỏ việc rồi không? Đây cũng chẳng phải là vấn đề gì lớn mà, tôi nuôi cô.”

Tôi cảm thấy anh ta đang cười trên sự đau khổ của người khác, thế là tôi chẳng vui về gì: “Ai cần anh nuôi!”

Giang Ly lại nói: “Ở bên ngoài bị bắt nạt, chạy về nhà phát hỏa với tôi, cô cũng chỉ có chút bản lĩnh này.”

Tôi chán chường buồn để ý đến anh ta, đứng dậy chuẩn bị làm cơm, nhân tiện phân tán một chút sự chú ý.

Giang Ly: “Cô muốn làm gì?”

Tôi: “làm cơm”

Giang Ly đột nhiên tóm lấy cánh tay tôi, kéo tôi ngồi lại xuống sofa.

Lần này tôi thực sự tức giận rồi: “Anh làm gì vậy?”

Giang Ly thông thả đáp: “Tôi sợ cô đốt nhà bếp.”

“Giang Ly! Anh có thể vì tâm trạng không tốt của tôi mà đừng ức hiếp tôi nữa không?”

“Tôi không ức hiếp cô.” Giang Ly suy nghĩ một lát, đột nhiên đứng dậy nói: “Được rồi, tôi làm cơm, cô giám sát.”

Tôi cho rằng mình nghe nhầm.

Vì Giang Ly làm cơm là một việc cực kỳ hiếm thấy cho nên lúc này tôi cũng xúc lại tinh thần, cùng anh ta vào bếp.

Giang Ly chỉ vào góc nhà bếp, nói với tôi: “Cô đứng im ở bên kia, cầm động đậy, chỉ giám sát thôi.”

Tôi ngoan ngoãn làm theo.

Giang Ly lật tất cả những loại rau quả trong tủ lạnh vứt những loại không còn tươi đi, sau đó đem chỗ còn lại thả vào chậu rửa rau, vừa nhặt vừa rửa thành thực.

Tôi có chút kỳ quái: “Anh rất chuyên nghiệp mà, không giống không biết nấu cơm.”

Giang Ly cúi đầu vừa rửa rau vừa trả lời: “Tôi chỉ biết rửa rau, trước đây ở nhà là mẹ tôi nấu cơm, tôi rửa rau, bố tôi rửa bát.”

Một gia đình hạnh phúc biết bao, tôi có chút ngưỡng mộ anh ta. Giang Ly dường như đoán được tôi đang nghĩ gì, đột nhiên ngẩng đầu nhìn tôi, nói: “Sau này bố tôi chính là bố cô, không cần coi tôi như người ngoài.”

Tuy câu nói này có chút nửa đùa nửa thật nhưng tôi vẫn cảm thấy có chút cảm động. Giang Ly, con người này, thành thạo cũng nói được một câu tiếng người.

Giang Ly rửa rau xong, liền đem cà rốt, rau diếp... đắp lại thành một đồng, tay trái rút ra phía sau, tay phải cầm dao băm phập phập phập phập.

Tôi kinh hãi, rất lâu sau mới sực tỉnh. Sau đó, tôi run rẩy nói: “Giang Ly, anh băm xương sườn sao...”

Giang Ly dừng lại, có một chút ngại ngùng nói: “Tôi... sợ cắt phải tay...”

Xem ra Giang Ly là một đứa trẻ ngoan, biết trân trọng tính mạng. Giang Ly mất mặt là sự việc hiếm có, tuy việc anh ta không biết thái rau tôi có thể thông cảm được, nhưng lúc này tôi vẫn vô cùng tôn trọng cơ hội mà cười xấu xa.

Giang Ly không tức giận, mặt không đỏ, thờ không dốc, tiếp tục “băm” chỗ rau củ đáng thương kia.

Nhìn thấy một đồng rau quả màu sắc hỗn độn trên thớt, trong đầu tôi lại nảy ra một từ ngữ cực kỳ đáng sợ: xác vụn.

Băm được một lát, Giang Ly thu dao về, vô cùng hài lòng nhìn tôi, hỏi: “Cũng không tồi nhỉ?”

Thoáng run rẩy, nói trái với lòng mình: “Cũng được.”

“Vậy thì bước tiếp theo làm thế nào?”

Tôi nhìn đồng rau suy nghĩ một chút, cuối cùng đau đớn hạ quyết tâm: “Hay là xào lên nhé!”

Thế là Giang Ly nhanh nhẹn nổi lửa, bung chỗ rau vừa mới thái đến, đổ vào trong nồi, sau đó dùng xẻng đảo lung tung trong rất ra dáng

Tôi kim không được cười vang, vội vàng bước lên trước nói: “không phải thế này, không phải thế kia, anh phải rửa nồi trước, sau đó cho dầu vào, rồi mới cho rau!”

Giang Ly tắt gas, quay người chỉ chỉ vào góc tôi vừa mới đứng: “Quay lại đó đứng.”

Khí thế của tôi nhất thời sụt giảm một nửa, tôi ngoan ngoãn đứng quay lại. Sau đó tôi tỉnh ngộ, mẹ kiếp, vì sao tôi phải nghe lời anh ta vậy?

Thế là tôi không phục, dùng lời của anh ta phản bác: “Giang Ly, tôi sợ anh thiếu nhà bếp thôi.”

Giang Ly chẳng hề để bụng, trả lời: “Không sao, có cô rồi!”

Đây là lời gì chứ!

“Giang Ly, đợi nồi nóng rồi mới cho dầu.”

“Ài da, đừng có cho nhiều quá.”

“Anh ngốc à, đợi một chút mới cho rau.”

“Được rồi, được rồi, có thể cho rồi, sau đó cho xì dầu... đó là giấm!”

“Bùng lửa rồi!!! Tôi lập tức ôm đầu quỳ xuống đất tuy tôi thường xuyên xào rau nhưng sự kiện bùng lửa này vẫn tương đối hiếm gặp, hơn nữa tôi rất sợ lửa.

Giang Ly vội vàng đẩy vung nồi, không hề hoảng hốt. Anh ta quay đầu nhìn thấy bộ dạng của tôi, đặc ý nói: “Chiều này ở trong trường mẫu giáo đã học qua rồi.”

Tôi: “...”

Tôi không hiểu, người rõ ràng không biết nấu cơm là anh ta, vì sao cuối cùng người bị cười nhạo lại là tôi?

Giang Ly có cảm giác thành công, đổ rau xào vào một cái đĩa...à không chậu, đúng vậy, bạn không nhìn sai, tôi không viết sai, đích xác là một cái chậu! Bởi vì đĩa không đựng nổi...

Xào xong rau, anh ta lại chưa hết do dự nói: “Còn phải nấu thêm chút gì chứ nhỉ?”

“Hay là chưng thêm chút canh trứng nhé?” Tỷ lệ sai hỏng của canh trứng chưng tương đối thấp, đương nhiên, còn có một nguyên nhân khác chính là, trừ trứng gà ra, chúng tôi không có nguyên liệu nào khác...

Giang Ly gật gật đầu biểu thị đồng ý với ý kiến này, rồi nấu canh trứng.

Tôi có lòng tốt nhắc nhở anh ta: “Giang Ly, anh vẫn chưa cắm com.”

“Đúng, còn cắm com.” Giang Ly nhìn quả trứng trong tay, tự nói với mình: “Cắm com trước hay là nấu canh trứng trước?”

“Anh có thể làm cùng lúc.” Cùng lúc, mọi người đều hiểu đây là ý gì chứ

Giang Ly lại nhìn tôi chẳng hiểu gì, vô cùng không chắc chắn hỏi: “Có thể làm cùng lúc sao?”

“Thừa lời, đương nhiên có thể!”

Thế là Giang Ly vo gạo xong, đặt vào trong nồi com điện, cho nước, cắm điện.

Sau đó, anh ta đập mấy quả trứng vào trng bát, dùng thìa khuấy khuấy lên (toát mồ hôi), khuấy một lát (đây vẫn là tôi dạy), cho thêm dầu mè và muối (cũng là tôi dạy), sau đó nữa anh ta làm một động tác vô cùng mạnh mẽ, đến mức khiến tôi nhất thời không phản ứng được.

Anh ta bung bát trứng đã khuấy xong, mở nồi com đang nấu ra, sao đó “ào” một cái, dứt khoát đổ trứng gà vào trong nồi com vẫn còn chưa chín.

Tôi đứng ngây ra tại chỗ, nhìn nước sôi ùng ục, trộn lẫn trứng gà và com, phát cuồng, cười nhạo cái thế giới này.

Hết rồi, hết sạch rồi...

Giang Ly đắc ý dùng đũa khuấy khuấy thử trong nồi com một chút, sau đó quay đầu nhìn tôi, phát hiện ra vẻ không bình thường của tôi, thế là anh ta cẩn trọng hỏi: “Sao nào, không đứng ở đâu sao?”

Đùa à? Đứng ở đâu chứ?

Giang Ly cẩn thận suy nghĩ một chút, vô tội nói: “Không sai mà, toàn bộ làm như cô nói, vo gạo, đập trứng nấu cùng...”

Nấu cùng, hòa ra anh ta hiểu “nấu cùng” nghĩa là như vậy. Tôi lấy bẫy một chút, dựa lưng vào tường, miễn cưỡng đứng vững.

Khi Giang Ly bung chỗ đồ ăn khủng khiếp anh ta đích thân làm vào phòng ăn, tôi vẫn đứng đờ trong góc bếp. Trong đầu óc tôi cứ lặp đi lặp lại một câu: Đây không phải là sự thực, không phải sự thực...

Giang Ly dọn com xong, dẫn tôi ra ngoài phòng ăn: “Ăn com thôi, đừng giả vờ mất tự nhiên với tôi, lẽ nào còn đợi tôi bón cho cô.”

Tôi gắng sức phản kháng: “Không muốn, không muốn, tôi không muốn ăn com!”

Giang Ly thiếu kiên nhẫn kéo tôi đi: “Đã làm xong cho cô rồi thì đừng đứng núi này trông núi nọ nữa, cô xem tôi ăn com có khi nào lựa chọn đồ ăn đâu chứ?”

Này này này, đó là bởi vì com tôi nấu bình thường, được chưa nào!

Giang Ly ấn tôi ngồi xuống ghế, bung một bát trứng gà luộc com trắng đến trước mặt tôi. Tôi dùng đũa chọc chọc, không dám ăn.

Giang Ly nổi giận, ngồi xuống bên cạnh, cướp đôi đũa trong tay tôi. Tôi cho rằng anh ta muốn vứt đi, may quá, vứt đi thì không cần ăn nữa.

Nhưng mà Giang Ly lại dùng đũa gắp một miếng hỗn hợp com trứng gà, sau đó giữ lấy cổ tôi, đưa miếng hỗn hợp com trứng gà kia đến trước mặt tôi, giọng nói thấp trầm: “Nào, ăn mau.”

Tôi vẫn luôn cho rằng, giọng nói trầm thấp, nam tính mang theo khàn khàn là dùng để quyến rũ phụ nữ (hoặc đàn ông), không ngờ thực ra nó cũng có thể dùng để dụ dỗ, lừa phỉnh người ta ăn uống.

Đáng tiếc bây giờ sự giác ngộ đối với sắc đẹp của tôi đã lớn hơn trước nhiều rồi, cho nên mặc dù anh ta có sử dụng giọng nói mê hoặc như thế nào dụ dỗ tôi, tôi cũng không ăn.

Giang Ly không từ bỏ, cúi đầu yếu ớt nói bên tai tôi: “Nếu cô không ăn, hậu quả sẽ rất nghiêm trọng đó.”

Tôi cười: “Ví dụ như?” Hồ giấy, tôi không tin anh có thể thế nào với tôi!

“Ví dụ như...” Giang Ly lăm bắm, đột nhiên trầm giọng, mắt mê nói: “Ví dụ như hiếp trước giết sau!”

Tôi không nói được gì, suýt chút nữa thì rơi từ trên ghế xuống.

Giang Ly, anh dã man quá!

Giang Ly giữ lấy vai tôi, cười híp mắt, nói: “Nào, ăn đi, rất ngon đó.”

Tôi run rẩy há miệng, ăn miếng hỗn hợp cơm trứng kia.

Nhưng bất ngờ là, thứ đồ đó không khó ăn như tưởng tượng của tôi, trứng gà luộc rất chín, cơm vẫn có mùi thơm, đương nhiên thực ra chẳng ngon nghệ gì, nhưng cũng nuốt được.

“Có ngon không?”

Tôi gần như ngậm nước mắt, gật gật đầu, tôi dám nói không ngon sao...

Giang Ly hài lòng gật đầu, lại gấp một miếng cà rốt: “Nào, ăn chút rau.”

Tôi nhìn miếng cà rốt hình thù quái dị hơi đen, muốn khóc mà không được.

Trên khuôn mặt biểu hiện sự dỗi dành mang chút khuyến bảo nhưng thực tế lại toàn là sự uy hiếp của Giang Ly, tôi ăn nửa bát cơm trứng gà, còn cả một ít rau xào cho thêm xì dầu và muối (cũng có thể gọi là rau xào). Do tôi phối hợp ngoan ngoãn, cuối cùng Giang Ly cũng buông tha cho tôi. Anh ta hài lòng nhìn thành quả của mình, hỏi: “Có ngon không?”

Câu này anh ta hỏi không dưới hai trăm lần rồi. Tôi gật đầu thật lực, ngon ngon, ngon cái đầu anh ấy!

Giang Ly khiêm tốn cười cười, nói: “Ngon à, vậy ăn nhiều một chút nhé?”

Tôi gắng sức lắc đầu, không ăn nữa, không ăn nữa...Giang đại gia, phiền anh tha cho tôi đi...

Giang Ly hòa nhã vỗ vỗ đầu tôi: “Bà xã à, tôi phát hiện ra tay nghề nấu ăn của mình thật sự không tồi, hay là sau này tôi nấu cơm luôn nhé?”

Tôi bị dọa rồi, liên tiếp lắc đầu, Giang đại gia, tôi xin anh đó!

Giang Ly khó xử: “Nhưng mà cô lại không nấu.”

“Tôi nấu, tôi nấu, tôi xin thề!” Ánh mắt tôi ánh lên vẻ chân thành, biểu hiện của tôi vô cùng nghiêm túc. Đùa à, không cần giầy vò người ta như thế này đâu!

Giang Ly giả vờ khó xử, gật gật đầu. Tôi thờ phào một cái, thiện tai, tôi là kẻ cứng đầu, nhưng không chịu được sự giầy vò.

Giang Ly gấp một miếng rau xào cho vò miệng, chưa nhai đã nôn ra rồi.

Trong lòng tôi, nước mắt đã chảy thành sông.

Từ đó về sau, tôi vô cùng kiên định một suy nghĩ: Giang Ly, anh ta không phải là con người, anh ta là đồ cặn bã!

Bạn đang đọc truyện *Vợ Oi Theo Anh Về Nhà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24

Ăn tối xong, Giang Ly lại ép tôi uống chút thuốc bột, lời lẽ đẹp đẽ chính là sợ tôi bị cảm.

Tôi hồ nghi nhìn dịch thể màu hổ phách trong tay anh ta, hỏi: “Anh tốt bụng như vậy sao?”

Giang Ly thẳng thắn nói: “Cô bị cảm, chẳng phải sẽ lấy cho tôi sao?!”

Được rồi, tôi chẳng nói gì nữa.

Buổi tối, lúc sắp đi ngủ, tôi xóc lại dừng khí, rồi lại xóc lại dừng khí thêm lần nữa, cuối cùng nói với Giang Ly: “Giang Ly, tôi hỏi anh một vấn đề, phiền anh trả lời thành thật.”

Giang Ly rộng lượng, gật đầu nói: “Không muốn để cô cảm thấy ngại ngùng vì lợi dụng tôi, tôi cũng hỏi cô một câu, cô cũng phải trả lời thành thật.”

Tôi gật đầu, nói: “Tối nay anh làm đồ ăn khó ăn như vậy, có phải là cố ý không?”

Giang Ly không chút ấp úng: “Đúng, thực ra tôi có thể làm rất ngon, hay là ngày mai tôi lại làm cho cô nhé?”

Tôi kinh hãi, lắc đầu như chiếc trống lắc, lời của Giang Ly thật sự khó phân thật giả.

Giang Ly có ý làm vẻ đáng tiếc nói: “Thật đáng tiếc...”, chuyển lời rất nhanh: “Vậy thì đến lượt tôi hỏi cô.”

“Hỏi đi.” Tôi cũng chưa từng làm chuyện xấu hổ, tùy anh ta hỏi.

Giang Ly hí mắt, hỏi: “Hôm nay vì sao mà khóc?”

Không ngờ rằng anh ta lại hỏi câu này, thần sắc của tôi xám xịt, tiện miệng nói: “Liên quan gì đến anh.”

“Tôi chẳng muốn ngày ngày phải đối diện với khuôn mặt ai oán, không khéo sau này còn phải tự nấu cơm... và lại trứng gà rất khó đánh.”

Tôi nghĩ một chút, liền nói: “Giang Ly, nếu anh và người yêu cũ cùng làm trong một công ty, anh có từ chức không?”

Giang Ly dứt khoát lắc đầu: “Tôi từ chức làm gì?”

Tôi nghiêng đầu không tin: “Anh nói thì dễ.”

Giang Ly lại nói: “Tôi đuổi anh ta đi là được rồi.”

Tôi: “...”

Tôi từ chức làm gì, tôi đuổi anh ta đi là được rồi... Đây là câu trả lời của Giang Ly.

Tôi đột nhiên phát hiện ra vấn đề này thình giảo Giang Ly chẳng có tác dụng, hai người chúng tôi căn bản không cùng một đoạn số.

Giang Ly nhanh chóng nghĩ ra vấn đề: “Gặp chồng trước của cô rồi à?”

Tôi gật gật đầu: “Anh ta là tổng quản lý thị trường của công ty chúng tôi, mà tôi là thư ký của phó tổng.” Sau này, tiếp xúc sẽ tương đối nhiều nhỉ? Vẫn là nên từ chức thôi.

Giang Ly xoa cằm suy nghĩ một lát, đột nhiên nói: “Quan Tiểu Yến, tôi phát hiện ra đặc điểm lớn nhất của cô không phải là ngốc, mà là không có bản lĩnh.”

Đây thực sự không phải là lời tốt đẹp gì, nhưng mà tôi đã quen với sự châm chọc, cạnh khóe của anh ta rồi, lúc này cũng chẳng có tâm trạng để đầu khấu cùng anh ta, đành cười trừ.

Có lẽ vì phát hiện lời của mình không được coi trọng, Giang Ly có chút bất mãn: “Cô cũng đừng không tin. Lúc đầu rõ ràng là chồng trước của cô có lỗi với cô, vì sao cô lại luôn phải trốn tránh anh ta, cứ giống như là cô thiếu nợ anh ta cái gì vậy?”

Tôi bị anh ta nói cho ngẩn người, hình như là như vậy, mà hình như không phải vậy...

Giang Ly thấy tôi không nói, đề cập đến một giả thiết khác: “Hay là cô vẫn nhớ nhưng, không quên được anh ta?”

Sao? Tôi kinh ngạc. Tôi có sao? Không có mà... tôi nhớ chắc là không có...

Tôi lắc lắc đầu, giọng vô cùng nghiêm túc: “Tôi có thể chắc chắn, tôi đã không thích anh ta nữa rồi.”

Giang Ly hỏi: “Nhưng mà cô gặp anh ta, phản ứng còn quá khích hơn cả một cặp yêu nhau chia tay bình thường. Cô sợ anh ta à?”

Tôi sợ anh ta? Tôi sợ anh ta làm gì, anh ta đâu phải quý. Thế là tôi lắc đầu, không sợ.

Giang Ly lại nói: “Cô sợ anh ta, ngày chúng ta kết hôn, tôi đã phát hiện ra rồi, cô sợ anh ta.”

Tôi cúi đầu, bắt đầu run rẩy, tôi sợ Vu Từ Phi? Vì sao sợ anh ta chứ?

Giang Ly dường như biết thuật đọc suy nghĩ của người khác, rất nhanh chóng trả lời bản khoả trong lòng tôi: “Thực ra cô không phải là sợ anh ta, cô sợ đối mặt với quá khứ với anh ta kia.”

Sao?

Giang Ly áp sát từng bước: “Quan Tiểu yến, cô thừa nhận đi, cô chính là người không có bản lĩnh. Sau khi bị tổn thương thì trốn tránh không dám ra ngoài, gắng sức muốn quên đi, mặc dù không quên đi cũng phải giả như mình đã quên. Hễ nhìn thấy người đã làm tổn thương mình, cô lập tức muốn trốn tránh, trốn đi càng xa càng tốt. Thực ra tình huống như thế này, giống như “một lần bị rắn cắn, sợ dây thừng mười năm”, đến dây thừng cũng sợ, huống hồ là nhìn thấy con rắn thực sự làm mình bị thương.

Tôi mù mịt gật đầu: “Lời anh nói hình như có chút đạo lý.”

Giang Ly bực bực những lời trong lòng anh ta, thao thao bất tuyệt nói: “Tuy hành vi của cô có thể lý giải được, nhưng cũng khiến người ta khinh thường tôi không hiểu, vì sao cô không thể trực tiếp bắt con rắn đó vậy? Mặc dù không bắt được cũng phải đuổi đi chứ? Người nào cũng có mặt xấu xa, cô càng tránh, anh ta càng đuổi, cho đến lúc cô không có chỗ trốn nữa. So với như vậy, chỉ bằng lúc đầu, ném anh ta luôn đi.”

Nghe đến đây, tôi có chút tức giận: “Anh thế này không phải là thừa lời sao, nếu như có thể ném anh ta đi, còn cần phải tránh anh ta không?”

Giang Ly xoa cằm nghĩ ngợi một lát, gật đầu nói: “Cũng đúng, chồng trước của cô, vừa nhìn đã thấy là người không đơn giản, với trí thông minh và nhan sắc của cô, chắc chắn không phải là đối thủ của anh ta.”

Này!

Giang Ly đột nhiên vỗ vỗ vai tôi, hào sảng nói: “Yên tâm đi, tôi giúp cô.”

Con người của tôi đảo đảo, không tin tưởng lắm: “Anh tốt bụng như vậy sao?”

“Đương nhiên là không!” Giang Ly lắc đầu, khoe miệng nhếch lên: “Cho nên tôi có điều kiện.”

Tôi không cảm thấy bất ngờ chút nào: “Nói đi.”

Giang Ly: “Sau này giúp tôi giặt quần áo.”

Tôi cắn răng, gật đầu.

Giang Ly: “Còn nữa, sau này tôi tiếp khách về, cô phải làm đồ ăn đêm và canh giải rượu cho tôi.”

Tôi cắn rưng, lại gật đầu.

“Còn nữa...”

Tôi nhất thời bực mình: “Anh đã nói hết chưa vậy?”

“Còn nữa, đi ngủ sớm đi, phụ nữ thức đêm là một bị kịch.”

Giang Ly: “Muốn ngăn đầu trước mặt chồng trước của cô, thực ra chỉ cần làm được một điểm là đủ rồi. Nhất định phải để anh ta tin tưởng, cô đã quên anh ta, bây giờ cô đang sống rất tốt.”

Tôi: “Tôi vốn dĩ đã quên anh ta rồi.”

Giang Ly: “Ý của tôi là, bây giờ anh ta trong mắt của cô nên là một người qua đường. Khi nhìn thấy anh ta, cô phải ngẩng cao đầu, giống như nhìn thấy một con mèo lạc.”

Mèo lạc... độ khó của cái này lớn hơn một chút nhĩ...

Giang Ly: “Khi nhìn thấy anh ta phảng phất như nhìn thấy một người xa lạ cô chẳng thích gì cả, cô có thể tưởng tượng anh ta có rất nhiều tật xấu mà cô ghét, lòng dạ xấu xa, cả tháng trời không tắm rửa, còn thích lạm dụng trẻ con...”

Tôi lau mồ hôi: “Thế có được không?”

Giang Ly: “Nhất quyết không được khách sáo với anh ta, nếu không anh ta sẽ cho rằng cô còn nhớ thương anh ta, đến lúc đó bất luận anh ta có thích cô hay không, đều sẽ xuống tay với cô, vậy thì tương đối phiền phức rồi.”

Tôi nhìn bộ dạng vô cùng tự tin kia của Giang Ly, đột nhiên cảm thấy lời của anh ta chẳng đáng tin chút nào.

Giang Ly giữ vô lăng, không nhìn tôi, vẫn thao thao bất tuyệt: “Ngoài những điều này ra, cô còn phải giả vờ là tình cảm với tôi rất tốt, để anh ta nhìn thấy, Quan Tiêu Yến, tuy cô không có nhân phẩm, không có khí chất, không có thân hình, cũng còn có người muốn cô.”

Tôi: “...” Giang Ly, anh không chọc vào nỗi khổ của tôi thì sẽ chết à?

Giang Ly: “Nhìn thấy cô sống hạnh phúc hơn anh ta tưởng tượng, thậm chí còn hạnh phúc hơn cả anh ta, có lẽ anh ta sẽ không phục. Nếu như vậy, có khả năng anh ta sẽ tìm cơ hội dụ dỗ cô, đến lúc đó cô phải trụ vững. Người đẹp trai dưới gầm trời này rất nhiều, nếu thích khuôn mặt đẹp, chẳng bằng đi tìm tôi. Nếu cô thích thân hình đẹp, cũng có thể tìm tôi... đương nhiên nếu cô thích có tiền, hình như vẫn là tìm tôi...”

Tôi... mồ hôi đầm đìa...

Giang Ly cảm thấy không đúng lắm, lại bổ sung một câu: “Đương nhiên nếu như thực sự không có người muốn cô, có lẽ tôi sẽ tiếp nhận cô.”

Để thần kinh của mình không sụp đổ, tôi đành ngồi im, nhắm mắt giả điếc.

Tôi phát hiện Giang Ly gần đây rất kỳ lạ, cũng không biết là anh ta đang chịu kích thích gì nữa.

Lúc này, tôi đang ngồi trong xe của Giang Ly. Vốn dĩ trong thương lượng của chúng tôi không có đoạn Giang Ly đưa tôi đi làm, nhưng Giang Ly làm việc nghiêm túc, cân nhắc đến chuyện sau này quần áo của anh ta đều do tôi giặt, vui mừng liền chở tôi đi, dù gì cũng tiện đường. Tôi thì chẳng làm sao cả, chuyện lợi dụng được ai lại không tình nguyện mà làm chứ. Chỉ là tôi không hiểu, khi Giang Ly đưa tôi đến cửa công ty, đã tám giờ năm mươi lăm phút rồi, anh ta không sợ đến muộn sao?

Thế là tôi có lòng tốt hỏi: “Anh đến muộn thì làm thế nào?”

Giang Ly chẳng hề để ý đáp: “Tôi chẳng lo lắng thì thôi, cô lo lắng gì chứ.”

Đây là lời gì chứ!

Tôi vừa cảm thấy con người Giang Ly có một điểm tốt thì câu nói này lại dập tắt hoàn toàn suy nghĩ đó. Đùa à, anh ta là bạn tốt gì chứ, anh ta chính là quái thai, biến thái, tâm lý đen tối, chưa biết chừng còn mắc chứng yêu sớm biến thái...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Ơi Theo Anh Về Nhà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 25

Tôi vừa vào đến công ty thì có người từ phía sau gọi tôi. Tôi quay đầu lại nhìn, là Lý Mẫn. Tôi đứng lại đợi cô ta, sau lưng cô ta lập tức xuất hiện bóng người tôi không muốn nhìn thấy.

Tôi làm theo những lời Giang Ly nói, đứng vững, cố làm vẻ lạnh nhạt nhìn Vu Từ Phi một cái, sau đó sánh vai cùng Lý Mẫn đi vào thang máy.

Lý Mẫn không phát hiện ra phía sau có người, cũng không phát hiện ra sự khác thường của tôi, bởi vì bây giờ tất cả tinh lực của cô ta đều đang tập trung vào chuyện lá cái nào đó.

Lý Mẫn truy hỏi tôi, cười rě tiền nói: “Thư ký Quan, người đàn ông đưa cô đi làm vừa rồi là bạn trai cô à?”

Tôi cười cười, trả lời: “Là chồng tôi.”

Lý Mẫn há miệng, mở to mắt, vẻ mặt thể hiện sự ngưỡng mộ: “Xe của chồng cô thật đẹp.”

Tôi lịch sự cười cười: “Ồ, vậy à?” Nói thật lòng, tôi vẫn chưa nhìn kỹ xe của anh ta, chỉ biết chiếc xe đó là chiếc “đùng sờ tôi”, màu trắng. Bởi vì đó là một chiếc xe huênh hoang cho nên lúc đầu tôi đoán, Giang Ly là một người huênh hoang. Sau này mới phát hiện, anh ta còn khó hầu hạ hơn cả huênh hoang.

Lý Mẫn cười nói: “Chồng cô đối xử với cô thật tốt.”

Đùa à, anh ta đối xử với tôi tốt ư? Nếu như cô biết anh ta đối xử với tôi thế nào, thử xem cô có ăn lại những lời này không!

Đương nhiên rồi, suy nghĩ sau lưng chúng tôi còn có một cặp mắt phức tạp, hơn nữa thực sự tôi cũng không có gan để nói xấu Giang Ly sau lưng (Tuy đây cũng không coi là nói xấu, nhưng Giang Ly là kẻ biến thái, nếu anh ta biết, chưa biết chừng sẽ ức hiếp tôi). Thế là tôi lạnh nhạt cười một chút, nói: “Đây là nghĩa vụ của anh ấy.” Phải nói là tôi nói khoác tương đối khá.

Đến đây, ánh mắt Lý Mẫn nhìn tôi cũng có chút sùng bái rồi...

Ba người chúng tôi cùng vào một chiếc thang máy. Trong thang máy, tôi ngẩng đầu từ đầu đến cuối, mắt không liếc ngang, không nhìn Vu Từ Phi một cái nào, luôn cười với Lý Mẫn. Giang Ly nói rồi, thua người không thua trận, nhất định phải ở trên khí, thế áp đảo kẻ địch!

Tôi phát hiện tay Giang Ly này lại nghiêm nhiên trở thành quân sư đầu chó của tôi, tuy anh ta biến thái nhưng trí tuệ vẫn còn được.

Từ trong thang máy đi ra, tôi thở phào một cái, bất luận thế nào, hôm nay cũng không mất mặt. Sau bốn năm tôi và Vu Từ Phi chia tay, đây là lần đầu tiên.

Hôm nay cấp trên của tôi xem ra rất mệt mỏi, cẽ là hôm qua vận động quá sức chăng! (=.=)

Vương Khải nhìn thấy tôi, xốc lại tinh thần, chào hỏi: “Cô vẫn tốt chứ?”

Tôi bị anh ta hỏi đến mức chẳng hiểu gì: “Tôi có cái gì không ổn?”

Vương Khải lắc đầu, bộ dạng rất đau khổ: “Quan Tiểu Yến, tôi đánh giá cao EQ của cô! Hôm qua, cô hồn bay phách tán, dường như ngày tận thế sắp đến rồi, tôi còn cho xảy ra chuyện lớn gì, không ngờ rằng hôm nay cô lại hoạt bát vui vẻ, uống công tôi lo lắng cả đêm!”

Tôi cảm thấy anh ta đang nói khoác, thế là dùng cảm xúc để an ủi anh ta: “Tôi qua chưa biết chừng anh còn cùng mỹ nữ nào đó tiêu dao ấy chứ, làm sao còn nhớ đến tôi nữa, coi tôi là đồ ngốc à?”

Vương Khải lập tức trưng ra bộ dạng thề thốt thành khẩn, trong giọng nói còn mang chút thất vọng: “Tôi nói thật đó, tôi qua tôi gọi cho cô, nhưng cô dập máy.”

Tôi: “Càng nói càng không đáng tin, anh còn gọi cho tôi? Sao tôi không biết nhỉ?”

Vương Khải: “Làm sao có thể, Tiểu Yến Yến, cô thật không có lương tâm!”

Tôi bị anh ta làm cho thiếu kiên nhẫn: “Được rồi, được rồi, tôi phải làm việc rồi, phiền Vương Phó tổng anh nói chút công việc đi.”

Vương Khải chẳng hề vòng vo, móc điện thoại ra, ép tôi xem nhật ký cuộc gọi, tôi không xem, anh ta liền dùng thân phận cấp trên ra lệnh cho tôi, còn huênh hoang nói sẽ trừ lương của tôi. Thiện tai, sao tôi đi đến đâu cũng bị ức hiếp như vậy chứ?

Tôi nhìn lướt qua nhật ký cuộc gọi của Vương Khải, đúng là khoảng chín giờ tối hôm qua anh ta có điện thoại cho tôi một lần, chuyện này cũng kỳ quái. Tôi đành lôi điện thoại của mình ra xem, oái, gặp ma rồi, trong nhật ký điện thoại của tôi cũng có một ghi nhớ như thế này, Vương Khải tối qua thực sự có gọi cho tôi. Nhưng mà...sao tôi chẳng nhớ chút gì nhỉ?

Trong nhật ký cuộc gọi hiển thị rõ ràng là chín giờ mười phút...Lúc đó tôi đang tắm.

Được rồi, nếu như điện thoại của tôi không trúng gió – đương nhiên nó trúng gió cũng không thể tự mình ngắt cuộc gọi – vậy thì nhất định là Giang Ly làm rồi. Nhưng anh ta làm gì mà tắt điện thoại của tôi, anh ta có ý gì chứ?

Vương Khải dựa vào ghế, lầm bầm: “Chó cắn Lã Động Tân, lòng tốt bị coi là gan lừa, trên thế giới này luôn có một nhóm người như vậy, bọn họ tàn nhẫn, ích kỷ, bọn họ không có lương tâm, bọn họ đối đãi với cấp trên của mình lạnh như băng mùa đông vậy...”

Tôi run rẩy, cắt ngang lời anh ta: “Xin lỗi, hôm qua...hôm qua tâm trạng tôi không tốt lắm cho nên đã quên mất.”

Vương Khải rõ ràng không tình nguyện nghe tôi giải thích: “Bóp vai cho tôi, tôi sẽ tha thứ cho cô.”

Sao tôi phải làm vậy chứ? “Vương Phó tổng, nhìn vào thân phận của người làm công như tôi đây, phiền anh nói với tôi về việc chính đi! Mười giờ sáng hôm nay, anh phải họp, buổi chiều...”

Vương Khải xua xua tay, giả vờ mệt mỏi, hết hơi nói: “Hôm nay có thể nào không nói chuyện công việc không?”

Tôi nhìn bộ dạng mệt mỏi như sắp chết của anh ta, cũng có chút mềm lòng, dù gì chết trên bàn làm việc cũng chẳng phải là chuyện gì hay ho. Thế là tôi hỏi: “Vậy nói cái gì?”

Vương Khải suy nghĩ một chút nói: “Hay là chúng ta đi chơi đi?”

“Hả?” Tôi ngẩn ra, đi chơi? Cái này mà anh ta cũng nghĩ ra! Nhưng nhìn vào ánh mắt vô cùng hy vọng của anh ta, tôi lại không nhẫn tâm nói không, dù gì với trạng thái bây giờ, anh ta cũng chẳng cách nào làm việc được, vậy ra ngoài chơi đi. Huống hồ, anh ta muốn trốn làm, tôi cũng không cần lo lắng bị bắt. Nghĩ đến đây, tôi gật gù đầu, trốn làm có tiền công, sao lại không chứ?

Vương Khải thấy tôi đồng ý, bỗng nhảy khỏi ghế, không sai, chính là “Nhảy”! Động tác này của anh ta phải gọi là nhanh nhẹn, nhanh nhẹn đến mức tôi nhìn thấy cũng phải toát mồ hôi. Sau đó, anh ta đi vòng qua bàn làm việc, kéo tay tôi đi ra bên ngoài, vừa đi vừa nói: “Chúng ta đi chơi gì? Đi bơi? Đánh Bowling? Cô có biết đánh golf không...?”

Tôi kinh hãi nhìn bộ dạng hưng phấn của anh ta, nào có biểu hiện gì là suy nhược đâu?

Mẹ kiếp, lại bị lừa rồi!

Tôi và Vương Khải nảy sinh tranh chấp kịch liệt về vấn đề “đi đâu chơi” này, hai bên không ai nhường ai, đàm phán một hồi thì rơi vào khủng hoảng. Vì tôi kiên trì không ngừng ngoan cường, bất khuất, Vương Khải cuối cùng cũng chịu thỏa hiệp, đồng ý đưa tôi đến khu giải trí.

Vậy mà anh ta vẫn không phục, bổ sung một câu: “Tiểu Yến, cô thật không biết khiến người ta thích.”

Chẳng mấy chốc, anh ta lại cười hi hi nói: “Nghe nói trong một số phim truyền hình không chính thống, trai gái hẹn hò đều thích đi khu giải trí.”

Sau khi tôi và Vương Khải quyết định đi khu giải trí, định đến trung tâm thương mại mua hai bộ đồ bình thường – trang phục nghiêm túc mặc nơi công sở dọa người ta là được rồi, nếu mặc âu phục đi đến khu giải trí, vậy thật là kỳ dị.

Đương nhiên, tiền mua quần áo cũng là Vương Khải trả, ai bảo người khởi xướng là anh ta chứ

Với nguyên tắc lo trước lãnh đạo, tôi đưa Vương Khải đi mua một chiếc áo phông, quần bò và giày thể thao, bộ đồ đó mặc lên người anh ta, không chỉ đẹp trai mà còn thêm vẻ... hơi lưu manh. Có lẽ bởi vì quen biết anh ta, có lẽ bởi vì đầu óc anh ta phức tạp, tóm lại bất kể anh ta mặc cái gì, tôi đều cảm thấy khí chất dung tục của anh ta vô cùng xuất chúng và khó che lấp.

Vương Khải kéo tôi vào một cửa hàng chuyên bán đồ hiệu, chỉ một bộ đồ được bày ở vị trí trung tâm, bảo tôi thử. Sở dĩ là để nhấn mạnh đồ nữ, bởi vì còn có đồ chuyên dành cho nam tương ứng, đây là bộ đôi tình nhân, từ áo phông, quần bò, thêm vào đó là mũ, giày, ngay đến tất cũng cùng một loại.

Nhưng bộ đồ nữ này thật sự rất đẹp, tôi vừa thầm khen gu thẩm mỹ của Vương Khải so với khí chất của anh ta xuất chúng hơn một chút, vừa cầm bộ đồ lên đi vào phòng thử.

Từ phòng thử đồ đi ra, nhìn mình trong gương, nhất thời cảm thấy mình dường như trẻ ra mấy tuổi, điều này khiến tâm trạng tôi tốt hơn nhiều.

Tôi tự ngắm mình trong gương một lát, đi tìm Vương Khải thì phát hiện không thấy anh ta đâu. Thiện tai, tiểu tử này không phải muốn để tôi trả tiền chứ?

Tôi đang lo lắng thì anh ta đi từ phòng thử đồ, bộ đồ vừa rồi đã thay. Lúc này anh ta đang mặc, chính là bộ đồ trên người tôi...dành chon am

Tôi nhìn anh ta một cái về bất mãn: “Anh đùa gì chứ?”

Vương Khải xoay người trước gương, nói: “Tôi cảm thấy bộ đồ này rất đẹp, nên thử...Nhìn gì mà nhìn, quần áo này là tôi nhìn thấy trước đó.”

Tôi tức giận: “Được rồi, vậy tôi đổi bộ khác.”

Vương Khải cười nói: “Được thôi, bộ này đã trả tiền rồi, nếu mua thêm, cô tự trả tiền nhé!”

Tôi: “...”

Thật – là – quá – đáng – ghét!

Trời xanh ơi, tôi tuyệt vọng với thế giới này rồi! Người tốt trên thế giới này đều chết hết rồi sao...

Cần nhắc đến việc tôi thực sự là một người không chấp tiêu tiết (toát mồ hôi), kiên trì lấy sự phát triển kinh tế làm trung tâm, cho nên lần này tôi nhìn, chẳng phải chỉ là quần áo giống nhau sao, ai để ý chứ!

Vương Khải trong ấn tượng của tôi là một người ham chơi, cho nên đối với những trò này của anh ta, tôi không có cảm giác ngượng ngùng hay không thích ứng, trái lại không quá đáng quá là được. Đương nhiên tôi cũng không lo anh ta sẽ động lòng với tôi, không chút khách khí, tôi vẫn biết sức mạnh của mình, huống hồ lúc đầu ở Maldivess, lý luận “nghĩ thông rồi” kia của anh ta, đã khiến tôi hoàn toàn yên tâm. Đương nhiên điểm quan trọng nhất chính là, Vương Khải chỉ biết chơi đùa phụ nữ, không biết yêu phụ nữ, cho nên tôi tình nguyện tin tưởng ngay tận thế, chứ không tin tưởng Vương Khải sẽ động lòng với phụ nữ...đương nhiên chuyện anh ta có động lòng với đàn ông không không nằm trong phạm vi nghiên cứu của tôi...

Lúc này Vương Khải cười he he đưa tôi đến khu vui chơi, thấy anh ta nhảy nhót từng bước, chỉ hận không thể nâng cả thế giới, tôi nhất thời cho rằng buổi sáng anh ta chỉ giả vờ ốm yếu mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Oi Theo Anh Về Nhà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26

Có trò chơi tất có người tham gia. Người chơi chia làm hai loại, một số biết chơi, thứ gì cũng có thể chơi được, số khác chơi cái gì cũng vui mừng, hớn hở quá mức.

Vương Khải rõ ràng thuộc vào loại người sau. Tôi thấy kỳ quái, một lão thanh niên hai mươi tám tuổi như anh ta, vui chơi phát cuồng trong khu giải trí giống như học sinh tiểu học, người không biết có khi còn cho rằng anh ta là bệnh nhân tâm thần.

Huống hồ, lúc trước anh ta một mực phản đối đến khu giải trí, nhưng nhìn bộ dạng của anh ta bây giờ, dường như thế giới này không có chỗ nào vui hơn khu giải trí vậy, thiện tai.

Vì sự thích thú của vị lãnh đạo nào đó, chúng tôi ở trong khu vui chơi cho đến lúc sắp đóng cửa mới nghỉ.

Vương Khải nhảy từ trên đu quay xuống, cười he he hỏi: “Tiểu Yến, chúng ta đi ăn gì đi?”

Lời của Vương Khải nhắc nhở tôi, tôi vỗ vào đầu một cái, nhớ ra: “Chết rồi, tôi còn phải nấu cơm cho Giang Ly...Bây giờ mấy giờ rồi?” Tôi vừa nói vừa móc điện thoại trong túi.

Ngữ khí của Vương Khải có chút khinh thường: “Năm giờ bốn mươi. . .chẳng phải chỉ là một bữa cơm sao, cô nói với anh ta một tiếng chẳng phải được sao?”

Tôi gật đầu đồng ý, đang định gọi điện thoại cho Giang Ly thì phát hiện không thấy điện thoại đâu. . .Tôi nhớ rất rõ, tôi nhét điện thoại vào trong túi quần rồi mà.

Vương Khải thấy tôi sờ tìm một lượt trên người không thấy, liền hỏi: “Sao vậy?”

Tôi làm mặt như đưa đám trả lời: “Mất điện thoại rồi.” Vấn đề quan trọng là, tôi không nhớ số của Giang Ly. . .

Vương Khải vỗ vỗ vào vai tôi, xúi giục: “Mất thì cũng mất rồi, hôm nay cô cứ chơi cho thoải mái đi, anh ta cũng không thể vì một bữa cơm mà cãi nhau với cô chứ?”

Tôi cảm thấy lời này chẳng đáng tin, lần trước chỉ vì một bữa cơm mà Giang Ly đòi ngủ riêng. Tuy anh ta cũng đồng ý là sẽ không tùy tiện đòi ngủ riêng nữa, nhưng điều kiện là, tôi cũng không thể tùy tiện không nấu cơm cho anh ta.

Vương Khải nhìn bộ dạng khó xử của tôi, buồn bã nói: “Được rồi, được rồi, bây giờ tôi đưa cô về.”

Tôi gật đầu, chỉ có thể như vậy, Giang Ly kia là một người biến thái, tôi sợ anh ta rồi.

Vương Khải nói một cách nghiêm túc: “Tiểu Yến Yến, cô ở trong nhà thật là không có địa vị.”

Tôi khóc đây, đến anh ta cũng nhìn ra được nữa!

Vương Khải lại cười hi hi nói: “Chi bằng cho chồng cô nghỉ đi, dựa dẫm vào tôi nhé?”

Tôi lừ mắt. Đối với luận điệu điên rồ này của Vương Khải, tôi cũng chẳng lấy gì làm lạ.

Khu giải trí cách nhà tôi tương đối khá xa, mất khoảng một giờ đi xe, hơn nữa phải đi qua mấy điểm giao thông tắc nghẽn. Vì vậy, cả thời gian đi và tắc đường, chúng tôi mất trọn vẹn hai giờ mới đến được dưới lầu nhà tôi.

Tôi nhảy xuống xe, vẫy tay với Vương Khải, đang định lên lầu, nhưng lại nhìn thấy Giang Ly.

Anh ta đang xách một túi đồ to, đúng lúc cũng muốn lên lầu. Tôi nhìn thấy anh ta, ngượng ngừng cười cười, chào hỏi: “Khéo quá. . .”

Còn chưa đợi Giang Ly nói. Vương Khải đã xuống xe. Anh ta đi đến trước mặt tôi, đưa cho tôi một túi giấy, cười nói: “Quần áo của cô.”

Tôi đón lấy, cười với anh ta: “Hôm nay cảm ơn anh.” Dù gì tôi cũng là trốn làm hợp pháp mà.

“Không có gì, quần áo của cô hôm nay khiến tôi rất hài lòng.” Vương Khải nói, nghe như cười với tôi.

Tôi tối sầm mặt đứng nguyên tại chỗ, chẳng biết làm thế nào.

Lúc này mặt của Giang Ly không chút cảm xúc, anh ta nhìn tôi và Vương Khải một lượt từ trên xuống dưới, đánh giá một hồi, sau đó vẫn không chút biểu cảm nói: “Đi thôi, hôm nay anh thoải mái.”

Tôi lập tức bị câu này dọa cho hồn bay phách tán, đứng nguyên tại chỗ, không dám động đậy.

Lông mày Giang Ly không nhíu lại chút nào, anh ta lôi tôi đi lên lầu.

Tôi chắc chắn Vương Khải sẽ cảm thấy kỳ quái, Giang Ly cũng đồng ý nấu cơm rồi, vì sao tôi còn không vui chứ?

Anh ta không hiểu được đâu, mãi mãi không hiểu. Bởi vì anh ta không có kinh nghiệm, cho nên mãi mãi không có cách gì hiểu được. . .Thực tiễn là tiêu chuẩn duy nhất để kiểm nghiệm chân lý, câu nói này của Karl Marx chẳng sai chút nào.

Giang Ly mang tôi về nhà, vớt các thứ lên trên bàn, sau đó ném tôi xuống sofa. Tôi co rúm lại, cười hi hi, muốn giải thích chút nhưng không biết bắt đầu từ đâu.

Giang Ly hơi nhướn mày, có vẻ hứng thú nói: “Trang phục tình nhân? Đến giày cũng giống nhau?”

Tôi hơi run rẩy: “Cái đó. . .hi hi, hi hi hi hi. . .”

Giang Ly dựa vào sofa, nhìn xa xăm nói: “Cô dụ dỗ ai đều không liên quan đến tôi, nhưng vì sao lại là cậu ta?” Anh ta vừa nói vừa bóp bóp vai.

Được rồi, tôi rất hiểu tâm trạng của Giang Ly lúc này, đối với một người chưa hề làm gì đã nói anh ta không có năng lực X, anh ta sẽ không có bất kỳ cảm tình tốt gì.

Bây giờ nên là lúc tôi biểu hiện lòng trung thành. Thế là tôi nịnh bợ sán đến, vừa mát xa vai cho Giang Ly vừa giải thích: “Sự việc này tương đối phức tạp,

trong chốc lát cũng không nói rõ ràng được. Tóm lại tôi và Vương Khải chẳng có bất cứ quan hệ gì.” Ngoại trừ quan hệ mua bán sức lao động.

Giang Ly nhướn mày, nói: “Vậy có một điểm cô có thể giải thích rõ, vì sao hôm nay lại chẳng nói tiếng nào, đã rời khỏi công ty? Cô cũng phải gọi một cuộc chứ? Mặc dù cô không gọi điện thoại, vậy khi tôi gọi cô cũng nên nghe một cuộc chứ?”

Tôi xua tay, chán nản nói: “Điện thoại của tôi mất rồi.”

Giang Ly hơi ngần ra, không nói gì... Tôi cho rằng anh ta sẽ cười nhạo tôi ngốc.

Thế là Giang Ly lại an tâm hưởng thụ sự mát xa của tôi, một lát sau, đột nhiên nói: “Sự phục vụ của cô khiến tôi rất hài lòng.”

Thiện tai, anh học ai cũng được, đừng học Vương Khải, người đó chẳng tốt đẹp gì.

Được sự khẳng định của Giang Ly, tôi khẽ thở phào một cái, sau đó cẩn thận hỏi: “Vậy thì bây giờ tôi có thể nấu cơm cho anh ăn không?”

Giang Ly nhắm mắt, xua tay, đi đi.

Thế là tôi mang chỗ đồ trên bàn lật đặt chạy vào trong bếp.

Tôi phát hiện ra cuộc sống của tôi thật sự là bi kịch, đến làm cơm cho Giang Ly cũng phải dỗi dành anh ta, hỏi anh ta xem có được không.

Buổi tối, tôi hứng thú báo cáo với Giang Ly kết quả cuộc chiến của ngày hôm nay, trọng điểm là phong thái và khí thái không chút sợ hãi, vô cùng tự nhiên của tôi trước mặt Vu Tử Phi. Đương nhiên còn phải hỏi han Giang quân sư chỉ thị tiếp theo.

Lúc này Giang Ly đang ngồi trước máy tính xem cái gì đó, anh ta nghe tôi báo cáo xong, vầy vầy tay. Thế là tôi sấn đến trước màn hình máy tính của anh ta.

Tôi nhìn trang web kia một lát, nói: “Trang web này rất quen, hình như đã nhìn thấy ở đâu rồi.”

Giang Ly kinh ngạc nhìn tôi một cái: “Đây là blog của cô.”

Tôi: “Ồ, blog của tôi... Đợi một chút, sao anh biết được đây là Blog của tôi?”

Giang Ly trả lời chẳng đúng câu hỏi: “Những thứ trong blog của cô đơn giản như trình độ tiểu học.”

Này!

Anh ta lại nói: “Một tháng gần đây, khách ghé thăm blog của cô năm lượt, trong đó có bốn lượt đều là từ cùng một địa chỉ IP”

Tôi không hiểu: “Sau đó thì sao?”

Giang Ly: “Sau đó tôi tiện tay kiểm tra, phát hiện người dùng IP này tên là Vu Tử Phi.”

Tôi không nói gì.

Giang Ly ngược mắt nhìn tôi một cái, nói: “Chồng trước của cô có phải tên là Vu Tử Phi không?”

Tôi quệt mồ hôi, Giang Ly, anh thật không hổ danh là cao thủ!

Nhưng tôi có chút không hiểu: “Giang Ly, rốt cuộc anh muốn làm gì đây?”

Giang Ly khẽ hé cặp môi mỏng, thốt ra mấy tiếng: “Thể hiện ân ái.”

Tôi run rẩy, vẫn chưa phản ứng lại được, anh ta đã vào phần thao tác phía sau của blog. Sau đó tôi kinh hãi lắc lắc anh ta: “Anh...anh...anh...anh làm sao có thể đăng nhập được vào blog của tôi?!”

Giang Ly nhìn tôi như kẻ điên, thản nhiên nói: “Nếu là trộm của một cao thủ, có lẽ sẽ có một chút phiền phức, nhưng trộm của kẻ ngu ngốc thì dễ như trở bàn tay.”

Rất rõ ràng, tôi chính là kẻ ngu ngốc trong lời của anh ta, hoặc là một trong số những kẻ ngu ngốc. Thế là tôi nổi khùng, tôi phẫn nộ, tôi kéo cổ tay của Giang Ly, đau lòng nhức ọc nói: “Xin anh đó! Chuyện bí ối thế này anh đừng làm nữa được không? Anh đừng có hết lần này đến lần khác làm giảm đạo đức tối thiểu của mình chứ!”

Giang Ly từ từ gỡ ngón tay của tôi ra, cong khoe môi: “Tôi cũng vì muốn tốt cho cô, nếu như cô tự mình xử lý blog thì rất khó để anh ta biết được chúng ta rốt cuộc ân ái nhiều thế nào.”

Tôi tức giận nói: “Chúng ta không hề ân ái!”

Giang Ly chẳng buồn để ý, đáp: “Không sao cả, chẳng qua chỉ là để cô có thể ngẩng đầu trước mặt người yêu cũ, làm giả một chút cũng có sao đâu.”

Tôi vò tóc, phát hiện anh ta nói hình như cũng có chút đạo lý. Thế là tôi đành nói: “Vậy thì tôi tự làm là được rồi, không cần phiền đến Giang đại tiên sinh.” Cho dù anh làm, tôi cũng phải tự mình sửa lại!

“Muộn rồi!” Giang Ly nói, tặng kèm một nụ cười làm điên đảo chúng sinh: “Tôi đã đổi mặt khẩu.”

Tôi: “...”

Thế là một khoảng thời gian rất dài sau đó, tôi đều phải lấy thân phận là khách để tham quan blog của mình. Thiện tai, tôi cảm thấy vận mệnh của mình thực sự gặp ghềnh vô hạn, tương lai của tôi thực sự là hắc ám.

Lúc sắp ngủ, khi tôi đang tưởng niệm chiếc điện thoại của mình, đột nhiên nhớ ra việc tắt điện thoại mà Vương Khải nói với tôi sáng nay. Thế là, tôi hỏi Giang Ly: “Giang Ly, tôi qua Vương Khải gọi điện cho tôi, vì sao anh tắt máy?”

Giang Ly trả lời: “Chẳng phải cô đang tắm sao, hơn nữa tên đó thật sự đáng ghét.” Xem ra câu: “Ông chồng không có năng lực X” kia của Vương Khải thực sự gây thiệt hại nặng cho tâm hồn Giang Ly.

Nhưng tôi cảm thấy vẫn không bình thường lắm: “Vậy sau khi tôi tắm xong, sao anh không nói với tôi?”

Giang Ly trả lời thẳng thắn: “Tôi quên mất.”

Tôi: “Này, nếu anh ta có chuyện thì sao?”

Giang Ly khinh bỉ nói: “Chẳng qua chỉ là một người bạn trên mạng, có thể có chuyện nghiêm túc gì chứ?” Giang Ly vẫn luôn cho rằng Vương Khải chỉ là bạn trên mạng của tôi, mà những ngày qua khi anh ta đưa đón tôi đi làm cũng chưa từng gặp Vương Khải. Vốn muốn nói cho anh ta, Vương Khải chính là cấp trên của tôi, nhưng mà nghĩ lại, chuyện này dường như chẳng có liên quan đến anh ta, tôi nói ra chưa biết chừng còn bị anh ta cười nhạo.

Giang Ly thấy tôi không nói, lại hỏi: “Không phải cô có gì với người bạn trên mạng kia chứ? Tôi thấy cô đói quá mà chẳng chọn đồ ăn đó, tiểu tử đó vừa nhìn đã biết chẳng phải là người tốt.”

Tôi cảm thấy đến lúc để thể hiện mê lực của mình rồi, thế là nói dối không hề chớp mắt: “Chuyện đó cũng chẳng có cách nào, anh ta cứ quẩn lấy tôi. Tôi thấy cũng kỳ quái, vì sao rất nhiều anh chàng đẹp trai có khuynh hướng tâm lý bình thường đều giống như ruồi nặng vậy lấy tôi vậy, phiền chết đi được!”

Giọng nói của Giang Ly chậm rãi bay đến: “Có lẽ là bởi vì trông cô tương đối giống phân bò nhỉ?”

Tôi: “...”

Tôi lật người, quay lưng lại với anh ta, cổ họng tắc nghẹn không nói được gì. Ngủ thôi, ngủ thôi!

Giang Ly lại nói: “Tóm lại, cô thích làm gì thì làm.”

Tôi chẳng vui về gì đáp lại: “Không phiền anh phải hao phí tâm sức.”

Giang Ly: “Nếu cô bị người ta bán, tôi cũng chẳng lo chuộc đâu.”

Giang Ly: “Đương nhiên một đồng phân cũng chẳng đáng bao nhiêu tiền.”

Tôi: “...”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Ơi Theo Anh Về Nhà* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27

Buổi sáng, tôi đang ngồi trước gương chỉnh lại dung nhan. Giang Ly đột nhiên nói: “Cô buộc tóc lên đi.”

Tôi nhất thời không nghe rõ anh ta muốn làm gì: “Hả?”

Giang Ly lấy một chiếc kẹp nhỏ từ trong tủ nữ trang của tôi, nhắc lại: “Buộc tóc lên đi.”

Tôi: “Vì sao chứ?”

Giang Ly dùng chiếc kẹp nhỏ cốc lên đầu tôi, nói: “Đương nhiên có tác dụng, nhanh chút, nếu không cô sẽ đến muộn đó.”

Tôi đành ngoan ngoãn nghe lời, buộc tóc lên.

Sau đó, Giang Ly đi đến phía sau, cầm một chiếc kẹp nhỏ, kẹp mạnh vào sau gáy tôi...

“Á, đau quá!” Tôi cất tiếng kêu thảm thiết, ôm lấy cổ, quay đầu lưng dữ nhìn anh ta. “Anh muốn làm gì?!”

Giang Ly vô tội nói: “thể hiện ân ái mà.”

Tôi: “Ân ái gì chứ, rõ ràng là anh đang mưu sát tôi!”

Giang Ly nói rất nghiêm túc: “Sau khi ân ái sẽ để lại dấu vết, cô phải thể hiện cái này.”

Tôi sưng lại một lát, tiếp đó hiểu ra ý của anh ta, mặt tự nhiên nóng rực. Cái đó... mọi người đều hiểu sao?

Giang Ly nhìn khuôn mặt của tôi một cái, mờ ám nói: “Thật không ngờ cô cũng biết xấu hổ.”

Thiện tai, lão nương cũng là một cô gái đó! Hơn nữa, tôi còn chưa ân ái cùng ai nữa...

Giang Ly kéo tay tôi ra, chuẩn bị kẹp thêm một lần nữa vào sau cổ tôi, tôi ôm cổ sống chết không buông. Thế là anh ta dọa dẫm: “Nếu cô không phối hợp, tôi đành dùng biện pháp cần thiết.”

Được rồi, so với bị Giang Ly cắn, tôi lựa chọn bị kẹp kẹp mấy cái, dù gì cũng chẳng chết người.

Thế là sau đó, trong phòng vắng vắng vang lên tiếng kêu thảm thiết của cô gái nào đó...

Đội công việc ngược đãi của Giang Ly hoàn tất, tôi một dám hỏi một chuyện không rõ: “Giang Ly, vì sao anh chỉ kẹp phía sau mà không kẹp phía trước vậy?”

Giang Ly: “Bởi vì phía sau cô không tự nhìn thấy được, đồ ngốc.”

Hiểu rồi, hóa ra kịch bản là thế này: Phía sau cổ của tôi có “dấu vết ân ái”, bản thân tôi cũng không biết, thế mà hôm nay lại ngốc nghếch buộc tóc lên, sau đó hưng phấn chạy đi làm... Nhưng mà thế này chẳng phải sẽ có rất nhiều người nhìn thấy sao? Vậy thì rất mất mặt...

Thế là tôi nói với Giang Ly nghi vấn của mình. Giang Ly dịu dàng nói: “Đừng vậy, không phải bây giờ cô mới nghĩ đến chứ?”

Tôi đau đớn đến muốn chết.

Nhưng tôi vẫn chưa hết băn khoăn: “Vậy nếu hôm nay tôi không gặp Vu Từ Phi thì sao?”

Giang Ly vô cùng thân thiện đáp: “Vậy thì ngày mai tiếp tục làm, sớm muộn gì cũng có một ngày cô gặp anh ta!”

Hết bàn cãi, đây là chủ ý quái quỷ gì chứ!

Vì kiệt tác của Giang Ly, sáng nay suốt chút nữa tôi đi làm muộn. Tuy tôi “không biết” những “Dấu vết” trên cổ của mình nhưng tôi thực sự không có kỹ năng diễn xuất ưu tú như Giang Ly, cho nên vừa vào đến cửa công ty liền chột dạ, cứ cúi đầu đi.

Buổi chiều tan làm, Giang Ly bảo tôi, khi cúi đầu, “dấu vết” kia sẽ càng hiện rõ. Lúc đó, tôi thực sự muốn chết.

Lại nói tôi cúi đầu đi vào phòng làm việc của Vương Khải, muốn hỏi lãnh đạo xem có chỉ thị gì mới không. Vương Khải đang nhàn nhã dựa vào sofa đọc báo, bưng một cốc cà phê đáng ghét, giả vờ uống.

Thân làm thư ký của anh ta, tôi vô cùng có trách nhiệm, nhắc nhở anh ta: “Vương phó tổng, hôm nay việc anh phải làm hình như rất nhiều...”

Vương Khải ngẩng đầu nhìn tôi, cười nói: “Không sao, bản thiếu gia làm việc hiệu suất cao.”

Không nói. Nguyên nhân tôi không nói không phải là bởi vì sự tự tin của anh ta, mà bởi vì hiệu suất làm việc của anh ta thực sự rất cao, tôi rất đồ kỵ, rất đồ kỵ...

Buổi sáng có một hội nghị do Vương Khải chủ trì, Vu Từ Phi cũng đến. Đương nhiên rồi, thân làm thư ký của ai đó, tôi cũng bị lôi đến phòng họp.

Vương Khải rất vô sỉ, khi họp luôn thận trọng, nề nếp, chưa từng có biểu hiện đùa cợt thiếu nghiêm túc. Cũng chỉ có lúc thế này, khí chất của anh ta mới hơi thoát ly khỏi sự dung tục, so với bình thường giống như là hai vậy. Nếu như không phải vì quen anh ta lâu rồi, tôi nhất định sẽ cho rằng anh ta bị quỷ nhập, hoặc là nhân cách phân liệt.

Khi họp, tôi ngồi cạnh Vương Khải, mà Vu từ Phi vừa hay lại ngồi bên cạnh tôi. . . Thế này rồi càng không dám ngẩng đầu.

Đối với nội dung của hội nghị, bản thân tôi chẳng có hứng thú gì, thêm vào đó, bây giờ trong lòng rất hỗn loạn, cho nên tôi gục trước bàn, ngây ra nhìn màn hình máy tính. Tôi đang nghĩ, rốt cuộc Vu Từ Phi có nhìn thấy “dấu vết ẩn ái” trên cổ tôi không đây? Nếu như nhìn thấy rồi, anh ta sẽ có phản ứng gì? Nếu như anh ta nhìn thấy rồi, có phải tôi sẽ rất sáng khoái không?

Nếu như anh ta không nhìn thấy. . . không được, dù cho anh ta không nhìn thấy, quay về tôi cũng phải báo cáo với Giang Ly là anh ta nhìn thấy rồi, nếu không thì cổ của lão nương sẽ bị phá hỏng dưới ma chướng của tên biến thái kia! Hơn thế nữa, Vu Từ Phi có thể nhìn thấy “dấu vết” này không, quan trọng lắm sao? Quan trọng đến mức có thể khiến tôi hy sinh chiếc cổ sao?

Đáp án là , NO!

Tôi đang thất thần, đột nhiên có người đẩy đẩy cánh tay tôi. Giọng nói quen thuộc và dung tục của Vương Khải truyền đến: “Tiểu Yến Yến, đang ngẩn ra gì đó?”

Tôi không ngước lên, nói: “Xin anh đó, Vương Phó tổng! Anh đang họp đó, được chưa. . .”

Trong giọng nói của Vương Khải mang ý cười: “Đồ ngốc, họp xong rồi, người ta đi hết rồi.”

Tôi ngẩng đầu, phát hiện thực sự đúng như anh ta nói. Bây giờ cả phòng họp chỉ còn lại hai người chúng tôi.

Vương Khải hiểu kỳ hỏi: “Tiểu Yến Yến, phía sau cổ cô có cái gì? Vừa rồi Tổng quản lý Vu cứ nhìn vào cổ của cô, giống như mất hồn vậy.”

Mặt tôi nóng bừng tôi cúi đầu áp ứng: “Cái đó. . . tôi. . . tôi làm sao biết. . .”

Vương Khải thấy tôi ngượng ngùng, càng hiểu kỳ hơn: “Tiểu Yến Yến, không phải là cô nhầm ám hiệu gì với Tổng quản lý Vu chứ?” Nói rồi, anh ta sán đến muốn nhìn trên cổ tôi rốt cuộc là có gì.

Tôi sực tỉnh, ôm lấy cổ: “Vương Phó tổng, không phải chúng ta nên quay về rồi sao?”

Vương Khải chẳng để ý tôi nói gì, giữ lấy cổ tay tôi, dễ dàng kéo hai tay tôi ra, rồi nhìn vào sau cổ tôi.

Tôi xấu hổ cúi đầu, đợi anh ta cười nhạo.

Đợi một lúc lâu, cũng không nghe anh ta nói gì. Tôi ngẩng lên nhìn anh ta, chỉ thấy thần sắc của anh ta lúc này rất bình tĩnh, khí chất dung tục thường ngày cũng giảm bớt một chút.

Tôi giằng co muốn rút cánh tay về nhưng Vương Khải lại nắm rất chặt.

Tôi có chút căng thẳng: “Vương Phó tổng, anh muốn bắt cóc thư ký của mình hay sao?”

Vương Khải vẫn tóm tay tôi, cười híp mắt nói: “Tiểu Yến Yến, chồng của cô dùng thuốc trắng dương gì vậy?”

Tôi biết từ miệng chó nói ra sẽ chẳng được lời gì tử tế mà! Tôi đang muốn phản bác anh ta, lúc này, cửa phòng họp bị đẩy ra, một người đi vào.

Tôi ngẩng đầu nhìn, Vu Từ Phi?!

Vu Từ Phi nhìn thấy chúng tôi, rõ ràng sững lại. Tôi phát hiện ra. Lúc này tôi và Vương Khải ở rất gần nhau, lưng của tôi gần như dính sát vào ngực anh ta. Hơn nữa. . . anh ta còn tóm lấy hai tay tôi.

Tóm lại, cảnh tượng này khiến người ta không hiểu nhầm cũng khó.

Tôi dùng lực đẩy Vương Khải ra, mắt có chút dao động.

Vương Khải trấn tĩnh, tự nhiên nói: “Tổng quản lý Vu, anh còn chuyện gì sao?”

Vu Từ Phi bình tĩnh trả lời: “Tôi bỏ quên đồ.” Nói rồi, anh ta liền đi đến chỗ ngồi bên cạnh tôi. Tôi lướt qua chỗ ngồi này một cái, phát hiện ra trên ghế có một tập tài liệu, đây có lẽ chính là đồ anh ta để quên.

Khi Vu Từ Phi cầm tài liệu lên, Vương Khải đột nhiên ghé sát vào tai tôi, cười hì hì nói: “Tiểu Yến Yến, tôi qua có đau không?”

Tôi vừa nghe thấy lời này, tóc suýt chút nữa dựng đứng cả lên, tên này nói cái gì đây! Anh ta bắt buộc phải làm tôi tức chết mới thôi sao!

Khi tôi phẫn nộ với Vương Khải, Vu Từ Phi đã cầm tài liệu, không nói tiếng nào rồi đi rồi.

“Vương Khải, anh chán sống rồi sao?!”

“Tiểu Yến Yến, tôi không dám nữa, lần sau nhất định sẽ dịu dàng với cô một chút!”

“Anh còn nói!”

“Á á á á á...Này, cô muốn mưu sát lãnh đạo sao?”

“Thừa lời, tôi giết anh!”

“Á á á á á...Tôi là lãnh đạo của cô đó, cô không muốn làm việc nữa sao?”

“Những ngày qua không cách nào sống được nữa rồi, lão nương muốn từ chức...”

“Á á á á á...tôi đang muốn tăng lương cho cô đó, cô lại muốn từ chức...”

“Tăng bao nhiêu?”

“Mười phần trăm, thế nào? Á á á á á...Hai mươi, hai mươi... Á á á á á, ba mươi nhé?... Á á á á á, năm mươi, không thể nhiều hơn được nữa!... Á á á á á tăng gấp đôi, gấp đôi! Tăng nhiều hơn nữa thì là bao nuôi luôn rồi...”

Tôi hạ bút ký tên, hài lòng mãn nguyện vỗ vỗ tay, sau đó chọc vào vai Vương Khải, cười híp mắt nói: “Lương tăng gấp đôi, bắt đầu từ ngày mai.”

Vương Khải cúi đầu ừ ừ, “hừ hừ” hai tiếng, coi như đồng ý.

Ha ha ha ha, chẳng trách tên Giang Ly biến thái kia thích ức hiếp người, quả nhiên cảm giác ức hiếp người khác thật là sướng khoái!

Buổi chiều tan làm, trời chợt đổ mưa. Tôi đứng trước cửa công ty, trông giống như hòn đá vọng phu, nhìn xe cộ qua lại trước mặt. Đợi một lát, không thấy bóng dáng Giang Ly đâu... bình thường giờ này anh ta đã đến rồi.

Thiện tai, tên Giang Ly này chắc là ghét trời mưa phiền phức, cho nên dứt khoát không đến rồi.

Sau khi khẳng định suy đoán này, tôi có chút thất vọng, khi cần đến thì chẳng thấy bóng dáng đâu! Hôm nay trời mưa như này, nói lớn không lớn, nói nhỏ cũng không nhỏ. Hơn nữa, bây giờ đã là mùa thu, nếu như bị ướt chắc chắn sẽ bị cảm. Cảm cúm sẽ đau đầu, cảm cúm sẽ phải uống thuốc, cảm cúm còn có thể phải tiêm...tôi thoáng run rẩy, không thể nghĩ tiếp nữa.

Đúng lúc đó tôi do dự rốt cuộc có nên xông ra ngoài không, Vu Tử Phi đột nhiên xuất hiện trước mặt tôi trên tay cầm một chiếc ô. Anh ta cúi đầu nhìn tôi, mở miệng mấy lần, cuối cùng nói: “Yên...Thư ký Quan, tôi tiễn cô nhé!”

Tôi lắc đầu, lão nương tình nguyện bị cảm cúm đến mức phía tiêm, chứ không nhận sự giúp đỡ của anh ta.

Vu Tử Phi định thần nói: “Tôi chỉ lấy danh nghĩa một đồng nghiệp, muốn tiễn cô về.”

Tôi còn chưa mở miệng thì phía sau có người tiếp lời: “Nếu không thì anh còn muốn lấy danh nghĩa gì, Tổng quản lý Vu?”

Tôi quay đầu, Vương Khải cầm một chiếc ô lờ lợ, cười hi hi đi đến. Căn nhắc chuyện hôm nay anh ta chịu thiệt dưới tay tôi, thế là tôi có chút chột dạ không quay mặt lại, không dám nhìn anh ta... Vương Khải chẳng phải là ngọn đèn thiếu dầu, nếu anh ta muốn tìm tôi báo thù thì làm thế nào?

Tôi nghiêng mặt nhìn ra bên ngoài, cách không xa có bóng người cao ráo đang cầm ô, đi về phía tôi.

Tôi nhe răng cười, Giang Ly, anh vẫn còn có lương tâm

Bạn đang đọc truyện *Vợ Ông Theo Anh Về Nhà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28

Giang Ly cầm ô đi đến cửa công ty, nhìn tôi, sau đó lại lướt qua Vu Tử Phi bên cạnh tôi một cái, cuối cùng anh ta dừng lại trên chiếc ô lờ lợ của Vương Khải...Chiếc ô kia thực sự thu hút người khác.

Giang Ly đột nhiên kéo tôi vào lòng, sau đó dùng giọng điệu tiêu chuẩn nam chính trong tiểu thuyết của Quỳnh Dao, cúi đầu nói với tôi: “Xin lỗi em, anh đến muộn”

Tôi thoáng run rẩy, trong lòng không nén được cảm thán, kỹ năng diễn xuất của Giang Ly hình như tiến bộ không ít.

Còn chưa hết, anh ta đột nhiên gạt chỗ tóc rối trên trán tôi, đặt một nụ hôn nồng nàn lên đó, rồi nói: “Bảo bối à, lạnh không?”

Tôi lại run rẩy. Vốn dĩ không lạnh, nhưng mà câu nói: “Bảo bối à, lạnh không?” này của anh ta đã đủ khiến tôi buốt lạnh toàn thân rồi...

Giang Ly khẽ cười, véo véo má tôi, sau đó cởi áo khoác ngoài cho tôi, mở ô, ôm tôi đi trong mưa.

Tôi bị Giang Ly ôm chặt, đến quay đầu lại cũng không được... Không biết Vu Tử Phi nhìn thấy bộ dạng “hạnh phúc” của tôi thế này, có cảm giác thất bại không nữa?

Giang Ly đột nhiên cúi đầu xuống hôn lên trán tôi, nhẹ nhàng nói: “Không cần nhìn nữa, cô thắng rồi.”

Tôi đưa tay lên lau trán, đã thắng rồi mà anh còn hôn!

Giang Ly cúi đầu nhìn tôi một cái: đột nhiên cười xấu xa nói: “Cô đồ mặt rồi kia.”

Thừa lời, đây là tức giận, tức giận!

“Nhưng mà bộ dạng cô đồ mặt,” anh ta ngừng lại một lát, dường như đang tìm từ hợp lý, “Nhìn có vẻ rất ngốc”.

Anh cứ đi, đây là lời gì chứ! Tôi tuy tương đối rộng lượng, tương đối nhẫn nhịn, nhưng đối diện với sự khiêu khích của Giang Ly, không cho anh ta biết chút ghê gớm, anh ta liền không biết uy vũ của lão nương! Thế là tôi nghiêng răng cố tình nhắc chân, giẫm lên giày của Giang Ly.

Giang Ly dường như biết ý đồ của tôi, chuyển bước chân, tránh sự công kích của tôi. Còn tôi, vì giẫm hụt nên đứng không vững... Để không bị ngã, tôi mặt dày ôm lấy Giang Ly.

Giang Ly nhăn mặt lại, nói: “Vừa rồi tôi nói sai.”

Toát mồ hôi, Giang Ly tự đổi mới mình? Lời này cũng nói ra được? Quả nhiên bạo lực chính là sức chiến đấu...

Giang Ly: “Cô không phải nhìn có vẻ rất ngốc, cô vốn dĩ rất ngốc!”

Tôi nghiêng răng ken két, chẳng có cách nào làm gì được anh ta.

Giang Ly hoàn toàn không để ý đến sự bất mãn của tôi, ấn tôi vào trong xe, sau đó rời đi.

Tôi ngó qua cửa kính xe, xuyên qua lớp kính nhìn thấy Vương Khải và Vu Tử Phi ở trước cửa công ty. Bọn họ đứng cùng nhau, dường như cũng đang nhìn về hướng này. Bởi vì trời mưa nên tôi nhìn không rõ, nhưng nhìn hai bóng hình mờ hồ kia, tôi đột nhiên cảm khái, tự nói với mình: “Bọn họ thực sự rất xứng đôi.”

Lời vừa nói xong, đầu liền bị Giang Ly đập cho một cái. Tôi phẫn nộ trừng mắt nhìn anh ta, dựa vào cái gì mà anh có thể làm đàn ông, còn tôi đến cánh hủ cũng không có?

Giang Ly thông thả lái xe, cất tiếng hỏi: “Người bạn trên mạng vợ vẫn kia của cô cũng làm việc ở đây sao? Anh ta cũng rất quan tâm đến cô.”

Tôi: “Sao nào, anh đang ghen à?” Tôi luôn hoài nghi thái độ của Giang Ly đối với Vương Khải, ngoài gét ra, có một khả năng nhiều hơn, chính là ham muốn. Tuy khí chất của Vương Khải cũng chẳng ra sao, nhưng chỉ luận về ngoại hình, anh ta cũng được coi là cực phẩm rồi.

Giang Ly nghe thấy lời tôi, cười mỉa một tiếng nói: “Đúng rồi, tôi đang ghen đấy, cô nhìn mà làm đi.”

Tôi nhìn mà làm? Tôi làm thế nào chứ? Thiện tai, lão nương mới được tăng lương gấp đôi, lẽ nào phải từ chức? Đùa à, vì sự đào hoa của Giang Ly anh, lão nương phía vút bỏ số tiền lương gấp đôi sao? Nghĩ đến đây, tôi cứng rắn lắc đầu: “Muốn tôi từ chức ư? Không có khả năng đó đâu.”

“Ừ” Giang Ly đáp, rồi không nói gì nữa.

Tôi có chút sợ hãi, con người Giang Ly này thực sự giết người không thấy máu, nếu anh ta trả thù tôi, làm thế nào đây?... Thế là tôi lại nịnh hót cười nói: “Vây lần sau tôi lừa anh ta về nhà, sau đó tùy anh xử trí.”

“Không cần!” Giang Ly lắc đầu. “Loại hàng đó, tôi nhìn không nổi.”

Ồ, hóa ra anh ta không hợp khẩu vị của anh. Trong đầu tôi đột nhiên hiện ra hình ảnh của Tiết Văn Phong, vẫn là loại hình như Tiểu Mỹ Nam, anh ta có vẻ hợp khẩu vị hơn.

Giang Ly tập trung lái xe, không nói gì nữa. Lúc sắp đến nhà, anh ta đột nhiên nói: “Bạn trên mạng của cô họ Vương, anh ta có quan hệ gì với Vương Thành Hải không?”

Tôi: “Vương Thành Hải? Cái tên này nghe rất quen tai.”

Giang Ly giải thích: “Vương Thành Hải là đại cổ đông của tập đoàn Nam Tinh, công ty của cô thuộc tập đoàn Nam Tinh.”

Tôi vỗ vào đầu một cái, nhớ ra rồi: “Đúng rồi, Vương Thành Hải là bố của anh ta.”

Đột nhiên xe phanh gấp, tôi chẳng chuẩn bị chút nào, giật thót mình.

Tôi quay đầu, muốn chất vấn Giang Ly, lại phát hiện anh ta đang dùng ánh mắt có chút nguy hiểm nhìn tôi. Trong tình huống thông thường, hàm nghĩa biểu hiện của ánh mắt này chính là, Quan Tiểu Yến phạm lỗi rồi, Giang Ly rất bất mãn. Tôi bị Giang Ly dọa cho có chút sợ hãi, cúi đầu không dám nhìn anh ta. Tuy tôi không biết mình phạm lỗi ở đâu, nhưng... tôi sợ mà...

Quan Tiểu Yến quả nhiên là kẻ không có bản lĩnh.

“Quan Tiểu Yến!” Giọng nói của Giang Ly vang lên, có chút u ám, tôi nhát gan, lại run rẩy. “Cô đúng là càng ngày càng có khả năng dụ dỗ, hử?”

Toát mồ hôi, là anh ta dụ dỗ tôi, được chưa! Hơn nữa, tôi một mực ngoan cường, bất khuất không chịu để anh ta dụ dỗ!

Buổi tối, tôi đang gọt táo cho Giang Ly... Được rồi, ở trong nhà tôi không có địa vị, Giang Ly chính là đại địa chủ, nhà tư bản, không áp bức đến giọt máu và mồ hôi cuối cùng của tôi thì tuyệt đối không ngừng nghỉ. Còn vì sao anh ta có thể khiến Quan Tiểu Yến tôi ngoan ngoãn làm việc cho anh ta, đùa à, bạn cho rằng Quan Tiểu Yến có thể đấu lại Giang Ly sao? Đừng nói một, cứ coi như có mười Quan Tiểu Yến thì cũng đấu lại với Giang Ly được không?

Thiện tai, lại nhắc đến vết thương lòng của tôi. Không nói nữa, không nói nữa, tôi chuyên tâm gọt táo cho Giang Ly đây, nếu mà gọt không tốt, Giang đại gia sẽ không vui, hậu quả sẽ rất nghiêm trọng!

Tôi gọt được một nửa quả táo, điện thoại đột nhiên đổ chuông, là tin nhắn. Tôi nhìn Giang Ly một cái vẻ đáng thương, có thể nào để tôi đọc tin nhắn không? Anh ta nhắm mắt xua tay coi như đồng ý.

Tôi đặt quả táo xuống, cầm điện thoại lên xem. Là một số máy lạ.

Nội dung tin nhắn chỉ có vụn vụn tám chữ ngắn ngủi: “Yến Yến, em thực sự hạnh phúc không?”

Giang Ly cầm quả táo lên tiếp tục gọt, vừa gọt vừa hỏi: “Tin nhắn của ai?”

Tôi nhìn vào dãy số xa lạ kia, nói: “Là Vu Tử Phi.” Trên thế giới này chỉ có một người gọi tôi là “Yến Yến”.

Động tác của Giang Ly không dừng lại, đến đầu anh ta cũng lười chẳng buồn ngẩng đầu lên: “Có chuyện gì vậy?”

Tôi cúi đầu nhìn vào tin nhắn kia: “Chẳng qua chỉ hỏi thăm một chút.”

“Ồ” Người nào đó tiếp tục gọt táo.

Tôi nhìn tin nhắn của Vu Tử Phi, ngây ra một lúc rồi đột nhiên nói: “Giang Ly, anh có cảm thấy tất cả những điều này đều vô nghĩa?”

“Ừm... ừm?” Giang Ly ngẩng đầu lên nhìn tôi, không hiểu.

“Ý tôi là, diễn kịch trước mặt Vu Tử Phi vô nghĩa. Anh nói hai chúng tôi bỏ nhau bốn năm rồi, đã đường ai nấy đi rồi, việc gì tôi cứ phải tranh hơn thua với anh ta chứ? Đến ngay bản thân tôi cũng cảm thấy vô vị.”

Giang Ly đã gọt táo xong, cắt táo thành miếng nhỏ, vừa cẩn thận cắt vừa chậm rãi hòa vào: “Đúng rồi, cô rất vô vị.”

Này!

Tôi: “Giang Ly, nếu anh gặp lại người yêu cũ, anh sẽ làm thế nào?”

Giang Ly: “Nên làm như thế nào thì làm như thế.” Đây không phải là lời bỏ đi sao?

Tôi: “Vậy nếu người yêu cũ của anh cởi hết quần áo, nằm trên giường, anh sẽ làm thế nào?”

Giang Ly: “Ném anh ta ra ngoài.”

Tôi: “Tôi chẳng tin, anh làm sao có thể kìm nén được dục vọng chứ.”

Giang Ly: “Vậy thì chụp mấy tấm ảnh khỏa thân của anh ta, nhân cơ hội kiếm một món.”

Tôi: “Anh bị ối quá!”

Giang Ly: “Bỏ đi, hay là khỏi tố anh ta xông vào chỗ ở của người khác, xâm hại tình dục.”

Tôi: “...”

Tôi chỉ đơn thuần báỉ phục bốn chữ “xâm hại tình dục”

Giang Ly lại nói: “Quan Tiểu Yến, cô cố chấp quá, cố chấp đến cực đoan.”

Tôi lắc đầu, vô tội nói: “Không có đâu, tôi rất biết xoay xở.”

Giang Ly: “Trong ý thức của cô, rời xa bằng với vứt bỏ, vứt bỏ bằng với phản bội. Cho nên rời xa cô chính là phản bội cô.”

Tôi chớp chớp mắt: “Không phải sao?”

Giang Ly lắc đầu: “Ai quy định người khác bắt buộc phải ở bên cô, không thể rời xa cô? Mặc dù vứt bỏ, cũng không nhất thiết là do anh ta sai, cũng chưa biết chừng là cô chọn nhầm người.”

Tôi nhất thời tắc nghẹn, nghĩ rất lâu cuối cùng nói: “Anh ta...anh ta từng nói muốn ở cùng tôi cả đời...”

Giang Ly lại thất vọng, chán nản lắc đầu: “Cô cũng đã lớn tuổi rồi, sao vẫn còn tin mấy thứ này? Lời hứa có khi còn chẳng đáng tiền bằng phân bò.”

Tôi ngẩn ra. Đúng vậy, lời hứa là gì chứ, tôi và Hạp Tử chẳng phải đã hứa rất nhiều sao? Đến những việc nhỏ, sức tôi có thể làm được mà tôi còn mất đi niềm tin, huống hồ là cả đời? Những thứ đó chẳng qua đều là những lời nói ngọt ngào nghe xong rồi bỏ đi, đáng cười là lúc đó tôi lại coi nó là sự thật.

“Giang Ly, sau này tôi sẽ không thể nữa.”

Giang Ly: “Cái gì?”

Tôi: “Sẽ không tin vào lời hứa hay bất kỳ người nào.”

Giang Ly: “Thực ra cô thỉnh thoảng cũng có thể tin tôi một chút, nhân phẩm của tôi luôn rất tốt.”

Tôi: “Tôi thực sự nhìn không ra anh và hai chữ “nhân phẩm” này có chút quan hệ nào với nhau.”

Giang Ly nheo mắt lại: “Thật sao?”

Tôi thấy ớn lạnh, vội vàng sửa lời: “Không phải, không phải, nhân phẩm của anh rất tốt, quá tốt!”

Anh đến chút tự do ngôn luận cũng không cho tôi, còn có hứng thú nói chuyện nhân phẩm với tôi ư?

Buổi tối trước khi đi ngủ, tôi gửi tin nhắn vào số điện thoại xa lạ kia: “Đúng vậy, tôi rất hạnh phúc. Hơn nữa, hạnh phúc của tôi chẳng liên quan đến anh.”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Oi Theo Anh Về Nhà* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29

Mấy ngày hôm nay nhìn thấy Vu Tử Phi, tôi rõ ràng ngênh ngang kiêu ngạo, tự mãn hơn rất nhiều, ánh mắt cũng không trốn tránh, nói chuyện cũng bạo dạn hơn, đi đường cũng không còn cúi đầu... Tóm lại, khi tôi đối mặt với anh ta, cảm thấy mình thật sự không còn giống trước đây nữa. Giang Ly nói đó là vì tôi thắng rồi, nhưng mà hàm nghĩa từ “thắng rồi”, tôi thực sự không hiểu lắm, vốn dĩ tôi và Vu Tử Phi không đấu tranh gì, nói thắng thua thế nào đây?

Giang Ly không giải thích nghi vấn của tôi, chỉ là khi bị tôi hỏi đến mất kiên nhẫn, sẽ cốc vào đầu tôi nói: “Quan Tiểu Yến, cô vẫn thật là ngốc.”

Được rồi, ngốc thì ngốc, dù gì bây giờ tôi cũng không sợ Vu Tử Phi. Tôi cảm thấy một nguyên nhân khác khiến tôi không sợ Vu Tử Phi là, sau lưng tôi có một tên biến thái chống lưng khiến người ta to gan, kẻ biến thái đó đương nhiên chính là Giang Ly. Cái gọi là “tin Giang ca, gan to ra” chính là ý nghĩa này.

Trái ngược lại với tôi, mỗi lần nhìn thấy tôi, Vu Tử Phi đều tỏ ra bối rối, còn hơn cả mất tiền. Tôi đặc biệt thích nhìn bộ dạng này của anh ta, cho nên có việc hay không có việc, đều nói chuyện với anh ta, khiến anh ta bối rối gấp mấy lần.

Buổi tối, Giang Ly ra ngoài uống rượu, trên núi không có hổ, sư tử xưng đại vương, tôi đi khắp các phòng, cảm thấy thế giới không có Giang Ly đẹp biết bao, vui biết bao.

Hơn mười một giờ tối, cuối cùng Giang Ly cũng về nhà, nhưng mà là được người khác dìu về. Tôi vừa mở cửa, liền nhìn thấy Giang Ly người toàn mùi rượu, được một anh chàng đẹp trai dìu. Anh ta đến đứng cũng không vững.

Anh chàng đẹp trai diu Giang Ly rất tinh táo, lịch sự gọi tôi một tiếng “chị dâu”. Tôi lơ mơ nhận ra, tiểu tử này đã đến tham dự hôn lễ của tôi và Giang Ly. Lại nói con người tôi đây thông thường không dễ nhớ người khác lắm, trừ phi anh ra rất đẹp trai, anh chàng đẹp trai trước mặt này chính là ngoại lệ.

Tôi nhiệt tình mời bọn họ vào trong nhà (đương nhiên chủ yếu là mời anh chàng đẹp trai kia), bảo anh ta vút Giang Ly xuống sofa, sau đó nhân lúc anh chàng đẹp trai không chú ý, tôi đá mạnh hai cái vào Giang Ly.

Anh chàng đẹp trai có lẽ cảm thấy không tiện lắm, cho nên sau khi vút Giang Ly xuống sofa, đến ngồi cũng chẳng muốn, liền cáo từ.

Tôi tiễn anh chàng đẹp trai ra cửa, nhiệt tình nói: “Người anh em, xưng hô thế nào đây?”

Anh chàng đẹp trai rụt rè cười cười, nói: “Chị dâu, em tên là Hàn Kiều.”

Tôi gật đầu, quay lại nhìn Giang Ly đang đồ gục sang một bên, cau mày nói: “Sao anh ấy lại uống say như vậy?”

Hàn Kiều cười nói: “Mấy người bạn tụ tập, Giang Ly nhất thời hứng khởi, uống nhiều hơn mấy cốc.”

Giang Ly có thể gãy vò mình thành thế này sao? Haizz, co quý mới tin! Nhưng mà nể khuôn mặt đẹp trai của Hàn Kiều, tôi cũng không tính toán nhiều, huống hồ Giang Ly bình thường ức hiếp tôi cũng không ít, đây gọi là ác giả ác báo.

Hàn Kiều rời đi rất nhanh. Bây giờ trong phòng chỉ còn lại một mình Giang Ly say chẳng biết trời đất gì và một Quan Tiểu Yến đầu óc rất tinh táo.

Tôi đá Giang Ly một cái, tung ra bộ dạng của một bà vợ hung dữ: “Giang Ly, anh còn không dậy ngay cho tôi!” Thiện tai, đã lâu quá rồi không được sáng khoái như thế này!

Giang Ly cau mày, lẩm bẩm: “Tôi phải quay về, cô vợ ngốc nghếch của tôi buổi tối không dám ngủ một mình.”

Anh ta nói chẳng rõ ràng nhưng tôi lại nghe không sót một từ. Khi đó khiến tôi cảm động rồi, Giang Ly à Giang Ly, không ngờ anh cũng có một mặt bạn tốt, say rất hay, say rất hay!

Tôi lắc lắc Giang Ly, giọng nói hòa nhã hơn, nhẹ nhàng nói: “Giang Ly à, mau dậy đi, tự mình đi vào phòng ngủ.” Tôi không có sức để cồng anh đâu.

Giang Ly hé mắt, nhìn tôi một cái, sau đó lại từ từ nhắm mắt. Tôi không tiếc sức tiếp tục lắc, cảm động thì cảm động, muốn để tôi cồng anh vào, không có cửa đâu!

Dưới sự lắc lắc của tôi, Giang Ly lại mở mắt, vẫn mở hé mắt nhìn tôi, ngọng nghịu nói không rõ: “Quan Tiểu Yến.”

Toát mồ hôi, nhận ra tôi rồi? Tốt quá rồi, tiếp tục lắc lắc, vừa lắc vừa nói với anh ta: “Đứng rồi, đứng rồi, chính là tôi, mau tỉnh lại đi, sofa này không thoải mái bằng giường đâu.”

Giang Ly quả nhiên lao đảo từ sofa ngồi dậy, tôi cho rằng anh ta muốn đứng dậy, nhưng không ngờ rằng anh ta lại thoải mái dựa vào sofa, nói giọng như đại gia: “Quan Tiểu Yến, đi lấy nước rửa chân cho tôi.”

Anh...anh uống say cũng không quên ức hiếp tôi! Tôi tát cho anh ta một cái vào đầu, sau đó hung dữ nói: “Nhanh chóng đi ngủ, đừng gây sự với lão nương nữa!”

Giang Ly gắng sức đứng dậy khỏi sofa, bước loạng choạng về phía phòng tắm, vừa đi vừa tự nói với mình: “Tôi muốn tắm rửa, không tắm rửa làm sao mà ngủ được?” Đột nhiên, anh ta loạng choạng, ngã đập cửa vào phòng tắm.

Tôi thực sự không nhìn nổi nữa, nếu như hôm nay Giang Ly bị thương, để lại nhiều vết thương quá, vậy ngày mai tôi tuyệt đối sẽ không sống dễ chịu. Nghĩ đến đây, tôi đành sản đến, gắng sức đỡ anh ta dậy, vừa đỡ vừa dỗ dành: “Ngoan, chúng ta không tắm nữa, đi ngủ trước, đi ngủ gấp hơn!”

Giang Ly dựa vào tôi, bò từ dưới đất dậy, sau đó nhìn tôi một cái, cười chẳng có vẻ từ tế gì: “Muốn ngủ cùng với tôi? Cô nghĩ rất hay!”

Tôi: “...”

Tôi không hiểu vì sao Giang Ly uống say rồi, năng lực sát thương vẫn không hề giảm đi chút nào...

Tôi u oán diu anh ta đi vào phòng tắm, thiện tai, anh cứ tắm đi, chìm chết anh đi!

Tôi vút Giang Ly ở trong phòng tắm, muốn ra ngoài. Ai biết được Giang Ly kéo tôi lại, vô cùng bất mãn nói: “Cô phải hầu hạ tôi tắm rửa!”

Tôi hiểu rồi, trong xương cốt của tên Giang Ly này hoàn toàn coi tôi là một bảo mẫu hoặc nữ giúp việc hoặc sai khiến, đối đãi như với người ở, nhưng vì sao rõ ràng là bảo tôi giúp đỡ anh ta, anh ta vẫn ngang nhiên có lý lẽ như vậy?

Bi đi, bỏ đi, tức giận với một kẻ say rượu làm gì chứ! Nghĩ đến đây, tôi liền cười he he nói: “Được thôi, con trai à, nào, mẹ tắm cho con!”

Giang Ly hất tay tôi ra, nói chẳng vui vẻ lắm “Ai là con trai cô!” Nói rồi, anh ta bắt đầu cởi quần áo.

Tôi đứng ngẩn ra, ngậy đại nhìn anh ta. Giang Ly, anh ta...đang cởi quần áo...

Giang Ly cởi từng chiếc khuy áo sơ mi, vì uống say, nên tay có chút vụng về, mỗi chiếc khuy, anh ta phải cởi mấy lần mới được. Thế là quá trình anh ta cởi quần áo kéo dài một cách khác thường. Tôi đứng trân trân nhìn mỗi động tác của anh ta, trong lòng găng sức cổ vũ anh ta cố lên. Cùng với từng chiếc khuy thủy tinh rơi ra, xương bả vai của Giang Ly lộ ra ngoài, lồng ngực của Giang Ly lộ ra ngoài, cơ bụng của Giang Ly, cũng lộ ra ngoài...

Tôi nuốt nước miếng, chăm chăm nhìn anh ta gỡ chiếc áo sơ mi ra, lại chăm chăm nhìn trọng điểm thứ hai của đàn ông lộ ra ngoài trước mặt tôi. Tôi cảm thấy mũi mình ngứa ngứa, dùng tay áo quệt một cái, sau đó cúi đầu nhìn, giật thót mình...Tôi chảy máu cam rồi...Mẹ kiếp, còn chưa đến trọng điểm, Quan Tiểu Yến đây là kẻ chưa nhìn qua các mặt cuộc sống, làm sao mà không có sức chiến đấu như thế này...

Giang Ly đã hoàn toàn nhập kịch rồi, một lòng muốn tắm rửa, sớm đã quên mất trước mặt anh ta còn có một sinh vật cái trưởng thành, hai mắt đang sáng long lanh nhìn anh ta chăm chăm

Giang Ly quên hết tất cả, bắt đầu cởi quần, cởi cả nửa ngày cuối cùng mới được. Cặp chân dài của Giang Ly cuối cùng cũng xuất hiện trước mặt tôi...

Sau đó, chỉ còn lại một chiếc quần nhỏ.

Để tránh sự ngượng ngập của việc mất máu quá nhiều, tôi quyết định né tránh một chút, thế là tôi bịt mũi, muốn trốn đi. Ở đây máu tanh quá, điên cuồng quá, thật sự không phải là chỗ cho người ở, càng không phải là chỗ dành cho con gái!

Giang Ly lại mau mắt, nhanh tay lôi tôi sắp muốn chạy ra khỏi nhà tắm quay lại, bất mãn nói: “Còn không mau xả nước cho tôi!”

Tôi bịt mũi, vừa quỳ xuống bên cạnh nhà tắm xả nước cho Giang Ly vừa bị phần cảm thán: Giang Ly à Giang Ly, khuynh hướng tâm lý khác thường của anh tôi lý giải được nhưng mà anh cũng phải chiều cổ một chút khuynh hướng tâm lý của tôi chứ? Mẹ kiếp, làm gì mà cơ thể của một người đàn ông khỏe thần hoàn toàn cứ lộn qua lộn lại trước mặt tôi, có cho tôi sống nữa hay không đây...Nhờ may mắn tính của lão nương đại phát, anh tự mình chuốc lấy đây...

Xả nước xong rồi, Giang Ly bước vào trong bồn tắm, dựa vào thành bồn “hừ hừ” hai tiếng. Ánh mắt tôi lang thang trên cơ thể trần trụi kia trong làn nước, lúc này trong làn nước chỉ có nước trong, thứ bên trong tôi nhìn thấy rất rõ ràng, thế là...thêm một lần nữa, máu mũi lại chảy ra. Mẹ kiếp, thật sự là không sống nổi nữa rồi!

Giang Ly neho mắt lác lác tự nói với mình một lát, rồi đột nhiên nói: “Quan Tiểu Yến, cùng tắm uyên ương với tôi.”

Tắm uyên ương cái đầu quỷ nhà anh ấy, tôi đây sắp tử trận rồi! Tôi bịt mũi, đứng thẳng dậy định rời đi. Không được rồi, chỗ này không thể ở thêm một giây nào nữa. Tôi coi như hiểu rõ rồi, hóa ra vũ khí có sức sát thương nhất của Giang Ly không phải là cái đầu của anh ta mà là cơ thể của anh ta! Tôi đã bại trận vô số lần dưới cái đầu của anh ta rồi, ở trước cơ thể của anh ta, đương nhiên cũng chẳng tốt đẹp gì.Mẹ kiếp, anh nói anh đồng tính, cũng chẳng thích thú gì phụ nữ, vậy anh có cơ thể hấp dẫn phụ nữ như thế này làm gì cơ chứ!

Tôi muốn rời đi thì lại phát hiện đột nhiên anh ta chìm vào trong nước! Anh ta nằm dưới đáy bồn tắm, mở to mắt nhìn tôi, đến mức khiến tôi hốt hoảng...Thiện tai, tiểu tử này muốn tự sát sao?

Giang Ly mở trừng mắt nằm trong nước, chẳng động đậy gì nhìn tôi. Nước trong bồn tắm dập dềnh, kết hợp với ánh đèn vàng vàng, cảnh đẹp đó lại khiến trái tim người ta nảy sinh cảm giác bi thương. Lúc này Giang Ly giống như một người cá sắp chết, tĩnh lặng nằm trong nước, chẳng có chút lưu luyến gì với nhân gian. Tôi hít thở một hơi, nhìn cơ thể trần truồng trong nước, quên cả việc chảy máu mũi.

Tôi chỉ cảm thấy Giang Ly gần như muốn tan trong nước.

Đầu tôi nóng rực, tôi bò lên mép bồn tắm, bất chấp tất cả găng sức kéo Giang Ly lên, vừa kéo vừa hét: “Mau dậy cho tôi, anh không muốn sống nữa sao?”

Kéo hai lần chẳng được, tôi đang muốn tháo nước trong bồn tắm đi,đột nhiên một lực rất lớn truyền đến, kéo thẳng tôi vào trong bồn tắm.

Tôi đang quấy đạp trong bồn tắm, thăm chửi rửa, mẹ kiếp, Giang Ly, anh tạo phản rồi!

Chiếc bồn tắm này rất lớn, hai người cùng tắm cũng không thành vấn đề. Đương nhiên tôi bây giờ không có tâm trạng để tắm cùng với Giang Ly. Tôi giữ chặt Giang Ly, ấn đầu anh ta vào trong nước, rồi lại kéo lên, lặp lại như thế mấy lần, vừa ngược đãi vừa nắn chửi: “Cho anh không chịu nghe lời, cho anh ức hiếp lão nương, anh là tên khốn nạn...”

Giang Ly vùng thoát khỏi tôi, dùng giọng nghiêm túc từ trước đến nay chưa từng có, tranh luận: “Tôi không phải là tên khốn nạn, tôi là cá”

Tôi: “!!!”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Oi Theo Anh Về Nhà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 30

Tôi đột nhiên có chút xẹp hơi, bạn nói xem một người bình thường như tôi và một kẻ say khướt thì so đo cái gì chứ. Thế là tôi nhất thời cảm thấy nhàm chán vô hạn, đành đứng dậy, định ra khỏi bồn tắm, để mặc Giang Ly một mình giày vò trong đó.

Nhưng Giang Ly lại không định buông tha cho tôi. Cái người thần trí không tỉnh táo này đột nhiên tóm lấy cổ tôi, ấn tôi vào trong bồn tắm một lần nữa, đúng lúc tôi còn chưa kịp hiểu rốt cuộc anh ta muốn làm gì, anh ta đã ôm lấy tôi từ phía sau, sau đó cúi xuống, há miệng... cắn vào cổ tôi... Tôi giật thót mình, mãi mà chưa kéo hồn phách về được.

Lực cắn người của Giang Ly không lớn, anh ta giống như là gặm mía vậy, mơn trớn sau cổ tôi, cắn một cái cảm thấy không có vị gì, lại đổi chỗ khác, tiếp tục cắn, còn dùng lưỡi nhẹ nhàng liếm da tôi, làm cho tôi toàn thân phát run, da gà nổi hết lên. Tôi toát mồ hôi, cho dù anh là chó, tôi cũng không phải là xương, cắn gì mà cắn!

Tôi cũng không buồn để ý xem Giang Ly rốt cuộc muốn làm gì nữa, xem ra đến bản thân anh ta cũng không biết là mình muốn làm gì. Tôi gắng sức vùng vẫy, hai tay của Giang Ly lại khóa vô cùng chặt. Trong lúc chẳng biết làm thế nào, tôi đành gắng sức ngả ra phía sau, tôi ép chết anh!

Giang Ly bị tôi tấn công thành công, ngã xuống. Sau đó, một tiếng rên vang lên, cơ thể Giang Ly hoàn toàn thả lỏng ra.

Tôi đứng dậy khỏi lòng anh ta, bước ra khỏi bồn tắm sau đó quỳ xuống cẩn thận nhìn Giang Ly, lúc này anh ta dựa vào bồn tắm, mắt nhắm lại, không động đậy gì.

Tôi duỗi ngón tay, đưa đến trước mũi anh ta, vẫn còn thơm. Vậy thì, xem ra vừa rồi gáy anh ta đập phía thành bồn tắm, ngất xỉu rồi nhỉ? Tôi không yên tâm, lại véo véo mũi anh ta, anh ta nhướn mắt, cuối cùng xác định, người này thực sự hôn mê rồi.

Lần này phiền phức rồi, con quái vật Giang Ly lớn thế này, tôi phải làm sao để đưa anh ta về phòng ngủ đây? Hay là cứ để anh ta nằm trong bồn tắm ngủ một đêm? Nếu như anh ta ngủ trong bồn tắm, vậy xương của anh ta xem ra là phải bỏ đi nhỉ...

Bỏ đi, bỏ đi, người tốt phải tốt đến cùng, nghĩ cách đưa anh ta về phòng ngủ thôi.

Tôi thay bộ quần áo, sau đó quay lại phòng tắm, tháo nước trong bồn đi, rồi lau sạch cơ thể Giang Ly, cuối cùng gắng hết sức lôi anh ta ra khỏi bồn tắm. Giang Ly ngủ giống như con lợn, giày vò thế này, anh ta cũng không tỉnh lại.

Lôi Giang Ly từ trong bồn tắm ra đã hao phí bao nhiêu sức lực của tôi, mà bây giờ, tôi còn phải kéo anh ta từ phòng tắm đến phòng ngủ. Từ phòng tắm đến phòng ngủ, phải đi qua phòng khách. Tôi quỳ ở cửa phòng tắm, nhìn phòng khách rộng lớn, lần đầu tiên cảm thấy phòng to quá cũng chẳng tốt gì.

Được rồi, bất luận thế nào cũng phải bắt đầu làm việc thôi.

Tôi dùng một chiếc khăn tắm lớn cuốn trên bộ phận trọng điểm điểm điểm của Giang Ly, như thế này có thể phòng tránh việc tôi mất máu quá nhiều trong quá trình vận chuyển, dẫn đến bỏ cuộc giữa chừng. Sau đó, công trình vận chuyển hoa lệ bắt đầu.

Ghi chú tâm lý trong quá trình vận chuyển như sau:

Nếu Giang Ly không cao như thế này thì tốt rồi, anh ta nếu chỉ cao một mét sáu thì tốt hơn bao nhiêu...

Nếu bụng và ngực của Giang Ly nhỏ hơn một chút thì tốt biết mấy...

Nếu tay và chân của Giang Ly nhỏ hơn chút nữa thì tốt, nếu anh ta trông khô quắt, vậy thì càng tốt...

Nếu như Giang Ly chỉ mười tuổi, vậy thì tốt rồi...

Nếu như Giang Ly chỉ là một sợi long...

Nửa giờ đồng hồ sau, tôi lau mồ hôi trên trán, nỗ lực kéo cái kẻ nặng như người chết này lên giường. Thiện tai, tiềm lực của tôi thực sự là bạo phát rồi. Hề nghĩ đến việc kéo một người đàn ông hơn một mét tám lên trên giường (nghĩ sai lệch thì hãy quay mặt vào tường tự vấn), tôi liền có cảm giác đặc biệt thành công!

Tôi quỳ trên giường, vui mừng hưởng thụ nghệ thuật cơ thể, sau khi chảy chút máu cam, trong đầu tôi đột nhiên lóe lên một suy nghĩ... vô cùng... thú vị.

Con người mà, ít nhiều đều có một chút biến thái, hướng hồ là ở lâu cùng với loại biến thái cực nặng như Giang Ly thế này, nếu tôi vẫn duy trì được sự bình thường, vậy mới gọi là biến thái thực sự... Được rồi, ý tôi chính là, cần nhắc đến sự áp bức của Giang Ly đối với tôi, và nghệ thuật cơ thể khiến người ta đổ máu cam của anh ta, bất luận là tôi biến thái thế nào, đều không thể bằng được, đúng không?

Thế là tôi liền cảm thấy, chi bằng nhân cảnh đẹp giờ tốt thế này, làm nghệ thuật cơ thể một lần. Tôi phải để những cảnh đẹp trước mắt không chỉ lưu lại trong đầu tôi, còn phải lưu lại trong ổ C, ổ D, ổ E của tôi...

Tôi bỏ máy ảnh ra, tạch tạch tạch tạch chụp nấy tấm hình cơ thể của Giang Ly. Cảm thấy chưa thỏa thích, tôi dứt khoát gỡ chiếc khăn tắm lớn trên phần eo ném sang một bên, giúp anh ta chụp mấy bức ảnh chân thực (trong quá trình làm, chảy cơ sở máu). Sau đó, tôi lại cảm thấy việc này thực sự chẳng có

ý gì, hơn nữa không văn minh, không có mỹ cảm, còn thô tục, không đủ hấp dẫn người khác, chưa phải là cảnh giới đỉnh cao của nghệ thuật. Thế là tôi dùng các đạo cụ hiện trường như khăn tắm, chăn gối... nhiệt tình giúp Giang Ly xếp các tư thế ghẹo người, sau đó ghi lại sự phong tình vô hạn của anh ta (chảy máu cam).

Tôi vừa bịt mũi, vừa nhìn hình ảnh chân thực của Giang Ly trong máy ảnh, cảm thấy sự lao động vất vả vừa rồi của tôi đã được báo đáp, hưng phấn vô hạn.

Thế là buổi tối hôm nay ngủ rất ngon.

Buổi sáng, tôi mơ mơ màng màng, đột nhiên có một con rung động kịch liệt khiến tôi tỉnh giấc. Tôi nửa tỉnh nửa mê, nhảy khỏi giường, cầm quần áo chạy ra ngoài, không ngừng hét: “Động đất rồi!”

Còn chưa xuống giường, cánh tay của tôi đã bị giữ lại, sau đó đối phương ném tôi lên giường.

Tôi nằm đó, nhìn thấy Giang Ly nhìn tôi chằm chằm, trong mắt dường như có lửa giận, còn có một chút xiu khó chịu. Anh ta nửa người hờ ra khỏi chăn, để lộ phần xương đòn và ngực trái. Tôi nhìn thấy khuôn mặt căng thẳng của anh ta, cũng chẳng còn lòng dạ thưởng thức cảnh đẹp trước mắt...

Vẫn là Giang Ly say rượu tương đối đáng yêu, chụp ảnh miễn phí, hơn nữa còn là tư thế tự do, góc độ tùy chọn.

Giọng Giang Ly trầm xuống chất vấn tôi: “Quan Tiểu Yến, tối hôm qua cô làm gì tôi?”

Tôi có chút chột dạ, nhưng vẫn có chút không phục: “Này, sao anh không hỏi xem tối qua anh làm gì tôi?”

Giang Ly cau mày nghĩ một chút, lắc đầu nói: “Đúng rồi, đúng rồi, uống say đúng là lý do tốt, cứ làm chuyện xấu gì, chỉ cần nói mình uống say rồi thì cái gì cũng có thể bỏ qua!”

Khí thế của Giang Ly kém đi rất nhiều, anh ta kỳ quái nhìn tôi, hỏi: “Tôi thực sự không nhớ gì, lẽ nào tôi...”

Thế là tôi càng huênh hoang: “Con người anh từ lượng thật chẳng ra làm sao, sau này anh còn uống rượu nữa tốt nhất là nhắc tôi trước ba ngày, tôi nhất định sẽ tránh anh thật xa!”

“Vây thì,” Giang Ly lắc đầu, giống như hạ quyết tâm rất lớn, “tôi sẽ chịu trách nhiệm với cô.”

Tôi bị dọa đến toát mồ hôi: “Chiu... chịu trách nhiệm?”

Giang Ly gật đầu nghiêm túc, dường như không tình nguyện tiếp nhận quyết định này.

Tôi ngồi dậy, sau đó nhặt một chiếc gối lên đập vào đầu anh ta, vừa đập vừa hung dữ nói: “Đồ đồng tính nhà anh, mặc kệ là chịu trách nhiệm hay là bị chịu trách nhiệm, đừng có đổ lên đầu tôi!”

Giang Ly không hề né tránh sự tấn công của tôi, đợi tôi dừng lại, giọng trĩu nặng: “Nhưng mà tối qua chúng ta...”

“Tối qua tôi phải mất gần một giờ đồng hồ để lôi anh từ bồn tắm lên giường, chỉ đơn giản vậy thôi!” còn khiến tôi tổn thất mấy trăm cc máu... đương nhiên cái này tôi không mặt mũi nào nói ra.

Giang Ly hồ nghi nhìn tôi, đột nhiên kéo chăn ra, chỉ vào một vệt đỏ trên giường, nói: “Vây thì đây là cái gì?”

Tôi nhìn thứ màu đỏ trên giường, nhất thời đỏ mặt: “Đó là, là... máu... máu cam...” Sau đó tôi ngẩng đầu, nhìn thấy thân thể do kéo chăn mà lộ ra ngoài của Giang Ly, máu cam tôi lại chảy... may mà tối qua tôi đã quên rồi, thế là lúc này thành thạo lấy tay áo quệt quệt, chẳng để ý gì hết.

Giang Ly nhìn thấy bộ dạng lau máu cam của tôi, lông mày giãn ra, khóe miệng cong cong, nói: “Quan Tiểu Yến, cô có phải là thầm yêu tôi không?”

Tôi cười giống như nữ thổ phỉ: “Đồ yếu đuối, nếu như tôi thầm yêu anh, còn giữ anh đến bây giờ không?” Tôi qua đã đem anh hành quyết rồi!

Giang Ly cười giống tên lưu manh: “Khi nào cô thực sự thầm yêu tôi, tôi để cô ném thử miễn phí.” Hóa ra sự dung tục của Giang Ly cũng được coi là xuất chúng, trong lĩnh vực này, công lực của anh ta không hề thua kém quyền uy của Vương Khải.

Tôi không thêm đề ý đến Giang Ly nữa, bịt mũi, đi ra khỏi phòng ngủ, chuẩn bị tắm rửa, để Giang Ly một mình bên trong thay quần áo.

Vệ sinh cá nhân xong, tôi sáng khoái chuẩn bị bữa sáng. Lúc này, lại nghe thấy tiếng hét phẫn nộ của Giang Ly truyền từ phòng ngủ ra: “Quan Tiểu Yến, cô đến đây cho tôi!”

“Lại làm sao đây!” Tôi chán nản đi vào phòng ngủ. “Tối qua tôi thực sự chưa ném thử anh...” Nói đến đây, tôi ngẩn ra.

Lúc này tay Giang Ly đang cầm một chiếc máy ảnh, màu hồng phấn, sony, máy ảnh... chính là chiếc máy ảnh tôi dùng để chụp ảnh khỏa thân anh ta tối qua.

Tôi thực sự hối hận rồi, lúc đó chụp xong liền để máy ảnh trên bàn để sáng nay tính tiếp, không ngờ Giang Ly dậy còn sớm hơn tôi, càng không ngờ, lúc

ngủ dậy bị anh ta gây sự, tôi liền quên mất chuyện này.

Lúc này, cánh tay cầm chiếc máy ảnh của anh ta hơi run run, có thể thấy anh ta đang tức giận đến cực điểm. Đương nhiên tôi cũng run, bởi vì tôi sợ hãi.

Tôi dần ra một lúc, liền xuất kích trước, trưng ra nụ cười nịnh bợ đã có thương hiệu: “Giang Ly à, chuyện này tôi đang muốn nói với anh đó, tôi gần đây nghiện chụp ảnh hình thể, đang muốn tìm người mẫu,,” Tôi vừa nói, vừa nhanh tay nhanh mắt đi đến, cướp lấy cái máy ảnh trong tay anh ta, đáng tiếc vẫn chậm một bước. Tôi cười hi hi ngốc nghếch, lo sợ Giang Ly muốn đưa ra chiêu thức biến thái nào đó để đối đãi tôi.

“Chụp ảnh hình thể sao?” Giang Ly nheo mắt. “Vừa hay tôi cũng thích, nào nào, cô cởi quần áo ra đi, tôi cũng chụp cho cô mấy tấm.”

Tôi nhảy tránh ra: “Đừng...không cần phiền anh, he he, he he he...”

Giang Ly: “Cô đã nhìn tôi từ đầu đến chân rồi, thế nào, tôi cũng phải nhìn lại chứ nhỉ? Nếu không thì tôi thiệt thòi quá.”

Thiện tai, đây là logic gì vậy!

Giang Ly thấy tôi chỉ cười không nói, bổ sung một câu: “Đương nhiên, nếu tôi cũng nhìn hết cô rồi, kết cục là, hình như tôi vẫn tương đối thiệt thòi... người cô có gì đẹp chứ!”

Tôi có chút giận dữ, nhưng vừa nghĩ đến có lẽ trong mắt anh ta chỉ có cơ thể của một người đàn ông mới tương đối đẹp mắt, tôi liền thoải mái, thư thái. Tôi tiếp tục cười trù: “Tôi khi đó cũng là bị ép, chẳng biết làm thế nào mà...”

“Vậy sao?” Giang Ly nhướn mày, tiếp đó rút thẻ nhớ điện thoại ra “Lần sau còn dám thế này, coi tôi xử lý cô thế nào!”

Tôi thực sự đau lòng, nghệ thuật cơ thể của tôi: “Giang Ly, anh trả thẻ nhớ lại cho tôi nhé!”

Giang Ly ngược mắt, quét qua tôi một cái: “Cô cảm thấy tôi sẽ làm thế sao?”

Tôi: “Tôi đã sao chép ảnh trong đó thành mấy phần rồi, anh giữ nó cũng chẳng có tác dụng.”

Giang Ly: “Vậy sao cô còn muốn đòi tôi?”

Tôi: “...”

Tự mình đào hố chôn mình, vác đá tự đập chân mình chính là đang nói tôi.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Oi Theo Anh Về Nhà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31

Hôm nay là thứ bảy, không cần đi làm

Buổi trưa, tôi đang lên mạng, Giang Ly đột nhiên nói: “Quan Tiểu Yến, vào blog của cô xem xem”

Thế là tôi bị phản dùng thân phận là khách lượn vào xem blog của mình, xem xem Giang Ly lại làm trò quỷ gì.

Giang Ly quả nhiên không khiến tôi thất vọng, vừa nhìn thấy tiêu đề của mấy bài nhật ký mới trong blog, tôi liền kích động đến mức đến mức muốn đập đầu vào màn hình.

Tiêu đề hoa lệ kia bay lượn trong trang chủ của blog: “Nửa đêm lên chụp ảnh khiêu dâm quyến rũ của chồng!”

Tôi nhất thời chẳng nói được gì, được rồi, tuy tôi cũng thừa nhận những bức ảnh kia của anh thực sự rất XX, nhưng anh ta đăng những thứ này, dùng từ buồn nôn như thế này, còn lấy danh nghĩa của tôi mà nói, tôi thực sự là có chút không chịu nổi... Huống hồ anh ta tự đánh giá bản thân như vậy, da mặt anh dày quá đấy...

Tôi lại nhìn xuống bài nhật ký bên dưới, rất ngắn gọn, đại thể nói một chút chủ blog này yêu chồng cô ấy nhiều như thế nào, chồng của cô ấy quyến rũ như thế nào... trừ việc khiến cho dạ dày của tôi có chút quay cuồng, cái khác vẫn coi là bình thường.

Sau đó là phần tải ảnh lên, Giang Ly vẫn tương đối lý trí, chỉ tải lên mấy bức ảnh nhìn không rõ tướng mạo, góc độ cũng không lớn, nhưng xem ra lại đặc biệt “Khiêu dâm”, “quyến rũ”.

Những tấm ảnh đó tôi đều xem qua rồi, càng khoa trương hơn nữa tôi cũng nhìn qua rồi, cho nên tôi lướt qua, nhảy cóc nhìn comment bên dưới.

Lượng khách vào thăm blog của tôi vốn dĩ chẳng ra làm sao, số người comment thì càng đứng nhắc đến. Hôm nay ảnh của Giang Ly vừa mới đăng lên, bên dưới trong chốc lát đã có rất nhiều comment. Trong đó đa số là chửi nước miếng với sự “kiêu dân” của Giang Ly. Đối với những sắc nữ này, tôi chẳng nói được gì, nếu như bọn họ biết Giang Ly là gay, còn có phản ứng mãnh liệt như thế này không?

Đương nhiên đối ứng với những comment của các nữ sắc, câu trả lời của Giang Ly càng khiến tôi không có gì để nói. Ví dụ:

Bạn A: Chồng của cô không mặc đồ à?!

Chủ blog: Đúng vậy, tôi cũng không mặc.

(Anh ta thực sự không mặc, nhưng bây giờ anh ta đang đại diện cho tôi)

Bạn B: Tối qua bọn cô làm gì vậy?

Chủ blog: Tôi nói không làm gì, cô có tin không?

(Anh ta say như vậy, nói anh ta làm gì, tôi cũng không tin.)

Bạn C: Chồng của cô thật đẹp trai! Cô cũng là đại mỹ nữ sao?

Chủ blog: Tôi không phải đại mỹ nữ, tôi không mặt, không ngực, không thân hình, còn rất ngốc.

(Hất bần! Tôi đây có mặt, có thân hình, được chưa nào! Chỉ có điều ngực hơi nhỏ chút...nhưng vẫn coi là có!)

Tôi càng đọc càng đau lòng, lập tức quyết định bình luận vào bài viết này: “Người đàn ông này vừa nhìn đã biết là gay, có gì đáng huênh hoang chứ!

Tôi lên mạng một chút, rồi quay lại xem blog của mình, muốn xem xem mọi người phản ứng như thế nào với việc Giang Ly là gay này. Nhưng khi tôi mở bài nhật ký kia ra, lại nhìn thấy bên dưới là một loạt những lời mắng chửi hoa lệ. Ngoài mấy phản hồi ủng hộ cổ vũ, đa số mọi người đều nói tôi đồ kỵ, xảo quyệt, không có ý tốt...So với một đám người chẳng rõ thật giả, câu trả lời của Giang Ly vẫn về hơn nhiều, nhưng cũng khiến tôi càng phẫn nộ. Anh ta nói: “Tôi hiểu tâm trạng của cô, nhưng tôi không tán đồng với cách làm của cô.” Anh ta chẳng phải là muốn nói tôi đồ kỵ với việc chủ blog này có một người chồng tốt sao? Muốn chửi thì chửi trực tiếp, giả vờ với tôi làm gì!

Tôi vừa phẫn nộ vừa bẽ tắc. Nhìn cả chuỗi tin phản hồi của đám người lấy Giang Ly làm chủ trong này khinh bỉ tôi, tôi coi như hoàn toàn bại trận rồi. Bỏ đi, bỏ đi, lao nương độ lượng, không so đo với anh!

Tối hôm nay công ty có tổ chức một buổi vũ hội hóa trang, nghe nói là hoạt động văn hóa của công ty, tăng cường thúc đẩy sự giao lưu giữa lãnh đạo và nhân viên, tóm lại một câu: Ý nghĩa của buổi vũ hội hóa trang này rất trọng đại, phải đi. Tuy tôi đã báo lưu ý kiến này nhưng Vương Khải nói, nếu không đi thì trừ lương, thế là tôi đành ngoan ngoãn nghe lời.

Tôi hỏi Giang Ly: “Anh nói xem tôi hóa trang thế nào thì tốt hơn?”

Giang Ly nghiêm túc suy nghĩ một chút, nói với tôi rất nhiều loại động vật như lợn, hồ ly, nhím...

Tôi trừng mắt lườm anh ta, bất mãn nói: “Anh có thể nói một câu tiếng người không?”

Giang Ly cười nói: “Vậy thì cô bé Lọ Lem đi, phù hợp với khí chất của cô.”

“Tôi thêm vào, tôi phải làm công chúa Bạch Tuyết!” Cô bé Lọ Lem buồn quá, không thích hợp.

Giang Ly nhìn tôi một cái, dùng ánh mắt khinh thường quen thuộc của anh ta, nói: “Công chúa bây giờ cũng rớt giá quá rồi.”

Này!

Vũ hội hóa trang thực sự có thể dùng một từ để hình dung, đó chính là “Quần ma loạn vũ”. Bạn nhìn xem, bạn nhìn xem, đầu lâu xương chéo, hải tặc, yêu nữ, quỷ hút máu, thầy bói...bên trong có đám người ăn mặc như thế này, tôi đột nhiên phát hiện, người như tôi đây vẫn xem là khá bình thường.

Trong vũ hội hóa trang, muốn nhận ra một người thực sự không khó, tuy mọi người đều đeo mặt nạ nhưng trên tính cách lại không đeo. Ví dụ, cái người hóa trang vừa lẳng lơ vừa sắc sảo giống như một con khổng tước ngủ sắc lộng lẫy, hơn nữa còn cực kỳ kích thích thì giác của người khác, vừa nhìn đã biết là chẳng phải loại chim tốt đẹp gì, luôn đi qua đi lại giữa những người phụ nữ, tám phần là Vương Khải. Còn cái vị mặc trang phục màu tối, giống như sát thủ, lặng lẽ trốn trong góc, một mình chầm rãi uống rượu, có lẽ chính là Vu Tử Phi. Đương nhiên về ngoài đặc trưng của một số người quá mức rõ ràng mặc dù anh ta mang mặt nạ Pharaon Ai Cập ngồi ở trong góc không động đậy gì, đám người cũng có thể vừa nhìn cái đã nhận ra ngay, ví dụ như giám đốc phòng kế toán, thân hình của ông ta chính là một quả cầu (vẫn còn chưa thô tục mấy)...

Sau này tôi từng hỏi Giang Ly, anh có thể vừa nhìn một cái đã nhận ra tôi ở trong vũ hội hóa trang không. Khi đó Giang Ly trả lời rất dứt khoát, có thể. Tôi hỏi anh vì sao, anh trả lời, trong đám người đó, người cứng như gỗ chắc chắn là Quan Tiểu Yến...Bạn nói xem, người này có đáng đánh không...

Bởi vì đứng trong một đám người hóa trang thành yêu quái, nhân vật công chúa Bạch Tuyết của tôi có chút nhạt, hơn nữa không có ý sáng tạo, cho nên

cũng chẳng bắt mắt chút nào. Đương nhiên bản thân tôi thực sự muốn khiêu vũ cùng các nhân vật đủ các hình, các loại thường xuyên xuất hiện trong các bộ phim kinh dị, khủng bố, cho nên một mình lặng lẽ trốn trong góc kín ăn uống. Dù gì cũng không phải tôi bỏ tiền, tôi có suy nghĩ rất thực dụng này.

Một vị sát thủ khác phát hiện ra công chúa Bạch Tuyết, thế là anh ta đi đến. Sát thủ này không mời tôi khiêu vũ mà ngồi xuống đối diện tôi. Mặt tôi không chút biểu cảm (mặc dù có biểu cảm, anh ta cũng chẳng thể nhìn thấy) tiếp tục ăn uống, hoàn toàn không để ý đến anh ta.

Sát thủ cũng không nói gì, nhìn tay tôi chăm chú. Tôi cảm thấy rất phiền phức, cúi đầu nhìn vào tay của mình. Sau đó tôi gần như có thể khẳng định, vị sát thủ ngồi đối diện với tôi này chính là Vu Từ Phi.

Bởi vì trên ngón áp út của tôi có một nốt ruồi.

Bốn năm rồi, đến nốt ruồi trên ngón tay của tôi, anh cũng không quên sao? Nhưng mà mượn một câu đồng chí Giang Ly đã từng nói, anh bỏ tôi rồi thì để ý đến tôi làm gì chứ?

Vu Từ Phi vừa muốn nói chuyện với tôi, thì lúc này, cách đó không xa, con chim khổng tước ngũ sắc lông lầy kia đang đi đến. Anh ta hơi khom lưng, nói với tôi: “Cô gái xinh đẹp, tôi có thể mời cô nhảy một điệu không?” Tuy dùng giọng điệu rất lịch sự, nhưng tôi vẫn ngửi ra mùi vị bông đùa. Thế là tôi càng khẳng định, con khổng tước này chính là Vương Khải.

Thứ nhất, tôi khiêu vũ rất kém, thứ hai, tôi không muốn khiêu vũ với một con khổng tước, thứ ba, tôi không muốn khiêu vũ với Vương Khải đào hoa nhăng nhít. Tổng hợp các nguyên nhân trên, tôi kiên định lắc đầu, lạnh lẽo trả lời: “không thể được.”

Vương Khải phát huy ưu thế mặt dày của anh ta, nhanh chóng vén trang phục, ngồi xuống bên cạnh tôi. Chiếc lông màu đỏ rực, lớn siêu cấp trên mặt nạ của anh ta lay lay trước mặt tôi, đến mức tôi chóng cả mặt.

Thế là con khổng tước nào đó vô sỉ nói: “Vậy tôi nói chuyện với cô nhé!”

Nói thật lòng, tôi cảm thấy ăn còn ý nghĩa hơn một chút.

Lúc này, người dẫn chương trình đột nhiên tuyên bố chơi trò chơi. Chơi thì chơi đi, trong những buổi tụ tập trước, tôi đều nhìn người khác chơi, vừa ăn vừa xem, cũng không vô vị lắm.

Quy định của trò chơi cũng không nhiều, phần lớn là rút phiếu trước, chọn ra những người được chơi, sau đó rút một lá thăm để biết cách thức chơi, cách thức chơi giống như phương thức hình phạt, nhưng mà chỉ để vui vẻ mà thôi.

Tôi cảm thấy hôm nay rất xui xẻo, bởi vì lá phiếu đầu tiên rút trúng tôi. Được thôi, rút trúng thì rút trúng, dù gì da mặt tôi cũng dày, cắn răng một chút cũng có thể qua được. Sau đó lá phiếu tiếp theo, người dẫn chương trình lại rút được người còn mặt dày hơn tôi... Vương Khải.

Tôi đột nhiên bị ai đau đớn phát hiện, anh ta thực sự là âm hồn bất tán, chỗ nào cũng xuất hiện.

Sau đó người dẫn chương trình rút ra cách thức của trò chơi, cái cách thức này, mặc dù da mặt của tôi rất dày cũng phải đỏ lên... Thiệt tai, rốt cuộc là ai đưa ra cái trò chơi vô vị thế này!

Trên tờ giấy kia viết rất rõ ràng, hai người được chọn bắt luận là giới tính gì, đều phải hôn!

Khốn, khốn, khốn...

Vương Khải vừa nhìn thấy tờ phiếu kia, trong mắt nhất thời trung ra bộ mặt hài lòng. Anh ta nhìn tôi vẻ chẳng tốt đẹp gì, dường như đang nói, cô chơi đi, vẫn là chơi đi, vẫn là chơi đi?

Tôi...tôi...tôi không chơi! Tôi nghiêng đầu, vừa muốn kháng nghị với người dẫn chương trình, cánh tay đã bị Vương Khải tóm lấy.

Anh ta cười rặng rờ: “Trò chơi thôi mà, hà tất phải coi là thật?”

Nhưng mà trò chơi cũng không thể là lý do tôi bị lợi dụng chứ?

Vương Khải dường như đoán ra suy nghĩ trong lòng tôi, anh ta đỡ vai tôi, nói: “Hai chúng ta nếu như hôn nhau, ai lợi dụng ai, còn chưa nói chắc được.”

Tôi: “...”

Tôi sớm đã biết, Vương Khải này và Giang Ly cùng một giuộc, đều thiếu giáo dục, thiếu sự dạy dỗ, thiếu đòn...

Chính vào lúc tôi phẫn nộ mà mất đi tinh thần, Vương Khải nhanh chóng nắm lấy thời cơ chiến lược, áp đầu xuống. Anh ta dính lên môi tôi, nhẹ nhàng cắn một cái, sau đó đầu lưỡi di chuyển liếm một chút ở khóe miệng tôi...đội tôi phản ứng được, anh ta đã thả tôi ra rồi.

Xung quanh truyền đến một tràng tiếng ủng hộ, tôi đỏ cả mặt.

Tôi rất không thoải mái, nhưng tôi lại chẳng có lý do gì để tức giận, dù gì mọi người chỉ đang chơi trò chơi, mà tôi thì đã qua cái thời trẻ tuổi ngây thơ kia rồi, bị người ta lợi dụng, nếu như làm âm lên hung dữ quá, tôi lại thành đạo đức giả. Thế là tôi đành tự nhận mình xui xẻo, mặc cho Vương Khải kéo tôi

vào giữa đám người.

Vương Khải kéo tay tôi, đột nhiên nói: “Người đẹp này, khi tôi hôn cô, cô có cảm giác... toàn thân bị điện giật không?”

Tôi hất tay anh ta ra, tức giận nói: “Tôi chẳng phải bị sét đánh, làm sao mà như điện giật được chứ?”

Vương Khải cười he he, nói: “Nhưng mà tôi có, cảm giác đó rất kỳ diệu.”

Kiểu trêu ghẹo trần trụi như thế này, tôi đã không thấy lạ gì nữa: “Vị tiên sinh này, nếu như có bệnh, phải nhanh chóng đi bệnh viện, không thể để lâu được đâu.”

Vương Khải chẳng để ý cười cười, tôi cho rằng anh ta sẽ như thế này rồi bỏ đi, không ngờ anh ta đột nhiên lại ôm lấy vai tôi. Tôi gắng sức vùng vẫy, anh ta vẫn không buông.

Thế là tôi nổi giận: “Vương Khải, rốt cuộc anh muốn làm gì?!”

Vương Khải cúi đầu nhìn vào mắt tôi làm tôi giật thót mình... Từ trước đến nay tôi chưa từng nhìn thấy Vương Khải nghiêm túc trang trọng như thế này, ngay cả khi họp, cũng chưa từng thấy anh ta nghiêm túc.

Vương Khải nhìn tôi, chậm rãi, đầy ma lực: “Quan Tiểu Yến, làm công chúa của tôi được không?”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Ơi Theo Anh Về Nhà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32

Vương Khải nhìn tôi, chậm rãi, đầy ma lực: “Quan Tiểu Yến, làm công chúa của tôi được không?”

Tôi nắm chặt tay, căng thẳng đến mức thở cũng có chút khó khăn. Ánh mắt của Vương Khải lúc này khó phân thật giả.

Tôi lấy lại nhịp thở bình thường, nhìn vào ánh mắt Vương Khải, hơi mỉm cười, nói: “Vậy thì tôi có phải gọi anh là phụ hoàng không?”

Vương Khải ngẩn ra, sau đó cong khóe môi, trên mặt trung ra ý cười. Anh ta huých khuỷu tay lên vai tôi, cười hi hi nói: “Tôi nói rồi mà, con người cô đến thời khắc then chốt vẫn rất hài hước, không hổ là một trong số ít cô gái không cung kính quý phục dưới gấu quần tôi...”

Tôi nhếch khóe miệng cười cười, còn may, còn may, anh ta chỉ đang đùa mà thôi. Nói thực, tôi chẳng phải là đại mỹ nữ gì, Vương Khải xem ra cũng chẳng để mắt đến tôi, anh ta chỉ thích trêu tôi thôi. Nghĩ đến đây, tôi cảm thấy thoải mái hơn một chút.

Vương Khải không khách sáo khoác tay lên vai tôi, cười nói: “Tiểu Yến Yến à, nói thật lòng, vừa rồi có phải cô thực sự có chút động lòng không?”

Tôi còn chưa kịp trả lời, anh ta đã nói: “Không sao, không sao, cô có nói ra tôi cũng sẽ không kỳ thị cô.”

Tôi chẳng biết làm thế nào cử động vai một chút, tránh cánh tay anh ta, nói: “Đúng vậy, tôi thực sự động lòng rồi, phiền anh tránh ra.” Tôi nói rồi đi qua anh ta.

Vương Khải lại sán đến: “Đã động lòng rồi, vậy thì hai chúng ta hẹn hò đi? Đi nhà cô hay nhà tôi? Nhà tôi an toàn hơn một chút...”

Tôi xoa trán, nói: “Anh về nhà anh, tôi về nhà tôi.”

Vương Khải vẫn còn muốn đùa: “Tiểu Yến Yến, không được kiểu muốn từ chối lại còn ngênh đón thế này, cô là phụ nữ có chồng, tôi cũng không để ý đâu.”

Tôi quay người, nhở một chiếc lông từ trên mặt nạ của anh ta, sau đó nâng chiếc lông, vờn một chút lên cằm của anh ta, đáng vẻ đó giống như là nữ thổ phi trêu đùa chàng trai con nhà lành, còn Vương Khải thì rất thích thú với hành động của tôi. Tôi vừa dùng lông chim vờn dưới cằm anh ta, vừa u ám đáng sợ nói: “Lập tức biến mất khỏi mắt tôi, nếu không thì tôi phế anh!”

Vương Khải chẳng thèm để ý, chỉ cười cười, không làm gì cả.

Tôi nổi giận, nhấc chân lên, đá vào chỗ hiểm của anh ta... Được thôi, tuy tôi không có gan đó, nhưng mà dọa dẫm thì có thể đấy.

Khi chân của tôi hung dữ đập vào Vương Khải, anh ta đột nhiên kêu lên một tiếng thảm thiết, giãy dụa rồi ra xa, trên bộ mặt kia còn mang chút thần sắc khủng bố.

Tôi ngẩng đầu cười lớn, lần này cũng phải hưng dữ một lần! Quả nhiên ức hiếp người khác rất sáng khoái...Tôi không dám ức hiếp Giang Ly, nhưng với anh thì tại sao lại không chứ?

Khóe miệng của tôi nhếch lên, tôi quay đầu đang muốn tìm kiếm chút gì ăn, nhìn thấy bóng dáng trước mặt lại đau đầu rồi.

Trước đây tôi đặt cho Vu Từ Phi biệt danh “Từ Phi Ngư”, nhưng mà bây giờ xem ra, anh ta thực sự nên gọi là “Âm hồn bất tán” mới chính xác.

Tôi và Vu Từ Phi ngồi xuống một bên, quyết định nói chuyện. Tuy tôi rất thích bộ dạng bối rối lúc anh ta nói chuyện với tôi trước đây, nhưng hứng thú xấu xa này chơi nhiều cũng thấy chẳng còn ý nghĩa, vẫn không bằng mắng chửi anh ta một trận, sau đó trở mặt với nhau.

Đột nhiên tôi có chút không hiểu nổi, tôi và Vu Từ Phi rõ ràng bốn năm trước đã không có quan hệ gì rồi, nhưng vì sao bây giờ hai người lại giống như rất có quan hệ vậy?

Vu Từ Phi dường như cũng không hiểu lắm, anh ta không ngừng xoa xoa chân cốc rượu trong tay. Nếu như anh ta bốn năm nay không thay đổi bất kỳ thói quen nào thì động tác này của anh ta nói rõ, anh ta có chút căng thẳng.

Căng thẳng cái gì, là tôi nên căng thẳng mới đúng! Suy nghĩ này lóe lên trong đầu tôi một cái rồi biến mất, sau đó tôi liền phát hiện ra vấn đề. Bạn nói xem, cũng thật kỳ quái, từ ngày Vu Từ Phi đến công ty quảng cáo XXX, một tháng ngắn ngủi, tôi đã có thể lật ngược vị thế trước mặt anh ta. Trước đây đều là tôi nhìn thấy anh ta, sợ đến mức đứng cũng không vững, còn bây giờ thì? Tôi luôn có dáng vẻ thản nhiên, bình tĩnh chuẩn bị đấu một trận lớn, mà anh ta thì, lại cúi đầu xoa xoa chân cốc rượu...

Vu Từ Phi im lặng một lát, cuối cùng ngẩng đầu nhìn tôi, nói: “Yến Yến, em...rất cuộc thích ai?”

“Hả?” Tôi nhất thời không phản ứng lại được.

Vu Từ Phi lại nói: “Anh hỏi em, em rất cuộc thích ai, Giang Ly hay Vương Khải? Hay em không thích cả hai?”

Tôi tràn đầy khí thế nói: “Chuyện đó...tôi thích ai cũng chẳng liên quan đến anh!”

Vu Từ Phi có chút mất mát cúi đầu, tự nói: “Đúng vậy.”

Đúng vậy, có quan hệ gì với anh ta chứ!

Nhưng mà chẳng mấy chốc, anh ta lại nói: “Nếu như anh vẫn thích em...”

“Tổng quản lý Vu, hôm nay không phải là ngày cá tháng tư.” Tôi đương nhiên không tin những lời quỷ quái của anh ta, lúc đầu anh ta rồi bỏ tôi, nói không thích tôi nữa, bây giờ lại giả úp mở nói những lời này. Tôi cho rằng sự suy sụp này hoàn toàn là bởi vì tôi sống “thạnh phúc” hơn anh ta, anh ta đương nhiên nuốt không trôi cục tức này. Tuy anh ta vô cùng tức, nhưng anh ta cũng chẳng có cách nào, ai bảo tiểu tử Giang Ly kia biết diễn kịch quá cơ...

Vu Từ Phi đột nhiên ngẩng đầu, vô cùng nghiêm túc, một chút cũng không giống bộ dạng đang đùa. Anh ta nghiêm túc giống như đang tuyên bố một tin xấu: “Là thật đó, Yến Yến. Anh nghĩ mình đã quên em rồi, nhưng không ngờ sau bốn năm...”

“Thôi, thôi, anh bỏ đi.” Tôi xua xua tay, nói: “Giang Ly nói đúng, anh nhìn thấy tôi không thăm như trong tưởng tượng của anh nên không cam lòng, muốn giày vò tôi tiếp, là ý này phải không?”

Sắc mặt Vu Từ Phi đột nhiên biến thành trắng xanh, anh ta há miệng, cuối cùng có chút bất lực nói: “Em...vẫn luôn nghĩ như vậy?”

Tôi gật gật đầu, đúng vậy. Tuy Giang Ly là kẻ biến thái nhưng lời của anh ta tương đối đáng tin.

Vu Từ Phi đột nhiên sâu xa nói: “Yến Yến, em không cần giấu anh, anh biết em không hề thích ai trong hai người bọn họ.

Tôi tức giận, liên quan gì đến anh chứ?

Vu Từ Phi không nhận ra được ngọn lửa nhỏ bùng lên trong mắt tôi, tự nói với mình: “Yến Yến, bốn năm nói ngắn không ngắn, nói dài chẳng dài, bốn năm qua có thể thay đổi rất nhiều thứ, nhưng có một điểm sẽ không thay đổi, đó chính là...sự hiểu nhầm giữa hai chúng ta.” Nói rồi ánh mắt của anh ta lại trượt xuống ngón tay tôi. “Ví dụ như trên ngón tay của em có một nốt ruồi, em không thích nốt ruồi này, em không thích ăn hành tây, sợ xem phim ma, còn nữa, thói quen xấu ngủ nướng của em là bắt đầu từ khi nào...”

“Đù rồi!” Tôi cắt ngang lời anh ta, có chút kích động. “Anh nói những thứ này có tác dụng gì?”

Vu Từ Phi: “Anh chỉ muốn nói rõ, chỉ có hai chúng ta mới hiểu nhau, chỉ có chúng ta mới hợp nhau nhất.”

“Chúng ta? Anh vẫn thật biết làm nhơ bản từ ngữ, lúc đầu là ai vứt tôi để chạy đi cùng người chị em tốt của tôi!” Mẹ kiếp, còn nói cái gì là yêu với không yêu, toàn là nói láo!

Vu Từ Phi đột nhiên nắm tay tôi, nói: “Yến Yến, anh sai rồi, anh...có thể cho anh một cơ hội nữa không?”

Tôi rút tay ra, cười nhạt: “Vu Từ Phi, anh vẫn nói hiểu tôi, thực ra tôi cũng rất hiểu anh. Tôi hỏi anh, nếu như lúc đầu anh lựa chọn tôi mà không phải là Tuyết Hồng, đến khi đó dừng nói là bốn năm, cứ coi như chúng ta kết hôn bốn mươi năm, anh cũng sẽ không quên cô ấy đâu nhỉ?”

Anh chẳng phải là do không đạt được, không cam lòng, muốn thử cảm giác mới sao? Tôi đã phạm sai lầm một lần rồi, chính là trên tay của anh, anh cảm thấy tôi sẽ còn ngốc nghếch phạm sai lầm lần thứ hai ư?”

Vu Từ Phi vội vã lắc đầu, nói: “Yến Yến, không phải như em nói đâu. Anh thật sự yêu em..”

Tôi đang định nói thì nghe thấy phía sau truyền đến một giọng nói thấp trầm “Nếu như anh thật sự yêu cô ấy, không ngại giao lưu với tôi một chút chứ?”

Tôi quay đầu, nhìn thấy Giang Ly ở phía sau. Lúc này anh ta mặc một bộ đồ bình thường, nhưng đeo một chiếc mặt nạ màu đen có xuyên lỗ. Sao tôi có thể vừa nhìn đã có thể nhận ra Giang Ly chứ? Bởi vì chiếc áo sơ mi anh ta đang mặc kia chính là tôi cho anh ta...

Tôi đột nhiên phát hiện buổi vũ hội hóa trang này thật là bị thâm, người tôi quen lại vừa nhìn thấy đã nhận ra, chẳng có chút ý nghĩa nào.

Lúc này, Giang Ly đỡ tôi đứng lên, nói: “Em đi khiêu vũ đi.” Sau đó, chẳng đợi tôi phản ứng lại, anh ta liền ngồi xuống chỗ của tôi, đối diện với Vu Từ Phi, trưng ra tư thế đàm phán.

Tôi rất hiếu kỳ, sao anh ta lại xuất hiện ở đây?

Đương nhiên, lúc này Giang Ly đã ngồi xuống rồi, nhìn tôi với ánh mắt bao hàm vẻ uy hiếp, dường như tôi chính là bóng đèn cản trở hai người bọn họ... Toát mồ hôi, tôi lại hù rồi...

Thế là tôi trốn vào đám yêu ma quỷ quái kia.

Tôi đang suy nghĩ xem vì sao Giang Ly lại có hứng thú đến đây, không đề phòng có người vỗ vào vai tôi. Tôi ngẩng đầu, lại là Vương Khải.

Vương Khải nhìn hai người đàn ông đang đàm phán với nhau ở cách đó không xa, cười nói: “Người đó không phải là chồng cô sao?”

Tôi ký quái hỏi: “Anh làm sao mà nhận ra anh ấy?”

Vương Khải: “Tôi nhớ bóng lưng của cậu ta.”

Tôi cảm thấy câu nói này của anh ta có chút khó chịu, buột miệng nói: “Có phải anh có ý đồ gì với anh ấy không?”

Vương Khải bắt mạch, cốc nhẹ vào đầu tôi: “Cô ấy à?”

Tôi thì làm sao nào, anh đến bóng lưng của người khác cũng nhớ ra được, đây chẳng phải chứng minh anh chú ý đến anh ta lâu rồi sao? Tôi phân tích như thế này có sai không?

Vương Khải không thèm để ý đến kháng nghị của tôi, rất hứng thú hỏi: “Hi, cô và Tổng quản lý Vu có quan hệ gì? Lại đầu mày cuối mắt ngay trước mặt tôi...”

Tôi thúc cánh tay vào ngực anh ta một cái, nói chẳng vui về gì: “Anh nói linh tinh cái gì vậy.”

Vương Khải nói: “Tiểu Yến Yến, cô nói dối cũng chẳng biết đường, chồng tìm đến đây rồi, còn không biết ngượng à?”

Tôi tức giận, đột nhiên nhấc chân lên, Vương Khải kêu một tiếng thảm thiết rồi bỏ chạy.

Giang Ly nói với Vu Từ Phi một lúc, rồi dẫn tôi rời khỏi vũ hội hóa trang. Tôi bị Giang Ly lôi, lén lén quay đầu nhìn Vu Từ Phi, chỉ thấy biểu hiện của anh ta lúc này có thể gọi là bị tổn thương tinh thần ghê lắm, nhìn thấy mà tôi cũng lúng túng, cảm thấy do mình mà Giang Ly ức hiếp người rồi...

Giang Ly dùng một tay khác quay đầu tôi lại, nhướn mày nói: “Sao nào, không nhớ à?”

“Không có, không có!” Tôi giằng thoát khỏi ma trướng của Giang Ly. “Chỉ là nhìn thấy bộ dạng không vui vẻ kia, tôi thấy rất thích thú.”

Giang Ly khinh bỉ “hừ” một tiếng, rồi không nói gì nữa.

Tôi ngồi vào trong xe của Giang Ly, đột nhiên nhớ hành tung của Giang Ly rất đáng được nghiên cứu, tìm hiểu, thế là hỏi: “Sao anh lại đến đây?”

Giang Ly chậm rãi khởi động xe, trả lời: “Qua đường, tiện thì vào xem xem”

Tôi đảo đảo con người, nói: “Nói bừa, rõ ràng anh còn chuẩn bị cả mặt nạ.”

Giang Ly cong khóe miệng, nhẹ nhàng cười cười, nói: “Quan Tiểu Yến, cô thông minh hơn rồi đây.”

Tôi: “Khụ khụ! Quá khen! Quá khen.”

Giang Ly: “Thực sự, tôi đói rồi.”

Hóa ra tên này đang bắt tôi về nhà nấu cơm? Quá đáng quá rồi!

Thế là tôi vô cùng tự đề cao mình, nói: “Anh không biết tự gọi đồ ăn bên ngoài sao, không thấy tôi đang chơi vui à?”

Giang Ly gật đầu nói: “Ừ, cùng chồng trước chơi rất vui.” Anh ta ngừng lại, nhìn tôi một cái, lại nói: “Khi đó mặt cô đã méo mó thành một chiếc bánh bao rồi.”

Tôi liếc nhìn Giang Ly, cười nói: “Giang Ly, anh thực sự lo lắng cho tôi à?”

Giang Ly nhìn về phía trước, không nói gì. Tôi nhìn thấy biểu hiện của anh ta có chút không tự nhiên, thế là cũng rất không có đạo đức, ngằm sung sướng rất lâu.

Tôi nhớ đến Vu Tử Phi, liền nói: “Anh nói gì với Vu Tử Phi vậy?”

Giang Ly chẳng trả lời câu nói của tôi, chỉ nói: “Cô yên tâm đi, Vu Tử Phi sẽ không làm phiền cô nữa đâu.”

Tôi hồ nghi nhìn anh ta, bán tính bán nghi: “Anh...anh không phải lại muốn đi cường X anh ta chứ?”

Giang Ly không hề phủ nhận: “Sao nào, cô đau lòng à?”

Tôi lắc đầu, nói đùa: “Tôi đau lòng cho anh, loại hàng đó chắc chắn không hợp khẩu vị của anh đâu.”

Giang Ly dường như còn rất hưởng thụ lời nói của tôi, cong khóe môi, nói: “Thực ra tôi chẳng nói gì với anh ta cả.”

Tôi: “Vậy rốt cuộc anh nói gì?”

Giang Ly: “Mấy năm nay cô thay đổi rất nhiều...Cô thích BMW, ghét nhất là xe nhật, đặc biệt ghét Toyota.” Xe của Vu Tử Phi hình như là Toyota...

Tôi lau mồ hôi: “Đến bây giờ tôi không rõ xe của anh ta là loại gì.”

Giang Ly: “Nói cô cũng chẳng nhớ được...Tôi còn bảo với anh ta, cô không thích căn hộ chật hẹp, thích nhất là biệt thự sang trọng có bể bơi.” Vu Tử Phi thuộc tầng lớp trung lưu, có lẽ sẽ không mua nổi biệt thự sang trọng...

Tôi run rẩy: “Biệt thự sang trọng có bể bơi...tôi còn chưa thấy bao giờ!”

Giang Ly: “Nếu cô biểu hiện tốt, sau này tôi sẽ mua cho cô một cái.”

Tôi cảm thấy Giang Ly đang nói khoác, thế là rất lương thiện, không bóc mẽ anh ta.

Lúc này, Giang Ly lại nói: “Quan trọng nhất là, tôi nói với anh ta, cô thích đàn ông đam mê cuồng nhiệt.”

Tôi nghi hoặc: “Điểm này quan trọng ư?”

Giang Ly bổ sung: “Cho nên mỗi ngày binh quân dùng nửa hộp bao cao su...loại mười chiếc...”

Chú ý hai chữ “binh quân”, cảnh giới tương đối sâu xa...

Tôi: “...”

Nếu dùng thứ kia làm bóng bay, tôi nghĩ tôi có thể...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Ơi Theo Anh Về Nhà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33

Về đến nhà, tôi hơi mệt một chút, đến quần áo cũng chẳng kịp thay, ngả đầu dựa vào ghế sofa nghỉ ngơi.

Giang Ly đứng bên cạnh tôi, cúi đầu nhìn xuống, đến mức tôi phải run sợ. Giang Ly đột nhiên khom lưng, cách mặt tôi gần thêm mấy phân. Tôi ngẩn ra nhìn mặt Giang Ly, trong lòng nghĩ, làn da anh ta thật đẹp...

Giang Ly nhìn tôi một lát, đột nhiên mát mẻ nói: “Quan Tiểu Yến, cô không có gì muốn nói với tôi sao?”

“Sao?” Tôi có gì muốn nói với anh ta?

“Vậy thì...” Giang Ly kéo mặt xuống. “Bọn cô ở trong vũ hội hóa trang chơi cái gì?”

“Ăn uống, khiêu vũ, chơi trò chơi.”

Giang Ly nhướn mày, ánh mắt thoáng lóe sáng rồi vụt tắt: “Vậy thì chơi trò chơi gì rồi?”

“Tôi...” Tôi vừa nghĩ đến hình ảnh Vương Khải hôn tôi, liền lúng túng, thế là nịnh bợ nói: “Chỉ là mấy trò chơi linh tinh thôi mà, rất vô vị.”

Giang Ly chậm rãi, nói giống như mát mẻ: “Vậy sao, hôn cũng rất vô vị ư?”

Tôi ngẩn ra: “Anh... anh làm sao mà biết được? Lẽ nào anh đã đến đó từ rất sớm?”

Trong giọng nói của Giang Ly mang chút tức giận: “Nghe một con hồ ly tinh nói, nói cái gì mà Hoa Thần hôn công chúa Bạch Tuyết... Khi tôi đến, vừa hay nhìn thấy chồng trước của cô thổ lộ với cô, nhưng không ngờ rằng, hóa ra trước đó còn có đoạn thể kia. Quan Tiểu Yến, cô giỏi thật đó hử?” Chữ “hử” cuối cùng còn cất cao giọng, rõ ràng là giọng điệu uy hiếp.

Tôi chỉ không hiểu, tôi đã chọc giận gì anh ta chứ? Nhưng mà đổi cách nghĩ đi, tôi lại thoải mái thư thái, tiểu tử này nhớ nhưng Vương Khải sao... Thế là tôi nhướn mày, cười nói: “Anh ghen sao?”

Giang Ly nhìn tôi một cách nguy hiểm, hai mắt sáng lên. Tôi phát hiện tiểu tử này thực sự cũng chỉ là hổ giấy, đa số trong các tình huống chỉ là nhanh miệng mà thôi, thế là lúc này tôi to gan hơn, tiếp tục giả vờ bình tĩnh, huênh hoang, thần nhiên nói: “Ai da, Giang tiểu công chúa của chúng ta ghen rồi, nên làm thế nào đây?”

“Làm thế này là được rồi.” Giang Ly nói rồi, đột nhiên cúi xuống.

Tôi cảm thấy không tốt rồi, vừa muốn đứng dậy khỏi sofa lại bị anh ta ấn trở lại, sau đó, anh ta bịt miệng tôi... bằng môi của anh ta.

Hai bờ môi mềm mềm, mát mát giầy vào trên môi tôi. Tôi bị anh ta dọa cho giật thót mình, hoảng hốt đẩy anh ta ra, nhưng không có cách nào làm anh ta xê dịch chút xíu. Lúc này hai cánh tay của Giang Ly ấn vai tôi, tôi cảm thấy lực của tay anh ta càng lúc càng nặng, lực trên miệng cũng... càng lúc càng nặng. Anh ta đã đôi giày vào thành cản, thỉnh thoảng dùng đầu lưỡi vẽ vẽ trên môi tôi...

Tôi nhất thời bốc hỏa, nhắc chân đạp một cái thật mạnh vào đầu gối anh ta, Giang Ly đau đớn, thả tôi ra.

Tôi tức giận đùng đùng, gắng sức chui miệng nói: “Anh bệnh à, chỉ có người yêu nhau mới có thể hôn, anh có hiểu hay không?!” Anh ấy à, chẳng phải chỉ là chồng trên danh nghĩa của tôi thôi sao, coi nụ hôn là trò chơi, tôi ghét nhất loại đàn ông này!

Giang Ly quay người ngồi xuống sofa, bên cạnh tôi. Trước vẻ tức giận của tôi, anh ta liếm môi, cười quái dị: “Vậy thì cô và Vương Khải thực sự yêu nhau à?”

Tôi sừng sốt: “Đó chỉ là trò chơi, trò chơi, anh có hiểu không?”

Giang Ly khoanh hai tay ra sau gáy, dựa vào sofa, dáng vẻ vui vẻ: “Vậy chúng ta cũng coi như là đang chơi đi... Cô cho rằng tôi coi là thật à?”

Tôi ôm lấy gối, đập vào đầu anh ta, ném ra một chữ “cút”, chạy đi thay quần áo, tắm rửa. Giang Ly, tên biến thái này, đơn giản là không thể hiểu được!

Từ sau buổi vũ hội hóa trang đó, Vu Tử Phi khi nhìn thấy tôi đã chuyển từ sự bối rối sang lẩn tránh. Không lâu sau đó, anh ta chủ động xin đến chi nhánh của công ty ở thành phố S, coi như hoàn toàn cách xa chúng tôi.

Vì vậy, tôi là một người tốt, có ân báo ân, sau khi Vu Tử Phi đi, tôi quyết định biểu hiện thành ý của tôi, mời Giang Ly ăn một bữa cơm ở trong một nhà hàng sang trọng. Đương nhiên, Giang Ly cũng không khách sáo, còn cố chọn những món đắt nhất, trong chốc lát đã mất hơn nửa tháng lương của tôi, tôi đau lòng vì chuyện đó.

Giang Ly gọi đồ xong, lại gọi một chai Domaines Barons de Rothschild, nghe nói là tám mươi hai năm (nói thật lòng, tôi không hề tin). Tôi liền ngăn anh ta: “Ăn cơm trưa uống rượu vang không thích hợp, không thích hợp...” Gọi loại rượu đó, tôi sẽ phá sản mất.

Giang Ly suy nghĩ một lát, gật đầu nói: “Cũng được, vậy thì gọi Mào Đài nhé! Gọi loại của năm nào thì tốt nhỉ...”

Tôi vội vàng nói: “Giang Ly, chúng ta tiến cùng thời đại, gọi loại của năm nay đi.”

Giang Ly nhướn mày, nửa cười nửa không: “Cô chỉ có chút thành ý thế thôi sao?”

Tôi cười hi hi, thành ý cũng phải dùng thực lực kinh tế để nói à...

Giang Ly nho nhả ăn tiền lương của tôi, tôi nhìn dáng vẻ khá tốt của anh ta, đột nhiên nhớ ra một chuyện, thế là nói: “Giang Ly, cảm ơn anh!”

Giang Ly: “Đừng khách sáo, tôi không phải làm không công.”

Tôi tang bốc anh ta: “Thực ra con người anh cũng rất tốt đó.”

Giang Ly ngẩng đầu hồ nghi nhìn tôi, cuối cùng nói: “Rốt cuộc cô muốn nói gì?”

Tôi: “Cái đó... anh xem, mọi việc đều được giải quyết rồi, anh có thể trả blog lại cho tôi được không?” Mấy người bạn tốt của tôi đều biết blog của tôi, mấy ngày trước Hạp tử còn chửi tôi, làm sao có thể tùy tiện đăng ảnh chồng lên như thế, lúc đó tôi bị phần lắm...

Giang Ly không đồng ý, chỉ nói: “Cô thế này gọi là qua cầu rút ván đấy nhĩ?”

Tôi: “Nhưng mà đó vốn dĩ là của tôi.”

Anh ta không hề phủ định, tôi lại hỏi: “Vậy rốt cuộc anh có trả không?”

Giang Ly lắc đầu: “Không trả.”

“Vì sao?” Úc hiếp người quá đáng!

Giang Ly: “Tôi vẫn chưa chơi đủ.”

Tôi: “...”

Giang Ly, tôi hận anh, hận anh, hận anh, hận anh...(tiếng vang)...

Giang Ly lại lăm dụng tiền lương của tôi một chút, rồi đột nhiên ngẩng đầu nói: “Mấy ngày trước tôi và bố vợ của tôi cùng ăn một bữa cơm.”

Tôi nhất thời chưa phản ứng lại được, ngốc nghếch hỏi: “Ai là bố vợ anh?”

Giang Ly lắc đầu thở dài: “Quan Tiểu Yến, cô hết thuốc chữa rồi.”

Tôi nhớ ra, không vui vẻ nói: “Ông ta tìm anh làm gì?”

Giang Ly: “Còn có thể làm gì, con gái ruột của ông ấy không nhận ông ấy, đánh đến chỗ người con rể này để tìm chút an ủi thôi.”

Tôi: “Ông ta là muốn lôi kéo anh nhĩ?”

Giang Ly: “Vậy cũng có thể coi là lao tâm khổ tứ.”

Tôi: “Đùa à, ông ta lừa anh đấy! Nếu như ông ta thực sự lao tâm khổ tứ, vậy lúc đầu vì sao ông ta lại rời bỏ mẹ tôi?”

Giang Ly lắc đầu, giả như chẳng biết làm thế nào: “Quan Tiểu Yến, con người cô cực đoan quá, sống thế này sẽ tương đối mệt mỏi.”

Tôi cúi đầu, không nói, nghĩ không thông tại sao tất cả mọi người đều muốn nói giúp loại người đó, rõ ràng ông ta đã vứt bỏ mẹ con tôi.

Giang Ly lại nói: “Chẳng phải cô cũng đã tha thứ cho Vu Từ Phi rồi sao?”

Tôi cau mày: “Ai nói tôi tha thứ cho anh ta?”

Giang Ly nói: “Ít nhất cô không còn hận anh ta nữa.”

Tôi thẳng thốt, chính xác, tôi thực sự đã chẳng hận Vu Từ Phi nữa!

Giang Ly khéo léo dẫn dắt: “Ngoan, mau thừa nhận đi, thực ra cô đã không hận Vu Từ Phi nữa.”

Tôi đành gật đầu, nói: “Được rồi, tôi thực sự không hận anh ta nữa, nhưng vậy thì sao chứ?”

Giang Ly giả vờ như chán nản, bắt lực lắc lắc đầu, nói: “Quan Tiểu Yến à, Quan Tiểu Yến, cô còn không hiểu sao? Cô không thể cả đời sống trong sai lầm của người khác! Thực ra, hận một người rất lãng phí sức lực. Có ai có thể ngốc đến mức đem sức lực của cả đời này đi lãng phí hết trên phương diện thù hận chứ? Cô không hận Vu Từ Phi không có nghĩa là cô đã tha thứ cho anh ta, mà là cô thực sự đã bỏ qua rồi. Cô có thể bỏ qua cho Vu Từ Phi, giống như bỏ qua cho bố cô. Nếu như một người luôn dùng sai lầm của người khác để thù hận, vậy người này thực sự là hết thuốc chữa rồi.”

Tôi nghe Giang Ly nói mà sững sờ, đầu óc nhất thời trì trệ hơn. Tôi lắp bắp phản bác: “Nhưng mà... ông ta làm những chuyện đó...”

Giang Ly day trán, nói: “Được rồi, ông ấy đã làm những chuyện chẳng có đạo đức gì, vậy thì cô hận ông ấy, hận ông ấy vứt bỏ cô hay là hận ông ấy vứt bỏ mẹ vợ?”

Tôi: “...”

Giang Ly: “Nếu cô hận ông ấy vứt bỏ mẹ vợ, cũng chính là mẹ cô, vậy thì bây giờ mẹ cô còn hận ông ấy không? Tôi đoán bà ấy sớm đã rất sáng suốt bỏ qua quá khứ đó rồi, chưa biết chừng còn muốn có mùa xuân thứ hai đó. Cô nói xem, người bị người khác vứt bỏ đã nghĩ thông rồi, cô còn có gì nghĩ không thông chứ? Cũng không thể nói rằng trong sự việc này những tổn thương mà cô phải chịu lớn hơn những tổn thương mà mẹ cô gặp phải nhỉ?”

Tôi: “...”

Giang Ly: “Còn nữa, nếu cô hận ông ấy vứt bỏ không cần cô, vậy thì cách nghĩ của cô càng đáng cười hơn. Ông ấy nuôi cô mười sáu năm, yêu thương cô mười sáu năm, trong mười sáu năm đó, ông ấy đối xử với cô có tốt không? Đúng chứ? Vậy thì ông ấy đối xử với cô mười sáu năm, cô lại chỉ vì một sai lầm của ông ấy mà hận ông ấy suốt cả đời... Cô còn cảm thấy người âm ỉ là cô à? Được thôi, tuy tôi không tán thành việc bỏ cô làm khi đó nhưng tôi càng không tán thành cô bởi vì chuyện này mà làm đến mức cha con không nhìn mặt nhau!”

Tôi: “...” Tôi hoang mang nhìn Giang Ly, không biết làm thế nào. Hôm nay anh ta rất khác. Thường ngày Giang Ly đều che dấu sự sắc sảo, ngay cả khi tức giận cũng sẽ không quá kích động, chỉ thỉnh thoảng cau mày. Nhưng bây giờ, anh ta toàn thân như đang kích thích, hai mắt sáng lên, biểu cảm trên mặt có thể miêu tả là sinh động nhiều màu sắc, phát ra sức sống chói chang, phảng phất như minh tinh trong cuộc thi hưng biện.

Giang Ly lại nói: “Tôi cảm thấy cô và bố cô làm ầm lên như thế này, mẹ cô sẽ vui vẻ được

sao?”

Sao?

Giang Ly: “Hoàn toàn ngược lại! Mẹ vợ của tôi, bà không hẹp hòi như vậy. Thực ra bà ấy lo lắng nhất chính là cô không thể có quan hệ tốt với bố của mình, con gái ruột của bà luôn ôm lòng thù hận đối với bố đẻ, cô cảm thấy trong lòng người mẹ có vui vẻ được không?”

Tôi không dám nhìn Giang Ly, đầu óc rất hỗn loạn.

Giang Ly đưa ra một câu tổng kết: “Tóm lại, Quan Tiểu Yến, cô là một kẻ ngốc nghếch, ngu si, suy nghĩ cực đoan, yếu đuối, ích kỷ không suy nghĩ cho người khác, mẹ vợ của tôi có thể nhìn cô đến ngày hôm nay, cũng được coi là kỳ tích rồi.”

Tôi ủ rũ cúi đầu, không thể phủ nhận.

Giang Ly giống như đang thăm vấn phạm nhân: “Cô ngẩng lên, không được trốn tránh, trốn tránh chỉ có thể khiến cô càng yếu đuối.”

Tôi ngẩng đầu nhìn Giang Ly, có lẽ lúc này mắt tôi quá mờ nên dẫn đến cảm giác sai lầm, tôi nhìn thấy trong mắt của Giang Ly có sự hỗn loạn.

Giang Ly lấy lại vẻ bình tĩnh, khẽ chau mày nói: “Áy, sao mà cô lại khóc rồi.”

Tôi lau mắt, không nói gì. Anh nói tôi một thôi một hỏi, còn không cho phép tôi đau lòng một chút sao?

Giang Ly chẳng biết làm thế nào, lắc lắc đầu: “Cô chỉ biết dùng chiêu này với đàn ông thôi à?” Nói rồi, anh ta vẫy tay gọi nhân viên phục vụ, thanh toán rồi đi.

Cảm xúc của tôi tương đối rối loạn cho nên mặc cho Giang Ly thanh toán rồi kéo tôi ra ngoài... Sau này, tôi không nhắc đến chuyện này nữa, cũng không trả tiền anh ta, cứ coi như bữa cơm đó là do tôi mời (phụ nữ à, chỉ muốn nhả tâm một chút với đàn ông thôi).

Tôi nhào người lên cửa kính xe, nhìn cảnh đêm rực rỡ của thành phố B

Tôi tự hỏi, mình có thực sự hận ông ấy không. Hận người bỏ biết đưa đón tôi đi học, biết đưa tôi đến khu vui chơi, biết giấu mẹ tôi mua đồ ăn vặt cho tôi, khi tay của mẹ tôi đập lên đỉnh đầu tôi, liền cười hi hi ôm tôi vào lòng?

Mười năm rồi, từ “bố” trong từ điển của tôi đã có chút xa lạ, nhưng nó lại đã từng tồn tại quá rõ ràng như vậy.

Tôi hận sao? Nếu tôi thực sự hận, vậy thì tôi vì yêu mà hận, vẫn là cố ý dùng suy nghĩ này để áp đặt mình hận?

Nếu tôi hận, vậy thì hận bao lâu?

Tôi giả vờ không quên ông ấy là bởi vì hận ông ấy, hay là bởi vì muốn trả thù ông ấy? Tôi muốn ông ấy áy náy thêm một chút?

Nhưng mà bất luận thế nào, tất cả những điều này có ý nghĩa gì không? Ông ấy đã bỏ đi rồi, còn tôi vẫn phải sống, mẹ tôi mỗi ngày đều giống như phát điên vậy, tự do tự tại, không có cảm giác của người già.

Gần như không thể thâm giống như tôi tưởng tượng.

Giang Ly nói không sai, vì sai lầm của người khác mà khiến mình rơi vào đau khổ, thực sự là không cần thiết.

Mẹ tôi nói cũng không sai, bỏ qua cho người khác, thực ra chẳng qua là bỏ qua cho chính mình.

Huống hồ, thời trẻ con và thiếu niên của tôi, ông ấy từng mang đến cho tôi sự ấm áp và yêu thương không gì thay thế được.

Hà tất phía nói đến hận chứ!

Bạn đang đọc truyện *Vợ Oi Theo Anh Về Nhà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 34

“Giang Ly, tôi luôn cảm thấy anh không bình thường.”

Giang Ly nhướn mày: “Tôi làm sao?”

Tôi đảo mắt, nói: “Anh... anh từ té quá, trong tình huống bình thường, tôi chẳng thêm rồi hơi nói với anh ta những lời này.” Tôi cảm thấy khi Giang Ly nói chuyện với tôi trong nhà hàng như biến thành người khác vậy, điều này khiến tôi cảm thấy rất bất an. Là điển hình của loại không có vụ làm ăn nào không gian trá, Giang Ly từ trước đến nay chưa từng làm việc gì thiệt cho mình.

Giang Ly khoanh hai tay trước ngực, hơi nghiêng đầu nhìn tôi một lát, cuối cùng nói: “Vốn dĩ muốn miễn phí giúp cô một chút, ai biết được cô lại muốn báo đáp tôi.”

Tôi... tôi... tôi có nói báo đáp anh sao?

Giang Ly không đợi tôi giải thích, lại nói: “Vậy thì cô muốn cho tôi cái gì?” Anh ta nói, nhìn tôi một lượt từ trên xuống dưới, chê bai lắc đầu: “Nếu như cô muốn lấy thân báo đáp, tôi cũng chỉ đành miễn cưỡng mà làm thôi.”

Này!

Tôi chán nản chẳng buồn để ý đến anh ta, quay người đi tắm.

Giọng nói của Giang Ly vang lên phía sau tôi: “Được thôi, trước tiên coi như cô nợ tôi một món đồ, đợi tôi nghĩ ra, sẽ nói tiếp.”

Phản nộ, rõ ràng đây là dọa dẫm!

Buổi trưa, trong phòng ăn của nhân viên, tôi gặp tiểu mỹ nam Tiết Vân Phong, đây là lần thứ hai tôi nhìn thấy cậu ta trong nhà ăn. Dù gì hai chúng tôi cũng coi như biết nhau, thế là tôi bụng đĩa com, gật đầu với cậu ta, coi như là chào hỏi.

Tiết Vân Phong không mua com, cậu ta nhìn tôi, mặt không chút biểu cảm nói: “Chúng ta nói chuyện nhé!”

Tôi không kịp phản ứng: “Hà?”

Cậu ta lặp lại một lượt: “Tôi muốn nói chuyện với cô.”

“Ồ... he he...” Nói chuyện với tôi có gì hay chứ?

Cân nhắc chuyện Tiết Vân Phong có vẻ ngoài thực sự đẹp quá mức, cảm thấy ngồi trước mặt cậu ta cũng là một loại hưởng thụ, thế là tôi đành đồng ý nói chuyện với cậu ta. Còn cụ thể nói gì... tám phần là của việc của Giang Ly nhỉ?

Tôi và Tiết Vân Phong ngồi đối diện với nhau trong một nhà hàng Tây, khung cảnh khá yên tĩnh, rất thích hợp để nói chuyện. Tuy tôi không thích ăn pizza lắm, nhưng lúc này đói bụng rồi, cũng chẳng còn cách nào. Huống hồ cũng không phải là tôi trả tiền...

Tiết Vân Phong không ăn gì, anh ta cứ nhìn tôi ăn, có chút khinh ghét. Tôi không nói, sự chú ý của tiểu thiếu gia này thật sự khiến người ta không được thoải mái.

Tiết Vân Phong nói: “Cô muốn cân nhắc chuyện ly hôn không?”

“Mm... hử?” Chiếc đĩa trong tay tôi suýt chút nữa rơi xuống, đây là cái gì chứ?

Tiết Vân Phong nhẩn nại, nói lại: “Nếu cô và Giang Ly ly hôn, điều kiện thế nào là tùy cô đưa ra.”

Tôi lau miệng, không hiểu gì: “Vì sao tôi phải ly hôn?”

Tiết Vân Phong đáp rất thần nhiên: “Tôi không yên tâm để bất kỳ người nào ở bên cạnh anh ấy, phụ nữ cũng không được.”

Tôi: “Nhưng mà tôi ly hôn rồi, anh ấy cũng sẽ lấy một người phụ nữ khác.”

Tiết Vân Phong liền lắc đầu: “Bất luận thế nào, anh ấy đối với cô và đối với người đặc biệt đều không giống nhau, tôi hy vọng... cô rời xa anh ấy.”

Tôi đột nhiên nhớ ra khi Giang Ly đưa đón tôi, có mấy lần gặp Tiết Vân Phong, khi đó sắc mặt của Tiết Vân Phong không tốt lắm. Ai da, tiểu mỹ nam này còn rất miễn cưỡng. Tôi nhìn ngó quan thanh tú, làn da không có chút tì vết, cặp mắt sáng long lanh của anh ta, cảm xúc của người mẹ trong tôi tự nhiên nảy sinh. Thế là tôi vỗ ngực nói chắc chắn: “Cậu yên tâm đi, Giang Ly sau lưng luôn ức hiếp tôi, khinh bỉ tôi là phụ nữ.”

Tiết Vân Phong sáng lên: “Thật sao?”

Tôi liền tiếp gặt đầu: “Đúng vậy, tôi lừa cậu làm gì chứ? Tiểu tử đó không có đạo đức, lấy việc ức hiếp tôi làm trò vui.” Đứa trẻ này, người khác nói cậu ta đã tin, quả nhiên vẫn còn non lắm.

Tiết Vân Phong nghĩ một lát, vẫn lắc đầu: “Không được. mặc dù bây giờ anh ấy không thích cô, cũng không có nghĩa sau này không thích cô, tôi cảm thấy vẫn không đủ an toàn.”

Thế là tôi tiếp tục vỗ về cậu ta: “Yên tâm đi, với điều kiện của anh ta, phụ nữ đã từng tiếp xúc chắc chắn sẽ rất nhiều, phụ nữ dính đến cũng không ít, nếu anh ta thích phụ nữ thì đã thích từ lâu rồi.”

Tiết Vân Phong chậm rãi gặt đầu: “Nói cũng đúng... Nhưng mà bây giờ anh ấy không thích, không có nghĩa là sau này không thích...”

Tiểu mỹ nam này thật sự phiền phức, tôi bị logic của cậu ta làm cho đau đầu rồi: “Vậy thì cậu thực sự không đủ sự tự tin đối với sức hấp dẫn của mình đó?”

Gò má của Tiết Vân Phong đột nhiên ửng hồng, nhìn vô cùng đáng yêu. Cậu ta nói: “Không có, tôi chỉ lo lắng... lo cho anh ấy.”

Tôi cảm thấy bộ dạng này của cậu ta thực sự rất thú vị, thế là nói: “Thực ra sự việc này cũng không phải là không có cách.”

Tiết Vân Phong ngẩng đầu, mặt tràn đầy hy vọng: “Cách gì?”

Tôi nói về rất thân nhiên: “Thiên anh ta, biến anh ta thành Đông Phương Bất Bại.”

Mặt của tiểu mỹ nam đổi diện càng đỏ hơn.

Rốt cuộc vẫn là tuổi trẻ... tôi không có đạo đức nghĩ như vậy.

Lúc này, tiểu mỹ nam lại cất tiếng hỏi: “Vậy anh ấy luôn ức hiếp cô, vì sao cô còn không ly hôn với anh ấy? Có phải cô đã thích anh ấy rồi không?”

Đứa trẻ này thật sự là suy nghĩ chặt chẽ, cẩn thận, tôi gãi gãi đầu, nói: “Thích thì chẳng thích, nhưng con người tôi đây rất lương thiện, nhẫn nhục chịu đựng, có các phẩm chất tốt đẹp của người phụ nữ truyền thống Trung Quốc...”

Tiết Vân Phong cắt ngang lời tôi: “Anh ấy ức hiếp cô, cô còn không rời xa anh ấy đi. Bây giờ cô và anh ấy ly hôn, còn có thể lấy từ tôi một khoản lớn, chứ đợi đến lúc cô không chịu được anh ấy nữa, thì có thể đã muộn rồi.”

Tôi phát hiện mình không thể xem thường tiểu tử này. Cậu ta tuy nói chuyện còn trẻ con nhưng rất giỏi tấn công tâm lý, mấy câu nói thế này, trong chốc lát đã ly gián tôi và Giang Ly rồi. Nói cũng đúng, dù gì Giang Ly luôn ức hiếp tôi, vậy vì sao tôi còn ở cùng anh ta? Vì sao không đổi một người khác... Tôi phát hiện vấn đề này thật sự đáng để nghiên cứu...

Thế là tôi do dự hỏi: “Vậy thì... tôi muốn cái gì cũng được ư?”

Tiết Vân Phong sáng khoái gặt đầu: “Chỉ cần tôi có thể làm được.”

Kỳ thực mà nói, đề nghị của tiểu thiếu gia này... vẫn rất hấp dẫn người ta...

Buổi tối, khi ăn cơm, tôi đều suy nghĩ đến đề nghị của tiểu mỹ nam Tiết Vân Phong hôm nay, Giang Ly luôn ức hiếp tôi, bắt nạt tôi, nô dịch tôi, còn áp bức tôi, vì sao tôi không phản kháng chứ? Cui cời như không phản kháng, tôi cũng có thể bỏ chạy nhỉ? Huống hồ tiểu mỹ nam kia còn đồng ý cho tôi một khoản thù lao chia tay lớn... Vậy thì thù lao chia tay đó tôi muốn cái gì? Muốn bao nhiêu?

Tôi đột nhiên phát hiện một vấn đề khó: Đối với thù lao chia tay, tôi cũng không biết mình muốn cái gì. Tiền? Hình như tôi có thể tự nuôi mình được rồi, làm một người dân bình thường rất hạnh phúc. Địa vị? Quyền cao chức trọng, chắc chắn rất mệt. Người? Sao, đem tiểu mỹ nam kia làm thú cưng cũng không tồi, đáng tiếc cậu ta không đồng ý đâu. Địa bàn? Khụ khụ, cái này tôi không nghĩ bữa nữa...

Khi ăn cơm tối, tâm trạng Giang Ly rất không tốt. Bởi vì khi tôi đang thất thần, không cẩn thận cho thêm một thìa muối vào canh, rau cũng hơi quá lửa.

Giang Ly đặt bát cơm xuống, bất mãn nói: “Quan Tiểu Yến, cô thật là càng ngày càng vô dụng.”

Tôi nghĩ trong lòng, dù gì chúng ta cũng phải ly hôn, không cần sợ anh ta nữa. Thế là tôi trái lại với bình thường, không kiên nhẫn, dùng đũa gõ gõ vào

bát, nói: “Anh thích ăn hay không thì tùy, tôi không hầu hạ anh nữa.”

Giang Ly có lẽ không ngờ rằng tôi lại có thể đột nhiên nổi giận như thế này, anh ta sững lại nhìn tôi một lát, tức giận rời khỏi bàn.

Tôi đặc ý mức một thìa canh cho vào miệng, khiếp, khó nuốt quá!

Buổi tối, tôi ngồi trên sofa xem tivi, xem những trai xinh gái đẹp trên chương trình giải trí, cười ngốc nghếch. Giang Ly đột nhiên đi đến ngồi bên cạnh tôi, đưa tay ra cầm điều khiển. Tôi nhanh tay cướp lấy điều khiển từ xa, nói: “Anh muốn làm gì?”

Giang Ly cau mày: “Xem bóng đá.”

Tôi nghiêng đầu: “Không được.” Nói rồi, tôi tiếp tục xem chương trình giải trí, cười ngốc nghếch.

Giang Ly bắt đầu nói: “Cô vẫn còn chưa rửa bát, mau đi rửa đi.”

Tôi kháng nghị nói: “Dựa vào cái gì mà đều là tôi rửa bát, hôm nay anh rửa đi, không rửa ngày mai không được ăn cơm!” Ôi chao, tôi cảm thấy tôi thực sự vĩ đại quá! Anh ta là Giang Ly đó, Giang Ly! Tôi lại có dũng khí dùng loại khẩu khí này để nói chuyện với anh ta, hừ hừ, để xem sau này ai còn dám nói tôi không có bản lĩnh nữa!

Giang Ly giận dữ nhìn tôi, ánh mắt có vẻ không hiểu, tôi bị anh ta nhìn đến mức hơi run sợ, thế là không để ý đến anh ta, tiếp tục xem tivi.

Giữ vững, giữ vững, Quan Tiểu Yến, thời khắc then chốt phải biết dùng khí thế áp đảo đối phương. . . Đây cũng là Giang Ly dạy.

Sau hai phút nhìn tôi, Giang Ly liền hành động khiến người ta sững sờ: Anh ta đi vào bếp.

Tôi há hốc miệng, ngạc nhiên nhìn Giang Ly, không dám tin. Câu kia nói thế nào nhỉ, Giang Ly là lò xò, cô mềm thì anh ta cứng. . . Anh ta quả nhiên là kẻ mềm nắn rắn buông!

Thế là tôi huênh hoang tự đắc tiếp tục xem tivi, cười ngốc nghếch, tiếp sau đó, tôi liền cười không được.

Trong phòng bếp truyền ra một loạt tiếng bát đĩa vỡ choang choang, tôi gần như nhảy bật dậy khỏi sofa, chạy thẳng vào bếp. Tôi chống hai tay vào eo giống như vợ địa chủ đứng trước cửa bếp, nhìn Giang Ly đứng giữa một đống bát đĩa vỡ, giọng nói tăng thêm vẻ giận dữ: “Anh muốn tạo phản sao?”

Giang Ly khí thế lý lẽ nói: “Tôi chưa từng rửa bát.” Nói xong, mặt không chút cảm xúc, anh ta đi qua trước mặt tôi.

Tôi nhìn lưng của Giang Ly, hung dữ nói: “Ngốc nghếch!”

Được thôi, tôi thừa nhận khi tôi nói Giang Ly “ngốc nghếch”, cảm giác đặc ý nhiều hơn tức giận, không còn cách nào, tôi bị anh ta áp bức mấy tháng trời rồi, cuối cùng có cơ hội nói anh ta là ngốc nghếch, tôi dễ dàng bỏ qua được sao. . .

Buổi tối này trôi qua thật khó chịu, tôi chẳng nói gì với Giang Ly nữa. Anh ta chạy vào thư phòng, không biết đang làm cái quỷ gì, mà tôi thì lại dựa vào sofa xem ti vi, chỉ là không còn cười nổi nữa.

Nói thật, trong lòng tôi vẫn có chút mơ hồ. . . tôi thực sự sợ Giang Ly nói một tiếng, lệnh cho tôi tối nay không được ngủ cùng anh ta, vậy thì tôi sẽ. . . Được rồi, tôi sẽ lại không có bản lĩnh. . .

May mà Giang Ly gần như coi tôi là không khí vậy, chẳng bao lâu sau anh ta đi tắm rồi đi ngủ, chẳng nhìn lấy tôi một cái.

Tôi kinh hồn bạt vía lại xem tivi một lát nữa, cảm thấy buồn chán, thế là đi tắm, sau đó rón rén bước đến cửa phòng ngủ của Giang Ly. Tôi vịn tay nắm cửa, nhẹ nhàng mở cửa ra. . . may mà Giang Ly không nghĩ ra, dùng chiêu thức này để đối phó với tôi, tôi thấy rất vui mừng.

Tôi lặng lẽ sấn đến chiếc giường lớn của Giang Ly, nhẹ nhàng nằm lên giường, đắp chăn ngủ.

Vừa mới nhắm mắt, đầu tôi liền bị một chiếc gối đập xuống, lực không lớn lắm, nhưng tôi vẫn giật thót mình. . . Tiếp đó là giọng nói chẳng vui vẻ gì của Giang Ly: “Quan Tiểu Yến, cô rốt cuộc làm sao vậy!”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Ông Theo Anh Về Nhà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 35

Giang Ly đập gối lên đầu tôi, nói: “Quan Tiểu Yến, cô rốt cuộc làm sao vậy?”

Được rồi, đã đến lúc cởi mở với nhau rồi, con người tôi không thích lời thôi dài dòng, việc cần giải quyết thì phải giải quyết sớm. Thế là tôi thư thái, bình tĩnh ngồi đây, nói: “Giang Ly, anh nói xem hai chúng ta hợp nhau không?”

Giang Ly ngạc nhiên: “Cái gì mà hợp nhau hay không hợp nhau?”

Tôi: “Ý tôi nói, hai chúng ta tính cách thế này, có thích hợp ở cùng nhau không?”

Giang Ly lúc này vẫn không quên tự yêu bản thân mình, anh ta nói: “Có phải cô muốn lập ý kiến của tôi không?”

Tôi có chút nổi khùng: “Ý của tôi là, anh cảm thấy hai chúng ta thích hợp làm bạn không?”

Giang Ly nghiêm túc suy nghĩ một lúc, rồi nói: “Cũng được, tôi có thể chịu đựng cô.”

Nhưng mà tôi không thể chịu đựng được anh! Tôi trừng mắt lên, coi như biểu đạt sự chẳng biết làm thế nào của tôi: “Dù gì anh cũng phải chịu đựng rất vất vả, vậy thì không cần chịu đựng nữa.”

Giang Ly chẳng hiểu gì, nhìn nhìn tôi.

Tôi nhẹ nhàng, dứt khoát trả lời: “Hay là, hai chúng ta ly hôn nhé?”

Giang Ly ngẩn ra một lúc, sau đó cong môi, tuy chỉ là bộ dạng nửa cười nửa không, nhưng ánh mắt của anh ta lại khiến tôi bức bối trong lòng không hiểu được. Anh ta nói: “Cô nói lại một lần nữa?”

Tôi giật thót mình: “Anh... anh đừng có kích động mà. Dù gì chúng ta tính cách không hợp, anh cũng không chịu được tôi...”

“Quan Tiểu Yến!” Giang Ly cắn răng. “Đây là chủ ý ai đưa ra cho cô?”

Tôi hơi run rẩy, lắp bắp nói: “Làm sao... làm sao có thể là người khác... Tôi... tôi tự nghĩ ra...”

Giang Ly neho mắt, chuyển đến tôi một tin hiệu nguy hiểm: “Đầu óc của cô cấu tạo thế nào tôi hiểu rất rõ, nếu như không phải là có người xúi giục, cô sẽ nghĩ đến chuyện ly hôn sao?”

Tôi: “...” Tôi kém như vậy sao?

Giang Ly hơi nghiêng người, hướng đến gần tôi, ngữ điệu dường như dụ dỗ, mát rượi nói với tôi: “Nói, là ai?”

Tôi lớn gan đẩy anh ta ra, nói: “Là ai bày quan trọng lắm sao? Quan trọng là anh luôn bắt nạt tôi, được chưa nào?”

Giang Ly xoa cằm nghĩ ngợi một lát, nói: “Được rồi, sau này tôi có thể bớt ức hiếp cô, nhưng chuyện ly hôn này thì không được.”

Tôi tức giận: “Vì sao?”

Giang Ly mặt dày nói: “Cô đi rồi, ai nấu cơm cho tôi ăn?”

Tôi: “Tùy anh, đến khi đó thì chẳng phải là chuyện liên quan đến tôi nữa.”

Giang Ly: “Mẹ vợ tôi không đồng ý, cô nhẫn tâm nhìn mẹ vợ tôi đau lòng sao?”

Tôi: “Chẳng sao cả, mẹ tôi sáng suốt lắm, qua một trận là tốt thôi.”

Giang Ly: “Nhưng mà cô không dám ngủ một mình.”

Tôi: “Không phiền anh phải bận tâm, tôi có thể ngủ với mẹ tôi.”

Giang Ly: “Mẹ cô muốn lấy chồng thì làm thế nào?”

Tôi: “Xin anh đó, mẹ tôi gần sáu mươi rồi!”

Giang Ly: “Không sao, tôi giới thiệu một người cho bà ấy. Khi tôi đi học đại học có một giáo sư, bây giờ sáu mươi tuổi, đang dự định tìm một nửa của mình, mẹ chúng ta sống một mình cũng rất buồn chán...”

Tôi: “Anh dám!”

Giang Ly: “Cô cứ thử nghĩ xem tôi có dám hay không.”

Tôi: “Được rồi, tùy anh, dù gì sau này tôi cũng sẽ luyện tập ngủ một mình.” Tôi vẫn không tin, tôi đã sắp đầu ba rồi, gan cũng phải lớn dần lên theo tuổi tác, phải lớn hơn một chút xíu chứ.

Giang Ly lại nói: “Tôi còn có một chiêu cuối cùng.”

Tôi cười nhạt: “Có chiêu thức gì, anh tung hết ra đi!”

Thế là Giang Ly đột nhiên lạnh lẽo nhào đến tôi, cách một lớp chăn ép lên cơ thể tôi, cúi đầu nhìn vào mặt tôi, tôi nhìn thấy trong mắt anh ta có ánh sáng, có chút lạnh lại có chút nóng, dù gì cũng là rất nguy hiểm, nguy hiểm biến thái.

Thế là khí thế của tôi thoáng chốc đã thấp xuống rất nhiều, tôi căng thẳng đến mức có chút lắp bắp: “Anh...anh...anh...anh muốn làm gì?”

Giang Ly cong khóe miệng, dưới ánh đèn có chút mờ ảo, biểu hiện đó rõ ràng thần bí mà lại tà ác, khiến tôi nhìn thấy mà sợ hãi. Anh ta đột nhiên cười nìm, cười đến mức có thể gọi là điên đảo chúng sinh, mê hoặc vô song. Anh ta cúi đầu nhìn tôi, xa xăm nói: “Hiếp trước giết sau hay là giết trước hiếp sau, cô tự chọn đi.” Khi anh ta nói, trong miệng như treo một cột băng, trực tiếp làm lạnh không khí.

Tôi sợ đến mức hồn lìa khỏi xác, nhắm mắt lại lớn tiếng hét: “Anh xem, anh xem, anh lại ức hiếp tôi, tôi làm sao mà lại khổ mệnh như thế này...”

Tôi còn chưa nói xong, cảm thấy cơ thể nhẹ bâng, Giang Ly đã buông tha cho tôi rồi. Thế là tôi mở mắt nhìn anh ta, sợ anh ta lại làm trò gì xấu...

Lúc này Giang Ly ôm lấy chăn ngồi quay lại vị trí của anh ta, cúi đầu nhìn tôi, nửa cười nửa không, giọng điệu hòa dịu hơn bình thường một chút: “Cô nhất định muốn ly hôn sao?”

Tôi quay mặt đi, không nhìn thẳng vào anh ta, cũng không nói.

Giang Ly hít thở một hơi thật sâu, nói: “Được rồi, nếu như cô gặp được một người đàn ông khiến cô có thể an tâm gửi gắm, tôi sẽ không ngăn cản, những những lý do khác thì miễn bàn.”

Nếu như tôi nói với Giang Ly lý do ly hôn của tôi chỉ là do tôi bị dụ dỗ...Anh ta có đánh tôi không?

Tôi: “Nhưng mà...Anh luôn ức hiếp tôi.”

Giang Ly cong môi nói: “Vậy cô cũng có thể ức hiếp tôi!”

Tôi thêm vào, tôi chỉ nghĩ vậy thôi, nhưng vấn đề là cuối cùng khi tôi ức hiếp anh ta, thường đều là tôi bị ức hiếp lại...

Giang Ly dường như đoán được suy nghĩ trong đầu tôi, đặc ý nói: “Thực ra tôi không chỉ biết ức hiếp cô, tôi còn biết bảo vệ cô, cô đừng có lúc nào cũng nhìn vào khuyết điểm của tôi.”

Đùa à? Bảo vệ tôi? Được thôi, tuy anh từng giúp đỡ tôi, nhưng mà đều là từ...động cơ không tốt!

Giang Ly giống như đột nhiên nắm vững thuật đọc suy nghĩ của người khác vậy, đoán trúng suy nghĩ của tôi, anh ta mặt dày vô sỉ nói: “Bất luận quá trình như thế nào, kết quả vẫn không thay đổi. Mà kết quả chính là, tôi có thể bảo vệ cô.”

Tôi có chút nổi nóng, nhưng mà lại không biết phản bác anh ta thế nào. Anh ta luôn có lý do của mình, hơn nữa sau khi anh ta làm chuyện xấu, lời nói lại luôn cảm thấy người ta cảm thấy anh ta thực sự rất đúng đắn...Con người này thực sự vừa đáng hận lại vừa đáng sợ...

Giang Ly nhìn thấy tôi có chút dao động, thế là lại nói: “Cô có người chồng như tôi thế này vẫn không đủ sao? Tôi có xe, có nhà, bố mẹ tiến bộ, một đáng nhân tài, đây là điều kiện phân cứng. Tôi không hút thuốc, uống rượu rất ít, hơn nữa không có sở thích không tốt, đây là điều kiện phân mềm...Cô có thừa nhận không?”

To do dự, rồi gật gật đầu, được rồi, những điểm này tôi thừa nhận.

Giang Ly được đảng chân lân đảng đầu: “Hon nữa tôi rất thân thiện, không bao giờ chủ động cãi nhau với cô.”

Tôi ử oải gật đầu, đó là bởi vì anh giết người không thấy máu, chứ người không dùng lời nói bậy...

Giang Ly: “Tôi đối với cô cũng rất tốt mà, hơn nữa thường xuyên đưa đón cô đi làm, còn giúp cô đối phó với chồng trước.”

Tôi lại gật đầu lần nữa, tuy anh kiếm được không ít lợi từ chuyện đó, nhưng miễn cưỡng coi là...giúp đỡ tôi đi.

Thế là Giang Ly nhướn mày, hung dữ nói: “Vậy cô còn gì bất mãn nữa không?”

Tôi: “...” tôi nhất thời không nói gì được, Giang Ly sao mà mặt dày vô sỉ như thế này, anh ta lại khoe khoang bản thân mình thành như thế này...

Giang Ly không đợi tôi phản ứng lại, nói: “Sở dĩ cô luôn nói tôi ức hiếp cô là bởi vì cô không đủ rộng lượng, còn không biết ngại lấy chuyện này ra làm lý do ly hôn.”

Thế là tôi lặng lẽ tự trấn chỉnh mình, lòng dạ của tôi thực sự hẹp hòi như vậy sao? Hình như có một chút nhĩ...

Giang Ly tiếp tục công kích: “Tôi biết cô rất có thành kiến với tôi, nhưng mà cô nghĩ xem, khi cô cần sự giúp đỡ của tôi, tôi có khoanh tay bằng quang

không?”

Hình như...anh ta đều rất ay tương đối kịp thời nhỉ? Giả vờ trước mặt mẹ tôi và Hạp Tử, đuổi Vu Tử Phi đi...

Thế là Giang Ly đưa ra một câu tổng kết cuối cùng: “Quan từ hòa nhi bất đồng” Quan Tiểu Yến, tuy hai chúng ta từ trí tuệ đến nhân sinh quan, thế giới quan, giá trị quan đều có một chút cách biệt nhất định, nhưng mà vẫn có thể làm được việc chung sống hòa thuận, quan trọng là cô phải có thái độ tích cực, nếu không thì cô sẽ sống tương đối vất vả. Tôi có trách nhiệm nói với cô, nếu như cô và tôi ly hôn, cô sẽ khổ sở hơn.”

Tôi thần thờ gật đầu, không còn chút sức lực phản kháng.

Thế là Giang Ly hài lòng, nghiêng người vỗ vỗ vào đầu tôi: “Ngủ sớm chút đi, đừng có vô cớ làm loạn giống như người điên, ly hôn không thể giải quyết vấn đề. Đương nhiên...” Anh ta ngừng lại một lát, dùng ánh mắt chứa đầy sự uy hiếp nhìn tôi. “Nếu như cô buộc phải ly hôn, tôi có thể giải quyết cho cô.”

Tôi cảm thấy lúc này mình giống như một con mèo con nghe lời vậy... Quan trọng là tôi không nghe lời thì không được, bởi vì tôi bị anh ta nói đến mức lú lẫn, luôn cảm thấy câu nào của anh ta cũng có lý, không cách nào phản bác được, huống hồ anh ta còn muốn giải quyết cho tôi...nên đất, tôi là kẻ không có bản lĩnh...

Thế là tôi ngoan ngoãn đi ngủ, không nói chuyện nữa.

Trời xanh ơi, sự phản kháng tối nay của tôi cuối cùng bị Giang Ly dẹp tan bằng dăm ba câu, phong ba của việc ly hôn vẫn còn chưa nổi lên đã bình lặng như thế này rồi. Tôi cảm thấy mình giống như đang gắng sức đâm thật mạnh vào đồng bóng, rất hụt hẫng, vô cùng hụt hẫng.

Nhưng mà tôi lại cảm thấy Giang Ly nói hình như cũng rất có đạo lý, Quan Tiểu Yến à, không cần lúc nào cũng nhìn vào khuyết điểm của người khác, chỉ cần nhất quán trong tình huống đối ngoại, Giang Ly vẫn sẽ có lập trường rõ ràng đứng bên cạnh tôi.

Khi tôi đang nghĩ ngợi lung tung, Giang Ly ở bên cạnh đột nhiên thở dài nói: “Quan Tiểu Yến à, cô thật sự là một người không có chính kiến.”

Tôi nhắm mắt, không thèm để ý đến anh ta.

Giang Ly lại nói: “Để tránh bị lừa, sau này lời của người khác cô đừng có tin nữa.”

Tôi mở mắt: “bao gồm cả anh?”

Giang Ly nhướn mày: “Cô không tin thì thử xem.”

Tôi: “...”

Thế là tôi bị phản nhắm mắt giả chết.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Ơi Theo Anh Về Nhà* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36

Sau mấy ngày, Tiết Vân Phong đột nhiên lại đến tìm tôi, bộ dạng rất không vui vẻ. Cậu ta vừa nhìn thấy tôi, liền hỏi: “Là cô nói với Giang Ly?”

Tôi kỳ quái hỏi: “Nói cái gì?”

Tiết Vân Phong: “Nói tôi xúi giục xen vào quan hệ của hai người bọn cô, khuyên cô ly hôn với anh ấy.”

Tôi lắc đầu: “Tôi có thể nguyện chết không khuất phục, chứ không bán đứng anh.”

Tiết Vân Phong hồ nghi nhìn tôi đánh giá: “Thật không?”

Tôi gật đầu: “Thật! Tin hay không tùy anh.”

Tiết Vân Phong có chút ảo não: “Được rồi, tôi tin tưởng cô. Nhưng mà, tôi lại bị anh ấy lừa rồi.”

Tôi hiểu kỳ: “Anh ta lừa cậu cái gì?”

Tiết Vân Phong: “Anh ấy nói là cô nói với anh ấy, tôi liền tin, còn xin lỗi anh ấy.”

Tôi chẳng chút kinh ngạc, với phẩm chất của Giang Ly, anh ta thực sự có thể làm chuyện này. Thế là tôi nói: “Nhưng mà cậu rất hiểu anh ta, sao còn bị lừa?”

Tiết Vân Phong nắm tay nghiêng rằng: “Anh ấy nói giống như thật vậy, tôi tin liền... Tôi thật ngốc.”

Tôi lại gật đầu lần nữa, Giang Ly thực sự có được kỹ năng này, anh ta luôn có sở trường biểu diễn.

Cuối cùng, tôi tổng kết lại một chút: “Giang Ly tệ quá rồi!”

Tiết Vân Phong hòa vào với tôi: “Đúng, anh ấy tệ quá!”

Lúc sắp rời đi, Tiết Vân Phong có nói: “Thực sự cô... cô cũng rất tốt.”

Tôi cười vui mừng hơn hờ: “Tôi đâu có tốt!”

Tiết Vân Phong: “Nhìn có vẻ rất ngốc nghếch.”

Tôi: “...”

Tiểu chính thái này thực sự khiến tôi nôn ra máu.

Lại qua mấy ngày nữa, Vương Khải đột nhiên gọi tôi vào phòng làm việc, cười híp mắt nói: “Thư ký Quan à, cô cũng thật lợi hại.”

Tôi: “???”

Vương Khải giải thích: “Đến trở ngại khuynh hướng giới tính, cô cũng có thể vượt qua. Lĩnh vực này đến loại thánh tình yêu như tôi còn chưa đặt chân đến.”

Tôi hơi kinh ngạc, anh ta... anh ta biết chuyện của Giang Ly?

Tôi không dám khinh suất mạnh động, đành giả ngu cười cười.

Vương Khải nhếch khóe miệng cười hi hi: “Cô không cần giả vờ với tôi, tôi cái gì cũng biết. Tôi chỉ không hiểu, là cô dùng thủ đoạn gì, lại có thể thu phục được tiểu tử Tiết Vân Phong kia?”

Tôi thờ phào một cái, hóa ra điều anh ta nói là chuyện này. Thế là tôi chỉ đành phờ ra nụ cười mỉm trên mặt, nói: “Vương Khải à, đây là bí mật cá nhân, anh đừng có nghe ngóng nữa.”

Vương Khải dường như có chút bất mãn: “Tiểu Yến Yến, cô không cảm thấy tôi thích hợp hơn cậu ta để hồng hạnh vượt được tường sao?”

Hay cho câu: “Hồng hạnh vượt được tường”, tôi chẳng biết làm sao, nhếch miệng nói: “Hồng hạnh của anh nhiều quá, ằm ỉ lắm.”

Vương Khải lại cười nói: “Bây giờ chỉ có cô, cần nhắc một chút nhé!”

Tôi chán chường buồn dài dòng với anh ta, thế là nghiêm túc nói: “Vương Phó tổng à, tôi và Tiết Vân Phong thực sự không có gì, anh cả nghĩ rồi... Đương nhiên, tôi và anh cũng không thể nào có gì được!”

Vương Khải mặt không đổi sắc: “Tiểu Yến Yến, nói chuyện đừng tuyệt tình như vậy mà... Bây giờ chúng ta có cơ hội rồi.”

Tôi nhìn anh ta vẻ kỳ quái, chẳng hiểu gì.

Vương Khải bộ dạng vui vẻ, lấy ra một văn kiện, đưa cho tôi xem: “Xem xem kế hoạch quảng cáo này như thế nào”

Tôi cầm tập văn kiện lật ra xem, đây là kế hoạch quảng cáo của một công ty thời trang. Công ty thời trang này cũng là một doanh nghiệp nhỏ, trong tình huống thông thường, công ty chúng tôi sẽ không hợp tác với những công ty nhỏ như thế này, ché “lầm ăn” nhỏ. Đối tượng nhắm đến chính của quảng cáo này là trang phục thu đông thoải mái của “thanh niên thời thượng”, không có gì sáng tạo. Tôi tuy làm việc ở công ty quảng cáo, nhưng đối với các kế hoạch quảng cáo gì đó lại chẳng hiểu gì, thế là lật ra xem một lát, thật thà đáp: “Vương Phó tổng, anh cũng biết đó, những thứ liên quan đến kế hoạch, tôi không hiểu. Nếu như đưa những bộ trang phục này đến trước mặt tôi, tôi cũng chỉ có thể giúp bọn họ xem xem có đẹp hay không thôi.”

Vương Khải thoải mái dựa ra phía sau nói: “Không hiểu cũng không sao, cô chỉ cần biết mình phải làm gì là được rồi.”

Tôi càng không hiểu: “Cái gì với cái gì chứ, anh có thể nói rõ một lần cho xong không, như thế này giống như là ông già chơi chim vậy, anh không thấy mệt sao?!”

“Tiểu Yến Yến à, cô càng ngày càng to gan rồi, cũng thật là có chút khí chất của mình tình đó.” Vương Khải vừa cười, vừa tiếp tục nói lung tung vớ vẩn. Anh ta thường thức bộ dạng đã không nhẫn nại được, muốn đi của tôi, cuối cùng nói: “Đây là một quảng cáo in ấn của loại hình quảng cáo trang phục, cô làm người mẫu, thấy thế nào?”

Tôi rất kinh ngạc, không dám tin vào tai mình: “Anh...anh nói cái gì?”

Thế là Vương Khải nói lại một lượt nữa, nói xong còn không quên thêm vào một câu: “Cô có phải là thích quá mà khóc rồi không?”

Tôi thật muốn đem tư liệu trong tay đập thẳng lên đầu anh ta, hoang đường, hoang đường quá rồi! Tôi là một thư ký tốt, làm gì phải chạy đi làm người mẫu in ấn? Hơn nữa, anh nhìn xem thân hình tôi phẳng thế này, tuy tôi thường xuyên phủ nhận sự thực thân hình của mình kém, nhưng thực lực của mình đến đâu, tôi vẫn còn rất rõ. Phải biết rằng Giang Ly kia, anh ta không có ngày nào là không chê cười thân hình của tôi, anh ta ăn cơm cũng ăn không ngon...thân hình như thế này, anh không biết ngại mà đưa tôi đi làm người mẫu in ấn ư? Cứ coi như anh không biết ngại, tôi cũng biết ngại...

Thế là tôi vận khí một cái, trấn tĩnh lại sau đó trừng mắt lên nhìn Vương Khải, u ám nói: “Vương Phó tổng, anh nói thật với tôi đi, anh muốn bôi đen công ty kia phải không? Bọn họ trêu chọc gì anh vậy?”

Vương Khải cười nói: “Tiểu Yến Yến, cô đừng mất tự tin với bản thân mình như vậy mà. Thực sự thân hình của cô cũng khá đẹp, ngoại trừ mấy chỗ nào đó vẫn chưa trưởng thành ra...Ngoài ra, khuôn mặt cô nhìn cũng rất bình thường, quảng cáo này của chúng ta chính là muốn cho người ta một loại cảm giác trẻ trung, trong sáng, có tính cảm động, sôi động, mạnh mẽ.”

Tôi một mắt trừng mắt nhìn anh ta, nói: “Xin anh đó, tôi đã là phụ nữ sắp đầu ba rồi, bây giờ hình dung từ tương đối thích hợp với tôi nên là trưởng thành quyến rũ có ý vị, anh nói là khen tôi hay chửi tôi vậy?”

Vương Khải nhìn tôi một lượt từ trên xuống dưới, vô cùng đáng tiếc nói: “Nói thật lòng, tôi tuy thường xuyên khen phụ nữ trưởng thành quyến rũ, nhưng mà cô...thật sự khen không nổi.”

Tôi cũng chẳng để ý đến hình tượng, hung dữ đập mạnh lên bàn, mắt tóe lửa giận: “Anh rốt cuộc là có ý gì?”

Vương Khải ngẩng đầu nhìn tôi chăm chú, ánh mắt đó rõ ràng là không bị tôi làm kinh động. Anh ta cười hi hi nói: “Ý của tôi chính là, quảng cáo này thích hợp với cô, hơn nữa tiền công cũng không tồi đâu.”

Tôi nghe đến hai chữ “tiền công”, sắc mặt của tôi dịu xuống một chút. Nhưng mà vừa nghĩ đến đối phương tự nhiên muốn tôi làm người mẫu, trong lòng tôi không tin lắm, thế là hỏi Vương Khải: “Tôi vẫn cảm thấy rất kỳ quái, chúng ta chẳng thiếu gì người mẫu quảng cáo chuyên nghiệp, quảng cáo lần này vì sao bắt buộc phải lôi một kẻ nửa mùa như tôi đây? Ồ không, người ngoài ngành chứ?”

Vương Khải cười rất mê hoặc, rất khôn nản: “He he, thực ra tôi cảm thấy quảng cáo này rất có ý nghĩa, liên năm lấy, may mà khí chất của tôi đặc biệt mê lực vô biên, chinh phục được tất cả mọi người...”

Tôi xoa tay chặn anh ta lại: “Dừng...dừng...chuyện này liên quan gì đến tôi chứ?”

Vương Khải chớp chớp mắt về vô tội: “Cô vẫn còn chưa hiểu sao? Tôi là nam nhân vật chính, nhưng quảng cáo này còn cần một nữ nhân vật chính nữa.”

Tôi vắn vắn nắm tay, hiểu rõ rồi. Hóa ra Vương thiếu gia anh muốn chơi đùa, tiện tay lôi tôi vào làm nền?

Con người tôi có rất nhiều khuyết điểm, ưu điểm lớn nhất có thể chính là da mặt dày, Chụp ảnh quảng cáo thì chụp, nhà sản xuất đã không sợ sản phẩm không tiêu thụ được, công ty không sợ làm hỏng tờ báo thì tôi sợ gì chứ!...Đương nhiên rồi, nếu như không có cái gọi là tiền công hậu hĩnh của Vương Khải, nếu như anh ta không đồng ý tiền thưởng năm của tôi tăng gấp đôi, tôi có chết cũng không đứng ở đây, mặc cho người ta sắp đặt.

Đề tóc mái bằng cũng khiến khuôn mặt tôi nhìn càng trẻ con tròn trĩnh, trước ngực có hai chiếc bím tóc rũ xuống, trên đầu đội một chiếc mũ len đỏ, chân đi đôi giày bông màu hồng phấn, khi tôi mặc một chiếc áo khoác ngoài kiểu lửng vô cùng đáng yêu xuất hiện trước mặt Vương Khải, anh ta không kìm nén được, phì cười. Tôi lờ mắt nhìn bộ dạng đáng đánh của anh ta, không thèm để ý. Nói thật lòng, vừa rồi khi tôi đứng trước gương, nhìn dáng vẻ của mình như thế này, cũng thấy rất xấu hổ, dù gì cũng đã có tuổi, bây giờ nhìn dáng vẻ này, nếu như không nhìn mặt thì rất giống một cô gái nhỏ mười bảy, mười tám tuổi...

Vương Khải cười đủ rồi, kéo kéo hai quai của chiếc mũ trên đầu tôi, nói: “Tạo hình thế này không tồi đâu.”

Mặt tôi không đổi sắc, tôi nói: “Anh thì sao, anh sẽ không định cứ du côn như thế này chứ?” Đùa à, lúc đó chủ đề của quảng cáo kia e rằng sẽ biến thành nữ dũng cảm chiến đấu với con sói lớn.

Vương Khải cười nói đầy vẻ tự tin: “Tôi đã thiết kế xong tọ hình rồi, cô đợi đó mà nhìn nhé!” Nói rồi, anh ta đi vào trong phòng hóa trang.

Khi Vương Khải đi từ trong phòng hóa trang ra, tôi suýt chút thốt lên, trong lòng nghĩ quả nhiên người đẹp vì lụa, lụa tốt vì phân, anh ta trang điểm thế này, coi như là một người bình thường rồi.

Vương Khải chải toàn bộ tóc hất ra phía sau, lộ ra khuôn mặt hoàn mỹ. Khuôn mặt anh tuần đó nhất thời làm giảm bớt đi mấy phần thô tục, tăng thêm mấy phần khuôn phép. Đồng thời cặp mắt kia vẫn cứ cười tủm tỉm, khiến người ta cảm thấy ấm áp kỳ lạ. Anh ta mặc một chiếc áo len màu nâu nhạt, trên cổ có một chiếc khăn màu đỏ vô cùng bắt mắt, tuy nhiên những phối hợp trên người anh ta lại không hề lộ ra vẻ phô trương...Bên dưới là chiếc quần hết sức thoải mái, chân đi giày.

Trang phục rất bình thường, kiểu tóc cũng bình thường, nhưng mấy thứ có vẻ bình thường này đặt trên người anh ta lại khiến người ta không rời mắt được...Tôi nghĩ lúc trước tôi đã nói sai rồi, không phải “người đẹp vì lụa, lụa tốt vì phân”, mà là “quần áo đẹp nhờ người, yên cương đẹp nhờ ngựa”,

người ta trời sinh ra có khuôn mặt của yêu nghiệt, thần hình của người mẫu, cứ coi như chỉ mặc chiếc quần lót, vậy cũng là rất đẹp rồi (tôi háo sắc =.)...

Vương Khải đi đến trước mặt tôi, nghiêng đầu nhỏ nhẹ cười cười với tôi, điều này khiến tôi nhất thời cảm thấy khí chất của một đứa bé trai trên người anh ta...Không phải chứ, anh ta thực sự rất dung tục, được chưa nào?

Vương Khải chọc chọc cánh tay tôi, cười nói: “Sao nào, rất tuyệt chứ? Có phải cô đã mê tôi rồi không?”

Tôi hất cằm gật gật đầu, rất tốt, một câu nói mà anh ta đã lộ rõ nguyên hình rồi.

Quá trình chụp ảnh tiến hành rất thuận lợi, tuy tôi chẳng chuyên nghiệp gì nhưng mà chỉ cần phối hợp tốt với người tạo hình và thợ chụp ảnh, thêm vào đó, động tác biểu cảm không cần quá cứng nhắc, vậy cũng coi như miễn cưỡng đạt tiêu chuẩn rồi.

Chúng tôi chụp ảnh xong, thợ chụp ảnh hài lòng gật đầu nói: “Không tồi.”

Tuy nhiên, Vương Khải kia lại tỏ ra nghiêm túc, đứng một bên oán thán: Vậy ngày mai tôi lại phải đội chiếc mũ đỏ, đi giày hồng đến để người ta giày vò sao?

Sau này tôi liền phát hiện ra, cách nghĩ của tôi lúc đó sai rồi, sai vô cùng. Tôi phải chịu giày vò, không phải là ngày mai, là là ngày mai + ngày kia + ngày kia...

Vương Khải kia chơi chiếc mũ đỏ giống như đại ca chơi trò chơi điện tử, nghiện rồi, giày vò hơn một tuần lễ, cho đến tận sau này, thợ chụp ảnh vừa nhìn thấy chúng tôi là muốn chạy trốn, anh ta mới chịu dừng lại.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Ơi Theo Anh Về Nhà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37

Khó khăn lắm mới đến cuối tuần, có thể nghỉ ngơi, lúc này lại có người hẹn tôi đi dạo phố. Hơn nữa, người này lại là Tiết Văn Phong, khiến tôi nôn ra máu.

Tôi thực sự không nghĩ ra, tiểu thiếu gia này vì sao lại tìm tôi đi dạo phố? Tôi thử nhất không phải bạn cậu ta, thứ hai không phải là người yêu cậu ta, hơn nữa tôi là vợ của bạn trai cậu ta...thân phận này đối với cậu ta mà nói, phải là tương đối ngượng ngập chứ?

Đương nhiên rồi, tôi càng không tin đây là do mê lực của tôi sinh ra...con người tôi đây vẫn còn biết lựa sức mình.

Vậy là tôi nghi hoặc hỏi cậu ta: “Vì sao lại tìm tôi đi dạo phố?”

Cậu ta trả lời cụ thể mà lại mơ hồ: “Bởi vì cần cô giúp đỡ.”

Thế là tôi càng thêm nghi hoặc. Nhưng sau khi bị tiểu chính thái giám này nước mắt lưng tròng nhìn trong năm phút, cảm xúc của người mẹ trong lòng tôi thức thời lại phát tác, thế là tôi cắn răng đồng ý yêu cầu của cậu ta.

Tiểu chính thái kêu lên một tiếng sung sướng, ôm lấy tôi, còn nói: “Tôi biết ngay là cô sẽ giúp tôi mà! Ha ha ha ha...”

Tôi vùng vẫy đẩy cậu ta ra, trong lòng không hề cảm thấy khó chịu: “Xin cậu đó, cậu em trai, phiền cậu tự trọng một chút.”

Tiết Văn Phong thả tôi ra, trên mặt thoáng chút khinh ghét, tôi một lượt từ trên xuống dưới, cuối cùng nhìn vào ngực tôi, nói: “Thật chướng mắt.”

Tôi: “...”

Tôi tắc nghẹn, run rẩy rút giấy ăn lau lau mồ hôi. Lúc này tâm trạng của tôi rất phức tạp, rất tươi đẹp, cũng rất ưu tư. Tươi đẹp là đó, nhiều năm là vậy, cuối cùng có người chú ý đến phần ngực của tôi rồi...Ưu tú đó là, cậu ta nói ngực của tôi chướng mắt...

Đúng vào lúc tôi không biết phải làm thế nào, Giang Ly lái chiếc BMW lừng lẫy của anh ta dừng lại trước cửa công ty tôi. Tôi có chút ngượng ngập, thế là không đợi Giang Ly xuống xe, vội vàng chạy đến,

Tiết Văn Phong đột nhiên từ phía sau gọi tôi lại, tôi quay đầu, chỉ thấy khuôn mặt cậu ta hung dữ nhìn tôi “Nếu như cô dám cướp Giang Ly của tôi, tôi sẽ...” Cậu ta nói cái gì đó, rồi tạo tư thế tay cắt cổ tôi.

Tôi khẽ run, cười khan: “Làm sao có thể, làm sao có thể...”

Quan Tiểu Yến tôi làm sao có thể sa đọa đến mức cướp người đàn ông của một người đàn ông?

Tôi có thể bê tha như vậy hay không...

Tôi chui vào xe của Giang Ly, nhào lên cửa sổ nhìn Tiết Vân Phong đứng cách đó không xa đang nhìn chăm chú về phía chúng tôi, trong lòng có chút phân vân.

Giang Ly đột nhiên nói: “Cô rất thân với cậu ấy?”

“Không có!” Tôi quay đầu, cẩn thận hỏi: “Giang Ly, anh...anh rốt cuộc có thích Tiết Vân Phong không?”

Tôi cảm thấy đáng về nói chuyện của Giang Ly lúc này rất nghiêm túc, điều này nói rõ anh ta vẫn rất để ý đến chuyện “tôi có ý đồ với Tiết Vân Phong không?”, vậy thì, trong lòng anh ta thực sự còn có cậu ấy nhỉ? Thế là tôi cười he he rồi đáp: “Đâu có, đâu có, tôi làm sao dám chứ...tôi chỉ cảm thấy có chút kỳ quái, vì sao chưa từng nhìn thấy anh hẹn hò với cậu ấy...”

Giang Ly nhướn mày, dường như có chút bất mãn: “tôi và cậu ấy hẹn hò làm sao có thể để cô nhìn thấy chứ?”

Tôi gượng gạo cười cười, nói: “Cũng đúng, nhưng mà vì sao anh không qua đêm ở bên ngoài...” Tôi nói đủ rõ ràng rồi chứ?

Giang Ly cong môi, liếc mắt nhìn tôi một cái, nói: “Được thôi, vậy hôm nay tôi sẽ qua đêm ở bên ngoài, tôi xem cô có ngủ một mình nổi không?”

Tôi ý thức được tính nghiêm trọng của sự việc, vội vàng cười lắc đầu nịnh bợ: “Dura ép chín thì không ngọt, hai người bọn anh vẫn cần tu luyện thêm nhì, he he he...”

Thế là Giang Ly thu nụ cười u ám, tập trung lái xe.

Tôi đột nhiên nhớ lại biểu hiện khinh ghét khi Tiết Vân Phong nhìn vào ngực tôi, có phải tất cả gay đều ghét ngực phụ nữ không? Thế là tôi hiếu kỳ, lén lén nhìn Giang Ly một cái, nói: “Cái kia, Giang Ly à, tôi hỏi anh...anh nói xem, tôi...Áy, ngực của tôi có phải là rất chướng mắt không?”

Giang Ly nhanh như bay, nhìn tôi một cái, tiếp đó coi như chẳng có chuyện gì đáp: “Không chướng mắt, có thể bỏ qua.”

Tôi: “...”

Tôi lại rút giấy ăn ra lau nữa, lau...nước mắt.

Thứ bảy, ánh nắng mặt trời thật rạng rỡ. Tôi xuống taxi, nhìn thấy cách đó không xa, Tiết Vân Phong đang đứng trước cửa trung tâm thương mại. Dứa trẻ này bất luận lúc nào, bất luận địa điểm nào, đều thích trang điểm chu đáo, tỉ mỉ, thêm vào đó là dung mạo tinh tế, khí chất nhàn nhã của một quý công tử. Hơn nữa, trên người cậu ta còn có một vẻ đẹp khó phân biệt được giới tính, không giống với sự dịu dàng của phụ nữ và mạnh mẽ của đàn ông, vẻ đẹp của cậu ta giống như nước suối ngọt lành, thanh khiết, sáng khoái, hợp lòng người, thấm vào ruột gan. Lúc này Tiết Vân Phong đứng ở trước cửa trung tâm thương mại vô cùng nhàm chán, thu hút được rất nhiều ánh mắt của những người qua đường bất luận là nam hay nữ. Thế là tôi không kìm nén được cảm thán, loại người này có thể hấp dẫn được Giang Ly, cũng coi là hợp tình hợp lý.

Tôi cười he he chạy đến phía trước, sau khi chào hỏi, tôi và Tiết Vân Phong, cùng nhau đi vào trung tâm thương mại. Tôi vừa đi vừa hỏi: “Rốt cuộc cậu muốn mua cái gì?”

Tiết Vân Phong: “Mua quà tặng.”

Giáng sinh và năm mới sắp đến rồi, cậu bé này mua quà tặng cũng là hợp tình hợp lý, nhưng mà vì sao lại phải kéo tôi đi?

Tiết Vân Phong nhìn ra thắc mắc của tôi, thế là nói: “Tôi muốn mua quà cho Giang Ly, đương nhiên cần cô đi cùng.”

Tôi lắc đầu, cười nói: “Hóa ra là chuyện này, vậy cậu định tặng anh ấy cái gì?”

Tiết Vân Phong giận dữ nói: “Nếu như tôi mà biết tặng anh ấy cái gì, còn tìm cô làm gì chứ?”

Cũng đúng, tôi quả nhiên bị sắc đẹp của cậu ta làm cho hồ đồ rồi, đầu óc không còn nhanh nhạy nữa.

Tiết Vân Phong ngẫm nghĩ, giải thích: “Tôi muốn tặng quà sinh nhật, chứ không phải là quà giáng sinh.”

Tôi ngạc nhiên nói: “Sắp sinh nhật Giang Ly à, khi nào vậy?”

“Cô không biết sao?” trong mắt Tiết Vân Phong phát sáng rừng rực, đáng vẻ rất hưng phấn.

“Sinh nhật anh ấy là ngày hai mươi lăm tháng mười hai, cô lại không biết! Có thể thấy Giang Ly thực sự không thèm để ý đến cô, tốt quá rồi...”

Tôi lau mồ hôi, Giang Ly không để ý đến tôi, là một sự việc rất đáng chúc mừng sao?

Tôi định thần, tiếp đó phát hiện ra một sự việc rất thần kỳ: “Sinh nhật của Giang Ly cùng ngày với Chúa Giêsu, chẳng trách anh ta biến thái như vậy!”

“Sai!” Tiết Vân Phong lườm tôi một cái, cái chính: “Nên nói là, sinh nhật của Chúa Giêsu cùng ngày với Giang Ly, cô có hiểu không?”

Sao, có gì khác nhau sao?

Tuy hôm nay là cuối tuần nhưng người trong trung tâm thương mại cũng không nhiều, đơn giản bởi vì... đồ ở đây quá đắt.

Tôi đi phía sau Tiết Vân Phong, nhìn các bảng giá, nhất thời cảm thấy xung quanh có một luồng khí lạnh dần bao bọc. Hóa ra trong xã hội của chúng ta, cuộc sống của giai cấp bóc lột đã hủ bại đến mức này rồi!

Tôi lòng đầy căm phẫn, Tiết Vân Phong đột nhiên quay đầu lại nói: “Rốt cuộc cô có biết Giang Ly thích gì không vậy?”

Tôi xua tay: “Đùa à, đến sinh nhật của anh ta là ngày nào tôi còn không biết, cậu cảm thấy tôi sẽ biết anh ta thích gì sao? Ngoài trừ việc biết anh ta không thích ăn cay ra, nhưng thứ khác tôi đều không biết chút gì, được chưa!”

Tiết Vân Phong cau mày: “Vậy chẳng phải tôi tìm cô là mất công toi sao?”

Tôi gật đầu: “Hoàn toàn chính xác.”

Tiết Vân Phong vô cùng đáng thương nhìn tôi: “Vậy bây giờ tôi phải làm thế nào?”

Thiện tai, bình thường khinh bỉ không thèm để ý đến tôi, hễ cần tôi giúp đỡ là lại bắt đầu dùng mỹ nam kế, giả vờ đáng thương với tôi, tiểu chính thái này thật sự đáng ghét! Nhưng mà, nhưng mà... dù gì tôi đã bị lừa như vậy, nhưng hễ nhìn thấy bộ dạng đáng thương của cậu ta, trái tim của tôi cũng mềm yếu hơn...

Thế là tôi vỗ vào vai tiểu chính thái, giọng điệu nặng nề nói: “Vậy thì chúng ta hỏi thẳng anh ấy không phải là được rồi sao?”

Tiểu chính thái nghiêng đầu: “Muốn hỏi thì cô đi mà hỏi.”

Tôi không hiểu, thêm vào đó là bất mãn: “Vì sao? Rõ ràng là cậu mua quà cho anh ấy...”

Cậu ta đá chân: “Tôi xấu hổ...” Nói rồi, dùng ánh mắt vô cùng đáng thương khiến người ta động lòng nhìn tôi.

Tôi run rẩy móc điện thoại ra, tôi hỏi, tôi hỏi chẳng phải được sao...

“A lô, có chuyện gì vậy?” Tiếng của Giang Ly không khó chịu lắm, may quá, may quá.

Tôi cười hi hi, cố gắng dùng giọng điệu thoái mái nói: “Anh chàng đẹp trai, anh thích cái gì?”

Giang Ly ở đầu bên kia trầm ngâm một hồi, hỏi: “Quan Tiểu Yến, cô không gọi nhầm đó chứ?”

Toát mồ hôi, một chút hài hước cũng không có. Tôi đành đi thẳng vào vấn đề chính: “Giang Ly à, sắp đến sinh nhật anh rồi, anh muốn quà gì?”

“Quà?” Giọng nói của Giang Ly rất vui vẻ, rất động lòng, điều này chứng tỏ tâm trạng của anh ta không tồi, xem ra tôi lựa chọn đúng thời gian rồi.

Bên kia, Giang Ly lại nói: “Quan Tiểu Yến, cô có bán linh rồi đó.”

Tôi có chút không hiểu, lẽ nào anh ta biết bây giờ tôi đang đi cùng Tiết Vân Phong sao? Cái gọi là có bán linh rồi là ý gì, là nói tôi có gan chạy ra ngoài bao bạn trai của anh ta? Vậy thì, đây là một câu mang giọng điệu uy hiếp rõ ràng? Tôi cảm thấy rung mình, cân trọng nói: “Cái đó... để sau tôi sẽ giải thích với anh. Mau nói đi, anh muốn cái gì?”

Giang Ly cười đùa nói: “Tôi muốn cô, cô cho không?”

Tôi nhất thời không đứng vững, suýt chút nữa ngã ngồi xuống đất, còn may Tiết Vân Phong kịp thời đỡ tôi một tay.

Thiện tai, tôi sớm đã biết, tiểu tử Giang Ly này, nếu anh ta dung tục thì, cũng là một kẻ hàng đầu! Tôi cảm thấy con người Giang Ly thực sự không có ý nghĩa, bạn nói xem bây giờ tôi đang ở dưới ánh mắt bức ép của bạn trai anh ta, chọn quà tặng cho anh ta, anh ta lại thần nhiên giày vò thần kinh yếu đuối của tôi, thật quá đáng quá rồi!

Tôi đứng vững lại, định thần, nghiêm túc nói: “Anh nói mau, anh thích cái gì?”

Cuối cùng, Giang Ly bị khí thế của tôi làm cho sợ hãi (tôi cho rằng như vậy), thế là anh ta lười nhác đáp lại: “Tùy cô, tặng gì tôi cũng thích. Dù tôi có mong muốn gì, cô cũng không nhất thiết phải làm.”

Câu nói này của Giang Ly càng khiến tôi thêm chắc chắn, anh ta biết chuyện tôi đang cùng Tiết Vân Phong đi mua quà cho anh ta, hơn nữa biết là Tiết Vân Phong mua quà, chứ không phải là tôi... Giang Ly à, anh thật giỏi đó, anh có giao tình gì với Gia Cát Lượng vậy?

Tôi ngắt máy, Tiết Vân Phong nhìn tôi tràn đầy hy vọng, căng thẳng hỏi: “Anh ấy có nói muốn gì không?”

Tôi vỗ vỗ vào vai cậu ta an ủi: “Yên tâm đi, anh ấy nói tùy cậu, tặng cái gì, anh ấy cũng thích.”

Mắt Tiết Vân Phong sáng lên: “Thật sao?”

Tôi gật gù đầu, đột nhiên cảm thấy thế giới này thật bị thảm. Vì sao hai người bọn họ còn cần đến tôi làm máy truyền tin chứ...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Ông Theo Anh Về Nhà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38

Cuối cùng Tiết Vân Phong chọn một chiếc cốc thủy tinh có hình dáng đẹp để làm quà tặng Giang Ly, tôi nhìn thấy giá tiền của chiếc cốc đó, gắng sức lắc đầu cảm thán, thanh niên thời này đều bị hủ hóa rồi...

Để cảm ơn tôi, Tiết Vân Phong dự định mua cho tôi một bộ nữ trang, đối với việc tôi cầu mà không được này, dù gì tiền của giai cấp bóc lột bọn họ đều là cướp đoạt từ trên người của giai cấp vô sản, hôm nay tôi đại biểu cho giai cấp vô sản giúp bọn họ tiêu một chút tiền nhỉ?

Tôi đi dạo trong khu đồ nữ trang một vòng, nhìn cái này cũng thích, cái kia cũng thích, đang không biết làm thế nào, cúi đầu nhìn qua nhìn lại, làm bộ dạng cân nhắc, bất ngờ đụng phải một người. Thế là tôi ngẩng lên nhìn một cái, nhất thời kinh ngạc.

Đối phương cũng ngạc nhiên không kém. Ông ấy nhìn tôi, bờ môi run rẩy, nói không thành lời.

Tôi nhìn ông ấy, miệng không chịu nghe lời cất tiếng gọi: “Bố.”

Thế là người được tôi gọi là “bố” càng thêm kích động, từ bờ môi con run rẩy lan tỏa ra khắp toàn thân, như bị điện giật vậy, đến đứng cũng không vững nữa. Nếu như tôi là một người không quen ông ấy, chắc chắn sẽ cho rằng bệnh tim của ông ấy đột nhiên tái phát, không được rồi.

Ông ấy run rẩy đưa tay lên, dường như muốn sờ thử xem tôi có phải là thực không. Trong lòng tôi có chút xấu hổ, lùi về phía sau một bước nhìn ông ấy.

Thế là ông ấy lặng lẽ hạ tay xuống, nhìn khuôn mặt tôi, áp ứng: “Con...cuối cùng cũng chịu gọi ta...một tiếng “bố” rồi.”

Tôi cúi đầu không nói. Tôi không rõ tâm trạng của mình lúc này. Có phần nộ không? Tôi cho rằng tôi sẽ phần nộ, nhưng thực sự không có, tôi cũng không biết từ khi nào, sự hận thù của tôi đối với người này đã bị tình cảm khác thay thế.

Tôi ngẩng đầu nhìn ông, lúc này mặt ông ấy có rất nhiều nếp nhăn, có mấy nếp nhăn còn hằn rất sâu. Tóc mái của ông ấy đã hơi bạc, hoàn toàn không còn vẻ trẻ trung của năm xưa...Ông ấy thực sự đã già rồi, so với lúc ông bỏ đi năm đó, già hơn nhiều quá. Trong lòng đột nhiên trào lên cơn giận thương cảm, không biết vì sao.

Tiết Vân Phong đứng bên cạnh nhìn thấy hoàn cảnh này, hơi khom lưng về phía bố tôi, gọi một tiếng “bác”

Bố tôi gật đầu với Tiết Vân Phong, sau đó nhìn tôi, trong ánh mắt đó có một thứ không không thể rõ ràng đang chảy thành dòng.

Lúc này một người phụ nữ trung niên đi đến bên cạnh ông ấy, kéo tay hỏi: “Anh nhìn xem em mặc bộ đồ này có đẹp không?”

Ông ấy quay lại nhìn bà ta một cái, chiếu lệ nói: “Đẹp lắm, đẹp lắm.”

Lúc này người phụ nữ trung niên cũng phát hiện ra chúng tôi rồi. Bà ta nhìn chúng tôi một chút, sau đó hướng ánh mắt nghi vấn đến ông ấy.

Ông ấy buông tay của bà ta, nói: “Đây là Tiểu Yến.”

Người phụ nữ kia gật đầu thân thiện với tôi, tôi cũng đành cười cười với bà ta, gọi một tiếng “dì”

Không khí nhất thời có chút ngưng đọng. Người phụ nữ trung niên kia mượn cớ đi thay đồ, rồi rời đi. Tôi nhìn theo bóng lưng của người phụ nữ đó, nói với bố tôi: “Thế nào? Ở bên cạnh một bà vợ giàu có ư?”

Ông ấy cười khò: “Bà vợ giàu có làm sao mà thích bố chứ.” Nói rồi, ông ấy lại giải thích: “Chỉ là bố có vận khí tốt, kiếm được một khoản mà thôi.”

Thế là tôi chẳng biết nói gì nữa.

Ông ấy đột nhiên nói: “Vậy thì chúng ta xuống quán cà phê bên dưới ngồi một lát nhé?” Trong giọng điệu tràn đầy sự mong đợi, tôi nhất thời không nỡ từ chối...Trong Ký ức rất ít khi nghe thấy ông nói những lời như thế này.

Tiết Văn Phong quay về trước, tôi và bố tôi cùng ngồi trong quán cà phê ở tầng một khu thương mại.

Ngồi một lúc lâu, cuối cùng ông ấy lên tiếng: “Gần đây con sống tốt chứ?”

Tôi: “Cũng được.”

Ông ấy: “Giang Ly là đứa không tồi, phải biết trân trọng nhé!”

“Con trân trọng, anh ấy cũng chưa chắc biết trân trọng.”

Tôi nói rồi, còn cố ý sâu xa nhìn ông ấy một cái, tin chắc là ông ấy hiểu ý của tôi.

Thế là ông ấy thở dài nói: “Tiểu Yến, bố biết con không muốn tha thứ cho bố, nhưng con đã từng nghĩ chưa, nếu như lúc đầu bố không ly hôn với mẹ của con, vậy thì bây giờ chúng ta sẽ như thế nào?”

Tôi cúi đầu không nói, giả thiết này tôi chưa từng nghĩ đến.

“Có lẽ chúng ta sẽ thích ứng được với đối phương, nhưng bố và bà ấy kết hôn được gần hai mươi năm, chưa từng có xích mích, con cảm thấy thêm mười năm nữa, xác suất chúng ta tiếp nhận được đối phương lớn như thế nào?”

Tôi cau mày: “Phiền bố đừng có tìm cớ cho việc phản bội của mình nữa.”

Ông ấy không biết làm thế nào, gật đầu nói: “Bố biết con hận bố, cách nghĩ của đứa trẻ như con dễ dàng bị tuyệt đối hóa, trong mắt không thể dung nạp được nửa hạt cát.” Ngừng lại một lát, ông ấy lại nói: “Thực ra, vừa rồi ở trong trung tâm thương mại con có thể gọi một tiếng ‘bố’, bố đã rất mãn nguyện rồi.”

Tôi muốn nói với ông ấy, thực ra tôi đã không hận ông ấy nữa rồi, bây giờ trong mắt tôi ông ấy chỉ là một người qua đường, nhưng khi nghe thấy câu cuối cùng này của ông ấy, tôi lại không nói ra được, dù gì ông ấy và người qua đường cũng có sự khác biệt, nếu như tôi tùy tiện gọi một người qua đường là “bố”, vậy người khác chắc chắn sẽ nghĩ tôi là bệnh nhân tâm thần. Còn ông ấy sẽ hưng phấn đến mức nói không thành lời.

“Tiểu Yến, những năm qua bố thường nhớ đến con. Con có còn nhớ không, mấy năm đầu, bố đi thăm con, mang loại kẹo con thích ăn nhất, con giả vờ như không nhìn thấy bố, còn tránh bố. Khi đó bố thực sự có chút hối hận, hối hận đã ly dị mẹ con. Nhưng mà sau này bố lại ôm hy vọng nghĩ, có phải con chỉ nhất thời tức giận với bố không, đợi qua một khoảng thời gian nữa là sẽ tốt thôi? Suy nghĩ này ở trong lòng bố mấy năm, sau này ánh mắt con nhìn bố càng lúc càng không bình thường, bố cũng coi như hiểu rồi, con hận bố, hận đến tận xương tủy. Khi đó bố vô cùng buồn bã, nhưng lại không dám đi gặp con, sợ con nhìn thấy bố sẽ không vui.”

Trong lòng tôi dường như có một thứ gì đó đang quẩn lại vậy, thật khó chịu. Thế là tôi nói: “Những chuyện quá khứ xa xôi này bố đừng nhắc lại nữa.” Nói rồi tôi buồn.

“Không được, Tiểu Yến, bố cũng đã nghĩ rồi. Bố buồn mười năm rồi, con chỉ buồn một chút này thôi, nghe bố nói một chút nhé, có lẽ sau này chúng ta không còn cơ hội gặp mặt, nói chuyện như thế này nữa. Hôm nay con đồng ý ngồi với bố một lát, bố cũng rất bất ngờ, thực sự...”

trước đây con đến nhìn cũng chẳng thèm nhìn bố lấy một cái. Thực sự con không biết bố muốn gặp mặt con nhiều như thế nào đâu, nhưng mà bố lại sợ con không vui khi nhìn thấy bố, cho nên cũng không dám đi tìm con, thật mâu thuẫn. Có khi mẹ của con gửi một số bức ảnh của con cho bố, những chuyện này con không biết nhỉ? Bố nghĩ rằng bà ấy không dám nói cho con biết. Thực ra có một khoảng thời gian bố cũng nghĩ, không hiểu vì sao rõ ràng ly hôn là bố và mẹ con. Hai đương sự ly hôn đều có thể hòa bình đẹp bỏ mâu thuẫn, chiến tranh để sống êm đẹp. mà con gái, vì sao luôn thâm thù khố hận với bố. Sau này mẹ con nói cho bố, đây là “yêu càng sâu, hận càng nhiều”, vì con quá đề ý... Lý do này khiến bố vui mừng mấy ngày liền.

Mấy năm nay bố luôn nằm mơ gặp được con, gặp con của các giai đoạn khác nhau. Khi con mới tập đi, cả bàn tay nắm lấy một ngón tay của bố, cẩn trọng cất bước đi. Khi bố kéo bàn tay nhỏ của con đi bộ trong tiểu khu, ông Trương nhà hàng xóm mỗi lần nhìn thấy chúng ta, đều sẽ nói bố đang “lừa con gái”... Mỗi lần mơ giấc mơ này, bố luôn cười khi tỉnh dậy, làm cho người bên cạnh giật thót mình.

Còn nữa, con thi ngữ văn không đỗ, mỗi lần con đều giấu sau lưng mẹ, bảo bố ký tên vào sổ điểm cho con. Con biết bố không nở mắng con. Thành tích ngữ văn của con cao nhất là có một lần được sáu mươi lăm điểm nhỉ? Lần đó giáo viên hình như còn chấm nhầm một câu, thực ra con có thể thi được sáu mươi bảy điểm. Bố nhớ khi đó con vì hai điểm này, suýt chút nữa đã khóc, vẫn là bố mua kem cho con, mới dỗ dành được con.

Còn nhớ một cậu con trai trong lớp khi con học trung học phổ thông đưa thư tình cho con không? Khi đó con không cẩn thận bị bố nhìn thấy, bức thư từ chối đó, vẫn giống như bố giúp con viết vậy... Bức thư tình của cậu con trai kia, con đưa cho bố vứt, thực ra bố vẫn lại đến bây giờ...”

Tôi cảm thấy cổ họng tắc nghẹn lại, mắt cay cay, cố kìm nén: “Bố đừng nói nữa được không, những việc này đã xưa lắm rồi...”

“Tiểu Yến, chuyện bố và mẹ con ly hôn cũng đã trôi qua nhiều năm như vậy rồi, con chẳng phải cũng nhớ mãi không quên sao? Bố biết con hận bố...”

Tôi cắt ngang lời ông: “Con đã không hận bố nữa rồi.”

Ông ấy mở to mắt nhìn tôi: “Con nói cái gì?”

Tôi khịt khịt mũi, ngừng đầu cố kìm nén nước mắt: “Con đã không hận bố nữa rồi, thật sự... con luôn muốn hận bố nhưng mà đã hận không nổi nữa rồi.

Đã qua nhiều năm như vậy rồi, bố và mẹ con đều sống rất tốt.”

Ông ấy kích động gọi tôi một tiếng: “Tiểu Yến”, nói không nên lời nữa.

Tôi tiếp tục nói: “Trước đây con vẫn luôn cảm thấy một người đàn ông rời bỏ một người phụ nữ là một chuyện rất tàn nhẫn, nhưng mà sau này nghĩ lại, dường như cũng không nghiêm trọng như vậy. Mẹ con không có bố, sống còn tự tại hơn so với khi bố còn ở bên cạnh, con cảm thấy nếu bà ấy tiếp tục ở với bố, có thể thực sự không được sống thoải mái như bây giờ.

Còn Vu Từ Phi, lúc đầu con cho rằng, không có anh ta, con sẽ không có cả thế giới. Nhưng mà sau này thì sao? Bây giờ con sống rất tốt, còn Vu Từ Phi, khi gặp con trong cùng một công ty, đều lặng lẽ rời đi. Giang Ly nói con người con quá cực đoan, lúc đó con không còn tin, nhưng mà bây giờ nghĩ lại, thực sự là như vậy. Thực ra con nên sớm bỏ qua những chuyện này, thực sự không phải là chuyện gì to tát cả. Một người sống hạnh phúc không quyết định bởi thái độ sống của chính bản thân anh ta, hoặc là cps trung thành với anh ta không.”

Ông ấy gật gật đầu, kích động nhìn tôi: “Tiểu Yến, con đã trưởng thành hơn nhiều rồi.”

Tôi cười với ông ấy, cuối cùng có người nói tôi trưởng thành rồi. để cho bọn Giang Ly và Vương Khải kia đi chết hết đi nhé, bố đẻ tôi mới là người hiểu tôi nhất!

Ông ấy có chút do dự: “Vậy thì...”

Tôi: “Yên tâm đi, bố vẫn là bố của con, hơn nữa, mãi mãi là như vậy.”

Ông ấy vui mừng nắm lấy tay tôi, mắt long lanh.

“Con không để bố tiếp tục nói là bởi lẽ bố nhắc đến những chuyện này, con liền muốn khóc, thật sự... con cho rằng con có thể xóa sạch những chuyện này khỏi đầu, nhưng mà kết quả thì, không thể nào. Giang Ly nói, con không thể nào vì một sai lầm của bố mà quên đi tất cả những điều tốt bố đối với con trong mười sáu năm, bây giờ xem ra, anh ấy nói hoàn toàn chính xác, bố đẻ vẫn là bố đẻ, bố đối tốt với con, con đều ghi nhớ hết. Đáng thương cho tấm lòng của những người làm cha mẹ trong thiên hạ, lúc đầu là con không hiểu chuyện, khiến bố đau lòng.”

“Tiểu Yến, Giang Ly khiến con thay đổi rất nhiều.”

Tôi cười, lau khóe mắt, nói: “Được rồi, anh ấy cũng chỉ miệng lưỡi tương đối giỏi một chút mà thôi.”

Ông ấy cười cười, cẩn thận hỏi: “Tiểu Yến, tối nay bố có thể mời con ăn bữa cơm không?”

Tôi lắc đầu: “Không được, con phải về nấu cơm cho Giang Ly.”

Ông ấy thất vọng, gật gật đầu, không nói nữa.

Thế là tôi lại nói: “Nếu như bố không để ý, có thể ăn tối cùng bọn con.”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Oi Theo Anh Về Nhà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39

Khi đưa bố tôi về nhà, Giang Ly trợn trừng mắt...hiếm khi nhìn thấy Giang Ly bị dọa như vậy, thế là tôi thích thú thưởng thức một chút...

Giang Ly sau khi mời bố tôi vào phòng, nhân lúc bố tôi không để ý, đẩy tôi đi vào trong phòng ngủ. Tôi đang bồn chồn, quay đầu nhìn một cái, thiện tai, lão thái thái nào đó đang bò trên giường của tôi chơi gỡ mìn.

Tôi nhào lên người bà, tay hơi run, toàn thân bị đắm chìm. Bà ấy lật người tức giận đùng đùng ấn tôi lên giường, u oán nói: “Mẹ đi qua chỗ này liền ghé vào thăm con, không ngờ đến gỡ mìn con cũng không cho mẹ chơi thoải mái nữa.”

Tôi ngã nằm trên giường mặc cho bà chà đạp, cười hi hi nói: “Mẹ, mẹ ra phòng khách, xem xem ai đến rồi.”

Mẹ thả tôi ra, hồ nghi đi ra. Một lát sau, trong phòng khách truyền đến tiếng hét của mẹ tôi: “Trời xanh ơi, Quan Tiểu Yến đầu lợn cuối cùng cũng thông suốt rồi...”

Hức hức, bạn nghe xem, có người mắng con gái thế này sao...

Tôi ở trong bếp bận qua bận lại, Giang Ly làm chân chạy vặt giúp tôi, rửa rau, bung đĩa. Phải nói có một người để tôi sai khiến, cảm giác này thật sự không tồi.

Tôi dự định hôm nay đích thân xuống bếp, để hai người già kia ném thử tay nghề của con gái họ. Tuy lão thái thái nào đó chẳng tình nguyện, nhưng cần nhắc đến tâm trạng của tôi hôm nay tương đối đặc biệt, bà ấy cũng chịu nhận.

Tôi lẩm bẩm hát, bưng một đĩa thịt đồ vào trong nồi, hát gầy vô cùng có tiết tấu. Giang Ly đứng bên cạnh nhìn, đột nhiên hỏi: “Cái đầu lợn của cô làm thế nào mà khai thông được vậy?”

Tôi lườm anh ta một cái, hôm nay bản cô nương tâm trạng tốt, sẽ không so đo với anh nữa. Thế là tôi cười đáp: “Dù gì cứ giống như bị sét đánh một cái vậy, đột nhiên phát hiện ra suy nghĩ của mình trước đây rất vô lý khó chịu, phát hiện mình trước đây thực sự là có chút cố chấp... Còn nữa, tôi đột nhiên phát hiện anh nói nhiều lời rất có đạo lý. Giang Ly à, anh nói thật với tôi đi, hồi học đại học, anh có học về tâm lý phải không?”

Giang Ly lắc lắc đầu: “Tôi học kỹ sư mạng. Tôi có một người bạn học tâm lý, bây giờ là một bác sỹ tâm lý. Cô chắc là gặp qua rồi, có lẽ không có ấn tượng mà thôi.”

Tôi: “Nói linh tinh, tôi làm sao có thể gặp rồi chứ, anh ta tên là gì?”

Giang Ly: “Cậu ấy có đến tham dự hôn lễ của chúng ta, tên là Hàn Kiều, cái tên này có lẽ cô chưa từng nghe qua.”

Tôi vỗ vào đầu một cái: “Nhớ ra rồi, Hàn Kiều mà... nhưng mà anh ta rất rụt rè, xem ra nói chuyện với người khác cũng khó khăn, làm sao có thể làm một bác sỹ tâm lý chứ?”

Giang Ly không hiểu: “Sao nào, cô quen cậu ấy?”

Tôi nhìn anh ta một cái: “Lần trước anh uống say, chính là anh ấy đưa anh về nhà đó.”

Giang Ly nghe thấy tôi nhắc đến chuyện uống say, về mặt nhất thời có chút bất bình, nhưng rất nhanh chóng lại cong khóe miệng cười cười, biểu hiện đó rất quái lạ.

Nhưng tôi vừa nhớ đến việc anh ta uống say, lại cảm thấy rất kỳ quặc: “Hôm đó anh vì sao lại uống say vậy? Hàn Kiều có vẻ không làm sao, sao chỉ có một mình anh say thôi?”

Giang Ly: “Chúng tôi đánh cược, ai kết hôn đầu tiên, người đó sẽ phải uống say, bảo uống bao nhiêu phải uống bấy nhiêu.”

Đơn giản như vậy? Tôi mở trừng mắt, thờ dài nói: “Bọn anh đúng là dám độc thân già!”

Bữa tối có thể coi là vui vẻ, tuy tôi và bố vẫn có chút cẩn trọng, nhưng mà dù gì ông ấy vẫn là bố của tôi, sau này sẽ từ từ tốt lên. Huống hồ có mẹ tôi là thẳng hờ ở đây, không khí cũng không lạnh lẽo lắm.

Ăn tối xong, bố tôi đề nghị đưa mẹ tôi về nhà, tôi và Giang Ly tiễn hai người bọn họ ra ngoài cửa, nhìn hai người lái xe rời đi, cho đến khi bóng dáng mất hút.

Giang Ly nhìn về hướng bọn họ mất hút dần, đột nhiên nói với tôi: “Quan Tiểu Yến, hôm nay là ngày cô thấy nhẹ nhõm nhất trong mười năm nay nhỉ?”

Khỏe mất tôi đỏ hoe, không nói gì. Nhưng trong lòng lại thừa nhận, chính xác là vậy. Hóa ra yêu thương mãi mãi vẫn thoải mái hơn thù hận.

Giang Ly nhẹ nhàng vỗ vỗ vào đầu tôi: “Về nhà thôi, bên ngoài lạnh lắm.”

Vừa mới về đến nhà, Giang Ly lại quái dị nhìn tôi, nói: “Quan Tiểu Yến, hôm nay cô đã mua cái gì?”

“Tôi sao? Chẳng mua gì cả.” Vốn dĩ là muốn đợi Tiết Vân Phong mua cho tôi món nữ trang giá trên trời, nhưng mà vừa hay gặp bố tôi.

“Vậy cô định mua gì cho tôi?”

Sao? Tôi không hiểu, mua đồ cho anh ta? Vì sao tôi phải mua đồ cho anh ta?

Giang Ly nhìn thấy dáng vẻ nghi hoặc của tôi, rất tức giận: “Hôm nay chẳng phải cô còn hỏi tôi muốn mua quà gì sao, nhanh như vậy đã quên rồi?”

Ồ, Giang Ly hiểu nhầm rồi. Tôi lắc lắc đầu, giải thích: “Chuyện đó... không phải là tôi muốn mua cho anh, tôi chỉ giúp Tiết Vân Phong hỏi thôi.”

“Cái gì?” Giang Ly nheo mắt, xem ra có chút nguy hiểm. “Cô chỉ là giúp người khác hỏi thôi?”

Tôi bị dáng vẻ này của anh ta làm cho sợ hãi, không biết phải làm gì, gật gật đầu.

Giang Ly một tay chống trên cánh cửa, hơi nghiêng người, tôi liền bị một bóng đen bao phủ, cảm giác áp bức ngập tràn. Tôi kinh hoàng, khiếp sợ dựa vào cửa, chỉ hận bản thân mình không thể cuộn lại thành một con nhím, thu nhỏ lại trong góc. Tôi run rẩy nói: “Giang Ly... anh sao vậy?” Biến thái cũng không thể biến thái theo cách này chứ, dọa chết người ta à...

Có lẽ là do căng thẳng quá mức dẫn đến nảy sinh ảo giác, tôi dường như nghe thấy tiếng Giang Ly nghiêng răng ken két. Anh ta nói: “Quan Tiểu Yến, cô

cũng thật là nhiệt tình huh?” Chữ “huh” nâng cao thanh điệu quen thuộc kia, giọng điệu rất uy hiếp.

Tôi phát hiện tâm tư biến thái thật sự là khó định đoán, đơn giản chính là kỳ lạ chẳng hiểu được. Thế là tôi cố trấn tĩnh, xốc lại dũng khí nhìn thẳng vào mắt anh ta, nói: “Giang Ly...anh cứ nói anh muốn làm cái gì đi, không cần phải chơi thủ đoạn đáng sợ thế này, sẽ gây ra án mạng đó...” Giọng nói của tôi vẫn có chút run rẩy, được rồi, là tôi không có bản lĩnh...

“Tôi muốn làm cái gì ư?” Giang Ly nhướn mày trầm ngâm một hồi, nói: “Tôi muốn đón sinh nhật, dù thế nào cô cũng phải tặng quà sinh nhật tôi nhỉ?” Anh ta nói rồi, thu cánh tay về, đứng thẳng lên, nhìn tôi về lương thiện, dường như sinh vật đáng sợ vừa rồi hoàn toàn là một người khác vậy...mà giọng điệu đó, lại không thể nghi ngờ được. Anh ta nói xong, nghĩ ngầm rồi bổ sung một câu: “Nếu như cô không tặng, có lẽ tôi sẽ cân nhắc chuyện ức hiếp cô một chút.”

Thiện tai, hóa ra muốn nhân cơ hội lừa bịp. Tôi lau mồ hôi, bất mãn nói: “Dựa vào cái gì mà tôi phải tặng quà cho anh chứ?” Phải tiêu tiền đó, anh có biết không!

Giang Ly nói rất thân nhiên, đầy lý lẽ: “Cô là vợ tôi.”

Tôi càng không phục: “Anh vẫn là chồng của tôi đó, sao sinh nhật tôi không thấy anh tặng quà?”

Giang Ly: “Vây ngày mai tôi sẽ bù.”

Tôi không nói được gì, sinh nhật tôi vào tháng Tám đến tháng Mười hai anh bù quà cho tôi, anh cũng không biết ngại hay sao mà còn làm?

Tuy tôi là đầu bếp của Giang Ly nhưng mà đầu bếp vào hai ngày thứ Bảy, Chủ Nhật vẫn có thể ngủ nướng, không cần làm bữa sáng, đối với kiến nghị vô cùng nhân tính này của tôi, Giang Ly lựa chọn đồng ý...Anh ta rất ít khi rộng lượng như thế này.

Thế là Chủ nhật tôi đưa ra chủ ý ngủ nướng một trận thật đã, đến cả phần mất đi của ngày thứ Bảy cũng bù lại cả thể. Nhưng mà trời không chiều lòng người.

Buổi sáng Chủ nhật, khi tôi đang nằm mơ mình xử lý Giang Ly, lại có người không ngừng lắc lắc tôi. Lay rồi lay, lắc rồi lắc. Tôi không nhẫn nại lật người, tiện miệng nói một câu: “Đừng làm loạn.” Thế là lại ngủ tiếp.

Giọng nói mát rượi của Giang Ly từ phía trên truyền đến: “Quan Tiểu Yến, cô còn không dậy, tôi sẽ lột quần áo của cô.”

Anh dám! Anh phản rồi!

Giang Ly dường như biết thuật đọc lòng người vậy: “Cô xem tôi có dám hay không?”

Tôi đành ngồi dậy khỏi giường, cào cào đầu, nheo nheo mắt, u oán nói: “Anh làm cái trò gì vậy, muốn ăn sáng thì xuống lầu mua đi, muốn ăn quẩy thì ăn quẩy, muốn uống sữa thì uống sữa.” Làm gì cứ phải giày vò tôi chứ...

Giang Ly kéo một góc cổ áo sau của tôi, lệnh cho tôi xuống giường: “Nhanh chóng đi tắm rửa, tôi có đồ muốn tặng cô.”

Tôi đành dụi mắt, chẳng biết làm thế nào, đi ra khỏi phòng ngủ.

Rửa mặt xong xuôi, tôi cảm thấy tỉnh táo hơn nhiều, tuy đầu vẫn nặng trĩu. Tôi lững thững đi vào phòng khách, đổ nhào xuống sofa, u oán nói: “Giang Ly, anh rốt cuộc muốn làm gì?”

Giang Ly đột nhiên móc ra một chiếc hộp to đặt ở trước mặt tôi: “Quà sinh nhật.”

Quà...quà sinh nhật? Tôi mơ màng nhìn anh ta, đột nhiên vồ vào đầu, nhớ ra rồi. Hôm qua Giang Ly hình như nói muốn mua quà sinh nhật bù cho tôi...Khụ khụ, tuy sinh nhật của tôi đã qua được bốn tháng rồi...

Được rồi, dù gì người ta đã có ý tốt tặng quà, vậy thì tôi cũng đành tự nhiên nhận lấy. Thế là tôi nhận lấy chiếc hộp kia, mở ra. Chiếc hộp đó nặng trĩu, không biết bên trong đựng cái gì nhỉ? Thứ đồ có thể khiến cho Giang Ly trong thời gian ngắn như thế này làm ra được...không phải là gạch chứ?

Mà nhìn độ cao, dài, rộng của chiếc hộp kia, nếu như là gạch, chắc không chỉ là một viên.

Nghĩ đến đây, bàn tay mở chiếc hộp của tôi dừng lại, có chút băn khoăn nhìn Giang Ly.

Giang Ly không hiểu gì: “Sao vậy?”

Tôi háng háng giọng, nói với Giang Ly: “Giang Ly, anh nói cho tôi biết, trong này là cái gì đi?”

Giang Ly nhìn chiếc hộp, ánh mắt lóe lên: “Cô mở ra là biết ngay thôi, bên trong không có thuốc nổ đâu.”

Tôi do dự nói: “Vây bên trong...thật sự là gạch đúng không?”

“Quan – Tiểu – yến!” Giang Ly dường như nghiêng răng phát ra ba từ này.

Tôi phát hiện lớn chuyện, không tốt rồi, thế là vừa cười nịnh bợ, giải thích chỉ đùa một chút thôi, vừa nhanh nhẹn mở chiếc hộp.

Sau đó, tôi ngẩn ra.

Một chiếc laptop siêu mỏng màu trắng nằm trong hộp, giống như một mỹ nữ thiêng liêng thanh khiết nằm trong chiếc giường lớn, xin thông cảm cho trình độ ngữ văn của tôi, câu so sánh có thể đạt được đến trình độ này đã là cực hạn của tôi rồi (mon man, đây thực sự là nhân hóa).

Tôi run rẩy vuốt ve vỏ ngoài màu trắng của quả táo bị cắn một miếng kia, kích động hỏi Giang Ly: “Thứ đồ này rất đắt phải không?”

Giang Ly giả vờ phong độ: “Không cần để ý đến vấn đề giá tiền...cô rất vui phải không?”

Tôi gắng sức gật gật đầu, đúng vậy, vui đến mức sắp khóc rồi: “Nhưng mà Giang Ly, anh tặng tôi thứ đồ đắt thế này, vậy khi đến sinh nhật anh, tôi chẳng phải cần...”

Giang Ly nhanh chóng thò mặt đến: “Cô thích hay không?”

Nói rồi, liền muốn cướp chiếc máy tính lại.

Tôi nhanh tay ôm chiếc máy vào trong lòng, cười hi hi, nói: “Vậy thì...cảm ơn anh nhé!”

Giang Ly nhìn lướt qua tôi một cái, bộ dạng khinh bỉ tính toán với tôi. Anh ta nghiêng mặt, nói: “Thực ra quà không nhất định phải đắt, chỉ cần có lòng là được rồi. Đương nhiên...” Anh ta nói rồi, sắc bén chuyển đề tài, mắt mở nhìn tôi một cái: “Nếu như cô không định có lòng vậy thì ném tiền mạnh vào nhé!”

Khụ khụ, tôi có lòng, tôi nhất định có lòng.

Nhưng mà do tôi nhận đủ sự lăng nhục biến thái này, thế là định tìm lại thế cực trên phương diện ngôn ngữ: “Giang Ly à, loại người như anh đón sinh nhật thế nào, sự ra đời của anh đơn giản là sự bắt đầu của thế giới hắc ám!”

Giang Ly không chịu yếu thế: “Vậy sự ra đời của cô chính là sự thụt lùi của văn minh nhân loại.”

Tôi: “...”

Thiện tai, chứ người lại có thể chửi đối xứng cả câu thế này, Giang Ly à, anh chính là đồ biến thái.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Oi Theo Anh Về Nhà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40

Hôm nay tan làm, tôi vừa ngồi vào trong xe của Giang Ly thì phát hiện không khí chẳng thân thiện gì.

Mặt Giang Ly phẳng phát như nước hồ cuối thu vậy, khiến người ta trong thoáng chốc này sinh một cảm giác lạnh lẽo. Anh ta lái xe không liếc ngang dọc như mọi khi, dường như không buồn để ý đến tôi, đến chằm chọc tôi cũng không có ý định.

Tôi thấp thỏm, không nói gì. Tôi cảm thấy Giang Ly hôm nay chắc chắn chịu thiệt với ai rồi, bây giờ đang tức giận, tuy tôi không dám nói chuyện với anh ta, nhưng mà tôi vẫn khâm phục và hiếu kỳ người có thể khiến Giang Ly tức giận thành thế này... Tôi thực sự rất muốn gặp gỡ người kia một lần, nếu như có thể, có lẽ báai anh ta làm sư phụ cũng chưa biết chừng...

Nhưng mà tôi đột nhiên nhớ đến một vấn đề khác: tâm trạng Giang Ly xấu như thế này, chắc chắn cần phải xả giận, nếu như anh ta xả giận... vậy tôi chính là cái hũ trút giận xui xẻo kia? Muốn khóc mà không ra nước mắt, sao tôi lại bị thảm như thế này chứ...

Quả nhiên, vừa mới đến nhà, Giang Ly bắt đầu bới móc. Anh ta dựa vào cửa, mặt lạnh tanh nhìn tôi trên sofa, nói: “Quan Tiểu Yến, cô không có lời nào muốn nói với tôi sao?”

Tôi tuy sợ anh ta ức hiếp, nhưng tôi lại vô cùng phản cảm hành vi bới móc của anh ta, thế là mặt không chút biểu cảm, phản kích: “Giang Ly, anh cũng không có lời nào muốn nói với tôi sao?”

Giang Ly đi đến, vút một cuốn tạp chí xuống trước mặt tôi: “Xem trang thứ bảy, kiệt tác của cô.”

Tôi cảm thấy rất kỳ lạ, lật cuốn tạp chí tìm trang thứ bảy, thế là hiểu ra. Trang thứ bảy là một bức ảnh quảng cáo, đầy kín cả trang, là trang phục kết hợp, đây sự bổ sung cho nhau giữa hai người là tôi và Vương Khải, và khuôn mặt cười rạng rỡ. Tôi lần đầu tiên phát hiện, hóa ra tôi cười cũng rất rạng rỡ mà.

Hơn nữa, ánh mắt và sự biểu đạt tình cảm của Vương Khải kia cũng rất khá, anh ta cúi đầu động lòng nhìn chiếc mũ đỏ đó, trong ánh mắt kia có sự ảm áp, còn có chút nóng bỏng, có chút chiều chuộng... Nếu chỉ nhìn bức ảnh này, tuyệt đối sẽ không có người tin, đây thực sự chỉ là một con sói thích đùa cợt phụ nữ.

Thế là tôi thường thức bài quảng cáo này, chân thành cảm thán nói: “Bức ảnh này chụp thành công quá, tôi phải cất giữ, lưu làm kỷ niệm” Thuận tiện có thể lấy nó ra si nhục Vương Khải một chút.

Tôi vừa nói xong, Giang Ly đột nhiên cướp lại cuốn tạp chí, cười nhạo nói: “Đều là hồng hạnh vượt tường mà còn ngang nhiên như vậy?”

Toát mồ hôi, anh nói cái gì vậy! Ai là hồng hạnh vượt tường, ai ai ai! Tôi bị Giang Ly nói cho có chút sợ hãi, phản bác: “Chụp ảnh quảng cáo chính là hồng hạnh vượt tường sao? Xin anh có chút kiến thức bình thường được không?”

Giang Ly: “Chụp ảnh quảng cáo mà cười vui vẻ như vậy sao?”

Tôi cảm thấy Giang Ly không thể nói chuyện cùng được, thế là xua xua tay nói: “Được rồi được rồi, tôi biết anh trong lòng không vui, đồ dùng dụng cụ của nhà bếp tùy anh đập, đừng tìm tôi gây phiền phức là được rồi... Hơn nữa, tôi cứ coi như hồng hạnh vượt tường, có liên quan gì đến anh chứ?”

“Tôi...” Giang Ly muốn nói lại thôi, ngừng lời, cuối cùng nói: “Tôi chỉ là đột nhiên phát hiện phẩm vị của cô còn thấp hơn cả IQ của cô.”

Tôi lạnh lùng “hừ” một tiếng, nói: “Tôi rất hoài nghi, có phải là anh rất đồ kị, với tôi không? Nói thật lòng nhé Giang Ly, cả đời này có phải là anh chưa từng được lên tạp chí không?... Đương nhiên ngoại trừ làm quen, xin việc. Nói ra thì, tôi không chỉ lên tạp chí rồi, còn chụp ảnh quảng cáo đẹp như thế này, còn...” Tôi nói đến đây thì dừng lại, đứng dậy vỗ vỗ vào vai Giang Ly, lời lẽ sâu xa: “Nói thật lòng, tôi rất hiểu tâm trạng của anh, dù gì mọi người đều là bình thường, thực sự muốn nổi tiếng, rất khó...” Tôi phát hiện tư duy của tôi bây giờ đã rời xa nghiêm trọng, làm sao có thể nói đến phương diện này... Anh dừng hỏi tôi nghĩ như thế nào, tôi cũng không biết là tôi đang nghĩ gì, chẳng hiểu sao tôi lại nói thế này, có thể là giấc mộng của ngôi sao khi tám tuổi, dù gì đại đa số con người trong nơi sâu thẳm nhất của trái tim đều hy vọng được người khác chú ý. Đương nhiên với sức ảnh hưởng của việc tôi chụp ảnh quảng cáo, xác suất nổi tiếng cơ bản cũng là con số không.

Giang Ly nghe thấy lời nói của tôi, cười nhạt một tiếng, hất tay tôi ra, nói: “Chụp ảnh quảng cáo hạng hai đăng trên tạp chí hạng ba cô đã thành thế này rồi? Nói thật lòng nhé, tạp chí loại này tôi chẳng thèm lên.”

Tôi gật đầu về rất nghiêm túc: “Ăn không được thì chê nhơ xanh.”

Giang Ly xoa cằm suy tư một lát, đột nhiên nói: “Thực ra lên tạp chí cũng chẳng phải là chuyện khó khăn gì.”

Tôi cảm thấy câu nói này của anh ta rất buồn cười: “Đùa à, không tin thì chúng ta đánh cược đi?”

“Cược thì cược.” Giang Ly nói, nhấc cuốn tạp chí kia lên, tiếp đó ghét bỏ ném sang một bên: “Một tạp chí cấp độ cao hơn so với cuốn tạp chí này, cô tùy ý chọn một loại đi, nếu như tôi có thể lên báo, vậy thì cô thua.”

“Được, tôi vẫn còn chưa tin, anh thực sự cho rằng mình giỏi lắm sao?” Tôi cảm thấy Giang Ly đã tự yêu bản thân mình đến mức mất lý trí rồi, nhưng cần nhắc đến việc anh ta có khả năng bán được sắc, thế là tôi lại nói: Không được học tôi chụp ảnh quảng cáo, anh phải có bài phỏng vấn đặc biệt.”

Giang Ly chẳng thèm nghĩ ngợi liền gật đầu: “Không vấn đề.”

Tôi có chút chột dạ, sợ Giang Ly thực sự có bản lĩnh này, thế là nói: “Vậy thì, chọn thời trang ZZ đi.”

Giang Ly đồng ý dứt khoát hơn: “Được, cứ chọn tạp chí này đi.”

Lúc này tôi có chút nghi hoặc, lẽ nào Giang Ly này điên rồi, anh ta không biết các chuyên mục của thời trang ZZ cao như thế này sao? Phải nói là, thời trang ZZ là tạp chí thời trang hàng đầu trong nước, có thể được phỏng vấn đặc biệt ở tạp chí này đều là những nhân vật nổi tiếng, thành công, hơn nữa còn vô cùng có phẩm vị, đương nhiên độ nhạy cảm đối với thời trang cũng phải rất cao.

Tôi nhìn Giang Ly, lắc lắc đầu. Thực sự Giang Ly giống một thanh niên không có nghề nghiệp hơn. Vậy thì nhân vật nổi tiếng thành công, nếu anh ta thực sự là một nhân vật nổi tiếng thành công gì đó, vợ của anh ta, tôi, cũng nên biết chứ nhỉ? Thế là điều kiện này, pass. Hơn nữa, có phẩm sổng, anh ta ngoại trừ có chút bệnh sạch sẽ, không thích ăn cay ra, những thứ khác đều chẳng có gì đặc biệt, hơn nữa, anh ta đến nước hoa cũng chẳng thích. Thế là điều kiện này, cũng pass. Cuối cùng, độ nhạy cảm với thời trang? Đùa à, người có độ nhạy cảm với thời trang cao, ai lại lấy một cuốn tạp chí hạng ba để điều vô dương oai với tôi? Thế là, thời trang và Giang Ly chẳng có nửa chút quan hệ nào với nhau, pass.

Tóm lại, Giang Ly toàn thân từ trên xuống dưới duy nhất có được một chỗ đáng nói chính là thân hình, nếu thời trang ZZ là một tạp chí kích tình, vậy thì có lẽ trên một trang nào đó sẽ xuất hiện bóng dáng của tiêu công này, đương nhiên rất có khả năng là quần áo không che nổi cơ thể.

Thế là tôi đắc ý cười: “Anh cứ đợi nhận thua đi, thời trang ZZ bất kỳ người nào cũng có tùy tiện đưa lên sao?”

Giang Ly chẳng thèm để ý, bắt đầu cân nhắc đến vấn đề đánh cược: “Phải lấy cái gì ra để đánh cược đây? Cô thích nhất là thứ gì?”

Tôi chẳng chút do dự đáp: “Tiền”

Giang Ly: “Được, chúng ta cứ dùng toàn bộ tiền trong ngân hàng của các bên đưa ra đánh cược nhé! Nếu cô thua, tiền của cô thuộc về tôi, còn tôi mà

thua, toàn bộ tiền của tôi là của cô.”

Tôi hít một hơi khí lạnh, Giang Ly bộ dạng tự tin như thế này khiến tôi hơi hoảng, anh ta... anh ta chắc sẽ không quen chủ biên của thời trang ZZ gì đó chứ? Tôi nghĩ đến đây, do dự hỏi: “Giang Ly à, anh nắm chắc buổi phỏng vấn đặc biệt của tạp chí kia, đúng không?”

Giang Ly lắc đầu: “Không có, tôi chẳng hiểu gì về tạp chí kia cả.”

Tôi không tin: “Vậy vì sao anh còn muốn đánh cược với tôi, anh không sợ thua sao?”

Giang Ly: “Tôi cảm thấy lên tạp chí chắc chẳng phải là chuyện khó đâu.”

Được rồi, tư duy của kẻ biến thái và người bình thường không giống nhau, đặc biệt là một kẻ biến thái tự yêu mình, điểm này tôi có thể lý giải. Cho nên tôi ngoài sự khinh thường, cũng không đi nghiên cứu, tìm hiểu sâu về cấu tạo đại não của Giang Ly ... Cuối cùng tôi phát hiện, hóa ra khuyết điểm lớn nhất của Giang Ly chính là tự yêu mình quá mức, khả khả khả khả, lần này cho anh nhận đủ!

Thế là tôi cảm thấy mình gần như đã cầm chắc chiến thắng rồi, liền nói: “Vậy được thôi, tiền trong ngân hàng của anh có bao nhiêu?”

Giang Ly tiếp tục lắc đầu: “Không biết nữa, dù gì cũng nhiều hơn cô.”

Tôi lại lần nữa không nói được gì, nhưng mà nghĩ đến chiếc BMW của anh ta, còn cả căn nhà lớn như thế này của anh ta, thế là tôi tin, chắc là anh ta thực sự có nhiều hơn tôi...

Giang Ly: “Cần nhắc đến vấn đề tiền của tôi có nhiều hơn cô, nếu như thế này, không công bằng lắm, cho nên cô còn phải thêm vào một điều kiện.”

Tôi: “Được rồi.” Sớm biết là Giang Ly không phải ngọn đèn thiếu dầu mà.

Giang Ly: “Nếu tôi thắng, cô sẽ ... phải từ chức.”

Tôi kinh ngạc: “Vì sao chứ?” Công việc của tôi bây giờ rất tốt, ngoại trừ cấp trên đôi khi có chút vô vị, những thứ khác cơ bản chẳng có gì bị bắt bẻ, mà lại có nhiều tiền.

Giang Ly nhướn mày nhìn tôi: “Cô không đồng ý à?”

Tôi đương nhiên là không đồng ý, nhớ lại lúc đầu Vương Khải kia cũng đã tăng lương gấp đôi cho tôi, công việc như thế này có soi đèn lồng đi tìm cũng không tìm được!

Giang Ly: “Không đồng ý thì bỏ đi, vốn dĩ tôi cảm thấy lên tạp chí cũng chẳng đơn giản như vậy...”

Tôi giữ lấy tay Giang Ly: “Đồng ý, đồng ý, tôi đồng ý!” Giang Ly hiếm khi kích động đến mức không có lý trí như thế này, xem ra lần này tôi thắng chắc rồi, không nắm chắc cơ hội, cả đời này sẽ hối hận!

Giang Ly cúi đầu nhìn tay tôi, nhếch khóe miệng, nói: “Thỏa thuận thành công.”

Trái tim thấp thỏm của tôi coi như đã bình tĩnh lại. Lúc này, Giang Ly lại nói: “Nhưng mà tôi cảm thấy, cô hình như đang lợi dụng tôi.”

Tôi hùng hồn quở trách anh ta: “Chuyện đã bàn xong rồi, quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy... Không được, tôi không tin tưởng vào nhân phẩm của anh, chúng ta cần phải ký hợp đồng để phòng bất trắc.”

Nói xong, không đợi Giang Ly phản ứng, tôi chạy đến thư phòng loạt xoạt, loạt xoạt viết hai bản hợp đồng, ký tên trước, sau đó đưa cho Giang Ly. Giang Ly cầm bút, chần chừ không muốn ký: “Tôi cảm thấy không công bằng, hay là chúng ta không đánh cược nữa nhé?”

Tôi chống tay vào eo: “Không được, anh làm sao có thể nói mà không giữ lời chứ, anh có còn là đàn ông nữa không..”

Thế là, dưới sự uy hiếp “đàn ông luận”, Giang Ly ngoan ngoãn ký tên.

Tôi cười híp mắt, cầm lấy bản hợp đồng, bắt đầu mơ tưởng về tương lai đẹp đẽ Giang Ly bị tôi thắng hết sạch tiền.

Đúng lúc đó giọng nói của Giang Ly thức thời vang lên: “Quan Tiểu Yên, ngày kia là sinh nhật tôi, quà sinh nhật tôi cô đã chuẩn bị xong chưa?”

Câu nói này đã lôi tôi quay lại hiện thực.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Ông Theo Anh Về Nhà* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41

Tôi đang cân nhắc.

Tôi đang cân nhắc, trên thế giới này có một thứ nào không cần lãng phí tiền, lại nhận được sự thích thú và yêu thích của tên biến thái soi mói nào đó không.

Hay là, tôi tặng anh ta một món đồ nghệ thuật nhĩ? Biến thái thông thường tương đối thích nghệ thuật.

Mà nếu tôi muốn mua một món đồ nghệ thuật có thể coi là vừa mắt Giang Ly... có khi tôi phá sản mất...

Thế là, cứ để cho Quan đại nghệ thuật gia tôi đây tận tay làm ra một tác phẩm nghệ thuật tặng cho Giang Ly đi.

Thực ra nghệ thuật là một thứ rất huyền bí, mập mờ. Thứ đồ khó nhìn cũng không hề gì, chỉ cần bạn có thể khoác lác cho nó thành một bông hoa thì đồ có khó coi hơn nữa cũng có thể khiến người ta tranh nhau bỏ tiền ra mua.

Do thời gian cấp bách và tất cả những hiểu biết về nghệ thuật của tôi cũng có hạn, cuối cùng tôi quyết định tặng Giang Ly một món đồ sứ nghệ thuật của DIY(1), bất luận là thành cái gì, cũng là tôi làm bằng cả tấm lòng, phù hợp với yêu cầu của Giang Ly.

Ghi chú: (1)DIY: viết tắt của tiếng Anh “Do it yourself”, nghĩa là tự tay mình làm

Thế là ngày Hai mươi tư tháng Mười hai, tôi xin nghỉ một ngày, lòi Hạp Tử đến một tiệm đồ gốm quy mô không hề nhỏ.

Vừa nghe thấy ngày mai là sinh nhật của Giang Ly, hôm nay tôi mới chuẩn bị quà cho anh ta, Hạp Tử liền cốc vào đầu tôi, chửi tôi thậm tệ, tôi u oán bị cô ấy ngược đãi, trong lòng nghĩ, cậu thì hiểu cái gì chứ...

Tôi cảm thấy mình rất có năng khiếu nghệ thuật, đến chủ tiệm cũng khen tôi như vậy... Bởi vì người có thể đem một chiếc lọ hoa bình thường làm đến mức xiên xẹo méo mó trăm nghìn lỗ thủng thế này, thực sự là không thấy nhiều. Người không có thể cực nhất chính là Hạp Tử, cô ấy nói tác phẩm nghệ thuật của tôi là điển hình của sự khủng khiếp. Tôi lại lần nữa than thở, cậu thì hiểu cái gì chứ...

Đương nhiên cũng phải nói lại, tuy tôi làm tác phẩm này rất nghệ thuật nhưng mà tôi cũng không thể không thừa nhận, nó rất xấu...

Hạp Tử cuối cùng cũng không thể nhìn nổi nữa, tự mình làm một chiếc bát rất đẹp, sau đó bung chiếc bát, nói: “Hay là chúng ta khắc chữ lên trên?”

Tôi nhìn chiếc bình hoa xấu xí chẳng ra hình dáng gì của mình, vốn dĩ đã xấu rồi, nếu có thêm nét chữ nón nốt của tôi, há chẳng phải là càng khó coi sao? Thế là tôi cười hi hi với Hạp Tử nói: “Được thôi, cậu khắc giúp mình đi.”

Hạp Tử dùng khuỷu tay đập cho tôi một cái, nói: “Cậu nói linh tinh gì vậy, đây chẳng phải là quà sinh nhật cậu tặng Giang Ly sao? Đương nhiên phải là cậu đích thân khắc.”

Tôi mặt mày khổ sở nhìn cô ấy, không nói gì.

Có lẽ Hạp Tử hiểu được nỗi khổ của tôi, thế là nói: “Cậu là đồ ngốc, không khắc tiếng Trung không được sao? Chúng ta có thể khắc tiếng Pháp, tiếng Nhật, tiếng Mãn Thanh, tiếng Mông Cổ, chọn một loại nào Giang Ly đọc không hiểu chẳng phải là được sao?”

Cũng đúng, tôi thật ngốc. Tôi tràn đầy hy vọng nhìn Hạp Tử: “Vậy thì cậu biết tiếng Pháp, tiếng Nhật, tiếng Mãn Thanh, tiếng Mông Cổ không?”

Hạp Tử lắc đầu: “Mình chỉ đưa ra ý kiến thôi.”

Tôi lại tức xì khói rồi.

Lúc này, Hạp Tử đột nhiên chỉ vào một tờ áp phích rất lớn trên mặt quầy, nói với tôi: “Cậu xem, trên đó toàn là những chữ cổ quái hiếm thấy, chắc chắn có thứ chúng ta cần.” Nói rồi, cô ấy kéo tôi đến phía trước.

Hạp Tử chỉ vào một chỗ của tờ áp phích kia, nói: “Cái này mình biết, Happy birthday, sinh nhật vui vẻ.”

Thừa lời, cái này mình cũng biết.

Tay của Hạp Tử di chuyển xuống dưới: “Cái này, là tiếng Pháp.”

Tôi: “Nghĩa là gì?”

Hạp Tử lắc đầu: “Không biết, dù gì cũng không có nghĩa là “Chào bạn.””

Tôi thật muốn đập một phát vào cặp lông mày vĩnh viễn của cô ấy để xả hết sự bất mãn.

Đúng lúc tôi do dự có cần tấn công vào móng Hạp Từ không, một giọng đàn ông từ bên cạnh chúng tôi truyền đến: “Đó cũng có nghĩa là “sinh nhật vui vẻ”.”

Tôi và Hạp Từ cùng ngẩng lên, nhìn thấy một ông chú khoảng hơn bốn mươi tuổi, đầu đã hói đứng rất gần Hạp Từ. Con ngươi của ông ta đảo liên tục, đảo qua đảo lại cũng không rời xa bộ ngực cỡ D của Hạp Từ.

Hạp Từ đứng thẳng người, lùi ra sau hai bước, cảnh giác nhìn ông ta.

Ánh mắt thù địch và khinh bỉ của tôi và Hạp Từ đều không có chút xíu ảnh hưởng nào đối với vị đại thúc kia, ông ta hoàn toàn quên tôi, đi đến trước tờ áp phích, chỉ vào một hàng có những chữ cái chấm tròn nhỏ bên dưới dòng tiếng Pháp, nói: “Đây là tiếng Đức, cũng có nghĩa là “sinh nhật vui vẻ”.” Sau đó tiếp tục di chuyển xuống dưới: “Tiếng Ý “sinh nhật vui vẻ”, tiếng Tây Ban Nha, “sinh nhật vui vẻ”...”

Hạp Từ nhìn dáng vẻ đặc ý của ông ta, lên tiếng cắt ngang: “Vậy thì hàng chữ cuối cùng thì sao?”

Ánh mắt của tôi cũng di chuyển đến hàng chữ cuối cùng bên dưới, đó là một hàng chữ cái rất kỳ quái, tôi cũng chưa từng nhìn thấy.

Ông chú đầu hói có chút khó xử: “Đây hình như là tiếng Do Thái, còn về ý nghĩa...”

Hạp Từ khoa trương cười cười, nói: “Ý nghĩa, đương nhiên là “sinh nhật vui vẻ”, lão nương tôi sáu tuổi đã học tiếng Do Thái rồi...”

Ông chú đầu hói hồ nghi nhìn Hạp Từ, cuối cùng lẳng lặng chuẩn bị trong tiếng cười của cô ấy.

Tôi khoác vai Hạp Từ, chọc vào ngực của cô ấy một cái, cười dâm đãng nói: “Cô gái, khi cô sáu tuổi đến câu “Cây thông đang buổi ban trưa” cũng không thuộc hết nhỉ?”

Hạp Từ nhìn tôi một cái: “Bớt thừa lời đi, nhanh chóng khắc chữ, chính là khắc chữ Do Thái này.”

Tôi lại nhìn một cái vào chuỗi phù hiệu kỳ quái kia, nói: “Rốt cuộc có phải ý nghĩa là sinh nhật vui vẻ không, vậy nếu như là câu chửi, Giang Ly chắc chắn sẽ mổ xẻ tót.”

Hạp Từ gõ một cái vào đầu tôi: “Mình nói này, đầu óc của cậu có thể khai thông một chút không, tất cả hàng chữ này đều nghĩa là “sinh nhật vui vẻ”, làm sao mà đến dòng chữ cuối cùng lại biến thành một câu chửi được chứ?”

Tôi nghĩ thấy cũng đúng, thế là tiện tay khắc lên. Cứ cho là một câu chửi đi, Giang Ly xem cũng không hiểu.

Tôi khắc xung quanh bình hoa câu: “sinh nhật vui vẻ” bằng tiếng Do Thái, những phù hiệu cổ quái này được khắc đầy thân một thứ đồ nghệ thuật trừu tượng càng làm tăng thêm cảm giác thần bí, đem nghệ thuật hiện đại và truyền thống kết hợp với nhau, đây chính là kiệt tác của thiên tài.

Đương nhiên rồi, Hạp Từ lại có cách nói khác đối với kiệt tác này của tôi: Chẳng ra thể loại nào.

Tôi hận Hạp Từ, hận sâu sắc!

Khi tôi ôm tác phẩm nghệ thuật thiên tài kia về nhà, trời đã tối rồi. Hôm nay là đêm Giáng sinh, trên đường tôi nhìn thấy rất nhiều đèn sáng trên cây thông Noel, rất đẹp. Nhưng mà tôi không tin vào Thiên Chúa, đối với Giáng sinh cũng chẳng có hứng thú gì, hoàn toàn thích sự náo nhiệt.

Tôi vừa vào đến cửa, liền bị một cây thông Noel nhân tạo rất lớn trong phòng khác làm cho ngạc nhiên. Trên cây thông Noel kia treo đầy bóng màu, đèn màu, dưới gốc cây còn có hộp quà rất đẹp. Tôi bất ngờ đến mức lùi lại ra ngoài cửa, xem lại số phòng lần nữa, không sai, là nhà tôi.

Tôi nhẹ nhàng đến chỗ cây thông Noel, đi quanh nó mấy vòng, tiếp đó hét gọi về hướng thư phòng: “Giang Ly, thứ đồ chơi này là anh làm à?”

Giang Ly từ thư phòng đi ra, dựa vào khung cửa nhìn tôi, gật đầu nói: “Đúng.”

Tôi xoa cằm, cũng gật gật đầu: “Thật không ngờ anh cũng rất ấu trĩ đó, sáu tuổi tôi đã không chơi trò này rồi.”

Giang Ly nhìn cây thông Noel, mặt không chút biểu cảm: “Thật không? Bọn họ nói con gái đều thích những cái này.” Anh ta nói rồi, lại nhìn sang tôi “Cô không thích à?” Ánh mắt có ý lả, cô dám nói cô không thích sao?

Tôi rùng mình, liền tiếp gật đầu: “Thích, tôi làm sao có thể không thích chứ, hi hi hi hi...”

Ánh mắt của Giang Ly rơi xuống chỗ hộp quà trong lòng tôi, anh ta đi đến trước mặt tôi, cong khóe môi, trên mặt hiện lên ý cười, cúi đầu hỏi tôi: “Cô cầm thứ gì vậy?”

Đèn cây thông Noel sáng lấp lánh chiếu trên mặt Giang Ly, có chút kỳ dị, mơ màng, nhưng lại có chút đẹp để kỳ lạ, không nói thành lời, tôi không kìm được cảm thán, Giang Ly quả nhiên tương đối phù hợp với khí chất biến thái của loại ánh sáng nhấp nháy quái dị này.

Tôi đưa chiếc hộp trong tay cho Giang Ly, ngẩng đầu cười nói: “Giang Ly, sinh nhật vui vẻ!”

Giang Ly xoa xoa đầu tôi, sau đó cười híp mắt đón lấy chiếc hộp, nhanh chóng gỡ vỏ bọc ra. Thế là, món đồ nghệ thuật vô cùng xấu xí kia lộ rõ trước mặt anh ta. Anh ta nâng chiếc bình lên hỏi: “Mua ở đâu vậy, tạo hình này cũng thật là ... độc đáo.”

Tôi đắc ý cười cười, nói: “Đây là tôi tự tay làm đó, đồ độc đấy, cả thế giới chỉ có một chiếc. Thế nào, có phải là tôi rất tài hoa không?”

Giang Ly trưng ra một nụ cười mỉm làm phần thưởng cho tôi, sau đó lại cầm chiếc bình giờ dưới đèn để xem các chữ viết ở trên. Tôi đang định khoe khoang một chút học thức với anh ta, lại nghe thấy Giang Ly đột nhiên thấp giọng cất tiếng cười, giọng cười rất vui tai, nhưng mà tôi lại im thinh. Anh ta quay người lại, một tay cầm chiếc bình kia, một tay khoác lên vai tôi, cúi đầu cười tủm tỉm: “Quan Tiểu Yến, tôi cũng yêu cô.”

Giang Ly cách tôi rất gần, gần đến mức tôi đều có thể cảm thấy hơi thở của anh ta phả lên cổ tôi. Trong thoáng chốc tôi hoảng hồn, đẩy anh ta ra: “Anh làm gì vậy?”

Giang Ly khua khua chiếc bình hoa trong tay, cười giống như một con sói: “Cô chẳng phải yêu tôi sao? Đừng giả vờ xấu hổ trước mặt tôi nữa.”

Tôi bị sự tự yêu bản thân của anh ta khiến cho kỳ lạ chẳng hiểu gì: “Chẳng phải chỉ là một chiếc bình hoa sao, anh không điên đến mức đó chứ?”

Giang Ly sờ sờ thân của chiếc bình, thỉnh thoảng dùng ngón tay nhẹ nhàng gõ một cái, sau đó nhướn mày cười nói: “Những chữ này là cô tự tay khắc?”

Tôi: “Đúng vậy, anh vẫn không biết những chữ này nghĩa là gì nhỉ? Tôi dạy cho anh...”

“Tôi đương nhiên biết!” Giang Ly cong khóe môi lên, cười rất yêu nghiệt. “Đây là tiếng Do Thái, ý nghĩa là: “em yêu anh”. Đây coi là sự thổ lộ của cô nhỉ? Đủ hàm súc đó.”

Tôi cười nhạt ba tiếng, đắc ý nói: “Bỏ đi Giang Ly, đây rõ ràng là “sinh nhật vui vẻ”, anh đừng lừa tôi nữa.” Giang Ly không phải là vụn vặt, có rất nhiều lĩnh vực Giang Ly chưa từng đặt chân đến, điểm này chúng ta có thể hiểu được.

Giang Ly thu lại nụ cười: “Cô thực sự không biết đây có nghĩa là gì?”

Tôi tiếp tục cười nhạt: “Tôi đương nhiên biết, đây có nghĩa là là “sinh nhật vui vẻ”. Anh không biết cái này, tôi có thể hiểu được, dù gì cũng chẳng phải là tất cả mọi người đều có thể học rộng giống như bản cô nương...” Tự mình thấy buồn nôn trước rồi.

“Quan Tiểu Yến!” Giang Ly cầm chiếc bình, ngồi xuống sofa. “Đây là tiếng Do Thái, nghĩa là “em yêu anh”. Cô đã thổ lộ với tôi rồi, bây giờ tôi đang cân nhắc xem có muốn tiếp tục nhận không.”

Tôi tức giận, cầm chiếc máy tính xách tay đến, nói: “Anh cũng không biết, tôi cũng không biết, Baidu biết.”

Giang Ly không để ý đến tôi, đắc ý nhìn chiếc bình hoa một lát rồi nói: “Tôi cân nhắc xong rồi, dựa vào việc cô có thành ý như thế này, tôi quyết định tiếp nhận cô.”

Tôi nhặt chiếc gối, đập xuống đầu anh ta, vừa mồm vừa nói: “Tiếp nhận cái gì chứ, tôi đây chẳng thêm bị một tên biến thái tiếp nhận!”

Giang Ly ôm chiếc bình hoa ngồi trên sofa, không nói gì, cũng không có bất kỳ phản kích nào đối với tôi. Tôi cảm thấy có chút kỳ quái, sao anh ta lại đột nhiên ngoan ngoãn thế này, nhưng mà cũng lười chẳng buồn để ý đến anh ta, vội vàng mở tra web ra bắt đầu tìm kiếm.

Tìm thấy rồi, tìm thấy rồi, tôi cướp lấy chiếc bình hoa của Giang Ly, nhìn chữ viết trên đó, đối chiếu từng chữ một, sau đó tôi liền kinh ngạc.

Không giống nhau, thực sự không giống nhau.

Chữ trên bình hoa và chữ “sinh nhật vui vẻ” bằng tiếng Do Thái trên mạng tìm được không giống nhau.

Tôi hoài nghi là bởi vì chữ tôi khắc xấu quá, thế là lại đối chiếu lần nữa, cuối cùng xác định, thực sự là không giống nhau.

Một cánh tay duỗi đến, cầm chiếc bình hoa xấu xí kia đi. Giang Ly ôm chiếc bình hoa, đắc ý nói: “Quan Tiểu Yến, cô còn có thể ngoan hơn chút nữa được không?”

Tôi không phục, tìm ra chữ “em yêu anh” bằng tiếng Do Thái, lại đối chiếu một lần nữa, kết quả không cần đoán cũng biết.

Tôi dựa vào sofa, có chút xẹp hơi: “Giang Ly, trả lại chiếc bình hoa đó cho tôi nhé, ngày mai, tôi sẽ tặng anh một chiếc đẹp hơn.”

Giang Ly: “Không sao cả, tôi thích thứ xấu xí, ví dụ như chiếc bình hoa này, lại ví dụ như...” Anh ta ngừng lại, ngược mắt lên nhìn tôi. “... Cô.”

Tôi tức giận, nhào đến phía anh ta muốn cướp lại chiếc bình hoa kia, thiện tai, tôi không thể mất cho người này.

Giang Ly nhanh nhẹn đứng dậy, cầm chiếc bình hoa để ra sau người, sau đó cúi đầu nhìn tôi bỏ nhào trên sofa. Anh ta lắc đầu thở dài nói: “Quan Tiểu Yến, cô có thể có chút thể diện không, đồ đã đem tặng rồi, cô còn có mặt mũi lấy lại sao?”

Tôi bò lên sofa không động đậy, bị phần muốn đập đầu vào tường.

Giang Ly lại không có ý muốn ngăn cản, anh ta quỳ xuống, vồ vồ vào đầu tôi, cảm giác đó gần giống như đang vồ vào con chó lông vàng anh ta nuôi vậy. Sau đó, anh ta chống cằm lên sofa, đảc ý nhìn tôi. Mặt anh ta cách mặt tôi rất gần, tôi còn có thể nhìn thấy lông mi dài dài của anh ta đang lay động thật muốn nhỏ từng sợi, từng sợi một... Tôi là phụ nữ, lông mi cũng không dài bằng anh ta!

Mắt của Giang Ly nhìn tôi không chớp, nói: “Quan Tiểu Yến, tôi luôn cảm thấy cô có ý, cô thực sự muốn thổ lộ với tôi, đúng không?”

Tôi ưỡ ỏai trừng mắt lườm anh ta, nói: “Xin anh đó, dù tôi không có bản lĩnh hơn nữa, cũng sẽ không thổ lộ với một người đồng tính, được chưa nào!”

Giang Ly: “Vậy thì nếu như tôi không phải đồng tính thì sao?”

Tôi duỗi một tay vồ vồ vào vai Giang Ly, an ủi: “Đứa trẻ ngoan, việc này không có nếu như, phải là phải.”

Giang Ly: “Vậy nếu như tôi là người lưỡng tính thì sao?”

Tôi: “Vậy thì càng biến thái rồi... Anh không phải thực sự là lưỡng tính chứ?”

Giang Ly đứng dậy, cúi mắt nhìn tôi, khinh bỉ nói: “Làm sao có thể, loại phụ nữ như cô, tôi không thể thích được.”

Tôi cảm thấy lời này của Giang Ly rất kỳ quái, nhưng mà lại không biết kỳ quái ở đâu. Thế là tôi đành cười nhạt, đáp lời: “Yên tâm đi, loại đàn ông như anh đây, tôi cũng không thích nói.”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Ồi Theo Anh Về Nhà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42

Trên thế giới này, người khó đối phó phân làm mấy loại, có vài người khó đối phó đến mức khiến người ta phát điên, ví dụ như: Vu Từ Phi, có một số người khó đối phó đến mức khiến người ta phát cuồng, ví dụ như: Vương Khải, còn có một vài người, khó đối phó đến mức khiến bạn chẳng biết làm thế nào, ví dụ như: Tiết Văn Phong.

Sự việc bắt đầu từ lễ Giáng sinh chẳng bình lặng gì.

Chuyện là ngày Hai mươi lăm tháng mười hai, người khác cũng đón Giáng sinh, Giang Ly lại đón sinh nhật, thế cũng coi là có cá tính rồi. Tôi đang tự hỏi Giang Ly xem ra chắc muốn cùng ăn một bữa tối lãng mạn với tiểu mỹ nam Tiết Văn Phong, để không làm chướng mắt Giang Ly, tôi bảo anh ta tối nay có việc sẽ về muộn một chút, Giang Ly nói bóng nói gió tôi mấy câu, tôi cũng chẳng buồn để ý. Sau khi tan làm, tôi cùng Vương Khải ăn một bữa cơm, rồi tôi ngồi vào xe của anh ta đi quán bar vui chơi.

Giáng sinh tốt xấu gì cũng coi là một ngày lễ, không khí của quán bar cũng khác nhiều so với bình thường, còn có một vài tiết mục nhỏ có ý nghĩa. Không khí ngày lễ hôm nay tương đối đậm đà, mọi người đều chơi như phát điên, xung quanh rất ồn, nhưng đây cũng coi là một phương thức xả bớt áp lực cuộc sống của nam nữ đô thị.

Từ quán bar đi ra đã là mười một giờ đêm rồi, tôi vừa ra khỏi cửa quán bar, điện thoại đã đổ chuông, tôi cầm điện thoại ra xem, là cậu bạn nhỏ Tiết Văn Phong gần đây như âm hồn bất tán.

Tôi nghe máy, đầu bên kia lập tức truyền đến tiếng thút thít ngắt quãng, cùng với đó là tiếng uống nước ừng ực, ừng ực. Tôi thấy rất kỳ quái: “À lô, A lô, A lô”, Tiết Văn Phong mới đầu lên tiếng. Cậu ta gọi một tiếng “Quan Tiểu Yến”, tiếp đó lại khóc hu hu, qua điện thoại dường như tôi vẫn có thể ngửi thấy mùi rượu trên người cậu ta, tiểu tử này tám phần đã say rồi.

Con người tôi đây tuy chẳng lương thiện gì, nhưng lại mềm lòng, đặc biệt là gặp phải tiểu chính thái xinh đẹp như thế này khóc lóc với tôi, khiến trái tim nhỏ bé của tôi thực sự không chịu được. Thế là tôi vội vàng nói vào trong điện thoại: “Cậu làm sao vậy, có phải Giang Ly bắt nạt cậu không?”

Tôi vừa nhắc đến tên của Giang Ly, cậu ta khóc càng hăng hơn, vừa khóc lóc vừa gọi tên của Giang Ly.

Tôi bốp trán, bịt điện thoại nói với Vương Khải: “Anh đi trước đi nhé, tôi còn có chút chuyện cần làm.”

Vương Khải đứng bất động: “Muộn như thế này rồi cô đi đâu? Hay là tôi bảo vệ cô nhé?”

Tôi nghĩ đến vóc dáng của Tiết Văn Phong, có lẽ cậu ta cũng đánh thắng tôi, nhưng mà cần nhắc đến chuyện cậu ta đã uống say, chắc là cũng không khó ứng phó, thế là tôi xua xua tay nói: “Không cần đâu, tôi có việc, sẽ gọi cho anh sau nhé!”

“Được thôi, vậy cô có việc gì phải gọi điện thoại cho tôi ngay. Còn nữa...” Vương Khải nghiêng người qua, thần bí chớp chớp mắt. “Không được tùy tiện lên xe của người đàn ông khác.”

Tôi thềm vào quan tâm anh ta đùa kiểu gì. Tôi lờm anh ta một cái, quay người rồi đi.

Bên ngoài hơi lạnh, tôi trốn vào một quán ăn bên đường, gọi điện cho con sâu rọu họ Tiết: “Tiết Văn Phong, cậu đang ở đâu?”

Tiết Văn Phong rên rì hai tiếng, lắp bắp: “Liên ... liên quan ... gì đến cô...”

Nếu không phải cậu gọi điện làm phiền tôi thì tôi thềm vào quan tâm đến cậu, liên quan gì đến tôi chứ! Tôi muốn đập máy, nhưng vừa nghĩ lại đứa trẻ này thực sự cũng không xấu, huống hồ còn có chút dây dưa với tôi (nếu như nhân tình của chồng cũng coi là có dây dưa), thế là tôi đánh nhẫn nại, dỗ dành cậu ta: “Cậu nói cho tôi biết cậu đang ở đâu, tôi sẽ đưa Giang Ly đến xin lỗi cậu.”

Tiết Văn Phong: “Cô ... Giang Ly...”

Tôi: “Nói đi, cậu đang ở đâu? Giang Ly đợi cậu cũng thấy hết kiên nhẫn rồi!”

Giọng nói của Tiết Văn Phong đột nhiên nhỏ đi một chút, tôi thấp thoáng nghe thấy cậu ta nói với nhân viên phục vụ bên cạnh: “Nói cho cô ấy, tôi ở đây.”

Tôi nhất thời không nói được gì, tiểu tử này say đến mức đến mình ở đâu cũng không biết nữa rồi.

Khi tôi đến quán bar Y, Tiết Văn Phong đang hào khí ngất trời uống rượu giống như là uống nước lọc. Tôi chạy đến, lôi cánh tay cậu ta, nói: “Đừng uống nữa, cùng tôi đi về!”

Tiết Văn Phong nào có chịu, cậu ta gạt tay tôi ra, nhăn mày, không chút kiên nhẫn nói: “Tránh ra!”

Không tức giận, không tức giận, tôi không tức giận ... tức chết mất thôi!

Tôi bung cốc rượu trước mặt cậu ta lên ừng ực, ừng ực uống cạn, sau đó lau miệng: “Tiết Văn Phong, cậu mà còn uống nữa, Giang Ly sẽ không cần cậu nữa!”

Tiết Văn Phong sững lại một chút, sau đó đột nhiên bò lên quầy lại khóc hu hu, vừa khóc vừa nói: “Giang ... Giang Ly, anh ấy không cần tôi nữa rồi. ... huhu...”

Tôi bị cậu ta làm cho giật thót, quả nhiên thế giới này khó hầu hạp nhất chính là kẻ say rượu.

Thế là tôi giống như là dỗ dành con trai, vỗ vào lưng cậu ta, gắng hết sức nói giọng rất dịu dàng, rất có ánh sáng chói chang của người mẹ: “Đứa bé ngoan, Giang Ly nói rồi, cậu ngoan ngoãn về nhà, anh ta sẽ cần cậu.”

Tiết Văn Phong ngẩng lên, mở to mắt nhìn tôi nói: “Thật không?” Trong đôi mắt mờ mờ say rượu kia còn có nước mắt, nhìn khuôn mặt như hoa lê gặp nước mưa kia của cậu ta, tôi thấy rất thương hại.

Thế là tôi cố nén cơn kích động muốn cắn một miếng lên khuôn mặt kia, thè thốt thành khăn nói: “Thật đó... nhanh chóng về nhà nhé!” Xem ra ở cùng với Giang Ly lâu tôi cũng không học được gì tốt, nhưng mà kỹ thuật diễn kịch thì tiến bộ không ít.

Thế là Tiết Văn Phong vô cùng ngoan ngoãn gật đầu: “Được, chúng ta về nhà.”

Tôi đỡ Tiết Văn Phong đã không còn đứng vững nổi nữa, xiêu xiêu vẹo vẹo đi ra khỏi quán bar, sau đó chặn một chiếc taxi. Còn may là Tiết Văn Phong vẫn chưa say hẳn, còn biết mình sống ở đâu.

Vừa ngồi vào trong taxi thì Giang Ly gọi, tôi ấn nút nghe, liền thấy tiếng hét phẫn nộ của Giang Ly: “Quan Tiểu Yến, rốt cuộc là cô đang phát điên ở đâu rồi, sao vẫn chưa về nhà?”

Tôi nhìn Tiết Văn Phong nằm gục bên cạnh, trong lòng có vô số oán khí và nộ khí, thế là cũng hét lên đáp trả như vậy: “Tôi ở đâu liên quan gì đến anh chứ!” Tôi còn không biết xử lý thế nào chuyện của bạn trai anh ta, thật kỳ quái, vì sao bạn trai của anh ta luôn là do tôi phải chăm sóc?

Giang Ly bị tôi hét một cậu, lại bình tĩnh hơn. Anh ta im lặng một hồi, trong giọng điệu có chút u oán nói: “Hôm nay sinh nhật tôi.”

Tôi không hiểu gì: “Quả chẳng phải hôm qua đã tặng anh rồi sao?” Tuy đó là một món quà thất bại.

Giang Ly tức giận nói: “Sinh nhật tôi, cô đến biểu hiện một chút cũng không có sao? Tặng tôi một chiếc bình hoa xấu xí thì đã xua đuổi tôi rồi?”

Tôi hoài nghi sâu sắc từ ngữ “xấu xí” của anh ta thực sự có phải là đang khinh ghét, chửi gào mắng chửi không, nhưng tôi lại chẳng làm gì được anh ta. Thế là tôi cố nhịn, nói: “Vậy anh còn muốn tôi làm gì?”

Giang Ly: “Bỏ đi, bây giờ đã mười một giờ năm mươi lăm rồi, cô hát bài hát chúc mừng sinh nhật tôi đi.”

Tôi: “Giang Ly, anh không phải cũng uống say rồi chứ?” Trong tình huống thông thường, khi uống say, anh ta sẽ làm một số chuyện tương đối ấu trĩ.

Giang Ly lạnh lùng nói: “Cô có hát không? Nếu như không hát, để tôi nghĩ xem dùng phương pháp gì để xử lý cô...”

“Được rồi, được rồi, tôi hát, tôi hát không được sao?” Sợ anh rồi!

Thế là trong khoang xe u ám yên tĩnh, đột nhiên vang lên bài hát sinh nhật lãng đãng vắt vẻo, hơn nữa còn là bản đối chiếu xen lẫn Trung – Anh. Tôi nhìn qua gương chiếu hậu thấy biểu hiện chịu đựng rất đau khổ của tài xế, đồng tình nói: “Chú à, chú muốn cười cứ cười đi, da mặt của tôi rất dày.”

Thế là tài xế kia sáng khoái cười lớn.

Giang Ly nghe tôi hát xong, nói: “Không tồi, tôi nghe người ta hát thỉnh thoảng lạc tông nhưng lần đầu tiên biết có người hát không lạc tông.” Ngừng lại một chút, anh ta bổ sung: “Đặc biệt là có thể hát bài hát mừng sinh nhật thành như thế này, thật là trăm năm không gặp.”

Anh có ý gì chứ!

Giang Ly không cảm thấy sự bất mãn của tôi, nói: “Thực sự hôm nay cô nên ở cùng với tôi.”

Tôi có chút không hiểu lắm: “Vì sao?” Lẽ nào muốn kéo tôi đi với bạn trai của anh chơi cùng sao? Ôi trời ơi, tôi là người bình thường, được chưa nào!

Giang Ly không trả lời, đột nhiên chuyển lời rất nhanh: “Tối nay cô có về nhà không?”

Tôi nhất thời không theo kịp suy nghĩ của anh ta: “Hả? Sao, chắc là... sẽ về...”

Giang Ly: “Cô ở cùng ai?”

Tôi cũng không giấu giếm: “Còn không phải là bạn trai anh sao, uống say chẳng biết trời đất gì rồi... Tôi nói này, hai người các anh cãi nhau à?”

Giang Ly: “Uống say rồi? Uống say thì tốt rồi, rượu xong có thời cơ tốt để làm bậy.”

Tôi cười: “Vậy anh đến đi nhé, nhân lúc này nhanh chóng ăn cậu ta đi, tiểu chính thái đẹp như thế này, nhất định là hợp khẩu vị.”

Giang Ly hình như lại tức giận rồi: “Chuyện của hai người bọn cô, tôi chẳng cần quan tâm.”

Tôi: “Tôi mới chẳng thèm quan tâm.”

Giang Ly: “Sau khi đưa cậu ấy về thì về nhà nhé, cô sẽ không có lý do gì với cậu ấy chứ.”

Tôi cười, rõ ràng anh ta rất để ý đến Tiết Vân Phong, vì sao nhất định phải cãi nhau chứ? Thế là tôi an ủi anh ta: “Nói qua với anh bao nhiêu lần rồi, tôi không có hứng thú với người đồng tính.”

Giang Ly không nói, tôi bổ sung một câu: “Chỉ là tiểu tử này luôn khiến tôi có cảm giác làm mẹ.”

Giang Ly khẽ cười: “Cô muốn làm mẹ rồi? Tôi không để ý chuyện giúp cô đâu.”

Tôi: “Anh đi chết đi!”

Giang Ly cười he he. Cười xong, anh ta nói: “Ồ đâu thế, lát nữa tôi đi đón cô.”

Giang Ly đột nhiên thân thiện khiến tôi cảm thấy không bình thường, thế là nói: “Không cần đâu, nhà cậu ta ở trong thành phố, gọi xe rất thuận tiện.”

Giang Ly: “Vậy cũng không được, nhờ đâu gặp phải một lái xe thẩm mỹ dị dạng, muốn cưỡng hiếp cô thì sao?”

Toát mồ hôi, cưỡng hiếp thì cưỡng hiếp, làm gì mà nhất định phải có thẩm mỹ dị dạng? Giang Ly, anh không bới vào nỗi khổ của tôi thì sẽ chết sao?

Giang Ly: “Sau một tiếng nữa, tôi đợi cô dưới lầu nhà cậu ấy.”

Tôi: “Giang Ly, anh nói thật chứ, anh rốt cuộc rắp tâm gì vậy?” Tôi chẳng tin anh sẽ tốt bụng như vậy.

Giang Ly: “Nếu cô buộc phải làm chút gì đó cho tôi, vậy thì quay về làm cho tôi chút đồ ăn đêm đi... Tôi muốn ăn mì trường thọ, cái loại mà một sợi một bát mì.”

Tôi: “Biết ngay là anh không có lòng tốt gì mà.” Cái thứ đồ đó nhìn thì rất đơn giản, thực ra làm rất phức tạp, được chưa nào!

Giang Ly: “Không nghe lời? Hậu quả của việc không nghe lời có lẽ sẽ rất nghiêm trọng...”

Tôi: “Được, được, được, tôi nghe lời. Anh vô si quá rồi!”

Giang Ly lại đắc ý, cười he he, tôi ngất máy trong sự phẫn nộ.

Chỗ ở của Tiết Vân Phong cách chỗ cậu ta đi làm không xa, xem ra là để đi làm thuận tiện, cậu ta đã thuê phòng này. Tôi đỡ cậu ta lên trên lầu, móc

chìa khóa từ quần áo của cậu ta, mở cửa, tìm phòng ngủ, sau đó ném cậu xuống giường, cởi giày cho cậu ta, đắp chăn cẩn thận.

Được rồi, đã lập được công lớn, có thể được giải thoát rồi. Tôi lau mồ hôi trên đầu, cầm túi, đi ra khỏi phòng ngủ, cửa vừa mới mở ra, lại nghe thấy phía sau truyền đến một giọng nói vô cùng tinh táo: “Cô muốn đi phải không?”

Tôi giật thót mình, quay người lại nhìn. Chỉ thấy Tiết Vân Phong đang dựa vào giường, ánh mắt rất tinh táo, không hề có vẻ đã uống say chút nào.

Tôi không dám tin nhìn cậu ta, kinh ngạc đến mức nói cũng lắp bắp: “Cậu...cậu...cậu không phải là uống say rồi sao?”

Sắc mặt sầm lại, Tiết Vân Phong trả lời: “Tôi chỉ là muốn say mà thôi.”

Toát mồ hôi, vậy nghĩa là, cậu vừa rồi là giả vờ? Giả vờ thành bộ dạng say để tôi ngốc nghếch nhể nhại mồ hôi đưa cậu về? Vừa nghĩ đến đây tôi liền bị phần, thế là chẳng buồn để ý đến cái gì, chạy lại bên giường cậu ta, nghiêng người bóp cổ cậu ta, lắc lắc, vừa lắc vừa đau đầu như óc nói: “Tiểu tử, cậu sao mà ác độc thế này chứ, cậu có biết là muốn xử lý một kẻ uống say rất lãng phí tinh thần và thể lực không?”

Tiết Vân Phong dưới các móng vuốt của tôi, cơ thể lắc lắc như một con rối, cậu ta không phản kháng, chỉ cup mắt, bình tĩnh nói: “Tôi còn có thể làm thế nào, tôi không say được, chỉ đành giả vờ!”

Tôi dừng tay lại, có chút đau lòng nhìn cậu ta. Tôi đột nhiên nhớ lại lúc Vu Từ Phi vừa mới rời bỏ tôi, tôi cũng thường xuyên đêm đêm mua say, nhưng do gần như miễn dịch với rượu bia, thế là mỗi lần tôi đều uống rất nhiều rượu, rất tinh táo làm kẻ say rượu... Bây giờ nghĩ lại, lúc đó thực sự tôi rất ngốc, ai rời xa ai, làm sao có thể không sống tiếp được chứ!

Tôi rũ bỏ hồi ức, vỗ vỗ vào đầu Tiết Vân Phong, cười nói: “Đứa trẻ ngoan, sau này đừng có uống rượu bừa bãi nữa, có hại cho sức khỏe.”

Tiết Vân Phong hất tay tôi ra, bất mãn nói: “Tôi không phải đứa trẻ!”

Tôi cười: “Trong mắt tôi, cậu chính là một đứa trẻ... Hay là tôi nhận cậu làm con nuôi nhé?”

“Cô...” Tiết Vân Phong giận dữ nhìn tôi, tức đến mức miệng run run, không nói được gì.

Tôi bị bộ dạng của cậu ta làm cho tức cười, véo má cậu ta nói: “Chính thái, cậu đáng yêu quá!”

Tiết Vân Phong quay mặt đi, không thèm để ý đến tôi.

Tôi cầm túi, lại vỗ vỗ đầu cậu ta: “Đứa trẻ ngoan, ngủ ngon nhé, chị phải đi rồi!”

Tiết Vân Phong kéo tay tôi: “Cô... cô có thể ở bên tôi không?”

Tôi quay đầu nhìn đôi mắt to đầy nước của cậu ta, nhất thời một chút sức phản kháng cũng không có. Thế là tôi ngồi xuống bên giường cậu ta, cười hấp dẫn, quyến rũ: “Anh chàng đẹp trai, cậu rất cần người ở cùng sao?”

Mặt Tiết Vân Phong nhất thời đỏ ửng, tôi mới phát hiện, hóa ra trêu đùa tiểu chính thái lại là chuyện thú vị thế này, ha ha.

Tiết Vân Phong nhìn đáng vẻ cười trên sự đau khổ người khác của tôi, cúi đầu, nói nhỏ: “Cô nhìn có vẻ rất vui vẻ mà... Nếu như tôi nói với cô, Giang Ly muốn chia tay với tôi, khi cô sẽ vui hơn nhỉ?”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Ơi Theo Anh Về Nhà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43

Tiết Vân Phong nói với tôi: “Cô nhìn có vẻ rất vui vẻ mà... Nếu như tôi nói với cô Giang Ly muốn chia tay với tôi, có khi cô sẽ vui hơn nhỉ?”

Tôi bất ngờ, suýt chút nữa cắn phải đầu lưỡi: “Khụ khụ, cậu nói cái gì, chia tay?”

Tiết Vân Phong gật đầu, giọng nói có chút mệt mỏi: “Anh ấy không thích tôi.”

Tôi không tin lắm, với sự quan sát của tôi, Giang Ly rõ ràng là rất để ý đến cậu ta. Thế là tôi hỏi: “Chính miệng anh ấy nói với cậu sao?”

Tiết Vân Phong: “Còn cần phải nói sao, tôi có thể nhìn ra được.”

Tôi xua xua tay, an ủi cậu ta: “Cứ coi như anh ấy chính miệng nói, cũng không thể cho đó là thật, huống hồ anh ấy căn bản không hề nói với cậu, cậu cả nghĩ rồi.”

Mắt Tiết Vân Phong sáng lên trong thoáng chốc rồi trở lại bình thường. Cậu ta lắc đầu nói: “Tôi cũng không muốn tự lừa chính mình nữa, tôi luôn cảm thấy Giang Ly, anh ấy ... trong lòng anh ấy có người khác.”

“Hả?” Hóa ra Giang Ly này lại không thật thà như vậy, bắt cả hai tay... Tôi khinh thường anh ta!

Tiết Vân Phong đột nhiên nhìn tôi về ác độc, hung dữ nói: “Nói, có phải là anh ấy thích cô không?”

Tôi sợ hãi lắc đầu: “Anh ta mỗi ngày buộc phải làm một việc, đó là khinh bỉ tôi, anh ta không ức hiếp tôi là may lắm rồi, còn nói thích tôi, quý cũng chẳng tin!”

Tiết Vân Phong gật đầu, rất tán đồng ý kiến của tôi: “Cô nói cũng có lý, tôi cũng cảm thấy dựa vào tài sắc của cô, rất khó hấp dẫn được anh ấy.”

Tôi: “...”

Cổ nén cơn kích động muốn đập chết tiểu chính thái trước mặt, tôi làm như là chẳng liên quan, cười he he, nói: “Đúng vậy, đúng vậy, huống hồ Giang Ly cũng là gay, anh ta thích đàn ông.”

Tiết Vân Phong lại nói: “Nói thật lòng, nếu như anh ấy thích một phụ nữ, tôi cũng không có gì để nói, nhưng mà nếu trong lòng anh ấy có một người đàn ông khác...” Cậu ta nói rồi, ánh mắt lại tối sầm, nhìn thấy vậy, tôi cũng thoáng đau lòng.

Nhưng câu nói: “Trong lòng anh ấy có một người đàn ông khác” của cậu ta thức tỉnh tôi, tôi nhanh chóng nghĩ đến một người, đó chính là đồng chí Vương Khải khiến cho Giang Ly vừa yêu vừa hận. Khụ khụ, Giang Ly sẽ không thật sự di chuyển tình cảm đến Vương Khải chứ?

Trời ơi, Giang Ly di chuyển tình cảm cũng phía tìm một người cùng loài chứ, Vương Khải đó đơn thuần là một củ cà rốt đào hoa trong đầu dây phụ nữ, hy vọng anh ta bị khuất phục bởi một người đàn ông, ngay cả nghĩ bạn cũng đừng mơ đi!

Tôi càng nghĩ chuyện này càng cảm thấy khả nghi, bắt đầu có chút đứng ngồi không yên. Tiết Vân Phong nhảy bén nhận ra sự khác thường của tôi. Cậu ta kéo góc áo tôi, căng thẳng hỏi: “Anh ấy... anh ấy thật sự thích người đàn ông khác?”

“Khụ khụ... chuyện đó...” Tôi có chút khó xử, không biết nên nói với cậu ta như thế nào. Dù gì Giang Ly thích Vương Khải cũng chỉ là do tôi phóng đoán mà thôi, huống hồ đây là chuyện của người khác, tôi cũng không tiện đưa chuyện.

Tiết Vân Phong mở to mắt nhìn tôi, nước mắt đã sắp chảy ra rồi. Cậu ta nói: “Cô có thể nói cho tôi không, rốt cuộc là ai? Tôi chỉ muốn biết, là người như thế nào mới có thể hấp dẫn được anh ấy.”

Tôi nhìn cặp mắt đáng thương của Tiết Vân Phong, cắn răng lại: “Chuyện này... tôi cũng chỉ là đoán mà thôi, không chắc đã là thật.”

Tiết Vân Phong vẫn bình tĩnh: “Cô nói đi, tôi tự biết cân nhắc.”

Tôi: “Cậu chắc là biết Vương Khải? Chính là Phó tổng giám đốc của chúng ta.”

Tiết Vân Phong: “Làm sao mà không biết chứ, khi anh ta mười sáu tuổi, còn lên nhìn chị tôi tắm đo.”

Tôi: “...” Hóa ra lịch sử phong lưu của Vương Khải lại lâu đời như thế.

Tiết Vân Phong cuối cùng cũng phản ứng, cậu ta thất thanh kêu: “Á, không phải cô định nói Giang Ly... anh ấy thích Vương Khải chứ?”

Tôi đau xót gật gật đầu: “Tôi cũng chỉ là phỏng đoán, cụ thể muốn tin hay không thì tùy cậu. Nói thật lòng, tôi cũng chẳng tin, Vương Khải, loại người này tôi cũng không thích nổi, huống hồ con mắt của Giang Ly đòi hỏi cao như vậy... Nhưng mà cũng chưa biết chừng, người biến thái hiển nhiên có thẩm mỹ biến thái, huống hồ Vương Khải nói cho cùng vẫn là một chiếc túi da tốt... Á, cậu làm sao thế?” Tôi đột nhiên phát hiện sắc mặt của Tiết Vân Phong vô cùng xấu, phần nộ đến mất đi lý trí.

Tiết Vân Phong nắm bàn tay thật chặt, trong ánh mắt, nhảy nhót ngọn lửa cháy nguy hiểm. Cậu ta cắn răng nói: “Vương Khải này, dù đồ chị gái của tôi, lại còn đồ bạn trai của tôi, nếu như tôi đây không cho anh ta biết chút biểu hiện, anh ta sẽ không biết được tính khí của bản thiếu gia!” Cậu ta nói rồi, đập bộp một phát xuống chiếc bàn bên cạnh giường, cốc nước trên bàn chịu sự kinh hãi, đổ ngay tại trận, sau đó lần hai vòng, rơi xuống sàn nhà, choang một tiếng, vỡ vụn.

Trái tim nhỏ bé của tôi run rẩy cùng với tiếng đổ vỡ này. Xem ra tiểu thiếu gia này tuy bề ngoài yếu đuối nhưng trên thực tế cũng chẳng phải là loại lương thiện. Thế là tôi run rẩy nói: “Cái đó... thực ra hai người bọn họ cũng không có gì, là Giang Ly yêu đơn phương...”

Thế là Tiết tiểu thiếu gia càng thêm giận dữ, bất bình: “Cái gì mà yêu đơn phương, Vương Khải là muốn nhử mồi, trò này cũ rích rồi!”

Tôi vỗ trán, tiếp tục giải thích: “Thực ra Vương Khải thích phụ nữ, cậu nên hiểu.”

Tiết Vân Phong: “Anh ta ăn nhiều phụ nữ rồi nên muốn ném thử vị đàn ông, loại người này tôi nhìn thấy nhiều rồi!”

“Vậy thì tôi đi trước đây...” Tôi tóm lấy chiếc túi, vẫy vẫy tay với tiểu thiếu gia đang tức giận này, chuồn đi như chạy trốn. Lúc sắp ra đến cửa còn không quên nói thêm một câu: “Tiết Vân Phong đừng để Vương Khải biết Giang Ly là người đồng tính, xin cậu đó.”

Tôi xuống dưới lầu, nhìn thấy chiếc BMW của Giang Ly trước tòa nhà, thế là tôi lật đật chạy đến, kéo cửa xe, chui vào trong.

Trong xe tối om, Giang Ly cũng không bật đèn. Tôi nghiêng mặt đối diện với hình dáng mờ hồ kia, nói: “Anh thực sự không định lên trên xem sao?”

Trong bóng tối, giọng nói của Giang Ly có chút chán nản truyền đến: “Cô nhiều chuyện quá!”

...Mẹ kiếp!

Về đến nhà, Giang Ly giống như đại gia, dựa vào sofa, da mặt cũng không buồn nhướn lên nói với tôi: “Quan Tiểu Yến, đi làm đồ ăn đêm cho tôi, phải là mì trường thọ thật dài, thật dài, thật dài...Nếu như mì không ngon, tôi sẽ ăn cô.”

Cạch!

Thế là Quan nha đầu lặng lẽ chuồn vào trong nhà bếp, ở trong nhà bếp vào lúc hơn một giờ sáng vừa ngáp dài vừa làm mì trường thọ cho đại gia nào đó...Sinh nhật cũng đã qua được hơn một tiếng đồng hồ rồi, anh ăn mì trường thọ làm gì chứ!

Khi tôi bung hai bát mì đặt trên bàn, Giang Ly vỗ vỗ vào đầu tôi về kích lệ, nói: “Cô thật biết quan tâm, biết tôi vẫn chưa ăn tối, làm nhiều như thế này.”

“Cái đó...Giang Ly à...bát còn lại là của tôi...”

Giang Ly chậm rãi từ tốn cắn một miếng mì ở trong hai chiếc bát, tiếp đó nhìn tôi một cái, nói: “Trong tủ lạnh có bánh ngọt, socola mà cô thích ăn nhất.”

Tôi há hốc mồm ngẩn ra nhìn hành vi vô lại này của Giang Ly, quên mất không ngăn cản. Đợi đến lúc anh ta nói cái gì mà bánh ngọt, bánh khọt, tôi mới sực tỉnh, tức giận nói: “Anh có lương tâm hay không vậy?”

Giang Ly chẳng buồn ngẩng lên: “Không có!”

Tôi: “...”

Trong tất cả sự vô sỉ đã từng gặp, chưa từng thấy vô sỉ như thế này! Tôi hận đến mức tê dại cả răng, nhưng chẳng có cách nào làm gì anh ta. Lúc này tôi đành giả vờ đáng thương với anh ta: “Giang Ly, bánh ngọt ăn nhiều sẽ béo, anh hẳn tâm nhìn tôi biến thành kẻ béo sao?” Anh ta nếu như dám nói nhảm tâm, tôi thực sự sợ tôi kích động thì sẽ bung bát mì kia hất vào mặt anh ta.

Giang Ly cuối cùng cũng chịu ngẩng đầu nhìn thẳng vào tôi, nhìn tôi một lượt từ trên xuống dưới, lắc đầu thở dài nói: “Với chỗ thịt kia trên người cô, một người đàn ông nếu như ngủ cùng cô, có lẽ còn không có cảm giác ôm hai cân xương sườn.”

Tôi: “...”

Giang Ly: “Giảm béo không phải ai cũng làm, cô tốt nhất vẫn nên béo lên một chút đi, tôi ghét thứ gầy gò hốc hác, cô như thế này khiến tôi nảy sinh dục vọng ngược đãi cô.”

Tôi: “@#%*!@(&!”

Anh đã rất ngược đãi tôi rồi!

Khi tôi đi vào phòng ngủ, Giang Ly đang nằm nghiêng trên giường, một tay chống đầu, giống như người đẹp ngủ vậy. Anh ta vừa nhìn thấy tôi đi vào phòng, lập tức nhìn tôi, ánh mắt kia dõi theo sự di chuyển của tôi, đến mức khiến trong lòng tôi sợ hãi, tự vấn mình có phải là lại đắc tội với anh ta chỗ nào không.

“Quan Tiểu Yến.” Trong ánh mắt anh ta đầy ý cười kỳ lạ khó hiểu.

“Hả?” Tôi cảnh giác nhìn anh ta, không biết tên này lại muốn làm trò quỷ gì.

“Lại đây”

Thừa lời như thế này sao, lão nương muốn đi ngủ, đương nhiên là phải qua đó rồi. Tôi đi ngang nhiên bước đến bên giường, lật chăn ra rồi chui vào.

Giang Ly đột nhiên áp đến. Hai lòng bàn tay anh ta đặt hai bên cạnh sườn tôi, cúi đầu cười tít mắt nhìn tôi, sau đó chậm rãi nói trong sự kinh sợ quá độ của tôi: “Quan Tiểu Yến, nghe nói cô muốn sinh con?”

Tôi thất kinh, gắng sức đẩy anh ta ra, vừa đẩy vừa nói: “Ai nói vậy? Anh có biết tôi sợ nhất chính là sinh con không!”

Giang Ly lại tóm lấy hai tay của tôi, không để tôi cử động. Anh ta cúi đầu, đỉnh mũi gần như chạm vào mũi của tôi, trong ánh mắt kia có một loại ánh sáng biến thái đang lưu chuyển, dọa tôi sợ đến mức mắt hết hoàn toàn ý muốn đi ngủ. Anh ta đột nhiên cười tí mắt nói: “Quan Tiểu Yến, chúng ta sinh con nhé, sẽ không đau quá đâu.” Hơi thở phả lên mặt tôi, tuy nóng nhưng khiến toàn thân tôi ớn lạnh.

Tôi kinh hoàng sợ hãi nhìn cặp mắt đen láy của anh ta, trong đó còn có thể nhìn được hình bóng phản chiếu của tôi, nhưng mà vì hơi tối, tôi nhìn không rõ lắm. Loại không khí kỳ quái như thế này khiến tôi cảm thấy ngột thở, thế là tôi run rẩy nói: “Giang Ly, anh điên rồi sao?”

Giang Ly: “Chồng có quyền lợi và nghĩa vụ để vợ sinh con.”

Tôi: “Vậy chúng ta ly hôn nhé, việc sinh con không thể thương lượng.”

Giang Ly nhướn mày: “Cô không muốn sinh con với tôi?”

Tôi trừng mắt, nói thẳng thừng: “Không muốn!” Sinh con là một sự việc rất đáng sợ, kẻ ngốc mới muốn!

“Thực ra tôi cũng không muốn.” Giang Ly nghiêng người nằm xuống, không còn trấn áp tôi.

“Nếu như sinh được một đứa con ngốc như cô, vậy thì không hay rồi.”

Khốn kiếp, còn tốt hơn là sinh được một đứa biến thái!

Giang Ly: “Đương nhiên tôi càng không muốn cùng sinh con với một khúc xương sườn.”

Thực ra anh muốn sinh con cùng một người đàn ông!

Giang Ly: “Cô nguyên rủa tôi gì đó?”

Tôi: “Không có...”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Ơi Theo Anh Về Nhà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44

Ngày hôm sau, tôi vừa ngủ dậy, nhìn thấy kim đồng hồ hẹn giờ trên đầu giường đã chín rưỡi, tôi dần ra, cầm nó lên lắc lắc, chiếc đồng hồ hẹn giờ này hỏng rồi sao?

Lúc này, Giang Ly đi vào phòng, nhìn thấy tôi đang cầm đồng hồ hẹn giờ giẫy vò, thần nhiên nói: “Chào buổi sáng. Đúng rồi, chuông đồng hồ của cô kêu, tôi giúp cô tắt đi rồi.”

Tôi phẫn nộ: “Anh...”

Giang Ly từ tốn nói: “Còn nữa, điện thoại của cô ngoài phòng khác, vừa rồi có kêu, tôi cũng giúp cô tắt rồi.”

Tôi vò vò tóc, nói với chính mình đây không phải là sự thật, không phải là sự thật... nhưng Giang Ly biến thái thế này, vậy nhất định là sự thật rồi! Thế là tôi phẫn nộ nhìn Giang Ly: “Anh rốt cuộc muốn làm gì, anh có biết là như thế này tôi sẽ bị trừ lương không!?”

Giang Ly: “Không sao, cô bị đuổi mới tốt đó.”

Tôi nhặt gối lên ném về phía anh ta, mẹ kiếp, vừa mới sáng sớm đã làm tôi tức rồi!

Giang Ly đón lấy chiếc gối, ném lên giường, sau đó mặt không chút biểu cảm nói: “Mau dậy đi, tôi mua đồ ăn sáng rồi... đương nhiên cô có thể không ăn.”

Thiện tai, tôi dựa vào cái gì mà không ăn chứ?

Khi Giang Ly đưa tôi đi làm, tâm trạng của tôi vô cùng nặng nề. Nói thực lòng, không phải là tôi chưa từng đi làm muộn, chỉ là đến muộn gần hai tiếng đồng hồ, nghe mà sồn tóc gáy.

Giang Ly cho xe dừng trước cửa công ty tôi, nghiêng đầu nhìn sắc mặt không tốt của tôi nói: “Quan Tiểu Yến, công việc này đối với cô quan trọng như

vậy sao?”

“Thừa lời.” Đây chính là bát com của tôi. Nói rồi, tôi cũng không để ý đến anh ta, nhanh chóng xuống xe.

Giang Ly hạ cửa kính xe, nói ở phía sau lưng tôi: “Hay là ở đây có người quan trọng?”

Tôi cũng không quay đầu lại, chẳng thèm để ý đến anh ta, con người này kỳ lạ đến mức không hiểu được.

Tôi đi đến trước cửa phòng làm việc của Vương Khải, tưởng tượng biểu cảm đáng đánh của anh ta muốn trừ tiền lương của tôi, run rẩy gõ cửa... Không có người đáp.

Tôi vừa định gõ tiếp thì bên trong đột nhiên có người đi ra, suýt chút nữa thì đâm sầm vào tôi. Tôi lùi lại mấy bước, đứng vững lại nhìn, hóa ra là Tiết Vân Phong. Đứa trẻ này xem ra sắc mặt cũng chẳng tốt gì, thế là tôi cũng không dám chọc vào cậu ta.

Tiết Vân Phong gật đầu với tôi một cái, hất cánh cửa, sau đó nghiêm mặt rời đi. Tôi nhìn theo bóng lưng của cậu ta không kìm được cảm thán, tiểu mỹ nam này khi tức giận cũng thật là khiến người ta run sợ, khí thế đó, khụ khụ...

Tôi đang tự cảm thán về khí thế của Tiết Vân Phong, cửa phía sau đột nhiên lại mở ra. Tôi quay đầu, nhìn thấy Vương Khải đứng ở cửa. Sắc mặt cũng không tốt, anh ta nhìn tôi chằm chằm. Tôi lập tức run rẩy cười cười với anh ta, vừa muốn nói thì Vương Khải lại lên tiếng trước: “Thư ký Quan, cô đã nói cái gì với Tiết Vân Phong?”

Tôi run run, không phải chứ? Tiết Vân Phong, cậu đã khai ra tôi rồi?

Vương Khải thấy tôi không nói, hùng hổ hăm dọa: “Thư ký Quan, tôi không trêu, không ghẹo cô, vì sao cô nói với Tiết Vân Phong tôi dụ dỗ người đàn ông của cậu ta?!”

Quả nhiên, Tiết Vân Phong, con người này, thật sự không thể tin tưởng! Tôi lừ mắt, nhanh nhẹn chữa lộn lành thành lộn què nói: “Đầu có, tôi chỉ cảm thấy Giang Ly có khả năng thích anh...”

Vừa nói đến đây, Vương Khải đột nhiên cười lớn, tôi giật thót mình, hoang mang nhìn anh ta. Anh ta lôi tôi vào phòng làm việc, đóng cửa lại, sau đó dựa vào cửa, hai tay khoanh trước ngực, cười hi hi nhìn tôi.

Tôi chợt dạ: “Sao... sao vậy? Tôi thực sự không nói gì khác...”

Khóe mắt Vương Khải mang ý cười khiến người ta hoàn toàn không tưởng tượng được anh ta vừa rồi vẫn còn trong con thịnh nộ. Anh ta nhìn tôi, cười nói: “Quả nhiên là cô nói.”

Trong đầu tôi tối đen, chết rồi, tôi bị lừa rồi! Loại trò này cũ rích rồi, lại khiến người ta không đề phòng... Giang Ly cũng từng dùng nó để lừa Tiết Vân Phong.

Vương Khải trầm tư một lát, đột nhiên vỗ vào sau gáy, sung sướng ngộ ra: “Tôi nói rồi mà, chồng của cô không bình thường, hóa ra anh ta là gay? Còn là bạn trai của Tiết Vân Phong.

Tôi không nói gì, chết rồi, anh ta biết hết rồi... Sao tôi lại ngốc như thế chứ!

Lúc này, Vương Khải một tay chống cằm, giống như nhà trinh thám đang trầm tư suy nghĩ, sau đó tự nói với mình: “Nhưng mà anh ta lại là gay, vì sao cô còn kết hôn với anh ta? Cô thiếu tiền ư? Hình như là thế, nhưng vấn đề này dễ giải quyết. cô bị anh ta uy hiếp? Có khả năng, gay đều rất khó nói chuyện về vợ... Bất luận cô là vì thiếu tiền hay là bị anh ta uy hiếp, tôi đều có thể giải cứu cô thoát khỏi biên khổ, đúng, chính là như thế này.” Anh ta đột nhiên ngẩng lên, hai tay đặt lên vai tôi, cúi đầu nhìn vào mắt tôi, vỗ cùng chân thành mà trinh trọng nói: “Tiểu Yên Yên, tôi quyết định rồi, tôi phải giải cứu cô.”

Tôi ngẩn ra, sững sờ nhìn anh ta, nghi hoặc nói: “Giải cứu cái gì?”

Vương Khải hiếm khi cười rạng rỡ, nói: “Tôi biết cô thực ra không muốn lấy Giang Ly, có khó khăn gì, chỉ cần tìm lãnh đạo. Nói đi, cô muốn tôi làm gì?”

Tôi đẩy cánh tay anh ta ra, cười cười với anh ta, nói: “Tôi muốn anh quên hết những lời vừa mới nói đi, chỉ như vậy.”

Vương Khải rõ ràng rất kinh ngạc: “Tôi không nghe nhầm chứ? Anh ta là một người đồng tính đó!”

Tôi: “Thì sao chứ?”

Vương Khải: “Anh ta không thể mang lại hạnh phúc cho cô.”

Tôi: “Tôi chẳng cần.”

Vương Khải: “Vậy vì sao cô kết hôn với anh ta?”

Tôi: “Tôi không muốn kết hôn, lại không thể không kết hôn, sau đó thì kết hôn.”

Vương Khải mở to mắt nhìn tôi: “Như thế này cũng được? Vậy vì sao cô không tìm tôi chứ, nói chưa biết chừng tôi còn quen biết cô sớm hơn anh ta.”

Tôi: “Tôi cảm thấy lấy gay an toàn hơn một chút so với việc lấy một con sói háo sắc.”

Vương Khải cười nói: “Tiểu Yến Yến, cô đừng nói như vậy mà, tôi đối với cô dù gì cũng là một lòng một dạ.”

“Vương Phó tổng, anh nghỉ đi. Không có chuyện gì nữa, tôi đi trước đây.” Nói rồi, tôi muốn rời đi.

Vương Khải đứng chắn trước cửa, anh ta thu nụ cười lại, nói: “Cô thực sự không dự định cân nhắc đến tôi?”

Tôi cau mày: “Câu này đã hỏi bao nhiêu lần rồi, anh không mệt à?”

Vương Khải cúi xuống, một lát sau nói: “Lần này là thật sự.”

Tôi đột nhiên nhớ lại lần trước ở vũ hội hóa trang, lúc đó biểu hiện của anh ta còn nghiêm túc hơn bây giờ, kết quả là? Cho nên lời của Vương Khải này, bạn mãi mãi đừng coi là thật, đặc biệt là khi nói chuyện tình cảm. Thế là tôi vỗ vai anh ta một cái, nói: “Được rồi, tôi biết rồi, vậy thì tôi đi trước đây, có chuyện gì anh cứ gọi tôi, Vương Phó tổng.”

Tôi đi ra khỏi phòng làm việc của Vương Khải chưa được mấy bước, anh ta đột nhiên ở phía sau gọi tôi lại. Anh ta nói: “Quan Tiểu Yến, thực sự hai chúng ta có thể thử yêu đương.”

Tôi chẳng buồn quay đầu lại: “Bỏ đi, tôi còn muốn sống thêm mấy năm nữa.”

Sau buổi sáng đó, Vương Khải chẳng khác chút nào so với bình thường, vẫn cái bộ dạng công tử đào hoa bốn cột với đời, đương nhiên là ngoại trừ khi làm việc. Anh ta cũng thường trêu đùa tôi, đối với chuyện này tôi cũng đã quen rồi, chẳng buồn để ý. Tôi nghĩ, người mặt dày như tôi, thực sự không còn nhiều nữa.

Đến cuối năm, các cấp lãnh đạo của công ty mở hội nghị tổng kết cuối năm, rồi cùng nhau đi đến một nhà hàng nào đó ăn cơm. Khi bắt đầu bữa cơm này còn rất nghiêm túc, rất long trọng, sau đó thì chỉ toàn là chạm cốc chúc rượu, bất luận người Trung Quốc nói gì, trên bàn rượu đều thấy rõ bản chất, điều này có thể lý giải. Điều tôi không thể lý giải được là, vì sao luôn có người đến kính rượu tôi. Sau đó, tôi đột nhiên nhớ đến một câu cổ ngữ, cái gì mà “một người đắc đạo, gà chó thăng thiên”, xem ra tôi chính là gà chó của Vương Khải, người khác khách sáo đối với tôi cũng toàn là nể mặt anh ta.

Xem ra lãnh đạo chính là lãnh đạo, tuy người lãnh đạo này khiến tôi thực sự không thể tôn kính.

Tuy tôi có thể chất miễn dịch với rượu bia, nhưng chúng ta không thể không thừa nhận, thứ này thực sự rất khó uống, mãi mãi không thể có được sự thoải mái như Coca, sinh tố. Nếu như không phải là có tâm sự thì uống như thế nào cũng vẫn khó chịu như vậy. Được rồi, tuy tôi uống không say nhưng tôi có thể giả vờ say. Tôi diễn kịch không tốt nhưng mà giả say thực sự rất thành công, không kém gì so với tiêu mỹ nam Tiết Văn Phong.

Thế là sau khi uống mấy cốc, tôi liền rên rỉ bò lên bàn không chịu dậy, tôi uống say thế này, làm sao đây!

Người uống say chẳng biết trời đất là gì, không thể chủ động yêu cầu đi về, vì vậy tôi đành ngoan ngoãn bò lên bàn giả vờ ngủ, mọi người cũng chẳng để ý đến sự tồn tại của người thừa thãi như tôi, tiếp tục chén chú chén anh. Vương Khải cũng coi là còn có lương tâm, anh ta cũng uống khá nhiều rồi, liền lôi tôi dậy, cáo biệt mọi người, đi ra ngoài. Tôi giả vờ say, mắt mờ màng quay đầu nhìn lại, phát hiện những người tinh táo tại bữa tiệc, mười người thì có tám, chín người nhìn chúng tôi với ánh mắt không bình thường. Ai da, con người thời buổi bây giờ làm sao mà không thuần khiết như vậy chứ...

Vương Khải móc chìa khóa ra muốn đi lấy xe, tôi sống chết không đồng ý, ôm lấy cột của nhà hàng không chịu buông, hét lớn: “Không muốn, không muốn, lái xe sau khi uống rượu là phạm luật!” Thiện tại, anh không cần mạng nhưng mà tôi cần đó.

Vương Khải cười he he, xoa xoa đầu tôi, nói: “Không sao, trong thành phố chỉ có chuyện kẹt xe chết người, không có đâm xe chết người.”

Tôi diễn xuất hoàn mỹ rất tốt về cố chấp của một kẻ say rượu, ôm lấy cột ngang cổ, cái cũng nói không được.

Vương Khải chẳng biết làm thế nào, đánh cất chìa khóa, diu tôi đi bắt taxi. Anh ta một tay kéo cánh tay tôi, một tay đỡ vai tôi, gần như đem kéo cả người tôi vào trong lòng. Tôi rất không hài lòng với tư thế này, nhưng lại cân nhắc đến bây giờ tôi đang là một kẻ say, thế là đành nhẫn nhịn không phản kháng.

Tôi dựa vào lòng Vương Khải, lảo đảo đi đến bên đường, vừa đi vừa nói đứt quãng: “Đưa... đưa tôi về nhà...”

Giọng nói của Vương Khải từ trên đỉnh đầu tôi vang lên: “Được, được, được, biết rồi. Cô đã say thành như thế này rồi còn biết đề phòng tôi.”

Tôi sợ anh ta nhìn ra khe hở, đành nói năng linh tinh một hồi.

Vương Khải nhét tôi vào trong taxi, nói với lái xe địa chỉ nhà tôi, lúc này tôi mới thấy yên tâm trở lại. Nói thật lòng con người Vương Khải này, tôi cũng không thể nói đạo đức anh ta khiếm khuyết, chỉ có thể nói, tư tưởng của con người này phóng khoáng quá mức, dường như từ trước đến nay anh ta chưa từng coi truyện lên giường cùng phụ nữ là chuyện nghiêm chỉnh, hơn nữa trong ý thức của anh ta hình như những người phụ nữ khác cũng nên nghĩ như vậy. Bởi vậy hôm sau tôi thật sự là không thể không đề phòng anh ta, nhờ đâu sau khi uống say liền nổi thú tính, đôi chỗ cần chọn lựa đồ ăn thì sao?

Vương Khải nhét tôi vào trong xe rồi cũng ngồi vào, sau đó giữ tôi trong lòng anh ta. Tôi vùng vẫy cử động, anh ta lại ấn tôi nói: “Đừng động đấy, tôi sợ cô bị đập đầu.”

Lý do của anh ta chính đáng như vậy, tôi cũng cảm thấy mình có chút đạo đức giả. Thế là tôi đành ngoan ngoan dựa vào lòng anh ta, nhắm mắt lại giả vờ ngủ.

Vương Khải gạt gạt chỗ tóc trước trán tôi, đột nhiên hỏi nhỏ: “Tiểu Yến Yến, người cô yêu nhất là ai?”

Tôi hàm hồ đáp lại: “Mẹ tôi”

“He he, thật là một đứa con hiếu thuận, tôi thích.” Anh ta nói, lại xoa xoa tóc tôi.

Vương Khải lại nói: “Tiểu Yến Yến, tôi không thể hôn cô, vậy thì ai có thể?”

Tôi: “Mẹ tôi”

Vương Khải: “Trừ mẹ cô ra?”

Tôi: “Quả xoài.”

Vương Khải: “Quả xoài là ai? Bạn trai của cô?”

Tôi: “Quả xoài là bạn trai của quả cam.”

Vương Khải: “Quả cam lại là ai? Bạn tốt của cô?”

Tôi: “Ừ.”

Vương Khải: “Cô lại đi cướp bạn trai của bạn tốt?”

Tôi: “Ừ, bọn nó không để ý.”

Vương Khải: “Bạn bè của cô là đám người gì vậy?”

Tôi: “Bọn nó đều là chó con, rất đáng yêu.”

Im lặng.

Một lát sau, Vương Khải lại nói: “Tiểu Yến Yến, Giang Ly có thể hôn cô không?”

Tôi: “Không thể.”

Vương Khải: “Vậy Vu Tử Phi thì sao?”

Tôi: “Không thể.”

Vương Khải: “Tiết Vân Phong thì sao?”

Tôi: “Có thể.”

Vương Khải: “Cô thích Tiết Vân Phong?”

Tôi: “Ừ, cậu ta là con nuôi của tôi.”

Lại lần nữa im lặng.

Suốt cả đoạn đường, tôi và Vương Khải trao đổi những đoạn đối thoại chẳng có ý nghĩa này, tôi hàm hồ đáp lại những câu hỏi của anh ta, gắng sức khiến anh ta tin là tôi đã say rồi, hy vọng anh ta nhanh chóng hoàn thành chuyện đưa tôi về nhà.

Tôi cảm thấy ở lâu với Giang Ly cũng có chỗ tốt, ít nhất thì kỹ năng diễn của tôi thực sự tiến bộ không ít.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Ông Theo Anh Về Nhà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45

Taxi dừng lại dưới lầu nhà tôi. Tôi mở cửa xe, loạng choạng đi ra. Thiện ta, giả vờ say cả đoạn đường, lão nương cuối cùng cũng được giải thoát rồi.

Vương Khải lại đi lên cùng tôi, đỡ lấy vai tôi, nói: “Tôi tiễn cô lên trên.”

Tôi thử tránh anh ta, nhưng mà bất luận tránh thế nào, hai tay của anh ta luôn đặt trên vai tôi, tôi tức giận, mặc cho anh ta đỡ, thực ra giống lời hơn, lên trên lầu.

Chúng tôi đứng trước cửa nhà tôi, Vương Khải một tay đỡ tôi, một tay ấn chuông cửa. Tôi muốn nói tôi có chìa khóa, nhưng tôi đang là một kẻ say, đương nhiên không thể làm chuyện tinh táo như thế này, thế là nhắm mắt chẳng nói gì cả. Đợi đến khi Vương Khải ấn chuông rất lâu, bên trong không có ai trả lời, tôi còn khóc lóc, gắng sức đập vào cửa mấy cái, lớn tiếng nói: “Giang Ly, mở cửa cho tôi!” Tiếp đó giả vờ say, vậy cũng là say rồi, Giang Ly không dám để một kẻ say rượu như thế này đâu.

Vẫn không có người trả lời, xem ra Giang Ly thực sự không có nhà rồi. Vương Khải cúi đầu nhìn tôi, hỏi: “Tiểu Yến Yến, cô có chìa khóa không?”

Tôi giống như kẻ ngu ngốc cười cười với anh ta, sau đó sờ thấy chìa khóa.

Nụ cười trên mặt của Vương Khải rất kỳ quái, không biết đang tức giận hay đang nhịn cười.

Anh ta nhận lấy chìa khóa, mở cửa, sau đó đỡ tôi vào phòng khác.

Vương Khải đặt tôi xuống sofa, rồi ngồi xuống bên cạnh tôi.

Tôi đá đá chân anh ta, cười hi hi với anh ta, nói: “Tốt nhất anh về nhanh đi, chồng của tôi rất nhớ nhưng anh đó.”

Vương Khải lại mỉm cười: “Tôi cũng rất nhớ nhưng cô đó.”

Tôi không nói, dựa vào sofa, nghỉ ngơi nhắm mắt. Xem ra tôi không để ý đến anh ta, anh ta tự thấy vô vị, sẽ rời đi nhỉ?

“Tiểu Yến Yến, chồng cô không có nhà.”

“Tiểu Yến Yến, cô không cảm thấy chúng ta thực sự có thể làm chút gì sao?”

Tôi không nói gì. Tôi không tin tên này lại có gan lớn như vậy, dám làm gì tôi ngay trên địa bàn của tôi.

“Tiểu Yến Yến, cô không nói gì chính là biểu thị đồng ý?”

Tôi không nhịn được nữa nói: “Anh không sợ Giang Ly cường X anh ư?”

Vương Khải không nói gì. Tôi có chút kỳ quái, mở mắt giật thót mình, khuôn mặt của Vương Khải kia gần trong gang tấc, môi của anh ta gần như dính lên gò má tôi. Tôi kinh ngạc, duỗi tay ra đẩy anh ta, anh ta lại vòng ôm lấy tôi, giữ chặt tôi trong lòng, mặc tôi dùng sức thế nào, cũng không ảnh hưởng đến anh ta.

Vương Khải ôm chặt tôi, dụi dụi cằm lên hõm vai tôi, sau đó anh ta kề vào bên tai tôi, thấp giọng nói: “Vi em, anh chẳng sợ gì cả.” Nói xong, anh ta khẽ cắn một cái vào vành tai tôi.

Tôi giật mình một cái, vùng vẫy trong lòng anh ta nói: “Anh bỏ tôi ra, bỏ tôi ra!”

Vương Khải lại nhấc một chân lên, giữ chặt hai chân đang quẫy đạp của tôi, sau đó anh ta tóm lấy hai cánh tay tôi, ngẩng đầu nhìn vào mắt tôi, ánh mắt đỏ sáng rừng rực, ngọn lửa nguy hiểm bùng cháy. Giọng nói của anh ta có chút cấp thiết, lại có chút khàn khàn: “Tiểu Yến Yến, anh yêu em, anh yêu em, em có biết không?”

“Thả tôi ra!”

“Xin lỗi, anh không khống chế được mình nữa.”

Vương Khải, anh thả tôi ra, chúng ta là bạn mà!”

“Chúng ta không phải là bạn, Tiểu Yến Yến, anh yêu em, anh thực sự yêu em!” Anh ta nói, cúi đầu hôn lên cổ tôi, từng cái từng cái, không nặng không nhẹ. Tôi nghe thấy tiếng thở nặng nề rối loạn của anh ta, càng lúc càng sợ hãi.

“Vương Khải, anh thả tôi ra, tôi cầu xin anh!”

Vương Khải giống như không nghe thấy vậy, thuận theo cổ của tôi hướng xuống dưới, anh ta cời khuy áo tôi, mơn man lên xương quai xanh của tôi. Tôi

muốn đẩy anh ta ra, nhưng tay đã bị giữ chặt rồi, tôi muốn đạp anh ta ra, nhưng mà chân bị ép chặt rồi. Thế là sự vùng vẫy của tôi thành vô ích.

Tôi cảm thấy Vương Khải còn kích động hơn so với vừa rồi, một tay khác của anh ta thuận theo eo tôi, hướng xuống phía dưới, thò vào trong y phục của tôi, xoa xoa làn da, sau đó giữ lấy khuy áo ngực của tôi.

Tôi nhắm mắt lại, run rẩy nói: “Được rồi, Vương Khải, anh muốn làm gì cũng được. Nhưng sau hôm nay, chúng ta sẽ là người xa lạ.” Với loại người mãi chỉ dùng phần thân dưới để suy nghĩ, tôi thực sự không thể làm bạn được.

Vương Khải dừng lại. Anh ta đứng thẳng người, cúi mắt nhìn tôi. Ánh mắt đó giống như là có chút tổn thương. Cảm giác sai, nhất định là cảm giác sai... Người thực sự bị tổn thương là tôi, được chưa nào!

Vương Khải thả lỏng sự áp chế với tôi, còn giúp tôi chỉnh sửa trang phục. Anh ta cười khổ nói: “Tiểu Yến Yến, em cũng thật biết cách đối phó với anh.”

Tôi run rẩy, cảnh giác nhìn anh ta, không nói. Tuy anh ta dường như định buông tha cho tôi nhưng tôi vẫn chưa bình tĩnh lại được, dù gì vừa rồi anh ta suýt chút nữa thì đem tôi...

“Em không cần phải nhìn anh như vậy, yên tâm đi, anh sẽ không cưỡng bức em.” Anh ta nói rồi, mỉm cười với tôi như có vẻ mát mẻ rồi, đứng dậy.

Vương Khải quay người muốn rời đi, nhưng anh ta vừa mới quay người đi, liền dừng lại.

Tôi cho rằng anh ta hối hận rồi, lập tức ôm gối trước ngực, cảnh giác nhìn anh ta.

Anh ta nhìn cửa phòng khách, ánh mắt nặng trĩu.

Tôi nhìn theo ánh mắt của anh ta, nhất thời cảm thấy một dòng điện từ trên trời giáng xuống, khiến cho tôi bàng hoàng, sững sờ, không động đậy nổi.

Giang Ly...

Anh ta... anh ta... anh ta... sao mà lại xuất hiện, hơn nữa lại không phát ra một tiếng nào?

Giang Ly dựa vào cửa phòng khách, hai tay khoanh trước ngực, vô cùng nhàm chán nhìn về bên này, thần thái kia phải gọi là lười nhác. Anh ta nửa cười nửa không nhìn tôi một cái, rồi lại nhìn Vương Khải, nhướn mày nói: “Sao không tiếp tục nữa?”

Thiện tai, hóa ra anh đứng ở đây đợi xem kịch sao? Trong lòng tôi trào lên lửa giận, tiếp đó cười nhạt nói: “Liên quan gì đến anh!”

Vương Khải cúi đầu nhìn tôi, dịu dàng cười cười, nhỏ nhẹ nói: “Anh đi trước đây.” Anh ta nói rồi, cầm áo khoác, đi ra ngoài.

Khi đi đến cửa phòng khách, Vương Khải nhìn Giang Ly một cái, mỉm cười nói một câu: “Quản tốt Tiết Vân Phong của anh đi.”

Một câu nói khiến sắc mặt Giang Ly vô cùng khó coi.

Tôi cảm thấy Giang Ly sợ hãi câu nói này như vậy là bởi vì câu nói này của Vương Khải đã biểu hiện lập trường rất kiên định: Anh ta không hề có ý gì với Giang Ly!

Trời ơi, Giang Ly, anh không phải thật sự thích Vương Khải chứ...

Chân tướng sự việc bộc lộ đột ngột quá, tôi cảm thấy hơi đau đầu.

Giang Ly xịu mặt, từng bước, từng bước đến gần tôi. Mỗi một bước, đối với Giang Ly chỉ là một bước nhỏ, còn đối với tôi lại là mỗi bước thật lớn, hủy diệt thần kinh của tôi.

Để di chuyển sự chú ý của Giang Ly, tôi quyết định phải lên tiếng áp đảo trước. Thế là tôi cười hi hi với Giang Ly hai tiếng, cố làm ra vẻ nhẹ nhàng, thoải mái nói: “Giang Ly, anh về nhà khi nào vậy?”

Giang Ly nhìn tôi, cười đáp: “Tôi vẫn ở nhà mà.”

Tôi ghen ghen, tiếp đó tức giận nói: “Vậy vì sao anh không mở cửa cho tôi?”

Giang Ly biểu hiện vô tội: “Cô chẳng phải có chìa khóa sao?”

Tôi... tôi chẳng nói được gì.

“Huống hồ...” Giang Ly nhìn quét qua tôi một cái từ trên xuống dưới. “Tôi muốn xem kịch.”

Cười trên sự đau khổ của người khác, khoanh tay đứng nhìn, ngồi xem lửa cháy... tức chết mất thôi! Tôi nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Vậy... anh không định giúp tôi sao?” Tôi dù gì suýt nữa đã bị cưỡng X rồi, á á á á á...

Giang Ly thần nhiên nói: “Tôi muốn xem xem, cô có cự tuyệt anh ta không.”

Tôi hiểu rồi. Anh chẳng qua là muốn xem xem tôi có phá hỏng chủ ý của Vương Khải không, nói hàm súc như vậy làm gì chứ! Nghĩ đến đây, tôi cười hi hi nói: “Tôi đương nhiên sẽ cự tuyệt anh ta, tôi làm sao lại không cự tuyệt anh ta chứ...” Tôi chẳng muốn làm tình địch của Giang Ly, đáng sợ quá!

Đối với câu trả lời của tôi, Giang Ly dường như có chút hài lòng. Lúc này thần thái của anh ta dịu dàng hơn một chút, lông mày cũng dần ra. Nhưng mà anh ta lại nhìn tôi một lát, đột nhiên híp mắt lại, cắn răng nói: “Quan Tiểu Yến, lập tức đi tắm rửa cho tôi.”

Tôi ngẩn ra, chưa phản ứng: “Hả?”

“Hôm nay không tắm rửa sạch sẽ thì đừng có mong bò lên giường của tôi!” Giang Ly nói rồi, giũ áo mà đi.

Tôi lắc lắc đầu, đồ thần kinh, chẳng hiểu làm sao cả, không thể hiểu được!

Lúc tắm rửa, nhớ đến Vương Khải, trong lòng tôi chẳng biết thế nào. Con người này, nếu như anh ta thực sự thích tôi thì làm sao? Nhưng mà tôi lại cảm thấy cái loại suy nghĩ này của mình là quá yêu bản thân, Vương Khải là ai chứ, thiếu gia đào hoa ở trong cả triệu bông hoa, một chiếc lá chưa chạm được đến người. Bác ái là khẩu hiệu của anh ta, đào hoa là bản chất của anh ta, loại người này từ trước đến nay chỉ nói đến tình không nói yêu, huống hồ là với một người phạm như tôi?

Cả nghĩ rồi, cả nghĩ rồi, Quan Tiểu Yến, cô thật cả nghĩ rồi. Đừng có đem mình làm một cây hành, ai lấy tôi đi ngâm giấm chứ...

Nghĩ đến đây, tâm trạng tôi lập tức thư thái vô cùng, tôi ư ử hát, đi ra khỏi phòng tắm.

Giang Ly đã ngủ rồi. Tôi biết hôm nay tâm trạng anh ta chẳng ra sao cả, sợ làm ồn ảnh hưởng đến anh ta, sau đó bị anh ta tìm có bức hại. Thế là tôi nhẹ chân nhẹ tay trèo lên giường, kéo chăn ra, định chui vào.

Giang Ly đột nhiên với tốc độ nhanh như sấm sét khiến người ta không kịp bịt tai, ngồi dậy, sau đó ấn tôi... xuống giường.

Tôi có chút hoảng hốt, không phản ứng lại được. Vốn dĩ nên là chặn ép lên tôi, bây giờ biến thành tôi ép lên chăn, mà Giang Ly... ép trên người tôi...

Tôi nhìn cặp mắt Giang Ly hơi hơi nheo, nhưng tuyệt đối vẫn đang mở kia, điều này nói rõ anh ta không phải bị mộng du. Nếu như không phải là mộng du, tên biến thái này lại muốn làm gì?

Tôi hơi run, đang muốn nói thì Giang Ly lại lên tiếng trước. Anh ta hơi hơi nhếch khóe môi, giọng nói trầm thấp: “Tắm sạch sẽ rồi chứ?”

Giọng của Giang Ly vẫn rất hay, nhưng mà bây giờ tôi không có thời gian để thưởng thức giọng nói của anh ta, mà hơi ngẩn ra, vô cùng nghe lời, gật đầu nói: “Tắm...tắm sạch sẽ rồi.” Địch bất động, tôi bất động, đương nhiên, thực ra tôi cũng chẳng thể động dậy được...

Khóe miệng của Giang Ly càng cong hơn, trong ánh mắt lấp lánh vinh quang lưu chuyển khiến người ta khó có thể lý giải. Anh ta nhẹ nhàng cúi đầu, tôi nhìn thấy hàng mi dài và dày của anh ta kia càng lúc càng gần, đến mức tôi có thể nhìn thấy rõ từng sợi, từng sợi. Tôi rất căng thẳng, căng thẳng đến mức có thể nghe thấy được nhịp tim của chính mình, rất kịch liệt.

Có lẽ là tôi nhầm rồi, Giang Ly hình như cũng rất căng thẳng (anh ta căng thẳng cái gì), hơi thở chẳng bình thường của anh ta đang phủ lên mặt tôi, thế là mặt tôi bị hơi thở ồm ồm của anh ta nung đến mức có chút nóng rực.

Bầu không khí khiến người ta không thể suy nghĩ nhưng rất khó thở này duy trì không đầy nửa phút nữa, nhưng tôi lại cảm thấy nó kéo dài như cả thế kỷ. Cuối cùng, Giang Ly lên tiếng phá tan sự im lặng.

Anh ta nói: “Vậy thì để tôi kiểm tra một chút nhé!”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Ơi Theo Anh Về Nhà* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46

Giang Ly nói: “Vậy thì để tôi kiểm tra một chút nhé!”

Lúc này đầu óc của tôi như bị dính keo vậy, mơ hồ, tôi không rõ anh ta đang nói gì.

Sau đó Giang Ly dùng hành động để làm đáp án giải thích cho tôi.

Anh ta đột nhiên cúi đầu, giữ chặt môi tôi, mon man, cắn cắn. Cảm giác đau đón trên bờ môi truyền đến, tôi thất kinh, gắng sức đẩy anh ta ra, nhưng bị

anh ta giữ chặt cánh tay, cố định lên trên đầu. Sau đó, anh ta nhấc chiếc chân dài lên, kẹp giữ hai chân tôi, khiến tôi không động đậy được.

Tôi sống chết cắn chặt răng, tròng mắt đến mức nhãn cầu như sắp rơi ra ngoài... Tôi nghĩ phương thức này cũng biểu đạt sự bất mãn của tôi, ngoài cách này ra, thực sự không còn biện pháp nào khác nữa.

Nhưng mà phương thức này đối với Giang Ly lại không có tác dụng gì, lúc này anh ta đang nhắm mắt, không nhìn tôi. Anh ta hơi chau mày, lông mi dài khẽ run, thế là trái tim tôi cũng run rẩy theo.

Giang Ly đột nhiên thả lỏng miệng tôi, ngẩng lên nhìn tôi. Tôi cho rằng anh ta cuối cùng cũng bình thường lại rồi, đang đợi anh ta buông tôi ra, không ngờ rằng anh ta lại nói: “Ngaoan, há miệng ra.”

Giọng nói rất nhẹ, mang theo chút khàn khàn mê hoặc. Lúc này thần trí tôi rất tỉnh táo, dù cho không tỉnh táo cũng đã bị anh ta dọa cho tỉnh táo rồi. Tôi không nghe lời anh ta, mà lại giận dữ nhìn anh ta, miệng mím chặt hơn. Cảm giác muốn mắng chửi thậm tệ nhưng lại không thể không mím chặt miệng lại kia sắp ép tôi phát điên rồi.

Giang Ly nghiêng nghiêng nhếch khóe miệng, duỗi tay nhẹ nhàng chọc vào nách tôi một cái, thế là tôi không kìm được cười lên. Cái cười không liên quan đến tâm trạng này là do tôi sợ buồn, rất sợ... Giang Ly, anh bị ôi quá!

Giang Ly không đợi tôi có phản ứng, đúng lúc tôi cười, nhanh chóng cúi đầu, kẹp chặt môi tôi, đầu lưỡi lườn vào trong vòm miệng tôi, quần lấy đầu lưỡi của tôi.

Giang Ly, anh là tên khốn nạn, khốn nạn!

Tôi vừa kinh hãi, vừa sợ, còn rất xấu hổ, giận dữ. Tôi không biết vì sao Giang Ly lại đột nhiên nổi thú tính, cũng không biết vì sao anh ta lại đột nhiên có hứng thú với phụ nữ, tôi chỉ biết, tôi sắp bị cưỡng X rồi. Không chỉ là cưỡng X, còn bị một kẻ đồng tính cưỡng X, việc này chỉ mới nghĩ đến đã khiến người ta kinh hãi rồi.

Bây giờ tay tôi không thể cử động, chân không thể cử động, khắp người từ trên xuống dưới thứ duy nhất có sức công kích chính là miệng. Thế là tôi nhắm mắt, hung dữ cắn lại. Trước đây khi ăn cơm tôi thường xuyên cắn phải lưỡi, nhưng cắn đầu lưỡi của người khác, với tôi vẫn là lần đầu tiên.

Giang Ly tránh rất nhanh, tôi chỉ cắn được môi của anh ta... Môi thì môi vậy, cho anh mất chút máu, xem anh còn dám đối xử thế này với tôi không.

Giang Ly bị cắn, thả miệng tôi ra, nhưng anh ta vẫn kẹp chặt chân tay của tôi, khiến tôi không động đậy được.

“Giang Ly, thả tôi ra!” Tôi lờ mắt, gắng sức khiến cho mình biểu hiện hung ác một chút. Không biết như thế này có tác dụng dọa dẫm không.

Trên môi của Giang Ly đã xuất hiện giọt máu, đôi môi đầy nước miếng vốn dĩ đã rất ẩm ướt rồi, thêm vào vết máu trên môi, nhất thời khiến anh ta hiện rõ vẻ quái dị và mê hoặc... Đương nhiên tôi cũng không có thời gian thưởng thức điều này, biến thái chính là biến thái, có đẹp hơn nữa thì cũng là biến thái, có đẹp hơn nữa, anh ta cũng là đồ biến thái đang ức hiếp tôi!

Giang Ly thè đầu lưỡi ra, nhẹ nhàng liếm môi một cái, động tác đó giống như con báo đang thỏa mãn. Mà ánh mắt của anh ta luôn lóe lên khát vọng của một loài dã thú nhìn thức ăn, tham lam mà nguy hiểm, nhìn thấy mà kinh hãi.

Tôi cảm thấy Giang Ly là một người thích mềm, không thích cứng, thế là điều chỉnh giọng nhẹ nhàng hơn một chút, nói: “Giang Ly, cảm phiền anh thả tôi ra, tôi biết anh không thích phụ nữ.”

Giang Ly không tiếp lời, tôi cảm thấy anh ta bị tôi nói trúng rồi, thế là tôi lớn gan, lại nói tiếp: “Nếu như anh muốn phát tiết, hay là tìm Tiết Vân Phong nhé, nếu không tôi có thể lừa Vương Khải đến cho anh...”

Khốn nạn, lại thế rồi!

Giang Ly lần này càng quá đáng, không chỉ xâm phạm các góc ngách trong khoang miệng của tôi, còn nâng tay giữ chặt lấy cằm tôi, khiến tôi không thể cắn anh ta được!

Giang Ly hôn tôi đến mức gần như hôn mê rồi mới thả miệng tôi ra. Sau đó nụ hôn của anh ta bắt đầu chậm rãi di chuyển, gò má, đỉnh mũi, mắt, lông mi, trán... đến tóc mai cũng không bỏ qua.

Tôi hít thở sâu mấy cái, lấy đủ đường khí, lúc này mới có sức để nhắc anh ta: “Giang Ly, anh làm loạn đủ chưa! Dừng lại ngay, mau dừng lại ngay!”

Giang Ly gần như không nghe thấy, theo trán tôi đi chuyển xuống dưới, ngậm lấy vành tai tôi, cắn nhẹ, lưu luyến không rời.

“Giang Ly, anh điên rồi, mau dừng lại ngay!”

Giang Ly thả lỏng tai tôi ra, bắt đầu hôn cổ tôi, từng chút, từng chút, vừa cẩn thận vừa nhẹ nhàng, chậm rãi hướng xuống dưới, mỗi tác da thịt đều không bỏ sót.

Tôi bị dọa cho sắp phát điên rồi, bất chấp tất cả lớn tiếng hét lớn: “Giang Ly, tôi đắc tội với anh ở đâu, anh nói rõ với tôi, đừng có ức hiếp tôi như thế này! Anh có nghe thấy hay không, mau dừng lại cho tôi, chúng ta có gì thì nói chuyện từ từ! Dừng – lại – mau!”

Giang Ly để ngoài tai những lời của tôi, anh ta vừa hôn lên cổ tôi vừa vuốt tay cời khuy áo ngủ của tôi, từng chiếc từng chiếc, từ trên xuống dưới. Áo của tôi bị cời ra, da thịt lộ rõ trong không khí, lạnh đến rùng mình.

Nụ hôn của Giang Ly tiếp tục di chuyển xuống dưới, anh ta mon man cắn lên xương quai xanh của tôi, giống như một con sư tử đang cắn măn nguyên hương thụ bữa tối.

“Giang Ly, tôi cầu xin anh, thả tôi ra, cầu xin anh...”

Tay của Giang Ly lại phụ lên ngực tôi.

Trong lòng tôi đột nhiên trào lên cảm giác tuyệt vọng bị ai thê lương, chết rồi, hôm nay tôi coi là chết trong tay anh ta rồi. Tôi tròn trừng mắt, trống rỗng nhìn lên trần nhà, tôi không biết vì sao Giang Ly muốn làm thế này, vì sao anh ta muốn làm thế này...

Nước mắt của tôi vô thức chảy ra rồi, tôi không chịu thua, vừa thút thút nói: “Giang Ly, anh dựa vào cái gì muốn làm thế này, dựa vào cái gì chứ. Dựa vào cái gì mà anh luôn luôn ức hiếp tôi, đùa bỡn tôi, sỉ nhục tôi, anh dựa vào cái gì mà bắt nạt tôi chứ... huhu... Mẹ kiếp, tôi không hề phòng bị chút nào với anh, anh dựa vào cái gì muốn đối xử với tôi thế này chứ... Tôi làm gì phải tin tưởng anh chứ, tôi làm gì lại tin tưởng anh như vậy chứ, huhu...”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Oi Theo Anh Về Nhà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47

Giang Ly dừng lại, mắt tôi mờ đi, nhìn không rõ biểu cảm của anh ta. Tôi chỉ biết, anh ta thả chân tay tôi ra, hơn nữa còn cài khuy áo ngủ của tôi, từng chiếc, từng chiếc một.

Tôi lau lau nước mắt, kỳ quái nhìn anh ta.

Giang Ly cúi xuống nhưng không nhìn tôi, im lặng một hồi rồi đột nhiên nói: “Cô không thích tôi à?”

Giống như thăm vắn, càng giống như giải bày, biểu cảm của anh ta lạnh tanh, nhìn không ra vui giận, giọng điệu cũng hơi hợt thoáng qua, giống như đang trần thuật một sự việc không chút quan trọng.

Tôi cắn răng lợi nói: “Tôi hận anh, hận chết rồi!”

Nói xong, tôi liền xuống giường không quay đầu lại, đi ra khỏi phòng ngủ.

Khi đi đến cửa phòng ngủ, tôi như nghe thấy Giang Ly gọi tôi “Quan Tiểu Yến”, nhưng lại như không. Tôi cũng không để ý đến anh ta, đi vào phòng ngủ của mình, bắt đầu sửa soạn đồ đạc.

Mẹ kiếp, thời buổi này không cách nào sống được rồi! Lão nương lại suýt chút nữa bị một kẻ đồng tính cường X rồi!

Cộc... cộc... cộc! cửa phòng truyền đến tiếng gõ. Không mở! tôi làm sao biết anh ta đột nhiên lại nổi thú tính nữa không? Mẹ kiếp, tên biến thái này!

Cộc cộc cộc, cộc cộc cộc... Kết thúc chưa vậy!

Tôi đi đến cửa, một chân đá vào cửa, hét lớn với chiếc cửa đáng thương: “Giang Ly, anh rút đi cho tôi, đừng để tôi nhìn thấy anh nữa!”

“Quan Tiểu Yến, xin lỗi.” Giang Ly lại lặp lại câu này.

Giang Ly rất ít khi cúi đầu xuống nước như thế này, tôi muốn tiếp tục mắng chửi anh ta, nhưng mà dù gì trong thời khắc then chốt anh ta cũng dừng tay rồi, tuy anh ta sai nhưng vẫn chưa sai đến cùng. Con người tôi, có một nhược điểm trí mạng, đó chính là dễ mềm lòng... Thế là, tôi đành ngượng ngịu nói: “Anh đi đi, tôi cần yên tĩnh.” Nói xong, tôi tiếp tục thu dọn đồ đạc.

Nhưng cửa phòng lại vang lên mấy tiếng cạch cạch, sau đó mở ra. Tôi quay đầu, há hốc miệng sững sờ nhìn Giang Ly từ ngoài cửa đi vào.

“Anh... anh... anh” Không biết mình sợ hãi hay kinh ngạc, dù gì cũng rất kích động, nói cũng không lưu loát.

Giang Ly mặt không chút biểu cảm, giải thích: “Tôi có chìa khóa.”

Tôi lườm anh ta một cái, cúi đầu tiếp tục thu dọn đồ đạc, không để ý đến anh ta.

Giang Ly đi đến bên cạnh tôi, hỏi: “Quan Tiểu Yến, cô đang làm gì vậy?”

Tôi không ngẩng đầu, nói không vui về lắm: “Không nhìn thấy sao, tôi muốn – dọn – ra – khỏi – nhà!”

Giang Ly: “Xin lỗi, vừa rồi tôi chỉ đùa với cô.”

Tôi giậm chân một cái đứng dậy, tức đến mức toàn thân phát run: “Đùa? Anh biết vừa rồi tôi sợ hãi như thế nào không? Mẹ kiếp, tôi đến muốn chết cũng đã muốn rồi đó, tôi...” Tôi đang nói, nước mắt lại chẳng chút bản lĩnh, chảy ra ngoài.

Giang Ly đưa tay muốn giúp tôi lau nước mắt, tôi hung dữ gạt tay anh ta ra, tiếp tục nói: “Tôi sắp sụp đổ rồi, anh lại đang nói, đây chỉ là đùa sao?”

Giang Ly rút giấy ăn đưa cho tôi, sau đó nói: “Lẽ nào cô hy vọng đó là sự thật?”

“Anh... đơn giản là không thể lý luận được!”

Giang Ly cúi mặt, thần sắc có chút lạnh tanh. Anh ta nói: “Xin lỗi, tôi không ngờ rằng, cô sẽ... buồn như vậy.”

Cuối cùng tôi cũng nhận lấy tờ giấy ăn trong tay Giang Ly, vừa lau nước mắt vừa nói: “Giang Ly, anh không hiểu phụ nữ. Anh có biết không, có một số thứ có thể đùa được, có một số thứ thì không thể. Anh biết hôn một người đại diện cho cái gì không? Đại diện cho anh yêu cô ấy. Cho nên anh không thể tùy tiện hôn tôi, huống hồ anh còn anh còn... Tóm lại vừa rồi nếu như anh thực sự làm gì tôi, tôi sợ là cả đời này cũng sẽ không thể nào tha thứ cho anh được.”

Giang Ly cúi đầu nhưng không liên tiếng, bộ dạng, giống như học sinh tiểu học phạm lỗi, tôi nhìn dáng vẻ dịu dàng lặng lẽ của anh ta bây giờ, thực sự không liên hệ được với Giang Ly giống như con dã thú nguy hiểm có tính xâm lược vừa rồi. Anh ta do dự rất lâu, cuối cùng nói: “Vậy bây giờ cô có thể tha thứ cho tôi không?” Vẫn cứ cụp mắt, không dám nhìn tôi.

Tôi nhìn Giang Ly, trong lòng có chút nghi hoặc. Tuy cách nghĩ này của tôi có chút tự đề cao mình nhưng mà ngộ nhỡ, tôi nói là ngộ nhỡ, ngộ nhỡ Giang Ly... anh ta thực sự là có ý với tôi, ấy, nếu như vừa rồi anh ta thực sự muốn XX tôi rồi, tôi phải làm thế nào? Nghĩ đến đây tôi bắt đầu toát mồ hôi lạnh, kinh hoàng khiếp sợ nhìn Giang Ly một cái, run rẩy nói: “Cái đó, Giang... Giang Ly à, anh... anh không phải thực sự lường tính chứ?”

Giang Ly giống như tượng nặn, không hề cử động, anh ta im lặng một hồi, rồi nói: “Phải thì sao chứ, không phải thì sao chứ?”

Tôi điên rồi, lùi ra phía sau hai bước, đứng cách xa một chút, kinh hãi nhìn anh ta: “Anh... anh... anh thực sự lường tính?! Không được, hai chúng ta phải ly hôn! Nếu không thì tôi không bị anh dọa cho chết cũng sẽ bị anh giày vò cho chết...”

Giang Ly ngẩng lên, thiếu kiên nhẫn nhìn tôi, nói: “Chúng ta chẳng phải đang đùa sao, sao cô cứ nghĩ lung tung vậy?”

Giang Ly không có hứng thú với tôi, đây là sự phủ định đối với nỗ lực của người như tôi, tuy tôi rất vui mừng nhưng mà cũng có cảm giác thất bại, đương nhiên hề nghĩ đến tên này không thích phụ nữ, cũng bình thường trở lại. Thế là không ngại ngừng ho hai tiếng, ngẩng cổ nói: “Nhưng mà anh vừa rồi làm như vậy là quá đáng quá!” Dù gì người bị ức hiếp kia vẫn là tôi, khí thế này không thể yếu đi được.

Quả nhiên, vừa nghe đến đây, Giang Ly lại u ám, âm trầm cúi đầu, nói: “Vậy tôi phải làm thế nào cô mới không tức giận nữa?”

Thế là cuối cùng tôi cũng không nhẫn tâm nói những lời tàn nhẫn nữa, đành giả bộ, giả tịch nói: “Chỉ cần sau này anh không ức hiếp tôi nữa, tôi sẽ tha thứ cho anh.”

Giang Ly ngẩng lên, trong đáy mắt lướt qua ý cười. Anh ta nói: “Sau này tôi không ức hiếp cô nữa.”

Tôi cảm thấy cứ thế này bỏ qua cho anh ta thì thực sự là có chút thiệt thòi, vừa rồi anh ta dọa tôi như vậy, nếu như không trừng phạt một chút, khó mà giải được mối hận trong lòng tôi. Thế là tôi vênh cằm, nói: “Không được, tôi còn có một điều kiện.”

“Cái gì?”

Tôi nghĩ ngầm, nói: “Kỳ nghỉ Tết Dương lịch sắp đến rồi, trong kỳ nghỉ ba ngày này anh làm nô lệ cho tôi, mặc cho tôi sai khiến nhé!” Cũng không biết tôi có thể ức hiếp được anh ta đến mức nào, đến khi đó còn phải xem phát huy thế nào đã.

Giang Ly không chút do dự đồng ý. Thật sáng khoái!

Thần sắc của Giang Ly thoải mái hơn, anh ta nói: “Quan tiểu Yên, ngủ sớm chút đi.”

Thế là tôi ôm chăn và gối của tôi trong phòng ngủ của Giang Ly mang tất cả về phòng ngủ của mình. Giang Ly hỏi: “Không phải cô không dám ngủ một mình sao?”

Tôi xua xua tay: “Không được, tôi luôn cảm thấy cần phải học ngủ một mình, việc này tôi muốn làm lâu lắm rồi, bắt đầu từ hôm nay phải thực hiện thôi.”

Giang Ly cau mày: “Cô vẫn không chịu tha thứ cho tôi?”

Tôi lắc đầu đáp: “Hai chuyện khác nhau, tôi sớm đã có cách nghĩ này rồi. Nhưng mà nói thật lòng, việc hôm nay thực sự là chất dẫn lửa. Tôi cũng nhìn ra rồi, căn bệnh này sẽ mang đến rất nhiều thứ không thuận tiện, cần sửa.”

Giang Ly không tin: “Cô vẫn không tin tưởng tôi sao?”

Đối với sự cố chấp của Giang Ly, tôi chẳng biết nói thế nào: “Giang Ly, anh không hiểu đâu, như thế này thực sự không thuận tiện, rất không tiện. Chúng ta cũng chẳng thể cả đời ngủ cùng với nhau nhì? Nếu như anh đi công tác thì sao? Huống hồ anh cũng có cuộc sống đêm của riêng mình mà.”

Giang Ly: “Tôi có thể không đi công tác, còn về cuộc sống đêm...”

Tôi cắt ngang lời anh ta: “Dù cho anh không đi công tác, tôi cũng không chắc là sẽ không đi, cũng chẳng thể đến khi đó tôi chen vào cũng một phòng với Vương Khải chứ? Như vậy càng đáng sợ, được chưa nào!”

Giang Ly: “Nếu như không muốn, cô cũng có thể không cần đi công tác.”

Tôi: “Cứ coi là như vậy, vậy ngộ nhờ tình cảm của hai chúng ta đổ vỡ thì sao? Khụ khụ, ý của tôi là, ngộ nhờ tôi đột nhiên muốn kết hôn với một người đàn ông bình thường, sau đó người đàn ông đó lại không thể ngày ngày ở bên tôi thì sao?”

Giang Ly vừa muốn nói thì tôi kích động buột miệng: “Ngộ nhờ anh chết thì sao?”

Biểu cảm của Giang Ly có chút co giật.

Tôi vội vàng xin lỗi: “Ngại quá, tôi không có ý đó, tôi chỉ là cảm thấy... ừ, chính là không tiện mà, anh có thể lý giải được, đúng không?”

Thế là Giang Ly gật đầu: “Tôi hiểu rồi, vậy thì hôm nay cô ngủ một mình nhé... Nếu có việc gì, cứ gọi tôi.”

Giang Ly nói xong, đứng dậy chuẩn bị rời đi. Anh ta vừa muốn đi, hình như lại nghĩ đến một chuyện: “Cấp trên kia của cô hình như trong lòng có ý đồ với cô.”

Nghĩ đến con người Vương Khải này, tâm trạng khó khăn lắm mới bình ổn được của tôi lại có chút còn cợn: “Người đó phong lưu quen rồi, hôm nay lại có ý với tôi, đơn giản là vị cuộc sống nhàm chán quá rồi.”

Ngữ khí của Giang Ly chẳng nhẹ nhàng gì: “Hình như anh ta... thích cô.”

Tôi xua xua tay, nói vô cùng thoải mái: “Làm sao có thể chứ!” Vấn đề này tôi đã nghĩ qua rồi, kết luận rút ra được chính là: Làm sao có thể chứ!

Giang Ly nhướn mày, có chút hiếu kỳ nói: “Nếu như anh ta thực sự thích cô, cô làm thế nào?”

“Tôi... có lẽ sẽ trốn anh ta.” Hòa bình như không có chuyện gì với người thích mình nhưng mình không thích, tôi không làm được. Mà nếu như cùng với một người như thế này chơi trò mờ ám, tôi càng không làm được. Con người tôi khi đối diện với tình cảm rất dứt khoát, cũng rất cực đoan, thích là thích, không thích là không thể ngập ngừng. Huống hồ người này còn là người trong lòng của Giang Ly, tôi dám không tránh đi thật xa sao?

Lòng hiếu kỳ của Giang Ly lớn thêm: “Vậy nếu như Tiết Vân Phong thích cô, cô sẽ làm thế nào?”

Tôi hồ nghi nhìn Giang Ly. Tôi cảm thấy anh ta đang thăm dò tôi, xem tôi có phải đang có chú ý với người của anh ta không. Đầu tiên là Vương Khải, tiếp đó là Tiết Vân Phong, cũng không biết Giang Ly rốt cuộc thích người nào?”

Giang Ly thúc giục tôi: “Trả lời tôi, nếu như Tiết Vân Phong thích cô, cô sẽ làm thế nào?”

“Tôi cũng chỉ có thể trốn cậu ta.” Tôi giữ tay. “Quan hệ của cậu ta và tôi chỉ có thể là bạn bè hoặc con trai nuôi.”

Ánh mắt của Giang Ly bắt đầu có chút hồ hững, anh ta giống như vô tình, tự nhiên hỏi: “Vậy còn tôi?”

Tôi: “???”

Giang Ly: “Nếu như tôi thích cô, cô có trốn tôi không?”

Thế là trong đáy lòng tôi, ngọn lửa nhỏ tự yêu mình vừa mới dập tắt lại được thấp sáng. Tôi hồ nghi đánh giá anh ta từ trên xuống dưới, nhìn thế nào cũng không cảm thấy đáng vẻ của anh ta nghiêm túc, nhưng mà lời của anh ta...

Giang Ly chậm rãi nhìn tôi: “Tôi chẳng qua là tự nhiên muốn hỏi thôi, cô không cần căng thẳng

Tôi cũng cảm thấy mình cả nghĩ rồi, nhưng mà đề đề phòng rủi ro, tôi vẫn giữ khí thế nói: “Giang Ly, nếu như anh dám có ý với tôi, hai chúng ta sẽ ly hôn, anh cứ ngày ngày ăn mì gói đi nhé!”

Giang Ly lại chuyển đề tài: “Bây giờ cô không thích người nào sao?”

Tôi lắc đầu: “Không có... Anh yên tâm đi, cho dù có, tôi cũng sẽ không có ý định với người trong lòng anh đâu.”

Giang Ly có chút hài lòng, lại có chút dằn vặt rời đi. Tôi biết anh ta hài lòng vì tôi không thích Vương Khải hay Tiết Vân Phong, nhưng mà anh ta dằn vặt,

tôi lại không biết là vì sao, xem ra dần vật rớt cuộc anh ta muốn lựa chọn ai nhỉ?

Đây chính là báo ứng của việc bắt cá hai tay, tôi hy vọng anh ta tiếp tục bị dần vật.

Buổi tối nằm trên giường, tôi lật qua lật lại không ngủ được, lúc thì nghĩ đến chuyện của Vương Khải, lúc thì nghĩ đến chuyện của Giang Ly. Sự việc hôm nay xảy ra thực sự là rất kinh hãi, tuy không gây ra kết quả xấu gì nhưng mà tôi vừa bị người ta hôn vừa bị người ta sờ, hể nghĩ đến, tôi liền vô cùng bức tức. Bạn nói xem Vương Khải cũng bỏ đi, đó căn bản chỉ là một công tử đào hoa, qua mấy ngày gió huân một trận để anh ta không dám có ý đồ với tôi là được.

Nhưng mà Giang Ly thì... Anh ta rõ ràng là gay, còn làm loạn thêm gì chứ! Tuy biết là anh ta đùa, nhưng mà hể nghĩ đến chuyện vừa rồi, tôi vẫn có chút sợ hãi. Cả đời tôi ghét nhất chính là bạo lực, cường X gì đó, thấy lần nào phiền lần đó. Trước khi kết hôn có một khoảng thời gian, Hạp Tử rất thích những tác phẩm trên mạng có loại tình tiết cường X kia, tôi liền nhìn khinh bỉ cô ấy.

Còn có phải là Giang Ly thực sự có ý với tôi không, tôi, khụ khụ, tôi không tự yêu mình nữa. Nói thật lòng, tôi cảm thấy anh ta đối với phụ nữ vẫn rất bài xích, có lần tôi và anh ta mua đồ ở trung tâm thương mại, lúc đó, có một chị ăn mặc rất còi mớ, ưỡn bầu ngực bóng rở, lác lác trước mặt Giang Ly, ánh mắt của Giang Ly nhìn chị ta khi đó, đến người chậm hiểu như tôi đây cũng có thể nhìn ra được, anh ta không thích chị ta. Tôi thực sự hoài nghi Giang Ly kết hôn với tôi có phải là bởi vì ngực tôi rất giống đàn ông không (tuy tôi thực sự không muốn thừa nhận chuyện này)?

Nhưng mà cũng phải nói lại, kỹ thuật diễn của Giang Ly rất tốt, tôi hôm nay dọa tôi suýt chết rồi. Bộ dạng của anh ta lúc đó thực sự giống như một kẻ cuồng dâm, đối không cần lựa chọn đồ ăn. Nhưng mà... Giang Ly hình như từ trước đến nay chưa từng qua đêm ở ngoài, anh ta không phải là thực sự đối không cần chọn đồ ăn chứ? Trời ơi, nếu là như vậy, vừa rồi chẳng phải là anh ta diễn xuất thật sự sao, dụng ý thực sự là muốn cường X tôi?

Nghĩ đến đây, tôi rúm người lại, run rẩy, Giang Ly, anh thực sự không phải biến thái như thế này chứ?

Tôi ở phòng bên này đang nghĩ thì cửa phòng bên kia lại bị người ta mở ra, hơn nữa là dùng chìa khóa để mở. Tôi bỗng nghĩ ra, lúc tôi quen không đòi chìa khóa của Giang Ly. Toát mồ hôi, giờ phải làm thế nào chứ, anh ta sẽ không vì vừa rồi cường X chưa thành, bây giờ muốn diễn lại lần nữa chứ?

Tôi vui đầu trong chăn, không động dậy gì, giả vờ ngủ. Nếu như Giang Ly thực sự dám làm bừa, tôi nhất định phải đập tàn đệ đệ của anh ta trước!

Bước chân của Giang Ly rất khẽ, khi anh ta đến trước giường của tôi, tôi vẫn cứ hồi hộp. Tôi âm thầm hạ quyết tâm, vào thời khắc khi Giang Ly kéo chăn của tôi ra, tôi sẽ nhảy khỏi giường cho anh ta một đòn trí mạng!

Giang Ly nắm lấy góc chăn của tôi, giúp tôi chỉnh chỉnh, sau đó... thả tay ra.

Tiếp đó là tiếng bước chân khe khẽ của Giang Ly, sau đó là tiếng cửa được người ta kéo ra nhẹ nhàng.

Tôi nằm cuộn trong chăn thờ phào một hồi, một cảm giác lạ kỳ chẳng hiểu sao bò lên trái tim tôi.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Oi Theo Anh Về Nhà* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 48

Vốn dĩ tôi cho rằng tối nay chắc mình lại không ngủ được, nhưng không ngờ rằng lúc nửa đêm mơ mơ màng màng ngủ mất, hơn nữa còn ngủ một giấc rất say, đến ngày hôm sau lúc Giang Ly đến gõ cửa phòng tôi, tôi mới dậy.

Có lẽ là vừa mới ngủ dậy nên đầu óc tương đối hỗn loạn, tôi lại mơ mơ hồ hồ xuống giường, ra mở cửa, sau đó thò đầu ra, lười nhác nói với Giang Ly: “Gõ cái gì mà gõ, chẳng phải anh có chìa khóa sao?”

Giang Ly sững lại nói: “Vậy lần sau tôi sẽ không gõ nữa.”

Tôi cảm thấy mình hình như lại phạm một sai lầm rồi, thế là lập tức lác lác đầu, nói: “Sau này không cho phép tự tiện vào phòng tôi!”

Giang Ly không gạt đầu, cũng không lác đầu.

Tôi lại bổ sung: “Còn nữa, tối qua anh không phải là mộng du chứ? Nửa đêm chạy đến phòng tôi làm cái gì?”

Giang Ly: “Chẳng qua là muốn xem xem cô có ngủ được không.”

Tôi: “Sau đó thì sao?”

Giang Ly: “Lần đầu tiên cô không ngủ, lần thứ hai và lần thứ ba cô ngủ giống như lợn.”

Tôi phần nộ nhìn anh ta, hoàn toàn không nói được gì, anh còn đến phòng tôi ba lần?

Giang Ly không để ý đến sự phần nộ của tôi, hiên ngang nói: “Không thì làm thế nào, còn muốn tôi cõng cô đi bệnh viện?”

Được rồi, Giang Ly hiếm khi thể hiện lòng tốt, tôi nhin!

Thực ra chẳng có gì đáng tức giận thật sự. Bởi vì, Tết Dương lịch đến rồi.

Tết Dương lịch nghĩa là gì chứ? Trước ngày hôm qua, Tết Dương lịch đối với tôi chẳng qua chỉ là một kỳ nghỉ, chẳng khác biệt gì lớn so với ngày Quốc tế Lao động, Tết Trung thu, nhưng mà Tết Dương lịch của năm nay sẽ trở thành Tết Dương lịch vô cùng ý nghĩa, sẽ trở thành một Tết Dương lịch được liệt vào sử sách quang vinh của Quan Tiểu Yến tôi, sẽ là một Tết Dương lịch thành công, Tết Dương lịch thắng lợi, Tết Dương lịch để giai cấp nông nô đổi đời...

Nói trắng ra, hôm nay, ngày mai, ngày kia, tên Giang Ly này sẽ bị tôi sai khiến... hể nghĩ đến đây tôi liền hưng phấn khác thường, mạch máu cuộn trào, chỉ hận không thể ngồi lên cổ Giang Ly, dùng xích tròng vào cổ anh ta dắt đi. Thì sao chứ, Quan Tiểu Yến tôi cũng có ngày được bắt nạt Giang Ly thế này!

Vừa nghĩ đến đây, tôi đột nhiên cảm thấy, thực sự tội qua mình bị Giang Ly ức hiếp cũng đáng giá, được rồi, tôi là một người không có tiết tháo như thế đấy...

Giang Ly cũng vô cùng tự giác làm nô lệ, vừa sáng sớm mua đồ ăn về đợi tôi thức dậy, làm đúng bổn phận. Tôi nhìn Giang Ly một cái mang tính khích lệ, bắt đầu hưởng dụng bữa sáng. Nhưng mà khi ăn sáng, tôi phát hiện ra một vấn đề kỳ quái, trên lòng bàn tay của tay trái và tay phải Giang Ly có dán băng dán vết thương... Thiện tai, tiểu tử này lại làm trò quỷ gì vậy?

Tôi đặt chiếc bánh bao nhỏ xuống, cầm một bàn tay của Giang Ly lên, nhìn kỹ trong ngoài một chút, kỳ quái nói: “Giang Ly, băng dán vết thương của anh có phải là sắp hết hạn dùng không hết không?” Nhưng mà dùng không hết anh cũng có thể dán lên đầu lên chân lên móng, dán trong lòng bàn tay... vẫn thật là sáng tạo, quả nhiên biến thái chính là biến thái.

Giang Ly hất tay tôi ra, lạnh tanh nói: “Liên quan gì đến cô.”

Anh tạo phản rồi à, dám nói với chủ nhân như thế này! Thế là tôi lừ mắt, ném đĩa xuống bàn, hung dữ nói: “Giang Ly, anh bây giờ là nô lệ, còn nói thế này với chủ nhân nữa, cẩn thận tôi khắc chữ lên mặt anh!”

Giang Ly không lên tiếng phản kháng, đập một quả trứng gà, bóc vỏ rồi đặt vào trong bát của tôi, sau đó ngẩng đầu mỉm cười, cười đến mức có thể gọi là nghiêng nước nghiêng thành, tôi kinh ngạc đến mức cảm sắp rơi cả xuống đất.

Không ngờ được, thật không ngờ được, Giang Ly này còn có thể xứng được với từ “quyến rũ”... Tuy tôi rất không muốn thừa nhận, nhưng nụ cười của anh ta vừa rồi thực sự giống như một cảnh xuân rực rỡ khiến người ta bất giác ngừng thở, bị cảnh đẹp này làm cho rung động.

“Chủ nhân, ăn trứng gà.” Giọng nói thấp trầm mà dịu dàng của Giang Ly giống như tơ lụa thượng hạng tuôn ra.

Tôi khẽ run rẩy, dụi dụi mắt, cưỡng ép mình di chuyển ánh nhìn từ trên khuôn mặt của Giang Ly đến quả trứng gà trong bát. Phải biết là, sắc đẹp dù có đẹp hơn nữa cũng không thể nhét đầy bụng, tôi là một người rất thực dụng.

Thế là tôi chọc quả trứng gà, hung mãnh cắn.

Trước đây, đối với kỳ nghỉ Tết Dương lịch, tôi chẳng có kế hoạch gì. Vốn dĩ tôi là một người không thích ra khỏi cửa, hướng hồ tôi còn rất sợ lạnh, thế là định Tết Dương lịch ở trong nhà ăn uống ngủ nghỉ, hưởng thụ cuộc sống của bà chủ thời phong kiến. Nhưng bây giờ không giống nữa, tôi thay đổi suy nghĩ. Bạn nói xem, Giang Ly hiếm khi bị tôi chà đạp một lần, nếu như tôi không lôi anh ta đi lòng vòng ra ngoài, vậy thì lãng phí tài nguyên biết bao.

Nhưng mà đi đâu đây?

Lúc này, nô lệ nào đó hiển kế: “Đi trượt tuyết thì thế nào?”

Chủ của nô lệ nào đó gạt đầu, kể này rất hay. Nhưng mà... tôi không biết...

Nô lệ nào đó cốc vào đầu của chủ nô lệ: “Không biết có thể học, đồ ngốc!”

Chủ nô lệ giận dữ nhìn, anh làm phản rồi, nói chuyện kiểu gì thế!

Nô lệ nào đó thế là đổi cốc thành xoa, nhẹ nhàng vỗ về đầu của chủ nô lệ, tình cảm dịu dàng trong mắt có thể nhỏ ra nước: “Chủ nhân, tôi có thể dạy cô.”

Chủ nhân... nôn rồi...

Tuy tôi không biết trượt tuyết nhưng cần nhắc đến chuyện tôi trời phú thông minh (đây coi như tự cao hừng...), xem ra trượt tuyết cũng là việc chẳng có

gì quá khó. Tôi đang muốn chỉnh trang đồ đạc, Giang Ly đột nhiên lên tiếng: “Cô có váy trượt tuyết không? Cô có trang phục trượt tuyết không? Cô đặt về chưa?”

Tôi đàn ra, lắc đầu.

Giang Ly chán nản lắc đầu: “Vậy thì bây giờ cô đi là đi xem cửa lớn của bãi trượt tuyết nhỉ?”

Tôi ủ rũ gật gật đầu, lại lắc lắc đầu.

Thế là chủ nô lệ bị nô lệ lôi đến trung tâm thương mại.

Tôi nhìn Giang Ly, đang đứng trước gương, càng nhìn càng không thuận mắt. Thiện tai, tiểu tử này thương ngày trung ra bộ mặt đẹp đến mức chẳng còn gì để nói tôi đã nhìn anh ta rất lâu rồi, bình thường chỗ có thể cười nhạo anh ta cũng chỉ có một điểm là “không biết mặc quần áo”, bởi vì thường anh ta chỉ mặc sơ mi, quần bò, sau đó khoác bừa chiếc áo khoác ngoài...nhưng mà bây giờ?

Thế là tôi đột nhiên phát hiện, tiểu tử này đầu phải là không biết kết hợp trang phục, anh ta căn bản chỉ là lười kết hợp mà thôi!

Anh ta dẫn tôi đến trung tâm thương mại, đi lượn hơn một tiếng đồng hồ, đem các loại quần áoướm lên người tôi so sánh, lúc thì nói chiếc áo khoác này màu sắc kết hợp không đẹp, lúc thì nói chiếc quần kia không có dáng, lúc thì lại nói bộ này thực sự rất đẹp, đáng tiếc là cô gầy quá tay nhỏ không mặc được...Hắt bản! Anh muốn cười nhạo thân hình của tôi thì cứ nói thẳng ra, dùng cách nói bóng nói gió này làm gì chứ?!

Cuối cùng, Giang Ly đập bàn quyết định được một bộ, tôi mặc vào rồi đứng trước gương xoay mấy vòng, phát hiện thực sự không tồi, rất trẻ trung, rất năng động, hơn nữa khiến tôi rất đứng cảm, hiên ngang, nói chuyện càng thêm tự tin, giống như ghép trên quảng cáo của một tạp chí nào đó.

Tôi đang muốn khen ngợi Giang Ly mấy câu, lại nghe thấy anh ta nói với nhân viên bán hàng: “Lấy cho tôi một bộ dành cho nam giống kiểu của cô ấy.”

Đợi sau khi Giang Ly đi từ phòng thử đồ ra, tôi... bị phẫn.

Anh ta từ đầu đến đuôi đều là bộ y phục mà tôi thử, kết quả quần áo tôi thử mặc lên người anh ta còn đẹp hơn so với mặc lên người tôi cả trăm lần! Bộ trang phục này mặc trên người tôi nhiều nhất cũng chỉ năng động như mô phỏng, kết quả mặc lên người anh ta thì hoàn toàn phát huy được hơi thở của sự vận động, anh ta giống như là kiện tướng thể thao đã từng trải qua trăm trận chiến, tôi thậm chí còn xuất hiện ảo giác, dường như nhìn thấy anh ta giẫm lên ván trượt, lướt như bay ở bãi trượt tuyết.

Đứng cùng với Giang Ly, anh ta là ngựa trắng anh tuấn, còn tôi chỉ là con chuột nâu quê mùa.

Thế là tôi chuyển từ ngưỡng mộ sang đố kỵ...

Giang Ly hình như cảm thấy ánh mắt tràn đầy thù địch của tôi, anh ta nhìn về hướng tôi, mỉm cười với tôi. Khiêu khích, sự khiêu khích trắng trợn!

Tôi còn chưa nói gì, chỉ cảm thấy nhân viên bán hàng ở bên cạnh loạng choạng một cái, sau đó cô ta bám vào giá áo, hai gò má ửng hồng đa tình nhìn Giang Ly.

Chủ nô lệ... lại nôn rồi...

Ăn cơm trưa xong, tôi hỏi Giang Ly buổi chiều đi đâu, Giang Ly nói: “Đi thăm mẹ vợ nhé!”

Tôi nghĩ cũng đúng, lâu rồi chưa gặp bà, rất nhớ bà. Thế là gọi điện thoại cho bà, lão thái thái kia vừa nghe thấy chúng tôi muốn đi thăm, vui vẻ: “Vừa hay mẹ muốn hát karaoke, bọn con hát cùng nhé!”

Tôi thần nhiên gấp điện thoại lại, chẳng thấy lạ trước hành vi này của bà. Lại nói mẹ tôi tuy là lão thái thái gần sáu mươi tuổi, nhưng bà điên hơn tôi, những thứ bây giờ rất nhiều người trẻ tuổi thích chơi, bà cũng thích. Bà còn từng có một người bạn trai trên mạng mười tám tuổi, kết quả cả ngày đuổi theo đứa trẻ kia, bảo người ta gọi bà là bà nội, sau đó đứa trẻ kia trong lúc tức giận liền đẩy bà vào danh sách đen.

Nhìn đi, Tiểu Khởi Linh, trên thế giới này, người có thể chịu đựng được mẹ cũng chỉ có đứa con gái ruột của mẹ thôi.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Ông Theo Anh Về Nhà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49

Sau hai giờ đồng hồ, tôi và nô lệ của tôi đưa một đồng quà đến gõ cửa nhà mẹ tôi. Ngoại trừ quà ra, chúng tôi còn mang trang bị trượt tuyết hôm nay mới mua. Mẹ tôi lên tiếng, bảo chúng tôi hôm nay ngủ lại ở chỗ bà, vì không để lỡ hành trình của ngày mai, hôm nay chúng tôi giống như chim di cư ấy.

Trên đường đi KTV, tôi hỏi mẹ tôi, ngày mai dự định làm gì, có muốn đi trượt tuyết cùng với chúng tôi không.

Mẹ tôi xua xua tay nói: “Không, mẹ có việc.”

Tôi bị dáng vẻ thần bí của mẹ tôi làm cho kinh ngạc, chẳng hiểu gì cả: “Mẹ có việc gì? Gặp bạn trên mạng à?”

Mẹ tôi lại cười híp mắt không chịu hé răng: “Con không cần lo, dù gì cũng chẳng phải chuyện của con.”

Tôi thở dài, hôm nay những người này sao kỳ lạ như vậy.

Thực ra, với việc hát karaoke tôi vẫn có tâm lý sợ hãi. Mượn một câu của Giang Ly hình dung tôi hát, đó chính là, người khác hát thành thạo lạc giọng, tôi hát là thành thạo không lạc điệu. Mẹ tôi thường xuyên bức tức đập đầu tôi, cảm thán bà là một ca sĩ thiên tài, sao lại sinh ra được một đứa con gái không phát âm được hết các thanh điệu như tôi. Tuy tôi có mấy phần hoài nghi đối với từ “ca sĩ thiên tài” này, nhưng cần nhắc đến việc tôi thực sự phát âm không rõ các thanh điệu là có chút quá đáng, bởi vậy, tôi cũng không bóc mẽ bà ấy.

Nhưng hôm nay tôi lại không lo lắng, sợ cái gì, mẹ tôi ức hiếp tôi, tôi sẽ ức hiếp Giang Ly, ai bảo anh ta là nô lệ của tôi chứ!

Chúng tôi vừa mới vào phòng karaoke của KTV, tôi liền đá Giang Ly đi chọn bài, sau đó ngồi xuống cạnh mẹ tôi, đưa nước, cầm mic cho bà, hầu hạ để bà thoải mái.

Mẹ tôi dưới sự phục vụ của con gái, con rể, lần lượt hát các ca khúc cách mạng kinh điển như: Phương Đông Đỏ, Hát dân ca cho Đảng nghe, Thập tổng hồng quân... Tôi ngồi bên cạnh nghe đến mức tóc sắp dựng đứng cả lên.

Mẹ tôi hát hơi chuyên tâm quá, không phát hiện ra sự day dứt của tôi, còn Giang Ly thành thạo quay đầu nhìn tôi, vẫn nhin không cười gian trá. Tôi tức giận, tiểu tử này rõ ràng đang cười trên sự đau khổ của người khác! Thế là tôi nhặt một chiếc mic khác lên, nói với Giang Ly: “Anh, đi gọi một cốc sinh tố cho em!”

Giang Ly tuân lệnh chuồn lẹ ra ngoài. Tôi đang đắc ý, không đề phòng mẹ tôi cầm chiếc mic gõ vào đầu tôi, vừa gõ vừa quát mắng: “Đứa trẻ này, Giang Ly, còn cũng chiều hư nó quá rồi!”

Tôi ôm đầu, rụt cổ ầm ức nhìn mẹ tôi, mẹ chẳng hiểu cái gì cả, được chưa! Tôi đã bị anh ta ức hiếp nửa năm rồi, khó khăn lắm mới có cơ hội huênh hoang một chút, lần này còn là dùng thân thể đối lấy đó (này!)...

Giang Ly cười he he bụng cóc sinh tố đến trước mặt tôi, nói với mẹ tôi: “Mẹ, Tiểu Yến chỉ đùa với con thôi.”

“Giang Ly, con không cần bảo vệ nó, con gái của mẹ, mẹ hiểu rất rõ.” Mẹ tôi nói, vẫn chưa hết bức, lại gõ đầu tôi.

Tôi ôm đầu, bi phẫn nói: “Mẹ đừng gõ con nữa, gõ nhiều sẽ thành ngu đó.”

Mẹ tôi lại nói: “Con đã rất ngu rồi, mẹ chẳng lo con ngu hơn chút nữa.”

Thiện tai, tôi bắt đầu hoài nghi rốt cuộc tôi có phải là con gái ruột của bà không.

Tôi nhìn nô lệ của mình một cái, hy vọng anh ta có thể đỡ lời giúp tôi, đáng tiếc là, biểu cảm của anh ta lúc này... là bộ mặt tán đồng, thế là tôi càng phần nộ.

Tôi cho rằng Giang Ly sẽ hòa với mẹ tôi, mượn cơ cười nhạo ôi, ai biết được, anh ta lại nói: “Thực ra ngốc cũng có chỗ tốt của ngốc.”

Đây là gì chứ, rõ ràng bao hàm nghĩa xấu? Tôi phóng qua một ánh mắt sắc như dao, trưng ra khí thế hống hách thường có của chủ nô lệ, nói với Giang Ly: “Anh mau đứng sang một bên cho em, ở đây không có chỗ để anh nói chuyện!”

Tôi vừa nói xong, mẹ tôi liền đập một cái lên đầu tôi: “Ăn nói kiểu gì đó! Giang Ly, con đừng để ý đến nó, lại đây hát.” Mẹ tôi nói, chỉ chỉ tôi: “Con! Đi chọn bài!”

Tôi cam nín hời trờ xanh, nước mắt rùng rùng. Tôi nhìn ra rồi, có mẹ tôi chống lưng, tôi muốn ức hiếp Giang Ly cũng chỉ là vọng tưởng mà thôi.

Tôi hỏi Giang Ly hát bài gì, anh ta thần nhiên trả lời: “Trừ Châu Kiệt Luân ra, những bài khác đều được.”

Thế là tôi tùy tiện chọn một đồng bài hát của Châu Kiệt Luân, rồi lại ngồi xuống bên cạnh mẹ tôi.

Giang Ly nghiêng đầu nhìn tôi, đắc ý cười cười nói: “Thực ra tôi rất thích hát bài hát của anh ta.”

Tôi... tôi bị phẫn lần thứ n! Tiểu tử này gian trá quá, anh ta biết tôi sẽ cố ý chọn bài anh ta không thích, cho nên anh ta nói anh ta không thích Châu Kiệt Luân, thực ra là anh ta thích!

Tại sao tôi luôn trúng kế của anh ta, đây rốt cuộc là vì sao...

Lúc này mẹ tôi cười trên sự đau khổ của người khác nhìn tôi, biểu cảm đó giống như đang nói: Ngốc nghếch chưa? Trúng kế rồi chứ?

Trong lòng tôi có một tiếng phản hồi yếu ớt: Thực ra không phải tôi ngốc, là Giang Ly quá giỏi hoạt...

Tôi đang đắm chìm trong sự bi phẫn, còn chưa kịp thu hồi hồn phách thì, Giang Ly đã bắt đầu hát rồi. Thế là tôi... tiếp tục trong sự bi phẫn.

Tôi chỉ không hiểu, vì sao ông trời lại ưu ái đem tất cả mọi thứ cho anh ta? Bề ngoài đẹp đẽ, thân hình đẹp, còn có một đầu óc phát triển đến mức có chút quá đáng, ngoài những thứ đó ra, còn rất nhiều thứ phức tạp lung tung nữa, chơi cờ phiêu, diệt virus, sửa máy tính, còn có thể giúp tôi trộm tài khoản (trộm lại tài khoản của mình). Hơn nữa, cuộc sống của anh ta còn rất lành mạnh, không có thói quen xấu, phẩm vị lại tốt, dường như còn là một kiện tướng thể thao...

Bây giờ, tôi lại phát hiện, tiểu tử này cũng có thể hát hay như thế này!

Giang Ly hát bài đầu tiên là Thanh Hoa Từ, giọng của anh ta vốn dĩ rất thấp trầm, khi hát bài hát này lại có thêm dư vị của sự cô độc, khiến cho lòng người ta cũng có thể lờng và u sầu. Tôi trước đây nghe Thanh Hoa Từ vô số lần, mỗi lần đều cảm thấy hay, nhưng cụ thể hay ở đâu thì không rõ. Hôm nay bên tai nghe Giang Ly hát, mắt nhìn lên MV kia, không biết vì sao mà lại thấy buồn.

Vì sao hai người bọn họ không thể ở cùng nhau, vì sao hai người bọn họ hết lần này đến lần khác sai lầm, vì sao Thanh Hoa Từ đẹp như vậy, bài hát kia đẹp như vậy, tôi nghe đến mức muốn khóc...

Khi tôi đang đắm chìm trong những rung động mà Thanh Hoa Từ mang đến, mẹ tôi đã cùng với Giang Ly hợp ca bài hát Thiên lý chi ngoại.

Lần này giọng của Giang Ly rõ ràng có chút lạnh giá, khi hát đến câu “tiễn em rời xa” rõ ràng là có một chút lưu luyến, một chút đoạn tuyệt, đến ánh mắt cũng phức tạp. Tôi nghiêng mặt nhìn dáng vẻ của anh ta, không kim được có cảm giác sùng bái. Giang Ly thực sự là “ca sĩ trời phú” đấy chứ?

Hát xong Thiên lý chi ngoại, mẹ tôi vỗ tay, bà nhìn Giang Ly tán thưởng, sau đó lại khinh bỉ tôi, lắc đầu.

Tôi đầm đìa mồ hôi, đây rõ ràng là sự kỳ thị! Thế là tôi không cho phép mình lùi bước, cầm mic lên, quyết định hợp ca cùng Giang Ly bài tiếp theo – Biển san hô.

Rất nhanh chóng tôi phát hiện ra tôi đang tự mình tìm đường chết. Tốt xấu đều là tương đối, nếu như tùy tiện tìm một kẻ có chất giọng tôi tệ hợp ca với tôi, xem ra mọi người cũng sẽ không cảm thấy tôi hát quá lạc điệu. Nhưng bây giờ thì sao, bây giờ là Giang Ly!

Tôi run rẩy cầm lấy mic, sợ sệt nhìn Giang Ly. Bây giờ hồi hận cũng chẳng có tác dụng gì rồi, đành mặt dày, cứng đầu vậy. Mục tiêu của tôi bây giờ là, không chỉ có mình lạc điệu, phải tranh thủ khiến cho Giang Ly lạc điệu theo.

Tôi hát Biển san hô giống như đọc rap vậy, đáng tiếc khả năng diễn xuất của tôi không khiến cho Giang Ly lạc điệu, đây ít nhiều cũng khiến tôi có chút hối hận. Nhưng tôi cảm thấy mình hôm nay phát huy không tồi, so với tôi của quá khứ, mạnh hơn nhiều rồi, tuy tôi vẫn lạc điệu, nhưng ít nhất cũng có thể theo được nhịp âm nhạc... Tôi cự tuyệt thừa nhận tiến bộ của tôi là nhờ có Giang Ly.

Khi tôi hát đến câu: “Quay người bỏ đi, có lời không nói ra được”, ma xui quỷ khiến thế nào tôi lại quay đầu nhìn sang Giang Ly. Không ngờ Giang Ly cũng đang nhìn tôi, dưới ánh đèn mờ mờ trong căn phòng karaoke, ánh mắt của Giang Ly sáng như sao mai. Nhưng ánh mắt đó giống như tràn đầy cảm xúc khó nói thành lời, khiến tôi có chút khó hiểu. Trong lòng tôi có một cơn nôn nóng, quay đầu đi không nhìn anh ta nữa.

Lúc này mẹ tôi vỗ vỗ vào vai tôi, nhắc nhở tôi: “Con gái, con hát sai từ rồi.”

Giang Ly lại hát mấy bài nữa, đều là Châu Kiệt Luân, hơn nữa đều rất thương cảm. Tôi cảm thấy mình hôm nay thật kỳ lạ, giống như ma quỷ vật, nghe giọng hát của anh ta có cảm xúc gì đó như mất mát, u buồn, tiếc nuối... trong lòng càng lúc càng buồn, trước đây khi nghe những bài hát này, tôi không hề có cảm giác đó.

Thế là tôi buồn bã chỉ trích Giang Ly: “Giang Ly, anh hát những bài hát gì mà giống như oán phụ vậy!”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Ông Theo Anh Về Nhà* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50

Ăn tối xong, một nhà ba người chúng tôi (lời nói này sao mà khó chịu như vậy) ngồi trước ti vi xem chương trình giải trí. Giang Ly không thích xem chương trình này, trước đây chúng tôi thường xuyên tranh nhau ti vi. Nhưng hôm nay anh ta không dám, bởi vì mẹ tôi cũng thích xem giải trí.

Do mẹ tôi cả ngày hôm nay luôn thiên vị Giang Ly, điều này khiến tôi không vui, vì vậy tôi tính kế muốn bôi xấu Giang Ly một chút. Thế là tôi dựa vào vai mẹ, vừa xem ti vi vừa nói: “Mẹ, Giang Ly luôn nói chương trình giải trí không hay, mẹ nói xem con người anh ấy có phải là có vấn đề không?”

Mẹ tôi đang cười ha ha vì những lời nói của người dẫn chương trình, nghe thấy lời tôi, bà đẩy đầu tôi ra, nói: “Thứ con thích người khác nhất định phải

thích sao, mẹ bình thường không dạy con như vậy, sao càng lớn con càng xấu xa thế?”

Tôi xoa xoa đầu, không phục, thế là lại một lần nữa dựa vào vai mẹ tôi, tiếp tục tố cáo: “Giang Ly còn nói, cứ xem những thứ này sẽ càng ngày càng ngu.”

Mẹ tôi đẩy đầu tôi đến vai của Giang Ly, giúp Giang Ly giải thích: “Ý của nó là, xem những thứ thế này sẽ khiến cho người ngu càng ngày càng ngu.”

Tôi ngồi dậy, muốn tiếp tục lý luận với mẹ tôi, không được ức hiếp người như vậy, lại còn ức hiếp con gái ruột của mình nữa chứ! Ưc hiếp con gái ruột đã đành, còn bảo vệ cho con rể thì không thể chịu được!

Mẹ tôi không đợi tôi mở miệng, lại đẩy tôi lên vai của Giang Ly, sau khi thi hành bạo lực còn dương dương tự đắc nói: “Đừng có cuốn lấy mẹ, nghĩa vụ nuôi dưỡng con của mẹ đến năm con mười tám tuổi chấm dứt rồi, bây giờ người nuôi con là Giang Ly!”

Thiện tai, là tôi đang nuôi dưỡng anh ta, được chưa nào! Anh ta mỗi ngày đều ăn cơm tôi nấu, mặc quần áo do tôi giặt!

Tôi vừa muốn nói thì bị Giang Ly khoác vai kéo tôi vào lòng, cánh tay anh ta rất khỏe, ấn đến mức tôi không thể động đậy. Tôi bị kẹp chặt lại, dựa vào ngực anh ta. Tôi rất phẫn nộ, anh ta rõ ràng là nô lệ của tôi, thật là phẫn nộ! Nhưng trước mặt mẹ tôi, tôi lại không tiện làm gì, mà cho dù tôi có làm gì thì người xui xẻo nhất định sẽ là tôi.

Giang Ly ôm lấy tôi, thân mật dụi cằm lên đầu tôi, sau đó tôi nghe thấy anh ta cười nói với mẹ tôi: “Con chỉ thỉnh thoảng đùa với Tiểu Yến, không ngờ cô ấy nhớ thế.”

Tôi phẫn nộ, thỉnh thoảng đùa ư? Tôi ít nhất mỗi tuần đều có thể nghe thấy một lần!

Tôi giằng co, Giang Ly cũng thả tôi ra. Tôi dựa vào sofa, vò vò đầu, phẫn nộ lườm anh ta.

Giang Ly thân nhiên tự đắc cười, giống như tôi không phải đang lườm anh ta mà là đang dụ dỗ anh ta vậy... tôi thêm vào, làm sao lại nghĩ đến từ “dụ dỗ” này chứ, thật đúng là gặp ma rồi, nói “dụ dỗ” thì phải là Vương Khải hoặc là Tiết Vân Phong “dụ dỗ” chứ!

Tôi lắc lắc đầu, thế giới này càng ngày càng kỳ lạ.

Buổi tối, lúc đi ngủ, tôi ôm lấy mẹ, cười hi hi nói: “Mẹ, con muốn ngủ với mẹ.”

Mẹ tôi chán nản đẩy tôi ra: “Con nói linh tinh vớ vẩn gì vậy?”

Tôi lảo đảo quanh bà, giống như một con chó nịnh bợ: “Mẹ, con muốn ngủ với mẹ, đã rất lâu rồi con chưa ngủ với mẹ...”

Mẹ tôi ngáp dài, không thèm nhìn tôi.

Lúc này, Giang Ly phát huy tác dụng nô lệ cả anh ta: “Mẹ, Tiểu Yến nhớ mẹ, cứ để cô ấy ngủ cùng với mẹ đi.” Anh ta nói rồi, ngừng lại một chút, lại nói tiếp: “Dù gì cơ hội của hai bọn con ở bên nhau cũng còn rất nhiều.”

Thế là mẹ tôi vui vẻ đồng ý.

Thiện tai, phân biệt đối xử, chỉ biết mình! Tôi đi theo sau mẹ tôi, quay đầu, tức giận lườm Giang Ly một cái.

Tôi dang chân, duỗi tay ngã vật xuống giường, mẹ tôi đi đến, đập một cái vào đầu tôi, vô cùng nghiêm túc nói với tôi: “Nói, có phải con và Giang Ly cãi nhau không?”

Tôi xoa xoa đầu, ầm ức trả lời: “không có mà...”

Mẹ tôi thở dài thườn thượt: “Tiểu Yến à, con cũng lớn rồi, không còn nhỏ nữa, vì vậy mẹ hy vọng con đừng bỏ lỡ Giang Ly.”

Tôi cười ngốc nghếch, nói: “Mẹ, mẹ nghĩ hơi nhiều rồi.”

Mẹ tôi lườm một cái: “Bản thân con không biết trân trọng, Giang Ly, nó đối với con thật sự là quá tốt rồi.”

Mẹ à, mẹ không hiểu đầu, hôm nay anh ta là nô lệ của con, anh ta không dám phản đối con, được chưa?

Thấy tôi không nói gì, bà bổ sung: “Phụ nữ ấy à, tìm một người đàn ông có thể sống cùng mình cả đời không dễ, con thì lại không biết yêu thương Giang Ly.”

Tôi vùi đầu vào trong chăn, vẫn không nói gì. Chữ “cả đời” này của mẹ tôi tác động đến tôi rồi, nói thật lòng, tôi vẫn chưa thực sự nghĩ đến chuyện sẽ sống cùng Giang Ly cả đời này. Trước đây, lúc ngốc nghếch cũng đã nghĩ sẽ sống cả đời với Vu Từ Phi, kết quả thì sao. Bây giờ tôi và Giang Ly ở cùng nhau, cơ bản chỉ là sống biết ngày nào hay ngày đó, nếu như thực sự sống tiếp như thế này cả đời thì sao? Hình như cũng chẳng phải là chuyện xấu gì... nhưng vì sao trong lòng tôi lại hiểu rõ sự trống rỗng như?

Sáng sớm vừa mới ngủ dậy đã chẳng thấy mẹ tôi đâu nữa. Tôi thực sự rất hiếu kỳ, bà nóng lòng thế này rốt cuộc là có chuyện gì, nhưng mà lão thái thái

kia ngậm chặt miệng không chịu hé lời.

Ăn sáng qua loa, tôi và nô lệ của tôi đi thẳng đến khu trượt tuyết.

Giang Ly tương đối thích ván trượt đơn, tôi cảm thấy đây chắc là do dùng ván trượt đơn tương đối sắc sảo, tương đối đẹp trai, nhưng đúng là thực ra Giang Ly còn rất cool.

Đương nhiên tôi thì ván đơn hay ván đôi cũng thế, tôi đều không biết trượt. Nhưng Giang Ly đã đồng ý dạy tôi, đương nhiên tôi cũng phải trượt ván đơn.

Tôi giẫm chân lên ván trượt tuyết, cảm thấy hai chân cứng đờ, giống như cứ hễ cử động là sẽ ngã nhào, thế là tôi chẳng dám cử động, đứng đần ra một chỗ. Sau đó, Giang Ly không nói tiếng nào, đẩy tôi một cái...

Câu nói kia nói ra như thế nào nhỉ? Đúng, giống như một mũi tên rời cung vậy, “vút” một cái liền bay đi... Tuy tôi không khoa trương như mũi tên nhưng mà tốc độ cũng đủ để ngạt thở, huống hồ tôi đang đứng ở một con dốc, càng trượt xuống dưới, tốc độ càng nhanh. Tôi bị dọa cho thất kinh, mở rộng tay cuồng loạn hét oang oang, gắng sức vờn về phía sau, hy vọng có thể giảm bớt tốc độ, đáng tiếc là không có tác dụng. Tôi cảm thấy mình giống như ngồi trên một chiếc xe mất kiểm soát không có người lái, bất kỳ lúc nào cũng có khả năng xảy ra sự cố.

Thế là sự cố thật sự xảy ra rồi...

Chính vào lúc tôi há miệng, khuỷu tay lắc trái, lắc phải, không đứng vững được, “huych” một tiếng đổ nhào xuống tuyết. Tuy không đến mức bị thương nhưng mà...mông rất đau!

Giang Ly giẫm trên ván trượt tuyết, chậm rãi uyển chuyển trượt đến. Con đường anh ta trượt ngoằn ngoèo như một con rắn, rẽ trái rẽ phải, đáng tiếc là không bị ngã. Tôi vừa nhìn thấy dáng vẻ bình tĩnh trên khuôn mặt của anh ta, liền tức giận rồi.

Giang Ly cười híp mắt, khom lưng, kéo tôi dậy, khi tôi bám vào tay anh ta để đứng dậy, nhân lúc anh ta không để ý, đột nhiên bỏ nhào lên người anh ta. Giang Ly không phòng bị, hoa lệ ngã ra sau, đương nhiên anh ta cũng không quên kéo tôi ngã theo.

Tôi ép lên người Giang Ly, bóp cổ anh ta, hung dữ nói: “Anh tạo phản rồi, sao dám lên đẩy tôi?!”

Giang Ly không chút phản kháng, mặc cho tôi ức hiếp áp bức, còn mỉm cười. Lúc này, biểu hiện của anh ta lại không mạnh mẽ và lạnh lùng như trước đây, trái lại có một chút dịu dàng, ấm áp. Ánh mặt trời buổi sáng mùa đông còn xuyên qua chiếc cổ lạnh ngắt, chiếu trên cặp lông mi dài dài của anh ta, khiến người ta cảm thấy ấm áp trong lòng. Tôi bị dáng vẻ tốt đẹp giả tạo này của anh ta lừa gạt rồi, chậm chậm thả lỏng tay.

Giang Ly vẫn ngoan ngoãn nằm dưới đất, thong thả mỉm cười, nói: “Tôi chẳng qua chỉ là muốn xem cảm giác thăng bằng của cô như thế nào.” Vừa nói, cặp lông mi kia còn lay lay.

Tôi bị cặp lông mi dưới ánh sáng mặt trời kia hấp dẫn, ma xui quỷ khiến đuổi tay ra sờ. Lúc này tôi đi gắng tay đây, trên gắng tay còn dính tuyết. Giang Ly dường như giật thót mình, nghiêng đầu, tránh gắng tay của tôi, trầm giọng nói: “Quan Tiểu Yến, đừng làm bừa.” Cũng không biết làm sao nữa, tôi luôn cảm thấy trong giọng nói của anh ta mơ hồ mang ý cười.

Tôi sực tỉnh, cười nịnh bợ, thu tay về, nói rất nghiêm túc: “Vậy thì...anh cảm thấy cảm giác thăng bằng của tôi như thế nào?”

Giang Ly mỉm cười một cái: “Cũng không tồi.”

Tôi được anh ta khen khiến cho vui sướng, quyết định sẽ không tính toán chuyện anh ta lên đẩy tôi nữa. Đáng tiếc lúc này Giang Ly lại bổ sung một câu: “Đại não không phát triển, tiểu não cũng phải phát triển một chút nhỉ?”

Tôi vừa mới gắng sức đứng dậy, suýt chút nữa vì câu này của anh ta mà lại ngã nhào.

Đáng tiếc tôi chẳng có cách nào trị anh ta, nhìn trời...Trên thế giới này luôn luôn có một chút biến thái, đại não, tiểu não đồng thời phát triển, ví dụ như kẻ trước mặt tôi đây.

Lúc này Giang Ly cũng đứng lên rồi...Tôi cự tuyệt thừa nhận đến động tác đứng cũng hết sức đẹp trai!==

Giang Ly phui hết tuyết trên đầu và trên người, lúc này mới nói: “Được rồi, chúng ta bắt đầu học.”

Nhìn bãi tuyết rộng thênh thang, nhìn thân hình mạnh mẽ, kiên cường của Giang Ly, tư thế thành thực, tôi xoa xoa mông, nỗi buồn trào lên.

Giang Ly gác tay, đứng trên dốc tuyết, cao thâm không thể đoán được nói: “Vừa rồi khi cô trượt xuống, phạm phải rất nhiều lỗi cơ bản, đó chính là gắng sức muốn dừng lại, thực ra nếu như cô không tạo được tư thế tốt thì cứ xông thẳng về phía trước, có thể trượt vững. Trên thế giới này luôn có một số việc, một khi bắt đầu thì sẽ không cách nào dừng lại được, đã buông ra thì không thể thu lại được, ví dụ như trượt tuyết, lại ví dụ như...”

Tôi lắc lắc đầu, nửa hiểu nửa không: “Lại ví dụ như cái gì?”

Giang Ly không trả lời, trưng ra một nụ cười mang chút miễn cưỡng với tôi: “Cô đoán đi.”

Tôi đoán cái gì mà đoán!

Tuy bất mãn, nhưng tôi vẫn rất quan tâm nói với Giang Ly: “Giang Ly, anh cười không được thì không cần miễn cưỡng, không có quy định nào nô lệ bắt buộc phải cười với chủ nô lệ đâu.”

Giang Ly lão đảo một chút, suy nghĩ, thế là tôi phát hiện kỹ thuật trượt tuyết của anh ta, hình như chẳng ra làm sao...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Ơi Theo Anh Về Nhà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51

Giang Ly đứng bên cạnh tôi, đỡ vai, giúp tôi tạo tư thế đứng, nói: “Trọng tâm của cô phải ngã về phía trước, không được ngã về phía sau... Đây, rốt cuộc cô có biết trọng tâm là cái gì không? Ngã về trước, đứng, cơ thể không cần cứng nhắc như vậy...”

Tôi làm theo những gì Giang Ly nói, nhưng anh ta hình như luôn không hài lòng. Tôi tức giận, hung dữ lườm anh ta.

Giang Ly chẳng biết làm thế nào, lắc lắc đầu, chuyển động cơ thể, đứng phía trước, bên phải tôi, đưa một tay duỗi ra trước mặt tôi, vừa hay ngoài tầm với của tôi. Sau đó, anh ta nói: “Như thế này đi, tôi ở phía trước, cô ở phía sau, cô nghĩ cách tóm chặt tay tôi.”

Tôi cử động một chút, người nghiêng nghiêng về phía trước, sau đó thuận theo dốc tuyết trượt xuống.

Đúng vào lúc tôi trượt xuống Giang Ly cũng trượt xuống, anh ta vẫn luôn giữ thẳng tay, tôi duỗi dài cánh tay ra, muốn tóm lấy tay của anh ta, nhưng luôn thiếu một chút xíu. Trước đây tôi nghe qua một câu chuyện cười, nói trước mặt một con lừa kéo máy có treo một củ cà rốt, con lừa kia vì muốn ăn cà rốt nên cứ đi thẳng về phía trước... Tôi cảm thấy tôi bây giờ rất giống con lừa đó...

Nhưng mà cách này của Giang Ly cũng thực sự hữu hiệu, trượt một lúc lâu rồi tôi mới phát hiện, tư thế này của mình tuy tương đối xấu, nhưng thực sự càng ngày càng ổn định, quả nhiên Giang Ly ở một phương diện nào đó vẫn có thể tin tưởng, dựa dẫm được.

Thế là tôi đắc ý, không chú ý đến sự thay đổi dưới chân, không cẩn thận bước hụt một cái. Trong tình huống thông thường, người ta gặp phải sự việc bất ngờ, chân tay phản ứng nhanh hơn đầu óc, vì vậy lúc này tôi vẫn chưa hiểu rõ được chuyện gì xảy ra, liền ngẩng về phía sau, không cần nghĩ cũng biết tình huống tiếp sau đó...

Nhưng phản ứng của Giang Ly cũng rất nhanh, anh ta vừa nhìn thấy tình huống không tốt liền quay ngang ván trượt dưới chân, đứng vững, lúc này tôi do quán tính vẫn tiến về phía trước, vừa muốn vượt qua Giang Ly, liền được anh ta chặn lại, ôm chặt lấy eo, tôi khua cánh tay ngã đổ về phía sau. Tuyệt tron quá, Giang Ly không đứng vững, bị tôi ép cũng ngã về phía sau...

Khi tôi ngã xuống đất, cảm thấy bên dưới mềm mềm, chẳng đau chút nào. Tôi gắng sức bò dậy khỏi người Giang Ly, quỳ xuống bên cạnh, đẩy đẩy anh ta, lo lắng hỏi: “Giang Ly, anh không sao chứ?”

Giang Ly mờ mắt, lông mi vụt sáng. Tôi cảm thấy mình hôm nay rất kỳ quái, vì sao cứ luôn chú ý đến lông mi của Giang Ly chứ... Đúng vậy, nhất định là lông mi của Giang Ly dài hơn của tôi, tôi đồ kị rồi...

Giang Ly chớp chớp mắt, nằm trên mặt đất không động đậy. Tôi cho rằng anh ta ngã hỏng rồi, cúi người đẩy đẩy anh ta, cau mày hỏi: “Giang Ly à, anh không phải bị ngã nên hỏng não rồi chứ?”

Giang Ly cong khóe miệng cười cười, trả lời: “Tôi không bị ngã hỏng... nhưng mà bị đè hỏng rồi.”

Một câu nói vậy thôi cũng khiến tôi ngưng ngừng. Tuy tôi luôn cảm thấy tiểu tử này chẳng ra làm sao cả, nhưng đối với sự cố này tôi vẫn phải tự chịu trách nhiệm. Thế là mặt của tôi đỏ lên, nói với Giang Ly: “Chuyện đó... xin lỗi nhé...” Tuy hôm nay tôi là chủ nô lệ, nhưng cũng là một chủ nô lệ biết giảng đạo lý, một chủ nô lệ dân chủ.

Giang Ly lại nói: “Cô xoa cho tôi, tôi sẽ không trách cô nữa”

Khốn nạn, tôi nhện! Tôi nén cơn kích động muốn đập cho anh ta một trận, dịu dàng vỗ vào vai anh ta, cười nói: “Đau ở đâu vậy? Để bản chủ nhân xoa cho anh.”

Giang Ly giống như đại gia thư thái nằm trên mặt đất, híp mắt lại nói: “Chỗ nào cũng đau, cô xoa chỗ nào cũng được.”

Ý thức được tiểu tử này đang đùa, tôi vô cùng tức giận, nhào đến người anh ta, bóp cổ anh ta: “Anh tạo phản rồi, mau dậy cho tôi!”

Giang Ly không chút tình nguyện đứng dậy, tư thế vẫn đẹp trai vô địch (tôi cự tuyệt thừa nhận ==) sau đó anh ta đỡ tôi đang gắng sức lão đảo dậy, giúp

tôi phải hết tuyết trên người.

Anh ta nhìn tôi, muốn nói lại thôi, cuối cùng lấy hết dũng khí, nói: “Quan Tiểu Yên, tôi vẫn cảm thấy cô ngốc.”

Tôi: “...”

Trước tiên đừng nói tôi rất cuộc có phải là ngốc hay không, cứ coi là tôi ngốc, anh cũng không cần nói thẳng như thế này chứ? Lời của Giang Ly làm tổn thương lòng tự trọng của tôi rồi, khơi lên ngọn lửa tức giận trong tôi, thế là tôi cười nhạt nói: “Nói thật lòng, tôi thấy anh dạy cũng chả ra làm sao cả. Tôi nói này Giang Ly à, anh rất cuộc có biết trượt tuyết không? Còn ván đơn ư? Tôi là học sinh có thiên bẩm như thế này mà anh lại dạy như thế, làm hỏng cả một lớp nhân tài!”

Giang Ly ngẩng đầu nhìn trời, phong thái nhàn nhã, sau đó mặt không có chút biểu cảm nói: “Vậy chúng ta đi hồ hình chữ u nhé!”

Tôi ngẩng đầu nghi hoặc: “Hồ hình chữ U là thứ gì?”

Giang Ly nhìn lướt qua tôi một cái, như nhìn một kẻ đần độn.

Tôi lại bị phẫn rồi, vì sao người ta là nô lệ cũng có thể làm được việc khoa trương như thế chứ!

Khi chúng tôi nhìn thấy thứ rất lớn giống như một đoạn sông dốc đứng kia, cuối cùng tôi cũng hiểu ra hình chữ U chính là một cái hồ hình chữ U (thế này không phải là thừa lời sao = =) Nó giống như ống nước cực đại bị xé ra một nửa, nghiêng nghiêng dựa vào dốc núi, cụ thể tác dụng của thứ này và bãi trượt tuyết bình thường có gì không giống nhau, tôi tạm thời cũng chưa nhìn ra, mọi người có thể đi hỏi Baidu đại thần, bà ta cái gì cũng biết.

Tôi hiếu kỳ, vì sao hồ hình chữ U này không có nhiều người như chỗ bình thường, lẽ nào chơi ở đây không vui sao? Sau này tôi mới biết, hình như là do hồ hình chữ U này ở trong nước tương đối hiếm, cũng tương đối nguy hiểm, hơn nữa bãi trượt thu phí hình như cũng hơi đắt, càng quan trọng hơn là, thứ này chỉ mở cửa cho những hội viên cao cấp của khu trượt tuyết... Tóm lại, chiếc hồ này rất đặc biệt.

Tôi đứng ở điểm đầu của chiếc hồ hình chữ U, cách đường trượt nửa hình tròn, ngẩng đầu nhìn Giang Ly đứng ở điểm xuất phát cách mấy chục mét. Chúng tôi cách nhau tương đối xa, lúc này Giang Ly nhỏ xíu trong mắt của tôi, nhìn có vẻ rất hay.

Giang Ly điều chỉnh một chút, trượt vào đường đua.

Sau đó tôi liền phát hiện chỗ hay của hồ hình chữ U này.

Chỗ hay của hình chữ U này chính là hình ảnh hiển thị.

Chỉ thấy Giang Ly trượt nhanh như bay trong đường trượt của hồ, sau đó thuận theo vách của hồ hình chữ U lao lên trên, cuối cùng lao qua vách gỗ, dừng lại giữa không trung, anh ta rất tao nhã, một tay tóm lấy mép của ván trượt, tay còn lại duỗi ra giữ thăng bằng, sau đó thẳng lưng trung ra một tư thế kéo gió... Tôi tuy rất muốn từ chối thừa nhận, nhưng tôi không thể không thừa nhận, tư thế này của anh ta rất đẹp trai.

Giang Ly dừng lại một lát trong không trung, sau đó rơi xuống lòng hồ, tiếp tục lặp lại quá trình tăng tốc, tiếp đó ở vách hồ của một góc khác lại bay lên giữa không trung, vẫn tóm vào một mép ván, nhưng tư thế lại đổi sang kiểu khác, tuy vậy vẫn rất đẹp mắt.

Giang Ly rơi xuống lòng hồ, lại lần nữa hướng lên không trung. Tôi cho rằng lần này anh ta vẫn sẽ tóm vào mép ván rồi phô ra một tư thế thật cool, không ngờ rằng khi anh ta bay đến thành hồ, đột nhiên lại tăng thêm lực, cả người xoay... đúng vậy, tôi không nhìn sai, cũng không viết sai, là xoay người, lấy trục thẳng đứng của thân người làm trung tâm, nhanh chóng xoay một vòng hoặc hai vòng, có lẽ là một vòng rưỡi... Tôi không nhìn rõ rất cuộc anh ta xoay được bao nhiêu vòng, bởi vì anh ta xoay nhanh quá. Tôi trở mắt nhìn, hy vọng có thể nhìn rõ động tác của anh ta, nhưng điều này là vô ích. Tuy anh ta cách tôi càng lúc càng gần, đáng tiếc tốc độ của anh ta nhanh quá, tôi nhìn đến hoa mày chóng mặt. Thế là tôi không thể không thừa nhận, tiểu tử Giang Ly này hình như rất có tài, không, hình như không chỉ là rất có tài...

Giang Ly lần nữa hạ xuống dưới, lên không trung, vẫn là xoay người, nhưng mà lần này hình như nhiều hơn lần trước một vòng hoặc một vòng rưỡi, tôi nhìn chăm chú đến cay sè mắt và đau, nhưng vẫn không thể theo kịp động tác của anh ta. Giang Ly, anh ta là sự kết hợp giữa lực và mỹ, lực và mỹ!

Giang Ly cách tôi càng lúc càng gần, đã sắp đến đầu hồ, tôi cho rằng anh ta sẽ xoay người thêm lần nữa, nhưng không ngờ khi anh ta phóng lên không trung, đột nhiên giống như một con nhím cuộn mình lại, sau đó lấy chiều ngang của cơ thể làm trung tâm, nhanh chóng lật lại...

Giang Ly giống như một chiếc máy bay chiến đấu linh hoạt, trên trong không trung, tôi ngược mắt nhìn anh ta, kích động đến mức không nói ra lời: Đẹp trai, đẹp trai quá, đẹp trai chết đi được!

Tôi cứ luôn cho rằng Giang Ly là loại người trầm tĩnh mà nội tâm, người như thế này thường lý trí và lạnh nhạt. Mà môn thể thao mạo hiểm như hôm nay đây thuộc về những người nồng nhiệt, kích thích, phóng khoáng, sôi nổi. Không ngờ, thật không ngờ, anh ta biết chơi môn thể thao mạo hiểm này, lại còn thành thục như thế này nữa, hơn nữa tôi nhìn anh ta dừng lại trong không trung, biến đổi các tư thế khác nhau, luôn cảm thấy anh ta dường như có một sự kiêu hãnh có thể sai khiến được tất cả.

Trong lòng Giang Ly chắc là cũng có một ngọn lửa mãnh liệt như vậy nhỉ? Chỉ có điều loại mãnh liệt này được ẩn đi, chỉ trong những trường hợp như thế này mới có thể giải phóng ra được.

Khi Giang Ly trượt đến trước mặt tôi, tôi vẫn đang ở trong trạng thái quá kinh ngạc mà chưa thu hồi hồn phách về được. Giang Ly khua khua tay trước

mặt tôi, tôi chẳng thèm để ý đến anh ta. Sau đó, anh ta lại lấy hai tay đỡ đầu tôi lắc trái lắc phải... Thế là hồn phách của tôi đã quay lại.

Tôi kích động nhìn Giang Ly, lắp bắp: “Giang Ly, anh...anh...anh...đẹp trai quá! Anh phải dạy tôi...dạy tôi...dạy tôi...”

Trên mặt Giang Ly thoáng vẻ đắc ý, sau đó cũng rất nhanh chóng trấn tĩnh lại, làm bộ lắc đầu nói: “không được, nguy hiểm lắm.”

Tôi tiếp tục nói năng lộn xộn: “Không sao cả, không sao cả, tôi không sợ nguy hiểm.”

Giang Ly: “Thực ra tôi thấy cô không học được đâu.”

Tôi: “...”

Tâm trạng của tôi rất phức tạp. Một mặt là do tôi phát hiện ra Giang Ly là một nhân tài mà sùng bái anh ta, mặt khác tôi bị anh ta làm cho tức nghẹn. Tôi suy đi nghĩ lại, cảm thấy lời của Giang Ly hình như cũng có lý, huống hồ từ chỗ cao như vậy trượt xuống, tôi thực sự hơi sợ. Thế là tôi nghĩ thông rồi, cũng tuyệt vọng rồi. Tôi tuyệt vọng lắc lắc vai của Giang Ly, vừa lắc vừa nói: “Vậy anh biểu diễn một lần nữa cho tôi xem, nhanh!”

Giang Ly phát huy bản chất nô lệ, ngoan ngoãn chạy đến điểm xuất phát.

Tuy đã xem qua một lần rồi, nhưng khi Giang Ly trượt xuống lần thứ hai, tôi vẫn vô cùng kích động. Đặc biệt là khi nhìn thấy anh ta cuộn như nhím lật (cái đó không gọi là cuộn như nhím lật, là do tôi nghĩ thế, được không nào = =), do nhất thời không thể kiềm chế, tôi hét lớn: “Giang Ly à, anh đẹp trai quá!”

Giang Ly lúc này cách tôi không xa, xem ra nghe thấy lời của tôi, những phản ứng của anh ta lại khiến tôi kinh ngạc.

Anh ta từ không trung rơi xuống thành hồ, mông chạm đất...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Oi Theo Anh Về Nhà* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 52

Giang Ly đập người xuống thành hồ, lại bị ép trượt xuống dưới, trượt đến phần đáy của hồ hình chữ U, dừng lại ở đó. Sau đó, anh ta nằm trên đất, bất động...

Tôi sợ chết đi được, sai bước chạy lại, quỳ bên cạnh anh ta. Tôi không xác định được có linh kiện nào trên người anh ta bị tổn hại không, vì vậy cũng không dám chạm vào anh ta, đành cẩn trọng nói: “Anh...anh...anh...anh không sao chứ?”

Giang Ly mở hai mắt, con ngươi sáng long lanh. Anh ta hơi hơi nhếch khóe môi, xem ra cũng không có gì đáng lo. Anh ta nói: “Quan Tiểu Yến, cứ coi như tôi thực sự đẹp trai, cô cũng không cần phải hét lớn tiếng như vậy chứ?”

Tôi đỏ mặt, không biết nên nói gì. Lại nói tôi vừa rồi đúng là không tự nhiên, xem ra Giang Ly bị tôi dọa rồi, tưởng tượng một chút, một người đang chuyên tâm làm việc, đột nhiên có người hét lớn với anh ta một tiếng...

Giang Ly thấy tôi không nói, lại đùa bỡn: “Thực ra cô nói thầm với tôi là được rồi.”

Tôi: “...”

Giang Ly, anh quá khốn nạn! = =

Tôi hỏi Giang Ly: “Anh ngã ở chỗ nào? Có nghiêm trọng không?”

Giang Ly lười nhác nhấc cánh tay lên: “Đỡ tôi dậy trước đi.”

Thế là tôi ngoan ngoãn làm theo. Tuy tận sâu trong đáy lòng tôi có một tiếng nói vẫn luôn gào thét, Quan Tiểu Yến, thực ra mày mới là chủ nhân, là chủ nhân...

Tôi đỡ Giang Ly, không thể không lo lắng hỏi: “Giang Ly, anh có cần đi bệnh viện không? Có đau không?”

Giang Ly chẳng chút khách khí, ép nửa thân người lên người tôi, cau mày rên rỉ, rồi nói: “Cô cũng thật quan tâm đến tôi.”

Tôi lườm anh ta: “Thừa lời! Anh là nô lệ của tôi, nếu như anh tàn phế, ai sẽ hầu hạ tôi?”

Giang Ly lại nói: “Tôi nếu như tàn phế, thì sẽ đổi lại thành cô hầu hạ tôi.”

Tôi ảo não: “Nghĩ rất hay, nếu như anh tàn phế, tôi sẽ cho anh chết luôn.”

Giang Ly không bị tôi dọa cho sợ hãi, thong thả nói: “Bây giờ tôi cách cảnh tàn phế không còn xa nữa, xem ra cô phải hầu hạ tôi mấy ngày rồi.”

Lúc này, bên cạnh chúng tôi có hai người da trắng đi qua. Một người nhìn Giang Ly một cái, quay người lăm bằm nói với người còn lại.

Tôi hỏi Giang Ly: “Bọn họ nói ngôn ngữ của loại chim gì vậy?”

Giang Ly còn chưa đáp, lúc này một người trong số họ nói một câu tiếng Bắc kinh không lưu loát lắm với tôi: “Cô gái, không phải tôi nói tiếng chim.”

Tôi nhất thời mở hời đăm đăm. Cái người này học cái gì không học, lại học lời thô tục của người Trung Quốc, lời thô tục cũng được, nhưng lại tự chửi mình...

Giang Ly không đợi tôi nói. Cười cười về xin lỗi với hai người kia, kéo tôi rời đi.

Tôi vô cũng buồn bã, hỏi Giang Ly: “Bọn họ nói tiếng Pháp phải không?”

Giang Ly đã đi xa như thế này rồi vẫn còn cười, gật đầu nói: “Đúng”

Tôi: “Vậy bọn họ đang nói cái gì?”

Giang Ly: “Bọn họ nói cô rất đáng yêu.”

Tôi nhanh chóng hiểu ra, Giang Ly cũng không hiểu tiếng Pháp. Nhưng mà tiểu tử này vẫn được coi là thông minh, khen để bản cô nương vui vẻ, hết giận, tuy nhiên tôi vẫn biết là tôi rất đáng yêu mà (này!)...

Đương nhiên, rất lâu sau đó, khi tôi biết được Giang Ly thực sự có thể nghe hiểu tiếng Pháp, dưới sự áp bức của tôi, anh ta mới chịu nói ra nội dung thật sự của cuộc nói chuyện giữa hai người da trắng đó. Tình huống như sau:

Người da trắng A nói với người da trắng B: “Vừa rồi tôi nhìn thấy người này khi rơi xuống, anh ta làm rất tốt động tác bảo vệ, chắc là không bị thương đầu nhỉ?”

Người da trắng B trả lời: “Tôi cũng nhìn thấy rồi, anh ta chắc chắn không bị thương, cô gái này trúng kẻ rồi.”

Người da trắng A lại nói: “Nhưng mà kỹ thuật trên không của người đàn ông này rất tốt... Co gái, không phải tôi nói tiếng chim” Cậu ở phía sau là tiếng trung.

Khi tôi và Giang Ly rời khỏi sân trượt tuyết, tôi hỏi anh ta có thể lái xe không, anh ta cắn răng nói: “Cũng có thể.”

Thế là tôi càng thêm áy náy.

Lúc về đến nhà, Giang Ly nằm nhào ra sofa, không buồn ngược mắt, chỉ huy tôi: “Quan Tiểu Yến, rót cho tôi cốc nước.”

Tôi răm rắp nghe lời, lật đật đi rót nước cho anh ta. Đến lúc này, vai nô lệ và chủ nô lệ đã hoàn toàn trao đổi cho nhau rồi.

Tôi đành cầm nín, nước mắt chảy thành hàng hỏi trời xanh, còn phải giả vờ tạo dáng vẻ vô cùng vui vẻ, bởi vì Giang Ly, người ta là bệnh nhân... Tôi làm sao mà lại xui xẻo như thế này chứ?

Tôi đưa nước cho Giang Ly, cẩn trọng nói: “Giang Ly à, anh thực sự không cần đi bệnh viện sao?”

Giang Ly đại lượng xua xua tay: “Không sao, cô không cần lo lắng.”

Tôi càng áy náy: “Tiền viện phí tôi trả...Đương nhiên, nếu như anh cảm thấy không tiện, anh có thể tự trả...”

Giang Ly uống một ngụm nước, lười nhác đặt cốc nước vào tay tôi, tôi cung kính nhận lấy. Sau đó, Giang Ly nói với dáng vẻ của bệnh nhân: “Đã nói không sao rồi, ở nhà nghỉ ngơi mấy ngày là được.”

Tôi vẫn còn chút có lỗi, muốn nói: “Nếu cô không yên tâm thì ở nhà chăm sóc tôi đi.”

Tôi có chút khó xử: “Nhưng mà tôi phải đi làm...Nếu không, hay là tôi đưa anh đi bệnh viện nhé?”

“Đi làm?” Giang Ly cong cong khóe môi, trong nụ cười có chút gian trá: “Cô đừng có nghĩ nữa.”

Tôi chẳng hiểu gì, vì sao tôi không được nghĩ đến việc đi làm?

Giang Ly đắc ý hếch cằm, nhìn về hướng thư phòng: “Đi, trên bàn trong thư phòng có một cuốn tạp chí, tên là thời trang ZZ, cầm nó ra đây.”

Lòng tôi hơi chùng xuống, căng thẳng vô cùng nhìn Giang Ly. Thời trang ZZ? Thời trang ZZ! Hình như tôi và Giang Ly đã từng nhắc đến thời trang ZZ, mà lần đó, vừa hay là tôi có đánh cược với anh ta... Tiểu tử này, không phải thực sự được phỏng vấn đặc biệt trên thời trang ZZ chứ? Trời ơi, làm sao có thể?

Tôi như bị điện giật vậy, đứng bất động, Giang Ly kéo kéo áo tôi, cười trên sự đau khổ của người khác nói: “Sao thế, cô sợ cái gì?”

Tôi rùng mình một cái, run rẩy đặt cốc nước xuống bàn, sau đó bước loạng choạng đi vào thư phòng.

ở vị trí bất mắt nhất trên bàn làm việc của Giang Ly, một cuốn tạp chí mới xuất bản lặng lẽ nằm ở đó, đóng bọc rất đẹp để nhưng tôi lại cảm thấy xấu xí.

Sau đó, trên trang nhất của cuốn tạp chí kia, Giang Ly ăn mặc mới mẻ, biểu cảm thư thái, bình tĩnh tự tin mỉm cười, giống như đang nói: “Quan Tiểu Yến, đàn ra chưa?”

Hai chân tôi mềm nhũn, suýt chút nữa ngã đổ, còn may tôi kịp dựa vào bàn. Tôi run rẩy cầm cuốn tạp chí kia lên, cẩn thận nhìn người trên trang nhất, có lẽ, có lẽ chỉ hơi giống Giang Ly nhỉ? Tuy giống như thế này là không có khả năng nhưng mà ngộ nhờ thì sao?

Tôi lật trang phỏng vấn đặc biệt kia ra, nhìn thấy trình in cái tên rất to kia, AD?

Tôi nhanh chóng, kích động, tiểu tử trên tạp chí này tên là AD, anh ta không phải tên Giang Ly! Thiệt tai, lão nương suýt chút nữa bị tiểu tử này che mắt rồi! Nhưng mà trên thế giới này lại có thể có hai người giống nhau như vậy sao, thật là thần kỳ.

Thế là tôi kích động mang cuốn tạp chí ra ngoài phòng khách, quỳ xuống trước mặt Giang Ly, chỉ vào cái tên trên tạp chí nói với anh ta: “Giang Ly, anh muốn bịp ai chứ, người này là AD!”

Giang Ly lúc này đang nằm trên sofa, nhắm mắt nghỉ ngơi, nghe thấy lời của tôi, đến mắt cũng chẳng buồn mở ra, bình tĩnh nói: “Quên mất không nói với cô, tên hành tẩu giang hồ của tôi chính là AD.”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Oi Theo Anh Về Nhà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 53

Giang Ly nói: “Quên mất không nói với cô, tên hành tẩu giang hồ của tôi chính là AD.”

Tay tôi run run, suýt chút nữa làm rơi cả cuốn tạp chí xuống đất. Thần kỳ quá, Giang Ly, loại người này lại có thể lên thời trang ZZ? Anh ta ngoại trừ thông minh hơn người thường một chút, hiểu biết hơn người thường một chút, hình như cũng chẳng có chỗ nào hơn người nhỉ?

Tôi không can tâm, chăm chú đọc bài phỏng vấn đặc biệt trong cuốn tạp chí, khi nhìn thấy chữ lớn “Mạng XQ”, tôi nhất thời há hốc miệng không nói nên lời.

Mạng XQ, một mạng phát triển mạnh mẽ trong thời gian mấy năm gần đây, tuy không có thực lực tổng hợp mạnh như mấy mạng lớn khác, nhưng lại là một trong những mạng có tốc độ phát triển nhanh nhất, tiền đồ phát triển được đánh giá cao nhất. Tôi là một người ngoài ngành, đối với các lĩnh vực ưu thế của mạng XQ cũng không hiểu rõ lắm, nhưng từ góc độ của một dân mạng bình thường mà nói, mạng XQ thực sự không tồi. Con mắt nhìn của mạng này rất độc đáo, ví dụ, bây giờ trong nước có mấy trang web trò chơi, bắt đầu lưu hành sớm nhất, hình như đều là ở mạng XQ. Hơn nữa, diễn đàn của mạng này rất sôi nổi, rất nhiều bài viết hoặc ý kiến ở các mạng khác có thể bị cấm, trong diễn đàn của mạng này đều được phát tán như không có chuyện gì. Ngoài ra, công cụ phục vụ của mạng này rất mạnh, tốc độ truy cập siêu nhanh, từ trước đến nay chưa từng bị lỗi. Ngoài những thứ này ra tôi còn thích một số công năng nhỏ tương đối độc đáo của nó, sử dụng rất thuận tiện. Blog của tôi được lập trên mạng XQ, hơn nữa tôi còn có không ít đồ đều là mua từ trang mua bán của mạng XQ này.

Mà trong cuốn thời trang ZZ số mới nhất này, câu đầu tiên trong chuyên mục nhân vật phỏng vấn đặc biệt chính là: “Người sáng lập mạng XQ, AD...”

Thế là không cần nghĩ cũng biết tôi bị chấn động như thế nào.

AD là người sáng lập của mạng XQ, mà Giang Ly đưa ra chứng cứ nói, AD chính là biệt danh của Giang Ly. Vậy thì Giang Ly, anh ta chính là người sáng lập XQ...

Thế là, thế giới này huyền ảo rồi...

Tôi nhìn chết trân vào hàng chữ trên cuốn tạp chí, sau đó véo vào cánh tay Giang Ly một cái. Giang Ly kêu lên một tiếng thảm thiết. Tôi ném cuốn tạp chí đi, nhìn Giang Ly, từ từ thốt lên: “Hóa ra không phải là hoang tưởng.”

Giang Ly xoa xoa cánh tay, giả vờ như chẳng biết làm sao, lắc lắc đầu: “Quan Tiểu Yến, ngoan ngoan chấp nhận hiện thực đi.”

Tôi đột nhiên nhào đến bóp cổ anh ta, vừa lắc lắc vừa đau đầu nhức óc nói: “Anh nói đi, anh nói đi, anh nói đi, vì sao lại thế này, sao đột nhiên anh lại biến thành người sáng lập mạng XQ...”

Giang Ly bình than, nhẹ nhàng gạt hai tay tôi ra, chậm rãi nói: “Tôi vốn là người sáng lập ra nó mà.”

Tôi: “Vậy trước đây sao anh không nói chứ?”

Giang Ly: “Cô không hỏi”

Tôi: “...”

Tôi vận tay, lửa giận trong lòng cháy rừng rực. Tên này là cố ý, tuyệt đối là như thế! Là người sáng lập mạng XQ, hơn nữa anh ta lại có ngoại hình đẹp như thế này, còn biết làm bộ làm tịch, anh ta muốn lên thời trang ZZ đơn giản là chuyện dễ dàng như trở bàn tay! Thế là anh ta cố ý giăng bẫy, nói muốn cùng tôi đánh cược, đợi tôi sa chân vào!

Nghĩ đến đây, tôi không bình tĩnh nổi, tóm lấy cổ áo của Giang Ly, hung dữ nói: “Anh! Anh có phải là muốn đánh cược với tôi không?!”

Giang Ly lúc này chống hai tay xuống sofa, không phản kháng. Anh ta đắc ý nhướn mày nói: “Tôi còn nhớ, là cô chủ động muốn đánh cược với tôi.”

Tôi ngẩn ra, tiếp đó nghĩ đến một điểm khác: “Vậy vì sao anh giả vờ mình không có thực lực được lên tạp chí?”

Giang Ly mỉm cười nói: “Đây gọi là đánh nhau không ngại dối trá, tôi nói là cô tin ngay ư?”

Tôi: “...”

Tôi lại cầm nín hời trời xanh, nước mắt chảy thành hàng, thế giới này đen tối quá rồi, sinh ra một loại người nham hiểm như Giang Ly thế này, anh ta chính là một con rắn độc!

Giang Ly gỡ tay tôi ra, cười híp mắt: “Quan Tiểu Yến, cô còn nhớ chúng ta đánh cược thế nào không?”

Đến rồi! Tôi bị phần nhìn anh ta, tôi nói tôi quên mất rồi, anh có tin không?

Giang Ly gật đầu nói: “Tôi biết cô không quên. Vậy thì bắt đầu từ bây giờ tất cả tiền trong ngân hàng của cô đều là của tôi, cô có ý kiến gì không?”

Tôi ồ oai lắc đầu.

Giang Ly tiếp tục ung dung tự tại nói: “Còn nữa, ngày kia đừng quên đi từ chức, cần tôi đi cùng cô không?”

Tôi càng ồ oai: “Anh muốn đi thì đi.” Tôi biết anh muốn đi gặp Vương Khải.

Giang Ly lắc đầu, thở dài nói: “Quan Tiểu Yến, thực sự nếu như lần này đánh cược cô rút hết tiền trong ngân hàng, thì bất luận kết quả như thế nào, cô cũng sẽ không tổn thất về kinh tế.”

Toát mồ hôi, đúng thật là một cách hay, sao tôi lại không nghĩ đến nhỉ? Giang Ly à Giang Ly, anh không nói sớm. Đợi đến bây giờ khi tôi thua rồi anh mới nói, để khiến tôi hối hận ư? Anh không thành tâm thế này để khiến tôi tức sao?...

Tôi ngồi xuống sàn nhà, dựa lưng vào sofa, đến sức để ngả lên cũng chẳng có.

Giang Ly nghịch nghịch một lọn tóc của tôi, tâm trạng vô cùng thoải mái. Anh ta nói: “Quan Tiểu Yến, mau đi nấu cơm.”

Tôi thảm hại rồi, tiền cũng không, công việc cũng không, còn nấu cơm cái gì! Chết đói là xong!

Giang Ly thấy tôi chẳng động tĩnh gì, thế là nói: “Vậy được, cô không làm, tôi làm.”

Tôi rùng mình, chẳng biết phải làm thế nào, nói: “Được, được, được, tôi làm chẳng phải là được sao? Giang Ly, anh thực là ông lớn của tôi!” Tôi nói rồi, gắng sức đứng dậy khỏi sàn nhà, đi về phía nhà bếp.

Giang Ly ở phía sau đột nhiên lên tiếng: “Tôi già như vậy sao?”

Tôi quay người lườm anh ta: “Im miệng! Giang Ly, anh quá khôn!”

Cơ thể của Giang Ly thực sự không phải là tầm thường, được tôi hầu hạ một ngày, đến ngày mừng Bốn tháng Một đã khỏe như rồng, như hổ rồi. Thế là, anh ta có thể ngang tang áp giải tôi đi từ chức.

Tôi từ trước đến nay chưa từng nghe thấy ai phải từ chức vì đánh cược cả, vì vậy tôi thực sự muốn nhỏ nước mắt cảm thông cho chính mình.

Vương Khải đang nhàn nhã ngồi trong chiếc ghế siêu lớn của anh ta sau bàn làm việc. Khi tôi đi vào trong phòng làm việc của anh ta, nghe răng cười cười, sau đó anh ta nhìn thấy Giang Ly đứng phía sau tôi, thế là nụ cười của Vương Khải cứng đờ trên mặt...

Tôi cố trưng ra một nụ cười miễn cưỡng, đặt đơn từ chức lên trên bàn của anh ta.

Vương Khải nhìn thấy đơn từ chức, sắc mặt tái đi. Nhìn lướt qua Giang Ly một cái, lạnh tanh nói với tôi: “Thư ký Quan, cô thực sự muốn từ chức sao?”

Tôi do dự gật đầu, cúi đầu không dám nhìn Vương Khải, Vương Phó tổng, thực ra tôi thực sự không muốn từ chức... Khó khăn lắm tôi mới bịp bợm lừa đảo kiếm được công việc lương cao như thế này...

Vương Khải: “Vì sao?”

Tôi: “trong đơn từ chức có viết rồi.”

Vương Khải: “Tôi muốn nghe lý do thực sự.”

Lý do thực sự chính là, tôi thua cuộc. Nhưng mà lý do mất mặt như thế này có đánh chết tôi cũng chẳng thể nào nói ra được...

Lúc này, Giang Ly vẫn đứng im lặng bên cạnh lên tiếng: “Đơn từ chức đã giao rồi, Tiểu Yến, chúng ta có thể đi rồi.”

Tôi cảm thấy cũng đúng, thế là gật gật đầu có ý xin lỗi Vương Khải, quay người cùng Giang Ly rời đi.

“Giang Ly!” Vương Khải đột nhiên đập bàn một cái, làm tôi giật thót mình, quay đầu lại nhìn, anh ta đã đứng dậy, vẻ mặt vô cùng giận dữ, khiến người ta không dám nhìn. Anh ta nhìn Giang Ly, nói: “Anh có tư cách gì mạng lại hạnh phúc cho cô ấy?”

Giang Ly nhìn khuôn mặt đẹp đẽ kia của Vương Khải, im lặng một hồi, đột nhiên chẳng nói tiếng nào cười cười. Ý cười đó giống như không thêm để ý hoặc là không thêm chấp.

Giang Ly khoác một cánh tay lên trên vai tôi, nói với Vương Khải: “Vậy anh thì có tư cách?”

Vương Khải tái mặt đáp: “Tôi đương nhiên có, ít nhất tôi không phải là gay!”

Giang Ly: “Vậy được, chúng ta so sánh với nhau xem. Đầu tiên, điều kiện phần cứng. Nghĩ lại chắc anh đã sớm biết tôi là ai? Nam Tinh hình như thực sự nhiều tiền hơn XQ, nhưng mà anh hình như quên mất rồi, Nam Tinh là của bố anh, nếu so sánh với tôi, cũng là Vương Thành Hải lão già kia so sánh với tôi thì?”

Trên mặt của Vương Khải treo nụ cười giễu cợt: “Có lẽ ông ấy thực sự hơn anh.”

Giang Ly cúi đầu nhìn tôi một cái, lại nói tiếp: “Huống hồ Quan Tiểu Yến lại chẳng có hứng thú với những thứ này. Cô ấy chỉ cần mỗi ngày có cơm ăn là được, nếu như một năm có thể có thêm được tiền lương mười mấy hai chục vạn, cô ấy nằm mơ cũng sẽ cười mà tỉnh. Còn anh có phải là người thừa kế của Nam Tinh không, tôi có phải là người sáng lập XQ không, cô ấy chẳng thêm quan tâm.”

Tôi toát mồ hôi, bởi vì anh ta là người sáng lập XQ, tất cả tiền của anh ta đều bị anh lừa sạch, anh còn không biết ngại mà nói!

Giang Ly hình như thấy sự bất mãn của tôi, vỗ vỗ vai tôi để biểu thị an ủi, tiếp đó lại nói với Vương Khải: “Bỏ đi, chúng ta vẫn là so sánh chỗ then chốt nhé! Anh nói có thể mạng lại hạnh phúc cho Quan Tiểu Yến, anh lấy cái gì để chứng minh? Lấy những chiêu thức đào hoa với phụ nữ của anh kia sao? Bất luận tôi có phải là gay không, ít nhất từ trước đến nay tôi đều không chơi đùa với phụ nữ.”

Vương Khải: “tôi chơi đùa những người phụ nữ khác không có nghĩa là tôi sẽ chơi đùa với cô ấy, tôi đối với cô ấy là thật lòng.”

“Thật lòng?” Giang Ly cười lạnh lùng. “Thật lòng là phải làm được, không phải là nói được. Nếu như lời ngon tiếng ngọt được coi là thật lòng, vậy thì thật lòng trên thế giới này cũng mất giá rồi nhỉ? Quan Tiểu Yến tuy ngốc nhưng cũng không phải là dễ bị làm mờ mắt như vậy!”

Tôi kéo kéo áo của Giang Ly, ngẩng đầu nhìn chiếc cằm gọt gọt của anh ta... Giang Ly à, anh thật là có tài ăn nói...

Giang Ly cúi đầu mỉm cười với tôi, tiếp đó lại nói với Vương Khải: “Tôi không lãng phí lời với anh nữa. Sự thực bây giờ chúng ta bây giờ đã nắm chắc, đã đủ để chứng minh, đối với phụ nữ, loại người như anh mới ẩn chứa tai họa âm i lớn nhất cho bọn họ!

Lùi lại một chút nói, cứ coi như anh thực sự thích Quan Tiểu Yến một chút xíu, anh có thể thích cô ấy bao lâu? Một tuần lễ? Một tháng? Hay là một năm? Vậy sau một năm thì sao? Anh đã nghĩ tới lúc anh không thích cô ấy nữa chưa? Anh sẽ gây ra sự tổn thương gì cho cô ấy? Nếu như anh không thể tự mình đặt vòa vị trí của cô ấy để nghĩ cho cô ấy, vậy thì phiên anh hãy tránh xa cô ấy ra.

Muốn chơi đùa phụ nữ thì quang minh chính đại mà chơi, đừng dùng chiêu bài tình cảm... Đương nhiên tôi không thể mặc kệ cho Quan Tiểu Yến bị anh chơi đùa.

Quan Tiểu Yến, cô ấy sống là người của Giang Ly tôi, chết cũng là người của Giang Ly tôi!”

Giang Ly nói xong, không đợi cho Vương Khải đáp lại, dẫn tôi quay người đi ra khỏi cửa. Xem ra Vương Khải cũng có cảm giác nhất thời đại não đột nhiên vận hành chậm chạp như vậy nhỉ... Dù gì chúng tôi đều là người phạm, còn Giang Ly, anh ta là một con rắn độc...

Còn tôi... đại não của tôi đã hoàn toàn chết rồi, trên màn hình màu đen chỉ nhảy nhót một câu: “Quan Tiểu Yến, cô ấy sống là người của Giang Ly tôi, chết cũng là người của Giang Ly tôi!”

Quan Tiểu Yến, cô ấy sống là người của Giang Ly tôi, chết cũng là người của Giang Ly tôi!...

Tôi được Giang Ly lôi ra khỏi tòa nhà làm việc của công ty quảng cáo XXX, trên cả đoạn đường thu hút ánh mắt của vô số người, trong đó hình như còn pha trộn tiếng kêu thấp giọng không được tự nhiên lắm của một số phụ nữ. Đương nhiên tôi lúc này về cơ bản đã chẳng còn cảm giác gì nữa rồi, trong đầu đều là tiếng vọng lại của câu nói cuối cùng của Giang Ly kia, hết lần này đến lần khác.

Trong lòng tôi đột nhiên trào lên sự bi thương nhân nhật, Giang Ly, anh ta, anh ta làm sao có thể tùy tiện nói lời như thế này chứ! Anh ta có biết như thế này rất dễ gây ra hiểu nhầm cho tôi không?

Nhưng mà, vì sao trong đáy lòng của tôi lại dường như đang trào dâng một loại... Sao, cảm động?

Tôi nghiêng đầu nhìn Giang Ly, trong lòng nghĩ, nếu như Giang Ly không phải là gay, nếu như anh ta không phải là gay...

Tôi lắc đầu cười khổ, nếu như Giang Ly không phải là gay, vậy Quan Tiểu Yến tôi cũng sẽ không có cơ hội lại gần anh ta nhỉ?

Đến lúc Giang Ly nhét tôi vào trong xe, tôi vẫn còn đang dờ dẩn. Giang Ly giúp tôi thắt xong dây an toàn, vỗ vỗ vào mặt tôi, kỳ quái hỏi: “Quan Tiểu Yến cô làm sao vậy, sắc mặt trắng bệch như vậy?”

Tôi cup mắt xuống không nhìn anh ta, hờ hững nói: “Tôi không sao, cảm ơn anh!”

Giang Ly: “Đừng khách sáo, thực ra thất nghiệp cũng không phải là chuyện gì quá lớn, cô không cần ủ rũ như vậy.”

“Ồ...” tôi đáp lại một tiếng, do dự một lát, lấy hết dũng khí nói: “Giang Ly, anh...” Anh có phải là thực sự có một chút thích tôi không? Nhưng mà làm sao có thể chứ, anh ta rõ ràng là gay... Nhưng mà anh ta là gay thì sẽ không biểu hiện ra bộ dạng giống như có chút thích tôi chứ nhỉ? Tôi vô cùng căng thẳng, tự mình cũng cảm thấy không đến mức tim đập nhanh, nhưng mà tôi muốn nói lại thôi, vẫn chẳng nói được câu nào.

Giang Ly có chút kỳ quái: “Tôi làm sao chứ?”

Tôi dựa vào ghế ngồi, cẩn thận cup mắt xuống, nhỏ tiếng nói: “Thực sự không cần anh phải đối tốt với tôi như vậy.”

Im lặng

Vẫn là im lặng

Tôi cho rằng Giang Ly không nghe thấy lời của tôi, càng hay, tôi cũng cảm thấy rất là ngượng ngùng, coi như không có gì xảy ra nhé, những suy nghĩ tự yêu mình kia tất cả đem đẩy hết ra khỏi đầu, tôi tự nói với mình: Giang Ly thích đàn ông, phụ nữ tránh xa ra...

Chính vào lúc này, giọng nói lạnh lạnh của Giang Ly từ bên cạnh truyền đến: “Tôi thấy vui.”

Tôi cảm thấy Giang Ly chắc là cầm nhầm kịch bản rồi, căn cứ vào lối suy nghĩ trước đây, anh ta nên rất có hứng thú với Vương Khải mới đúng, nhưng mà bây giờ... tuy tôi không dám nói anh ta hình như là có hứng thú đối với tôi, nhưng anh ta đối đãi với Vương Khải không hề khách khí. Nghĩ đến đây, tôi lại cân trọng hỏi Giang Ly: “Giang Ly, anh nói thật với tôi nhé!”

Giang Ly lúc này đang ăn cơm trưa do tôi nấu, đáng vẻ không tôi. Anh ta nhìn miếng sườn chua ngọt trong đĩa, chẳng ngược lên nhìn, trả lời tôi: “Nói đi.”

Tôi ấp úng hồi lâu, cuối cùng lấy hết dũng khí nói: “Giang Ly, anh thực sự không thích Vương Khải sao?”

Giang Ly: “Thừa lời, chẳng lẽ cô thích sao?”

Tôi giải thích: “Tôi nói không phải là loại thích kia, mà là loại thích đó, áy, chính là loại thích của đàn ông đối với đàn ông, anh hiểu mà...”

Giang Ly gấp một miếng sườn nhét vào miệng tôi, sắc mặt không tốt nói: “Quan Tiểu Yến, cô đừng ép tôi.”

Vì còn một tháng nữa là đến tết rồi, vì vậy tôi cũng không vội tìm việc. Tuy tiền trong ngân hàng của tôi mất sạch rồi, nhưng Giang Ly nói, chỉ cần tôi ngoan ngoãn nấu cơm, làm việc nhà cho anh ta, anh ta chưa biết chừng sẽ còn cho tôi chút tiền tiêu vặt, nếu như biểu hiện tốt còn có tiền thưởng.

Tôi nói: “Hay là tôi đến XQ của bọn anh làm việc nhỉ?” XQ à, một trong những mạng tôi thích nhất, nghĩ cũng thấy hưng phấn.

Giang Ly, mặt không chút biểu cảm, trả lời: “Tôi cảm thấy cô thích hợp để làm một thái thái hơn.”

Thế là tôi liền bi phẫn, lắc mình biến hóa thành bảo mẫu của Giang Ly, hơn nữa đến cơm trưa của anh ta tôi cũng phải đưa, hơn nữa còn phải cùng ăn với anh ta... bởi vì Giang Ly không thích ăn cơm một mình. Tôi bị anh ta giầy vò đến mức có chút bi phẫn, tiểu tử này ức hiếp người quá đáng...

Tôi thực sự nghĩ không thông, sự việc sao lại thành ra thế này, phải biết là, lúc đầu khi mới kết hôn, Giang Ly muốn ăn cơm tôi nấu, còn phải xem sắc mặt của tôi, được chưa nào!

Bất luận tôi có suy nghĩ gì, dù gì đến trưa hôm sau, tôi vẫn phải xách một chiếc hộp giữ nhiệt cực đại, lật lật đến tổng bộ của XQ.

Cô lễ tân xinh đẹp có giọng nói ngọt ngào, đẹp đẽ hơn cả tướng mạo của cô ấy, cười tủm tỉm hỏi tôi tìm ai. Tôi chẳng buồn nghĩ, liền nói là tìm Giang Ly. Cô tiếp tân kia ngần ra.

Tôi đột nhiên nhớ ra biệt danh của Giang Ly, thế là sửa lời nói: “Tôi tìm AD, đưa com trưa cho anh ấy.”

Cô tiếp tân xinh đẹp nhìn hộp com trong tay tôi một cái, ánh mắt tuy lịch sự nhưng vẫn khó che giấu được sự khinh thường. Cô ấy lịch sự hỏi tôi có hẹn trước không, sau đó lăm bằm trong miệng nói mấy câu, ý nghĩa đó đại thể là, người muốn tìm AD nhiều như vậy, cô là gì chứ?

Tôi cảm thấy Giang Ly làm chuyện này thật không đến nơi đến chốn, rõ ràng là muốn tôi đưa com, nhưng vì sao lại bị kẹt ở quầy tiếp tân không vào được? Tôi móc điện thoại ra, tức giận gọi điện cho Giang Ly, chất vấn anh ta lại muốn chơi trò quỷ gì. Giang Ly cười he he nói không sao, bảo tôi đưa điện thoại cho lễ tân. Tôi làm theo.

Sau đó, tôi nhìn thấy vào thời khắc cô gái lễ tân xinh đẹp kia đưa điện thoại lên tai, vẻ mặt đầy kinh ngạc và kích động, còn có một chút sùng bái, giống như đó thực sự không phải là một chiếc điện thoại, mà là một chiếc giày Lương Triều Vĩ bỏ lại. ..Sau công phu của một câu nói, tất cả cảm xúc trên mặt đó hoàn toàn biến mất, mà được thay thế bằng sự thất vọng, sợ hãi và không cam tâm.

Tôi lại rất có hứng thú nhìn sự biến hóa cảm xúc của cô ấy, trong thời gian ngắn ngủi như vậy, có thể thay đổi được biểu cảm nhiều như thế, cô gái này thật là có tài.

Cô gái xinh đẹp vâng vâng dạ dạ, chuyển điện thoại lại tôi, hơn nữa nhiệt tình chỉ cho tôi phòng làm việc của Giang Ly.

Khi tôi đi vào phòng làm việc của Giang Ly, anh ta đang xem một đồng giấy tờ. Tôi đi đến đó, hòa khí ngút trời đặt hộp com lên bàn làm việc của anh ta, lớn tiếng nói: “Ăn com thôi!”

Giang Ly ngẩng đầu, nhìn thấy tôi, cong khóe môi. Anh ta vận động cánh tay một cái, nói: “Bóp vai cho tôi trước.”

Tôi thêm vào, anh thực sự coi tôi là bảo mẫu thực sự của anh rồi sao? Tôi đang muốn phản đối, Giang Ly lại nói: “Còn về tiền thưởng...”

Tôi chạy đến sau lưng anh ta, giữ lực vừa phải, bóp vai cho anh ta. Bờ vai của Giang Ly thật là rộng. ..Dừng lại, dừng lại, tôi đang nghĩ gì chứ...

Tôi vừa bóp vai vừa hỏi Giang Ly: “Anh vừa nói gì với tiểu muội muội ở quầy lễ tân vậy? Dọa cô ấy sợ hãi rồi.”

Giang Ly cười đáp: “Không nói gì cả, tôi chẳng qua chỉ nói với cô ta một câu nói của cô có thể khiến cô ta rời khỏi XQ.”

Tôi giật thót mình: “Tôi...tôi...tôi có thể làm được như thế sao?”

Giang Ly đắc ý hưởng thụ sự phục vụ của tôi, vừa lật xem com trưa có những gì, vừa nói: “Cô có thể thử.”

Được rồi, tôi thừa nhận tôi không có gan thử, việc biến thái thế này Giang Ly chưa biết chừng có thể thực sự làm được. Tôi đột nhiên nhớ đến những thái giám, cung nữ thời xưa đều gắng sức muốn làm việc dưới quyền của hoàng thượng, thỉnh thoảng nói đôi ba lời bóng gió là có thể quyết định tính mạng của một người. Tuy nghề nghiệp này có chút nguy hiểm, nhưng mà cảm giác tiếp cận với cấp trên này thật sự rất sáng khoái. ..Đợi một chút, vì sao tôi nghĩ đến thái giám, cung nữ mà không phải là hoàng hậu, quý phi? Không đúng, không đúng, hình như tôi cũng không thể coi là hoàng hậu hay quý phi, tôi chỉ là vợ trên danh nghĩa của Giang Ly, ấy, cái này ở thời xưa chính là...hoàng hậu, quý phi không được hạnh phúc? Trời ơi, tôi đang muốn cái gì chứ, á á á á...

Ăn com trưa xong, tôi không lập tức về nhà, dù gì về nhà cũng không có việc gì làm, chỉ bằng ở trong phòng làm việc của Giang Ly chơi một chút, tham quan một chút phòng làm việc của người sáng lập XQ cũng không tồi, sau này tôi có thể ở trên diễn đàn của XQ nói linh tinh, ừm, rất hay.

Tôi ngồi trên chiếc sofa lớn, nhìn Giang Ly ở cách đó không xa. Anh ta đang làm gì đó trước máy tính, rất chuyên tâm. Làn da của anh ta trắng trẻo mà tinh tế, đôi mắt sâu thẳm, sống mũi cao thẳng, bờ môi hơi mím. Từ góc độ của tôi mà nhìn, ngũ quan của anh ta thực sự hoàn mỹ, giống như một người đàn ông từ trong truyện tranh ra vậy. Kiểu tóc của anh ta rất đơn giản, không dài, không ngắn dựng thẳng trên đầu, giống như một học sinh trung học nghiêm túc. Anh ta vẫn lười nhác kết hợp quần áo trên người, chỉ mặc chiếc áo sơ mi trắng, chiếc khuy đầu tiên mở ra, vẻ tùy tiện mà thông thả. Một chiếc áo sơ mi kiểu dáng rất bình thường ở trên người anh ta lại dễ dàng khiến người ta đọc ra một mùi vị khác lạ. Ánh nắng mặt trời của ngày đông chiếu vào, làm cho cơ thể của anh được bao phủ một tầng ánh sáng màu vàng kim, tôi đột nhiên nghĩ ngốc nghếch, đứng dưới tầng ánh sáng này, có phải sẽ rất ấm áp không...

Lúc này, Giang Ly đột nhiên ngẩng đầu nhìn về phía tôi. Tôi không kịp phản ứng, cứ ngây dại nhìn thẳng vào anh.

Giang Ly đột nhiên cong khóe miệng, mỉm cười với tôi một cái, ánh mặt trời màu vàng kim chiếu lên khóe môi của anh ta, rất đẹp, cũng rất...hút hồn...

“Quan Tiểu Yến.” Giang Ly đột nhiên gọi

Tôi: “Hử”

Giang Ly: “Lau nước miếng đi.”

Tôi ý thức được sự mất mặt của mình, vội vàng đưa tay áo lên lau lau miệng...Đầu có! Tôi đột nhiên nhớ đến, chiều này Giang Ly đã sử dụng rồi, tôi lại nhớ cơ thể săn chắc của Giang Ly dưới áo tắm mỏng dính khó che đậy đó, suýt chút nữa lại chảy máu cam...

Từ đối diện truyền đến tiếng cười vui vẻ của Giang Ly. Anh vừa cười vừa nói: “Quan Tiểu Yến, cô thèm muốn sắc đẹp của tôi từ lâu lắm rồi phải không?”

Tôi: “...”

Tôi thờ hồng học, ngã xuống sofa giả vờ làm xác chết, Giang Ly, anh không nói những lời phá hỏng không khí thì sẽ chết à?!”

Tôi nằm trên ghế sofa một lúc, lại ngủ mất. Tôi mơ một giấc mơ, hơn nữa lại là xuân mộng. Tôi mơ thấy Giang Ly cúi đầu hôn tôi đầy tình cảm, hơn nữa, tôi còn mặt dày thề đầu lưỡi liếm liếm môi, sau đó Giang Ly há miệng ngậm chặt đầu lưỡi của tôi, tiếp tục quân quyết...

Nhưng mà từ trong đáy lòng tôi dường như có một giọng nói luôn vang vọng: Đáng tiếc anh là gay, đáng tiếc anh là gay...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Ơi Theo Anh Về Nhà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 54

Từ sau ngày Giang Ly nói năng lung tung với cô tiếp tân, những lần sau tôi đi vào XQ đều vô cùng thuận lợi. Hơn nữa, ánh mắt của nhân viên XQ nhìn tôi, khụ khụ, vô cùng kính sợ, thỉnh thoảng còn pha chút mờ ám và đồ kỵ, tôi rất ít khi có thể hưởng thụ ánh mắt như thế này, thế là tiểu nhân đắc chí, càng cố gắng đi đưa cơm cho Giang Ly hơn.

Thời gian trôi qua thật nhanh, chớp mắt đã sắp đến tết rồi, đa số nhân viên của XQ đều nghỉ rồi, còn Giang Ly lại không biết âm ức cho mình.

Thế là trước ba mươi tết một ngày, tôi và Giang Ly lên máy bay đến thành phố K.

Thành phố K là một thành phố cấp huyện bình thường ở phía bắc Trung Quốc, cách thành phố L không xa, ngồi xe khoảng hơn một giờ là đến. Bố mẹ của Giang Ly vẫn luôn sống tại thành K. Tôi đặc biệt muốn xem xem thành phố K rốt cuộc có chỗ nào đặc biệt mà lại có thể tạo ra kẻ gây hại cho nhân gian là Giang Ly như thế này.

Khi chúng tôi đến nhà Giang Ly, trời đã sẩm tối, xung quanh rất yên tĩnh, trầm lắng. Nhà của Giang Ly ở trong một tòa nhà gia đình của thành phố K, nghe nói tòa nhà này có rất nhiều người là giáo viên, có mấy người còn là giáo viên tiếng Anh...

Không sao, tôi không sợ, mẹ chồng tôi còn là giáo viên ngữ văn cơ, có gì đáng sợ chứ...toi vừa đi theo sau Giang Ly, vừa nghĩ ngợi lung tung, lấy lại tự tin cho mình.

Bố mẹ Giang Ly nhiệt tình đón tiếp chúng tôi, nhưng mà nhìn thấy giáo viên ngữ văn xinh đẹp, tôi vẫn có chút sợ hãi. Ai da sao mà tôi lại kém cỏi thế này chứ?

Ăn tối xong, nói chuyện một lát, tôi định đi ngủ rồi. Hôm nay đi lại cả một ngày, mệt quá!

Nhưng khi ngủ, tôi phát hiện ra vấn đề. Tôi phải ngủ cùng Giang Ly trên một chiếc giường, phải đắp cùng một chiếc chăn...

Chiếc giường kia là một chiếc giường đôi tiêu chuẩn, bé hơn chiếc giường của Giang Ly rất nhiều. Hơn nữa...tôi từ trước đến nay chưa từng cùng Giang Ly đắp chung một chiếc chăn...

Tôi lén nhìn Giang Ly, hình như anh ta chẳng để ý gì. Khốn, anh đối với phụ nữ không có cảm giác không có nghĩa là tôi đối với đàn ông cũng không có cảm giác, được chưa nào!

Kỳ lạ, chẳng hiểu sao mặt tôi tự nhiên lại nóng rực, tôi cúi đầu ngượng ngùng kéo chiếc chăn kia, không tự nhiên nói: “Cái đó...Có cần phải tìm mẹ anh hỏi thêm một chiếc chăn không?”

Giang Ly mặt không chút biểu cảm, trả lời chẳng đúng câu hỏi: “Là mẹ chúng ta.”

“Được rồi, mẹ chúng ta!” Tôi nuốt nước miếng, có chút căng thẳng. “Vậy...” Rốt cuộc còn có chăn nữa không...

Câu nói của Giang Ly suýt chút nữa khiến tôi nghẹn chết: “Nhà của chúng tôi hơi nghèo, có thể không có chăn khác nữa.”

Tôi bị sét đánh trúng không nhẹ, miễn cưỡng mới có thể đứng vững. Thiện tai, nhà của anh nghèo ư? Anh đường đường là người sáng lập XQ, chắc không thể nào đến chốn cũng không mua nổi chứ?

Giang Ly hình như cũng ý thức được cách nói này không đáng tin cậy lắm, thế là anh ta nói: “Vậy tôi đi hỏi xem nhé!”

Anh ta nói rồi, quay người đi ra ngoài, chẳng mấy chốc đã quay lại. “Hỏi rồi, có thì có, đáng tiếc mẹ chúng ta gần đây đang thử một loại băng phiến mới, chần không dùng đến đâu ngâm băng phiến rồi.”

Tôi cắn cắn răng: “Tôi không để ý đâu.” Tôi gần đây luôn nằm mơ xuân mộng, mơ thấy Giang Ly hôn tôi. Bạn nói xem nếu như tôi trong lúc ngủ mơ không cẩn thận một cái thủ tính đại phát, làm gì Giang Ly, vậy làm sao sống tiếp đây?

“Cô quyết định chưa?” Giang Ly nhìn tôi vẻ không vui lắm. “Cô chắc chắn không để ý đến việc ngửi mùi hỗn tạp giữa hoa đình hương và mùi khai của băng phiến chứ?”

Tôi rung mình một cái, đây là băng phiến gì mà biến thái như vậy, hoa đình hương và nước tiểu!

“Cái đó, tôi lại rất để ý.” Được rồi, một chần thì một chần. Quan Tiểu Yến tôi cũng không phải là người háo sắc, ừm ừ!

Tôi nằm trên giường, có thể nghe thấy tiếng thở của Giang Ly bên cạnh, càng có thể rõ ràng nghe được tiếng tim mình đập loạn. Tôi thực sự điên rồi. Con người tôi tuy thỉnh thoảng có chút háo sắc, nhưng cũng không phải là người háo sắc đến mê muội đầu óc, huống hồ thái độ của tôi đối với mỹ sắc từ trước đến nay đều chỉ là đứng từ xa mà nhìn, nhưng mà bây giờ thì...

Tôi lật người quay lưng lại với Giang Ly, áp bức trái tim đập loạn của mình. Tôi cảm thấy mình quá bi kịch, lại bộc phát cảm giác với một người đồng tính.

Bởi vì ban ngày mệt quá cho nên tôi nghĩ ngợi lung tung một lát, cũng vô thức ngủ thiếp đi.

Ngày hôm sau, tôi dậy rất sớm, đương nhiên Giang Ly còn dậy sớm hơn tôi, nói chính xác là, ba người nhà Giang Ly đều dậy từ rất sớm để đi tập thể dục buổi sáng rồi... Quá nhiên thói quen biến thái này của Giang Ly là do di truyền.

Từ buổi sáng khi tôi bắt đầu nhìn thấy Giang Ly, anh ta cứ thỉnh thoảng lại hắt xì hơi. Thế là tôi có lòng tốt hỏi han, không ngờ anh ta lại bắt mắt nhìn tôi một cái, nói: “Còn không phải là tại cô nửa đêm cướp chăn của tôi sao? Quan Tiểu Yến, cô ngủ cũng thật khó chịu!”

Tôi đỏ mặt, dứt khoát không để ý đến anh ta nữa.

Ăn sáng xong, bố mẹ tôi đi tìm bút mực, giấy nghiên bày ra vẽ câu đối. Đã từ rất lâu tôi chưa xem viết câu đối rồi, vì vậy trong đầu óc tôi, chỉ có mua câu đối chứ không có viết câu đối. Nhìn dáng vẻ ba người của gia đình học giả trước mặt này, đang cùng nhau mài mực loẹt quẹt này, tôi đột nhiên cảm thấy mình thật là hạ cấp, á á á á...

Giáo viên xinh đẹp viết xong một vế đối, ngẩng đầu cười hòa nhã với tôi: “Tiểu Yến, lại đây cùng viết đi.”

Tôi ngại ngần lắc đầu: “Hi hi, con... con không biết.”

Giáo viên ngữ văn nhiệt tình kéo tôi đến: “Không sao cả, Giang Ly cũng không biết. Đón tết mà viết câu đối thì sẽ mang lại may mắn cho cả năm.”

Tôi cúi đầu nhìn chữ “Phúc” đoan trang của Giang Ly kia, trong lòng nghĩ, hóa ra giáo viên cũng hay mê tín và nói dối...

Bỏ đi, viết thì viết, dù gì tôi cũng không phải là người đạo đức giả, là do mọi người bắt tôi viết, mặt mặt cũng chẳng phải là tôi. Tôi cầm bút lông, khua khua một cái, viết bốn chữ lớn: “Tài nguyên quang tiến” lên tờ giấy màu đỏ, có chỗ nét thô đến mức giống như lông mày của chiếc bút màu mới, có chỗ nét vẽ lại nhỏ xíu như những làn khói, viết xong, tôi cũng không dám nhìn.

Giáo viên ngữ văn xinh đẹp nhìn rồi cảm chữ “Tài nguyên quang tiến” tôi viết đặt lên chiếc bàn bên cạnh phơi khô, tôi có chút ngại ngần, bồn chồn nhìn biểu cảm của mọi người. Bố chồng tôi vẫn không có gì khác thường, vẫn cười hiền từ, còn Giang Ly, tuy cười, nhưng trên mặt hiện rõ vẻ khinh bỉ. Thế là đầu óc tôi nóng lên, nói với anh ta: “Thực ra em viết chữ thảo.”

Tôi vừa nói dứt câu, bố Giang Ly đang viết chữ thảo một cách chuẩn mực, liền quay mặt đi...

Thế là tôi càng cảm thấy ngượng ngùng. May mà lúc này, giáo viên ngữ văn xinh đẹp đi đến, tôi giống như tóm được ngọn cỏ cứu mạng vậy, hy vọng bà đến giải vây. Ai ngờ bà đi đến, hưng phấn viết bốn chữ đẹp đẽ: “Sớm sinh quý tử”, sau đó lại hưng phấn cầm đi phơi...

Tôi cúi đầu thật thấp, không dám nhìn Giang Ly, tôi cảm thấy mặt mình nóng bừng lên, rất nghiêm trọng, tôi nghĩ chắc là tôi bị bệnh rồi, một căn bệnh kỳ lạ.

Nhiệm vụ dán câu đối giao cho tôi và Giang Ly, khi Giang Ly đem chữ “Tài nguyên quang tiến” của tôi dán lên một chiếc tủ trong phòng Giang Ly, tôi quay đầu, khuôn mặt trông ngóng nhìn Giang Ly: “Tôi viết rất xấu, có đúng không?” Thực ra tôi muốn anh ta an ủi tôi mấy câu. >_

Quả nhiên, Giang Ly an ủi tôi thật: “Cũng được.”

Tôi cảm động nhìn anh ta, lúc này, anh ta nói thêm một câu: “Ít nhất có thể để trừ tà.”

Tôi: “...”

Buổi chiều, tôi cùng Giang Ly đi chơi hội. Lễ hội năm mới rất náo nhiệt, tôi mua rất nhiều thứ, đều nhét cho Giang Ly xách. Những thứ trong lễ hội tuy thú vị nhưng có một chuyện khiến tôi vô cùng kinh ngạc. Tôi phát hiện, trong mười lăm phút ngắn ngủi chúng tôi đi bộ từ chỗ khu nhà ở đến lễ hội, trên đường gặp mười người thì có đến tám người quen Giang Ly, hơn nữa còn thân thiết chào hỏi anh ta. Người lớn tuổi một chút thì gọi anh ta là “Tiểu Giang” hoặc “Tiểu Ly”, người trẻ tuổi một chút thì gọi tên anh ta, còn có một số người gọi anh ta là “Giang ca ca.”. “Giang ca”, “Giang từ ca”...

Tôi cảm thấy rất kỳ quái, thành phố K tuy không lớn nhưng cũng không phải là nhỏ nhỉ? Làm sao mà mọi người đều quen thân với anh ta như vậy?

Tôi có chút khó hiểu, hỏi Giang Ly: “Anh quen biết bọn họ à?”

Giang ly vô cùng thân nhiên trả lời: “không quen.”

Tôi: “...”

Tôi nhìn thấy bộ dạng như chẳng hề có chuyện gì của Giang Ly, hải thay cho anh ta một chút, tiếp đó lại nói: “Nhưng mà bọn họ dường như đều quen biết anh vậy...”

Giang Ly tiếp tục thân nhiên: “Có lẽ là do danh tiếng của bố mẹ chúng ta quá lớn.”

Nhìn bộ dạng trấn tĩnh như vậy của Giang Ly, tôi liên tin, hơn nữa, bắt đầu âm thầm sùng bái hai vị giáo viên nhân dân đó. Đương nhiên sau này nghe Hàn Kiều kể lại, tôi mới biết đây rốt cuộc là chuyện gì.

Hóa ra, hóa ra, hóa ra, độ nổi tiếng của Giang Ly có khả năng còn hơn cả bố mẹ anh ta nữa... Ầy, bố mẹ của chúng tôi, vì sao vậy?

Thành phố K là một thành phố rất nhỏ, giáo dục ở đây tương đối lạc hậu, nếu ai tốt nghiệp một trường đại học nổi tiếng như Thanh Hoa, Bắc Kinh, chắc chắn sẽ là một sự kiện chấn động toàn thành phố. Mà Giang ly, anh ta là thủ khoa đại học cấp tỉnh đầu tiên của bọn họ, không sai, cấp tỉnh, thủ khoa đại học...

Rất nhiều người thường xem tiết mục mừng xuân vào đêm Ba mươi Tết, tôi chính là một người như vậy, bố mẹ chồng tôi cũng như vậy. Còn Giang ly... anh ta có như vậy không cũng không quan trọng nữa...

Thế là một nhà bốn người vui mừng hứng khởi ngồi trước ti vi xem chương trình mừng xuân, tuy lễ phục của người dẫn chương trình thu hút đến mức khiến tôi mất hồn, tuy một số vũ đạo thực sự khiến người ta cảm thấy hoa mào chóng mặt, nhưng tôi cảm thấy bối cảnh của sân khấu mới thực sự đẹp, vì vậy tôi xem rất chú tâm. Xem khoảng hơn hai tiếng, ngoài tôi ra, ba người còn lại đều ngủ gật. Tôi nhìn trái ngó phải, ngại ngùng nói: “Hay là chúng ta ngủ sớm đi?”

Giáo viên ngữ văn lắc lắc đầu: “Chúng ta chờ giao thừa, nếu con buồn ngủ thì ngủ trước đi.”

Nhưng tôi rất hưng phấn, chẳng thấy buồn ngủ chút nào.

Lúc này, Giang Ly đột nhiên nói: “Chương trình mừng xuân này chẳng có ý nghĩa gì nhỉ?”

Tôi vừa muốn lắc đầu, lại thấy giáo viên ngữ văn và giáo viên toán gật đầu. Sao, lẽ nào bọn họ không cảm thấy sân khấu rất đẹp sao? (cảm phiền cô nhìn vào trọng điểm có được không ==)

Giáo viên toán đề nghị: “Hay là chúng ta xem phim nhé!”

Hai người còn lại nhất trí tán đồng. Tôi hỏi Giang Ly: “Phim gì vậy?”

Giang Ly bình tĩnh trả lời: “Phim kinh dị.”

Tôi: “...”

Có cần phải biến thái như thế này không chứ, đêm Ba mươi Tết xem phim kinh dị? Ba người nhà này đều là người gì chứ, á á á á...

Đèn trong phòng đều tắt đi, bốn người ngồi xếp bằng trên sofa, ánh đèn xanh u ám phát ra từ ti vi chiếu lên mặt bốn người, vô cùng quái dị.

Tôi nghe tiếng nhạc kinh hồn bạt vía trong ti vi, cảm thấy da gà nổi hết cả lên.

Tôi không phải là chưa từng xem phim kinh dị, chính là do trước đây xem nhiều quá nên mới càng sợ hãi, vì tôi biết thứ này rốt cuộc sẽ thấm vào trí não nhiều thế nào. Hơn nữa, nếu như bộ phim này trước đây tôi đã từng xem thì không nói làm gì, nhưng nghe nói đây là bộ phim mới nhất của năm nay, hai giáo viên nhân dân vẫn chưa nỡ xem, muốn đợi lúc con trai, con dâu quay về thì cùng nhau xem.

Tôi coi như được mở rộng kiến thức rồi, hóa ra phim kinh dị cũng có thể lấy ra để chúc mừng năm mới! >_

Cuối cùng tôi cũng hiểu Giang Ly một chút rồi, có bố mẹ mạnh mẽ thế này, anh ta không hung mãnh cũng không được. Đồng thời tôi cũng thông cảm với anh, nghe nói tiểu tử này từ nhỏ đã được thấm nhuần phim kinh dị, chẳng trách tính cách anh ta bây giờ lại biến thái như thế, thực ra cũng không thể hoàn toàn trách anh ta được...

Trên màn hình đột nhiên xuất hiện một chiếc đầu be bết máu!

Tôi hét lên một tiếng thảm thiết, tiện tay tóm luôn thứ bên cạnh, nắm thật chặt. Khi tôi bị thứ đó nắm ngược lại, tôi mới phát hiện, hóa ra thứ tôi tóm là tay Giang Ly.

Mặt tôi đỏ gay, ngượng ngùng gạt tay anh ta, tiếp tục xem phim. May mà bây giờ trong phòng tương đối tối, mọi người không nhìn thấy sự ngượng ngùng của tôi.

Cũng với sự phát triển của tình tiết bộ phim, trong phòng thỉnh thoảng truyền đến một vài tiếng hét lớn của tôi, ngoài ra, chỉ có những âm thanh khiến người ta kinh hãi đến dựng tóc gáy trong phim.

Sau đó, khi nữ nhân vật chính nửa đêm canh ba đi trong vườn hoa của mình, xung quanh có ánh sáng nhàn nhạt, u ám, khiến tâm trạng nặng nề vô cùng. Trong vườn hoa yên tĩnh như chết vậy, khiến người ta cảm thấy sẽ có chuyện gì đó phải xảy ra vậy.

Nữ nhân vật chính bước đi vào sâu trong vườn hoa, từng bước, từng bước.

Tôi nín thở, mắt không chớp, nhìn chăm chăm vào màn hình tivi. Xuất hiện rồi, ke kia xuất hiện rồi...

Tôi lớn tiếng kêu “á” muốn nhảy dựng lên khỏi sofa, gạt bàn tay kia ra, nhưng lại bị bàn tay kia giữ chặt cứng trên ghế!

Tôi còn chưa kịp phản ứng thì lại bị chủ nhân của bàn tay kia kéo vào lòng, ôm thật chặt. Sau đó, người kia cười cười, nhỏ giọng nói khẽ lên vành tai tôi: “Toàn là giả, cô sợ cái gì chứ?”

Thừa lời, tôi cũng biết là giả, nhưng mà...nhưng mà vẫn đáng sợ...

Không đúng, là Giang Ly ư? Giang Ly, anh ta lại dọa tôi? Tôi giãy giụa muốn vùng thoát khỏi Giang Ly, đồng thời phần uất chấn vẫn anh ta: “Giang Ly, sao anh lại dọa tôi?! Anh có biết là anh dọa người ta, người bị dọa sợ quá sẽ chết không?!”

Giang Ly không buông tay ra, cảm hơi vênh lên, nói: “Mau xem đi, người chết không đầu kia xuất hiện rồi.

Tôi quay đầu, nhìn vào màn hình tivi, chỉ thấy thi thể không đầu kia đang lặng lẽ xuất hiện sau lưng nữ nhân vật chính, sau đó nó đưa hai tay lên, nhẹ nhàng giữ lấy đầu của cô ta...

Tôi kêu lên một tiếng thảm thiết, ôm chặt lấy Giang Ly, vùi mặt vào lồng ngực anh ta không dám nhìn nữa. Quá...quá đáng sợ!

Tôi cảm thấy mình chắc chắn bị phim kinh dị kích thích làm rối loạn thần kinh rồi, bởi vì tôi cảm thấy lồng ngực của Giang Ly hình như có sự chấn động nhẹ nhẹ, anh ta hình như...đang cười?

Xem phim kinh dị không hét cũng không sao, còn có thể cười được ư? Quả nhiên thế giới này không chân thực bằng phim kinh dị!

Tôi nằm trong lòng Giang Ly, đột nhiên phát hiện, tư thế của hai chúng tôi như thế này là vô cùng mờ ám. Tôi cảm thấy mặt của mình giống như đang bị thiêu cháy, mọi thứ xung quanh đều không tồn tại nữa, chỉ còn lại cánh tay mạnh mẽ và lồng ngực săn chắc của Giang Ly. Tôi cẩn trọng ngẩng lên nhìn Giang Ly, phát hiện anh ta đang nhìn chăm chú vào màn hình tivi, không một chút biểu cảm, Hai tay anh ta vẫn giữ lấy tôi, hoàn toàn không có ý bỏ ra, giống như tất cả đều là điều đương nhiên, bình thường vậy.

Tôi cúi đầu, trong lòng hơi buồn. Hóa ra Giang Ly không để ý, anh ta thực sự không để ý một chút nào, anh ta ôm tôi, chỉ giống như ôm một chú mèo đang vô cùng kinh sợ, thông thả mà tự nhiên.

Anh ta sẽ không thích tôi, anh ta thích đàn ông.

Nhưng mà...tôi hình như có một chút thích anh ta rồi...

Tôi dụi dụi vào cổ Giang Ly, chọn một tư thế thoải mái dựa vào lòng anh ta. Tuy cái ôm này không thuộc về tôi nhưng mà...cứ để tôi mượn một chút nhé! Tôi biết làm như thế này là không đúng, nhưng tôi không khống chế được mình nữa rồi.

Tôi thật bội phục mình, trong hoàn cảnh hỗn loạn như thế này mà lại có thể ngủ được, có lẽ là bởi vì cái ôm của Giang Ly quá ấm áp, qua thoải mái nhỉ?

Tôi không đợi được giao thừa, cũng không đợi được xem pháo hoa mừng năm mới. Khi tôi tỉnh lại, đêm đã khuya rồi, bên giường bóng đèn sáng màu cam, ấm áp mà tĩnh lặng!

Tôi là vì buồn tiểu mà tỉnh lại.

Khi tôi mơ mơ màng màng tỉnh ngủ, cảm thấy trên phần eo hơi nặng, lưng dựa vào một thứ cứng cứng. Tôi bừng tỉnh, duỗi tay ra sờ chỗ eo, sau đó sờ được một cánh tay.

Thế là tôi nhanh chóng tỉnh táo. Sau đó, tôi liền phát hiện, tôi đang ngủ trong lòng của Giang Ly.

Lúc này chúng tôi nằm nghiêng trên giường, tôi dựa vào ngực của Giang Ly, anh ta giữ lấy eo tôi, cầm tỳ lên đầu tôi, tư thế vô cùng thân mật, cứ giống như một cặp vợ chồng ân ái.

Đầu óc của tôi giống như bị một thứ gì đó nặng trĩu đập một cái vậy, rất lâu sau mới kéo được phản phách quay về. Nhưng trong đáy lòng tôi lại cuộn dâng lên, Giang Ly, vì sao anh lại ôm tôi ngủ?

Nơi sâu thẳm nhất trong đáy lòng tôi thấp thỏm hy vọng một đáp án nào đó, nhưng mà đáp án đó bị tôi phủ định hết lần này đến lần khác, trong lòng tôi đấu tranh một hồi, phát hiện mình thực sự không cách nào tìm được sự cân bằng giữa tình cảm và lý trí, chỉ có thể dứt khoát gạt phăng hết những thứ linh tinh, rồi loạn trong đầu kia đi, giải quyết vấn đề sinh lý trước, quan trọng hơn.

Thế là tôi bò ra khỏi lòng Giang Ly, khoác chiếc áo vào, đi vào nhà vệ sinh.

Khi quay lại phòng ngủ, tôi do dự một chút, nằm bên cạnh Giang Ly, cách anh hơi xa một chút. Có một số thứ tôi đã không có được, vậy thì tôi tình nguyện không hy vọng nữa, như thế này tôi sẽ dễ dàng bỏ cuộc hơn.

Nhưng mà tôi vừa nằm xuống, liền bị Giang Ly kéo vào lòng, anh ta lại ôm lấy tôi.

Tôi cảm thấy trái tim mình gần như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, cơ thể cứng đờ không dám cử động.

Giang Ly lại ở bên tai tôi, như đang nói mơ: “Đừng nghĩ ngợi lung tung, mau ngủ đi.”

Trái tim tôi chùn xuống, lấy hết dũng khí gọi: “Giang Ly!”

Giang Ly đáp lại một tiếng.

Tôi nuốt nước miếng, căng thẳng vô cùng: “Anh... vì sao anh muốn ôm tôi ngủ?”

Giang Ly trả lời: “Quan Tiểu Yến, cô không phải thực sự muốn tôi bị lạnh chết chứ?”

Tôi thả lỏng cơ thể, không biết nên vui hay nên buồn.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Ơi Theo Anh Về Nhà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55

Ngày đầu tiên của năm mới ở thành phố k, cơ bản là ngày của thành phố đi chúc Tết. Thành phố này vốn dĩ không lớn, bạn bè thân thiết, hàng xóm khắp nơi, thêm vào đó là làm ăn qua lại, hoặc là tình cảm thầy trò, thăm hỏi lẫn nhau một chút cũng là lẽ đương nhiên.

Buổi sáng, tôi và Giang Ly đi đến nhà mấy giáo viên tặng quà, lại đi thăm vài vị trưởng bối có giao tình tốt với bố Giang mẹ Giang, sau đó đi chúc tết hàng xóm một chút, buổi chiều lại phải đi thăm một số người họ hàng thân thích của anh ta, cả một ngày, mệt đến đứt hơi. Còn may họ hàng thân thích của anh không quá nhiều, nếu không thì cơm tối cũng khó ăn luôn.

Nhưng mà chuyến này của tôi cũng không mất công, ít nhất từ chỗ các giáo viên của Giang Ly cũng biết được một số tin tức khiến tôi có chút bất ngờ... Hóa ra Hàn Kiều và Giang Ly là bạn thời trung học, hơn nữa còn học cùng lớp! Chẳng trách quan hệ giữa hai người bọn họ tốt như vậy, nhưng mà...

Tha thứ cho suy nghĩ của tôi không đủ trong sáng, hễ nghĩ đến nụ cười xấu hổ của Hàn Kiều đẹp trai kia, tôi liền cảm thấy anh ta và Giang Ly không phải cũng có chút mờ ám đấy chứ?

Suy nghĩ này khiến tôi đứng ngồi không yên, đã mấy lần muốn nói rồi lại thôi, muốn hỏi Giang Ly, nhưng tôi lại cảm thấy mình hình như quan tâm nhiều chuyện rồi hơi quá, Giang Ly thích ai, có quan hệ mờ ám với ai, trên lý luận là không liên quan đến tôi...

Thế là tôi đành ngậm miệng.

Giang Ly nhận ra sự khác thường của tôi, anh ta nói: “Quan Tiểu Yến, cô có gì thì nói thẳng ra đi.”

Tôi tránh ánh mắt của Giang Ly, giả vờ như vô tình tự nhiên hỏi: “Cái đó... tôi chỉ là có chút hiếu kỳ, anh và Hàn Kiều... he he, he he he he...”

Giang Ly nhất thời sầm mặt: “Quan Tiểu Yến, cô đừng ép tôi!”

Tôi run rẩy, không dám hỏi nữa. Đúng vậy, tôi chẳng phải chỉ à buồn chút chuyện kia thôi, có đến mức ép anh không?

Ngày mai là mừng Hai Tết, tôi muốn quay về nhà mẹ đẻ. Buổi tối, đang thu dọn đồ đạc, tôi đột nhiên nhận được một cuộc điện thoại quốc tế đường dài, tôi rất hiếu kỳ, ở nước ngoài có vị thần tiên nào nhớ nhưng tôi, mừng Một Tết đã gọi điện cho tôi rồi. Nhưng khi tôi nghe thấy tiếng hét hưng phấn của lão thái thái nào đó trong điện thoại, tôi suy nghĩ nửa cho rằng mình bị ảo giác.

Tôi cảm thấy điện thoại, lau lau mồ hôi, vô cùng không chắc chắn, gọi một tiếng “mẹ”, về nghỉ vấn.

Mẹ tôi nói rất nhanh, xem ra kích động quá rồi: “Con gái, mẹ bây giờ đang đứng bên dưới tháp sắt Ngải Phi Phi gọi điện cho con, tháp này thật đẹp!”

Tôi thần thờ, mù mờ: “Ngải... Ngải Phi Phi là thứ gì? Mẹ đang ở đâu đó?”

Mẹ tôi khinh bỉ nói: “Ngải Phi Phi chính là tháp nổi tiếng trên thế giới đó, ở Paris nước Pháp, con gái, con thật chẳng hiểu biết gì, đến Ngải Phi Phi cũng chưa từng nghe qua...”

Tôi mặt mũi tối sầm, đó là tháp Eiffel, được chưa nào? ==

Hóa ra lão thái thái này lại chạy đến Paris, cũng nhanh chóng quá. Tối qua tôi còn gọi cho bà, khi đó bà còn oán thán với tôi ở nhà một mình chẳng có ý nghĩa gì. Có lúc sự nhậy cảm trong hành động của người mẹ như tôi luôn vượt qua năng lực tiếp nhận của tôi, không biết do bà ấy quá mạnh mẽ hay do thần kinh của tôi quá yếu đuối. Tôi cố nén cảm giác kinh hãi đang cuộn cuộn trong lòng, nói: “Mẹ yêu à, sao mẹ không nói tiếng nào đã chạy đến Paris vậy... Đợi một chút, mẹ... mẹ đang nói chuyện với ai?”

Mẹ tôi ho hai tiếng, nói rất thẳng thừng: “Không... không có ai...”

“Mẹ. mẹ hãy thành thật đi, dù gì con cũng bò ra từ trong bụng mẹ đó.”

Trải qua một lượt đấu trí, cuối cùng tôi cũng biết được nguyên nhân vì sao gần đây mẹ tôi lại thần bí như vậy. Đơn giản chính là, tiểu lão thái thái này có mùa xuân thứ hai...

Tôi ôm điện thoại cười gian hồi lâu, vừa cười vừa nói: “Mẹ, mẹ làm thế nào mà dụ dỗ được bác kia vậy?”

Mẹ tôi “xì” một tiếng, đắc ý đáp: “Ông ấy thường xuyên lên nhìn trộm mẹ trong lúc tập thể dục buổi sáng, sao nào, mẹ đây tuy tuổi đã lớn, nhưng sức hấp dẫn thật sự vẫn như xưa đó...”

Tôi ho một tiếng, cắt ngang lời bà: “Mẹ à, việc tốt như thế này, sao mẹ không chịu nói với con chứ?”

Mẹ tôi có chút ngại ngùng: “Mẹ sợ con không đồng ý...”

Tôi vừa nghe thấy đã tức giận: “Con gái mẹ là người không hiểu chuyện như vậy sao?”

Mẹ tôi thật thà trả lời: “Đương nhiên không phải, hi hi hi hi...”

Tôi lại hỏi: “Bác kia làm gì vậy, hai người có cùng chung tiếng nói không?”

Mẹ tôi: “Ông ấy là giáo sư khoa Trung văn của trường đại học...”

Tôi: “...”

Mẹ, con hiểu rồi, con sợ nhất là ngữ văn! >_

Tôi đập máy, uể oải ngã xuống giường, buồn rầu nói với Giang Ly: “Mẹ tôi chạy đi cùng đàn ông rồi, không cần tôi nữa.”

Giang Ly: “Ngược lại tôi thấy chuyện này rất tốt, người già như bà cũng cần có người ở cùng.”

Tôi nhìn lên trần nhà, u oán nói: “Nhưng mà vì sao bà ấy lại tìm một giáo sư khoa Trung văn chứ, á á á á...”

Giang Ly: “Đó là tự do của bà”

Thiện tai, Giang Ly, anh ai ủi tôi một chút thì sẽ chết à?

Lúc này Giang Ly nằm lên giường, sau đó ôm tôi vào trong lòng, kéo chân lại, nói: “Ngủ sớm chút đi.” Ngữ khí tự nhiên và bình tĩnh vô cùng.

Tôi lại rất không tự nhiên, rất không bình tĩnh. Tôi dựa vào lồng ngực của Giang Ly, trong lòng đang nghĩ ngợi lung tung, vớ vẩn. Tôi luôn cảm thấy cách đối xử với nhau giữa hai chúng tôi bây giờ rất kỳ quái. Tôi phát hiện mình đã thích Giang Ly một chút, hơn nữa cũng biết Giang Ly sẽ không thích tôi, cho nên tôi muốn dừng lại, nhưng tôi hình như càng lúc càng không có cách nào để khống chế được mình. Còn Giang Ly, anh đáng hận quá rồi. Anh luôn làm những động tác thân mật như thế kia rất tự nhiên, khiến tôi khó mà dùng suy nghĩ lại được. Thực ra tôi cũng rất đáng hận, tôi biết rõ giữa hai chúng tôi không có khả năng, nhưng tôi vẫn giống như ma quỷ xui khiến vậy, hưởng thụ sự ôm ấp của Giang Ly, mỗi lần đều hạ quyết tâm phải đẩy anh ra, nhưng đều không làm được.

Tôi cảm thấy mình điên rồi.

Một khi trong lòng người ta có quan niệm được chấp nhận nào đó thì sẽ không có cách nào dừng lại được, mặc dù có đụng phải tường, cũng không chịu quay đầu lại, mà hết lần này đến lần khác sẽ đụng vào, cho đến khi vỡ đầu chảy máu.

Tôi cảm thấy bây giờ tôi cứ đập đầu vào tường, hành vi của tôi đã không cách nào chịu sự khống chế của lý trí, mà cứ luôn chịu sự sai khiến của quan niệm kia. Đặc biệt là khi tôi dựa vào Giang Ly, quan niệm đó sẽ càng rõ.

Lúc này, tôi dựa vào lòng Giang Ly, căng thẳng cảm nhận hơi thở của anh, cơ thể ấm áp của anh, nhịp đập của anh. Tôi cử động, giả vờ như rất trấn tĩnh, cười đùa nói: “Giang Ly à, anh nói xem, nếu như tôi là một người đàn ông, anh sẽ thích tôi chưa?”

“Có lẽ.” Có lẽ tôi căng thẳng quá nên cảm giác sai, tôi cảm thấy giọng nói của Giang Ly có chút mơ hồ. Hơi thở nóng hổi của anh ta phả vào cổ tôi, thể là tôi lại bị phân tâm rồi...

“Vậy thì Quan Tiểu Yến, cô nói xem nếu tôi không phải là gay, cô sẽ thích tôi chứ?”

Lòng tôi thất lại, đồng thời lại thất vọng, nếu như... nếu như trên thế giới này đâu có nhiều cái nếu như như vậy? Tôi không phải là một người đàn ông, Giang Ly cũng vẫn là gay.

Tôi khe khẽ thở dài, nói: “Đáng tiếc là trên thế giới này không có cái nếu như, ngủ sớm chút đi Giang Ly.”

Hôm sau là mừng Hai Tết, chúng tôi không cần đi chúc tết. Đến buổi chiều bạn học cấp ba của Giang Ly – Hàn Kiều đến tìm.

Hàn Kiều và Giang Ly nói chuyện với nhau một hồi, nói một chút tình hình gần đây của những người bạn, sau đó ba người cảm thấy buồn chán, ngồi trên thảm chơi bài.

Ấn tượng của tôi đối với con người Hàn Kiều này rất tốt, phụ nữ sẽ không ghét những anh chàng đẹp trai e thẹn đâu nhỉ? Tôi lấy ra một bộ tú, vừa đánh bài vừa nói chuyện phiếm với Hàn Kiều, hỏi một chút vấn đề thông thường.

Giang Ly xuất hai con A, tôi hào phóng rút hai con hai vệt xuống, thông thả nói: “Hàn Kiều, anh có bạn gái chưa?”

Hàn Kiều đỏ mặt, trả lời: “Chưa có.”

“Tứ quý.” Giang Ly không chút khách khí, đập lên mặt hai con hai của tôi bốn con năm.

Tôi vì bị bắt tứ quý mà phân tâm, thể là không nghĩ ngợi gì, hỏi một câu: “Vậy anh có bạn trai không?” Nói xong tôi cảm thấy rất sợ, tôi đang nói gì vậy chứ...

Quả nhiên, mặt anh chàng Hàn Kiều đẹp trai càng đỏ hơn, anh ta lắc lắc đầu, kỳ lạ nhìn tôi một cái.

Mặt Giang Ly đen sì, mát mẻ nói: “Quan Tiểu Yến, em đừng làm loạn.”

Tôi không phục, có tứ quý thì giỏi lắm sao? Thế là tôi tài lớn khí mạnh ném ra bốn con K, tôi đây còn phải sợ anh sao!

Giang Ly lướt nhìn tôi một cái, xòe chỗ bài còn lại ra... Anh ta còn lại hai con K.

“Em thua rồi.” Giang Ly vừa nói vừa nhanh tay dán một tờ giấy lên mặt tôi, cho đến lúc này, đây đã là tờ giấy thứ năm rồi.

Tôi cảm thấy sờ dĩ tôi thua, không phải là vì tôi ngốc, mà là vận khí của Giang Ly tốt quá.

Tôi vớt bài trong tay xuống thảm, nói: “Không chơi nữa, chẳng có ý nghĩa gì. Hàn Kiều, anh kể một chút chuyện khi các anh học trung học đi.”

Hàn Kiều cười đáp: “Thời trung học có rất nhiều chuyện, cô muốn biết chuyện gì?”

Tôi lườm Giang Ly một cái, nói chẳng có ý tốt: “Thì kể chuyện trai gái bất chính cũ của Giang Ly đi. Giang Ly cool như vậy, thời đi học chắc chắn có rất nhiều nữ sinh thích anh ấy nhỉ? Có người nào lên trao thư tình cho anh ấy không?”

Hàn Kiều ngẫm nghĩ, lắc đầu nói: “Hình như không có.”

Tôi kinh ngạc nhìn Giang Ly: “Không phải chứ, Giang Ly, anh kém như vậy sao? Nhớ lại khi em học cao trung còn có người theo đuổi đó, mà không chỉ một người.”

Giang Ly không nói gì, bình tĩnh nhìn tôi một cái. Tôi thấy rùng mình, không dám nói nữa.

Lúc này, Hàn Kiều thay Giang Ly giải thích nói: “Khi đó Giang Ly đã khiến người khác chú ý rồi, chỉ là khi đó nữ sinh trong trường đều không dám.”

Tôi toát mồ hôi, đã thời đại nào rồi, có nhất thiết phải thiếu tự nhiên như thế không?

Hàn Kiều có lẽ nhìn ra sự nghi hoặc của tôi, sau đó, anh ta giải thích cho tôi.

Sau đó nữa, tôi liền ngã lăn ra thảm cười không ngừng...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Oi Theo Anh Về Nhà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 56

Hóa ra, thời trung học, Giang Ly luôn sống dưới bóng râm của một người phụ nữ.

Người phụ nữ này lớn hơn anh năm tuổi, là một tiểu thủ lĩnh côn đồ. Thành phố K này rất nhỏ, lưu manh cũng không nhiều, vì vậy thế lực của người phụ nữ này không phải là nhỏ.

Vốn dĩ, khi học trung học Giang Ly ngoan ngoãn làm tốt bổn phận của một học sinh ngoan, bản chất biến thái cũng chưa bộc lộ, khi đó anh không thể đánh lại được với nữ lưu manh đầu gấu.

Trách thì phải trách khuôn mặt đẹp để không thể nói được kia.

Chuyện kể, vào một ngày nào đó, nữ lưu manh đang đắc ý đi nghênh ngang trên đường, không cẩn thận liền nhìn thấy Giang Ly thời còn niên thiếu, sau đó, cô ta kinh ngạc, chảy nước miếng, không cách nào kiểm soát được.

Sau đó, lưu manh tí ti triển khai tấn công mãnh liệt.

Nhưng mà các nữ sinh trung học trong thành phố K trẻ tuổi thần khiết, tự nhiên, hoạt bát như vậy, rõ ràng trở thành chướng ngại lớn nhất của Lưu manh tí ti để có được anh chàng đẹp trai, thế là chị ta không chút khách khí lớn tiếng tuyên bố: Nếu như một nữ sinh trung học nào dám tiếp cận Giang Ly, lưu manh tí ti sẽ lập tức chặt đứt chân người đó!

Tuy anh chàng đẹp trai rất quan trọng, nhưng mà đôi chân còn quan trọng hơn một chút, vấn đề then chốt chính là, mặc dù hy sinh đôi chân, bọn họ cũng chưa chắc có được sự thương xót của Giang Ly. Thế là những cô nữ sinh trung học không dám tiếp cận Giang Ly.

Đây chính là nguyên nhân Giang ly không có người theo đuổi.

Tôi vừa ôm bụng vừa cười nói: “Hóa ra người của thành phố K đều có tài như vậy, ha ha, cười chết tôi rồi... Vậy sau này thì sao?”

Hàn Kiều: “Sau này Giang Ly nghĩ ra một cách rất thông minh.”

Tôi: “Cách gì?”

Hàn Kiều: “Giang Ly lên lút nói với nữ lưu manh kia, mình là người đồng tính, sau đó nữ lưu manh kia vô cùng tiếc nuối, buông tha cho cậu ấy. Giang Ly thật là thông minh, lúc đó đã biết giả làm người đồng tính để từ chối người khác rồi.”

Tôi cười lớn nói: “Anh ấy làm gì phải giả vờ, anh ấy rõ ràng...”

“Quan Tiểu yến.” Giang ly đột nhiên gọi tôi, tôi ngẩng mặt nhìn anh, chỉ thấy ánh mắt anh lúc này nặng trĩu, sắc mặt vô cùng khó coi, anh nhìn tôi chăm chăm, lạnh lùng hỏi: “Rất buồn cười sao?”

Tôi thoáng rung mình, gắng sức lắc đầu: “Đầu có, đầu có, không buồn cười chút nào, ha ha ha ha ha...”

Giang Ly à, tha thứ cho tôi, tôi thật sự không nhịn được. Hề nghĩ đến dáng vẻ anh bị nữ lưu manh trêu đùa, tôi liền... sôi máu...

Sau khi Hàn Kiều đi, tôi đột nhiên sán đến trước mặt Giang Ly, dùng ngón trỏ nâng cằm anh ta lên, nói đầy vẻ háo sắc: “Cậu bé đẹp trai, đi cùng chị được không?”

Ánh mắt Giang Ly lóe sáng, nhưng anh không nói gì.

Tôi tiếp tục cười đậm đàng nói: “Ngoan, đi cùng chị, đảm bảo cậu được ăn ngon mặc đẹp, sống vui vẻ như thần tiên, á...”

Giang Ly đột nhiên ấn tôi lên trên thảm, tôi kêu một tiếng thảm thiết, hoảng hốt nhìn anh. Chỉ thấy anh ấn vai tôi, chậm rãi phủ người xuống. Mặt của anh càng lúc càng gần...

Đồng tử đen láy, sâu thẳm của Giang Ly, giống như viên trân châu đen dưới biển sâu tỏa sáng rực rỡ, trong đó ẩn chứa vô số cảm xúc tôi không hiểu được. Anh từng chút, từng chút, sát lại gần, từ trong cặp mắt của anh, tôi có thể nhìn thấy hình bóng phản chiếu của mình, có chút kinh ngạc và hoảng hốt, sau đó lại thấp thoáng có một chút...chờ mong.

Đỉnh mũi của Giang Ly gần như chạm vào đỉnh mũi của tôi. Anh nhìn vào mắt tôi, trầm giọng nói: “Quan Tiểu Yến.”

“Vâng!” tôi không còn tự chủ, đáp.

Giang Ly: “Tốt nhất đừng chọc giận tôi.”

Tôi chớp chớp mắt coi như gạt đầu. Nhưng mà Giang Ly, anh ấy nói như vậy là có ý gì? Là cảnh cáo sao?

Cửa phòng khách bật mở, giáo viên ngữ văn và giáo viên toán đi vào. Vừa nhìn thấy tư thế chúng tôi mờ ám quấn quýt nhau trên sàn, họ liền ngăn ra, tôi và Giang Ly nhìn thấy họ, cũng ngăn ra.

Không khí ngưng đọng mà quái dị.

Giáo viên ngữ văn phá tan sự im lặng, giọng cười nói: “Chuyện đó, chuyện đó...sớm sinh quý tử ha...”

Tôi: “...”

Giang Ly: “...”

Tôi vẫn không hiểu trên thế giới này vì sao có người thích làm pháo bánh, thì sẽ có người thích đốt pháo bánh. Tôi thấy, loại đồ có thể phát nổ bất ngờ, ngoại trừ có chút tác dụng dọa dẫm, thực sự chẳng có ưu điểm gì.

Hơn nữa, tôi rất sợ những thứ đột nhiên phát nổ, ví dụ như pháo bánh, nếu không đề phòng mà nổ “đoàng” một cái, hại tim phổi người khác không kìm được run rẩy, thực sự khiến người ta sợ đến cực điểm.

Thành phố K lại không quản lý việc đốt pháo. Ở đây, người ta có thể tùy ý đốt pháo...Mọi việc đang sợ như vậy!

Chính vì như vậy, mỗi lần ra khỏi cửa, nhìn thấy trẻ con đốt pháo, tôi liền bịt chặt tai lại tránh đi thật xa, biểu hiện vô cùng căng thẳng. Giang Ly luôn cười nhạo tôi nhất gan như chuột, tôi chẳng chấp, dù gì anh ta là một kẻ biến thái, suy nghĩ của biến thái rất kỳ quái, tôi có thể hiểu được.

Ngày mừng Năm Tết lại có lễ hội, nghe nói có mời đội vũ công rất chuyên nghiệp, thế là tôi và Giang Ly hứng khởi vô cùng, chạy đi xem.

Chúng tôi vừa ra khỏi khu nhà thì nhìn thấy cách đó không xa có một đám trẻ con đang nhìn ngó về phía bên này. Khi nhìn thấy chúng tôi đi qua, bọn nó hét lên kinh ngạc.

Lúc này tôi nhìn thấy bên đường có một bánh pháo rất lớn đang phát ra khói xanh.

Đầu óc tôi bỗng trống rỗng, chưa kịp phản ứng, Giang Ly đột nhiên kéo tôi ra, sau đó đứng chắn trước tôi, ôm trọn tôi trong lòng, che chắn cho tôi khỏi bánh pháo kia.

Đoàng!

Tôi giật thót mình, co rúm lại trong lòng Giang Ly, bất giác run rẩy, lòng bàn tay đầy mồ hôi.

Giang Ly nhẹ nhàng vỗ vào lưng tôi, nhỏ giọng an ủi: “Không sao, đừng sợ!”

Tôi ngẩng lên nhìn Giang ly, anh rất dịu dàng, giống như đang an ủi một con vật nhỏ đang kinh hãi. Mắt tôi đỏ lên, nước mắt lại chảy ra.

Giang Ly nhìn thấy tôi khóc, dường như không biết làm thế nào, ôm tôi thật chặt, rồi lặp đi lặp lại: “Đừng sợ, không sao đâu...Thứ này không làm người ta bị thương đâu...”

Tôi càng lúc càng buồn, dựa vào lòng Giang Ly khóc thút thít. Giang Ly, vì sao anh phải đối xử tốt với em như vậy, anh có biết anh như thế này rất dễ khiến em thích anh không?

Giang Ly khẽ vỗ vào lưng tôi, dịu dàng nói: “Đừng sợ, có anh đây rồi.”

Nghe thấy câu này, cũng không biết sức lực đến từ đâu, tôi đột nhiên đẩy Giang Ly ra, gắng sức lau nước mắt, lớn tiếng nói: “Anh là gì của tôi chứ?” Nói xong, chẳng để ý đến Giang ly nữa, tôi chạy như bay về nhà.

Anh là gì của em chứ? Anh dựa vào cái gì mà đối xử với em tốt như vậy?

Từ sau sự kiện pháo nổ, tôi có phần né tránh Giang Ly. Có những thứ, tôi đã không cách nào có được, vậy thì dứt khoát tránh thật xa.

Trong đáy lòng tôi hiểu rất rõ, tôi đã thích người này rồi. Cũng chính là nói, tôi bị đat đi thích gay.

Nhưng mà tôi và anh ta sẽ chẳng có kết quả. Tôi hết lần này đến lần khác nói với chính mình, Quan Tiểu Yến, mày phải lý trí, mày phải nhìn cho rõ, bọn mày không thể có kết quả được.

Quan Tiểu Yến, phiền mày có chút sáng suốt đi.

Có những lúc, Giang Ly kỳ lạ nhìn tôi hỏi: “Quan Tiểu Yến, hình như cô đang tránh tôi?”

Lúc đó, tôi rất ngốc nghếch, rất ngây thơ cười cười, trả lời: “Không có mà, Giang Ly, anh nghĩ quá nhiều rồi.”

Giang Ly, em không phải là đang tránh anh, em chỉ muốn lần tránh một hy vọng không chút thực tế.

Kỳ nghỉ Tết nhanh chóng kết thúc, tôi và Giang ly quay lại cuộc sống bình thường, điểm không giống chính là, tôi vẫn lần tránh anh.

Giang Ly, trước khi em quên anh, em phải tránh anh.

Tôi nghĩ đến việc ly hôn nhưng mà tôi vẫn luôn hận mình vì không hạ được quyết tâm. Cười khổ, Quan Tiểu Yến mày thua chính là thua ở trái tim mềm yếu.

Hôm nay là lễ tình nhân, đương nhiên, ngày lễ này chẳng liên quan gì đến tôi.

Buổi trưa, tôi đang im lặng cùng Giang Ly ăn cơm trưa. Giang Ly đột nhiên cất tiếng nói: “Quan Tiểu Yến, tôi..tôi tôi nay có một số chuyện cần phải xử lý.”

Tôi cúi đầu đáp lại: “Ừ”

Giang Ly: “Có thể sẽ về nhà muộn một chút.”

Tôi: “Ừ”

Giang Ly: “Cô ở nhà đợi tôi nhé!”

Tôi: “Ừ”

Không khí nhất thời có chút ngưng ngập, thế là hai người cúi đầu tiếp tục ăn cơm.

Buổi chiều, nhận được cuộc gọi của Vương Khải, anh ta đau lòng nói với tôi, anh ta thất tình rồi.

Tôi cười đáp: “Anh yêu đương giống như cơm bữa vậy, thất tình một lần có cần phải hôn bay phách lạc như thế không?”

Vương Khải đáp: “Tiểu Yến Yến, em thật chẳng biết ý, anh đã buồn đến mức này rồi, em không an ủi anh được chút sao?”

Tôi đột nhiên nhớ đến Giang Ly, thế là gật đầu nói: “Vừa hay, tôi cũng thất tình rồi, hai chúng ta cũng an ủi nhau đi.”

Vừa nghe thấy, Vương Khải liền hứng trí: “Em được đó, mấy ngày không gặp đã yêu đương rồi? Anh còn cho rằng em sẽ sống chết giữ ông chồng gay kia của em chứ.”

Tôi cười khổ, không giải thích với anh ta, chỉ hỏi: “Còn anh? Là người nào có thể khiến anh mê đắm mà thành ra như thế này?”

Vương Khải trả lời: “Một lời khó nói hết, buổi tối chúng ta gặp mặt nói chuyện nhé!”

Tôi và Vương Khải hẹn nhau ở một nhà hàng Tây, cách nhà tôi không xa lắm. Tuy không thích ăn đồ Tây nhưng dù gì tôi cũng đã ăn cơm tối rồi nên cũng chẳng để ý.

Tôi ngồi xuống trước mặt Vương Khải, cười nhạo nói: “Thật không ngờ, củ và rốt trắng hoa cũng có ngày vì tình mà khốn đốn đó.”

Vương Khải cười khổ nói: “Anh thực sự trắng hoa như vậy sao?”

“Chuyện này anh đừng hỏi tôi, di hỏi bạn gái trước, bạn gái trước trước của anh là sẽ biết ngay đáp án.”

Vương Khải cười lắc lắc đầu nói: “Vậy nếu như anh nói, anh sẽ một lòng một dạ đối tốt với một người, em có tin không?”

Tôi cười đáp: “Nếu như là trước đây thì chắc chắn không tin. Nhưng bây giờ nhìn bộ dạng khổ vì tình của anh như thế này, tôi lại có chút tin.”

Vương Khải hàm ý cười cười sâu xa, im lặng nhìn tôi, nhìn đến mức tôi có chút không tự nhiên.

Anh ta đột nhiên nói: “Tiểu Yến Yến, nếu như anh nói, anh sẽ một lòng một dạ đối tốt với em, em có tin không?”

Lòng tôi chùng xuống, không tự nhiên cúi đầu, cố làm ra vẻ thoái mái nói: “Vương Khải à, anh chỉ thích đùa kiểu này.”

Vương Khải lại cười nói: “Tiểu Yến Yến, anh không đùa.”

Tôi ngẩng đầu muốn nói, lại cảm thấy trên vị trí góc xiên phía trước tôi, hình như có người đang nhìn chăm chú về hướng này. Thế là tôi quay đầu nhìn qua, nhìn thẳng vào ánh mắt phức tạp của Giang Ly.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Ơi Theo Anh Về Nhà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 57

Tôi cảm thấy sự việc này thật kịch tính, đến mức tôi không dám tin.

Giang Ly và Tiết Vân phong, tôi và Vương Khải lại ngồi trong cùng một nhà hàng...

Giang Ly nhìn tôi một lát, khóe miệng nhếch lên hé ra một nụ cười lạnh lùng. Sau đó, anh lại nhìn sang Vương Khải, ánh mắt khó hiểu. Tôi chột dạ cúi đầu, không dám nhìn anh.

Vương Khải phát hiện ra sự khác lạ của tôi, quay đầu lại, nhìn thấy Giang Ly. Tôi không biết ánh mắt họ nhìn như thế nào, bởi vì tôi vẫn cúi đầu, không dám nhìn bất cứ ai.

Vương Khải đột nhiên nói: “Tiểu Yến Yến, không phải em thật sự thích Giang Ly chứ? Anh ta là một người đồng tính.”

Tôi cười khổ nói: “Thứ tình cảm này nếu như có thể không chế thì tốt.”

Vương Khải gật đầu nói: “Đúng vậy, chính là do không thể không chế, anh mới thích em, em cho rằng anh tự nguyện sao?”

Lại thế rồi. Tôi chẳng biết làm thế nào vô vô tức, nói: “Vương Khải, anh không đùa kiểu này thì sẽ chết sao?”

Vương Khải đột nhiên nắm lấy tay tôi, thần thái có chút bi thiết lại có chút cấp thiết: “Tiểu Yến Yến, em làm sao cứ không chịu tin anh chứ? Anh thật sự yêu em, thật sự!”

Tôi bị dáng vẻ nghiêm túc này làm cho chấn động, sợ hãi, đại não nhất thời tắc nghẽn, không phản ứng lại được. Lúc này, Giang Ly ở góc chéo trước mặt đột nhiên đứng dậy, đi về hướng bên này.

Tôi thấp thỏm nhìn Giang Ly, không biết làm thế nào.

Giang Ly nhanh chóng đi đến bên bàn chúng tôi, tôi nhìn thần sắc mặt tái xanh của anh, nơi sâu thẳm nhất trong đáy mắt trào lên sự tức giận, khiến người ta không dám nhìn thẳng. Anh giằng tay Vương Khải, kéo tôi đứng dậy, nhanh bước ra phía cửa. Tôi nghe thấy Vương Khải ở phía sau gọi tôi một tiếng, nhưng mà tôi vẫn chưa kịp quay đầu lại thì đã bị Giang Ly kéo ra khỏi nhà hàng.

Giang Ly đi nhanh quá, tôi không đuổi kịp anh, gần như là bị anh lôi đi vậy. Tay tôi bị anh nắm đến mức phát đau, bước chân loạn nhịp, thế là tôi nói nhỏ: “Giang Ly, anh buông tôi ra, đau...anh, anh chậm một chút, tôi theo không kịp...”

Giang Ly nghe thấy lời của tôi, thả tay tôi ra. Tôi xoa xoa cổ tay, vừa muốn lên tiếng, không kịp phòng ngừa bị anh giữ lấy, ôm eo tôi, nhanh chóng chạy thẳng ra chỗ để xe.

Đầu óc tôi trống rỗng, trái tim tôi như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Tôi tóm thật chặt áo của Giang Ly, nhất thời chẳng biết làm thế nào.

Giang Ly, anh ấy...anh ấy muốn làm gì...

Giang Ly nhét tôi vào trong xe, thắt dây an toàn, sau đó khởi động xe. Sắc mặt anh vẫn vô cùng khó coi, tôi không dám nói gì.

Nhưng tôi lại cảm thấy hành vi của Giang Ly rất kỳ lạ, xem ra cũng chỉ có thể dùng một từ để giải thích đó là “biến thái”

Đúng vậy, Giang Ly là một biến thái, cho nên tất cả những việc anh làm đều có thể lý giải được. Nhưng mà trong lòng tôi hình như thấp thoáng có một chút chờ mong nào đó.

Không khí trong xe vô cùng nặng nề, tôi căng thẳng đến mức hít thở cũng có chút khó khăn. Mười mấy phút trên xe, sao lại dài lê thê như vậy.

Giang Ly dẫn tôi lên nhà, mở cửa, đóng cửa, sau đó tôi bị anh ấn lên cánh cửa.

Hai tay Giang ly đỡ vai tôi, sức lực rất lớn. Anh cúi đầu nhìn tôi, đáy mắt giống như có ngọn lửa đang nhảy nhót, nguy hiểm mà nóng nực.

Anh nhướn mày, chậm rãi nói: “Hẹn hò lễ tình nhân ư?”

Giọng nói rất nhẹ, nhưng khiến người ta không kiềm chế được phải rung mình. Tôi lẩn tránh ánh nhìn của anh, mắt tự nhiên giải thích: “Chuyện đó... tôi không có...”

“Hử?” Giang Ly nhìn chăm chăm vào tôi, giống như đang nói, giải thích thế này mãi mãi là không đủ.

Tôi cup mắt, nói: “Tôi và Vương Khải, thực sự không có gì, tôi xin thề.”

“Thật không?” Giang Ly không chút tin tưởng, nhưng nghe ra hình như không còn tức giận như lúc vừa rồi.

Thế là tôi xốc lại tinh thần, nói: “Tôi biết anh thích Vương Khải, tôi làm sao dám...”

“Quan Tiểu Yến!” Hai tay tóm lấy vai tôi của Giang ly đột nhiên dùng lực mạnh hơn một chút, anh cúi đầu, mặt kề sát mặt tôi, tôi nhìn thấy sự tức giận trong đáy mắt anh cuộn cuộn dâng trào. Tôi kinh hồn bạt vía, cúi thấp đầu.

Giang Ly lại nâng cằm tôi lên, ép tôi nhìn thẳng vào anh.

Anh nhìn vào mắt tôi, nói: “Quan Tiểu yến, anh nhìn em rất lâu rồi!”

Tôi chẳng hiểu gì nhưng một khắc sau lại dường như mất đi thần trí.

Bởi vì Giang ly, anh ấy đột nhiên hôn vào môi tôi...

Là kiểu hôn bạo lực, mang chút tức giận, giống như đang trừng phạt. Giang Ly ngậm lấy miệng tôi, mon man chà xát. Tôi bừng tỉnh muốn lẩn tránh, nhưng bị anh giữ chặt sau đầu, một cánh tay khác của anh trượt đến phần eo tôi, giữ thật chắc lấy tôi, khiến tôi không cách nào cử động được.

“Mm...”

Tôi muốn nói “đau”, nhưng mà từ “đau” còn chưa ra khỏi miệng, đầu lưỡi của Giang Ly đã thâm nhập vào trong vòm miệng.

Đầu óc tôi quay cuồng, lúc này thế giới của tôi chỉ còn có Giang Ly. Tôi hé mắt nhìn lông mày của Giang Ly hơi hơi cau lại và hàng mi dài không ngừng lay động, từ từ nhắm mắt, hai tay ôm vòng lấy cổ anh.

Giang Ly siết chặt eo tôi, nụ hôn càng cuồng nhiệt cuốn tất cả đi.

Hai chân tôi mềm nhũn, toàn thân không còn chút sức lực, dựa vào lồng ngực của Giang ly, hít thở từng ngụm lớn không khí. Tôi nghĩ Giang Ly, anh cũng không đến nỗi nhĩ, hôn giống như bán mạng vậy, nếu như anh chậm chút nữa mới dừng lại, chưa biết chừng em đã thiếu đường khí mà chết rồi.

Giang Ly ôm tôi thật chặt, kề sát bên tai tôi, hơi thở rối loạn nói: “Quan Tiểu Yến, là em ép anh đó.”

Sao?

Giang Ly: “Cho nên cứ coi như anh thích em, em cũng không thể rời xa anh, không được trốn tránh anh, càng không được ly hôn với anh.”

Đây coi là tỏ lộ sao? Tôi không kim được cảm thán, biến thái vẫn là biến thái, đến tỏ lộ cũng tỏ lộ đến mức biến thái như thế này!

Tôi dụi dụi trong lòng Giang Ly, thấp giọng cười nói: “Giang Ly, anh thật ngốc.”

Giang Ly: “...”

Tôm ôm lấy Giang Ly không chịu buông tay, luôn cảm thấy tất cả đều không chân thực như vậy. Giang Ly, anh không phải là gay sao? Anh không phải nên thích đàn ông sao? Nghĩ đến đây, tôi không yên tâm hỏi: “Giang Ly, anh...anh không phải thích đàn ông sao...”

Giang Ly phần nộ nhìn tôi một cái, nói: “Sau khi gặp em, anh mới phát hiện, từ trước đến nay anh không phải là gay.”

Trong đáy lòng tôi trào lên cảm giác mừng rỡ và ngọt ngào, nhưng lại không yên tâm lắm: “Nhưng hôm nay anh hẹn hò với Tiết Văn Phong, chuyện này anh giải thích như thế nào?”

Giang Ly chà chà cầm lên tóc tôi, trả lời: “Anh đi chia tay với cậu ấy.”

Tôi vừa nghe đến chia tay, lại có chút thương cảm. Hình như...hình như tôi chia rẽ bọn họ rồi?

Giang Ly đọc được những điều trong lòng tôi, nói: “Quan Tiểu Yến, anh vốn dĩ không phải là gay, em cũng không cần lo lắng mình có phải là người thứ ba không.”

Tôi gật gù đầu, lại dựa vào lòng Giang Ly, nói: “Cũng đúng, Tiết Vân Phong là một đứa trẻ tốt, anh nỡ bỏ người ta.”

Giang Ly đột nhiên cúi đầu ngậm lấy môi của tôi, nụ hôn nặng nề lại ập đến.

Giang Ly phả ra hơi thở nóng rực, nói nhỏ bên tai tôi: “Quan Tiểu Yến, em đối với người khác tốt như vậy, có thể nào cũng đối tốt với anh một chút được không?” trong giọng nói có chút u ám.

Tôi thờ dốt không ra hơi, trả lời: “Em... em đối với anh... đủ tốt rồi...” Giặt quần áo, nấu cơm, làm việc nhà, vừa có thể làm vợ vừa có thể làm bảo mẫu, nhân tài thế này tìm đâu ra!

Giang Ly: “Em có thể đối với anh tốt hơn một chút không?”

Tôi: “Ví dụ như?”

Giang Ly: “Anh đói rồi.”

“Vậy đơn giản, em nấu cơm cho anh ăn.” Tôi nói rồi, đứng dậy khỏi lòng Giang Ly, muốn đi vào bếp.

Giang Ly lại kéo tôi quay lại trong lòng, trán anh tỳ trán tôi. Anh nhìn thẳng vào tôi, ánh mắt lấp lóe: “Anh không ăn cơm.”

Tôi chớp mắt hai cái, không hiểu gì: “Vậy anh muốn ăn gì?”

Giang Ly nâng mặt tôi lên, cười híp mắt nói: “Anh muốn ăn em.”

Tôi vẫn còn chưa phản ứng lại được thì đã bị Giang Ly ôm lấy, đi nhanh như bay vào trong phòng ngủ.

Giang Ly đặt tôi lên chiếc giường siêu lớn của anh, sau đó vừa cời khuy áo sơ mi vừa nghiêng người ép xuống hôn tôi. Anh từng chút, từng chút cẩn thận hôn lên mặt, trán, lông mi, mắt tôi, sau đó thuận theo mắt hướng ra sau, mơn man khẽ cắn vào vành tai tôi.

Tôi căng thẳng đến mức chẳng dám cử động, lắp bắp: “Giang...Giang Ly à, anh không cảm thấy...chúng ta thế này...có chút hơi nhanh sao?”

Giang Ly ngẩng đầu, trong ánh mắt rực cháy ngọn lửa nguy hiểm. Anh cong khoe môi, mê hoặc mỉm cười với tôi, nói: “Nhanh? Chúng ta kết hôn nửa năm rồi, bây giờ mới động phòng, em còn không biết ngại nói là nhanh quá?” Anh nói rồi, ném áo sơ mi, lộ ra thân thể săn chắc, rắn rỏi, sau đó phủ người xuống tiếp tục hôn tôi. Hơi thở của anh nóng hổi phả lên cổ của tôi, thế là nhịp tim của tôi càng ngày càng nhanh, hơi thở cũng càng lúc càng loạn...

Tôi căng thẳng đến mức tay cũng chẳng biết đặt vào đâu...Không cách nào, đây là lần đầu tiên của tôi.

Giang Ly vừa trút bỏ quần áo trên người tôi, vừa dịu giọng an ủi: “Em không cần căng thẳng, anh sẽ không ăn hết em đâu.”

Tôi cười không nổi, khóc chẳng xong, vừa rồi anh nói muốn ăn hết em đó...

Giang Ly hình như cũng ý thức được vấn đề trong lời nói của mình, thế là sửa: “Đừng lo lắng, anh sẽ ăn rất cẩn thận.”

Tôi nhăn mặt, Giang Ly anh thực sự không thích hợp an ủi người khác! >_

Giang Ly không hài lòng lắm với biểu cảm của tôi, hôn lên mặt tôi, vừa hôn vừa mò mẫm cời bỏ thứ phức cuối cùng trên người tôi.

“Ừm...Giang Ly, cái này, có phải là sẽ rất đau không?”

“Ngaoan, anh bây giờ đã rất đau rồi.”

“Quan Tiểu Yến, anh yêu em.”

“Hu hu, cuối cùng cũng kết thúc rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Ơi Theo Anh Về Nhà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 58

Khi tỉnh dậy, tôi phát hiện mình đang nằm trong lòng của Giang Ly, cảm thấy toàn thân đau nhức, một chút sức lực cũng không có.

Đều trách Giang ly! Nếu không phải tôi qua anh ấy...tôi cũng sẽ không như thế này...

Nhưng mà hề nghĩ đến buổi tối hôm qua, mặt tôi lại giống như trúng độc vậy, vừa nóng vừa khó chịu, quả nhiên là chữ sắc trên đầu có treo một con dao, tôi mê sắc đến tận cùng rồi...

Hơn nữa, trong lòng của tôi đột nhiên bay lên một cảm giác không chân thực, giống như mua xổ số vậy, tuy tôi rất hy vọng có thể trúng năm trăm vạn, nhưng mà tôi mãi mãi không muốn năm trăm vạn kia thực sự đổ trúng đầu tôi.

Hơn nữa, bây giờ xem ra, không chỉ là năm trăm vạn rơi xuống tay tôi mà chỉ trong một thời gian một đêm tôi đã tiêu hết rồi.

Tôi lên lên nhìn Giang Ly một cái, con người này vẫn chưa dậy. Thấy khỏe môi anh trong lúc ngủ mơ hơi nhếch lên, tôi càng lúng túng, xấu hổ. Tôi rón rén ngồi dậy, muốn xuống giường tìm chỗ nào không có Giang Ly để bình tĩnh lại một chút. Tôi cần có một thời gian nhất định để tiêu hóa sự thực “tôi và Giang Ly đã động phòng rồi” này.

Tôi vừa mới xuống giường, cánh tay đột nhiên bị người ta nhẹ nhàng kéo lại, tôi thét lên một tiếng, ngã đổ về phía sau, lập tức rơi vào một vòng tay.

Tôi quay đầu, nhìn thấy trong cặp mắt sáng long lanh của Giang Ly mang ý cười. Tôi nhất thời không biết làm thế nào, cười ngốc nghếch, lắp bắp: “Chuyện đó...Giang...Giang Ly à, chào buổi sáng...”

Giang Ly cười híp mắt, hôn lên trán tôi, nói: “Chào buổi sáng”

Giang Ly vừa hôn tôi, tôi liền cảm thấy gò má mình lại nóng rực lên rồi. Tôi không dám nhìn Giang Ly, ngượng ngùng quay mặt đi.

Giang Ly lại cười nói: “Em đã sắp ba mươi rồi, còn học tiểu cô nương nhà người ta giả thuần khiết ư?”

Tôi vừa xấu hổ vừa tức giận, dứt khoát tóm lấy một tay Giang Ly, hung dữ cắn một miếng.

Giang Ly thả tôi ra, rồi hai tay giữ hai bên đầu tôi, cúi đầu cười tủm tỉm nhìn tôi, nói: “Muốn cắn anh à?”

Tôi lẩn tránh ánh mắt của anh, cười ngốc nghếch.

“Vậy anh chỉ đánh lấy răng mà trả vậy.” Giang Ly nói rồi, cúi đầu ngậm chặt miệng tôi, một tay bắt đầu cởi khuy áo ngủ của tôi.

Tôi nghiêng đầu tránh nụ hôn của anh, vừa thở vừa nói: “Giang Ly, toàn thân em đều đau.”

Giang Ly lại nằm xuống, kéo tôi vào lòng. Hơi thở có phần gấp gáp của anh phả lên trên cổ tôi, cảm giác đó là lạ.

Giang Ly cứ nằm yên lặng ôm lấy tôi như vậy, không nói gì. Trong lòng tôi lại có một số lời muốn nói với anh ấy, nhưng không biết phải bắt đầu như thế nào.

Tôi gọi: “Giang Ly!”

“Ừ!” Giang Ly đáp lại một tiếng.

Tôi: “Giang Ly à, em vẫn cảm thấy sự việc phát triển có chút nhảy cóc, anh nói xem hai chúng ta làm sao lại, làm sao lại...”

Giang Ly buồn bã nói: “Sao nào, em không thích?”

Tôi: “Cũng không phải, chỉ là em cảm thấy nhanh quá...” Em mới yêu thầm anh chưa được bao lâu mà.

Giang Ly: “Nhưng mà anh đợi ngày này lâu rồi.”

Tôi nắm chặt tay Giang Ly hỏi: “Vậy...Giang Ly, anh bắt đầu thích em từ khi nào?”

Giang Ly trả lời rất vắn vè: “Từ khi ánh mắt của anh không thể rời được em”

Tôi thoáng rung mình, không bình luận gì.

Tôi lại hỏi: “Vậy vì sao anh không nói với em chứ?”

Giang Ly: “Anh sợ em không thích anh, sợ em hề tức giận là muốn ly hôn với anh.”

Tôi thè lưỡi với Giang Ly: “Em thích anh, em thực sự thích anh.”

Giang Ly cười dịu dàng, thân mật véo má tôi, nói: “Nói thật lòng, trước ngày hôm qua, anh còn cho rằng...”

Tôi vui mặt vào ngực Giang Ly, cười nói: “Giang Ly, anh ngốc quá!”

Giang Ly: “Giống nhau, giống nhau, em cũng không thông minh.”

Tôi: “Giang Ly, em vẫn còn chưa hiểu, anh... anh lúc đầu là tự thừa nhận mình là gay...”

Giang Ly lườm tôi một cái: “Anh nói sai rồi.”

Tôi: “...” Như thế này cũng được à?

Giang Ly xoa đầu tôi, dịu dàng nói: “Bất luận là như thế nào, anh thích em, thích rất lâu rồi.”

Tôi nhất thời cảm động, dụi vào người ấy nói: “Em cũng vậy.”

Chúng tôi nằm ôm nhau một lúc, chẳng ai nói gì. Nhưng mà, tôi đột nhiên nhớ đến một việc rất nghiêm trọng.

“Giang Ly, em...” Giọng nói của tôi nghe bé hơn cả tiếng muỗi, tôi cũng không biết mình mở miệng thế nào.

Giang Ly cầm lấy tay tôi, giữ thật chắc nói: “Quan Tiểu Yến, chúng ta cũng đã động phòng rồi, em còn có gì ngại ngùng khi nói với anh.”

Tôi toát mồ hôi, Giang Ly, có nhất thiết phải thẳng thắn như vậy không? >_

Tôi hít một hơi thật sâu, lấy hết dũng khí nói: “Giang Ly, em... em tôi qua không chảy máu...”

Hôm qua, khi Giang Ly tắm rửa cho tôi thì không nhìn thấy cái vết màu đỏ vốn dĩ nên xuất hiện kia, chỉ là khi đó mệt quá rồi, đầu óc đã không thể hoạt động được nữa rồi. Hôm nay, đột nhiên nhớ lại chuyện này, tôi cảm thấy không thoải mái. Tôi có thể không đề ý lần đầu tiên của mình rồi cuộc có thấy màu đỏ hay không, nhưng mà Giang Ly... anh ấy không thể nào không để ý nhỉ? Anh ấy cứ nghĩ rằng, tôi đã cùng với Vu Từ Phi hoặc là một người đàn ông nào đó khác... rồi không?

Khi tôi đang nghĩ ngợi lung tung, Giang Ly lại kề sát vào tai tôi, thấp giọng cười he he, tiếng cười tuy rất vui tai, nhưng mà tôi nghe lại cảm thấy có chút buồn. Thế là tôi véo vào cánh tay Giang Ly một cái, để biểu thị sự bất mãn.

Giang Ly mặc cho tôi chà đạp, khẽ giọng nói: “Cho nên làm sao? Quan Tiểu Yến, em muốn nói gì?”

Tôi thở dài thườn thượt, thành khẩn thề thốt: “Giang Ly, đây là lần đầu tiên của em.”

Giang Ly hôn lên má tôi, nói: “Quan Tiểu Yến, bất luận là em có phải lần đầu hay không, anh vẫn đối tốt với em.”

Tôi có cảm giác mát mát nói: “Thực ra anh... vẫn không tin tưởng em đúng không?”

Giang Ly ôm chặt lấy tôi, giọng dịu dàng: “Làm sao có thể chứ, em nói gì anh cũng tin.”

Tôi có chút cảm động, dụi dụi trong lòng anh ấy

Giang Ly lại nói: “Dù gì em có nói dối hay không, anh nhìn một cái là có thể biết rồi.”

Tôi: “...”

Giang Ly, anh chắc chắn như thế này là đang an ủi em sao? >_

Giang Ly dường như cũng cảm giác được lời mình nói không ổn lắm, thế là anh xoa xoa tóc tôi, nói: “Quan Tiểu Yến, nếu như anh nói anh cũng là lần đầu tiên, em sẽ tin chứ?”

Tôi mở to mắt không thể tin được nhìn anh ấy, đùa gì chứ, đã là thế kỷ hai mươi mốt rồi còn có một xử nam ba mươi tuổi sao? Đặc biệt là chất lượng cao như thế này!

“Quan Tiểu Yến, em đừng nhìn anh như vậy, anh sẽ không làm chủ được mình.”

Tôi ngượng ngùng thu ánh mắt về, suy nghĩ một hồi thì hiểu ra. Giang Ly trước ba mươi tuổi đều là cùng đàn ông gì đó, cùng với phụ nữ đương nhiên là lần đầu tiên, rất bình thường mà. Nghĩ đến đây, tôi chọc chọc vào ngực Giang Ly cười nói: “Em đương nhiên là tin, em là người phụ nữ đầu tiên của anh mà...” Tôi nghiêng răng nặng nề nói ra hai chữ “phụ nữ” để biểu đạt rõ tôi cái gì cũng biết, tôi rất thông minh.

Giang Ly đột nhiên nắm lấy tay tôi, trầm giọng nói: “Bất luận là đàn ông hay phụ nữ, em là người đầu tiên của anh.”

Tôi dờ dẩn hồi lâu, ngốc nghếch nói: “Cũng chính là nói, đến đàn ông anh cũng chưa làm gì, còn không biết xấu hổ lúc nào cũng uy hiếp nói muốn cưỡng X em sao?”

Giang Ly: “...”

Thế là một khắc sau đó, tôi liền ôm bụng cười sặc sụa.

Giang Ly mất tự nhiên, có chút xấu hổ, giận dữ, anh ấy kéo tôi lại cưỡng hôn một hồi, muốn mượn điều này để bịt chặt miệng tôi.

Tôi bị hôn đến mức hết hơi, vẫn không kìm được cứ cười hi hi không thành tiếng.

Bởi vì mệt quá, tôi ngủ một mạch đến chiều mới dậy. Lúc ngủ dậy, Giang ly đã mua đồ ăn về, rất thịnh soạn. Tôi từ tối hôm qua đến giờ chưa ăn cái gì, dạ dày đã trống không rồi, nhìn thấy đồ ăn, liền kích động...

Giang Ly vừa gấp thức ăn cho tôi, vừa nhẹ nhàng vỗ vào lưng tôi, nói: “Ăn từ từ, không có ai cướp của em đâu.”

Tôi cảm động nhìn Giang Ly một cái, Giang Ly, anh thật là tốt, toàn là những món em thích ăn, um ăn chậm lại đây.

Giang Ly lại nói: “Còn mệt không? Người còn đau không?”

Tôi cảm động, lắc lắc đầu, không mệt! Không đau!

Thế là Giang Ly lại cười he he gấp rau cho tôi.

Đợi đến sau khi gió cuốn mây tan, tôi hài lòng vỗ vào chiếc bụng tròn căng, cảm giác có cơm ăn thật tốt!

Giang Ly dịu dàng xoa đầu tôi, cười híp mắt nói: “Ăn no rồi chứ?”

“No rồi, đồ ăn ngon quá, Giang Ly, anh thể hiện không tồi đâu!”

Giang Ly kéo tôi vào trong lòng, hai mắt sáng lấp lánh nhìn tôi, cười mờ ám, nói: “Em ăn no rồi, đến lượt anh.”

Con tim nhỏ bé của tôi lại không có bản lĩnh, nhảy lên: “Sao, Giang Ly, anh...anh làm gì...”

Giang Ly nâng cằm của tôi lên, chậm rãi nhỏ giọng nói: “Em nói xem, anh còn có thể làm gì đây?”

Tốt toát mồ hôi, đại ca à, anh có thể nào không cần đột nhiên biểu hiện quá khích như thế này không, tôi cần phải có một quá trình thích ứng...

“Nhưng mà Giang Ly à, em, em...”

“Em không mệt, không đau, không đói, em còn có vấn đề gì sao?”

Thiện tai, hóa ra khi anh hỏi mấy câu hỏi kia đều là cò mọt đích, tôi còn ngốc nghếch cảm động chứ...Giang Ly, anh gian trá quá rồi! >_

Lúc này Giang Ly đang nghịch nghịch tóc tôi, sau đó không ngừng dùng ngón tay nhẹ nhàng xoa má tôi, cười rất lẳng lơ. Anh nói: “Chúng ta đi vào phòng ngủ đi!”

“Đừng mà.” Vừa ăn cơm xong đã vận động kịch liệt, ảnh hưởng đến việc tiêu hóa.

Giang Ly cúi đầu, đôi môi mỏng cọ xát môi tôi, anh nhìn vào trong mắt tôi, chậm chậm, cất giọng thấp trầm mà có chút khàn khàn: “Vậy thì anh không để ý việc làm ở đây đâu.”

Tôi: “...”

Tôi coi như hoàn toàn hiểu tôi, ở trước mặt Giang Ly, tôi mãi mãi đừng mong có cơ hội chống lại.

Giang Ly ôm tôi đến chiếc giường lớn của anh, vài ba động tác đã gỡ bỏ sạch quần áo của tôi. Tôi đột nhiên nhớ đến một vấn đề chẳng đúng lúc chút nào, thế là hỏi: “Giang Ly, anh không cần đi làm sao?”

Giang Ly đang chuyên tâm cắn vào vành tai tôi, nghe thấy lời của tôi, đầu cũng chẳng buồn ngẩng lên, hàm hồ trả lời: “Đi làm đâu có quan trọng bằng đi ngủ.”

Tôi: “...”

Giang Ly, anh làm như thế này là không đúng!>_

Rất muộn rồi, Giang Ly vẫn không chịu ngủ, tôi trong lúc tức giận, tập trung sức lực toàn thân, giận dữ đá anh ấy xuống giường, sau đó ngang nhiên cảnh cáo anh ấy: “Giang Ly, ngày mai anh không đi làm thì hai chúng ta ngủ riêng!”

Giang Ly từ dưới giường bò lên, kéo tôi vào trong lòng nghiêm chỉnh ôm, biểu cảm đó nhìn thế nào cũng thấy giống một đứa trẻ ầm ức. Tôi cố sức nói với mình, đừng có để biểu hiện của người này đánh lừa, đừng có để bị anh ấy lừa...

Giang Ly chống cằm lên vai tôi, thấp giọng gọi tôi: “Quan Tiểu Yên.”

Tôi: “Ừm?”

Giang Ly: “Ngày mai anh sẽ đi làm.”

Tôi: “Ừm, dù gì anh cũng không thể ở nhà mãi được.”

Giang Ly: “Anh biết rồi, em đừng tức giận nữa.”

Tôi: “Ừm, em không tức giận.”

Giang Ly: “Thật không?”

Tôi: “Thật.”

Giang Ly: “Đi làm là chuyện của ngày mai. . . Vậy thì tối hôm nay làm gì?”

Tôi: “. . .”

Tôi còn chưa kịp nói gì, Giang Ly đã nâng cằm tôi lên, chặn cứng miệng tôi, tay còn lại thì theo eo của tôi trượt xuống dưới. . .

Tôi lặng lẽ chảy nước mắt, Giang Ly, anh đây là cuồng loạn, cuồng loạn thật!

Giang Ly giữ đúng lời hứa, ngày hôm sau ngoan ngoãn đi làm, lúc anh ấy sắp đi còn không quên sâu xa cười nói với tôi, không cần phải mang cơm trưa cho anh ấy, bảo tôi ở nhà nghỉ ngơi cho tốt. . .

Thế là tôi liền ở nhà nghỉ ngơi thật tốt một bữa, đến tận hơn ba giờ chiều mới tỉnh lại.

Vừa mới dậy thì có người gọi đến. Tôi vừa nhìn màn hình điện thoại, ồ ồ mẹ ơi, lại là tiểu chính thái Tiết Vân Phong. . .

Tôi run rẩy cầm điện thoại, không dám nghe máy, cũng không dám từ chối. Tuy Giang Ly đã lên tiếng nói mình không phải là gay, Quan Tiểu Yên không phải là người thứ ba, nhưng dù gì tiểu chính thái này thích Giang Ly. . . Tôi vẫn thấy áy náy và bất an đi cướp đàn ông của người khác.

Điện thoại vang lên một hồi thì tắt, tôi hít một hơi dài, vẫn chưa hồi lại được thần phách thì nó lại đổ chuông.

Tôi ném chiếc điện thoại đáng sợ kia đi, vui đầu vào trong chăn.

Một lát sau, cuối cùng điện thoại cũng không kêu nữa, tôi nhận được một đoạn tin nhắn. Người gửi tin nhắn đương nhiên là Tiết Vân phong. Nội dung của tin nhắn này là:

“Đồ gái già! Tôi biết là cô không dám nhận điện thoại của tôi. Hạn cho cô trước bốn giờ phải đến quán cà phê XX gặp tôi, đến muộn một phút bản thiếu gia sẽ chém cô một dao!”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Ơi Theo Anh Về Nhà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59

Tôi gần như là đạp trên Phong hỏa luân để đến quán cà phê XX, suốt cả đoạn đường trong đầu đầy sự sợ hãi, Tiết vân Phong cầm con dao nhỏ cười giữ tợn với tôi.

Khi tôi đến quán cà phê, vừa nhìn đã thấy ngay Tiết Vân Phong. Tiểu mỹ nam này luôn khiến người khác chú ý như vậy, muốn tự hạ thấp mình cũng không được. Cậu ta đang nho nhã dựa vào ghế, nhàn nhàn nhìn tôi.

Tôi chẳng nhe nhả chút nào, chạy đến ngồi xuống ghế đối diện với cậu ta, giờ giờ điện thoại, thở hồng hộc nói: “Ba giờ năm mươi tám phút, cậu nghỉ việc muốn làm gì tôi đi!”

“Quan Tiểu Yên!” Tiết Vân Phong nghiêm túc nói: “Dáng vẻ cô chạy giống như một con vịt ngốc.”

Tôi: “. . .”

Tiết Vân Phong: “Sớm biết con mắt của Giang Ly kém như thế này, lúc đầu tôi cũng sẽ không thèm để ý đến anh ấy nữa.”

Tôi cười ngốc nghếch, không nói gì, trong lòng lại có chút buồn.

Tiết Vân Phong không thèm nhìn tôi, gọi nhân viên phục vụ đến, sau đó vừa liếc mắt nhìn tôi, vừa nói với nhân viên phục vụ: “Cho cô ấy một cốc Espresso, không cho thêm gì vào cả.”

Nhân viên phục vụ cẩn trọng nhìn tôi một cái, dường như đang trung cầu ý kiến của tôi.

Tôi gật gật đầu, tuy không biết đó là thứ gì, dù gì bây giờ không thích hợp để gây chuyện với tiểu chính thái này.

Chẳng mấy chốc, nhân viên phục vụ bung đến một cốc dung dịch nồng nặc như thuốc bắc đặt trước mặt tôi, từ mùi vị của cốc chất lỏng bị đun cháy trước mặt tán phát ra, có thể nói đây là một cốc cà phê, thứ đồ tôi ghét nhất.

Tiết Vân Phong nhìn cốc cà phê đó, cong khoe miệng cười cười tà ác với tôi, nói: “Uống hết thứ này đi.”

Tay tôi hơi run run, mặt mũi khổ sở nói: “Cái đó... có thể không uống không?”

Tiểu chính thái lắc đầu, dáng vẻ thiếu nhẫn nại: “Mau lên.”

Tôi nhăn nhó nghiêng răng nghiêng lợi, uống thôi! Chẳng phải là thuốc độc!

Nghĩ đến đây, tôi bung cốc cà phê, đặt bên miệng, uống một ngụm nhỏ, đắng quá, tôi sắp chảy nước mắt rồi.

Tiết Vân Phong nhìn thấy dáng vẻ đau khổ của tôi, gần như đang hưởng thụ. Cậu ta cười híp mắt, hỏi: “Ngon không?”

Tôi mang bộ mặt đờ đẫn, gật gật đầu, nghĩ một cái, lại lắc lắc đầu, không ngon, không ngon chút nào, tôi cũng không cần phải giả bộ.

Tiết Vân Phong thoải mái dựa vào ghế, trên mặt nở một nụ cười điên đảo chứng sinh. Cậu ta đắc ý nói: “Nhìn thấy cô chịu khổ, trong lòng tôi thật thoải mái.”

Tôi: “...”

Xin đó! Cứ coi như cậu rất muốn tôi chịu khổ, cũng không cần phải tận mắt nhìn thấy như vậy chứ?

Tuy tôi rất không hài lòng với tiểu chính thái này nhưng hễ nghĩ đến Giang Ly, tôi thực sự không tức giận nổi. Tôi thả lỏng, đợi đến khi vị đắng trong miệng tan đi một chút, khi tôi khôi phục lại được năng lực nói chuyện, tôi thành khẩn nói với cậu ta: “Chuyện kia, xin lỗi nhé!”

Tiết Vân Phong “xí” một tiếng, khinh thường nói: “Cô có gì mà có lỗi với tôi? Cô cảm thấy là cô cướp được Giang Ly sao?”

Tôi không nói gì, cậu ta lại tiếp: “Quan Tiểu Yến, cô đừng nằm mơ nữa, thực lực của hai chúng ta căn bản không thể so sánh, không phải là cùng một thứ bậc. Giang Ly, cứ coi là anh ấy có một chút hứng thú với đàn ông, tôi cũng sẽ không để cô được thể.”

Tôi cảm thấy bị phẫn với sự tự yêu mình của cậu ta, nhưng mà tôi lại cảm thấy lời của cậu ta có chút đạo lý, thế là càng thêm bi phẫn. Tôi giải thích: “Giang Ly xem trọng vẻ đẹp nội tâm.”

Tiết Vân Phong ngược cặp mắt lông đen lông trắng phân định rõ ràng lên nhìn tôi: “Ý của cô là tôi không có vẻ đẹp nội tâm?”

“Khụ khụ, không phải, tôi...” Tôi nhất thời không biết phải nói gì.

Tiết Vân Phong hơi hást cằm, giống một nữ vương kiêu ngạo nhìn tôi. Cậu ta nói: “Quan Tiểu Yến, cô có biết không, tôi thua không phải vì cô, tôi thua là thua chính mình.”

Hả? Đứa trẻ này sao đột nhiên lại nói ra những lời có tính triết học thâm sâu như thế này?

“Thực ra tôi sớm đã cảm thấy Giang Ly không thích đàn ông rồi, nhưng mà tôi lại không muốn tin vào sự thực này. Chính là bởi vì không muốn tin, cho nên tôi mới không tin. Bây giờ cuối cùng tôi hiểu rồi, đối với những thứ không đạt được, tôi nên sớm từ bỏ, nếu không thì sẽ hại người và hại mình.”

Tôi lắc lắc đầu, cười nói: “Cậu... vì sao đột nhiên cậu lại suy nghĩ thấu tình đạt lý như thế này...”

Tiết Vân Phong giận dữ lườm tôi: “Đồ gái già! Tôi có khi nào không phải là người thấu tình đạt lý chứ?”

Tôi ho hai tiếng, cười nói: “Đứng vậy, đứng vậy...” Thiện tai, mẹ nuôi cậu từ trước đến nay vẫn chưa từng thấy qua sự thấu tình đạt lý hung dữ như thế này...

Tiết Vân Phong lại nói: “Nhưng mà tính khí của Giang Ly chẳng tốt đẹp gì, cô cứ đợi bị anh ấy ức hiếp đi.”

Đã ức hiếp đủ lâu rồi... Tôi thăm ròi nước mắt, lập tức ngộ ra, xua xua tay nói: “Không sao, tôi đã quen rồi.”

Tiết Vân Phong “hừ” một tiếng, nói: “Cô có số bị ngược đãi.”

Tôi cô đơn nhìn trời, đến cậu cũng nhìn ra được! >_

Tiết Vân Phong: “Nhưng mà Giang Ly trên phương diện tình cảm vẫn rất yếu đuối, cô vẫn phải đối xử tốt với anh ấy chút nhé!”

Tôi gật gật đầu: “Yên tâm đi, tôi đối với anh ấy còn tốt hơn cả đối với mẹ ruột của tôi.

”

Tiết Vân Phong: “Thực ra con người cô cũng rất tốt, tuy có chút ngu ngốc nhưng mà nhân phẩm cũng không tồi.”

Tôi khóc không được cười chẳng xong: “Cậu đang khen tôi hay là chửi tôi vậy...”

Tiết Vân Phong như trúng tà, tự nói với mình: “Nếu hai người có con, tôi phải làm bố nuôi.”

Tôi cười: “Không được, cậu là con nuôi tôi, dựa vào thứ bậc, vai vế cậu nên là anh nuôi của bọn nó.”

Tiết Vân Phong: “Tôi hy vọng con của hai người kỳ lạ, quái dị một chút, đừng có ngốc nghếch giống như cô, tôi ghét ngốc nghếch.”

Tôi: “...”

Tiết Vân Phong: “Tình yêu là gì, đều là nói bậy, cô vẫn phải sống thật vui vẻ với Giang Ly nhé!”

Tiết Vân Phong: “Cảm giác có người ở cùng thật tốt.”

Tiết Vân Phong: “Quan Tiểu Yến, cô tránh xa Vương Khải một chút, đó là người không đáng tin.”

Tiết Vân Phong: ...

Tôi đưa tay khua khua trước mặt Tiết Vân Phong, lo lắng hỏi: “Tiết Vân Phong? Tiết Vân Phong? Cậu bị trúng tà rồi ư?”

Tiết Vân Phong dừng huyền thuyên, cúi đầu khuấy khuấy cốc cà phê, Cậu ta im lặng một hồi, rồi khẽ nói: “Tôi phải đi đây.”

Tôi ngẩn ra: “Đi? Đi đâu?”

Tiết Vân Phong: “Tây Ban Nha.”

“Làm gì?”

Tiết Vân Phong quay mặt nhìn ra dòng xe cộ tấp nập như nước chảy ngoài cửa sổ, đột nhiên ánh mắt ưu tư nói: “không ai có thể ngăn cản bước chân theo đuổi nghệ thuật của tôi.”

Tôi: “...”

Tiết Vân Phong xách hành lý, vẫy vẫy tay, nói: “Quan Tiểu Yến, cô quay về đi.”

Tôi đỏ mắt, không ngăn được cơn cảm thương trong lòng. Tôi kéo tay áo cậu ta, nói: “Con trai ngoan, mẹ phải tận mắt nhìn thấy con lên máy bay.”

Tiết Vân Phong khinh ghét, gạt tay tôi ra: “Ai là con trai cô! Còn nữa, đừng có khóc trước mặt tôi, đừng cho rằng cô khóc một chút là có thể làm thay đổi được hình tượng của cô trong mắt tôi!”

Tôi lau lau khóe mắt, nói: “Tiết Vân Phong, cậu thực sự không định để Giang Ly biết?”

Tiết Vân Phong chẳng thèm để ý nói: “Để anh ấy biết làm gì chứ? Cô đừng quên, tôi đã đá anh ấy. Chú ý, là tôi đá anh ấy! Quan Tiểu Yến, lần này cô đã biết lần trước Giang Ly đề xuất việc chia tay vì sao tôi không đồng ý rồi chứ? Dưới gầm trời này chỉ có tôi đá người khác, không có chuyện người khác đá tôi!”

Tôi vâng vâng dạ dạ gật đầu: “Biết rồi, biết rồi, kẻ đáng đánh này bị cậu đá.”

Tiết Vân Phong tán thưởng nhìn tôi mấy cái: “Không sai, chính là như vậy! Quan Tiểu Yến à, vì thường ngày cô đối xử với tôi không tồi, hôm nay bản thiếu gia thưởng cho cô một cái ôm nhé!”

Tôi vẫn còn chưa kịp phản ứng, thì bị Tiết Vân Phong nhanh chóng ôm lấy, cậu ta vỗ vỗ vào lưng tôi mấy cái, kề vào bên tai tôi nói: “Quan Tiểu Yến, cô và Giang Ly nếu như sống không tốt, tôi sẽ lấy mạng cô.”

Tôi lau nước mắt hỏi: “Vậy vì sao cậu không đòi mạng Giang Ly?”

Tiết Vân Phong: “Ngốc nào, đòi mạng cô chính là đòi mạng Giang Ly.”

Tôi lúc này cũng không biết nên vui hay buồn, chỉ ôm Tiết Vân Phong, không nói gì nữa, nước mắt lại chảy ra rồi.

Tiết Vân Phong đẩy tôi ra, chán nản nhìn tôi, nói: “Nói rồi, không được khóc, cô còn khóc nữa. Ghét nhất là người khác khóc!” Cậu ta nói, không để ý đến tôi nữa, kéo hành lý quay người rời đi.

Tôi đứng nguyên tại chỗ, nhìn theo bóng lưng của Tiết Vân Phong, vừa nhìn vừa lau nước mắt. Cho đến tận khi bóng lưng cậu ấy mất hút, cậu ấy cũng không quay đầu lại.

Rất lâu sau đó, Tiết Vân Phong tự nhiên nói với tôi, lúc đó làm sao có thể không đau lòng chứ, khi đó buồn đến mức chỉ không muốn gặp bất kỳ người nào ở đây. Từ lúc lên máy bay cậu ấy bắt đầu khóc, khóc từ Bắc Kinh cho đến Madrid.

Cậu ấy nói, thực sự là đã khóc hết nước mắt của cả đời này, và thế là sau này cậu ấy cũng không bao giờ khóc nữa.

Cậu ấy nói, cậu ấy nói những chuyện này cho tôi, là bởi vì cậu ấy đã buông tay rồi.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Oi Theo Anh Về Nhà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 60

Giang Ly gần đây rất không bình thường.

Hành tung của anh ấy bắt đầu thần bí, buổi tối rất muộn mới về, hơn nữa luôn mang về mặt áy náy. Tôi hỏi anh ấy làm sao, anh ấy giấu giếm giếm giếm không trả lời thẳng, chỉ nói là công việc bận.

Công việc bận sao? Tôi trước đây chưa từng nhìn thấy anh ấy bận như thế này.

Hơn nữa, anh ấy còn từ chối tôi đưa cơm trưa cho anh ấy, lý do là sợ tôi mệt. Thiện tai, sao trước đây anh không sợ em mệt chứ?

Khi tôi đưa ra câu hỏi này, anh ấy lại nói, việc công ty tương đối bận, sợ tôi tạo thêm rắc rối. Tôi toát mồ hôi, đưa cơm trưa cũng là tạo rắc rối cho anh ấy sao, sức phá hoại của tôi lớn như vậy sao?

Hành vi khác thường này của Giang Ly khiến tôi càng lúc càng thấy bất an, luôn cảm thấy sắp có sự việc gì đó xảy ra.

Tôi nói những chuyện này với Hạp Tử, Hạp Tử thần bí lắc đầu nói: “Những triệu chứng này, tám mươi phần trăm có khả năng là ngoại tình rồi.”

Tôi thoáng rung mình, suýt chút nữa ngã nhào xuống ghế: “Không...không phải chứ...” Giang Ly tuy thỉnh thoảng ức hiếp tôi nhưng mà xem ra cũng không giống loại người trăng hoa.

Hạp Tử nhìn tôi một cái: “Tiểu Quan à, cậu đừng nói với mình là cậu không nghĩ đến việc này. Ngoại tình ấy mà, thực sự là thiên tính của đàn ông, cậu quản tốt anh ấy đi.”

Tôi lắc đầu: “Phải quản lý tốt như thế nào?” Anh ấy đến cơm trưa cũng không cho mình đưa, mình có thể quản lý anh ấy như thế nào, nghĩ đến đây tôi cảm thấy có chút tức giận.

Hạp Tử nghĩ một lát nói: “Cậu cứ quan sát mấy ngày nữa, nếu như vẫn có tình huống khác thường, lập tức báo cáo với mình, đến lúc đó mình lại giúp cậu nghĩ cách.”

Tôi làm như có việc ấy thật, gật gật đầu, cũng chỉ có thể như vậy thôi. Thực hy vọng Giang Ly sẽ không xuất hiện tình huống khác thường gì, nhưng mà tôi lại hy vọng anh ấy có thể có, như vậy tôi có thể tiến hành điều tra..Quả nhiên ở gần với Giang Ly, gần mực thì đen, tôi bây giờ biến thành rất biến thái rồi.

Lúc này, Hạp Tử neho neho mắt, trên mặt thoáng chút dữ tợn, cô ấy nắm nắm bàn tay, nói: “Nếu anh ấy dám làm chuyện gì có lỗi với cậu, lão nương sẽ phé con hồ ly tinh kia trước, rồi thiên người đàn ông của cậu!”

Lời nói này của Hạp Tử, tôi nghe mà toát mồ hôi lạnh...Cô ấy hình như thực sự yêu thích việc “thiên cật” này, biến thái quá, biến thái quá!

Lại qua mấy ngày nữa, sau khi ngửi thấy một mùi nước hoa lạ trên người Giang Ly, cuối cùng tôi cũng đứng ngồi không yên rồi.

Hạ Từ gần như xách tai tôi lên, hét lớn với tôi: “Quan Tiểu Yến, cậu còn không hành động nữa thì đợi làm bà vợ bị vứt bỏ nhé!”

Tôi xoa xoa cái tai bị đau, nhỏ giọng hỏi: “Vậy làm thế nào?”

Hạ Từ: “Tìm một thám tử tư, đầu tiên phải lôi kẻ thứ ba kia ra rồi hẵng nói!”

Tôi ngẩng đầu nhìn trời, giả bộ thờ dài thườn thọt: “Bỏ đi, vẫn tự mình làm thám tử tư đi.” Chuyện này để người khác biết được tôi sẽ rất buồn, kể cả thám tử tư cũng không được.

Hạ Từ vỗ vào vai tôi, bình thản nói: “Yên tâm đi! Nhớ kỹ, đầu tiên đừng có đánh rần động cỏ.”

Tôi trịnh trọng gật gật đầu, bò lên vai cô ấy dụi hai cái, nước mắt suýt chút nữa chảy ra.

Ánh mặt trời đầu xuân chiếu xuống khiến người ta thấy có chút ấm áp, cửa lớn của toàn nhà XQ, một phụ nữ đeo kính đen, ăn mặc rất lập dị, lén lén lút lút nhìn vào trong cửa, thỉnh thoảng lại đưa tay lên nhìn đồng hồ. Nhân viên bảo vệ ở cửa chú ý đến người này đã lâu rồi, anh ta có lẽ rất muốn đuổi người này đi, đáng tiếc thực sự không tìm được lý do hợp lý. Thế là anh ta đành cảnh giác hơn nữa, nhìn chăm chăm vào người phụ nữ kia.

Người phụ nữ rất lập dị này chính là tôi.

Tôi bị nhân viên bảo vệ nhìn chăm chăm, trong lòng cũng có chút sợ hãi, xin đó, tôi đến để theo dõi chồng mình, chính đáng, hợp lý, có gì đáng nhìn chứ!

Tôi coi như không có chuyện gì, lượn lờ trước mặt anh bảo vệ kia, nhìn đồng hồ, Giang Ly lúc này chắc tan làm rồi chứ nhỉ? Tôi chạy đến bên đường chặn một chiếc taxi, ngồi vào trong xe đợi một lát thì thấy chiếc BMW lấp ló của Giang Ly chậm chậm đi ra. Tài xế taxi thông thả nhả ga, chúng tôi bám theo chiếc xe của Giang Ly.

Tôi rất may mắn, tuy tôi không nhớ loại xe của chiếc BMW kia, nhưng may mà nhớ biển số xe của anh ấy.

Tôi ngồi trong taxi, gọi cho Giang Ly. Tôi hỏi anh: “Giang Ly, khi nào anh về nhà?”

Giang Ly dịu dàng trả lời: “Không phải đã nói với em rồi sao, buổi tối hôm nay có thể phải về muộn một chút, sao nào, em nhớ anh à?” Nửa câu phía sau mang ý cười.

Tôi buồn bã không vui nói: “Anh vẫn chưa tan làm à?”

Giang Ly: “Chuyện này, còn có một chuyện phải làm, em ăn cơm trước đi nhé, không cần đợi anh.”

Tôi: “Vậy anh ăn gì?”

Giang Ly: “Anh ăn tạm gì cũng được, không cần lo cho anh.”

Tôi: “Ồ.”

Giang Ly: “Quan Tiểu Yến.”

Tôi: “Hử.”

Giang Ly: “Em có phải là nhớ anh rồi không?”

Tôi: “...”

Giang Ly: “Quan Tiểu Yến, anh nhớ em rồi.”

Tôi: “Ồ...Giang Ly, em đang xào rau, không nói chuyện với anh nữa.”

Tôi nói rồi tắt điện thoại.

Tôi dựa vào ghế, nhìn chiếc xe màu trắng đang ở không xa phía trước đợi đèn xanh, Giang Ly đang ngồi bên trong. Anh ấy nói anh ấy nhớ tôi rồi...

Tôi đột nhiên cảm thấy mình thật vô vị, Giang ly có sự nghiệp của anh ấy, tôi làm sao có thể cứ quán lấy anh ấy chứ? Nhưng mà, hể nhớ đến mùi nước hoa lạ trên người anh ấy hôm qua, tôi liền...

Tôi ưỡ oải nhắm nhắm mắt, bỏ đi, chân tướng một lát nữa sẽ rõ. So với cả ngày khiến mình nghi ngờ như thế này, thà chẳng bằng tự nhìn cho rõ.

Tôi muốn tin tất cả những gì mình tận mắt nhìn thấy.

Xe của Giang Ly dừng lại bên ngoài một nhà hàng cao cấp. Tôi trả tiền taxi, vừa muốn xuống xe, lại nhìn thấy bóng dáng một người rất quen, đến cùng lúc với anh ấy. sau đó bọn họ cùng nhau vào nhà hàng.

Bóng dáng của người phụ nữ kia...

Trái tim tôi như ngừng đập, đầu óc trở nên trống rỗng. Giang Ly, phụ nữ, Giang Ly, phụ nữ, Giang Ly, phụ nữ...

Tôi cảm thấy chân tay lạnh ngắt, sức lực toàn thân đều như bị rút đi hết vậy.

Tài xế taxi đột nhiên nói: “Này, cô làm sao vậy?”

Tôi hoảng hốt nhìn anh ta, lúc này anh ta lại nói: “Cô còn muốn đi đâu không, sao vẫn chưa xuống xe?”

Tôi vội vã nhảy xuống xe, đóng cửa cái “tịch”. Tài xế nhìn tôi một cách kỳ lạ, lái xe rời đi.

Lúc này trời đã tối rồi, tôi đứng nguyên tại chỗ, cảm giác cô độc trước đây chưa từng có trào lên trong tim tôi. Tôi nhìn nhà hàng với ánh đèn rực rỡ cách đó không xa, bên trong có hai người đang hẹn hò, trong nhà hàng Pháp cao cấp này, không khí thật lãng mạn.

Tôi hít một hơi thật sâu, cẩn thận đi vào.

Tôi đi vào trong nhà hàng, khi chẳng có chút chuẩn bị nào thì đụng ngay phải khuôn mặt tươi cười xinh đẹp kia, tôi thật sự hy vọng mình chưa từng đến đây.

Khuôn mặt cười đó đã từng hấp dẫn, quyến rũ nói với tôi: “Chị Tiểu Yến, chị đối với em thật tốt.”

Khuôn mặt cười đó cũng đã từng lạnh lùng như băng nói với tôi: “Quan Tiểu Yến, thực ra Vu Tử Phi không hợp với cô.”

Khuôn mặt kia còn từng ngang nhiên bình thản nói với tôi: “Cô luôn mồm nói chúng ta là bạn, vậy tại sao không nhường Vu Tử Phi lại cho tôi?”

Đúng vậy, chủ nhân khuôn mặt cười kia chính là Tuyết Hồng.

Tôi cười khổ nhìn Tuyết Hồng, quả nhiên oan gia ngõ hẹp, chân trời chỗ nào cũng là nhà tôi...

Tuyết Hồng dường như cũng nhìn thấy tôi rồi, cô ta cười với Giang Ly càng dào dạt tình cảm, còn đưa mày nháy mắt nói với anh ấy cái gì đó.

Tôi nhìn bóng lưng của Giang Ly, trong lòng như có tảng đá lớn đè chặt, không thể nào thở nổi. Anh ấy nói anh ấy rất bận, anh ấy nói anh ấy nhớ tôi rồi... Khi anh ấy nói những lời này, trong lòng rốt cuộc là nhớ đến ai?

Tôi nắm chặt điện thoại, do dự rất lâu, gửi cho Giang Ly một tin nhắn: “Giang Ly, anh đang làm gì?”

Chẳng mấy chốc, Giang Ly trả lời tôi: “Anh đang bận, ngoan, đợi anh về nhà với em.”

Tôi nhìn mấy chữ động lòng kia trên màn hình điện thoại, tuyệt vọng nhắm mắt, quay người rời đi.

Đi ra khỏi nhà hàng chưa xa lắm, điện thoại của tôi đột nhiên rung lên, là tin nhắn. Tôi có chút ảo não, có chút hy vọng, lại có chút căng thẳng, tóm lại tâm trạng rất phức tạp. Tôi mở tin nhắn ra đọc, nhìn thấy tin nhắn gửi đến từ một dãy số lạ, nội dung tin nhắn là: “Giang Ly đã không cần cô rồi, tự ý thức tránh xa anh ấy một chút đi.”

Trong lòng tôi nặng nề, khuôn mặt xinh đẹp, lãng lợ kia lại xuất hiện trong đầu tôi. Tôi run rẩy trả lời: “Cô là ai?”

Chẳng mấy chốc có tin nhắn đến: “Cô đã biết rồi, hà tất phải hỏi.”

Tôi nhìn hàng chữ kia, do dự rất lâu, rồi vẫn trả lời: “Cô làm sao biết được số của tôi?”

Thực ra vấn đề này hình như rất dư thừa nhỉ? Tôi tự cười nhạo mình. Quả nhiên, chẳng mấy chốc, cô ta trả lời: “Còn có thể là ai cho tôi, người chồng thân yêu của cô đó.”

Tôi cảm thấy đầu óc giống như bị thứ gì đó đập cho một cái thật mạnh vậy, rất nặng, rất đau. Tôi bóp trán, cố bình tĩnh lại. Sau đó tôi trả lời cô ta: “Tôi sẽ tìm Giang Ly hỏi cho rõ ràng.”

Một lát sau, cô ta nhắn: “Tùy cô thôi, cô có hỏi cũng là tự si nhục mình.”

Tôi bấm mấy chữ: “Cô là đồ đê tiện” trong mục trả lời, bứt rứt hồi lâu, cuối cùng gửi đi. Sau đó tôi hít một hơi thật sâu, tiện tay ném điện thoại vào thùng rác bên đường, lúc này thế giới yên tĩnh rồi.

Tôi vừa muốn rời đi, lại nghe thấy ở trong thùng rác có tiếng rung nho nhỏ. Tôi do dự rất lâu, rồi bới thùng rác, tìm chiếc điện thoại mà Giang Ly tặng tôi, sau đó nhìn thấy tin nhắn của cô ta.

Cô ta nói: “Cô thua trong tay một tiện nhân.”

Tôi ôm điện thoại, quỳ xuống bên vệ đường khóc hức hức.

Chương 61

Tôi về đến nhà, cảm thấy vô cùng mệt mỏi, thiếp đi rất nhanh.

Đột nhiên bị cảm giác buồn buồn, nhột nhột trên mặt làm cho tỉnh lại. Tôi mở mắt, phát hiện ra Giang Ly đang khẽ hôn tôi.

Giang Ly thấy tôi tỉnh rồi, thấp giọng cười: “Quan Tiểu Yến, nhớ anh không?” Anh vừa nói vừa cời khuy áo ngủ của tôi.

Tôi cụp mắt, cất tiếng nói lạnh tanh: “Giang Ly, em rất mệt.”

Giang Ly dừng lại. Anh ấy nằm lên giường, ôm tôi vào lòng, thở dài thườn thượt nói: “Ngủ thôi.”

Tôi dựa vào lòng Giang Ly, buồn bã hỏi: “Giang Ly, gần đây anh bận gì vậy?”

Giang Ly trả lời: “Gần đây trong công ty xảy ra một chút chuyện, nhưng mà em không cần lo lắng, đợi xong việc anh sẽ ở bên em.”

“Ờ”

Gần đây tôi ít nhiều có chút lẩn tránh Giang Ly, tôi không biết phải đối diện với anh ấy như thế nào, thậm chí không có dũng khí chất vấn xem có phải anh ấy đang ngoại tình không.

Bởi vì tôi sợ anh ấy nói là phải.

Tôi đột nhiên nhớ lại câu nói của Tiết Vân Phong: “Giang Ly có thể để ý đến cô, chứng tỏ phẩm vị của anh ấy rất kém”

Bây giờ nghĩ lại, tôi chỉ có thể cười khổ. Có lẽ phẩm vị của anh ấy thực sự không kém như vậy đâu nhỉ? Có lẽ anh ấy đối với tôi thật sự chỉ là...chơi đùa mà thôi?

Suy nghĩ này đè chặt trong tim tôi, giống như một phiến đá lớn vậy, ép đến mức tôi không tài nào thở nổi. Đặc biệt, khi tôi nghĩ đến khuôn mặt lẳng lơ của Tuyết Hồng kia, thân hình bốc lửa, tính cách khiến người ta chú ý của cô ta, còn cả giả thể hiển hách của cô ta...nghe nói bố cô ta là đại cổ đông của một doanh nghiệp nổi tiếng trong nước.

Hạp Từ nói, Giang Ly hoặc là mê đắm vì sắc, hoặc là mê đắm vì tài.

Bất luận mê đắm vì sắc hay vì tài, tóm lại anh ấy mê đắm rồi.

Tôi thực sự không hiểu được, tôi và Tuyết Hồng rốt cuộc có thù oán mấy đời, vì sao cô ta luôn cướp người đàn ông của tôi? Hơn nữa, cô ta không để cho tôi có một chút phản kích nào.

Nghĩ đến đây, tôi không kiềm được đau buồn, dù gì trách đi trách lại đều là trách mình chẳng có thực lực đó. Trách mình không có thực lực để giữ Giang Ly.

Thời tiết đầu xuân rất kỳ quái, giống như một đứa trẻ nói chuyện không tính toán vậy, trời ấm mang theo chút lạnh. Thời tiết mấy hôm nay rất hợp với tâm trạng của tôi, mây mù giăng đầy trời.

Hôm nay là ngày thứ bảy, ăn cơm sáng xong, Giang Ly đề nghị đi ra ngoài.

Chúng tôi đi dạo một vòng trong vườn hoa của tiểu khu, sau đó ngồi xuống ghế trúc cạnh bồn hoa nghỉ ngơi.

Thời tiết hôm nay lạnh u ám, tôi co rúm người trong chiếc áo khoác, run rẩy.

Giang Ly đột nhiên hỏi: “Quan Tiểu Yến, lạnh không?”

Rằng tôi va vào nhau, tôi lắc đầu.

Giang Ly cười nói: “Nếu lạnh thì dựa vào anh.”

Tôi cúi đầu, không động đậy.

Giang Ly kéo tôi vào lòng, ôm tôi thật chặt. Anh xoa xoa tóc tôi, nói: “Quan Tiểu Yến, em có chuyện gì không thể nói với anh sao?”

Lòng tôi chùng xuống, dựa vào anh, không cử động.

Giang Ly thở dài một hơi, nói: “Chúng ta đã là vợ chồng, không thể nào cứ hai bên đoán qua đoán lại nhau mãi được! Em cho rằng anh không nhìn thấy sự bất thường của em mấy ngày nay sao?”

Tôi tức giận, nhìn anh phản bác: “Bất thường chính là anh đó!”

Giang Ly nhướn mày: “Thật không?”

Tôi cụp mắt xuống, nói: “Giang Ly, em nhìn thấy anh và Tuyết Hồng ở cùng nhau.”

Bàn tay ôm tôi của Giang Ly đột nhiên siết chặt: “Em theo dõi anh à?”

Tôi cúi đầu, coi như thừa nhận.

Giang Ly đột nhiên cất tiếng cười ha ha, tâm trạng rất tốt. Anh gạt mấy lọn tóc trước trán tôi, đặt lên đó một nụ hôn rất sâu, sau đó cười nói: “Nói như vậy, mấy ngày nay em ghen à?”

Tôi đỏ bừng mặt, gật gật đầu. Thực ra hình như không đơn giản chỉ là ghen như vậy.

Giang Ly cười giống như một con hồ ly. Anh nói: “Quan Tiểu Yến, tuy anh có chút đau lòng, nhưng mà anh thật sự thích đáng về ghen vì anh.”

Tôi cúi đầu, có chút bất lực.

Giang Ly ôm lấy tôi, khẽ sát vào bên tai tôi nhỏ tiếng nói: “Em yên tâm đi, ngoài em ra, anh không có hứng thú với những người phụ nữ khác.” Ngừng lại một lát, anh bổ sung: “Đặc biệt là cái loại hàng hóa kia.”

Tôi bị những lời lẽ ngọt ngào của Giang Ly dỗ cho đến mức hai gò má nóng lên, nhưng vẫn giữ lại được một chút lý trí. Tôi không yên tâm hỏi: “Vậy anh và cô ta cùng ăn cơm, chuyện này anh giải thích thế nào?”

Giang Ly cười nói: “Vẫn là vì một số chuyện của công ty, bố cô ta là đại cổ đông của Ngải Thụy, công ty của chúng ta có qua lại làm ăn với họ.”

Tôi: “Cứ coi như công ty của bọn anh có qua lại, anh cũng không cần phải cho cô ta số điện thoại của em chứ?”

Giang Ly hiểu kỳ nhìn tôi: “Anh cho cô ta số điện thoại của em ư? Làm sao có thể, anh chỉ hận không phải chỉ có mỗi mình anh trên thế giới này biết số điện thoại của em!”

Tôi: “Nhưng mà cô ta nói là anh cho cô ta.”

Giang Ly không vui véo má tôi, nói: “Với chút nhân phẩm kia của cô ta, em không ôm bất kỳ hy vọng nào với cô ta chứ?”

Tôi gật gật đầu, Giang Ly nói cũng có đạo lý. Nhưng mà Tuyết Hồng làm sao lại biết số điện thoại của tôi nhỉ?

Giang Ly nói: “Vợ yêu ngọc của anh, bố cô ta là đại cổ đông lớn nhất của Ngải Thụy, cô ta muốn biết số điện thoại của em thì khó đến thế sao? Hay là em đổi số điện thoại đi, chỉ cho một mình anh biết thôi?”

Tôi lắc đầu, thôi bỏ đi, chuyện này không thực tế.

Giang Ly bắt đầu đưa ra chủ ý cho tôi, anh nói: “Không sao, nếu như cô ta dám tìm em lần nữa, em cứ chửi cô ta, chửi khó nghe vào, anh không để ý vợ mình là một bà đánh đá đâu.”

Tôi bị anh đùa cho cười lớn, mây mù của mấy ngày hôm nay bị quét sạch rồi.

Giang Ly lại nói: “Thực ra hôm đó em nhìn thấy bọn anh ăn cơm với nhau, em có thể chạy đến, hắt cả cốc rượu vang vào mặt cô ta.”

Tôi lắc đầu: “Cô ta sẽ đánh e, cô ta có đai đen Teakwondo.”

Giang Ly thề thốt thành khẩn: “Yên tâm đi, có anh đây, anh sẽ bảo vệ em.”

Tôi cảm động, dụi dụi vào lòng Giang Ly.

Giang Ly lại nói: “Anh đảm bảo sẽ để cô ta không đánh được em, mà em có thể đánh được cô ta.”

Tôi: “...”

Giang Ly, anh xấu quá!

Nhưng mà em rất thích, á á á á á...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Ông Theo Anh Về Nhà* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 62

Tôi hỏi Giang Ly: “XQ và Ngải Thụy rốt cuộc có qua lại làm ăn gì vậy? Có cần đến mức thần bí như vậy không?”

Giang Ly khinh thường nhìn tôi một cái, nói: “Có nói em cũng không hiểu đâu.”

Tôi rất buồn bã, nhưng sau một tuần, tôi đã biết được cái gọi là “làm ăn”

này rốt cuộc là gì, hiểu ra vì sao Giang Ly không nói với tôi.

Trong diễn đàn của XQ, có một bài viết được truy cập với tốc độ đáng kinh ngạc hiện ngay ở trang chủ. Tiêu đề của bài viết đó là: tin nội bộ động trời! Ngải Thụy có ý mua lại XQ!

Chủ nhân của bài viết này tự xưng là một nhân viên của Ngải Thụy, anh ta đưa ra một số chứng cứ, mạnh mẽ tập hợp lại, kết luận đưa ra là, Ngải Thụy thực sự dự định mua XQ, hơn nữa lần này còn bỏ ra một khoản tiền lớn. Các phản hồi bên dưới có rất nhiều, có người tin, có người không tin, nhưng đa số đều là đang nghe ngóng tin tức, số còn lại chỉ nói linh tinh.

Tôi cũng không tin lắm, nhưng kể nhớ đến gần đây hành tung của Giang Ly bất thường, nụ cười mệt mỏi, trong lòng tôi lại hoài nghi.

Tôi lật tìm số điện thoại của trợ lý Giang Ly, gọi điện. Tôi không kịp hỏi thăm, hỏi thẳng trợ lý: “XQ có phải là bị Ngải Thụy mua không?”

Trợ lý phủ định ngay, hơn nữa gắng sức an ủi tôi không cần nghi ngờ, còn mắng chửi thậm tệ những người tạo ra tin đồn kia. Vốn dĩ tôi suy nghĩ chút nữa đã tin rồi, nhưng người trợ lý này biểu hiện khoa trương quá, khiến người ta nghi ngờ lại ông tôi ở bụi này, thế là tôi bắt đầu dọa dẫm.

Tôi nói với anh ta: “Nếu như anh không nói sự thật với tôi, tôi sẽ nói với Giang Ly là anh vô lễ với tôi, khiến anh mất đi bát com đấy.” Tôi thực sự bội phục bản thân mình, thủ đoạn bỉ ổi như thế này cũng nghĩ ra được, nhất định là bị Giang Ly làm hư rồi!

Người trợ lý bị tôi giầy vò có chút bối rối, anh ta nói: “Chị dẫu, chị bảo em nói thế nào đây!”

Giọng tôi nghẹn ngào: “Tôi là vợ của Giang Ly, lẽ nào đến quyền biết chút chuyện tôi cũng không có sao? Các cậu coi tôi là gì chứ? Bình hoa di động sao? Tôi trong mắt các cậu vô dụng như vậy sao...” Tôi cảm thấy tài ăn nói của mình càng ngày càng tốt, đều là Giang Ly huấn luyện tôi.

Trải qua sự cứng rắn áp bức, uy hiếp của tôi, trợ lý kia bị tôi giầy vò đến sợ hãi. Anh ta cuối cùng cũng đem sự thật nói với tôi, hơn nữa cường điệu hơn một chút, anh ta nói sự thật với tôi không phải vì tôi dọa dẫm, mà là hy vọng tôi đi an ủi Giang Ly.

“Giang ca gần đây thực sự rất mệt!” Anh ta nói như vậy.

Lúc này tôi một câu cũng chẳng nói ra được.

Hóa ra, XQ thực sự đang phải chịu áp lực sắp bị người ta ác ý thu mua. Mà kẻ đang thò móng vuốt về phía XQ chính là Ngải Thụy.

Trợ lý nói, Ngải Thụy có nguồn tiền thực sự hùng hậu, khí thế hùng mãnh, hơn nữa còn nhất định muốn có XQ, bây giờ XQ sắp không chống đỡ được rồi...

Tôi thật sự hận bản thân mình, Giang Ly đối mặt với áp lực lớn như vậy, tôi không an ủi anh ấy, không cùng anh ấy gánh vác, lại vô lý gây sự, hoài nghi anh ấy và Tuyết Hồng có gian dâm... Quan Tiểu Yến, mày chính là một kẻ khốn nạn!

Buổi tối, Giang Ly quay về nhà sớm hơn bình thường một chút. Tôi vừa nhìn thấy anh, nước mắt không kiềm nén được, lại chảy ra.

Giang Ly nhìn thấy tôi khóc, có chút hoảng loạn. Anh vừa giúp tôi lau nước mắt, vừa lo lắng hỏi: “Làm sao thế? Ai lại bắt nạt em rồi?”

Tôi ôm lấy Giang Ly, dựa vào ngực anh thút thít: “Giang Ly...xin...xin lỗi anh...”

Giang Ly khẽ vỗ vào lưng tôi, dịu dàng nói: “không sao cả, em đừng khóc nữa.”

Tôi ngẩng đầu nhìn anh, nghi hoặc nói: “Anh không biết em làm gì, đã nói là không sao cả.”

Lúc này khoe mắt Giang Ly cong lên, treo một ý cười dịu dàng nói: “Chỉ cần em vui vẻ, làm gì cũng không soa cả!”

Tôi vừa nghe thấy lời này, khóc càng hăng hơn. Tôi vừa khóc vừa nói: “Giang Ly, em biết rồi, xin lỗi, em chẳng hiểu cho anh chút nào, còn vô ý gây sự.”

Giang Ly cười nói: “Còn khóc nữa sao? Em rõ ràng nói là em xin lỗi anh, sao bây giờ lại biểu hiện như anh ức hiếp em rồi?”

Tôi lau nước mắt, ngại ngùng cúi đầu.

Giang Ly ôm lấy tôi nói: “Thực ra anh vốn dĩ không định để em biết... Anh không muốn em lo lắng quá.”

Tôi nói: “Giang Ly, em muốn ở cạnh anh.”

Giang Ly cười nói: “Được thôi, thực sự anh cũng rất muốn để em ở cạnh anh.”

Tôi ấn Giang Ly ngồi xuống ghế, xoa bóp vai cho anh. Tuy tôi sẽ ở cạnh Giang Ly, nhưng tôi cũng biết, điều tôi có thể làm cho anh ấy thực sự không nhiều. Đối với chuyện công ty bị thu mua tôi lại không hiểu gì, tôi chỉ biết, nếu như Ngải Thụy mua được XQ, vậy thì công ty do Giang Ly một tay xây dựng sẽ là của người khác.

XQ giống như là đứa con của Giang Ly, có ai muốn giao con của mình vào tay người khác chứ?

Lúc này Giang Ly thoải mái hưởng thụ sự xoa bóp của tôi, thỉnh thoảng xáu xa rên rỉ một tiếng.

Mặt tôi đỏ ửng, nhanh chóng chuyển sang chuyện khác. Tôi nói: “Giang Ly, trong công ty gặp phải chuyện buồn phiền gì, nói một chút với vợ anh đi.”

Giang Ly nhéo mắt, véo véo tay tôi. Anh thở dài thườn thượt nói: “Thực sự cũng chẳng có gì to tát, Ngải Thụy chẳng qua là dựa vào ưu thế có tiền muốn gây rối. Trên tay anh nếu như cũng có chút tiền có thể xoay chuyển được tình thế, nhất định sẽ khiến cho bọn họ thua cuộc.”

Khi Giang Ly nói những lời này, biểu hiện có chút độc ác, tôi nhìn mà sợ hãi. Thế là tôi liền tin anh không nói dối. Tôi lại hỏi: “Vậy anh cần bao nhiêu tiền?”

Giang Ly thần nhiên đáp: “Không cần quá nhiều, một hai trăm triệu là đủ.”

Một, hai trăm triệu... tôi lau mồ hôi lạnh toát trên trán, đột nhiên cảm thấy mình rất nhỏ bé...

“Quan Tiểu Yến!” Giang Ly cầm tay tôi, nắm chặt. “Em không cần lo lắng, nếu không được thì anh bán XQ đi, hai chúng ta đi du lịch vòng quanh thế giới.”

Tôi gật gật đầu, không nói gì nữa, trong lòng rất buồn. Tôi biết Giang Ly thực sự cũng không muốn bỏ XQ, anh nói như vậy chỉ là đang an ủi tôi thôi nhỉ?

Đến Giang Ly cũng nói là không có cách nào, vậy thực sự không có cách nào rồi. Nhưng mà tôi không muốn nhìn thấy XQ của Giang Ly rơi vào tay người khác...

Hôm nay, Giang Ly vẫn đi làm như thường lệ, tôi ở nhà vừa lướt qua các tin đồn liên quan đến chuyện Ngải Thụy thu mua XQ trên mạng, vừa suy nghĩ buổi trưa sẽ nấu gì cho Giang Ly ăn, ừm, nhất định làm một chút đồ ăn ngon cho anh ấy ăn để bồi bổ não.

Lúc này, tiếng chuông cửa vang lên. Tôi rất thắc mắc là ai, vì khả năng Giang Ly quay về bây giờ là rất nhỏ. Tôi chạy ra cửa, từ lỗ nhìn quan sát ra bên ngoài, khi nhìn thấy người ngoài cửa kia, tôi lập tức cảm thấy dưới chân mình có hai luồng khí lạnh đang toát ra... Cô ta... cô ta sao lại đến đây?

Lúc này Tuyết Hồng giống như đang nhìn thấy tôi vậy, cúi đầu cười qua lỗ quan sát, nụ cười quái dị.

Tôi cảnh thẳng vô cùng, làm thế nào đây, con người này tìm đến cửa rồi? Bỏ đi, không mở cho cô ta, giả vờ như không có nhà.

Lúc này Tuyết Hồng ở ngoài cửa đột nhiên cao giọng nói: “Quan Tiểu Yến, tôi biết cô có nhà, không định mời tôi vào trong ngồi một chút sao?”

Tôi dựa lưng vào tường, lắc đầu rất mạnh, không muốn, không muốn, một chút cũng không muốn! Cảm phiền cô nhanh chóng đi đi!

Tuyết Hồng lại nói: “Vậy thì, tôi có cách để giữ XQ, cô không muốn nghe một chút sao?”

XQ...XQ!

Tuy biết cô ta chắc chắn có âm mưu, nhưng nghe thấy XQ, tôi không kìm nén được, mở cửa, mặt không chút biểu cảm mời cô ta vào nhà.

Tuyết Hồng cười nham nhở, cất bước đi vào phòng khách, sau đó tự động ngồi xuống sofa, cứ như đây là nhà cô ta vậy.

Mặt tôi vẫn không chút biểu cảm nhìn cô ta, giống như nhìn một đồng rác bên đường. Giang Ly nói rồi, khi đối diện với người phụ nữ này, nên dùng biểu cảm này, không thể biểu hiện quá kích động, càng không thể căng thẳng.

Sau một hồi im lặng khác thường giữa hai người, Tuyết Hồng lên tiếng trước: “Quan Tiểu Yến, mấy năm không gặp, cô cũng có chút tiến bộ hơn sơ với

trước đây rồi.”

Mặt tôi không ngẩng lên, cười đáp: “Quá khen, cô có chuyện gì nói thẳng ra đi, tôi chẳng rồi hơi vòng vo với cô.”

Tuyết Hồng cười cười, nói: “Ngài Thụy thu mua XQ, cô cũng nghe nói rồi chứ?”

Tôi học dáng vẻ của Giang Ly, nhướn mày: “Thì sao chứ?”

Tuyết hồng: “Cô thực sự không định nghe xem làm thế nào để giữ được XQ sao?”

Tôi cười sâu xa: “Cô đến không phải là vì nói với tôi chuyện này sao? Nói đi, điều kiện của cô là gì?” Cảm ơn ảnh hưởng của Giang Ly đối với tôi, tuy bây giờ tay tôi đã ướt sũng mồ hôi, nhưng biểu hiện lại rất bình tĩnh, xem ra tiềm lực biểu diễn của tôi cũng không thể coi là kém.

Tuyết Hồng rút một điều thuốc, châm lửa, sau đó thả ra một làn khói tròn lớn. Cô ta hít cảm nhìn tôi, trong mắt thoáng qua một ý cười nhạt.

Tôi mặt không đổi sắc, chỉ vào chiếc gạt tàn dưới bàn gần như chưa từng được dùng qua: “Trong nhà tôi cấm hút thuốc, phiền cô dập đi.” Đùa à, lão nương ghét nhất là mùi khói thuốc, đến Giang Ly nhà tôi cũng không hút thuốc, cô dựa vào cái gì chạy đến đây hút!

Tuyết Hồng vẫn đang cười, nhưng trong đáy mắt có chút hoảng loạn và phẫn nộ, không qua được ánh mắt của tôi. Trong lòng tôi như hiện lên chữ V, cổ lên nhé, Quan Tiểu Yến, tiếp tục duy trì khí thế này!

Tuyết Hồng dập tắt điều thuốc trong tay, sau đó lạnh lùng nói: “Cô biết không, thu mua XQ là chủ ý của tôi, cô muốn biết vì sao không?”

Tay tôi khẽ run, muốn nói lại thôi. Bình tĩnh, bình tĩnh, tôi phải bình tĩnh... mặt không biểu cảm, ừm, mặt không biểu cảm!

Tuyết Hồng tiếp tục: “Quan Tiểu Yến, tôi ghét nhất người khác huênh hoang với tôi.”

Tôi cảm thấy rất kỳ lạ, hỏi: “Tôi hình như từ trước đến nay chưa từng huênh hoang gì với cô.”

Trên mặt Tuyết Hồng thoáng qua vẻ hung ác, cô ta nói: “Cô còn dám nói không có? Lúc đầu khi cô và Vu Tử Phi ở cùng nhau, cô liền huênh hoang với tôi, huênh hoang mình có một người bạn trai đẹp trai thế nào. Bây giờ cô kết hôn rồi, cô có một người chồng có tiền, lại dịu dàng, còn là chủ tịch của XQ, rất giỏi sao? Được thôi, chúng ta tiếp tục nhìn xem, tôi vẫn còn chưa tin, Quan Tiểu Yến cô có thể huênh hoang đến khi nào!”

Những lời này của cô ta khiến tôi có chút bức tức: “Tôi không huênh hoang gì với cô, là tâm lý cô có vấn đề đó, không thể chịu được việc người khác tốt hơn cô.”

Tuyết Hồng cười nhạt: “Tốt hơn tôi? Cô tốt hơn tôi ở điểm nào chứ? Quan Tiểu Yến, cô đừng đùa với tôi nữa, đến một ngón tay của tôi cô cũng không bằng!”

Nếu là trước đây, nghe thấy những lời này của Tuyết Hồng, tôi có thể sẽ rất tức giận, nổi cáu, nhưng bây giờ tôi chỉ muốn cười. Tôi cảm thấy lý do này của cô ta rất hoang đường, cô ta không hạnh phúc, lại muốn đi phá hoại hạnh phúc của người khác, đây là chuyện gì chứ?

Tôi thực sự không giấu được vẻ khinh thường của mình, chỉ cười cười, bình tĩnh nói: “Cô đừng nói với tôi là vì nguyên nhân này, cô mới chạy đến đây làm loạn? Nói thực lòng, nếu như thật sự chỉ có như vậy, tôi khuyên cô hãy buông tay đi. Giang Ly, anh ấy không phải là người dễ gây sự như vậy, không cần thận cô sẽ tức chết đó.” Tôi nói những lời này chỉ là muốn dọa dẫm Tuyết Hồng một chút, dù gì Giang Ly cũng sắp không có cách gì rồi. Nhưng không ngờ, sau đó, lời của tôi lại ứng nghiệm... Đây là chuyện sau này, tạm thời không nhắc đến.

Tuyết Hồng “ừ” “một tiếng lạnh lùng, không nói gì. Tôi lại khẩu xà tâm Phật khuyên bảo cô ta: “Giang Ly, anh ấy giống như loại Boss cấp cao nhất trong trò chơi, nếu như cô không động đến anh ấy, anh ấy sẽ không chủ động tấn công cô, mọi người sẽ được bình an vô sự. Nhưng nếu như có dám chém anh ấy một dao, anh ấy lập tức một tay bóp chết cô, đến thờ cũng không cho cô kịp thờ. Tuy tôi không thích cô, nhưng xét trên khía cạnh cô có vương mắc tâm lý, tôi không muốn nhìn thấy cô đổ máu tại trận.”

Tuyết Hồng kỳ quái nhìn tôi một lượt từ trên xuống dưới, cười nhạt nói: “Giang Ly nếu như thực sự giỏi như vậy, cô sẽ không run rẩy nói với tôi những thứ này mới phải chứ?”

Tôi: “...”

Hồng rồi, vừa rồi chỉ chú ý khinh bỉ cô ta, tôi lại bỏ qua mất sự thực “Tuyết Hồng cũng là cô gái thông minh.” Thiện tai, tôi quả nhiên không thích hợp để diễn khí chất nữ vương.

Lúc này Tuyết Hồng lại nói: “Trứng gà có thông minh hơn nữa cũng vẫn là trứng gà. Đã có ngu hơn nữa cũng vẫn là đá.”

Tôi lườm cô ta một cái, chẳng thèm để ý. Cô chẳng phải chỉ muốn Giang Ly “lấy trứng chọi đá” sao, còn phải phí sức lớn như, thật đáng khinh thường!

Tuyết Hồng: “Sao, cô có ý kiến gì không?”

Tôi lại lần nữa trưng ra bộ mặt không chút cảm xúc, nói: “Cô hôm nay đến là muốn nói với tôi điều này ư?” Chẳng phải muốn nói với tôi làm thế nào để giữ XQ sao? Chị à, chị lạc đề rồi...

Tuyết Hồng: “Tôi đang muốn nói chuyện này. Quan Tiểu Yến, cô không cảm thấy người đàn ông tốt như Giang Ly kia đặt trên tay cô là lãng phí sao?”

Tay tôi hơi run, nói: “Cô có ý gì?”

Tuyết Hồng cười nói: “Chẳng có ý gì cả, chỉ là tôi đột nhiên nảy sinh chút hứng thú với Giang Ly.”

“Thì sao chứ?” Tôi nghe thấy giọng nói của mình cũng có chút thay đổi, nhưng đụng đến vấn đề của Giang Ly, tôi thực sự không bình tĩnh được, giả vờ cũng không được.

“Thì sao?” trong mắt của Tuyết Hồng ý cười càng sâu hơn “Thì sao, tôi hy vọng anh ta là của tôi.”

Tôi kích động đến mức hơi thở cũng không bình thường được nữa, phẫn nộ nhìn Tuyết Hồng: “Nhiều mới mẻ nhỉ? Những gì tốt cô đều muốn có, trước đây là Vu Tử Phi, bây giờ là Giang Ly, từ trước đến nay sao cô không chịu hỏi xem mình thực sự có thích bọn họ không?”

Tuyết Hồng cứng đầu cứng cổ, thiếu kiên nhẫn nói: “Tôi đương nhiên thích, nếu như không thích làm sao có thể muốn có được bọn họ?”

Tôi bị cô ta làm cho tức sấp phát điên rồi: “Xin cô đó! Giang Ly, anh ấy không phải là một miếng socola, cũng không phải là một chiếc quần, phiên cô tôn trọng anh ấy một chút, được chứ? Cứ coi như cô thích anh ấy, nhưng anh ấy không thích cô, anh ấy dựa vào cái gì phải ở cùng cô chứ? Tuyết Hồng, bệnh công chúa của cô đã nghiêm trọng đến mức ảnh hưởng đến IQ rồi, cần phải chữa đi!”

Tuyết Hồng đứng dậy khỏi sofa, từ trên cao nhìn xuống tôi. Cô ta nói: “Tôi mặc kệ, thứ tôi đã thích, tôi nhất định phải giữ trong tay!”

Tôi ưỡ oai cười khò: “Vậy cô định làm thế nào? Bắt cóc anh ấy? Hay là hủy diệt tôi?”

“Quan Tiểu Yến, tôi trịnh trọng nói cho cô biết, tôi có thể không thu mua XQ, nhưng điều kiện là...” Tuyết Hồng từ từ khom lưng xuống, ác động mà quái dị cười với tôi. “Cô rời xa Giang Ly.”

Tôi phẫn nộ nhìn cô ta: “Cô – nằm – mơ – đi!”

Tuyết Hồng cười nói: “Được thôi, vậy cô cứ đợi XQ vì cô mà bị hủy đi.”

Tôi không nhịn được nữa, ôm đầu hét lớn: “Tuyết Hồng, cô cút đi cho tôi! Cút!”

Sau khi Tuyết Hồng đi, tôi nhảy vào nhà tắm, vẩy nước lạnh lên mặt, ép bản thân mình bình tĩnh lại. Có rất nhiều vấn đề tôi cần phải nhìn thẳng vào.

Nói thật lòng hành vi của Tuyết Hồng khiến tôi không biết làm thế nào, rất khinh bỉ còn rất buồn nôn, tôi thực sự nghĩ không thông, trên thế giới này lại có người như vậy chứ. Dựa vào cái gì, người hạnh phúc hơn cô ta, cô ta lại muốn chen chân vào? Dựa vào cái gì, cô ta nhìn một người đàn ông ưu tú thì nhất định phía giành lấy? Thời gian dạy dỗ của gia đình cô ta đều bị bố cô ta dùng để uống trà bao phụ nữ rồi sao? Suy nghĩ của người bình thường sao lại biến dạng và quái dị như thế này?

Cô ta rõ ràng cái gì cũng có, xinh đẹp, thông minh, học thức, gia thế, nhưng vì sao còn đi đổ kị với hạnh phúc của người khác chứ? Cô ta rõ ràng có thể tiếp xúc được với rất nhiều người đàn ông ưu tú, nhưng vì sao cô ta lại không buông tha cho Giang Ly chứ? Vì sao cô ta không buông tha cho những thứ mình không đạt được chứ, lẽ nào quả của người khác nhất định sẽ ngọt hơn sao?

Còn nữa, cứ coi như quả của người khác là ngọt, dựa vào cái gì quả ngọt kia nhất định phải thành của cô ta chứ?

Tôi bóp đầu, bắt lực cười khò. Nghĩ không thông, nghĩ không thông, xem ra vấn đề này cũng chỉ có thể dùng câu “trên thế giới rộng lớn không có thứ kỳ lạ gì không có” để giải thích thôi.

Tôi còn nói gì được đây!

Nhưng mà...nhưng mà...tuy con người cô ta chẳng thế nào hiểu được, tôi lại không thể không nhìn thẳng vào một vấn đề khác.

Giang Ly, XQ, Giang Ly, XQ...

Tuyết Hồng nói, cô ta có thể không thu mua XQ nhưng điều kiện là, tôi bắt buộc phải rời xa Giang Ly..

Giang Ly nói, nếu như anh ấy có tiền, anh ấy nhất định sẽ không thua. Nhưng mà anh ấy không có tiền.

Rất lâu trước đây tôi từng thuê một bức tranh, khi đó tôi rất ngốc, một bức tranh thuê rất đơn giản, tôi lại thuê mất gần nửa năm. Sau đó, mẹ tôi cảm thấy hay, cướp của tôi chơi. Không cẩn thận làm đổ sinh tố lên, khi đó tôi rất tức giận, mấy ngày liền không nói chuyện với mẹ tôi.

Bởi vì đó không chỉ là bức tranh thuê, đó là tâm huyết nửa năm của tôi.

Mà XQ đối với Giang Ly, đó e rằng là tâm huyết nửa cuộc đời của anh ấy nhỉ?

Nếu như...nếu như thực sự có thể giữ được XQ, vậy thì tôi có cần rời xa Giang ly không vậy?

Hễ nghĩ đến rồi xa Giang Ly, tôi thấy buồn khủng khiếp, nhưng hễ nghĩ đến Giang Ly phải mất XQ, tôi không chỉ buồn, còn sẽ đau, trái tim đau dữ dội.

Tôi bắt đầu cân đo, trong trái tim Giang Ly, tôi và XQ, bên nào nặng bên nào nhẹ?

Nếu như là trước đây, tôi chắc chắn hy vọng, đối với Giang Ly, tôi quan trọng hơn XQ một chút. Nhưng mà bây giờ... nếu như tôi không quan trọng bằng XQ của anh, vậy thì Giang Ly buông tay cũng rất nhanh nhì? Nhưng nếu như tôi không quan trọng bằng XQ, tôi sẽ buồn, buồn vì tình yêu Giang Ly đối với tôi không sâu đậm...

Tôi ư ử oái kẻo tóc, mệnh đề này đơn giản là không có lời giải mà!

Bỏ đi, tôi không cần đặt giả thiết nữa, tôi tự kết luận đi. Kết luận chính là: Trong mắt Giang Ly, XQ quan trọng hơn tôi. Chứng cứ như sau:

Đầu tiên, XQ bên cạnh Giang Ly bao lâu rồi nhì? Ít nhất cũng có đến bốn, năm năm nhì? Còn tôi thì sao? Vẫn chưa đầy một năm. Thứ hai, XQ là một tay Giang Ly sáng lập, còn tôi thì sao? Tôi chỉ là không cẩn thận vướng vào cuộc sống của anh ấy mà thôi. Thứ ba, đối với đa số đàn ông, sự nghiệp quan trọng hơn phụ nữ, Giang Ly... chắc cũng không phải ngoại lệ nhì? Thứ tư, trên thế giới này, XQ chỉ có một, XQ không còn nữa thì sẽ mãi mãi không còn nữa. Mà một Quan Tiểu Yến ngã xuống, còn có thể có cả triệu Quan Tiểu Yến khác đứng lên. Đây là so sánh giữa tài nguyên tái sinh và tài nguyên không thể tái sinh.

Tóm lại, chúng ta đưa ra những kết luận, XQ là gốc mạng của Giang Ly, còn Quan Tiểu Yến miễn cưỡng coi là một đĩa rau nhì...

Tôi thở dài thườn thượt. Được rồi, tuy tôi rất buồn, nhưng mà kết luận này coi như là ý muốn của tôi...

Tôi thu dọn hành lý đơn giản một chút, sau đó chuẩn đến một khách sạn. Không thể đến chỗ mẹ tôi được, chỗ của Hạp Tử cũng không thể đến, những chỗ đó đều bị Giang Ly giám sát, không chế rồi. Tôi co rúm, trốn trong khách sạn gần ra hồi lâu, đoán rằng lúc này Giang Ly chắc đã về đến nhà rồi, liền lấy điện thoại ra gửi tin nhắn cho anh: "Giang Ly, em đã nghĩ rồi, em không thể sống cả đời cùng với một người đàn ông thất bại. Muốn trách thì trách anh tự mình không có năng lực nhé!"

Tôi cảm thấy đoạn tin nhắn này vô cùng hoàn hảo, một mặt có thể kích thích ý chí chiến đấu của Giang Ly, mặt khác lại có thể khiến anh ấy căm ghét tôi, như thế này, hai người chúng tôi đều có thể yên tâm thoải mái. Nếu như nói là một môn nghệ thuật, vậy tôi không còn nghi ngờ tôi là một nghệ thuật gia! (haizz).

Chẳng mấy chốc, Giang Ly gọi đến. Tôi nhìn điện thoại gần ra hồi lâu, cuối cùng vẫn run rẩy nghe máy.

"Quan Tiểu Yến?" Cảm xúc của Giang Ly hình như chẳng tốt gì, chỉ ba chữ này, tôi giống như có thể nhìn thấy các miếng băng bắn ra từ khóe miệng của anh.

Tôi vờ vờ áo, lắp bắp gọi một tiếng "Giang Ly".

"Quan Tiểu Yến, gan của em càng ngày càng lớn rồi, hử?"

Lại là giọng lạnh băng.

Tôi rụt cổ lại, nói: "Chuyện đó... Giang Ly, em... những gì em muốn nói... đều đã nói rồi..."

"Quan Tiểu Yến!" Giang Ly hoàn toàn không che dấu sự phẫn nộ nữa, nói: "Trong vòng nửa giờ đồng hồ phải xuất hiện trước mặt anh, nếu không thì ngày mai anh sẽ bán XQ!"

Tôi cười không nổi khóc chẳng xong: "Giang Ly, anh hà tất phải khổ như vậy..."

Giang Ly không chút khách khí nói: "Đến khi đó XQ mất rồi cũng là do em, em tự mình xem là thế nào nhé, anh dám nói dám làm!"

Tôi cười khổ, các người sao mà đều thích dùng phương pháp này để uy hiếp tôi vậy...

Giang Ly lại nói: "Còn hai mươi chín phút nữa, vận mệnh của XQ nằm trong tay em!"

Tôi cảm điện thoại, hành lý cũng không thèm lấy, chạy như bay ra khỏi khách sạn.

May mà tôi không nở đi quá xa, khách sạn cách nhà Giang Ly không xa lắm, may mà không tắc đường, may là Giang Ly nói nửa tiếng chứ không phải mười lăm phút...

Tóm lại, tuy gần đây tôi tương đối xui xẻo, những cũng được thần số mệnh quan tâm đến một lần, thế là tôi về đến nhà trong vòng nửa tiếng, không thể không nói đây là kỳ tích!

Tôi vừa mới cầm chìa khóa vào ổ khóa, cửa đột nhiên "cạch" một tiếng mở ra, Giang Ly đứng ở cửa, có chút sốt ruột lại có chút phẫn nộ nhìn tôi, anh mím chặt môi lại không nói, để mặc cho hai ngọn lửa nguy hiểm trong mắt kia thiêu đốt tôi.

Tôi rụt cổ lại, ngượng ngùng vẩy vẩy tay, cười nịnh bợ: "Hi, Giang Ly..."

Giang Ly đột nhiên lôi tôi vào phòng, rồi “rầm” một tiếng đóng cửa lại. Sau đó anh ấy ấn tôi lên cánh cửa, dùng lực ép tôi vào tường.

Anh giữ lấy vai tôi, nhìn chăm chăm vào tôi, gần như nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Quan Tiểu Yến, em bại não vì xem quá nhiều phim truyền hình rồi sao?”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Ông Theo Anh Về Nhà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 63

Giang Ly tức giận dùng ngón tay nói: “Quan Tiểu Yến em bại não vì xem quá nhiều phim truyền hình rồi sao?”

Toàn thân tôi cứng đờ, hai chân mềm nhũn. Tôi nói: “Giang Ly, anh...anh đừng kích động quá...”

Giang Ly lớn tiếng: “Anh làm sao có thể không kích động chứ! Là em nói, em muốn ở bên cạnh anh, bây giờ thì sao? Em ở bên cạnh anh như vậy sao?”

Tôi cup mắt không dám nhìn Giang Ly: “Em...chuyện đó...”

Giang Ly: “Em đừng cho rằng anh chẳng biết gì cả! Hôm nay người phụ nữ kia đến tìm em có đúng không? Cô ta đã nói linh tinh gì với em?”

Tôi: “Nhưng mà Giang Ly, XQ của anh...”

Giang Ly lớn tiếng hét, cắt ngang lời tôi: “Anh không cần XQ, anh chỉ cần em!”

Tôi kinh ngạc nhìn Giang Ly, từ trước đến nay tôi chưa từng thấy anh ấy như thế này, có chút bi thiết, có chút kích động, còn có chút phẫn nộ, có thể dứt khoát gạt bỏ tất cả. Hơi thở của anh dồn dập, nhìn thẳng vào tôi, ánh mắt đó, giống như nhìn xuyên thấu tôi vậy. Tôi cúi đầu, lòng dạ rối bời, nước mắt lại ào ào tuôn ra. Tôi không rõ nước mắt bây giờ có nghĩa gì, là ngọt ngào? Cảm động? Là xấu hổ? Úc chế hay lo lắng?

Giang Ly ôm tôi thật chặt, tôi bị anh giữ trong lòng, chặt đến mức không thở được. Giang Ly dụi dụi cằm lên cổ tôi, khẽ nói bên tai tôi: “Quan Tiểu Yến, sao em lại ngốc nghếch thế này, sao em lại có thể ngốc nghếch thế này?”

Em cho rằng rời xa anh rồi thì tất cả sẽ kết thúc hết sao? Em có nghĩ đến cảm nhận của anh không?”

Tôi: “Em...”

Giang Ly: “Em đã đồng ý ở bên cạnh anh rồi, sao lại không chịu cùng anh đối mặt chứ?”

Tôi: “Nhưng mà...”

Giang Ly: “Em im miệng đi!”

Tôi: “...” Giang Ly, anh ấy đã giận dữ đến cùng cực rồi...

Giang Ly: “Anh biết em muốn tốt cho anh, nhưng mà anh không thích.”

Giang Ly: “Anh chỉ cần em ở bên cạnh anh là được rồi, đây là chuyện không thể thương lượng.”

Tôi dựa vào lòng Giang Ly, buồn bã nói: “Nhưng mà Tuyết Hồng, cô ta...”

Giang Ly: “Em không cần để ý đến người phụ nữ điên rồ đó, cô ta có bệnh đấy.”

Giang Ly: “Người phụ nữ đó đã chọc giận anh rồi, anh sẽ cho cô ta biết mặt.”

Tôi: “Nhưng mà...” Nhưng mà XQ đâu không lại Ngải Thụy...

Giang Ly xoa xoa đầu tôi: “Em không cần lo lắng chuyện này, em chỉ cần ở bên cạnh anh là được.”

Giang Ly: “Anh sẽ không để bọn họ đắc ý, cùng lắm là cá chết lưới rách.”

Cá chết lưới rách...Không được đâu!

Giang Ly: “Yên tâm đi, cá chết lưới rách chỉ là dự định tồi nhất. Tuyết Hồng, người phụ nữ kia thực ra chỉ là một kẻ ngu si, không hề khó đối phó. Anh chỉ lo lắng lão hồ ly, bố cô ta.”

Tôi: “...” Tuyết Hồng cũng bị anh nói là ngu si, vậy em là gì?

Giang Ly đoán ra được những điều trong lòng tôi, anh nhìn tôi một cái, nói: “Em là kẻ ngu si trong đám ngu si.”

Tôi lau mồ hôi: “Giang Ly, em tốt xấu gì cũng là vợ anh, anh có thể hạ thấp em như thế này sao...” Tuy em thình thoảng cũng làm một số chuyện ngu si, nhưng đó chỉ là thình thoảng thôi mà. >_

Giang Ly thờ phỉ phỉ nói: “Em vẫn còn nhớ em là vợ anh ư?”

Tôi cúi đầu, Giang Ly, em sai rồi, không được sao...

Tôi phát hiện Giang Ly nói đúng, tôi thực sự là bại não vì xem quá nhiều phim truyền hình rồi, luôn cho rằng tự mình hy sinh vì đối phương mới là tình yêu, nhưng mà bây giờ nghĩ lại, hoàn toàn không cần thiết. Hai người đã quyết định đi cùng nhau, vậy thì nhất định phải cùng nhau gánh vác, cùng nhau đối mặt, bất luận gặp phải chuyện gì, có người bên cạnh, tất cả sẽ ổn thôi.

Nghĩ đến đây, tôi càng thấy xấu hổ, dụi dụi đầu trong lồng ngực Giang ly, cúi đầu nói: “Giang Ly, sau này em sẽ ở bên anh, bất luận là xảy ra chuyện gì.”

Giang Ly lúc này kiêu ngạo hơn, nói: “Quan Tiểu Yến, em định cứ như thế này mãi sao?”

Tôi toát mồ hôi, nhưng lại không có cách nào, dù gì tôi cũng bại não trước. Thế là tôi kiễng chân, hôn lên mặt anh một cái, dịu giọng nói: “Giang Ly, em sai rồi, anh tha thứ cho em lần này đi mà...” Giọng nói của tôi mềm dịu, đến bản thân mình nghe mà còn toát mồ hôi lạnh.

Giang Ly vô cùng thích thú, nheo nheo mắt, đáng ghét nói: “Không đủ, mãi mãi không đủ.”

Tôi tiếp tục lau mồ hôi: “Vậy anh muốn thế nào?”

Giang Ly nói: “Hôm nay em khiến anh tức giận rồi, em phải dỗ dành anh vui vẻ.”

Tôi: “Nhưng mà bây giờ em thấy anh rất vui vẻ rồi.”

Giang Ly: “Hử?”

Tôi vội vàng xuống nước: “Được rồi, được rồi, nói đi, em phải làm thế nào anh mới có thể vui vẻ?”

“Thế này là được rồi.” Giọng nói của Giang Ly bỗng khàn khàn, anh tóm lấy tay tôi, gỡ áo sơ mi ra, đưa tay tôi đặt vào bụng dưới của anh, sau đó chậm rãi di chuyển xuống dưới...

Trong thoáng chốc, tôi nảy sinh một loại ảo giác, giống như tay của tôi đột nhiên có một ma lực kỳ quái, có thể cảm nhận được sự mạnh mẽ trong huyết quản bên dưới lớp da của Giang Ly. Tôi kinh hoàng, thất thần rút tay lại, gò má nóng rực. Tôi thực sự vô dụng, những việc cần làm với Giang Ly đều đã làm rồi, nhưng bây giờ gặp phải tình huống này, tôi vẫn còn không tự chủ, mặt đỏ hồng, tim đập nhanh, chân mềm nhũn.

Giang Ly nâng cằm tôi lên, ép tôi nhìn thẳng vào anh, bắt mắt nhìn tôi, trong ánh mắt có ngọn lửa nhỏ đang nhảy nhót. Anh nói: “Quan Tiểu Yến, em chỉ có chút thành ý này thôi ư?”

Tôi cúi đầu ngượng ngập nói: “Giang Ly, đây là lúc nào rồi, sao anh còn có tâm trạng làm những việc này...”

“Em vẫn còn không hiểu sao?” Hơi thở của Giang Ly rất nóng, phả lên mặt tôi, thế là mặt của tôi càng nóng hơn. Anh nói: “Thực ra anh chỉ cần có em, thế là đủ rồi.”

Tôi cảm động quá, chẳng biết phải nói gì nữa. Tôi tóm lấy áo của Giang Ly, nước mắt lưng tròng nói: “Giang Ly, anh thật tốt!”

Giang Ly cười mê hoặc với tôi: “Vậy em còn đợi gì nữa?”

Tôi cắn răng hạ quyết tâm, gạt bỏ hết, dù gì tôi cũng mặt dày. Thế là tôi ôm lấy cổ Giang Ly, kiễng chân nhẹ nhàng hôn lên cặp môi gọi cảm kìa của anh, ừm, mùi vị thực sự không tồi. Giang Ly nhanh chóng ôm ngang người tôi, đi về hướng phòng ngủ.

Giang Ly đặt tôi lên giường rồi ngoan ngoãn nằm xuống. Anh nhìn thẳng vào tôi, nói: “Đến đây nào, đến dỗ dành cho anh vui đi.”

Tôi nhìn bộ dạng “mặc cho em muốn làm gì thì làm” của anh, rất khó nói là bây giờ ai đang làm cho ai vui vẻ. Thế là tôi nhẹ nhàng nghịch nghịch cảm anh, cười nói: “Người đẹp, em đến đây.”

Giang Ly không nhịn được, “phụt” một tiếng, cười.

Tôi xấu hổ quá thành giận, cắn vào miệng anh, Giang Ly rất nhanh chóng phản công giành thế chủ động.

Cuối cùng tôi phát hiện, tôi và Giang ly hôn nhau, tôi mãi mãi sẽ không chiếm được thế thượng phong. Thế là tôi mơ mơ màng màng lắc đầu một cái, vút môi của Giang Ly ra, quay sang tấn công cổ anh. Tôi hôn lên yết hầu của anh, thè lưỡi nhẹ nhàng liếm, Giang Ly hít một hơi, thở dồn dập. Tôi cảm thấy

được cổ vũ, nụ hôn càng thêm phóng khoáng. Giang Ly đột nhiên lật người ép tôi xuống dưới, anh thở dốc, cong khoe miệng lên, tà mị cười với tôi, nói: “Quan Tiểu Yến, không ngờ em còn là một yêu tinh, hừm!”

Tôi tự cho rằng đây là giang Ly cổ vũ tôi, thế là tôi vỗ vỗ vào cánh tay của anh, tiếp tục cười biến thái: “Người đẹp, mau nằm xuống đi, ngoan”

Khoe môi Giang Ly cong lên, ngọn lửa trong mắt cháy rừng rực càng mãnh liệt hơn.

Tôi cười lên trên eo của Giang Ly, cời khuy áo sơ mi của anh ra từng chiếc, từng chiếc. Sau đó tôi liền bò lên trước ngực anh, cẩn thận hôn lên làn da trần của anh. Anh nói: “Quan Tiểu yến... em... em nhanh chút... mm...”

Tôi hàm hồ nói: “Anh đừng vội mà, hi hi hi hi...”

Giang Ly đột nhiên giữ lấy eo tôi, một lần nữa ép tôi xuống, hơi thở rối loạn, ánh mắt nguy hiểm.

Tôi tiếp tục vỗ vào cánh tay anh, cười nói: “Nằm xuống nào...”

Giang Ly giữ chặt lấy môi của tôi, trao tôi một nụ hôn thật sâu.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Ơi Theo Anh Về Nhà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64

Mấy hôm nay tôi luôn bị Giang Ly lôi đi làm, nửa bước không rời. Giang Ly nói, tôi muốn ở cùng anh ấy, vậy thì phải triệt để một chút. Anh ấy không chỉ đưa tôi đi làm, hơn nữa, trong một số cuộc họp cấp cao cũng dẫn tôi đi cùng, thậm chí có khi đến cuộc họp tuyệt mật của XQ, tôi cũng sẽ ngồi ghế ngồi một bên. Có lúc tôi thực sự không hiểu, cứ coi như Giang Ly tin tưởng tôi, vậy còn những người khác thì sao?

Vào lúc này, Giang Ly lại hoàn toàn chẳng để ý nói với tôi: “Dù gì bọn họ nhìn biểu hiện của em cũng có thể nhìn ra, em nghe chẳng hiểu gì cả.”

Tôi hỏi, Giang Ly anh có bắt buộc phải nói thẳng như vậy không? >_

Tuy tôi nghe mà chẳng hiểu lắm nhưng mà trước biểu hiện càng ngày càng nghiêm túc của những lãnh đạo cấp cao kia, cũng có thể nhìn ra được, vấn đề phát triển càng lúc càng nghiêm trọng.

Tôi giúp Giang Ly bóp trán, đau lòng nói: “Giang Ly, anh cũng không cần quá miễn cưỡng bản thân mình.”

Giang Ly nhắm mắt lại, hưởng thụ sự phục vụ của tôi, bình tĩnh trả lời: “Em không cần lo lắng, cùng lắm là đem XQ nhường cho bọn họ, tiền bán XQ đủ để chúng ta tiêu xài phung phí cả đời.”

Tôi cảm nín hơi trời xanh, đây rốt cuộc là ai an ủi ai đây, á á á á...

Lúc này, điện thoại trên bàn làm việc đột nhiên đổ chuông. Giang Ly nhận điện thoại, đáp mấy tiếng, tiếp đó nói: “Để cô ta lên đi.” Nói xong anh ấy đập máy.

Giang Ly véo véo tay tôi, nói: “Tuyệt Hồng sắp lên.”

Tôi bỗng thấy sốt ruột, lại không muốn để Giang Ly lo lắng, thế là giả vờ như không có chuyện gì, cùng anh đi vào trong phòng họp.

Tuyệt Hồng đã đợi sẵn ở trong phòng họp rồi, cô ta nhìn thấy Giang Ly, ánh mắt sáng lên, kẻ đó thấy tôi đi phía sau Giang Ly, liền nhìn tôi bằng ánh mắt khinh bỉ.

Có Giang Ly làm chỗ dựa, tôi chẳng chút khách khí nhìn đáp trả.

Giang Ly và Tuyệt Hồng ngồi đối diện nhau trong tư thế đàm phán, tôi ngồi bên cạnh nhìn.

Tuyệt Hồng nhìn quét qua tôi một cái, lên tiếng nói trước:

“Giang Tổng, đây là cuộc họp cơ mật giữa Ngải Thủy và XQ có người ngoài ở đây, không hay lắm!”

Giang Ly dùng ánh mắt vô cùng cổ quái nhìn Tuyệt Hồng, giống như Tuyệt Hồng là cảnh củi thừa chẳng hiểu gì vậy. Anh dùng một loại khẩu khí vô cùng lịch sự nhưng lại ngầm bao hàm sự khinh bỉ rõ ràng, nói với Tuyệt hồng: “Đây là nữ chủ nhân của XQ, không thể coi là người ngoài.”

Sắc mặt của Tuyết Hồng lập tức thay đổi, cô ta ho một tiếng, nói: “Vậy thì Giang Tổng, đối với đề nghị của tôi lần trước, kết quả cân nhắc như thế nào?”

Giang Ly chẳng buồn ngược mắt, trả lời: “Không cần cân nhắc, tôi không đồng ý.”

Tôi phát hiện ra khí thế này quả nhiên là biến hóa vô cùng, phải so sánh với người khác mới có thể thấy rõ được. Trước đây tôi luôn cảm thấy Tuyết Hồng thực ra cũng rất có khí thế, nhưng mà so sánh với Giang Ly, khụ, thôi bỏ đi.

Hai mắt tôi hiện lên vẻ ngưỡng mộ hình trái tim nhìn Giang Ly, nói với anh bằng khẩu hình “anh đẹp trai quá”.

Giang Ly cong khóe miệng lên nháy nháy mắt, nhìn biểu cảm kỳ quái kia của anh, tôi bị phản phát hiện, khí thế đó đều là mây trôi trôi...

Hai chúng tôi đầu mày cuối mắt, Tuyết Hồng đột nhiên nói: “Vậy thì Quan...Giang thái thái thì sao, ý kiến của bà là gì?”

Ấy? Tôi? Tôi thu hồi biểu cảm trắng hoa lại, kỳ lạ nhìn Tuyết Hồng một cái, tiếp đó cau mày nói: “Ngu ngốc! Tôi đương nhiên là nghe theo Giang Ly!”

Tuyết Hồng có lẽ bị câu nói này của tôi làm cho tắc nghẹn, cô ta im lặng một lúc lâu, cuối cùng mới nói: “Giang Tổng, không phải anh thực sự cho rằng kế hoạch một viên thuốc độc nhỏ xíu có thể khiến cho Ngải Thụy khó khăn mà lùi chứ? Thực lực của Ngải Thụy, cả anh và tôi đều biết rõ.”

Giang Ly không nói gì, dựa vào sofa hờ hững nhìn Tuyết Hồng, khóe miệng hé một nụ cười kỳ lạ, cái cười khiến lòng người ta hụt hẫng. Tôi rất khâm phục Tuyết Hồng, nếu như Giang Ly dùng ánh mắt này để nhìn tôi, tôi sớm đã rút cổ cụp đuôi lên lút chuồn mất rồi, ý nghĩa biểu cảm này của anh chính là: “Tôi đang tính sổ với cô, cô chết chắc rồi”

Tuyết Hồng có lẽ cũng căng thẳng một chút, cô ta hít một hơi thật sâu, nói: “Tuy kế hoạch một viên thuốc độc sẽ đẩy cao ngưỡng mua của chúng tôi, nhưng anh và tôi đều biết, XQ đã bị đánh giá quá thấp rồi, bất luận thế nào, chỉ cần XQ rơi vào tay Ngải Thụy, Ngải Thụy vẫn cứ được lợi.”

Giang Ly không tiếp lời cô ta, chỉ hỏi: “Câu này của cô là nói cho tôi nghe hay là nói cho bản thân cô nghe?”

Sắc mặt Tuyết Hồng thay đổi, cô ta tức giận nói: “Giang Ly, tôi cảnh cáo anh, anh đừng có quá đáng!”

Tôi vừa nghe thấy câu này liền bốc hỏa, cổ họng không đem chiếc gạt tàn thuốc trên bàn đập vào đầu cô ta. Mẹ kiếp kẻ chạy đến làm loạn chính là cô, phá hoại hạnh phúc gia đình người khác cũng là cô, cô có tư cách gì nói người khác quá đáng chứ?

Giang Ly nhìn tôi an ủi, sau đó bình tĩnh nói với Tuyết Hồng: “Vậy tôi cũng cảnh cáo cô, nếu như Ngải Thụy buông tay, tôi có thể để bọn cô được toàn thây.”

Tôi như bị sét đánh khi nghe lời nói này của Giang Ly, suýt chút nữa thì phun ra rồi...Giang Ly, da mặt anh cũng dày quá đó, những lời này cũng có thể nói ra được?

Quả nhiên, Tuyết Hồng cũng cười lạnh lung, nói: “Anh điên rồi, anh có tiền bạc gì mà nói với tôi những lời này chứ?!”

Giang Ly có chút chán nản nói: “Nếu như cô còn có chút thành ý, tôi hy vọng được nói chuyện với bố đẻ cô”

Tuyết Hồng cười đáp: “Tôi là đại diện toàn quyền cho bố tôi”

Giang Ly: “Vậy thì tôi thực sự không còn lời nào để nói nữa, mời cô cứ tự nhiên, tôi không tiến.”

Tuyết Hồng có chút phẫn nộ, không cam tâm nhìn nhìn Giang Ly, sau đó đứng dậy: “Giang Ly, anh đừng có hối hận!”

Cô ta nói rồi, quay người đi ra cửa.

Tôi vừa kinh ngạc tán thưởng tốc độ nhanh chóng của cuộc đàm phán này, vừa căng thẳng nhìn Tuyết Hồng chậm chậm rời đi, vị trí ngồi của tôi tương đối gần cửa, cô ta muốn đi ra thì buộc phải đi qua chỗ tôi.

Thế là đúng lúc Tuyết Hồng đi qua chỗ tôi, tôi làm như chẳng có chuyện gì đuổi một chân ra...

Tiếp đó, một tiếng kêu thảm thiết vang lên, Tuyết Hồng và sàn nhà đối diện nhau, góc độ tiếp xúc là góc chết không độ, tôi nghe thấy một tiếng “huych”, cũng cảm thấy đau cho cô ta...

Tuyết Hồng bò dậy, nhìn tôi bằng ánh mắt có màu máu đỏ, giống như muốn xé xác tôi ngay tại trận.

Tôi trách một tiếng, lẩn rồi bò dính vào lòng Giang ly, híp mắt nhìn cô ta.

Giang Ly xoa xoa đầu tôi, cười với Tuyết Hồng lịch sự mà mang chút khinh bỉ: “Thật ngại quá, vợ của tôi không được dạy dỗ nghiêm túc, căm ghét kẻ xấu như thù địch vậy.”

Tuyết Hồng khi nghe thấy vậy, sắc mặt hơi có chút ôn hòa rồi lại biến thành màu máu đỏ. Tôi bất giác cảm thán, bố cô ta thật có con mắt nhìn xa. Đặt cái tên kia cũng thật hợp với hoàn cảnh, Tuyết Hồng, máu đỏ...Thế là tôi lại cười cười thô bỉ.

Tuyết Hồng bóp chặt lòng bàn tay, tức giận nổi khùng, giống như sư tử cái giận dữ nổi điên, rất muốn cắn chết hai người trước mặt để xả giận.

Tôi bị đáng về của cô ta dọa cho rùng mình, người phụ nữ này không thật sự muốn đánh người chứ?

Giang Ly lại xoa xoa đầu tôi, bình tĩnh, thư thái nói với cô ta: “Cô đánh không lại tôi đâu.”

Tuyết Hồng còn chưa kịp nói gì, tôi đã bị câu nói này của anh làm cho đỏ mặt. Giang Ly, da mặt anh càng ngày càng dày đó, Tuyết Hồng, cô ta thực sự là đai đen Teakwondo, có thể một chân đá ngã một người đàn ông cao một mét tám!

Giang Ly chẳng cảm thấy xấu hổ một chút nào, anh giống như cảm thấy nói khoác như thế này vẫn chưa đủ, thế là lại bổ sung một câu: “Hon nữa, ngoại trừ vợ tôi, tôi cũng không thương hoa tiếc ngọc với người khác đâu.”

Tôi tiếp tục khinh bỉ Giang Ly, anh cũng không thương hoa tiếc ngọc với em, được chứ? Buổi tối hôm qua may chưa giày vò em chết... Haizz, tôi đang nghĩ gì thế này...

Tôi gạt bỏ những tình tiết không lành mạnh trong đầu, tiếp tục xem cảnh náo nhiệt.

Lúc này Tuyết Hồng vẫn nắm chặt lòng bàn tay, dường như thực sự định đánh nhau với Giang Ly. Tôi cười trên sự đau khổ của người khác nhìn Giang Ly, ngốc chưa? Nói khoác quá đà rồi nhỉ?

Giang Ly lại cười híp mắt nói: “Nếu như cô còn chưa đi, tôi đành gọi bảo vệ lên lôi cô đi... Bọn họ đang ở ngoài cửa đợi.”

Thế là tôi liền say sưa hứng thú chứng kiến toàn bộ quá trình từ bình tĩnh, đến nổi khùng, đến sụp đổ của một thiên kim tiểu thư luôn ở trên đầu người ta.

Nhìn trời, tôi bị Giang Ly dạy hư rồi! >_

Sau khi Tuyết Hồng đi, Giang Ly ôm lấy tôi, dùng ngón tay điểm vào môi tôi, cười híp mắt nói: “Vừa rồi vì sao em đỏ mặt?”

Tôi toát mồ hôi, Giang Ly, anh quan sát cẩn thận quá rồi đó? Em chỉ là lo lắng như vậy, anh cũng nhìn ra được...

Tôi đương nhiên không thể nói suy nghĩ thực của tôi với Giang Ly, mất mặt quá đi. Thế là tôi cười cười nịnh bợ: “Em như thế chẳng phải là bởi vì nhìn thấy anh mạnh mẽ như vậy nên kích động quá sao...”

Giang Ly hôn một cái lên môi tôi, cười nói: “Anh không để ý đến việc em kích động thêm mấy lần nữa.”

Tôi chợt dạ trượt khỏi người anh, ngồi xuống bên cạnh, dựa lên vai anh. Tuy vừa rồi thực sự làm chút chuyện để xả tức, nhưng vấn đề vẫn cần phải đối mặt, đặc biệt là chúng tôi đối xử như vậy với Tuyết Hồng, nhất định cô ta sẽ càng ngược đãi XQ, vừa nghĩ đến đây tôi liền thấy lo lắng.

Tôi cầm tay Giang Ly, lo lắng nói: “Nhưng mà Giang Ly, anh có biện pháp đối phó rồi phải không?” Hay là anh đã không cần XQ nữa?

Giang Ly nắm tay tôi, trả lời: “Biện pháp thì cũng có, chỉ là anh tạm thời không biết rõ về Ngải Thụy, không thể khinh suất manh động. Người thực sự quyết định Ngải Thụy vẫn nấp ở phía sau, chỉ thả ra một tiểu quý để gây rối, thực sự khiến người ta đau đầu.”

Thiện tai, hóa ra Tuyết Hồng xung mãnh như vậy cũng chỉ coi là tiểu quý.= =

Tôi đột nhiên nhớ đến vấn đề “một hai trăm triệu” Giang Ly từng nói qua, thế là hỏi: “Giang Ly, anh có tiền rồi ư?”

Giang Ly cười nói: “Đúng vậy, có tiền rồi.”

Tôi không yên tâm, lại hỏi: “Đủ dùng không?”

Giang Ly hỏi ngược lại: “Nếu như anh nói không đủ thì sao?”

Không đủ? Tôi còn có chút tiền riêng, nhưng mà, khụ khụ, nói thực tôi chẳng có mặt mũi đưa ra...

Giang Ly cười xoa xoa đầu tôi, nói: “Em không cần lo lắng những chuyện này. Em chỉ cần đồ dành cho anh vui vẻ là được rồi.”

Đồ dành cho anh vui vẻ... Tôi lại nghĩ đến một số chuyện không nên nghĩ đến, thế là mặt lại nóng bừng...

Giang Ly véo má tôi, cười híp mắt nói: “Quan Tiểu Yên, nghĩ cái gì vậy?”

“Khụ khụ, không, không có gì...”

Giang Ly nghiêm túc nói: “Ừ, anh lại nghĩ đến một số chuyện... Áy, mặt em làm sao lại đỏ như vậy?”

Tôi khó xử cúi đầu thật thấp, đại ca à, anh có thể nào đừng nói nữa không...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Ông Theo Anh Về Nhà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65

Tôi lần lượt gọi điện thoại cho mẹ tôi và Hạp Tử, bảo bọn họ có tiền nhàn rỗi thì mua cổ phiếu của XQ. Hạp Tử hỏi vì sao, có phải là vì XQ gặp phải khó khăn gì không, có cần giúp đỡ không. Tôi không trả lời thẳng cô ấy: “Cậu đừng hỏi nữa, chỉ cần cậu mua, tuyệt đối có lời.”

Câu nói này không phải là tôi nói, là Giang Ly nói. Nhớ lại lúc đầu tôi cũng cho rằng, mua cổ phiếu của XQ chính là giúp đỡ XQ, cụ thể là vì sao tôi cũng không thể nói rõ được, dù gì trên ti vi đều diễn như vậy. Sau này Giang Ly nói với tôi, cổ phiếu của XQ có thể mua, hơn nữa mua bao nhiêu, kiếm lời bấy nhiêu. Tôi hỏi anh vì sao, anh trả lời cái gì mà một mặt giá cổ phiếu của XQ bị đánh giá thấp, không thể thiệt được, mặt khác, không lâu nữa Ngải Thụy sẽ phát cuồng, thu mua cổ phiếu của XQ, đến khi đó giá cổ phiếu nhất định sẽ được đẩy lên rất cao, cho nên bây giờ mua vào, đến khi đó đem bán đi, nhất định sẽ có lãi.

Tôi vừa liên hệ với bạn bè thân thiết của tôi, vừa cảm thán, Giang Ly vẫn thật bình tĩnh, XQ của anh đã sắp trở thành của người khác rồi, anh còn có lòng dạ giúp mọi người kiếm lợi...

Hôm nay, Giang Ly đột nhiên hỏi tôi: “Mấy vị lãnh đạo cấp cao thường xuyên cùng anh họp kia, ai có vẻ thích nói chuyện với em?”

Tôi nghĩ một lát, trả lời: “Cái người có ria mép.”

Giang Ly lại hỏi: “Anh ta hay hỏi em những câu?”

Tôi trả lời: “Đa số là những vấn đề nghe không hiểu.”

Giang Ly cười xoa xoa đầu tôi, quyết đoán nói: “Anh ta là nội gián.”

Tôi nhất thời chưa phản ứng lại được: “Hả?”

Giang Ly giải thích: “Mấy ngày hôm nay nội bộ XQ không tiết lộ tin tức có giá trị gì ra bên ngoài, anh ta ngồi không yên, muốn thăm dò em.”

Tôi ngốc nghếch hỏi: “Vậy vì sao anh ta không trực tiếp thăm dò anh?” Lời vừa mới nói ra tôi liền cảm thấy mình đàn độn, Giang Ly da mặt dày như vậy, cho dù không có một đồng nào anh ấy cũng dám giả làm đại gia, người có ria mép kia chắc chắn là sợ bị anh ấy lừa.

Quả nhiên, Giang Ly trả lời: “Anh ta chẳng phải là muốn chọn cà chua mềm để bóp sao?”

Tuy hình dung “Cà chua mềm” khiến tôi có chút bị phẫn, nhưng mà tôi cũng thừa nhận, ai bảo tôi thực sự là cà chua mềm cơ chứ... Nhưng hề nghĩ đến chuyện cả ngày bị một nội gián thăm dò, tôi lại không kim được toát mồ hôi lạnh. Tôi nói: “Giang Ly, anh không sợ em tiết lộ cơ mật kinh doanh gì với anh ta sao?”

Giang Ly bình tĩnh trả lời: “Em tuy ngốc nhưng cũng không phải là không biết cân nhắc như vậy.”

Tôi ngẫm nghĩ cũng đúng, tên có ria mép kia thăm dò tôi những vấn đề có chút kỳ quái, bất luận là hỏi trực tiếp hay là dẫn dắt hỏi để tôi nói, tôi đều đáp là không biết, Giang Ly không nói với anh ta, tôi có quyền lợi gì mà nói với anh ta, bây giờ nghĩ lại, con người này thực sự là khả nghi. Thấy Giang Ly tin tưởng tôi như vậy, tôi thực sự rất cảm động, bèn cười nịnh bợ: “Giang Ly, anh thật tốt!”

Giang Ly cong khóe miệng: “Thật sao?”

“Vâng, vâng!” Tôi gật đầu thật mạnh.

Giang Ly: “Vậy thì hôn anh một cái.”

Tôi: “...”

Xin đó! Công ty của anh đã sắp bị thu mua rồi, có thể nào phiền anh ra về căng thẳng một chút không...

Hôm nay tan làm, tôi và Giang Ly không về nhà mà đi ăn cơm với bố tôi. Bố tôi gần đây chạy đến Australia định cư, mấy hôm nay về nước, nói nhớ chúng tôi, muốn cùng ăn cơm với chúng tôi. Vốn dĩ tôi cảm thấy Giang Ly gần đây bận việc công ty nên chắc rất mệt, muốn nói để sau, không ngờ Giang Ly lại như người chẳng có việc gì vậy, vui vẻ đồng ý.

Tôi than, thật là hoàng đế chưa lo, thái giám đã hoảng, tôi chính là thái giám kia!

Chúng tôi nói chuyện với bố tôi một lát, bố tôi bắt đầu hỏi thăm Giang Ly vấn đề của công ty. Hóa ra mọi người đều đã nghe nói chuyện của Ngải Thụy và XQ.

Giang Ly vừa gấp đồ ăn cho bố tôi vừa trả lời: “Bố yên tâm đi, có thể trụ được.”

Bố tôi không yên tâm, lại hỏi: “Có cần giúp đỡ gì không? Có cần tiền không?”

Giang Ly lắc đầu: “Không cần ạ, con mượn ngân hàng ít tiền, đủ dùng.”

Tôi nói xen vào: “Giang Ly, hóa ra tiền của anh là vay ngân hàng?”

“Suýt!” Giang Ly thần bí cười với tôi một cái, nói: “Chuyện này trong công ty trừ anh ra, không ai biết.”

Tôi tự giải thích, trong công ty của Giang Ly có nội gián, hơn nữa tên có ria mép kia có lẽ cũng chỉ là một trong số đó, bí mật tương đối quan trọng anh ấy đương nhiên sẽ không để người khác biết. Nhưng mà tôi hiểu kỳ, ngân hàng chắc cũng có nghe phong phanh chuyện XQ bị thu mua chứ, bọn họ sao còn đồng ý cho Giang Ly mượn tiền nhỉ?

Tôi nói ra những nghi vấn của mình, Giang Ly chỉ cười cười, trả lời cái gì mà lợi cho bọn họ, bọn họ đương nhiên vui vẻ. Tôi nghĩ không thông, ngân hàng rốt cuộc sẽ được lợi gì, nhưng lười chẳng nghĩ nữa. Tôi vẫn cảm thấy vay tiền của người khác không đáng tin lắm. Giang Ly lại xảo quyết nói: “Chuyện này em không hiểu rồi. Nếu như XQ thật sự không cẩn thận rơi vào tay Ngải Thụy, người của Ngải Thụy sẽ phải phụ trách giúp XQ trả nợ, đây là chuyện tốt, mượn tiền không cần trả, chẳng phải lúc nào cũng có thể gặp được.”

Tôi hiểu rồi, cách thức này của Giang Ly là điển hình của một mối tên trùng hai đích. Một mặt tiền mượn được từ ngân hàng có thể dùng để phản kích lại Ngải Thụy, mà một khi kế hoạch này thất bại, lúc đó Giang Ly có thể đem tiêu hết tiền, trong tài khoản của XQ sẽ hồng ra một món nợ lớn. Ngải Thụy tiếp quản XQ rồi, tự nhiên phải phụ trách giúp XQ trả nợ, đến khi đó XQ giống như mang theo một đũa con riêng, cái giá lấy Ngải Thụy. Cách làm này của Giang Ly là điển hình của: “Đánh thắng anh thì cùng anh đánh, đánh không thắng anh thì kéo anh làm lá chắn...”

Tôi lau mồ hôi, Giang Ly, anh nguy hiểm quá!

Lúc này, bố tôi đột nhiên nói: “Giang Ly, thực sự con không cần phải tìm ngân hàng vay tiền, chỗ bố có một chút tiền, con cầm dùng nhé!”

Tôi nói: “Bố, bố có bao nhiêu tiền? Thực ra bố có thể mua cổ phiếu của XQ, kiếm lời.”

Bố tôi nghĩ ngẫm, trả lời: “Chắc là còn mấy trăm triệu gì đó? Bố gần đây tiêu tiền tương đối thoáng, không nhớ rõ lắm.”

Tôi suýt chút nữa thì sặc, bố là giai cấp công nhân, làm người sửa lò cho người ta cả đời người, bố lấy đâu ra mấy trăm triệu?

Bố tôi rất nghiêm túc giải thích: “Con gái, bố nói thật. Bố con đây giai đoạn trước chẳng hiểu sao được thừa kế từ nước ngoài một món di sản, có không ít tiền đó.”

Tôi bị lời của ông làm cho kinh ngạc, không dám tin, nuốt nước bọt, hỏi: “Thật... thật sao?”

Bố tôi gạt mạnh đầu, không có chút nào giống như nói dối.

Tôi thờ dãi, thế giới này thật thần kỳ, đến bố tôi cũng thành phú ông rồi. Tôi nói: “Bố, bố mua cổ phiếu của XQ đi, bố có nhiều tiền như vậy, không mua cũng đáng tiếc.”

Giang Ly lại lắc đầu nói: “Bố, bố đừng mua của XQ, bố hãy mua của Ngải Thụy nhé!”

Tôi nhìn Giang Ly: “Anh điên rồi!”

Giang Ly bình thản lắc đầu: “Anh không điên... Bố, bố không để ý chuyện tiền của mình nhiều hơn chút nữa chứ?”

Bố tôi lắc đầu giống như trống lắc: “Đương nhiên không để ý, ai không hy vọng kiếm được nhiều tiền chứ!”

Giang Ly: “Vay được, qua một thời gian nữa cổ phiếu của Ngải Thụy có khả năng sẽ xuống giá, đợi xuống đến khoảng dưới mười tệ thì bố mua vào nhé, có thể mua bao nhiêu thì mua bấy nhiêu, nếu như có một số cổ đông tương đối lớn đến tìm bố, vậy càng hay.”

Tôi thực sự không hiểu Giang Ly lại đang đưa ra ý kiến quái quỷ gì, hiểu kỳ nhìn anh ấy. Giang Ly vỗ vỗ vào vai tôi, nói: “Yên tâm đi, anh tính toán cả rồi.”

Tôi nghĩ cũng đúng, dù gì Giang Ly cũng là người tính toán sắp đặt tất cả mọi chuyện, đợi người khác nhảy vào, tôi có gì không yên tâm về anh ấy nữa chứ.

Bữa cơm tối rất muộn mới tàn, lúc chia tay, bố tôi ôm tôi. Tôi đột nhiên phát hiện ông không còn cao lớn như trước đây nữa, cánh tay cũng không còn mạnh mẽ như trước đây nữa rồi. Thờ dãi, là tôi đã lớn rồi, hay là ông đã già rồi đây?

Tôi đột nhiên cảm thấy chua xót.

Ngài Thụy rất nhanh chóng triển khai thể tấn công, tất cả đều như Giang Ly dự liệu, bọn họ đẩy cao giá thu mua cổ phiếu của XQ, có mấy vị thành viên hội đồng quản trị đã bị Ngài Thụy nắm được rồi, tôi thực sự toát mồ hôi cho Giang Ly.

Mà cái vị đứng phía sau Ngài Thụy kia chính là bố của Tuyết Hồng, vẫn không thấy lộ mặt. Giang Ly nói, ông ta có thể là cảm thấy XQ không có năng lực phản kháng. Anh ấy còn nói, nếu như thật sự là như vậy, vậy thì dễ làm rồi.

Nói thật lòng tôi vẫn không rõ kế hoạch của Giang Ly, sau này vẫn là trợ lý của anh ấy giải thích với tôi, nhưng trợ lý kia nói có chút khoa trương, căn cứ theo ý của anh ta, dường như Giang Ly đang diễn kịch, đem toàn bộ ba mươi sáu kế trong Binh Pháp Tôn Tử hợp lại cùng diễn một lượt. Sau đó, tôi đem những lời này kể lại với Giang Ly, Giang Ly cũng nói anh ta nói năng lung tung.

Tuy lời của trợ lý có độ đáng tin không cao, nhưng anh ta nói “Kế phản gián”, “Hành sự trong đêm” gì đó, tôi có thể nghe hiểu một chút. Đây là chuyện sau này, tạm thời không nhắc đến.

Nói về sự việc hiện nay trước. Cổ phiếu của XQ đã tăng liên tục không dừng ba ngày rồi, tôi

nhìn con đường màu đỏ của giá cổ phiếu này, thật sự có chút khắp khởi, bất an. Tuy Giang Ly vẫn luôn nói là không cần lo lắng, nhưng mà Ngài Thụy cũng hơi có chút hung mãnh. . .

Quả nhiên, không lâu sau đó, chuyện tôi lo lắng đã xảy ra rồi.

Hôm đó Ngài Thụy lớn tiếng tuyên bố, Ngài Thụy đã nắm trong tay hai mươi lăm phần trăm cổ phiếu của XQ. Giang Ly nhìn thấy điều đó, đứng đưng chẳng buồn quan tâm, nói: “Bọn họ cũng có thể nắm được nhiều như thế này rồi.”

Tôi hỏi Giang Ly: “Vậy anh có bao nhiêu?”

Giang Ly trả lời: “Hai mươi”

Lúc đó tôi bị anh làm cho mù mờ rồi: “Bao..bao nhiêu?”

Giang Ly đáp rõ ràng: “Hai mươi phần trăm”

Tôi hóa đá tại chỗ. Hai mươi phần trăm là khái niệm gì? Người ta có hai mươi lăm phần trăm, anh mới có hai mươi phần trăm, vậy chẳng phải có nghĩa là XQ đã là của Ngài Thụy rồi?

Tôi nuốt nuốt nước miếng, đến giọng nói cũng thay đổi: “Vậy... vậy”

Giang Ly giúp tôi nói: “XQ bây giờ thành công ty do Ngài Thụy quản lý.”

Tôi nhất thời không thể nói được gì, trong lòng như có thứ gì đó đè nặng vậy, mắt đỏ lên, cố gắng kìm nén để nước mắt không chảy ra.

Giang Ly xoa xoa đầu tôi, cười he he: “Em lo gì chứ, anh chỉ tạm thời ký gửi XQ cho Ngài Thụy thôi.”

Tôi chớp chớp mắt nhìn anh, còn có cơ xoay chuyển ư?

Giang Ly cong khóe môi, gian xảo cười nói: “Nếu không thì ai giúp anh trả nợ?”

Tôi: “...”

Giang Ly, anh xấu quá!

Nhưng mà tôi vẫn cảm thấy không yên tâm, dù gì Ngài Thụy đã nắm trong tay hai mươi lăm phần trăm rồi, Giang Ly muốn lật ngược lại, thật sự dễ dàng như vậy sao?

Giang Ly nhận ra sự nghi hoặc của tôi, anh nói: “Yên tâm đi, XQ vẫn còn có mười phần trăm cổ phần không rõ là ở đâu.”

Tôi: “Không... không rõ ở đâu?” Giang Ly, anh đừng có lúc nào cũng làm việc thần bí như thế này chứ?

Giang Ly gật đầu trả lời: “Dưới góc nhìn của Ngài Thụy và những người khác thì đúng là không rõ ở đâu. Lúc đầu một nguyên lão của công ty cùng anh sáng lập, trong tay anh ta có mười phần trăm cổ phần, sau này anh ta cảm thấy không có ý nghĩa, liền nhờ anh đem cổ phiếu trong tay bí mật chuyển rồi, bây giờ tiểu tử này đang du lịch vòng quanh thế giới, vừa mới đến Châu phi, mấy ngày trước còn gọi điện thoại cho anh nói bị sự từ chối.”

Tôi lau mồ hôi: “Người này... rất thú vị... nhưng mà Giang Ly, anh đem cổ phiếu của anh ta chuyển cho ai rồi?”

Giang Ly nhìn tôi: “Chuyển cho em rồi.”

Tôi: “...”

Tôi nuốt nước miếng: “Chuyện xảy ra khi nào?”

Giang Ly làm bộ làm tịch suy nghĩ một chút, trả lời: “Hình như là khi mới kết hôn chưa được bao lâu nhỉ?”

Tôi tiếp tục toát mồ hôi: “Khi...khi đó anh đã tin tưởng em như thế này rồi sao?”

Giang Ly trả lời: “Nếu như ly hôn, anh kiểu gì cũng phải cho em chút phí chia tay nhỉ?”

Haizz, Giang Ly, anh là người thật có đạo đức! Tôi bị hai từ “Ly hôn” làm cho có chút xấu hổ, gượng cười nhìn anh

Giang Ly cười he he, kéo tôi vào lòng, hôn tôi, nói: “Quan Tiểu Yến, anh thích dáng vẻ của em thế này.”

Tôi nhắm mắt, không biết làm thế nào.

Giang Ly đột nhiên nói: “Cũng không biết lúc đầu cái lộn, người muốn ly hôn là ai.”

Tôi vừa nghe thấy điều này, lập tức cảm thấy xấu hổ, ôm cổ Giang Ly lấy lòng, hôn mạnh một cái lên má anh.

Giang Ly bị tôi dỗ cho rất vui vẻ, nâng mặt tôi lên, giữ lấy môi tôi, sau đó đặt lên đó một nụ hôn thật sâu. Vừa hôn vừa duỗi cánh tay luồn vào trong áo của tôi, đùa nghịch phần eo của tôi, rồi hướng lên trên

Khi tôi bị hôn đến mức mụ mị vẫn còn sót lại được một chút lý trí, biết được ở đây là đâu. Thế là tôi không chút khách khí gỡ tay anh ra

Anh lại đến, tôi lại gỡ...

Tôi nghiêng đầu, vừa thờ dốt vừa nói: “Giang Ly, đây là phòng làm việc của anh.”

Giang Ly truy đuổi theo môi tôi, vừa hôn lên khóe môi vừa hàm hồ nói: “Vậy thì sao chứ?”

Cái gì gọi là “Vậy thì sao chứ”? Tôi không có sức lực lặp một lần nữa: “Đây là phòng làm việc của anh!” Phòng làm việc là dùng để làm việc, không phải dùng để XXOO...

Giang Ly chậm rãi buông một nụ cười vô cùng mê người, trả lời: “Vậy vừa hay ném thử một lần.”

Tôi: “...”

Giang Ly, anh quá YD! >_

Sau đó, sau khi tôi ở trong phòng làm việc của Giang Ly, bị anh cắn hết lần này đến lần khác, có lẽ anh cũng cảm thấy mình có chút quá đáng, thế là ôm tôi vào lòng, nhẹ nhàng vỗ lưng, ai ui: “Không sao, đây là phòng làm việc tình yêu, rất bình thường.”

Tôi đỏ mặt, vùi đầu vào lòng anh, trong lòng lặng lẽ rơi nước mắt, đây nào có phải là phòng làm việc tình yêu, đây rõ ràng là phòng làm việc gian tình...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Ơi Theo Anh Về Nhà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66

Tuy trên người tôi tự nhiên thừa ra mười phần trăm cổ phần của XQ, điều này khiến tôi hơi yên tâm, nhưng mà tôi lại có một số vấn đề không yên tâm lắm, thế là hỏi Giang Ly: “Dù gì XQ cũng có mười phần trăm cổ phần không biết ở đâu, vậy Ngải Thụy làm sao lại yên tâm trả tiền như thế chứ?”

Giang Ly cười híp mắt trả lời: “Anh dùng toàn bộ cơ nghiệp của XQ thế chấp vay tiền.”

Hóa ra như vậy. Ngải Thụy nếu như không trả tiền, ngân hàng sẽ khống chế XQ nhỉ? Vì thế bọn họ không thể không trả. Thiện tai, Giang Ly, anh còn có thể nham hiểm hơn một chút được không.

Quả nhiên không ngoài dự liệu của Giang Ly, Ngải Thụy sau khi tiếp quản XQ, vị trí công ty quản lý này ngồi còn chưa nóng thì đã có ngân hàng chạy đến đòi nợ. Ngải Thụy không muốn trả tiền, nhưng nếu như không trả, con vịt béo đến tay rồi sẽ thực sự bay đi, bọn họ không trả cũng phải trả.

Ngày thứ hai sau khi Ngải Thụy trả nợ hết, Giang Ly còn đặc biệt dẫn tôi đi ăn, cùng với giám đốc ngân hàng cho anh ấy mượn tiền kia ăn một bữa cơm. Giám đốc ngân hàng là một lão rất hòa nhã, khi tôi nói chuyện với ông ấy mới phát hiện, hóa ra ông ấy là bạn học đại học của bố Giang Ly, giao tình bạn giữa bạn ngủ giường trên và giường dưới...

Giám đốc ngân hàng bung cốc rượu, nói với Giang Ly: “Tiểu tử ngoan, cháu xấu hơn bố cháu nhiều.”

Tôi lau mồ hôi, thực sự không rõ ông ấy đang khen hay là đang chửi Giang Ly...

Bỏ đi, chuyện giữa cao thủ với nhau, tôi không hiểu. Tôi thấy tôi nên ngoan ngoãn ăn cơm thì hơn!

Vốn dĩ tôi cho rằng đợi đến khi Ngải Thụy giúp XQ trả tiền rồi, Giang Ly sẽ ngênh ngang tuyên bố tôi có quyền không chế mười phần trăm cổ phần kia, không ngờ rằng anh ấy lại chẳng lo lắng chút nào.

Sau đó tôi biết vì sao anh ấy không lo lắng.

Ngải Thụy trả tiền chưa được bao lâu, trong thị trường cổ phiếu đột nhiên rối loạn một “Làn sóng hoài nghi Ngải Thụy”, trào lưu cổ phiếu này dẫn đến đa dân số dân chơi cổ phiếu có thái độ hoài nghi, thậm chí phủ định tình hình tài chính và hoạt động kinh doanh của Ngải Thụy.

Thậm chí có lần tôi về nhà, còn nhìn thấy mẹ tôi chống nạnh vô cùng tức giận với mấy cô mấy bác ở trong tiểu khu, nói: “Cổ phiếu của Ngải Thụy không thể không mua, mua rồi chắc chắn sẽ chết!”

Tôi lúc đó toát mồ hôi, nhanh chóng lùi lẻo thái thái này về nhà. Mẹ tôi vốn dĩ không chơi cổ phiếu, nhưng từ khi mua cổ phiếu của XQ lần trước, kiếm được rất nhiều tiền, bà liền bắt đầu hoang tưởng mình là thần cổ phiếu. Haizz, thật nguy hiểm.

Lại quay về chuyện chính. Liên quan đến lần gặp u tối kỳ lạ này, đầu tiên hình như là có một số nguồn tin tức nhỏ, lúc mới bắt đầu là vấn đề kinh doanh của Ngải Thụy, nói là mức lợi nhuận của bọn họ bị tính cao, do vậy lan đến vấn đề tài vụ, nói bọn họ làm giả sổ sách, rồi sau đó lan đến vấn đề nợ nần, nói bọn họ thiếu bao nhiêu tiền, sau đó nữa, vấn đề lan rộng ra, từ đái ngộ nhân viên đến văn hóa doanh nghiệp, thậm chí còn có người hoài nghi trong nội bộ doanh nghiệp bọn họ có quy tắc ngầm. Càng xa rồi thực tế là đã có người còn nhảy ra cắn Tuyết Hồng một cái nói bố cô ta có con riêng, còn có tên họ đang hoang.

Tôi hỏi Giang Ly: “Đây là anh làm phải không?”

Giang Ly trả lời: “Có một số là đúng, nhưng những việc linh tinh khác là có người hùa vào, cũng có một số là đục nước béo cò.”

Tôi nghĩ cũng đúng, Ngải Thụy cây to đón gió, kiểu gì chẳng có mấy đối thủ cạnh tranh, bây giờ đương nhiên phải nắm lấy cơ hội đổ thêm dầu vào lửa.

Tôi lại hỏi Giang Ly: “Những kênh tin tức nhỏ bình thường kia đều là thật à?”

Giang Ly cao thâm trả lời: “Vừa là thật, vừa là giả. Bây giờ một số vấn đề của bọn họ đã bắt đầu bị điều tra rồi.”

Tôi nói ra nghi vấn lớn nhất ở trong lòng: “Nhưng mà những việc này, anh làm sao mà biết được?”

Giang Ly cười híp mắt, trả lời: “Em ngốc quá, XQ có người của Ngải Thụy, trong Ngải Thụy đương nhiên cũng sẽ có người của XQ.”

Hiểu rồi, đây chính là gián điệp thương mại trình độ cao, tôi lần đầu tiên được nhìn thấy.

Do Ngải Thụy bị Giang Ly khuấy lên một chút, lại bị những người khác thái thêm chút nước bẩn, cho nên bây giờ bọn họ phải ngênh đón khủng hoảng, hậu quả của khủng hoảng này chính là, giá cổ phiếu của bọn họ trượt dốc thảm hại, cuối cùng trượt dốc tới ngưỡng lớn mười tệ.

Những cổ đông nhỏ có cổ phiếu của Ngải Thụy Trong tay vừa nhìn thấy xu thế này, đều tranh thủ bán hết cổ phiếu của Ngải Thụy đi, bỏ tôi lại vui vẻ mua hết, ông không chỉ mua của những người chơi nhỏ, ông còn mua của những người chơi lớn. Do Giang Ly nói cổ phiếu của các cá nhân kia không quá năm phần trăm thì không thể đăng ký tên vào danh sách cổ đông của Ngải Thụy, cho nên bố tôi dứt khoát đăng ký tên mua cho vợ ông, lần lượt giữ bốn phần chín phần trăm cổ phiếu của Ngải Thụy.

Tôi chỉ than thở, Giang Ly, anh làm bố tôi điên rồi...

Nhưng tôi vẫn còn một vấn đề chưa hiểu, vì sao Giang Ly muốn tên của bố tôi không xuất hiện trên danh sách cổ đông của Ngải Thụy?

Giang Ly trả lời về vấn đề này là: “Lưu lại có tác dụng hơn, hơn nữa ông ấy cuối cùng vẫn phải ra tay, không nhất thiết phải phiền phức như vậy.”

Tôi không hiểu, lại hỏi: “Vậy tại sao không phải là nặc danh, giống như em vậy?”

Giang Ly khinh bỉ nhìn tôi: “Em cho rằng đơn giản vậy sao?”

Tôi cô đơn nhìn trời, bỏ đi, dù gì tôi cũng không hiểu! ==

Tuy nhiên cơn gió u ám này thổi đến thật đáng sợ, hơn nữa sức sát thương rất lớn, nhưng thực lực của Ngải Thụy cũng thể hiện ở đó, kéo dài thêm chút nữa cũng vẫn qua được.

Lúc này, Giang Ly đột nhiên tuyên bố vợ anh có trong tay mười phần trăm cổ phiếu của XQ, thế là trong nội bộ của Ngải Thụy xôn xao.

Lần này, bố của Tuyết Hồng cũng đứng ngồi không yên, đơn độc hẹn gặp mặt Giang Ly.

Giang Ly cũng giống như trước đây, đưa tôi đi đàm phán với người đàn ông kia.

Bố của Tuyết Hồng là một người gầy gò, hai mắt giống như chim ưng vậy, nhanh nhạy và lạnh lùng.

Ông ta vừa nhìn thấy Giang Ly thì thông thả cười cười, nói: “Quả nhiên là Trường Giang sống sau xô sóng trước, không ngờ tôi lại thua trong tay một hậu bối.”

Giang Ly còn coi là giữ thể diện cho ông ta: “Thua trong tay của tôi là ý trời rồi.”

Tôi toát mồ hôi, Giang Ly, anh gian quá! ==

Lão Tuyết thở dài một cái: “Nói cho cùng cũng vì tôi qua khinh địch.”

Giang Ly dường như lười chẳng buồn cùng ông ta vòng vo, nói thẳng vào vấn đề: “Vậy thì XQ trong tay có mười phần trăm cổ phiếu, số cổ phiếu này thiết nghĩ chắc là ông vẫn chưa xử lý nhỉ?”

XQ có trong tay mười phần trăm cổ phiếu của Ngải Thụy, chuyện này tôi cũng vừa được biết. Hóa ra Giang Ly vay tiền của ngân hàng, phần lớn là dùng để mua cổ phiếu của Ngải Thụy. Hơn nữa mười phần trăm này, khi anh làm chủ tịch hội đồng quản trị đã mua được rồi, khi đó hình như là trực tiếp chuyển nhượng lại từ tay một đại cổ đông của Ngải Thụy.

Giang Ly nói, XQ muốn xử lý thế nào chỗ cổ phiếu này, Ngải Thụy có thể không chế được. Bọn họ có thể đem một số cổ phiếu thu hồi lại rồi hủy bỏ, cũng có thể chuyển nhượng. Lão Tuyết ở trong tay Ngải Thụy vị trí ngồi cũng không vững chắc, cho nên Giang Ly đoán ông ta sẽ không hủy bỏ mà sẽ nghĩ cách đem mười phần trăm cổ phiếu này chuyển sang tên của mình. Đương nhiên quá trình này tương đối phức tạp, và trong đó nhất định sẽ có người phản đối, tính toán của lão Tuyết còn chưa kịp hoàn thành.

Lúc này lão Tuyết mặt biến sắc, nói: “Vậy thì Giang Tổng có ý như thế nào?”

Giang Ly: “Trao đổi”

Điều này Giang Ly cũng giải thích qua với tôi rồi, ý của anh ấy chính là, muốn dùng mười phần trăm cổ phiếu của Ngải Thụy, đổi lấy hai mươi lăm phần trăm cổ phiếu của XQ, sau khi hai bên trao đổi xong thì đều hủy bỏ.

Ánh mắt lão Tuyết hơi lạnh lùng, nói: “Dùng mười phần trăm đổi lấy hai mươi lăm phần trăm, cậu đang đùa với tôi sao?”

Giang Ly mặt không chút biểu cảm, trả lời: “Tùy thôi. Dù gì tôi cũng sắp sửa có quyền điều hành của XQ rồi, đến khi ấy tôi có thể đem số cổ phiếu đó chuyển nhượng cho người khác, ông đừng có hối hận là được rồi.”

Bây giờ cổ đông lớn thứ hai trong Ngải Thụy chỉ có số cổ phiếu ít hơn lão Tuyết năm phần trăm, nếu như Giang Ly đem chỗ cổ phiếu này bán cho cổ đông thứ hai, vậy... lão Tuyết sẽ bị hạ bệ rồi.

Lão tuyết chết trân nhìn Giang Ly, giống như cổ nhìn ra động tĩnh trên người anh. Rất lâu sau, ông ta nói: “Được rồi.” Ánh mắt ông ta tuy biểu hiện sự trấn tĩnh nhưng tôi vẫn có thể nhìn ra một chút đau đớn, làm ăn hụt vốn là điều không thể chấp nhận...

Hai người nói đến đây, cũng gần như hết chuyện để nói rồi. Họ giả vờ giả vịt khen nhau một hồi. Giang Ly đột nhiên nói với ông ta: “Trước đây lệnh thiên kim không cần thận khiến vợ tôi không vui lòng, có thể nào mời cô ấy đến xin lỗi vợ tôi không?”

Tôi không ngờ Giang Ly đột nhiên nói ra câu này, khi đó rất hài, nhưng trong lòng cũng ám áp, tâm trạng đó thật sự rất phức tạp...

Sắc mặt lão Tuyết biến đổi mấy lần, cuối cùng lạnh lùng nói: “Giang Ly, làm người đừng nên quá đáng quá nhé!”

Ông ta nói xong, chẳng nhìn chúng tôi, tức giận thở phì phì rồi đi.

Tôi kéo Giang Ly, vừa cảm động vừa ngại ngùng nói: “Giang Ly, thực sự anh không cần như vậy.”

Giang Ly cười, nói: “Đã không chịu xin lỗi, vậy thì cứ đợi trả giá nhé!”

Tôi hỏi: “Ông ta bây giờ không phải là đã trả giá rồi sao?” Ngải Thụy chẳng được lợi gì, còn giúp XQ trả một khoản nợ lớn.

Giang Ly: “Đó là cái giá bọn họ phải trả vì thu mua XQ. Tuyết Hồng phá hoại hạnh phúc gia đình chúng ta, món nợ này anh vẫn chưa tính sổ.”

Tôi lau mồ hôi, hỏi: “Vậy anh định tính sổ thế nào?”

Giang Ly: “Họ Tuyết nắm quyền ở Ngải Thụy đã lâu, đến lúc đổi người rồi.”

Tôi không hiểu chuyện gì, đương nhiên sau hai tuần lễ thì biết được đáp án.

XQ rất nhanh chóng ký hợp đồng với Ngải Thụy, đem cổ phiếu của hai bên trả về cho nhau rồi cùng hủy bỏ. Quyền quản lý XQ lại quay về tay Giang Ly.

Sau hai tuần lễ, bố tôi và vợ ông đem gần mười phần trăm cổ phiếu của Ngải Thụy bán với giá cao cho cổ đông lớn thứ hai của Ngải Thụy... đương nhiên bây giờ đã là cổ đông lớn nhất rồi. Bố của Tuyết Hồng thực sự rút khỏi vị trí người nắm quyền Ngải Thụy.

Đến đây, sóng gió của việc thu mua XQ coi như dừng lại rồi, Giang Ly chẳng mất đồng tiền nào, không chỉ quay ra tấn công Ngải Thụy, còn thuận lợi đá Tuyết Hồng và bố cô ta một cái. Tóm lại, XQ toàn thắng trong trận chiến này.

Mọi việc của công ty đều quay lại quỹ đạo bình thường.

Đúng vào lúc này, nội bộ của nhân viên XQ đột nhiên nổi lên một làn sóng “Tin tưởng Giang ca”, nhiều người sáng tạo ra những khẩu hiệu thú vị, ví dụ: “Tin tưởng Giang ca, tăng tiền lương”, “Tin tưởng Giang ca, không sợ bị thua”, mới nhất là trong XQ có một đại ca gần đây bị tảo bón, thế là mấy ngày nay khi anh ta làm việc thường lầm bầm đọc “Tin tưởng Giang ca, không tảo bón”, tôi nghe mà cười đến đau cả bụng...

Tôi thực sự nghĩ không thông, bạn nói xem, Giang Ly bình tĩnh như vậy, nghiêm túc như vậy, nhưng các nhân viên dưới quyền anh, làm sao mà đều có tài như vậy nhỉ?

Hơn nữa các nhân viên của XQ không chỉ có tài, có lúc còn hơi động kinh, ví dụ như trợ lý bảo bối kia của Giang Ly. Trợ lý dài dòng kia tự cho rằng mình thông minh hơn tôi, cả ngày đuổi theo, muốn giảng nguyên lý Giang Ly chiến thắng Ngải Thụy với tôi, kể lể Giang Ly anh dũng như thế nào, nguy hiểm như thế nào. Tôi nói tôi không muốn nghe, anh ta còn khinh bỉ nói tôi không có chí cầu tiến. Lúc đó, tôi bức lắm, hét lớn: “Nói, anh thâm yêu Giang Ly rồi phải không?”

Lúc này Giang Ly đang uống cà phê, vừa nghe thấy lời tôi, lập tức bị sặc, ho không ngừng.

Trợ lý đó rối loạn thần kinh, giải thích với Giang Ly: “Giang Ca, anh đừng hiểu lầm, tôi có vợ, vợ tôi cup – C, rất quyến rũ!”

Tôi lúc đó liền bị phẫn, chết trân nhìn người trợ lý: “Anh... anh... anh có ý gì?”

Trợ lý cũng phát hiện ra mình lỡ lời, khí thế nhất thời giảm sút một nửa.

Lúc này, Giang Ly nho nhả lau khóe miệng, cười híp mắt nói: “Tôi thì gét cup – C. Tôi thích nhất là A, vợ yêu, đến đây.”

Sắc mặt tôi hòa dịu hơn một chút, tôi lật đặt chạy đến ngồi bên cạnh Giang Ly, kiêu ngạo nhìn người trợ lý.

Người trợ lý không nhìn tôi, gật đầu khom lưng cười nịnh Giang Ly.

Giang Ly gật đầu với anh ta, nói: “Cậu ra ngoài đi, đóng cửa lại, không cho ai vào.”

Sau khi người trợ lý đi, Giang Ly kéo tôi vào lòng, thổi hơi nóng vào bên tai tôi, nói: “Nào, để anh thưởng thức A của em.”

Tai tôi lập tức nóng lên. Giang Ly, anh càng ngày càng YD đó!

Đúng vào lúc này, cửa phòng làm việc bị “ùnh” một tiếng, tôi giật thót mình, rụt cổ nhìn ra cửa, nhìn thấy hai con mắt chỉ hận không thể ăn thịt người của Tuyết Hồng.

Cô ta vừa vào, liền hét gọi: “Giang Ly, anh là tên khốn nạn!” vừa nói vừa muốn xông đến phía chúng tôi. Trợ lý đưa hai người bảo vệ đến, giữ cô ta đưa ra ngoài. Anh ta vừa lùi ra phía sau, vừa xin lỗi: “Xin lỗi Giang Ca, người phụ nữ này điên rồi.”

Đội bọn họ đi rồi, tôi nhanh chóng móc điện thoại ra, tìm số của Tuyết Hồng, gửi cho cô ta một tin nhắn: “Ngốc chưa? Đáng đời rồi chứ? Đã nói rồi mà, sao cô có thể gây sự với Giang Ly nhà tôi, ha ha ha ha ha...”

Tôi gấp điện thoại lại, tay chống mạnh cười như phát cuồng, cảm giác tiểu nhân đắc chí thật là sướng khoái!

Bạn đang đọc truyện *Vợ Ơi Theo Anh Về Nhà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 67

Vừa mới ngủ dậy, có người gọi điện thoại đến, là Hạp Từ.

Tôi ấn nút nghe, giọng nói lớn của Hạp Tử hoàn toàn làm cho tôi tỉnh táo: “Quan Tiểu Yến, đến uống rượu với mình!”

Toi xoa lỗ tai, sợ hãi: “Hạp Tử! Đừng cho rằng cậu to hơn mình hai cỡ thì có thể muốn làm gì thì làm nhé! Bây giờ là lúc nào rồi, cậu không ngoan ngoãn đi làm còn uống rượu cái gì?”

“Đi làm?” Hạp Tử cười nhạt, “Đùa à, đi làm cũng phải có chỗ để làm chứ?”

Tôi cảm thấy lời này của cô ấy không bình thường: “Hạp Tử, cậu thất nghiệp rồi ư?”

Hạp Tử nổi giận hét: “Mình không chỉ thất nghiệp, mình còn thất tình nữa!”

Khi tôi đến nhà Hạp Tử, nhìn thấy cô ấy đang ngồi trên sàn nhà, trước mặt là một đồng đồ nhắm như lạc rang, cánh gà nướng, tai lợn luộc..., bên cạnh còn có một thùng bia, và hai vỏ chai rỗng.

Tôi đi đến, vứt túi sang một bên, ngồi xuống cạnh cô ấy, sau đó cướp lấy cái chai trong tay cô ấy, nói: “Chuyện gì vậy, cậu nói rõ cho mình đi.”

Hạp Tử cầm lấy một chai khác, cười châm biếm: “Cậu nói có đáng cười không, mình chẳng hề biết cái gì cả, liền bắt kẻ thông dâm cho anh ta!”

Tôi chẳng hiểu chuyện ra làm sao, Hạp Tử liền kể cho tôi nghe về chuyện cô ấy đã trải qua. Tôi hôm qua, Hạp Tử ở nhà bạn trai cô ấy, khi đó Hạp Tử nhớ đến một trò đùa dai mà mình đã từng xem, liền muốn trêu chọc bạn trai. Thế là nhân lúc anh bạn trai tắm rửa, cô lấy chiếc quần nhỏ của mình, đợi bạn trai cô đi từ nhà tắm đi ra, cô nhặt chiếc quần nhỏ kia lên, nghiêm túc nói với anh ta, đây là nhặt được từ dưới gầm giường, anh thú tội với em đi. Hạp Tử lúc đó chỉ muốn nhìn thấy dáng vẻ lúng túng của bạn trai khi bị vu cáo hãm hại, nhưng không ngờ, anh ta lại hoảng hốt bắt đầu thừa nhận sai lầm.

Hạp Tử kể xong, uống một ngụm bia lớn: “Cậu nói xem, đàn ông bây giờ sao đều như vậy, ăn trong bát chiếm trong nồi, nếu như anh ta ghét mình thì nói sớm rồi chia tay một cách vui vẻ!”

Tôi vỗ vào vai cô ấy, an ủi: “Có lẽ là anh ta để ý đến cậu quá.”

Hạp Tử cười lạnh lùng: “Để ý, cậu có biết hay không, chuyện này còn chưa hết. Kẻ thứ ba kia hôm nay biết được chuyện này rồi, vừa rồi, cô ta còn chạy đến công ty của bọn mình làm loạn, trước mặt người đàn ông kia đã đánh mình một cái.”

Tôi xoa mặt cô ấy, nửa mặt bên trái thực sự là hơi sưng. Thế là tôi cũng giận dữ: “Vậy cậu có đánh lại không?”

Hạp Tử: “Mình cũng muốn vậy, kết quả cậu đoán xem thế nào, rõ ràng người đánh là cô ta, khóc khóc lóc lóc cũng là cô ta, gã đàn ông kia giống như con gà mẹ bảo vệ gà con vậy, che chắn cho cô ta, mình đến cơ hội rat ay cũng không có!”

Tôi nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Đôi câu nam nữ này quá đáng quá rồi!”

Hạp Tử lạnh lùng “hừ” một tiếng, tiếp tục uống bia. Sự việc làm ầm lên đến mức này, không chia tay thì không được, mà tên tiện nam kia lại là cấp trên của Hạp Tử, cô ấy ở lại công ty cũng chẳng có ý nghĩa gì.

Tôi thở dài thườn thượt, khoác vai Hạp Tử buồn rầu nói: “Ai da, cậu thật là hồng nhan bạc mệnh.”

Hạp Tử gạt tay tôi ra: “Cậu cút đi, mình vẫn còn chưa chết đâu.”

Tôi nói: “Hạp Tử, cậu nói thật lòng với chị đây đi, cậu rất yêu tên tiện nam kia phải không?”

Hạp Tử cười đáp: “Yêu? Bây giờ chỉ hận là không để đem anh ta chặt ra làm vạn mảnh ném vào vũ trụ làm rác! Mình lúc đầu thật sự là không có mắt, cậu nói xem nhiều người theo đuổi mình như thế, mình sao lại chọn đúng anh ta chứ? Lúc đó anh ta chỉ là một nhân viên quen, vẫn chưa thăng quan phát tài. Quà nhiên đàn ông có tiền vào sẽ sinh hư...Mình không nói Giang Ly nhà cậu nhé!”

Không sao, Giang Ly đã rất hua rồi! ==

Tôi vỗ vào vai cậu ấy, hào khí ngút trời nói: “Không sao, cóc ba chân không dễ tìm, đàn ông hai chân thì nhiều lắm, cậu yêu người khác đi. Với nhan sắc và trí tuệ của cậu, chỉ cần vẫy tay, chắc chắn có cả đám đàn ông chen chúc xếp hàng.”

Hạp Tử thích được tôi khen, lúc này sắc mặt có chút hòa dịu hơn, nhưng vẫn u oán: “Đàn ông hai chân rất nhiều, đáng tiếc đàn ông hai chân tốt tính thì gần như tuyệt chủng rồi.”

Tôi nói: “Trên tay mình vừa hay có một người.”

Hạp Tử chớp cặp mắt to, nhìn tôi, không nói.

Tôi véo má cô ấy, cười nói: “Nếu như cảm động thì cứ nói, đừng khách sáo với mình.”

“Không phải!” Hạp Tử cầm lấy chai bia, rất nghiêm túc nói: “Mình cảm thấy, giọng điệu của cậu sao mà giống ma cô thế...”

Tôi: “...”

Tôi ở cùng Hạp Tử hai ngày, cảm xúc của cô ấy dần trở lại bình thường. Thực ra con người Hạp Tử này thoáng hơn tôi, tôi nghĩ nếu như tôi gặp phải chuyện gì, chắc phải u buồn ghê gớm lắm.

Buổi tối ngày thứ ba, tôi quay về đến nhà. Vừa mới vào cửa, liền rơi vào vòng ôm quen thuộc. Giang Ly ôm lấy tôi, trong giọng nói có chút u oán: “Sao bây giờ em mới về nhà?”

Tôi có ý xin lỗi, ôm lưng anh, dỗ dành như dỗ một đứa trẻ con: “Mấy ngày này không có ai nấu cơm cho anh ăn, anh đói rồi phía không?”

Giang Ly khẽ sát vào bên tai tôi, thấp giọng cười: “Đúng vậy, đói rồi.” Anh nói xong, thè lưỡi mon man vành tai tôi.

Mặt tôi lập tức đỏ ửng.

Không khí mờ ám trong phòng vẫn chưa tiêu tan, tôi uể oải dựa vào khuôn ngực trần của Giang Ly, yếu ớt thở. Tay của Giang Ly lại trượt đến trước ngực tôi. Tôi gỡ tay anh ra, nói: “Em muốn đi tắm.”

“Ừ, anh cũng đi.” Anh nói rồi, xuống giường, ôm tôi dậy, “Anh sớm đã muốn tắm yên ương rồi.”

Tôi: “...”

Sau khi bị Giang Ly gầy vò trong phòng tắm, tôi cảm thấy tôi cần phải nói một số việc khác để di chuyển sự chú ý của Giang Ly, khi quay lại giường, tôi nghiêm túc nói: “Giang Ly, Hạp Tử chia tay rồi.”

Giang Ly ôm tôi vào lòng, lạnh tanh nói: “Ừ, em nói rồi mà.”

Tôi có chút tức giận: “Người đàn ông kia đúng là đồ mất chó, Hạp Tử tốt như vậy lại nỡ phản bội.”

Giang Ly lại “ừ” một tiếng, nói: “Em muốn báo thù không?”

Tôi: “Báo thù thế nào, bây giờ hai người kia đã câu kết với nhau làm chuyện xấu rồi, Hạp Tử thật đáng thương.”

Giang Ly trả lời: “Phương pháp báo thù có rất nhiều, đơn giản nhất là, cô ấy có thể đem số điện thoại của bọn họ đăng lên mạng kết bạn, cũng đủ để hai bọn họ phiền phức một trận rồi.”

Tôi nuốt nước bọt: “Chiều... chiều này thật là độc.”

Giang Ly chậm rãi nói: “Báo thù thông thường có hai con đường, đá kích hoặc là chia rẽ, anh cảm thấy chia rẽ có thể khiến Hạp Tử thoải mái hơn, tấn công vào tâm lý, lý gián một chút xui là được rồi.”

Tôi run rẩy nói: “Giang Ly, anh...anh...anh nguy hiểm quá!”

Giang Ly dùng cằm chà vào hóm cô tôi: “Thực ra những việc này chỉ là xả tức nhất thời thôi, không nhất thiết phải làm. Chia tay thì chia tay, mọi người từ đây chẳng ai thiếu nợ nhau, đường ai nấy đi.”

Tôi gật đầu: “Đúng vậy, Hạp Tử bây giờ cũng nghĩ thông rồi, cho nên em mới muốn giới thiệu một người bạn trai cho cô ấy.”

Giang Ly nhẹ nhàng hôn lên cổ tôi: “Cô ấy chẳng phải không có ai yêu, em lo gì chứ?”

Tôi nhướn người lên một chút, lẩn tránh Giang Ly. Anh lại sấn đến, ngực dính sát vào sau lưng tôi: “Vậy thì em muốn giới thiệu ai cho cô ấy?”

Tôi trả lời: “Em nghĩ như thế này, dù gì phù sa không thể chảy ra ngoài ruộng mà, bạn của anh, Hàn Kiều bây giờ chẳng phải cũng đang độc thân sao?”

Giang Ly bắt mạch véo tay tôi: “Em làm sao mà luôn nhớ cậu ấy thế?”

Tôi cười khan hai tiếng, lại hỏi: “Anh cảm thấy Hàn Kiều thế nào? Anh ấy vẫn chưa có bạn gái nhỉ?”

Giang Ly thả tay tôi ra, lẩn vào trong áo của tôi, nhẹ nhàng xoa xoa vùng eo: “Hàn Kiều chưa có bạn gái, em muốn thế nào thì làm như thế đi.”

Tôi còn có chút lo lắng về sự không phối hợp của Giang Ly: “Vậy anh sẽ giúp em hẹn Hàn Kiều chứ?”

Giang Ly: “Là giúp Hạp Tử hẹn.”

Tôi: “Đúng vậy, anh sẽ hẹn giúp Hạp Tử chứ?”

Giang Ly “ừ” một tiếng.

Trong lòng tôi vui như hoa nở, mấy ngày nay lời hứa đối với Hạp Tử cuối cùng có thể thực hiện rồi. Thế là tôi chân thành tán thưởng: “Giang Ly anh thật tốt, á á á á...”

Giang Ly: “Thật sao?”

Tôi gật mạnh đầu: “Đúng vậy đúng vậy.”

Giang Ly: “Vậy thì hôn anh một cái.”

Tôi đỏ ửng mặt, quay mặt lại nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên mặt của Giang Ly. Giang Ly nhìn tôi, ánh mắt rùng rục, sau đó đột nhiên với khí thế nhanh như chớp giật, nâng cằm tôi lên, giữ chặt lấy môi tôi. Một tay khác của anh vô cùng thuần thục, bắt đầu cời khuy áo ngủ của tôi...

Tôi âm thầm rơi nước mắt trong lòng, Hạp Tử à, tình yêu của em là chị đây dùng mỹ sắc đổi lại đó...

Tôi và Giang Ly lần lượt hẹn Hạp Tử và Hàn Kiều, bốn người cùng ăn một bữa cơm.

Hạp Tử ở trước mặt tôi thì hung dữ, đánh đá như vậy, thế mà trước mặt Hàn Kiều còn ngại ngần hơn cả cô dâu nhỏ, mà Hàn Kiều...anh ta vẫn thẹn thùng như cũ...

Còn Giang Ly, anh ấy vốn dĩ chẳng thích nói chuyện, Thế là một bữa cơm, chỉ có một mình tôi nói, cảm giác đó thật là kỳ quái.

Không được, tôi cần phải cho hai người bọn họ một liều thuốc mạnh.

Về đến nhà, tôi đem suy nghĩ của mình nói với Giang Ly, Giang Ly hoài nghi nhìn tôi: “Không tốt lắm nhỉ?”

Tôi bất mãn: “Lẽ nào anh cảm thấy Hạp Tử nhà em không xứng với Hàn Kiều?”

Giang Ly lắc đầu: “Không phải vậy, nhưng việc này luôn là phụ nữ chịu thiệt thòi đúng không?”

Tôi tư tin, xua xua tay: “Không sao, con người Hạp Tử này em rất hiểu, biểu hiện của cô ấy hôm nay nói rõ cô ấy nhất định có tình cảm với Hàn Kiều, anh không nhìn thấy cô ấy bình thường ăn cơm hưng phấn như thế nào đâu...Anh cảm thấy Hàn Kiều có thích Hạp Tử không?”

Giang Ly không quan tâm nói: “Tình cảm có thể bồi dưỡng được, khi cậu ấy cần hy sinh thì phải hy sinh một chút.”

Giang Ly, anh quá vô sỉ rồi! >_<

Thế là, dưới âm mưu bí mật của tôi và Giang Ly, chúng tôi hẹn Hạp Tử và Hàn Kiều cuối tuần cùng nhau đi suối nước nóng nghỉ ngơi. Đương nhiên suối nước nóng không phải là trọng điểm, trọng điểm là chúng tôi đặc biệt tìm một khu nghỉ dưỡng tương đối nổi tiếng, hơn nữa chỉ đặt hai phòng... Hạp Tử, bọn họ không phải là gian tình, mà là mờ ám, mờ ám để rút ngắn khoảng cách...

Khi tôi nghiêm túc tuyên bố, Hạp Tử và Hàn Kiều phải ở chung một phòng, hơn nữa khu nghỉ dưỡng này không còn phòng nữa, hai người bọn họ đều ngần ra.

Hạp Tử cuối cùng không thẹn thùng được nữa, cậu ấy cong ngón tay lên hung dữ cốc vào đầu tôi: “Quan Tiểu Yến, cậu làm gì vậy?”

Hàn Kiều ngượng ngùng ho một tiếng, cười nói: “Vây...tôi và Giang ca ở cùng một phòng là được rồi.”

Tôi thẳng thừng lên tiếng: “Giang Ly còn nguy hiểm hơn Hạp Tử đó!”

Khi tôi nhìn thấy sắc mặt tái xanh của Giang Ly, ý thức được mình đã nói những lời không nên nói rồi, thế là ngượng ngùng nói: “Vây sao chứ, dù gì tôi cũng phải ở cùng một phòng với Giang Ly!” Tôi cũng chẳng quan tâm có mất mặt hay không, dứt khoát ôm chặt cổ Giang Ly, nhìn Hàn Kiều như truyền đạt thông tin, “Trừ tôi ra, bất luận là đàn ông hay phụ nữ đều không được đến gần Giang Ly nhà tôi.”

Hàn Kiều đỏ mặt, ngại ngần cười cười. Đến Hạp Tử cũng bị hành động hung mãnh của tôi làm cho kinh ngạc, ngần ra.

Giang Ly cứng đờ bất động nhìn tôi, tôi biết anh ấy thực sự tức giận rồi.

Trong khu nghỉ dưỡng, khắp nơi đều là suối nước nóng, ăn cơm tối xong, tôi vớt hai người Hạp Tử và Hàn Kiều lại, theo đuôi Giang Ly đến một suối nước nóng rất nhỏ bên cạnh. ở đây rất kín đáo, cũng không biết Giang Ly làm thế nào tìm được chỗ này.

Sắc mặt của Giang Ly vẫn chẳng tốt đẹp gì, tôi biết anh ấy tức giận vì lời nói sai của tôi hôm nay. Anh ấy vẫn luôn muốn gạt bỏ cái mũ “gay” này đi, tôi lại lấy ra làm trò cười, gây tổn thương biết bao lần.

Giang Ly đứng bên cạnh suối nước, ngần ra nhìn nước suối nóng bốc hơi lên.

Tôi đi đến trước mặt, sấn vào lòng, ôm lấy anh. Tôi áp mặt lên trước ngực anh dụi dụi, nói nhỏ: “Giang Ly, đừng tức giận nữa được không?”

Giang Ly không cử động. Tôi lại nói: “Xin lỗi, em không phải là cố ý bóc mẽ khuynh hướng giới tính của anh, ồ không, ý em là, không cố ý muốn cười nhạo khuynh hướng giới tính của anh,

cũng không phía, ý của em là, em không hoài nghi khuynh hướng giới tính của anh, không đúng, em. . .” Tôi cảm thấy chuyện này tương đối phức tạp, càng lúc nói càng không rõ.

Giang Ly rõ ràng bị tôi làm cho tức hơn, anh nghiêng răng, nghiêng lợi nói: “Quan – Tiểu – Yên!”

Tôi ngẩng đầu, nhìn thẳng vào ánh mắt u ám của anh. Tôi bị ánh mắt đó chích vào trong xương sống đến phát lạnh, trong lòng run rẩy, dứt khoát phải rat ay trước.

Tôi kiễng chân, kéo lấy cổ của anh, giữ lấy môi của anh. Lúc đầu cơ thể của Giang Ly cứng đờ, nhưng anh ấy rất nhanh chóng ôm lấy tôi và phản kích, đánh thế chủ động chiếm trọn môi tôi.

Giang Ly một tay đỡ lấy eo tôi, một tay giữ chặt sau đầu tôi, nụ hôn của anh ấy càng lúc càng sâu, càng lúc càng mạnh, chân tôi đã mềm nhũn ra rồi.

Giang LY cởi quần áo trên người tôi ra, sau đó ôm ngang tôi, đi vào suối nước nóng

Nước trong suối không sâu, chỉ vừa vừa, không vượt qua phần ngực của tôi. Giang Ly đỡ tôi, ánh mắt rực sáng cúi đầu nhìn tôi, anh nói: “Quan Tiểu Yên, anh không phải là gay, từ trước đến nay đều không phải.”

Tôi cúi đầu xuống về có lỗi: “Xin lỗi, Giang Ly.”

Giang Ly lại nói: “không có thành ý.”

Giang Ly cúi đầu, nhẹ nhàng lướt qua môi tôi, sau đó anh cong khóe miệng, ánh mắt lấp lánh như sao trên bầu trời. Anh thấp giọng, khàn khàn nói: “Quan Tiểu Yên, lấy thành ý của em ra đi.”

Tôi đỏ bừng mặt, hiểu thành ý của Giang Ly là cái gì rồi.

Không có cách nào, ai bảo tôi phạm sai lầm chứ. Tôi cắn răng hạ quyết tâm, bằng bất cứ giá nào. Thế là tôi học theo dáng vẻ của Giang Ly, kéo mặt anh lại, cẩn thận hôn từng chút, sau đó hướng xuống, nhẹ nhàng hôn lên cổ tôi của anh. . .cánh tay ôm lấy vai tôi của Giang Ly siết chặt lại, tay của anh rất nóng. . .

Tôi hôn lên bộ ngực rộng lớn của Giang Ly. . .

Giang Ly đau đến rên rỉ một tiếng. Tôi cho rằng anh đau, ngẩng đầu quan tâm hỏi: “Đau à?”

Lúc này hai mắt Giang Ly nhắm chặt, lông mày hơi khóa lại. Anh thở dốc nói: “Không, không đau, anh rất thích. . .”

Lồng ngực của Giang Ly cong lên, hơi thở của anh càng lúc càng nặng nề: “Mn. . .Quan Tiểu Yên, anh yêu em. . .”

Tôi hàm hồ đáp: “Em cũng yêu anh, mm. . .”

Giang Ly ôm tôi ra khỏi suối nước nóng, mặc quần áo cho tôi. Tôi nằm bên cạnh suối nước nóng, toàn thân nhức mỏi. không muốn động đậy. Giang Ly cũng nằm xuống, kéo tôi ôm vào lòng.

Tôi đột nhiên nhớ ra một vấn đề rất nghiêm trọng: “Giang Ly, vừa rồi anh không đeo bao.”

Giang Ly đột nhiên nhồm đậy, cúi đầu nhìn tôi, nghiêm túc nói: “Quan Tiểu Yên, chúng ta có con nhé!”

Tôi cụp mắt xuống, không nói gì.

Giang Ly xoa xoa đầu tôi, lại nằm xuống: “Không sao, nếu như em không thích, chúng ta sẽ không cần nữa.” Giọng nói của Giang Ly mát mát, thấp thoáng như đang toát lên hy vọng nào đó.

Tôi nằm trên ngực anh dụi dụi, trả lời: “Giang Ly, em không phải là không muốn, chỉ là, anh có thể để em chuẩn bị tâm lý trước không>” Sinh con rất đáng sợ mà. . .

Giang Ly: “Ừ, muốn chuẩn bị bao lâu?”

Tôi: “Em cũng không biết, em sợ.”

Giang Ly thờ dãi nói: “Vậy thì không cần miễn cưỡng mình nữa đâu nhé!”

Một lần, tôi hỏi mẹ: “Mẹ, lúc đầu vì sao mẹ sinh con ra?”

Mẹ tôi kỳ lạ nhìn tôi: “lẽ nào mẹ phải đem nhét con trở lại?”

= =!

Tôi lau mồ hôi: “Ý của con là, vì sao mẹ quyết định mang thai con vậy?”

Mẹ tôi đắc ý cười: “Sinh con là đặc quyền của người phụ nữ, nếu như mẹ không thử thì sẽ có lỗi với cái bụng của mẹ.”

Thiên tai, tôi coi như hiểu rồi, với lão thái thái thần kinh không bình thường này, tôi thực sự chẳng có cách nào nói chuyện bình thường được. Vốn dĩ còn muốn phỏng vấn bà ấy một chút nữa, để giảm bớt những sợ hãi mang thai của mình.

Mẹ tôi thấy tôi không nói gì, vỗ vỗ vào đầu tôi nói: “Đồ ngốc, con muốn sinh con rồi sao?”

Tôi đỏ mặt: “Ày, là Giang Ly, Giang Ly muốn sinh con...”

Mẹ tôi chẳng quan tâm: “Muốn sinh thì sinh đi, con còn gì mà do dự như cô con dâu nhỏ thế này chứ? Mặt dày thường ngày đâu mất rồi?”

Tôi hải hùng, trả lời: “Mẹ, là con sợ.”

Mẹ tôi: “Kỳ quái, con sợ gì chứ? Có con là tạo người không phải là giết người, không cần phải chịu trách nhiệm với pháp luật.”

“Nhưng mà mẹ, sinh con rất mệt, hơn nữa nuôi con cũng rất lao tâm”

Mẹ tôi cười nói: “Con gái, cuối cùng con đã biết mẹ đây nuôi con không dễ dàng rồi!”

Tôi gật gật đầu: “Bởi vì như vậy nên con mới không dám có con.”

Mẹ tôi vỗ vào đầu tôi, nói: “Đồ ngốc, vất vả là một chuyện, hạnh phúc lại là chuyện khác. Con nhìn thấy có người cha người mẹ nào mà không chịu khổ chịu nhọc, không phải là can tâm tình nguyện yêu thương con cái đấy sao? Con có từng nghĩ vì sao họ lại cam tâm tình nguyện không? Còn không phải là bởi vì hạnh phúc đấy ư?”

Tôi lắc đầu, không hiểu: “Hạnh phúc như thế nào?”

Mẹ tôi tỏ ra thần bí: “Mẹ có nói con cũng không hiểu đâu, đợi con sinh con rồi sẽ biết. Mẹ nói này, con và Giang Ly cố lên nhé, tranh thủ thời gian cho mẹ sớm bế cháu ngoại.”

Tôi không yên tâm nhìn mẹ tôi, luôn cảm thấy lời của bà không đáng tin lắm.

Mẹ tôi đọc được suy nghĩ của tôi: “Đến lời của mẹ mà con cũng không tin ư? Được rồi, cứ coi như con không tin, vậy sinh được một đứa con có đáng giá không, chỉ có người sinh con rồi mới có quyền phát ngôn. Con thử đi hỏi những người làm mẹ khác xem, xem bọn họ nói có giống mẹ không. Con gái, đến mẹ con còn không tin, con thật là làm tổn thương mẹ quá...” mẹ tôi nói, hai mắt đỏ lên.

Tôi nhất thời hoảng hốt, vội vàng nói: “Con tin, con tin... vẫn chưa được sao?...”

Buổi tối, tôi dạo xem dàn diễn của các bà mẹ đang mang thai. Xem nhật ký những ngày mang thai của họ. Vốn cho rằng, những thai phụ bụng rất to kia chắc sẽ kêu đau, kêu mệt, kêu khó chịu, không ngờ gần như mọi người đều cảm thấy mình rất hạnh phúc, còn hạnh phúc thế nào bọn họ cũng không nói, tôi cảm nhận được tâm trạng họ tương đối tốt.

Tôi nhớ nhất lời của một bà bầu, cô ấy vốn không thích trẻ con, nhưng lần đầu tiên được nghe thấy nhịp tim của con mình, cô ấy suýt khóc, khi đó dịu dàng vô cùng, đó là một loại ngọt ngào khác hẳn với bất kỳ cảm xúc nào...

Tôi ngơ ngác nhìn vào bài nhật ký, có chút bản thân.

Cần nhắc đến việc của Giang Ly đã từng bá chiếm blog của tôi lâu ngày chưa trả. Tôi dự định trả thù anh ấy một chút. Vì vậy, hôm nay nhân lúc Giang Ly đi làm, tôi định thâm nhập vào máy tính của anh ấy, lén trộm những chuyện riêng tư của anh ấy, tốt nhất cũng có thể ăn trộm được số tài khoản của anh ấy. Đương nhiên, cứ coi như là một hacker thì tôi cũng là một hacker thủ công, chính là kiểu thử hết mật mã này đến mật mã khác...

Tôi lén vào thư phòng của Giang Ly, mở máy. Mật mã mở máy là họ tên cộng với ngày sinh của tôi, điều này tôi biết rồi.

Màn hình chủ của Giang Ly toàn là một màu xanh, một chút cá tính cũng không có. Tôi mở ổ CDEP của anh ấy ra xem một lượt, ngoại trừ một đồng tài liệu vớ vẩn, linh tinh cũng không có gì thú vị. Nhưng trong ổ F có một file khiến tôi thực sự đau đầu, bên trong đó có một số ảnh, đều là ảnh của Giang Ly lén chụp lúc tôi ngủ! Tôi lần đầu tiên phát hiện, hóa ra đáng vẽ của tôi khi ngủ lại hải hùng như thế này, hơn nữa tư thế ngủ lại vô cùng quái dị, xem thế là đủ rồi, xem thế là đủ rồi!

Tôi mở trình duyệt, muốn xem một nhật ký lên mạng của Giang Ly. Sau đó tôi phát hiện một đầu mối rất quan trọng. Số tài khoản mặc định trong nhật ký blog đăng ký của Giang Ly lại là hòm thư anh ấy thường dùng, cái này... chẳng phải chính là blog của Giang Ly sao? Tôi từ trước đến nay còn chưa xem qua blog của anh ấy nữa...

Tôi đột nhiên hưng phấn, thử các mật mã trong cột mật mã, đáng tiếc đều không được. Tôi không dám khinh suất thử lần thứ ba, bởi vì nếu như lại đăng nhập thất bại nữa thì phải mất một khoảng thời gian mới có thể đăng nhập lại được. Thật kỳ quái, Giang Ly thích nhất là dùng hai mật mã, một là họ tên tôi, một là họ tên anh, không có lý do gì tôi lại đăng nhập không được.

Bỏ đi, để xem xem trong blog của anh có những thứ gì đã. Dù gì trong trình duyệt cũng có ghi địa chỉ blog của anh. Tôi đăng nhập vào blog của mình, mở địa chỉ blog của anh ra, tiếp đó không được nhìn thấy blog như tôi dự kiến, lại nhìn thấy một câu nói, nói là người dùng này thiết lập chế độ riêng tư, bạn không thể xem được...Haizz, Giang Ly anh đang làm cái trò gì vậy?

Nhưng mà tôi thật sự rất muốn xem blog của Giang Ly!

Tôi bước đi thẫn thờ trong thư phòng của anh, vò đầu bứt tai nghĩ đến tất cả các mật mã Giang Ly có thể dùng, nhưng lại không dám thử, huống hồ cứ coi như thử cũng chưa chắc đã đúng, đến hai mật khẩu có khả năng nhất cũng bị loại trừ rồi.

Cuối cùng, tôi cắn răng, quyết định gian nan.

Tôi móc điện thoại, gọi cho Giang Ly, “Alo? Giang Ly à, giao mật mã blog của anh ra!”

Giang Ly: “...”

Giang Ly ở đầu dây bên kia mãi không thấy trả lời, tôi chột dạ, đành cao giọng, cố làm ra vẻ hung dữ: “Không giao ra phải không? Nếu như không giao ra, hôm nay đừng ăn cơm nữa!”

Giang Ly thở dài, giọng như đang nhịn cười: “Quan Tiểu Yến? có hacker nào giống em thế này không?”

Tôi hải hùng, giữ vững khí thế: “Anh...anh...anh rốt cuộc vẫn không nói chứ gì?”

Giang Ly: “Phiên âm của Quan Tiểu Yến, phía sau thêm số 520, mật mã này khó đoán như vậy sao?”

Vì để đề phòng Giang Ly mượn cớ cười nhạo tôi, tôi đập máy nhanh như bay. Haizz, hóa ra guanxiaoyan520, hóa ra lại đơn giản như vậy!

Tôi đăng nhập vào blog của Giang Ly, phát hiện anh ấy cài đặt blog của mình thành trạng thái ngoài bản thân anh ấy ra, không ai có thể vào xem được!

Bài gần đây của blog chỉ có một câu: “Tôi mong muốn có con.”

Tôi xấu hổ hải hùng, nhanh chóng xem blog của anh ấy từ đầu đến cuối.

Blog của Giang Ly lập rất sớm, hình như là XQ vừa thành lập đã có rồi, cũng khó trách, ai bảo XQ sinh ra từ tay anh ấy chứ. Ngữ văn của anh ấy chắc không tồi, mỗi bài chỉ có một hai câu, giống như liệt kê chương mục, không có ý nghĩa. Tôi nhớ khi tôi học viết văn lớp bốn đều dùng phong cách này. Nói thực lòng, nếu như không biết trước blog này là của Giang Ly, tôi chắc chắn không xem.

Giai đoạn mới bắt đầu của blog đều nói một chút chuyện chưa ngọt đắng cay trong công ty, tôi ngáp dài xem một lát, phát hiện sau khi XQ thành lập không lâu gặp phải một số khó khăn về kinh doanh, hình như rất nghiêm trọng. Con người Giang Ly làm việc rất lạc quan, anh ấy nếu nói nghiêm trọng, vậy thì thực sự là nghiêm trọng rồi. Tôi chỉ biết bây giờ xu thế phát triển của XQ rất tốt, không ngờ con đường sáng nghiệp của Giang Ly cũng gặp ghềnh như thế này, hóa ra sau lưng của mỗi người thành công đều có giai đoạn khiến người ta đau xót. Thậm chí trong một bài viết Giang Ly còn nói: “Tôi không biết bản thân mình còn có thể cầm cự bao lâu nữa cũng không biết XQ còn có thể đi bao xa”...Trong ấn tượng của tôi, tôi là người từ trước đến nay chưa từng nhìn thấy Giang Ly tiêu tụy như thế này, anh từ trước đến nay đều luôn bình tĩnh, tự tin, ung dung, tự tại, đáng vẻ tuyệt vọng như thế này, tôi đến tưởng tượng cũng không thể.

Tôi thút thít một hồi, Giang Ly à, khổ anh rồi, tối này làm chút gì đó ngon bồi dưỡng cho anh ấy mới được!

Xem tiếp, tôi càng thảm kinh ngạc.

Mấy bài viết tiếp theo trong blog của Giang Ly đều là bình luận về một người, một người phụ nữ!

Anh nói: “Cô ấy muốn chia tay với tôi, lại chính vào thời điểm này.”

Anh còn nói: “Cái gọi là tình yêu chẳng qua cũng là thế này, xem ra thực lực mới là đạo lý vững chắc.”

Anh lại nói: “Hôm nay chia tay rồi, cho mình nghỉ một ngày. Từ ngày mai bắt đầu làm việc thật tốt.”

Giang Ly nói chuyện vẫn bình thản, tự nhiên, nhưng tôi nhìn những bài blog này, trong lòng chua xót. Hóa ra Giang Ly còn có giai đoạn như thế này, trong giai đoạn sự nghiệp của mình gặp khó khăn nhất, lại bị người mà mình yêu thương sâu sắc nhất vứt bỏ, đó là một loại đả kích như thế nào, tôi không cách nào tưởng tượng được.

Giang Ly, anh yên tâm đi, Quan Tiểu Yến em bất luận như thế nào cũng sẽ không rời xa anh, cứ coi như anh biến thành một kẻ ăn mày, em cũng quyết tâm ở cùng anh cả đời, sống như vậy!

Tiếp dưới đó, Giang Ly thực sự là làm việc tốt...

Anh tuyệt đối không nhắc đến chuyện gì liên quan đến người phụ nữ kia, viết những câu không rời xa XQ như lúc ban đầu. Từ trong blog của anh có thể nhìn ra được, tình hình kinh doanh của XQ dần dần khởi sắc, còn anh, luôn có một cảm giác u uất, cô đơn, những lời nói cũng càng ngắn đi, giản lược đến mức không thể giản lược hơn.

Xem ra người phụ nữ kia đối với anh đã có ảnh hưởng thực sự lớn, trong lòng tôi đột nhiên có chút tắc nghẽn.

Lại tiếp sau nữa, Giang Ly rơi vào thời gian bi phần nhất trong cuộc đời anh. Tôi nhìn thấy những tiếng than thở không cảm lòng được trên blog kia, hóa ra thần tiên cũng có lúc ngốc nghếch...

Sau khi XQ bước vào quỹ đạo ổn định, cuối cùng Giang Ly cũng có tâm tư để quan tâm đến chuyện tình cảm của mình, nhưng lúc này anh ấy lại phát hiện, mình đối với bất kỳ người phụ nữ nào cũng đều không có hứng thú. Xem đến đây, tôi có thể lý giải, dù gì lúc đầu người phụ nữ kia phản bội anh ấy, thực sự đã tạo ra một tầng mây mù u ám trong lòng anh ấy, không có hứng thú đối với phụ nữ cũng là điều rất bình thường.

Thế là Giang Ly thiên tài vĩ đại rút ra được kết luận: Khuynh hướng tâm lý của anh đã thay đổi rồi.

Chuyện này miễn cưỡng có thể tiếp nhận được, dù gì không thích phụ nữ mà, vậy đương nhiên sẽ nghĩ đến có phải là thích một người đàn ông không. Nhưng sau đó Giang Ly lại khổ não vì phát hiện mình đối với đàn ông hình như cũng không có hứng thú...

Nhưng mà Giang Ly rộng lượng, sau khi cân nhắc giữa việc biến thành một người đồng tính và biến thành một người cá tính lạnh nhạt, kiên quyết quyết định, anh ấy vẫn là một người đồng tính nhĩ...

Tôi nhìn những bài viết ngốc nghếch này của Giang Ly, muốn cười, nhưng mà khẽ nhe răng, nước mắt lại chảy ra. Nói đi nói lại, Giang Ly ngốc nghếch như thế này bản thân giữa đồng tính là lạnh nhạt như thế này, vẫn không phải bởi vì sự tôn trọng sâu sắc mà người phụ nữ kia gây ra cho anh sao?

Ngày thứ hai sau khi chia tay đã có thể dồn toàn tâm sức cho công việc, xoay chuyển tương lai của XQ. Giang Ly cũng yếu mềm đến mức bởi vì một giai đoạn tình cảm bị đổ vỡ mà không còn chạm vào phụ nữ nữa.

Nghĩ lại bản thân mình, trước đây tôi không chỉ một lần lấy chuyện “Giang Ly là gay” để trêu đùa, khi đó anh không biết là đã buồn đến thế nào, tôi đúng là một người tệ hại. Giang Ly à, xin lỗi, sau này sẽ không trêu đùa anh chuyện này nữa, em sẽ thật sự yêu thương anh...

Tôi lại xem tiếp, lật rồi lật, rồi lật đến những bài viết vào mùa hè năm ngoái. Lúc đó chúng tôi vừa mới kết hôn, rất hiếu kỳ muốn biết Giang Ly lúc đầu đã nghĩ gì.

Ngày lấy giấy chứng nhận kết hôn, Giang Ly viết trong blog: “Tôi kết hôn rồi, cùng một người phụ nữ.”

Thừa lời, lẽ nào anh còn có thể kết hôn cùng một người đàn ông sao...

Ngày tổ chức hôn lễ của chúng tôi, Giang Ly viết trong blog: “Tôi từng nghĩ đến việc kết hôn cùng một người phụ nữ, nhưng không ngờ rằng sẽ kết hôn cùng một người phụ nữ ngốc như thế này.”

Tôi sắp thổ huyết rồi, tôi ngốc như vậy sao, có không, có không, có không...

Ngày hôm sau, Giang Ly viết: “Người phụ nữ ngốc này nấu cơm không tời.”

Này! Trước tiên không nói tôi thực sự có ngốc không, cứ coi như tôi thực sự ngốc một chút như vậy, anh cũng không cần cứ treo ba chữ “phụ nữ ngốc” này ở miệng như vậy chứ?

Tiếp sau đó, tôi gần như không đọc được một câu nói tốt nào của Giang Ly.

“Cô ấy lại không dám ngủ một mình, cô ấy đã hai mươi bảy tuổi rồi! Nhưng mà đáng vẽ của cô ấy rất thú vị.”

“Cô ấy nói xấu tôi với một người đàn ông khác, thật là muốn dạy dỗ cô ấy một chút.” Đó không phải là tôi nói, được chưa nào! ==

“Buổi tối hôm qua cô ấy ăn nhiều, ngốc quá. Ừm, nhìn thấy thứ không nên nhìn thấy rồi, tôi hình như có chút không bình thường, là chuyện gì ra đây?”

“Lại còn dám cãi nhau với tôi, tôi không muốn làm cô ấy khóc, khi cười vẫn ngốc nghếch thú vị hơn.” Anh nấu bữa cơm đó khiến em ghi nhớ làm sao mà quên nổi!

“Vu Từ Phi không vấn đề gì, nhưng Vương Khải thì có chút phiền phức.” Ấy? Giang Ly từ lúc đó đã thích tôi rồi sao?

“Cô ấy lên chụp ảnh tôi, còn chảy máu cam nữa. Không ngờ thân hình của tôi lại có sức hấp dẫn lớn đối với cô ấy. Nhưng mà, như thế này hình như cũng không tồi.” Giang Ly, anh tự yêu mình quá! Tuy nhiên sức hấp dẫn thực sự có lớn một chút...

“Cô ấy lại hôn Vương Khải!” Chẳng phải là bị anh hôn lại sao? >_<

“Vi sao lại muốn hôn cô ấy như vậy chứ, lẽ nào tôi thích cô ấy rồi? Nhưng mà cô ấy là phụ nữ...” Này, anh nên thích phụ nữ, được chứ?

“Cô ấy tặng quà sinh nhật cho tôi, viết nhầm “sinh nhật vui vẻ” thành “em yêu anh”. Có một khoảng khắc như vậy, tôi rất hưng phấn, nhưng mà cô ấy không hiểu. Cô ấy nói sẽ không thích tôi, vậy thì nếu như tôi thổ lộ ra với cô ấy rồi, cô ấy có lẽ sẽ lần tránh tôi nhỉ?” Giang Ly thật thông minh, nếu như lúc đó anh ấy thật sự thổ lộ, có lẽ tôi cũng sẽ lần tránh anh ấy, dù gì lúc đó trong lòng tôi vẫn còn mạnh động mà.

“Vương Khải lại làm việc kia đối với cô ấy! Quan Tiểu Yến, đừng khóc, anh sẽ bảo vệ em.” Cuối cùng tìm thấy được một câu cảm động rồi, thật không dễ dàng.

“Cô ấy khen tôi đẹp trai, he he.” Không thể không thừa nhận, tiểu tử này thực sự đẹp trai.

“Cuối cùng cô ấy đã từ chức rồi, cuối cùng có thể rời xa Vương Khải kia một chút rồi.” Tôi sớm nên biết, tất cả đều nằm trong tính toán của anh ấy. >_<

“Cảm giác ôm cô ấy đi ngủ thật tuyệt, chỉ là không thể mở miệng. Nếu như cô ấy biết tôi có ý đồ với cô ấy, có lẽ sẽ muốn ly hôn với tôi nhỉ.

“Cô ấy đang tránh tôi, cô ấy cảm thấy tôi thích cô ấy rồi, cô ấy đang tránh tôi!” Giang Ly, anh làm sao mà dễ gặp chuyện tình cảm là ngốc nghếch thế...

“Hai chúng tôi bực bạch rồi, hóa ra cô ấy thích tôi, thật tốt. Quan Tiểu Yến, anh sẽ yêu em trọn đời trọn kiếp.” Giang Ly, em cũng vậy, em yêu anh trọn đời trọn kiếp.

Xem hết bài này đến bài khác, cuối cùng tôi cũng xem đến bài viết cuối, cũng là mới nhất, chỉ có năm chữ: “Tôi mong muốn có con.”

Tôi xoa xoa bụng, có lẽ tôi thực sự nên sinh đứa con này.

Buổi tối, Giang Ly vừa về đến nhà, tôi nhào vào lòng anh ấy, ôm chặt không buông.

Giang Ly vẫn rất bình thản, khẽ vỗ vỗ lưng tôi, dịu giọng nói: “Không vui à?”

Tôi nhẹ nhàng dụi dụi vào lòng anh, buồn buồn nói: “Giang Ly. Em xem blog của anh rồi, từ đầu đến cuối.”

Giang Ly nhẹ nhàng ôm lấy tôi: “Rồi sao nữa?”

“Giang Ly, em yêu nhau, sau này em sẽ không làm anh tức giận nữa, em sẽ đối xử thật tốt với anh, thật đấy.”

Giang Ly thấp giọng, khẽ cười, nói: “Sao đột nhiên lại nhiệt tình như thế này chứ?”

Mặt tôi đỏ ửng, cứ thế vùi đầu vào trong ngực anh, không nói gì.

Giang Ly cười rất lớn, ôm chặt tôi vào trong lòng.

Chúng tôi cứ ôm nhau như vậy đứng rất lâu, cho đến khi trong phòng bếp bay ra mùi cháy khét...

Tôi dựa vào lòng Giang Ly, nói: “Người phụ nữ đó có ảnh hưởng rất lớn đối với anh à?”

Giang Ly ti cầm lên vai tôi, khẽ nói: “Còn may, anh thỉnh thoảng cũng phí sức, rồi hơi. May mà gặp được em.”

Tôi bị bủa vây bởi cảm giác hạnh phúc, nhưng vẫn có chút không yên tâm, dù gì suýt chút nữa cô ta làm thay đổi khuynh hướng tâm lý của Giang Ly, ảnh hưởng này không phải người bình thường nào cũng có thể có được. Thế là tôi lại hỏi: “Vậy thì, nếu như cô ta quay lại, anh còn...”

Giang Ly: “Người qua đường.”

A ha?

Giang Ly giải thích: “Bây giờ cô ta đối với anh chỉ là người qua đường. Quan Tiểu Yến, em vẫn chưa hiểu sao, người bạn gái trước của anh, người chồng trước của em cũng thế, nhưng người đó đều là quá khứ của chúng ta, mà cùng nhau đi đến hết cuộc đời này là anh và em.”

Giang Ly thật biết kích động tình cảm, trong chốc lát tôi đã bị anh làm cho cảm động rồi. Tôi quay người lại, nghiêm túc nhìn anh, nói: “Giang Ly, ngày kỷ niệm kết hôn của chúng ta sắp đến rồi, em muốn tặng anh một món quà đặc biệt.”

Giang Ly cười nói: “Vợ chồng già rồi, khách sáo gì với anh chứ... Nói đi, em định tặng gì?”

Haizz, Giang Ly từ khi nào lại biến thành thế này chứ. Tôi lau mồ hôi, cười vờ thần bí: “Bây giờ vẫn chưa thể nói.”

Tôi mua một hộp que thử thai giấu trong nhà, khi Giang Ly không có nhà tôi liền lết lút lấy ra thử. Hai vạch mà tôi chờ đợi từ lâu cuối cùng cũng xuất hiện, còn nữa tháng nữa mới đến kỷ niệm một năm ngày cưới của chúng tôi.

Vì không để Giang Ly phát hiện, tôi về nhà mẹ, lấy lý do “Chuyên tâm chuẩn bị quà, xin chớ làm phiền”, cự tuyệt sự thăm dò của Giang Ly.

Giang Ly không cam tâm tình nguyện, vẫn vương không nỡ tiễn tôi về nhà mẹ đẻ, biểu hiện của anh rất u oán, tôi sắp không nhịn nổi nữa rồi. Nhưng mà để cho anh ấy một niềm vui bất ngờ, tôi nhin!

Mẹ tôi khi biết được kế hoạch của tôi, ôm lấy tôi, vừa cười vừa nhảy, giống như một đứa trẻ. Tôi bị bà thất chặt đến mức khó thở, gắng sức nói: “Mẹ, mẹ có thể tự nhiên một chút không?”

Mẹ tôi thả tôi ra, bắt đầu đưa ra kế sách cho tôi. Tuy tôi muốn tặng cho Giang Ly một đứa con, nhưng tôi tính toán lúc đó cũng chỉ mang thai một tháng, không kịp sinh. Ý của mẹ tôi là đem cả người đặt trong hộp quà lớn, tôi ở trong mà con cũng ở trong. Tôi cảm thấy ý tưởng này khiếp quá, chuẩn xác mà nói, ý tưởng nào của mẹ tôi cũng khiếp.

Mẹ tôi vẫn chưa chịu thôi, lại nói phía kết một chiếc nơ to siêu cấp trên bụng tôi để biểu thị với Giang Ly quà chính là ở bên trong. Bạn nói xem, lão thái thái này đưa ra những chủ ý quái quỷ gì không biết.

Cuối cùng tôi vẫn quyết định lựa chọn sách lược bảo thủ, đặt cuốn kết quả kiểm tra của tôi trong hộp quà, tặng cho Giang Ly. Mẹ tôi vô cùng khinh bỉ chủ ý này của tôi, Bà ấy khinh bỉ thì tôi yên tâm rồi, thứ bà ấy khinh bỉ đều là thứ tương đối bình thường.

Kỷ niệm một năm ngày kết hôn của tôi và Giang Ly trong thế giới chỉ có hai người chúng tôi. Tôi rất hiểu kỳ Giang Ly định tặng tôi cái gì.

Giang Ly đón tôi từ nhà mẹ tôi về nhà. Anh ấy từ lúc lên xe liền cười, cười rất thần bí. Cười đến mức trong lòng tôi phát hãi, không phải Giang Ly đã biết tôi muốn tặng anh ấy cái gì rồi chứ?

Nhưng tôi hề nghĩ đến, lại rất nhanh chóng phủ định. Việc này chỉ có tôi và mẹ tôi biết, tôi thì đương nhiên không nói, mẹ tôi tuy chẳng bình thường gì, nhưng cũng không đến nỗi quá ngốc.

Thế là tôi hỏi Giang Ly: “Giang Ly, vì sao anh cứ luôn cười vậy? Anh không sợ cơ mặt bị cứng sao?”

Giang Ly càng cười tươi: “Quan Tiểu Yến, hôm nay anh vui lắm.”

Haizz, Giang Ly có một số câu nói và hành động rất giống trẻ con...

Tôi và Giang Ly về đến nhà, vừa bước vào cửa, dường như cảm thấy mình đi nhầm phòng rồi.

Trong phòng có rất nhiều bóng bay, treo tứ tung các sợi chỉ màu, còn có một con gấu bông rất lớn đứng ở giữa phòng khách cười híp mắt nhìn tôi.

Giang Ly hôn lên trán tôi, nói: “Có thích không?”

Tôi gật đầu: “Đây là quà anh tặng em?”

Giang Ly lắc đầu nói: “Đương nhiên không phải, đây là đặc biệt chuẩn bị cho không khí của chương trình.”

Ừm, rất có không khí, nhưng mà là không khí của chương trình thiếu nhi! >_<

Giang Ly kéo tôi ngồi xuống sofa, mở ti vi: “Đây mới là quà anh tặng em.”

Tôi hiếu kỳ nhìn lên màn hình, khi thấy những hình ảnh xuất hiện, trái tim tôi đột nhiên ảm áp hơn.

Đó là một MV, đạo diễn: Giang Ly, diễn viên chính: Giang Ly, viết nhạc và lời: “Giang Ly, ca sỹ thể hiện cũng là Giang Ly.

Tên của MV là Tặng vợ yêu của tôi. Trên màn hình hiện lên khuôn mặt cười rất tươi của Giang Ly, rất rạng rỡ, cũng rất ảm áp.

Âm nhạc từ nhẹ nhàng chuyển thành vui vẻ, tiếp đó, Giang Ly cất tiếng hát:

Thích cô gái gan nhỏ không dám ngủ một mình,

Thích nhìn em cau mày khi tức giận

Thích dáng vẻ ngốc nghếch mím miệng của em

Thích hơi thở trong lành của em

Thích mùi thơm của mái tóc em

Rau em xào là mùi vị anh mãi mãi lưu luyến,

Bì kịch ngọt ngào là cốc cà phê em pha,

Em giặt đồ, em lau nhà, em đổ mồ hôi,

Có một người vợ đảm đang, anh kiêu ngạo và vui mừng vô hạn.

Đừng hỏi anh tình yêu có dài lâu hay không,

Anh chỉ nguyện dùng bước chân để đo từng bước,

Tình yêu của chúng ta không chỉ lưu luyến mà còn sát vai,

Sự sát vai của chúng ta khiến tình yêu càng thêm áp ám

Tình yêu của anh là nước biển mãi mãi không cạn,

Quần quýt cùng em vượt qua gió mưa,

Muốn được dựa vào lưng em ngắm mặt trời chiều,

Chúng ta cùng nương tựa vào nhau giờ giờ phút phút...”

Cùng với giai điệu, các hình ảnh cũng không ngừng thay đổi, đều là một số hình ảnh mang hơi thở cuộc sống, ví dụ nhà bếp, phòng ngủ còn có phòng làm việc. Tôi thích nhất hình ảnh Giang Ly làm việc trong phòng, đột nhiên ngẩng lên, hơi nhếch khoe môi cười, ánh mắt của anh dừng lại nơi góc bàn làm việc, ở đó bày một chiếc bình hoa xấu xí vô cùng...

Tôi khịt khịt mũi, giấu nước mắt vào trong. Để làm hòa dịu không khí một chút, tôi cười đùa nói: “Giang Ly à, anh cũng lợi hại thật đó.”

Giang Ly chẳng chút khách khí, nhận sự khen ngợi, xoa đầu tôi cười dịu dàng: “Cũng được, chủ yếu là em cho anh cảm xúc.”

Nước mắt của tôi không thể không chế được nữa, chảy ra ngoài. Giang Ly kéo tôi vào lòng, vỗ nhẹ lưng tôi, nói: “Ngốc quá, khóc gì chứ!”

Tôi lau nước mắt, cười nói: “Em quên mất, em có món quà quan trọng muốn tặng anh.” Tôi nói rồi, lôi ra hộp quà đã chuẩn bị, đưa cho Giang Ly.

Giang Ly cười nhận lấy: “Quà gì vậy?”

“Mở ra xem chẳng phải sẽ biết sao?”

Giang Ly cẩn thận xé lớp quà bọc, mở ra, bên trong đặt một tấm báo cáo kết quả chẩn đoán.

Anh cầm báo cáo kết quả chẩn đoán xem một lát, ngón tay bắt đầu run run. Tôi rất ít khi nhìn thấy Giang Ly kích động như vậy.

Giang Ly nuốt nước miếng, trong mắt là sự ngạc nhiên xen lẫn vui mừng khôn xiết. Anh nhìn thẳng vào tôi: “là...thật sao?”

Tôi đắc ý cười: “Thừa lời, anh tưởng hôm nay là ngày cá tháng tư sao?”

Giang Ly đột nhiên kéo tôi vào lòng, ôm tôi thật chặt. Anh nhẹ nhẹ dụi cằm lên hóm cổ tôi, kích động nói bên tai tôi: “Quan Tiểu Yến, anh yêu em!”

Tôi nằm trong lòng anh, ngọt ngào cười nói: “Em cũng yêu anh, Giang Ly.”

Giang Ly “ừ” một tiếng, ôm tôi chặt hơn. Chúng tôi cứ ôm nhau như vậy, rất lâu không nói gì. Tuy không nói gì nhưng cảm thấy trong lòng ấm áp, trọn vẹn.

Tiếng hát vẫn cứ văng vẳng bên tai.

“Muốn được dựa vào lưng em ngắm mặt trời chiều,

Chúng ta cùng nương tựa vào nhau giờ giờ phút phút...”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Ông Theo Anh Về Nhà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 68

Vừa mới ngủ dậy, có người gọi điện thoại đến, là Hạp Từ.

Tôi ấn nút nghe, giọng nói lớn của Hạp Từ hoàn toàn làm cho tôi tỉnh táo: “Quan Tiểu Yến, đến uống rượu với mình!”

Tôi xoa lỗ tai, sợ hãi: “Hạp Từ! Đừng cho rằng cậu to hơn mình hai cỡ thì có thể muốn làm gì thì làm nhé! Bây giờ là lúc nào rồi, cậu không ngoan ngoãn đi làm còn uống rượu cái gì?”

“Đi làm?” Hạp Từ cười nhạt, “Đùa à, đi làm cũng phải có chỗ để làm chứ?”

Tôi cảm thấy lời này của cô ấy không bình thường: “Hạp Từ, cậu thất nghiệp rồi ư?”

Hạp Từ nổi giận hét: “Minh không chỉ thất nghiệp, mình còn thất tình nữa!”

Khi tôi đến nhà Hạp Từ, nhìn thấy cô ấy đang ngồi trên sàn nhà, trước mặt là một đồng hồ nhấm như lạc rang, cánh gà nướng, tai lợn luộc..., bên cạnh còn có một thùng bia, và hai vỏ chai rỗng.

Tôi đi đến, vút túi sang một bên, ngồi xuống cạnh cô ấy, sau đó cướp lấy cái chai trong tay cô ấy, nói: “Chuyện gì vậy, cậu nói rõ cho mình đi.”

Hạp Từ cầm lấy một chai khác, cười châm biếm: “Cậu nói có đáng cười không, mình chẳng hề biết cái gì cả, liền bắt kẻ thông dâm cho anh ta!”

Tôi chẳng hiểu chuyện ra làm sao, Hạp Từ liền kể cho tôi nghe về chuyện cô ấy đã trải qua. Tôi hôm qua, Hạp Từ ở nhà bạn trai cô ấy, khi đó Hạp Từ nhớ đến một trò đùa dai mà mình đã từng xem, liền muốn trêu chọc bạn trai. Thế là nhân lúc anh bạn trai tắm rửa, cô lấy chiếc quần nhỏ của mình, đợi bạn trai cô đi từ nhà tắm đi ra, cô nhặt chiếc quần nhỏ kia lên, nghiêm túc nói với anh ta, đây là nhặt được từ dưới gầm giường, anh thú tội với em đi. Hạp Từ lúc đó chỉ muốn nhìn thấy dáng vẻ lúng túng của bạn trai khi bị vu cáo hãm hại, nhưng không ngờ, anh ta lại hoảng hốt bắt đầu thừa nhận sai lầm.

Hạp Từ kể xong, uống một ngụm bia lớn: “Cậu nói xem, đàn ông bây giờ sao đều như vậy, ăn trong bát chiếm trong nôi, nếu như anh ta ghét mình thì nói sớm rồi chia tay một cách vui vẻ!”

Tôi vỗ vào vai cô ấy, an ủi: “Có lẽ là anh ta để ý đến cậu quá.”

Hạp Từ cười lạnh lùng: “Đề ý, cậu có biết hay không, chuyện này còn chưa hết. Kể thử ba kia hôm nay biết được chuyện này rồi, vừa rồi, cô ta còn chạy đến công ty của bọn mình làm loạn, trước mặt người đàn ông kia đã đánh mình một cái.”

Tôi xoa mặt cô ấy, nửa mặt bên trái thực sự là hơi sưng. Thế là tôi cũng giận dữ: “Vậy cậu có đánh lại không?”

Hạp Từ: “Mình cũng muốn vậy, kết quả cậu đoán xem thế nào, rõ ràng người đánh là cô ta, khóc khó lóc lóc cũng là cô ta, gã đàn ông kia giống như con gà mẹ bảo vệ gà con vậy, che chắn cho cô ta, mình đến cơ hội rat ay cũng không có!”

Tôi nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Đôi câu nam nữ này quá đáng quá rồi!”

Hạp Từ lạnh lùng “hừ” một tiếng, tiếp tục uống bia. Sự việc làm âm lên đến mức này, không chia tay thì không được, mà tên tiện nam kia lại là cấp trên của Hạp Từ, cô ấy ở lại công ty cũng chẳng có ý nghĩa gì.

Tôi thở dài thườn thượt, khoác vai Hạp Từ buồn rầu nói: “Ai da, cậu thật là hồng nhan bạc mệnh.”

Hạp Từ gạt tay tôi ra: “Cậu cút đi, mình vẫn còn chưa chết đâu.”

Tôi nói: “Hạp Từ, cậu nói thật lòng với chị đây đi, cậu rất yêu tên tiện nam kia phải không?”

Hạp Từ cười đáp: “Yêu? Bây giờ chỉ hận là không để đem anh ta chặt ra làm vạn mảnh ném vào vũ trụ làm rác! Mình lúc đầu thật sự là không có mắt, cậu nói xem nhiều người theo đuổi mình như thế, mình sao lại chọn đúng anh ta chứ? Lúc đó anh ta chỉ là một nhân viên quen, vẫn chưa thăng quan phát tài. Quà nhiên đàn ông có tiền vào sẽ sinh hư...Mình không nói Giang Ly nhà cậu nhé!”

Không sao, Giang Ly đã rất hua rồi! ==

Tôi vỗ vào vai cậu ấy, hào khí ngút trời nói: “Không sao, cóc ba chân không dễ tìm, đàn ông hai chân thì nhiều lắm, cậu yêu người khác đi. Với nhan sắc và trí tuệ của cậu, chỉ cần vẫy tay, chắc chắn có cả đám đàn ông chen chúc xếp hàng.”

Hạp Từ thích được tôi khen, lúc này sắc mặt có chút hòa dịu hơn, nhưng vẫn u oán: “Đàn ông hai chân rất nhiều, đáng tiếc đàn ông hai chân tốt tính thì gần như tuyệt chủng rồi.”

Tôi nói: “Trên tay mình vừa hay có một người.”

Hạp Từ chớp cặp mắt to, nhìn tôi, không nói.

Tôi véo má cô ấy, cười nói: “Nếu như cảm động thì cứ nói, đừng khách sáo với mình.”

“Không phải!” Hạp Từ cầm lấy chai bia, rất nghiêm túc nói: “Mình cảm thấy, giọng điệu của cậu sao mà giống ma cô thế...”

Tôi: “...”

Tôi ở cùng Hạp Từ hai ngày, cảm xúc của cô ấy dần trở lại bình thường. Thực ra con người Hạp Từ này thoáng hơn tôi, tôi nghĩ nếu như tôi gặp phải chuyện gì, chắc phải u buồn ghê gớm lắm.

Buổi tối ngày thứ ba, tôi quay về đến nhà. Vừa mới vào cửa, liền rơi vào vòng ôm quen thuộc. Giang Ly ôm lấy tôi, trong giọng nói có chút u oán: “Sao bây giờ em mới về nhà?”

Tôi có ý xin lỗi, ôm lưng anh, dỗ dành như dỗ một đứa trẻ con: “Mấy ngày này không có ai nấu cơm cho anh ăn, anh đói rồi phía không?”

Giang Ly khẽ sát vào bên tai tôi, thấp giọng cười: “Đúng vậy, đói rồi.” Anh nói xong, thè lưỡi mon man vành tai tôi.

Mặt tôi lập tức đỏ ửng.

Không khí mờ ám trong phòng vẫn chưa tiêu tan, tôi ưỡn oai dựa vào khuôn ngực trần của Giang Ly, yếu ớt thờ. Tay của Giang Ly lại trượt đến trước ngực tôi. Tôi gỡ tay anh ra, nói: “Em muốn đi tắm.”

“Ừ, anh cũng đi.” Anh nói rồi, xuống giường, ôm tôi dậy, “Anh sớm đã muốn tắm uyên ương rồi.”

Tôi: “...”

Sau khi bị Giang Ly giầy vò trong phòng tắm, tôi cảm thấy tôi cần phải nói một số việc khác để di chuyển sự chú ý của Giang Ly, khi quay lại giường, tôi nghiêm túc nói: “Giang Ly, Hạp Tử chia tay rồi.”

Giang Ly ôm tôi vào lòng, lạnh tanh nói: “Ừ, em nói rồi mà.”

Tôi có chút tức giận: “Người đàn ông kia đúng là đồ mất chó, Hạp Tử tốt như vậy lại nỡ phản bội.”

Giang Ly lại “ừ” một tiếng, nói: “Em muốn báo thù không?”

Tôi: “Báo thù thế nào, bây giờ hai người kia đã câu kết với nhau làm chuyện xấu rồi, Hạp Tử thật đáng thương.”

Giang Ly trả lời: “Phương pháp báo thù có rất nhiều, đơn giản nhất là, cô ấy có thể đem số điện thoại của bọn họ đăng lên mạng kết bạn, cũng đủ để hai bọn họ phiền phức một trận rồi.”

Tôi nuốt nước bọt: “Chiều... chiều này thật là độc.”

Giang Ly chậm rãi nói: “Báo thù thông thường có hai con đường, đả kích hoặc là chia rẽ, anh cảm thấy chia rẽ có thể khiến Hạp Tử thoải mái hơn, tấn công vào tâm lý, lý gián một chút xúi là được rồi.”

Tôi run rẩy nói: “Giang Ly, anh...anh...anh nguy hiểm quá!”

Giang Ly dùng cằm chà vào hõm cô tôi: “Thực ra những việc này chỉ là xả tức nhất thời thôi, không nhất thiết phải làm. Chia tay thì chia tay, mọi người từ đây chẳng ai thiếu nợ nhau, đường ai nấy đi.”

Tôi gật đầu: “Đúng vậy, Hạp Tử bây giờ cũng nghĩ thông rồi, cho nên em mới muốn giới thiệu một người bạn trai cho cô ấy.”

Giang Ly nhẹ nhàng hôn lên cổ tôi: “Cô ấy chẳng phải không có ai yêu, em lo gì chứ!”

Tôi nhướn người lên một chút, lẩn tránh Giang Ly. Anh lại sát đến, ngực dính sát vào sau lưng tôi: “Vậy thì em muốn giới thiệu ai cho cô ấy?”

Tôi trả lời: “Em nghĩ như thế này, dù gì phù sa không thể chảy ra ngoài ruộng mà, bạn của anh, Hàn Kiều bây giờ chẳng phải cũng đang độc thân sao?”

Giang Ly bắt mạch véo tay tôi: “Em làm sao mà luôn nhớ cậu ấy thế?”

Tôi cười khan hai tiếng, lại hỏi: “Anh cảm thấy Hàn Kiều thế nào? Anh ấy vẫn chưa có bạn gái nhỉ?”

Giang Ly thả tay tôi ra, lẩn vào trong áo của tôi, nhẹ nhàng xoa xoa vùng eo: “Hàn Kiều chưa có bạn gái, em muốn thế nào thì làm như thế đi.”

Tôi còn có chút lo lắng về sự không phối hợp của Giang Ly: “Vậy anh sẽ giúp em hẹn Hàn Kiều chứ?”

Giang Ly: “Là giúp Hạp Tử hẹn.”

Tôi: “Đúng vậy, anh sẽ hẹn giúp Hạp Tử chứ?”

Giang Ly “ừ” một tiếng.

Trong lòng tôi vui như hoa nở, mấy ngày nay lời hứa đối với Hạp Tử cuối cùng có thể thực hiện rồi. Thế là tôi chân thành tán thưởng: “Giang Ly anh thật tốt, á á á...”

Giang Ly: “Thật sao?”

Tôi gật mạnh đầu: “Đúng vậy đúng vậy.”

Giang Ly: “Vậy thì hôn anh một cái.”

Tôi đỏ ửng mặt, quay mặt lại nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên mặt của Giang Ly. Giang Ly nhìn tôi, ánh mắt rùng rục, sau đó đột nhiên với khí thế nhanh như chớp giật, nâng cằm tôi lên, giữ chặt lấy môi tôi. Một tay khác của anh vô cùng thuần thục, bắt đầu cời khuy áo ngủ của tôi...

Tôi âm thầm rơi nước mắt trong lòng. Hạp Tử à, tình yêu của em là chị đây dùng mỹ sắc đổi lại đó...

Tôi và Giang Ly lần lượt hẹn Hạp Tử và Hàn Kiêu, bốn người cùng ăn một bữa cơm.

Hạp Tử ở trước mặt tôi thì hung dữ, đánh đá như vậy, thế mà trước mặt Hàn Kiêu còn ngại ngùng hơn cả cô dâu nhỏ, mà Hàn Kiêu... anh ta vẫn thẹn thùng như cũ...

Còn Giang Ly, anh ấy vốn dĩ chẳng thích nói chuyện, Thế là một bữa cơm, chỉ có một mình tôi nói, cảm giác đó thật là kỳ quái.

Không được, tôi cần phải cho hai người bọn họ một liều thuốc mạnh.

Về đến nhà, tôi đem suy nghĩ của mình nói với Giang Ly, Giang Ly hoài nghi nhìn tôi: “Không tốt lắm nhỉ?”

Tôi bất mãn: “Lẽ nào anh cảm thấy Hạp Tử nhà em không xứng với Hàn Kiêu?”

Giang Ly lắc đầu: “Không phải vậy, nhưng việc này luôn là phụ nữ chịu thiệt thòi đúng không?”

Tôi tư tin, xua xua tay: “Không sao, con người Hạp Tử này em rất hiểu, biểu hiện của cô ấy hôm nay nói rõ cô ấy nhất định có tình cảm với Hàn Kiêu, anh không nhìn thấy cô ấy bình thường ăn cơm hung mãnh như thế nào đâu... Anh cảm thấy Hàn Kiêu có thích Hạp Tử không?”

Giang Ly không quan tâm nói: “Tình cảm có thể bồi dưỡng được, khi cậu ấy cần hy sinh thì phải hy sinh một chút.”

Giang Ly, anh quá vô si rồi! >_

Thế là, dưới âm mưu bí mật của tôi và Giang Ly, chúng tôi hẹn Hạp Tử và Hàn Kiêu cuối tuần cùng nhau đi suối nước nóng nghỉ ngơi. Đương nhiên suối nước nóng không phải là trọng điểm, trọng điểm là chúng tôi đặc biệt tìm một khu nghỉ dưỡng tương đối nổi tiếng, hơn nữa chỉ đặt hai phòng... Hạp Tử, bọn họ không phải là gian tình, mà là mờ ám, mờ ám để rút ngắn khoảng cách...

Khi tôi nghiêm túc tuyên bố, Hạp Tử và Hàn Kiêu phải ở chung một phòng, hơn nữa khu nghỉ dưỡng này không còn phòng nữa, hai người bọn họ đều ngần ra.

Hạp Tử cuối cùng không thẹn thùng được nữa, cậu ấy cong ngón tay lên hung dữ cốc vào đầu tôi: “Quan Tiểu Yến, cậu làm gì vậy?”

Hàn Kiêu ngượng ngùng ho một tiếng, cười nói: “VẬY...tôi và Giang ca ở cùng một phòng là được rồi.”

Tôi thẳng thừng lên tiếng: “Giang Ly còn nguy hiểm hơn Hạp Tử đó!”

Khi tôi nhìn thấy sắc mặt tái xanh của Giang Ly, ý thức được mình đã nói những lời không nên nói rồi, thế là ngượng ngùng nói: “VẬY sao chứ, dù gì tôi cũng phải ở cùng một phòng với Giang Ly!” Tôi cũng chẳng quan tâm có mất mặt hay không, dứt khoát ôm chặt cổ Giang Ly, nhìn Hàn Kiêu như truyền đạt thông tin, “Trừ tôi ra, bất luận là đàn ông hay phụ nữ đều không được đến gần Giang Ly nhà tôi.”

Hàn Kiêu đỏ mặt, ngại ngùng cười cười. Đến Hạp Tử cũng bị hành động hung mãnh của tôi làm cho kinh ngạc, ngần ra.

Giang Ly cứng đờ bất động nhìn tôi, tôi biết anh ấy thực sự tức giận rồi.

Trong khu nghỉ dưỡng, khắp nơi đều là suối nước nóng, ăn cơm tối xong, tôi vút hai người Hạp Tử và Hàn Kiêu lại, theo đuôi Giang Ly đến một suối nước nóng rất nhỏ bên cạnh. ở đây rất kín đáo, cũng không biết Giang Ly làm thế nào tìm được chỗ này.

Sắc mặt của Giang Ly vẫn chẳng tốt đẹp gì, tôi biết anh ấy tức giận vì lời nói sai của tôi hôm nay. Anh ấy vẫn luôn muốn gạt bỏ cái mũ “gay” này đi, tôi lại lấy ra làm trò cười, gây tổn thương biết bao lần.

Giang Ly đứng bên cạnh suối nước, ngần ra nhìn nước suối nóng bốc hơi lên.

Tôi đi đến trước mặt, sấn vào lòng, ôm lấy anh. Tôi áp mặt lên trước ngực anh dụi dụi, nói nhỏ: “Giang Ly, đừng tức giận nữa được không?”

Giang Ly không cử động. Tôi lại nói: “Xin lỗi, em không phải là cố ý bóc mẽ khuynh hướng giới tính của anh, ồ không, ý em là, không cố ý muốn cười nhạo khuynh hướng giới tính của anh,

cũng không phỉa, ý của em là, em không hoài nghi khuynh hướng giới tính của anh, không đúng, em...” Tôi cảm thấy chuyện này tương đối phức tạp, càng lúc nói càng không rõ.

Giang Ly rõ ràng bị tôi làm cho tức hơn, anh nghiêng răng, nghiêng lợi nói: “Quan – Tiểu – Yến!”

Tôi ngần đầu, nhìn thẳng vào ánh mắt u ám của anh. Tôi bị ánh mắt đó chích vào trong xương sống đến phát lạnh, trong lòng run rẩy, dứt khoát phải rat ay trước.

Tôi kiếng chân, kéo lấy cổ của anh, giữ lấy môi của anh. Lúc đầu cơ thể của Giang Ly cứng đờ, nhưng anh ấy rất nhanh chóng ôm lấy tôi và phản kích, dành thế chủ động chiếm trọn môi tôi.

Giang Ly một tay đỡ lấy eo tôi, một tay giữ chặt sau đầu tôi, nụ hôn của anh ấy càng lúc càng sâu, càng lúc càng mạnh, chân tôi đã mềm nhũn ra rồi.

Giang LY cởi quần áo trên người tôi ra, sau đó ôm ngang tôi, đi vào suối nước nóng

Nước trong suối không sâu, chỉ vừa vừa, không vượt qua phần ngực của tôi. Giang Ly đỡ tôi, ánh mắt rực sáng cúi đầu nhìn tôi, anh nói: “Quan Tiểu Yến, anh không phải là gay, từ trước đến nay đều không phải.”

Tôi cúi đầu xuống về có lỗi: “Xin lỗi, Giang Ly.”

Giang Ly lại nói: “không có thành ý.”

Giang Ly cúi đầu, nhẹ nhàng lướt qua môi tôi, sau đó anh cong khóe miệng, ánh mắt lấp lánh như sao trên bầu trời. Anh thấp giọng, khàn khàn nói: “Quan Tiểu Yến, lấy thành ý của em ra đi.”

Tôi đỏ bừng mặt, hiểu thành ý của Giang Ly là cái gì rồi.

Không có cách nào, ai bảo tôi phạm sai lầm chứ. Tôi cắn răng hạ quyết tâm, bằng bất cứ giá nào. Thế là tôi học theo dáng vẻ của Giang Ly, kéo mặt anh lại, cẩn thận hôn từng chút, sau đó hướng xuống, nhẹ nhàng hôn lên cổ tôi của anh. ...cánh tay ôm lấy vai tôi của Giang Ly siết chặt lại, tay của anh rất nóng. ...

Tôi hôn lên bộ ngực rộng lớn của Giang Ly. ...

Giang Ly đau đón rên rỉ một tiếng. Tôi cho rằng anh đau, ngừng đầu quan tâm hỏi: “Đau à?”

Lúc này hai mắt Giang Ly nhắm chặt, lông mày hơi khóa lại. Anh thở dốc nói: “Không, không đau, anh rất thích. ...”

Lồng ngực của Giang Ly cong lên, hơi thở của anh càng lúc càng nặng nề: “Mn... Quan Tiểu Yến, anh yêu em. ...”

Tôi hàm hồ đáp: “Em cũng yêu anh, mm. ...”

Giang Ly ôm tôi ra khỏi suối nước nóng, mặc quần áo cho tôi. Tôi nằm bên cạnh suối nước nóng, toàn thân nhức mỏi. không muốn động đậy. Giang Ly cũng nằm xuống, kéo tôi ôm vào lòng.

Tôi đột nhiên nhớ ra một vấn đề rất nghiêm trọng: “Giang Ly, vừa rồi anh không đeo bao.”

Giang Ly đột nhiên nhồm dậy, cúi đầu nhìn tôi, nghiêm túc nói: “Quan Tiểu Yến, chúng ta có con nhé!”

Tôi cup mắt xuống, không nói gì.

Giang Ly xoa xoa đầu tôi, lại nằm xuống: “Không sao, nếu như em không thích, chúng ta sẽ không cần nữa.” Giọng nói của Giang Ly mát mát, thấp thoáng như đang toát lên hy vọng nào đó.

Tôi nằm trên ngực anh dụi dụi, trả lời: “Giang Ly, em không phải là không muốn, chỉ là, anh có thể để em chuẩn bị tâm lý trước không?” Sinh con rất đáng sợ mà. ...

Giang Ly: “Ừ, muốn chuẩn bị bao lâu?”

Tôi: “Em cũng không biết, em sợ.”

Giang Ly thở dài nói: “Vậy thì không cần miễn cưỡng mình nữa đâu nhé!”

Một lần, tôi hỏi mẹ: “Mẹ, lúc đầu vì sao mẹ sinh con ra?”

Mẹ tôi kỳ lạ nhìn tôi: “lẽ nào mẹ phải đem nhét con trở lại?”

= =!

Tôi lau mồ hôi: “Ý của con là, vì sao mẹ quyết định mang thai con vậy?”

Mẹ tôi đắc ý cười: “Sinh con là đặc quyền của người phụ nữ, nếu như mẹ không thử thì sẽ có lỗi với cái bụng của mẹ.”

Thiện tai, tôi coi như hiểu rồi, với lão thái thái thần kinh không bình thường này, tôi thực sự chẳng có cách nào nói chuyện bình thường được. Vốn dĩ còn muốn phỏng vấn bà ấy một chút nữa, để giảm bớt những sợ hãi mang thai của mình.

Mẹ tôi thấy tôi không nói gì, vỗ vỗ vào đầu tôi nói: “Đồ ngốc, con muốn sinh con rồi sao?”

Tôi đỏ mặt: “Ày, là Giang Ly, Giang Ly muốn sinh con...”

Mẹ tôi chẳng quan tâm: “Muốn sinh thì sinh đi, con còn gì mà do dự như cô con dâu nhỏ thế này chứ? Mặt dày thường ngày đâu mất rồi?”

Tôi hải hùng, trả lời: “Mẹ, là con sợ.”

Mẹ tôi: “Kỳ quái, con sợ gì chứ? Có con là tạo người không phải là giết người, không cần phải chịu trách nhiệm với pháp luật.”

“Nhưng mà mẹ, sinh con rất mệt, hơn nữa nuôi con cũng rất lao tâm”

Mẹ tôi cười nói: “Con gái, cuối cùng con đã biết mẹ đây nuôi con không dễ dàng rồi?”

Tôi gật gật đầu: “Bởi vì như vậy nên con mới không dám có con.”

Mẹ tôi vỗ vào đầu tôi, nói: “Đồ ngốc, vất vả là một chuyện, hạnh phúc lại là chuyện khác. Con nhìn thấy có người cha người mẹ nào mà không chịu khổ chịu nhọc, không phải là can tâm tình nguyện yêu thương con cái đấy sao? Con có từng nghĩ vì sao họ lại can tâm tình nguyện không? Còn không phải là bởi vì hạnh phúc đấy ư?”

Tôi lắc đầu, không hiểu: “Hạnh phúc như thế nào?”

Mẹ tôi tỏ ra thần bí: “Mẹ có nói con cũng không hiểu đâu, đợi con sinh con rồi sẽ biết. Mẹ nói này, con và Giang Ly có lên nhé, tranh thủ thời gian cho mẹ sớm bế cháu ngoại.”

Tôi không yên tâm nhìn mẹ tôi, luôn cảm thấy lời của bà không đáng tin lắm.

Mẹ tôi đọc được suy nghĩ của tôi: “Đến lời của mẹ mà con cũng không tin ư? Được rồi, cứ coi như con không tin, vậy sinh được một đứa con có đáng giá không, chỉ có người sinh con rồi mới có quyền phát ngôn. Con thử đi hỏi những người làm mẹ khác xem, xem bọn họ nói có giống mẹ không. Con gái, đến mẹ con còn không tin, con thật là làm tổn thương mẹ quá...” mẹ tôi nói, hai mắt đỏ lên.

Tôi nhất thời hoảng hốt, vội vàng nói: “Con tin, con tin... vẫn chưa được sao?...”

Buổi tối, tôi dạo xem dân diễn của các bà mẹ đang mang thai. Xem nhật ký những ngày mang thai của họ. Vốn cho rằng, những thai phụ bụng rất to kia chắc sẽ kêu đau, kêu mệt, kêu khó chịu, không ngờ gần như mọi người đều cảm thấy mình rất hạnh phúc, còn hạnh phúc thế nào bọn họ cũng không nói, tôi cảm nhận được tâm trạng họ tương đối tốt.

Tôi nhớ nhất lời của một bà bầu, cô ấy vốn không thích trẻ con, nhưng lần đầu tiên được nghe thấy nhịp tim của con mình, cô ấy suýt khóc, khi đó dịu dàng vô cùng, đó là một loại ngọt ngào khác hẳn với bất kỳ cảm xúc nào...

Tôi ngơ ngác nhìn vào bài nhật ký, có chút bản thân.

Cần nhắc đến việc của Giang Ly đã từng bá chiếm blog của tôi lâu ngày chưa trả. Tôi dự định trả thù anh ấy một chút. Vì vậy, hôm nay nhân lúc Giang Ly đi làm, tôi định thâm nhập vào máy tính của anh ấy, lén trộm những chuyện riêng tư của anh ấy, tốt nhất cũng có thể ăn trộm được số tài khoản của anh ấy. Đường nhiên, cứ coi như là một hacker thì tôi cũng là một hacker thủ công, chính là kiểu thử hết mật mã này đến mật mã khác...

Tôi lén vào thư phòng của Giang Ly, mở máy. Mật mã mở máy là họ tên cộng với ngày sinh của tôi, điều này tôi biết rồi.

Màn hình chủ của Giang Ly toàn là một màu xanh, một chút cá tính cũng không có. Tôi mở ổ CDEP của anh ấy ra xem một lượt, ngoại trừ một đồng tài liệu vớ vẩn, lĩnh tinh cũng không có gì thú vị. Nhưng trong ổ F có một file khiến tôi thực sự đau đầu, bên trong đó có một số ảnh, đều là ảnh của Giang Ly lén chụp lúc tôi ngủ! Tôi lần đầu tiên phát hiện, hóa ra đáng về của tôi khi ngủ lại hải hùng như thế này, hơn nữa tư thế ngủ lại vô cùng quái dị, xem thế là đủ rồi, xem thế là đủ rồi!

Tôi mở trình duyệt, muốn xem một nhật ký lên mạng của Giang Ly. Sau đó tôi phát hiện một đầu mối rất quan trọng. Số tài khoản mặc định trong nhật ký blog đăng ký của Giang Ly lại là hòm thư anh ấy thường dùng, cái này... chẳng phải chính là blog của Giang Ly sao? Tôi từ trước đến nay còn chưa xem qua blog của anh ấy nữa...

Tôi đột nhiên hưng phấn, thử các mật mã trong cột mật mã, đáng tiếc đều không được. Tôi không dám khinh suất thử lần thứ ba, bởi vì nếu như lại đăng nhập thất bại nữa thì phải mất một khoảng thời gian mới có thể đăng nhập lại được. Thật kỳ quái, Giang Ly thích nhất là dùng hai mật mã, một là họ tên tôi, một là họ tên anh, không có lý do gì tôi lại đăng nhập không được.

Bỏ đi, để xem xem trong blog của anh có những thứ gì đã. Dù gì trong trình duyệt cũng có ghi địa chỉ blog của anh. Tôi đăng nhập vào blog của mình, mở địa chỉ blog của anh ra, tiếp đó không được nhìn thấy blog như tôi dự kiến, lại nhìn thấy một câu nói, nói là người dùng này thiết lập chế độ riêng tư, bạn không thể xem được... Haizz, Giang Ly anh đang làm cái trò gì vậy?

Nhưng mà tôi thật sự rất muốn xem blog của Giang Ly!

Tôi bước đi thần thờ trong thư phòng của anh, vô đầu bút tai nghĩ đến tất cả các mật mã Giang Ly có thể dùng, nhưng lại không dám thử, hướng hồ cứ

coi như thử cũng chưa chắc đã đúng, đến hai mặt khẩu có khả năng nhất cũng bị loại trừ rồi.

Cuối cùng, tôi cắn răng, quyết định gian nan.

Tôi móc điện thoại, gọi cho Giang Ly, “Alo? Giang Ly à, giao mật mã blog của anh ra!”

Giang Ly: “...”

Giang Ly ở đầu dây bên kia mãi không thấy trả lời, tôi chột dạ, đành cao giọng, cố làm ra vẻ hung dữ: “Không giao ra phải không? Nếu như không giao ra, hôm nay đừng ăn cơm nữa!”

Giang Ly thờ dãi, giống như đang nhện cười: “Quan Tiểu Yến? có hacker nào giống em thế này không?”

Tôi hải hùng, giữ vững khí thế: “Anh...anh...anh rốt cuộc vẫn không nói chứ gì?”

Giang Ly: “Phiên âm của Quan Tiểu Yến, phía sau thêm số 520, mật mã này khó đoán như vậy sao?”

Vì để đề phòng Giang Ly mượn cớ cười nhạo tôi, tôi đập máy nhanh như bay. Haizz, hóa ra guanxiaoyan520, hóa ra lại đơn giản như vậy!

Tôi đăng nhập vào blog của Giang Ly, phát hiện anh ấy cài đặt blog của mình thành trạng thái ngoài bản thân anh ấy ra, không ai có thể vào xem được!

Bài gần đây của blog chỉ có một câu: “Tôi mong muốn có con.”

Tôi xấu hổ hải hùng, nhanh chóng xem blog của anh ấy từ đầu đến cuối.

Blog của Giang Ly lập rất sớm, hình như là XQ vừa thành lập đã có rồi, cũng khó trách, ai bảo XQ sinh ra từ tay anh ấy chứ. Ngữ văn của anh ấy chắc không tồi, mỗi bài chỉ có một hai câu, giống như liệt kê chương mục, không có ý nghĩa. Tôi nhớ khi tôi học viết văn lớp bốn đều dùng phong cách này. Nói thực lòng, nếu như không biết trước blog này là của Giang Ly, tôi chắc chắn không xem.

Giai đoạn mới bắt đầu của blog đều nói một chút chuyện chưa ngọt đắng cay trong công ty, tôi ngáp dài xem một lát, phát hiện sau khi XQ thành lập không lâu gặp phải một số khó khăn về kinh doanh, hình như rất nghiêm trọng. Con người Giang Ly làm việc rất lạc quan, anh ấy nếu nói nghiêm trọng, vậy thì thực sự là nghiêm trọng rồi. Tôi chỉ biết bây giờ xu thế phát triển của XQ rất tốt, không ngờ con đường sáng nghiệp của Giang Ly cũng gặp ghềnh như thế này, hóa ra sau lưng của mỗi người thành công đều có giai đoạn khiến người ta đau xót. Thậm chí trong một bài viết Giang Ly còn nói: “Tôi không biết bản thân mình còn có thể cầm cự bao lâu nữa cũng không biết XQ còn có thể đi bao xa”... Trong ấn tượng của tôi, tôi là người từ trước đến nay chưa từng nhìn thấy Giang Ly tiêu tụy như thế này, anh từ trước đến nay đều luôn bình tĩnh, tự tin, ung dung, tự tại, đáng về tuyệt vọng như thế này, tôi đến tưởng tượng cũng không thể.

Tôi thút thít một hồi, Giang Ly à, khổ anh rồi, tôi này làm chút gì đó ngon bồi dưỡng cho anh ấy mới được!

Xem tiếp, tôi càng thâm kinh ngạc.

Mấy bài viết tiếp theo trong blog của Giang Ly đều là bình luận về một người, một người phụ nữ!

Anh nói: “Cô ấy muốn chia tay với tôi, lại chính vào thời điểm này.”

Anh còn nói: “Cái gọi là tình yêu chẳng qua cũng là thế này, xem ra thực lực mới là đạo lý vững chắc.”

Anh lại nói: “Hôm nay chia tay rồi, cho mình nghỉ một ngày. Từ ngày mai bắt đầu làm việc thật tốt.”

Giang Ly nói chuyện vẫn bình thản, tự nhiên, nhưng tôi nhìn những bài blog này, trong lòng chua xót. Hóa ra Giang Ly còn có giai đoạn như thế này, trong giai đoạn sự nghiệp của mình gặp khó khăn nhất, lại bị người mà mình yêu thương sâu sắc nhất vứt bỏ, đó là một loại đã kích như thế nào, tôi không cách nào tưởng tượng được.

Giang Ly, anh yên tâm đi, Quan Tiểu Yến em bất luận như thế nào cũng sẽ không rời xa anh, cứ coi như anh biến thành một kẻ ăn mày, em cũng quyết tâm ở cùng anh cả đời, sống như vậy!

Tiếp dưới đó, Giang Ly thực sự là làm việc tốt...

Anh tuyệt đối không nhắc đến chuyện gì liên quan đến người phụ nữ kia, viết những câu không rời xa XQ như lúc ban đầu. Từ trong blog của anh có thể nhìn ra được, tình hình kinh doanh của XQ dần dần khởi sắc, còn anh, luôn có một cảm giác u uất, cô đơn, những lời nói cũng càng ngắn đi, giản lược đến mức không thể giản lược hơn.

Xem ra người phụ nữ kia đối với anh đã có ảnh hưởng thực sự lớn, trong lòng tôi đột nhiên có chút tắc nghẽn.

Lại tiếp sau nữa, Giang Ly rơi vào thời gian bi phẫn nhất trong cuộc đời anh. Tôi nhìn thấy những tiếng than thở không cảm lòng được trên blog kia, hóa ra thần tiên cũng có lúc ngốc nghếch...

Sau khi XQ bước vào quỹ đạo ổn định, cuối cùng Giang Ly cũng có tâm tư để quan tâm đến chuyện tình cảm của mình, nhưng lúc này anh ấy lại phát

hiện, mình đối với bất kỳ người phụ nữ nào cũng đều không có hứng thú. Xem đến đây, tôi có thể lý giải, dù gì lúc đầu người phụ nữ kia phản bội anh ấy, thực sự đã tạo ra một tảng mây mù u ám trong lòng anh ấy, không có hứng thú đối với phụ nữ cũng là điều rất bình thường.

Thế là Giang Ly thiên tài vĩ đại rút ra được kết luận: Khuynh hướng tâm lý của anh đã thay đổi rồi.

Chuyện này miễn cưỡng có thể tiếp nhận được, dù gì không thích phụ nữ mà, vậy đương nhiên sẽ nghĩ đến có phải là thích một người đàn ông không. Nhưng sau đó Giang Ly lại khổ não vì phát hiện mình đối với đàn ông hình như cũng không có hứng thú...

Nhưng mà Giang Ly rộng lượng, sau khi cân nhắc giữa việc biến thành một người đồng tính và biến thành một người cá tính lạnh nhạt, kiên quyết quyết định, anh ấy vẫn là một người đồng tính nhĩ...

Tôi nhìn những bài viết ngốc nghếch này của Giang Ly, muốn cười, nhưng mà hễ nhe răng, nước mắt lại chảy ra. Nói đi nói lại, Giang Ly ngốc nghếch như thế này bản khoản giữa đồng tính là lạnh nhạt như thế này, vẫn không phải bởi vì sự tổn thương sâu sắc mà người phụ nữ kia gây ra cho anh sao?

Ngày thứ hai sau khi chia tay đã có thể dồn toàn tâm sức cho công việc, xoay chuyển tương lại của XQ. Giang Ly cũng yếu mềm đến mức bởi vì một giai đoạn tình cảm bị đổ vỡ mà không còn chạm vào phụ nữ nữa.

Nghĩ lại bản thân mình, trước đây tôi không chỉ một lần lấy chuyện “Giang Ly là gay” để trêu đùa, khi đó anh không biết là đã buồn đến thế nào, tôi đúng là một người tệ hại. Giang Ly à, xin lỗi, sau này sẽ không trêu đùa anh chuyện này nữa, em sẽ thật sự yêu thương anh...

Tôi lại xem tiếp, lật rồi lật, rồi lật đến những bài viết vào mùa hè năm ngoái. Lúc đó chúng tôi vừa mới kết hôn, rất hiếu kỳ muốn biết Giang Ly lúc đầu đã nghĩ gì.

Ngày lấy giấy chứng nhận kết hôn, Giang Ly viết trong blog: “Tôi kết hôn rồi, cùng một người phụ nữ.”

Thừa lời, lẽ nào anh còn có thể kết hôn cùng một người đàn ông sao...

Ngày tổ chức hôn lễ của chúng tôi, Giang Ly viết trong blog: “Tôi từng nghĩ đến việc kết hôn cùng một người phụ nữ, nhưng không ngờ rằng sẽ kết hôn cùng một người phụ nữ ngốc như thế này.”

Tôi sắp thổ huyết rồi, tôi ngốc như vậy sao, có không, có không, có không...

Ngày hôm sau, Giang Ly viết: “Người phụ nữ ngốc này nấu cơm không tời.”

Này! Trước tiên không nói tôi thực sự có ngốc không, cứ coi như tôi thực sự ngốc một chút như vậy, anh cũng không cần cứ treo ba chữ “phụ nữ ngốc” này ở miệng như vậy chứ?

Tiếp sau đó, tôi gần như không đọc được một câu nói tốt nào của Giang Ly.

“Cô ấy lại không dám ngủ một mình, cô ấy đã hai mươi bảy tuổi rồi! Nhưng mà đáng vẻ của cô ấy rất thú vị.”

“Cô ấy nói xấu tôi với một người đàn ông khác, thật là muốn dạy dỗ cô ấy một chút.” Đó không phải là tôi nói, được chưa nào! ==

“Buổi tối hôm qua cô ấy ăn nhiều, ngốc quá. Ừm, nhìn thấy thứ không nên nhìn thấy rồi, tôi hình như có chút không bình thường, là chuyện gì ra đây?”

“Lại còn dám cãi nhau với tôi, tôi không muốn làm cô ấy khóc, khi cười vẫn ngốc nghếch thú vị hơn.” Anh nấu bữa cơm đó khiến em ghi nhớ làm sao mà quên nổi!

“Vu Từ Phi không vấn đề gì, nhưng Vương Khải thì có chút phiền phức.” Ấy? Giang Ly từ lúc đó đã thích tôi rồi sao?

“Cô ấy lên chụp ảnh tôi, còn chảy máu cam nữa. Không ngờ thân hình của tôi lại có sức hấp dẫn lớn đối với cô ấy. Nhưng mà, như thế này hình như cũng không tồi.” Giang Ly, anh tự yêu mình quá! Tuy nhiên sức hấp dẫn thực sự có lớn một chút...

“Cô ấy lại hôn Vương Khải!” Chẳng phải là bị anh hôn lại sao? >_

“Vì sao lại muốn hôn cô ấy như vậy chứ, lẽ nào tôi thích cô ấy rồi? Nhưng mà cô ấy là phụ nữ...” Này, anh nên thích phụ nữ, được chứ?

“Cô ấy tặng quà sinh nhật cho tôi, viết nhầm “sinh nhật vui vẻ” thành “em yêu anh”. Có một khoảng khắc như vậy, tôi rất hưng phấn, nhưng mà cô ấy không hiểu. Cô ấy nói sẽ không thích tôi, vậy thì nếu như tôi thổ lộ ra với cô ấy rồi, cô ấy có lẽ sẽ lần tránh tôi nhĩ?” Giang Ly thật thông minh, nếu như lúc đó anh ấy thật sự thổ lộ, có lẽ tôi cũng sẽ lần tránh anh ấy, dù gì lúc đó trong lòng tôi vẫn còn mạnh động mà.

“Vương Khải lại làm việc kia đối với cô ấy! Quan Tiểu Yến, đừng khóc, anh sẽ bảo vệ em.” Cuối cùng tìm thấy được một câu cảm động rồi, thật không dễ dàng.

“Cô ấy khen tôi đẹp trai, he he.” Không thể không thừa nhận, tiểu tử này thực sự đẹp trai.

“Cuối cùng cô ấy đã từ chức rồi, cuối cùng có thể rời xa Vương Khải kia một chút rồi.” Tôi sớm nên biết, tất cả đều nằm trong tính toán của anh ấy. >_

“Cảm giác ôm cô ấy đi ngủ thật tuyệt, chỉ là không thể mở miệng. Nếu như cô ấy biết tôi có ý đồ với cô ấy, có lẽ sẽ muốn ly hôn với tôi nhỉ.

“Cô ấy đang tránh tôi, cô ấy cảm thấy tôi thích cô ấy rồi, cô ấy đang tránh tôi!” Giang Ly, anh làm sao mà dễ gặp chuyện tình cảm là ngốc nghếch thế...

“Hai chúng tôi bộc bạch rồi, hóa ra cô ấy thích tôi, thật tốt. Quan Tiểu Yến, anh sẽ yêu em trọn đời trọn kiếp.” Giang Ly, em cũng vậy, em yêu anh trọn đời trọn kiếp.

Xem hết bài này đến bài khác, cuối cùng tôi cũng xem đến bài viết cuối, cũng là mới nhất, chỉ có năm chữ: “Tôi mong muốn có con.”

Tôi xoa xoa bụng, có lẽ tôi thực sự nên sinh đứa con này.

Buổi tối, Giang Ly vừa về đến nhà, tôi nhào vào lòng anh ấy, ôm chặt không buông.

Giang Ly vẫn rất bình thản, khẽ vỗ vỗ lưng tôi, dịu giọng nói: “Không vui à?”

Tôi nhẹ nhàng dựa vào lòng anh, buồn buồn nói: “Giang Ly. Em xem blog của anh rồi, từ đầu đến cuối.”

Giang Ly nhẹ nhàng ôm lấy tôi: “Rồi sao nữa?”

“Giang Ly, em yêu nhau, sau này em sẽ không làm anh tức giận nữa, em sẽ đối xử thật tốt với anh, thật đấy.”

Giang Ly thấp giọng, khẽ cười, nói: “Sao đột nhiên lại nhiệt tình như thế này chứ?”

Mặt tôi đỏ ửng, cứ thế vùi đầu vào trong ngực anh, không nói gì.

Giang Ly cười rất lớn, ôm chặt tôi vào trong lòng.

Chúng tôi cứ ôm nhau như vậy đứng rất lâu, cho đến khi trong phòng bếp bay ra mùi cháy khét...

Tôi dựa vào lòng Giang Ly, nói: “Người phụ nữ đó có ảnh hưởng rất lớn đối với anh à?”

Giang Ly ti cầm lên vai tôi, khẽ nói: “Còn may, anh thỉnh thoảng cũng phí sức, rồi hoi. May mà gặp được em.”

Tôi bị bủa vây bởi cảm giác hạnh phúc, nhưng vẫn có chút không yên tâm, dù gì suốt chút nữa cô ta làm thay đổi khuynh hướng tâm lý của Giang Ly, ảnh hưởng này không phải người bình thường nào cũng có thể có được. Thế là tôi lại hỏi: “Vậy thì, nếu như cô ta quay lại, anh còn...”

Giang Ly: “Người qua đường.”

A ha?

Giang Ly giải thích: “Bây giờ cô ta đối với anh chỉ là người qua đường. Quan Tiểu Yến, em vẫn chưa hiểu sao, người bạn gái trước của anh, người chồng trước của em cũng thế, nhưng người đó đều là quá khứ của chúng ta, mà cùng nhau đi đến hết cuộc đời này là anh và em.”

Giang Ly thật biết kích động tình cảm, trong chốc lát tôi đã bị anh làm cho cảm động rồi. Tôi quay người lại, nghiêm túc nhìn anh, nói: “Giang Ly, ngày kỷ niệm kết hôn của chúng ta sắp đến rồi, em muốn tặng anh một món quà đặc biệt.”

Giang Ly cười nói: “Vợ chồng già rồi, khách sáo gì với anh chứ... Nói đi, em định tặng gì?”

Haizz, Giang Ly từ khi nào lại biến thành thế này chứ. Tôi lau mồ hôi, cười vẻ thần bí: “Bây giờ vẫn chưa thể nói.”

Tôi mua một hộp que thử thai giấu trong nhà, khi Giang Ly không có nhà tôi liền lết lút lấy ra thử. Hai vạch mà tôi chờ đợi từ lâu cuối cùng cũng xuất hiện, còn nữa tháng nữa mới đến kỷ niệm một năm ngày cưới của chúng tôi.

Vì không để Giang Ly phát hiện, tôi về nhà mẹ, lấy lý do “Chuyên tâm chuẩn bị quà, xin chớ làm phiền”, cự tuyệt sự thăm dò của Giang Ly.

Giang Ly không cam tâm tình nguyện, vẫn vương không nỡ tiễn tôi về nhà mẹ đẻ, biểu hiện của anh rất u oán, tôi sắp không nhịn nổi nữa rồi. Nhưng mà để cho anh ấy một niềm vui bất ngờ, tôi nhịn!

Mẹ tôi khi biết được kế hoạch của tôi, ôm lấy tôi, vừa cười vừa nhảy, giống như một đứa trẻ. Tôi bị bà thất chặt đến mức khó thở, gắng sức nói: “Mẹ, mẹ có thể tự nhiên một chút không?”

Mẹ tôi thả tôi ra, bắt đầu đưa ra kế sách cho tôi. Tuy tôi muốn tặng cho Giang Ly một đứa con, nhưng tôi tính toán lúc đó cũng chỉ mang thai một tháng, không kịp sinh. Ý của mẹ tôi là đem cả người đặt trong hộp quà lớn, tôi ở trong mà con cũng ở trong. Tôi cảm thấy ý tưởng này khiếp quá, chuẩn xác mà nói, ý tưởng nào của mẹ tôi cũng khiếp.

Mẹ tôi vẫn chưa chịu thôi, lại nói phía kết một chiếc nơ to siêu cấp trên bụng tôi để biểu thị với Giang Ly quà chính là ở bên trong. Bạn nói xem, lão thái này đưa ra những chủ ý quái quỷ gì không biết.

Cuối cùng tôi vẫn quyết định lựa chọn sách lược bảo thủ, đặt cuốn kết quả kiểm tra của tôi trong hộp quà, tặng cho Giang Ly. Mẹ tôi vô cùng khinh bỉ chủ ý này của tôi, Bà ấy khinh bỉ thì tôi yên tâm rồi, thứ bà ấy khinh bỉ đều là thứ tương đối bình thường.

Kỷ niệm một năm ngày kết hôn của tôi và Giang Ly trong thế giới chỉ có hai người chúng tôi. Tôi rất hiếu kỳ Giang Ly định tặng tôi cái gì.

Giang Ly đón tôi từ nhà mẹ tôi về nhà. Anh ấy từ lúc lên xe liền cười, cười rất thần bí. Cười đến mức trong lòng tôi phát hãi, không phải Giang Ly đã biết tôi muốn tặng anh ấy cái gì rồi chứ?

Nhưng tôi hề nghĩ đến, lại rất nhanh chóng phủ định. Việc này chỉ có tôi và mẹ tôi biết, tôi thì đương nhiên không nói, mẹ tôi tuy chẳng bình thường gì, nhưng cũng không đến nỗi quá ngốc.

Thế là tôi hỏi Giang Ly: “Giang Ly, vì sao anh cứ luôn cười vậy? Anh không sợ cơ mặt bị cứng sao?”

Giang Ly càng cười tươi: “Quan Tiểu Yến, hôm nay anh vui lắm.”

Haizz, Giang Ly có một số câu nói và hành động rất giống trẻ con...

Tôi và Giang Ly về đến nhà, vừa bước vào cửa, dường như cảm thấy mình đi nhầm phòng rồi.

Trong phòng có rất nhiều bóng bay, treo tứ tung các sợi chỉ màu, còn có một con gấu bông rất lớn đứng ở giữa phòng khách cười híp mắt nhìn tôi.

Giang Ly hôn lên trán tôi, nói: “Có thích không?”

Tôi gật đầu: “Đây là quà anh tặng em?”

Giang Ly lắc đầu nói: “Đương nhiên không phải, đây là đặc biệt chuẩn bị cho không khí của chương trình.”

Ừm, rất có không khí, nhưng mà là không khí của chương trình thiếu nhi! >_

Giang Ly kéo tôi ngồi xuống sofa, mở ti vi: “Đây mới là quà anh tặng em.”

Tôi hiếu kỳ nhìn lên màn hình, khi thấy những hình ảnh xuất hiện, trái tim tôi đột nhiên âm ỉ hơn.

Đó là một MV, đạo diễn: Giang Ly, diễn viên chính: Giang Ly, viết nhạc và lời: “Giang Ly, ca sỹ thể hiện cũng là Giang Ly.

Tên của MV là Tặng vợ yêu của tôi. Trên màn hình hiện lên khuôn mặt cười rất tươi của Giang Ly, rất rạng rỡ, cũng rất ấm áp.

Âm nhạc từ nhẹ nhàng chuyển thành vui vẻ, tiếp đó, Giang Ly cất tiếng hát:

Thích cô gái gan nhỏ không dám ngủ một mình,

Thích nhìn em cau mày khi tức giận

Thích dáng vẻ ngốc nghếch mím miệng của em

Thích hơi thở trong lành của em

Thích mùi thơm của mái tóc em

Rau em xào là mùi vị anh mãi mãi lưu luyến,

Bì kịch ngọt ngào là cốc cà phê em pha,

Em giặt đồ, em lau nhà, em đổ mồ hôi,

Có một người vợ đảm đang, anh kiêu ngạo và vui mừng vô hạn.

Đừng hỏi anh tình yêu có dài lâu hay không,

Anh chỉ nguyện dùng bước chân để đo từng bước,

Tình yêu của chúng ta không chỉ lưu luyến mà còn sát vai,

Sự sát vai của chúng ta khiến tình yêu càng thêm áp áp.

Tình yêu của anh là nước biển mãi mãi không cạn,

Quần quýt cùng em vượt qua gió mưa,

Muốn được dựa vào lưng em ngắm mặt trời chiều,

Chúng ta cùng nương tựa vào nhau giờ giờ phút phút...”

Cùng với giai điệu, các hình ảnh cũng không ngừng thay đổi, đều là một số hình ảnh mang hơi thở cuộc sống, ví dụ nhà bếp, phòng ngủ còn có phòng làm việc. Tôi thích nhất hình ảnh Giang Ly làm việc trong phòng, đột nhiên ngẩng lên, hơi nhếch khoe môi cười, ánh mắt của anh dừng lại nơi góc bàn làm việc, ở đó bày một chiếc bình hoa xấu xí vô cùng...

Tôi khịt khịt mũi, giấu nước mắt vào trong. Để làm hòa dịu không khí một chút, tôi cười đùa nói: “Giang Ly à, anh cũng lợi hại thật đó.”

Giang Ly chẳng chút khách khí, nhận sự khen ngợi, xoa đầu tôi cười dịu dàng: “Cũng được, chủ yếu là em cho anh cảm xúc.”

Nước mắt của tôi không thể không chế được nữa, chảy ra ngoài. Giang Ly kéo tôi vào lòng, vỗ nhẹ lưng tôi, nói: “Ngốc quá, khóc gì chứ!”

Tôi lau nước mắt, cười nói: “Em quên mất, em có món quà quan trọng muốn tặng anh.” Tôi nói rồi, lôi ra hộp quà đã chuẩn bị, đưa cho Giang Ly.

Giang Ly cười nhận lấy: “Quà gì vậy?”

“Mở ra xem chẳng phải sẽ biết sao?”

Giang Ly cẩn thận xé lớp quà bọc, mở ra, bên trong đặt một tấm báo cáo kết quả chẩn đoán.

Anh cầm báo cáo kết quả chẩn đoán xem một lát, ngón tay bắt đầu run run. Tôi rất ít khi nhìn thấy Giang Ly kích động như vậy.

Giang Ly nuốt nước miếng, trong mắt là sự ngạc nhiên xen lẫn vui mừng khôn xiết. Anh nhìn thẳng vào tôi: “à...thật sao?”

Tôi đắc ý cười: “Thừa lời, anh tưởng hôm nay là ngày cá tháng tư sao?”

Giang Ly đột nhiên kéo tôi vào lòng, ôm tôi thật chặt. Anh nhẹ nhẹ dụi cảm lên hõm cổ tôi, kích động nói bên tai tôi: “Quan Tiểu Yến, anh yêu em!”

Tôi nằm trong lòng anh, ngọt ngào cười nói: “Em cũng yêu anh, Giang Ly.”

Giang Ly “ừ” một tiếng, ôm tôi chặt hơn. Chúng tôi cứ ôm nhau như vậy, rất lâu không nói gì. Tuy không nói gì nhưng cảm thấy trong lòng ấm áp, tròn vẹn.

Tiếng hát vẫn cứ vang vọng bên tai.

“Muốn được dựa vào lưng em ngắm mặt trời chiều,

Chúng ta cùng nương tựa vào nhau giờ giờ phút phút...”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Oi Theo Anh Về Nhà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69: Ngoại truyện 1 Giang Bảo Bảo

Giang Ly có hai đứa con, đứa chị tên là Giang Hân, cậu em trai tên là Giang Dụ. Cô chị hơn cậu em một tuổi rưỡi.

Truyện kể cho bé

Khi Hân Hân bốn tuổi, có lần, Quan Tiểu Yến khai phá trí lực cho cô bé, bắt đầu từ học thuộc Đường Thi.

Tuy thành tích ngữ văn của mình chẳng ra làm sao, nhưng là một người mẹ, Quan Tiểu Yến cũng nhẫn nại. Cô ôm Hân Hân vào lòng, nói: “Con gái ngoan, đọc theo mẹ...Xuân miên bất giác hiểu.”

Hân Hân ngoan ngoãn dựa vào lòng Quan Tiểu Yến, giọng nói non nớt đọc theo: “Xuân miên bất giác hiểu”

Quan Tiểu Yến: “Xứ xứ vấn đề điều.”

Hân Hân: “Xứ xứ vấn đề điều.”

Quan Tiểu Yến: “Nguyệt lai phong vũ thanh.”

Hân hân: “...”

Quan Tiểu Yến đợi rất lâu, phát hiện Hân Hân không có động tĩnh, thế là lặp lại một lượt, Hân Hân vẫn không nói. Quan Tiểu Yến kỳ quái hỏi: “Hân Hân, vì sao con không đọc?”

Hân Hân ngẩng đầu, nghiêm túc nói: “Mẹ, là Dạ lai phong vũ thanh.”

Quan Tiểu Yến: “...”

Bại trong tay của một đứa trẻ bốn tuổi, Quan Tiểu Yến cảm thấy khôn có đất dung thân. Để cứu vãn lại cục diện, cô lập tức cầm cuốn Truyện kể toàn tập ra, nói: “Con gái ngoan, mẹ kể chuyện cho con.”

Trong cặp mắt đen láy của Hân Hân lập tức lộ ra vẻ khác thường, nó cười ngọt ngào, nịnh bợ nói: “Mẹ tốt nhất.” Trong mắt của một đứa trẻ, kể chuyện thú vị hơn rất nhiều so với Đường thi khô khốc kia.

Quan Tiểu Yến lật một đoạn, nói: “Mẹ kể cho con nghe câu chuyện Cô bé quàng khăn đỏ nhé!”

Hân hân xẹp hơi, chẳng vui vẻ gì nói: “Mẹ, hôm qua mẹ kể chuyện này rồi.”

Quan Tiểu Yến ho khan hai tiếng, nói: “Vây... mẹ kể cho con chuyện Nàng Bạch Tuyết và bảy chú lùn nhé!”

Hân Hân: “Hôm kia cũng đã kể chuyện này.”

Quan Tiểu Yến chẳng biết làm thế nào vỗ đầu, lại lật tiếp, nói: “Nàng tiên cá thế nào?”

Hân Hân: “Không muốn nghe, nàng tiên cá cuối cùng cũng chết, hu...”

“Bảo bối ngoan nào, đừng khóc, đừng khóc!” Quan Tiểu Yến đau lòng khẽ vỗ vỗ lưng Hân Hân, dỗ dành cô bé: “Kể cho con nghe câu chuyện vui vẻ vậy... Câu chuyện của ốc sên thế nào?”

Hân hân vẫn buồn phiền: “Câu chuyện đó nghe ít nhất mười lần rồi, con có thể kể cho các cô ở trong trường mẫu giáo nghe đấy...”

Quan Tiểu Yến thật sự hết cách, uể oải hỏi: “Vây bảo bối, con muốn nghe chuyện gì?”

Hân Hân chớp chớp mắt, do dự nói: “Con...con muốn nghe, chuyện Quý...Quý thối đèn...”

Quan Tiểu Yến nhất thời cảm thấy sống lưng lạnh buốt, Quý thối đèn!

“Giang – Ly!” Quan Tiểu Yến nghiêng răng nghiêng lợi gọi, vút Hân Hân lại, phần nộ xông vào thư phòng.

Ngốc nghếch

Lúc ba tuổi cậu con trai mới chỉ biết gọi “bố”, “mẹ”, ngoài ra không biết nói bất kỳ từ nào. Quan Tiểu Yến vẫn luôn hoài nghi trí thông minh của cậu bé có vấn đề, Giang Ly bình tĩnh an ủi: “Không cần lo lắng, con cháu tự có phúc của con cháu.”

Hôm nay, Quan Tiểu Yến và Giang Ly cùng hai đứa con ngồi trên thảm chơi xếp hình. Hân Hân ra sức gọi cậu em là “em trai ngốc”, “em trai ngốc không biết nói”. Quan Tiểu Yến sợ tâm hồn yếu ớt của cậu bé bị tổn thương, vừa muốn ngăn cản, nhưng lại nghe thấy cậu bé đột nhiên hé răng háng giọng nói với Hân Hân: “Ngốc nghếch.”

Hai người lớn bất ngờ, vẫn chưa phản ứng lại được, ngược lại Hân Hân bị đá kích rồi, cướp lấy miếng xếp hình trong tay em, thờ phỉ phỉ nói: “Em nói cái gì?”

Giọng nói còn có chút non nớt của cậu em vừa trong vừa sáng, cậu bé xì miệng, tự tin nói: “Em nói chị là ngốc nghếch, mỗi lần chị đều lắp sai chỗ này, Hân Hân ngốc nghếch.”

Hân hân: “...”

Quan Tiểu Yến: “...”

Giang Ly: “...”

Bạn nhỏ Hân Hân bị đá kích kịch liệt, “oa” một tiếng rồi khóc ầm lên, Quan Tiểu Yến vội vàng ôm cô bé vào lòng, khẽ vỗ lưng để an ủi, ai biết được cô bé lại lao đảo bò vào lòng Giang Ly...

Giang Ly cười he he đón Hân Hân, hôn một cái lên mặt cô bé nói: “Ngaoan, Hân Hân nhà ta không ngốc nghếch, em trai mới là ngốc nghếch.”

Quan Tiểu Yến nhận được sự đối xử lạnh nhạt này, vô cùng bị phần, cô đành ôm lấy cậu em trai cũng bị lạnh nhạt ở bên cạnh, hôn một cái lên mặt cậu

bé, nhưng mà cân nhắc như vậy có khả năng bị cậu bé hiểu rằng cô đang cố vu sau khi nó phi bang chi, cô vội vàng giải thích: “Con trai, đây là chị gái con, không phải ngốc nghếch.” Thằng bé mở miệng, câu đầu tiên nói với chị gái lại không phải là “chị” là hai chữ “ngốc nghếch”, Quan Tiểu Yến không kìm được lắc đầu cảm thán, trẻ con thời đại này thần kỳ quá...

Cậu em có chút ảm ức, cúi đầu, tóm lấy vạt áo của Quan Tiểu Yến, lẩm bẩm: “Nhưng mà chị ấy chính là ngốc nghếch...”

Cậu bé vừa nói xong, Hân Hân vừa mới được Giang Ly dỗ dành một chút lại khóc to hơn.

Quan Tiểu Yến không kìm được toát mồ hôi, véo véo má của cậu bé để trừng phạt, nói: “Con trai à, con học từ này của ai?”

Cậu bé: “Bố.”

Quan Tiểu Yến: “...”

Liên quan đến mẹ

Khi Hân Hân sáu tuổi, có lần cãi nhau với em trai trong phòng khách, Quan Tiểu Yến vô cùng thiếu đạo đức, trốn trong phòng ngủ nghe bọn nó cãi nhau.

Hóa ra bọn nó đang thảo luận chủ đề động vật lợi hại nhất trên thế giới này là gì. Hân Hân cho rằng là hổ, còn cậu em lại kiên trì cho rằng đó là gấu mèo.

Nhân tiện nói một câu, cậu bé gần như yếu thích gấu mèo cuồng nhiệt, đồ chơi của cậu, quần áo và túi xách... chỉ in hình gấu mèo, cậu bé mới yên tâm dùng.

Thế là hai đứa tranh luận không ngừng, cuối cùng, Hân Hân mặt tối sầm, nói: “Nếu như em không nghe lời chị, sau này chị sẽ không chơi trò chơi với em nữa.” Cậu bé rất thích chơi trò chơi.

Cậu bé gần như bị uy hiếp, rất lâu không nói.

Hân Hân cảm thấy uy hiếp vẫn chưa đủ lực, thế là lại bổ sung: “Chị sẽ bảo bố không chơi cùng em, bố rất nghe lời chị?”

Cậu bé do dự một chút, nói: “Mẹ có thể chơi cùng em.”

Hân Hân: “Mẹ ngốc như vậy, chơi chắc chắn chẳng thú vị gì.”

Quan Tiểu Yến ở trong phòng ngủ nghe lén thấy câu này, bị phản trào đến, Cô giận đùng đùng xông ra ngoài, tay chống nạnh tranh biện với Hân Hân nói: “Mẹ ngốc sao? Mẹ ngốc sao? Con mỗi ngày các con ăn đều là do mẹ nấu, con có thể nấu được không?”

Hân Hân khinh thường nói: “Mẹ, mẹ không biết ngại mà so tài nghệ nấu nướng với một đứa trẻ sáu tuổi sao?”

Quan Tiểu Yến: “...”

Cậu em là thiên tài

Khi cậu em bảy tuổi, một ngày chị gái tan học về đến nhà thì bắt đầu khóc, nói cô giáo dạy toán tịch thu truyện tranh của cô bé, còn phê bình cô bé trước mặt cả lớp.

Quan Tiểu Yến nghe rồi, lên tiếng phê bình: “Sau này không được đọc truyện tranh nữa, như thế là không đúng.”

Hân Hân ảm ức lẩm bẩm: “Nhưng mà con nhận lỗi rồi, cô giáo vẫn không chịu trả truyện tranh cho con.”

Quan Tiểu Yến chẳng buồn để tâm: “Con phải chịu phạt.”

Hân Hân vẫn không phục, bắt mẫn tố cáo: “Nhưng cô ấy lại đem truyện tranh của con cho con trai cô ấy rồi!”

Quan Tiểu Yến: “Giáo viên có quyền quyết định vấn đề này, ai bảo con đọc truyện trên lớp.”

Giang Ly vỗ vào đầu Hân Hân nói: “Không sao cả, bố sẽ lại mua cho con.”

Quan Tiểu Yến bắt mẫn dùng đũa chọc Giang Ly: “Này, anh chiều con quá rồi đó!”

Lúc này, cậu em bên cạnh đột nhiên nói với Hân Hân: “Nếu như chị chịu cho em đồ chơi hình gấu mèo mới mua của chị, em sẽ giúp chị báo thù.”

Quan Tiểu Yến cho rằng cậu bé đang nói bừa, cũng không lưu tâm lắm.

Ngày hôm sau, Quan Tiểu Yến liền nghe nói, khi giáo viên toán của Hân Hân lên lớp, bài giảng đều bị đổi thành gấu mèo đánh nhau, hơn nữa cứ kích vào một cái là sẽ tự động thả ra, làm thế nào cũng không dừng lại được, cuối cùng giáo viên đành ra ngoài tìm nhân viên sửa chữa, bỏ một đám trẻ con tám, chín tuổi lại trong phòng học, ôm bụng cười. Đương nhiên, người vui nhất chính là Hân Hân rồi.

Quan Tiểu Yến vừa nghe thấy Hân Hân nói những lời này, trong lòng còn ôm con gấu mèo đồ chơi đã từng thuộc về Hân Hân kia.

Quan Tiểu Yến lập tức nhìn sang thân hình đang nhàn nhã, thư thái nào đó trên sofa: “Giang ly!”

Giang ly cười vô tội nói: “Anh cũng chẳng có cách nào, con trai chúng ta là một thiên tài.”

Quan Tiểu Yến bị phần cổ vào đầu con trai: “Bố con đã là thiên tài rồi, vì sao con cũng muốn làm thiên tài hả? Các con như thế này, chẳng có đưa nào khiến mẹ bớt lo lắng cả!”

Cậu bé dụi dụi vào chân Quan Tiểu Yến, nói như an ủi: “Mẹ, mẹ yên tâm đi, Hân Hân không phải là thiên tài, chị ấy là một kẻ ngốc nghếch.”

Hân Hân không phục: “Chị chẳng phải là kẻ ngốc nghếch! Còn nữa, không cho phép em gọi tên của chị, em có biết lễ phép không hả?”

Cậu bé: “Chị là ngốc nghếch, đến mã nguồn là gì chị cũng không biết.”

Hân Hân: “Em...tức chết mất thôi!”

Thế là một bầu không khí chiến tranh bao phủ.

Quan Tiểu Yến vừa đứng bên cạnh xem cảnh náo nhiệt vừa âm thầm lau mồ hôi, còn may con trai cô không hỏi cô cái vấn đề mã nguồn này, thực ra cô cũng không rõ...

Ý của heo con ngốc

Khi rất lớn rồi, cậu em còn không biết thắt dây giày, Hân Hân thường xuyên mượn có này cười nhạo cậu.

Có lần, cậu em lại thất nhảm dây giày, Hân Hân nhân cơ hội này gọi cậu là “heo con ngốc”, còn hỏi cậu: “Em biết heo con ngốc là gì không?”

Cậu em nghiên cứu dây giày, mặt không chút biểu cảm trả lời: “Biết, là em trai của một con heo to ngốc.”

Hân Hân: “...”

Quan Tiểu Yến đứng bên cạnh toát mồ hôi, vừa vui mừng, may mắn cậu bé không nói là con trai của một con heo già ngốc...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Ở Theo Anh Về Nhà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70: Ngoại truyện 2 Vương Khải

Rất lâu trước đây, nếu như khi yêu đương rồi lên giường, người khác sẽ nói đó là mục đích không trong sáng; nhưng bây giờ, khi lên giường rồi yêu đương, người khác sẽ nói mục đích của bạn cũng không trong sáng...

Vương Khải vẫn luôn cảm thấy mục đích của mình rất trong sáng. Anh ta giống như con sư tử đực trong chương trình thế giới động vật, khi cần có loài cái thì tìm một con, chơi chán rồi thì đổi con khác. Đương nhiên người và động vật có chỗ khác nhau, người tương đối có tình cảm hơn, trước khi lên giường, luôn phải tiến hành một số hình thức lãng mạn.

Quen biết Quan Tiểu Yến trong một trò chơi. Ấn tượng Quan Tiểu Yến để lại cho anh ta và ấn tượng của một người con gái bán sự đáng thương cho đàn ông trong trò chơi gần giống nhau, chỉ khác là, cô ấy còn ngốc hơn những cô gái khác một chút, quả nhiên cái tên “Quan Phương kẻ ngu chơi game” này thực sự thích hợp với cô ấy. Trên thế giới này, phụ nữ ngốc nghếch xinh đẹp còn nhiều hơn những phụ nữ thông minh, xinh đẹp, bởi từ góc độ xác suất, “Quan Phương kẻ ngu chơi game” rất có khả năng là mỹ nữ... Thế là Vương Khải thấy rất hứng thú.

Nhưng ở cùng với cô lâu, Vương Khải cũng phát hiện, cô gái này không dễ dàng nắm bắt như tưởng tượng của anh ta. Cô ấy rất lịch sự, không thích chơi trò mờ ám với những người đàn ông không thích hợp, bị trêu cho sợ hãi, thậm chí sẽ còn đưa anh ta vào danh sách đen. Tóm lại, tư chất của cô chính là một người con gái nhà lành, thần thánh không thể xâm phạm.

Vương Khải nhìn đáng vẻ cô ấy nghiêm túc như vậy, luôn muốn trêu đùa cô ấy, muốn nói với cô ấy, thời đại bây giờ, sống nghiêm túc như vậy sẽ rất mệt.

Quen biết một thời gian, Vương Khải cảm thấy cô gái này không hề trầm lặng, thế là chơi cùng cô ấy, hình như cũng không phải là chuyện xấu gì.

Đêm tân hôn của Quan Tiểu Yến khiến Vương Khải cảm thấy hy vọng. Tình cảm của một đôi vợ chồng phải xấu đến mức nào mới có thể khiến người vợ trong đêm tân hôn lại lên mạng thêu dệt? Vương Khải có chút đắn đo, đêm tân hôn người phụ nữ lại tìm anh nói chuyện cả đêm, điều này có nghĩa là gì?

Khi biết được Quan Tiểu Yến muốn đi Maldives hưởng tuần trăng mật, Vương Khải có chút kích động, anh ta vừa hay cũng muốn đi Maldives nghỉ

đường, đây thật là duyên phận. Nhưng xác suất gặp được Quan Tiểu Yến vô cùng mong manh, anh ta không dám tưởng tượng.

Nhưng xác suất nhỏ này thực sự xảy ra giữa anh ta và Quan Tiểu Yến. Thời khắc đó, Vương Khải cảm thấy trong lòng có một thứ gì đó chuyển động dữ dội. Anh ta phát hiện, duyên phận thật là một thứ kỳ diệu không thể nói được, nếu như lần này anh ta không phát sinh điều gì đó với Quan Tiểu Yến thì thật có lỗi với cái duyên kỳ diệu này rồi.

Sau này, Vương Khải thường thờ dài, nếu như lần đó ở Maldives,

Quan Tiểu Yến lên căn nhà trên nước của anh ta, vậy thì giữa bọn họ sẽ không có những vướng víu nữa nhỉ? Cô ấy sẽ giống như những người phụ nữ trước của anh, chán rồi tan, ai đi đường nấy.

Nhưng sự việc lại không đơn giản như Vương Khải kỳ vọng. Tuy Vương Khải cũng có thể cảm thấy được Quan Tiểu Yến và chồng của cô ấy tình cảm chẳng tốt đẹp gì, nhưng cô ấy vẫn không chịu chơi với anh ta. Anh ta không thể không thừa nhận, cô ấy và anh ta không cùng thuộc một loại người. Vương Khải cũng chẳng phải là người quá quấy nhiễu người khác, không làm người tình, làm bạn cũng tốt.

Chỉ ít thì Quan Tiểu Yến cũng là một cô gái đang yêu, khi không có việc gì thì trêu đùa một chút cũng được.

Khi tuyển dụng Quan Tiểu Yến, Vương Khải tự nói với mình, nguyên nhân anh ta tuyển dụng cô ấy là, anh ta tin tưởng cô ấy là người làm việc nghiêm túc, cô ấy có thể đảm nhiệm được công việc của mình. Chỉ đơn giản như vậy.

Vương Khải lại chẳng biết được, từ thời khắc này, cảm tình của anh ta đối với Quan Tiểu Yến có lẽ đã vượt ra khỏi quỹ đạo bình thường rồi.

Có lúc, trêu đùa cũng phải trả giá, ví dụ như thời gian, ví dụ như tiền bạc, ví dụ như tình cảm. Nhận thức của Vương Khải giữa đàn ông và phụ nữ, còn dừng lại ở tầng học môn, bởi vậy mới không kịp phát hiện, ánh mắt của mình dừng lại trên người Quan Tiểu Yến càng ngày càng nhiều.

Cho đến lần đó, sau khi nhìn thấy Vu Từ Phi, sắc mặt Quan Tiểu Yến liền biến đổi. Vương Khải nhìn thấy dáng vẻ của Quan Tiểu Yến như vậy, trong lòng cũng buồn theo.

Muốn bảo vệ Quan Tiểu Yến, muốn đùa cho cô cười, muốn ăn cơm do cô nấu, muốn... ôm cô.

Vương Khải bị suy nghĩ này làm cho hoảng loạn.

Nhưng cô ấy là của người khác. Trên cổ của cô ấy vẫn còn vết răng của Giang Ly (thực sự không phải), cô ấy trốn trong lòng Giang Ly mặc cho anh ta hôn, cô ấy ở trong vũ hội hóa trang, kéo Giang Ly ra ngoài, không buồn quay đầu lại.

Giang Ly, Giang Ly...Giang Ly cứ giống như một lời nguyền khiến Vương Khải đau đầu.

Nhưng mà Vương Khải vẫn luôn nghi ngờ tình cảm giữa Quan Tiểu Yến và Giang Ly. Dù gì, ngày đầu tiên bọn họ kết hôn, cả buổi tối cô ấy đều ở trên mạng nói chuyện cùng anh ta.

Tin tức tốt là do Tiết Vân Phong mang đến. Tuy Tiết Vân Phong không hề nói rõ người đàn ông bị anh ta “hấp dẫn” là ai, nhưng nghĩ ngẫm dáng vẻ mấy ngày qua, Tiết Vân Phong và Quan Tiểu Yến qua lại thân thiết, Vương Khải cũng đoán được mấy phần.

Lời của Quan Tiểu Yến quả nhiên đúng.

Giang Ly lại là gay!

Vương Khải vui mừng như phát cuồng, anh ta cảm thấy mình phải hành động thôi.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Ơi Theo Anh Về Nhà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 71: Ngoại truyện 3 Giang Ly

Hai mươi hai tuổi, anh tốt nghiệp đại học, gặp cô, vừa gặp như đã thân quen.

Hai mươi ba tuổi, cô trở thành bạn gái của anh, hai người hẹn ước bách niên giai lão, trọn đời không thay đổi.

Hai mươi tư tuổi, anh bỏ việc, tự lập nghiệp.

Hai mươi lăm tuổi, anh thất bại, rơi vào giai đoạn tối tăm nhất trong cuộc đời.

Hai mươi lăm tuổi, cô rời xa anh.

Hai mươi lăm tuổi, anh cảm thấy mình không có sức để nắm chắc thế giới của chính mình.

Khi rời đi, cô nói với anh: “Giang Ly, xin anh tha thứ cho em, em là một người thực dụng. Muốn trách thì trách bản thân anh không có năng lực nhé!”

Muốn trách thì trách bản thân anh không có năng lực

Giang Ly trong men rượu ngẩng lên, mở cặp mắt say mông lung, nhìn thế giới trước mặt, say giấy mê tiền, trách sao rục rờ... Muốn trách, chỉ trách bản thân anh không có năng lực.

Chẳng ai có nghĩa vụ phải trả tiền cho thất bại của bạn. Cho dù là người bạn yêu nhất cũng có thể chẳng ràng buộc mà xa rời bạn. Nói cái gì mà yêu hay không yêu, trời đất không dài lâu, tất cả đều là lời hứa, lời thừa mà thôi!

Đàn ông, phải dùng thực lực để chứng minh.

Giang Ly nắm chặt bàn tay, bước tập tễnh đi vào thế giới đẹp đẽ mà tà ác.

Trong bóng tối, phảng phất giọng của ai đó nói với anh: “Giang Ly, chúc mừng anh đến cõi thành công.”

Hai mươi tám tuổi, công ty của Giang Ly gặt hái thành công.

Hai mươi chín tuổi, Giang Ly đã không phải toàn tâm toàn sức chú tâm vào sự nghiệp, có thể có thời gian để quan tâm đến chuyện tình cảm. Nhưng mà, bốn năm nay, những người phụ nữ gặp anh chỉ khiến anh cảm thấy phiền ghét... Xem ra ảnh hưởng của người phụ nữ kia nghiêm trọng hơn so với tương tượng của anh.

Giang Ly cảm thấy cả đời này, anh sẽ không còn có hứng thú với phụ nữ nữa.

Không thích phụ nữ, vậy thì thích đàn ông nhỉ? Giang Ly nghĩ vậy.

Hai mươi chín tuổi, Giang Ly gặp Tiết Vân Phong.

Khi đó, Tiết Vân Phong vừa chia tay bạn trai, tâm trạng rất tồi tệ. Cậu ta tình cờ gặp Giang Ly trong bữa tiệc của người đồng tính, liền kéo tay anh, nói: “Anh làm bạn trai của em được không?”

“Được.”

Giang Ly cảm thấy đối với anh lúc này, bạn trai hay bạn gái đều như nhau, có thể có, có thể không. Đương nhiên hai người cũng có chỗ khác nhau, phụ nữ sẽ khiến anh cảm thấy phiền ghét, còn đàn ông thì không.

Thế là Giang Ly càng tin chắc hơn, mình là gay rồi.

Anh cũng nhận ra, Tiết Vân Phong thực ra cũng chẳng thích anh, chỉ là tìm một nữa mà thôi. Thế là anh càng thấy hài lòng, như thế này không giống có cảm tình, với anh đó là tốt nhất rồi.

Hai người cứ như vậy, hờ hững qua lại nửa năm. Đương nhiên, trong mắt Giang Ly, đó chính xác không phải là hờ hững. Mà trong mắt của Tiết Vân Phong, có lẽ cũng không chắc... Nếu như Giang Ly có thể kịp thời phát hiện ra Tiết Vân Phong khi nhìn thấy anh, khóe miệng bất giác xuất hiện nụ cười, vậy thì có lẽ bọn họ đã không có sự vướng víu sau này rồi.

Khi Tiết Vân Phong với ánh mắt nóng bỏng, tràn như nhộng đứng trước mặt Giang Ly, Giang Ly... hoảng hốt bỏ chạy.

Tiết Vân Phong không rõ suy nghĩ của Giang Ly, mà chính bản thân Giang Ly cũng không rõ.

Có lẽ, có lẽ mình cần phải thích ứng một chút... Giang Ly nghĩ như vậy.

Nhưng mỗi lần nghĩ đến cùng đàn ông... dạ dày anh liền quặn thắt.

Giang Ly rất mơ hồ, từ giai đoạn đen tối của năm hai mươi lăm tuổi đến giờ, anh chưa từng mơ màng như thế này. Giang Ly không hiểu rõ, lại vẫn cố chấp, tin mình là một người đồng tính, vậy thì anh nhất định sẽ biến thành một người đồng tính thật sự...

Cuối cùng Giang Ly cũng đưa ra kết luận, đã vậy thì anh cần phải thích ứng.

Mỗi người đều có mặt lệch lạc, Giang Ly IQ cao, EQ thấp, khi gặp phải vấn đề tình cảm càng nghĩ càng rối như thế này, khó tránh khỏi khuynh hướng lệch lạc.

Cho đến khi Quan Tiểu Yến xuất hiện.

Mẹ của Giang Ly kiên trì cho rằng, một người đàn ông nếu như đến ba mươi tuổi mà vẫn chưa kết hôn, vậy người đàn ông đó cả đời này coi như thất bại, cực thất bại! Vì để con trai mình không đến mức quá thất bại, giáo viên ngữ văn xinh đẹp này không dùng phương pháp truyền thống là một khóc,

hai làm loạn, ba dọa đâm dẽ đối phó với Giang Ly, mà dùng phương pháp nhẫn tâm hơn: Đoạn tuyệt quan hệ mẹ con.

Giang Ly luôn cảm thấy thần kinh của mẹ mình không bình thường lắm (điều này rất giống mẹ của Quan Tiểu Yến), hơn nữa gan cực to, tuy anh chẳng tin tưởng bà sẽ làm ra những chuyện như thế này, nhưng anh lại lo lắng nếu như bà hành động theo tình cảm...

Mà Giang Ly càng bi thảm hơn Quan Tiểu Yến vì anh không chỉ có một bà mẹ mạnh mẽ mà còn có cả một ông bố mạnh mẽ. Bố anh bất chấp đúng sai, bình tĩnh ngang nhiên đứng bên cạnh mẹ anh.

Cũng chính là nói, nếu như mẹ anh không nhận đứa con trai này là anh, vậy thì bố anh sẽ giẫm lên đầu đứa con này bằng hai chân, sau đó chửi một tiếng “khốn nạn”

Hy vọng người bố này nói chuyện tình cảm với mình sao? Đừng mơ mộng quá!

Giang Ly cảm thấy đôi vợ chồng này đã mất hết lý trí rồi.

Còn nữa năm nữa là đến sinh nhật lần thứ ba mươi của Giang Ly, cặp vợ chồng hung mãnh này kết hợp diễn vở kịch cắt đứt quan hệ. Giang Ly gọi điện, họ không nghe máy, anh đột nhiên quay về nhà, bọn họ cũng không mở cửa cho anh.

Giang Ly tuyệt vọng, đành vội vàng đi xem mắt. Người bạn tốt Hàn Kiều thiết kế giúp anh một bộ câu hỏi trắc nghiệm, nghe nói có thể biết một người phụ nữ có phiền phức không, có thông minh không... Hơn nữa có thể trắc nghiệm ra khuynh hướng tâm lý của người phụ nữ này... Giang Ly nhận thấy vấn đề quan trọng nhất...

Giang Ly đăng trắc nghiệm tâm lý này lên mạng, rồi lại chạy đi xem mặt các kiều.

Yêu cầu của anh không cao, chỉ cần hai người cưới nhau trên danh nghĩa là được rồi, những thứ vợ chồng thực sự gì đó, đương nhiên không cần.

Người bình thường dễ nghe thấy yêu cầu này của anh, có lẽ sẽ cảm thấy rất biến thái, hoặc là nghĩ anh có ẩn tình. Thế là mặc dù phụ nữ gặp anh, lúc đầu mắt đều toát ra hình trái tim, nhưng cuối cùng cũng bức tức hoặc tiu nghỉu mà rời đi.

Sau khi xem qua những đáp án nhận được trong hòm thư, Giang Ly tùy ý nhặt ra một cái phù hợp với yêu cầu, gọi điện thoại cho cô gái ấy.

Anh cảm điện thoại, nhìn lại tên người gửi: Quan Tiểu Yến.

So sánh với những cô gái thông minh, xinh đẹp, năng động mà Giang Ly đã từng xem mặt trước đây, Quan Tiểu Yến thực sự rất bình thường, bình thường đến mức không nhìn cô nhiều, không chắc có thể nhớ được khuôn mặt cô.

Dung mạo bình thường, không có chí lớn, đầu óc chẳng nhanh nhạy gì, thỉnh thoảng chập mạch... Đây chính là ấn tượng đầu tiên của Giang Ly về Quan Tiểu Yến.

Anh muốn tìm một người vợ kém mình một chút, đương nhiên nếu như người vợ này đến cả việc nâng cao tư chất của bản thân cũng không có thì càng tốt... Thế là những khuyết điểm này của Quan Tiểu Yến nghiêm nhiên trở thành ưu điểm.

Thế là cứ hồ đồ như vậy mà kết hôn, hai người đều không có bất cứ do dự nào.

Hai bên đều ngây thơ cho rằng, sau khi kết hôn, họ có thể thân ai nấy lo, không ai can thiệp vào cuộc sống của ai.

Giang Ly phát hiện, Quan Tiểu Yến cũng có quá khứ, quá khứ của cô có lẽ cũng giống anh... Đương nhiên, Giang Ly cũng không có hứng thú với những chuyện này. Anh cũng chẳng buồn để ý quá nhiều đến quá khứ của mình, hướng hồ là của người khác.

Quan Tiểu Yến trong đêm tân hôn lén lút xem “phim tươi mát”, khi đụng phải sự quẫn bách kia, anh suýt chút nữa không nhịn được cười. Anh phát hiện cô gái trước mắt này ngốc đến mức khiến anh có cảm giác IQ của cô ta đã vượt quá xa... Thực ra, thỉnh thoảng trêu đùa cô ấy cũng rất vui, trong đầu anh đột nhiên xuất hiện suy nghĩ này.

Nói chính xác là, trước đó suy nghĩ kiểu này cũng có, chỉ là chưa rõ ràng như thế này.

Giang Ly cảm thấy rất kỳ lạ.

Khi nghe Quan Tiểu Yến nói không dám ngủ một mình, Giang Ly đột nhiên không kìm chế được. Anh cảm thấy mình không phải là đang cười nhạo, chỉ là Quan Tiểu Yến nói thế.

Giang Ly cảm thấy mình nên làm một người tốt, nhớ lại dáng vẻ Quan Tiểu Yến xui xẻo kia, anh cũng có chút không nhẫn tâm. Bỏ đi, nhường cho cô ấy một phần ba chiếc giường lớn đi... dù gì giường của anh cũng rất rộng.

Giang Ly chưa từng nghĩ mình lại cho phép một người phụ nữ trèo lên giường mình... Phụ nữ à! Anh chẳng thích phụ nữ gì cả.

Nhưng khi nhìn thấy dáng vẻ vô cùng đáng thương kia của cô, anh cảm thấy, tuy anh không thích phụ nữ nhưng mà cũng không thể quá làm khó họ.

Quan Tiểu Yến lần này thông minh rồi, lại muốn ra điều kiện với anh.

Giang Ly cười không nổi, khóc chẳng xong, anh cũng chưa từng nghĩ, việc này cũng có thể làm thành một cuộc giao dịch.

Thế là, giao dịch thành công, anh chia sẻ giường của mình với cô, cô nấu cơm, làm việc nhà cho anh.

Bất luận thế nào, vụ mua bán này đều là Giang Ly được lợi rồi, tuy lúc mới bắt đầu, anh cũng không nghĩ đến. Nhưng như thế này cũng tốt, sau này có thể ăn cơm cô ấy nấu... Cơm cô nấu thực sự không khó ăn, trong đầu Giang Ly đột nhiên hiện ra suy nghĩ này.

Giang Ly đã lâu không đến công ty rồi, đương nhiên chuyện lớn, chuyện nhỏ của công ty không cần anh giải quyết, chỉ có việc thực sự khó giải quyết mới cần đến anh. Nhưng theo thói quen, anh vẫn đến công ty xem xét, dù gì ở nhà cũng nhàm chán... huống hồ có rất nhiều vấn đề kỹ thuật anh vẫn thấy hứng thú.

Thế là Giang Ly dự định để Quan Tiểu Yến đi Maldives một mình, dù sao chỗ đó anh cũng đi mấy lần rồi, trừ lặn ra, chẳng có chỗ nào đặc biệt hấp dẫn anh.

Chỉ là khi phát hiện Quan Tiểu Yến hình như nóng lòng muốn thử mong muốn trải qua thời gian buông thả ở Maldives, anh đột nhiên cảm thấy, có lẽ phá tan nhân duyên của Quan Tiểu Yến sẽ thú vị hơn.

Giang Ly suy nghĩ xấu xa như vậy, anh cũng tự thừa nhận. Anh không chỉ không thích phụ nữ, còn không thích phụ nữ có quan hệ nam nữ bừa bãi... Đây là chuyện có bối cảnh lịch sử.

Đàn ông cũng có tôn nghiêm đặc biệt của đàn ông, cái này chúng ta hiểu được. Thế là trong quán bar tại Maldives, khi nghe thấy Quan Tiểu Yến cùng với một người đàn ông trẻ trông giống du côn bàn luận đến vấn đề ông chồng không có năng lực X của cô, anh cũng kích động, muốn đem chôn sống đôi nam nữ trước mặt.

May mà Quan Tiểu Yến kịp thời thè thốt, bán đứng người đàn ông kia, lửa giận của Giang Ly mới từ từ nguôi bớt.

Sau khi từ Maldives quay về, Quan Tiểu Yến lại ăn rất nhiều cơm, còn uống thuốc hết hạn... Người phụ nữ này đúng thật là không để cho người ta bớt lo lắng, cuối cùng Giang Ly phát hiện ra điểm này.

Chỉ là, khi nhìn thấy cảnh xuân trước ngực cô ấy, Giang Ly có cảm giác giống như có con chuột nhỏ đang gặm nhấm trái tim mình, rất khó chịu, cảm giác này vừa lạ lẫm vừa quen thuộc.

Giang Ly rất tức giận, anh cũng cảm thấy điều này có chút kỳ quái. Chỉ là anh cũng không nghĩ đến, có người còn tức giận hơn anh.

Quan Tiểu Yến, gan của cô cũng to quá rồi! Đây là lúc Quan Tiểu Yến ngắt điện thoại của Giang Ly, trong lòng anh lần đầu tiên xuất hiện suy nghĩ này.

Suy nghĩ thứ hai là, không phải cô thực sự tức giận đấy chứ?

Giang Ly lại cảm thấy rất kỳ lạ, luôn cảm thấy có vài sự việc đã rời xa tầm tay của anh rồi, từ từ đi về hướng vô định.

Quan Tiểu Yến quả nhiên không về nhà, mà quay về nhà mẹ đẻ.

Muốn thu phục Quan Tiểu Yến, Giang Ly không cần phí tâm sức. Khi nhìn thấy Quan Tiểu Yến bị anh ức hiếp, áp bức đến mức không thể nói được gì, tâm trạng của Giang Ly vô cùng vui vẻ... Cảm giác này vẫn tốt hơn.

Quan Tiểu Yến không nhận điện thoại, nói thật lòng, Giang Ly có chút lo lắng, tuy anh cũng không biết mình đang lo lắng cái gì.

Sau đó quay về nhà, nhìn thấy Quan Tiểu Yến như không có chuyện gì vậy, anh kích động, muốn phát hỏa với cô ấy.

Sau đó nữa anh nhìn thấy cô ấy rơi nước mắt.

Nhìn thấy Quan Tiểu Yến rơi nước mắt, Giang Ly hoảng hồn. Anh muốn khuyên cô, lại không biết phải khuyên thế nào, anh muốn dỗ dành cô, nhưng không mở được miệng. Được rồi, làm chuyện khác đi, phân tán sự chú ý của cô ấy nhỉ?

Thế là Giang Ly lựa chọn cách tự nấu cơm, một việc không phải là sở trường của anh.

Quan Tiểu Yến nhìn thấy Giang Ly bồi rồi, quả nhiên quên mất chuyện đau lòng, vui vẻ khinh bỉ anh, Giang Ly chẳng biết làm thế nào lắc đầu, người phụ nữ này cũng thật vô lo vô nghĩ.

Nhưng mà Giang Ly rất muốn biết vì sao Quan Tiểu Yến khóc, rất muốn biết.

Khi Giang Ly nhìn thấy Quan Tiểu Yến và Vương Khải mặc đồ giống nhau, đứng trước mặt, sắc mặt của anh rất bình tĩnh, nhưng trong lòng, he, có chút không bình tĩnh.

Gọi là thể hiện ái ái, Giang Ly cũng không rõ, anh rốt cuộc là muốn cho ai xem. Vu Tử Phi? Hay là Vương Khải?

Chỉ là Giang Ly ở trước mặt hai người họ, ôm Quan Tiểu Yến vào lòng, anh lại không nhận được, muốn hôn cô. Hôn đó rốt cuộc là thật hay giả? Giang

Ly không biết.

Anh chỉ cảm giác của anh đối với cô hình như có chút kỳ quái. Giống như...cảm giác của đàn ông đối với phụ nữ?

Lần này phiền phức rồi, rốt cuộc anh thích đàn ông hay phụ nữ?

Nghĩ đến chuyện này, Giang Ly cảm thấy đau đầu. Anh vốn muốn thuận theo tự nhiên cũng không làm được nữa. Buổi tối, cùng mấy người bạn cũ uống rượu, mọi người hòa nhau, nói anh kết hôn sớm nhất, phải uống.

Giang Ly hề nghĩ đến Quan Tiểu Yến liền cảm thấy mơ màng, uể oải, cái cảm giác muốn nắm chắc cái gì đó, lại chẳng nắm giữ được gì cả. Anh nghĩ, hay là dùng men rượu để giải thoát mình một lần.

Giang Ly nhìn thấy Quan Tiểu Yến lên chụp ảnh anh khóa thân, phản ứng đầu tiên là phản nộ, phản ứng thứ hai là cũng không tồi...

Vì suy nghĩ này, anh cũng rùng mình.

Hề nghĩ đến dáng vẻ Quan Tiểu Yến chảy máu cam khi nhìn thấy anh khóa thân, anh liền muốn cười, đồng thời cảm giác bị chuột gặm nhắm trong lòng lại xuất hiện nữa rồi. Đó là...cảm giác của đàn ông đối với phụ nữ.

Giang Ly lại có chút mơ màng, lại có chút khổ não. Thái độ với Quan Tiểu Yến vẫn có chút bất mãn. Dựa vào cái gì, đối với cô ấy, anh lại có cảm giác đàn ông đối với phụ nữ, mà cô ấy đối với anh lại không có cảm giác phụ nữ đối với đàn ông?

Giang Ly cảm thấy đồ kỵ với Vương Khải hơn Vu Tử Phi. Một người là quá khứ, một người là hiện tại. Quá khứ không đủ làm anh lo, hiện tại mới khiến người ta phải cảnh giác.

Thế là, sau khi nghe Quan Tiểu Yến xác nhận nộ hôn kia, lý trí của Giang Ly, hoàn toàn đổ vỡ.

Cô ấy nói: “Người đàn ông như anh, tôi cũng chẳng thích được.”

Cô ấy còn nói: “Giang Ly, nếu như anh có ý gì với tôi, hai chúng ta ly hôn!”

Cô làm mọi việc trước mặt anh đều nhẹ nhàng, tự nhiên như vậy. Cô ấy không chút kiêng kỵ chụp ảnh thân mật với Vương Khải, trên quà sinh nhật cô ấy tặng cho anh quang minh chính đại khắc chữ “em yêu anh”, cô ấy đưa Tiết Vân Phong uống say về nhà lúc nửa đêm, chu đáo chăm sóc cậu ấy...

Quan Tiểu Yến, vì sao em làm những chuyện này đều có thể không chút để tâm, em nghĩ anh cũng không để tâm sao? Vì sao em lại đối với người khác tốt như vậy, còn đối với anh thì...?

Giang Ly phát hiện mình càng lúc càng khó kiểm soát chính bản thân mình, đặc biệt là khi ở trước mặt Quan Tiểu Yến, nhất cử nhất động của cô đều thu hút ánh mắt của anh.

Tuy EQ thấp nhưng Giang Ly cũng biết mình thích Quan Tiểu Yến rồi.

Khi nhìn thấy cô cười, anh sẽ vui vẻ, nhìn thấy cô buồn, anh liền muốn đùa cho cô vui, nhìn thấy cô và Vương Khải ở cạnh nhau, liền tức giận. Thậm chí rõ ràng biết Tiết Vân Phong là gay, nhưng khi anh biết được Quan Tiểu Yến nửa đêm đưa cậu ấy uống say về nhà, anh vẫn khó mà che giấu được sự ghen tuông. Anh nghĩ, bản thân anh cũng từng là gay (Giang Ly, vì sao đến bây giờ anh vẫn còn cố chấp mê muội vậy), cuối cùng vẫn bị Quan Tiểu Yến hấp dẫn rồi...

Muốn thu hút sự chú ý của Quan Tiểu Yến, muốn cảm thấy cô ấy để ý đến mình, mặc dù phải nhờ đến một số phương thức mang tính cường ép. Quan Tiểu Yến vẫn phải tặng quà sinh nhật cho anh, phải hát chúc mừng sinh nhật anh, phải làm mì trường thọ cho anh ăn lúc nửa đêm...

Giang Ly hết lần này đến lần khác nói với chính mình, Quan Tiểu Yến vẫn rất để ý đến anh, bạn xem, cô ấy còn làm mì trường thọ cho tôi nữa...

Nhưng mà không đủ, những điều này mãi mãi không đủ, Quan Tiểu Yến chỉ có thể làm cơm cho một mình anh, chỉ có thể cười với một mình anh, chỉ có thể nhận sự “ức hiếp” của một mình anh, chỉ có thể...Có khi, Giang Ly thực sự hy vọng cô là một cô bé tí hon, như vậy anh có thể đặt cô vào trong áo của mình, ai cũng đừng mong nhìn thấy.

Đây đều là suy nghĩ của Giang Ly, Giang Ly chỉ cảm thấy vừa mất mát vừa không có sức lực, còn rất ử rừ.

Quan Tiểu Yến nghĩ như thế nào chứ?

Cô ấy nói: “Yên tâm đi, loại đàn ông như anh, tôi không thích đâu.”

Cô ấy còn nói: “Giang Ly, anh nếu như dám có ý gì với tôi, hai chúng ta sẽ ly hôn, anh cứ ngày ngày ăn mì gói đi nhé!”

Cô ấy...làm sao cô ấy lại vô tâm như vậy chứ...

Quan Tiểu Yến, em không hề quan tâm chút nào sao?

Giang Ly thực muốn đích thân hỏi cô, cô rút cuộc có để ý đến anh không. Nhưng khi lời đến miệng rồi, lại không thể nào nói ra được. Nếu như cô biết anh thích cô, sẽ phản ứng như thế nào?

Cô ấy...có lần tránh anh không?

Giang Ly ngồi trước giường, yên tĩnh ngắm nhìn dáng vẻ Quan Tiểu Yến yên lặng ngủ say. Mấy mới tiếng đồng hồ trước, anh suýt chút nữa đã hủy hoại cô. Người phụ nữ này nhìn thì ngoan cường, nhưng thực sự trong đáy lòng lại rất mềm yếu, một khi đã bị tổn thương thì rất khó khôi phục. Anh từ trước đến nay luôn lý trí, nhưng khi đó thực sự là...sắp mê muội đầu óc rồi.

Nhưng mà Vương Khải kia...

Hề nghĩ đến Vương Khải, Giang Ly không kìm chế được khẽ cau mày lại. Anh nghĩ đến khung cảnh buổi tối hôm đó. Khi nhìn thấy những chuyện Vương Khải làm với Quan Tiểu Yến kia, anh thực sự kích động muốn đâm cho anh ta ngã lăn xuống đất...nhưng mà anh có danh nghĩa gì chứ?

Nếu như Quan Tiểu Yến thực sự thích Vương Khải thì sao? Nếu như là như vậy, vậy thì anh đối với hai người bọn họ, hoàn toàn là người chẳng liên can, anh có tư cách gì mà đi can thiệp vào chuyện của Quan Tiểu Yến chứ?

Giang Ly nhắm mắt cười khổ, khi đối diện với bọn họ, sự tự tin thường ngày biến đi mất.

Anh xoa má Quan Tiểu Yến, cau mày. Quan Tiểu Yến không thích Vương Khải là sự thực, nhưng cô không thích Giang Ly, cũng là sự thực. Anh phải làm như thế nào?

Giang Ly đột nhiên hối hận, mình lúc đầu tìm đàn ông làm gì, vốn dĩ thích phụ nữ cơ mà! Giờ thì hay rồi, Quan Tiểu Yến cho rằng anh là người đồng tính, không muốn đến gần anh. Nếu như cô ấy biết được anh thích cô ấy, cô ấy sẽ ly hôn thật sao...

Giang Ly gạt tóc Quan Tiểu Yến, nhẹ nhàng, dịu dàng đặt lên trán cô một nụ hôn. Cảm xúc của anh bình lặng như nước, nhưng trong lòng lại vang lên một tiếng hét tuyệt vọng.

Quan Tiểu Yến, em thực sự không hề để ý đến anh một chút nào sao?

Thực sự, một chút cũng không để ý sao?

Quan Tiểu Yến, anh phải làm thế nào...

Hết

Bạn đang đọc truyện *Vợ Ơi Theo Anh Về Nhà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.